Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	oversat fra tydsk af Em. Ørum.
Titel | Title:	Tusend og en Nat : Arabiske Fortællinger
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 5-6
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : i Commission hos A. Levy, 1862
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-6 i 3 bd. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Tusinde og een Nat.

Arabiske Fortællinger,

oversatte fra Tydsk

af

J. C.

Femte Bind.

Kjøbenhavn.

I Commission hos Boghandler A. Levy, Pilestræde 16.

S. Oettinger's Bog- og Steentr., Gothersg. 41.

1862.

BIBLIOTHECA REGIA · SISNIENSIS · HAFNIENSIS

Indholdsliste til 5te Bind.

602—861 Nat.

	Side.
Asem og Aandedronningen	3
Sultanen og de tre Eventyrere	33
Sultan Mahmud af Kairos Historie	40
Den første Daares Historie	43
Historien om den Vise og hans Disciple	57
Sultanens Natteeventyr	68
Historien om den lamme Skolelærer	70
Den skjævmundede Skolelærers Historie	72
Historien om Moderen og de tre Døttre	78
Den gjerrige Kadi	97
Opiumspiseren og Kadien	108
Historien om Opiumspriseren og hans Kone	113
Sultanen og Mahmud Aloyamen, kaldet „den Reisende"	128
Historien om de tre Prindser og den fortryllede Fugl	129
Historien om en Sultan af Yemen og hans tre Sønner	135
Historien om Abu-Nyut og Abu-Nyntyn	147
En Hofmands Eventyr	156
Historien om Prindsen af Sind og Prindsesse Fatime	163
Historien om de syriske Elskende	167
Historien om Ins-al-Wudschud og Wird-al-Ikmam	175
Harun Alraschids Eventyr	184
Historien om Alifa, Datter af Myr Dschyman, Sultan af Hind, og Jussuf, Søn af Sohul, Sultan af Sind	188

Side.
Historien om den gode, paa uretfærdig Maade fængslede Vezir 196
En Kadi og hans Kones Eventyr 200
Sultanens Historie 207
Taj-el-Moluk og Prindsesse Dunya 210
Historien om Asus og Asuseh 220
Prindsesse Ameny 262
Prindsessen af Walchs Historie 276
Historien, som Oldingens Kone fortalte 289
Alaeddin Abusch Schamat 311
Den vise Heykar 385
Lægen og den unge Spisevært i Bagdad 407
Prinds Habib og Prindsesse Dorrat-al-Gawas 419
Kongen over Bellur-Øerne og Prindsesse Dorrat-al-Gawas 424
Attaf af Damaskus 437

Asem og Aandedronningen.

I Balsora levede engang en ung Farver ved Navn Asem; men omendskjøndt han var meget berømt for sit smagfulde Udvalg af Farver, for sin Skjønhed og sin Forstand, var han ikke rig og underholdt af sin Fortjeneste sin hos ham boende Moder. Hans indtagende Væsen og hans Behændighed tilførte ham dog daglige Kunder og han vilde have kunde gjort sin Lykke ved sit Haandværk, hvis ikke Skjæbnen havde bestemt ham til andre Eventyr. En Dag traadte nemlig en rigklædt ældre Fremmed til ham i Værkstedet og udbrød ved Synet af ham: „Hvorledes, en ung Mand af deres Ydre og begavet med en saadan Aand, kan drive et saadant Handværk?"

Asem svarede ham derpaa: „Jeg skammer mig ikke ved mit ærlige Haandværk og forstaaer at indskrænke mine Ønsker."

„Men naar der nu blev tilbudt Eder en Leilighed," indvendte den Fremmede, „til hurtig at gjøre Eders Lykke, vilde I saa benytte den?" „Saafremt min Samvittighed tillod mig det vilde jeg beredvillig tage imod et saadant Tilbud; thi meget gjerne vilde jeg berede min Moder nogle Behageligheder og ogsaa fortsætte mine Studier, som jeg paa Grund af mit Haandværk maatte opgive." Oldingen sagde derpaa med skuffende Velvillie: „Min Søn, dit Ønske vil jeg opfylde. Du har mistet din Fader, ved mig skal Du igjen erholde

ham. Fra dette Øieblik antager jeg Eder for min Søn. Jeg kjender den ufateerlige Kunst at forvandle det simpleste Metal til Guld og kan øiebliklelig gjøre Eders Lykke. Vent mig imorgen ganske tidlig i Eders Boutik."

Dermed skiltes den Fremmede og Asem blev alene tilbage ganske bestyrtet over hvad han havde hørt. Hans Nysgjerrighed og hans Ærgjerrighed vare dog i høieste Grad sat i Bevægelse og skyndsomst lukkede han sin Boutik og ilede med et Hjerte fuld af Glæde hjem til sin Moder for at meddele hende det Forefaldne. Efter en kort Overveielse tilraadede hun ham at være forsigtig mod den Fremmede da der let kunde skjule sig een eller anden Ondskab bag hans altfor imødekommende Opførsel. „Bliv, min Søn, i dine lykkelige og beskedne Forhold," vedblev hun, „og er Du ikke allerede rig nok, da Du kan bestride vore Fornødenheder?" Moderens forstandige Tale gjorde et dybt Indtryk paa Asem og han lovede hende at være paa sin Post. Derefter spiste de rolig til Aften og lagde sig til Hvile, kun Asem kunde ikke lukke et Øie og ventede med Utaalmodighed Dagens Frembrud, og dermed Tiden til den aftalte Sammenkomst.

Med Morgenrøden ilte han til sin Boutik, hvor den Fremmede ikke længe lod vente paa sig. Efter at sædvanlige Hilsner havde fundet Sted, sagde den Fremmede, som holdt en Smeltedigel i Haanden, at Asem maatte gjøre Ild paa, og spurgte ham om han ikke havde noget simpelt Metal, som Jern, Bly og deslige ved Haanden. Han fandt en gammel Kobberpotte, som de sønderbrød og kastede i Smeltediglen. Derpaa aftog Alchemisten sin Turban, viklede den op og tog endeel der opbevaret guult Pulver ud deraf, som han kastede paa Kobberet og mumlede dertil nogle hemmelighedsfulde

Ord. Noget derefter tog han Diglen fra Ilden og viste den forbausede Asem et Stykke reent Guld, og opfordrede ham til at gaae derhen med det til en Vexeleer, idet han triumpherende spurgte: „Er I nu overbeviist om min Kunst? og da Asem bad ham om venlig Meddelelse om Hemmeligheden, sagde han: Jeg vil idag spise tilaften med Eder, og saasnart vi ere alene, opfylde Eders Ønske."

De begave sig derpaa strax til Asems Bolig, hvor han strax viste sin Moder Guldklumpen, som han havde seet tilberede, og bad hende at tilbringe Aftenen hos en Naboerske, for at han kunde være alene med sin Gjæst. Den ved Synet af Guldet overbeviste Kone gjorde ingen Indvending og Asem anrettede et saa fortræffeligt Aftensmaaltid som det var ham muligt. Efter dette bad han sig ad som en fattig Mand, der pludselig er bleven riig, og skjøndt han var en god Muselmand, drak han saameget Viin, at han uvant som han var til dette, snart blev fuldstændig drukken. Denne Tilstand benyttede hans Bordkammerat til ubemærket at komme et Sovepulver i Asems Bæger, og neppe havde denne ubekymret tømt dette, før han overvældet af en dyb Søvn sank ned i Sophaen. Strax lagde den forræderiske Troldmand ham i en lang Kasse, lukkede denne, kaldte paa een af ham iforveien bestilt Lastdrager og lod ham bringe ombord paa et seilfærdig Skib, som strax lettede Anker og styrede ud i aaben Sø.

Saasnart Asems Moder kom hjem og hverken fandt sin Søn eller hans Gjæst der, betvivlede hun intet Øieblik sin Søns Ulykke, og at Manden, for hvem hun dog havde advaret ham, havde været en Forræder. Fortvivlet rev hun sig i Haaret og klagede over sin Skjæbne, sin Søns Uklogskab og dens Grusomhed, som havde revet ham bort fra hende. De af hendes Klageskrig hidlok-

kede Nabver bestyrkede hvad hun fortalte og gjorde sig forgjæves Umage paa at trøste hende. Hun lod opreise en Gravsteen i sin Gaard og begræd der Nat og Dag sit Tab, og vilde ingen Næring tage til sig. Den troløse Bortfører seilede imidlertid derfra med gunstig Vind. Han hørte til Ildtilbederne og var en behændig Taskenspiller. Hvert Aar kom han til Khorasan, for ved glimrende Fremstillinger at lokke en ung Muselmand til sig og efterat han havde benyttet denne til at forskaffe sig de til hans alchymistiske Arbeider fornødne Ting, ombragte han ham, for at han ikke skulde optræde som Forræder af hans Hemmelighed. To Dage efter Afreisen holdt Bahram, saaledes heed den Gamle, det for passende, at bringe sit Offer til Bevidsthed om sin sørgelige Stilling, aabnede derfor Kassen og heldte nogle Draaber af et vist Fludium i Asems Næseboer. Denne nyste, gned sine Øine, kastede forundrede Blikke om sig, saae Troldmanden og kjendte paa Skibets Bevægelser sin Ulykke, at være falden i en Skurks Snare, for hvilken hans Moder havde advaret ham. Med en Muselmands Hengivenhed, som underkaster sig Skjæbnens Villie, udtalte han strax Koranens Ord: „Der er ingen anden Redning end hos Gud, fra hvem vi komme og til hvem vi atter skulde vende tilbage. Store Gud, værdig mig at føre mig tilbage paa Lykkens Vei, paa hines Vei, som Du er huld, og som ikke have fornærmet Dig." „Hvad har I for med mig?" spurgte han derpaa meget blidt den Gamle; I lovede mig Fornøielse og Rigdom; er dette her det, som I lod mig haabe?" „Vantro Hund! Hund af en Muselmand!" svarede Troldmanden, „Du vil kun omkomme ved min Haand, og det skal være min Glæde at forlænge dine Pinsler. Allerede niogtredive af samme Slags som Du ere faldne for min Haand og Du vil blive den syrgetyvende. Eet

Middel kan dog redde Dig. Afsværg Islam og ærer med mig den hellige Ild, saa antager jeg Dig som min Søn og overleverer Dig mine Hemmeligheder. — „Gud i Himlen tilintetgjør saavel Dig som din Religion!" svarede Asem og sprang op som en Rasende. — „Ved Mahomed, for at undgaae nogle jordiske Farer, vil jeg ikke afsværge min Tro og frasige mig det sande Haab paa evig Salighed." — „Elendige!" svarede Troldmanden, som nu ikke længer kunde dye sig, „den høie Tone vil jeg snart omstemme og faae din Standhaftighed til at vakle." — Derpaa kaldte han sine Slaver, lod disse kaste Asem paa Gulvet i Kahytten, og derpaa bearbeidede de ham med en Svøbe, som havde meget skarpe Spidser, og som bedækkede ham med blødende Saar. Men den modige Yngling trodsede Alt og spottede de Rasende, som endelig udmattet maatte holde inde. Derpaa lod han Stalden belæsse med svære Lænker og befalede sine Slaver at kaste ham i Kjølrummet og kun forsyne ham med Brød og Vand til Fristelse af Livet.

Asems Mod var dog endnu ikke brudt; men blev opretholdt af hans Tro paa Gud og Haab om at han vilde opleve Enden paa de Lidelser, med hvilke Toldmanden piinte ham.

En Dag udbrød en frygtelig Storm og Bølger saa store som Bjerge truede med at sønderknuse Skibet. Tillykke for Asem kom de ængstede Søfolk paa den Tanke, at Aarsagen til Stormen var den grusomme Behandling af Asem og de fordrede, at Bahram skulde løslade ham. Da han ikke strax vilde indgaae derpaa, grebe de Slaverne, Fuldbyrderne af hans Barbari, og kastede dem i Havet, idet de truede ham med det samme, naar han ikke øieblikkelig gav Asem fri. Bahram maatte give efter, ja blev endog tvungen til paa Knæ at bede Asem om Tilgivelse, hvorved han

foretog sig, endnu dyrere at lade ham undgjælde derfor. Stormen lagde sig nu og Asem blev under den øvrige Reise godt behandlet og kom sig lidt igjen. Endelig naaede mau Kysten og Asem landede med Bahram, som ved sin Umage næsten havde vundet hans Tilbøielighed og sagde til ham, at han nu vilde besøge det Land, hvor man fandt Guld.

Skibscapitainen befalede han at forblive en Maaned ved Kysten og tiltraadte derpaa Veien til det Indre. Saasnart de vare alene, trak han en lille Tromme og og to Trommestikker frem fra sine Klæder og begyndte at slaae Marsch. Øieblikkelig reiste der sig en rasende Blæst i Orknen, der dannede sig en Støvsky og Asem begyndte at blive bange; man saae sig behagelig overrasket, da Støvskyen forsvandt og tre Kameler viste sig. Een af dem var alene belæsset med alle mulige Reiseforraad, de andre vare nyt opsadlede; men syntes at vente deres Ryttere.

Bahram lod Asem bestige den Ene; medens han selv besteeg den Anden og ofsted gik det med en forbausende Hurtighed. I en Tid af 8te Dage hændte der ham intet Overordentlig; men paa den 9de bemærkede Asem noget Lysende i det Fjerne og ved at komme nærmere saae han et ganske med Guld og Ædelstene straalende Slot tilligemed et stort med talrig Buskads beplantet Terrain for sig.

Men saasnart Troldmanden, som hidindtil ikke havde seet derhen, saae dette Skuespil, vendte han sin Kameel om og lod den løbe afsted alt hvad den kunde. Asem havde gjerne redet op til Paladset, men formaaede ikke at bringe sit Dyr derhen, som ilede efter Bahrams og ikke holdt stille førend denne befandt sig i et tykt Buskads, hvor han troede sig nogenlunde sikker og holdt an. Paa Asems Spørgsmaal svarede han, at hiint

Slot var beboet af onde Aander, som var hans Fjender og om hvilke han senere skulde fortælle ham mere. Derpaa fortsatte de deres Reise og efter nogen Tids Forløb spurgte Bahram, om Asem ikke saae noget i det Fjerne." „Jeg seer en Mængde mørke Skyer," svarede denne, „som trække hen fra Øst til Vest." „Det er ingen Skyer," berigtigede Bahram; „men meget høie Bjerge, som hedder Skybjerge. Deres Top er Maalet for vor Reise og med Din Bistand vilde vi derfor vende rigere tilbage til vort Skib end alle Verdens Fyrster. Men Du maa derfor adlyde mine Befalinger."

Asem lovede dette, men inderlig bævede han, naar han tænkte paa de 39 Slagtoffre. Han angrede meget at have forladt Skibet; men det var for seent at vende om. Han anbefalede sig atter til Forsynet og søgte saa godt som mulig at skjule sin Frygt. Bahram overvældede ham med Kjærtegn og efter 4 Dages Forløb befandt de sig ved Foden af Bjergene, dog ikke directe ved dem; thi en steil affaldende Bjergvæg og en af en bred Kløft dannet Afgrund opholdt dem. De stege af og lode deres Kameler græsse. Troldmanden udpakkede tre Brød og en lille Vandkrukke, tændte Ild, dræbte den mindste Kameel, rensede den og reengjorde dens Indre omhyggelig. Herpaa sagde han til Asem: „Min Søn, nu gjælder det at faae Ende paa vor Møie og dertil hører, at Du kryber ind i den døde Kameels Hud, denne syer jeg til igjen, men lader dog en Luftaabning fri til Dig. Derefter vil der komme en vældig Grib og Dyret vil i sine Kløer bære Dig op til Bjergets Top. Saasnart Du mærker, at Du er bleven lagt ned, skynder Du Dig med Din Dolk at aabne Kameelhuden og ved det pludselige Syn af Dig vil Dyret gribe Flugten. Uden at spilde Tid fylder Du derpaa Sækken, som jeg

medgiver Dig, med sort Støv, som Du vil finde paa Bjerget, befæstiger den ved den Line, som jeg da hænger derved og lader den derpaa glide ned. Du selv følger derpaa ned ad den ved et Træ der fastbunden Line og derpaa tiltræder vi Tilbagereisen." Asem maatte bequemme sig til at adlyde sin Herskers Villie, lod sig altsaa sye ind i Kamelen og befandt sig nogle Timer der, da en uhyre stor Fugl styrtede ned paa Kamelen, tog den i sine Kloer og bortførte den til Bjergets høieste Spids. Derpaa fulgte Asem, Troldmandens Forskrifter og efterat den forskrækkede Fugl var fløien derfra, fyldte han den erholdte Sæk med sort Støv, befæstigede den ved Linen og lod den glide ned over den steile Bjergvæg. Neppe havde dog Bahram underneden grebet Linen, før han med al Kraft søgte at trække den til sig, saa at der ikke blev andet muligt for ham, end at lade det glide sig ud af Hænderne, som skulde være Midlet til hans Tilbagekomst. Troldmanden skreeg op til ham: „Hund af en Muselmand, nu skal Du bøde for den Ydmygelse, som Du har tilføiet mig. Glæd Dig nu og søg Dine Kameraters Liig, som ligge i disse Bjerge, hvor jeg har ladet dem blive tilbage. Da Asem anraabte hans Medlidenhed vedblev han: „Herren bevare mig for at medtage et Menneske, som kunde forraade min Hemmelighed." Dermed besteeg han sin Kameel og overlod Asem til den vildeste Fortvivlelse. Bevidstløs sank han til Jorden, da han endelig saae den bortdragende troløse Troldmand forsvinde for sine Øine og først nogle Timer efter bragte Sult og Kjærlighed til Livet ham til Besindelse. Han stod op og bad til Gud, fortærede det lille Brød han havde hos sig, og dette simple Maaltid gav ham igjen nogle Kræfter og han løb omkring til alle Sider for at søge en Udvei. Det var dog forgjæves, Natten brød frem og Frygten

for vilde Dyr og Angsten for at styrte i en Afgrund tvang ham til at holde op med sin Søgen og til at bestige et Træ hvor han af Udmattelse faldt i Søvn. Men en forfærdelig Drøm afpressede ham store Sveedbraaber og, da han i Engstelse over denne vaagnede, saae han tæt for sig det opspærede Gab og de funklende Øine af en uhyre Slange, som syntes forud at glæde sig til at sluge ham. Skrækken lammede ham; men Slangen gjorde, maaskee for at indtage en bequemmere Stilling, en Bevægelse, hvorved den vendte Hovedet til Siden. I dette Øieblik greeb Asem, hvis Forfærdelse var steget i høieste Grad, sin Dolk og stødte Utydstet den i Hovedet, saa at det paa Stedet styrtede om. Asem tilbragte Resten af Natten søvnløs og da han ved Dagens Frembrud forlod Træet, saae han, hvor lang, det af ham nedlagde Uhyre var. Dolken sad endnu i dens Hoved og den levede endnu, men dens Øine vare lukkede og Asem dræbte den med Lethed. Hvad der kunde være bleven til hans Fordærv blev Midlet til hans Redning. Slangens Længde bragte ham paa den Tanke, at aftrække dens Hud, skjære denne i lange Strimler og dermed erstatte Linen, som Troldmanden havde sønderrevet. Han fik dette ogsaa i Stand og efter nogle Forsøg gled han, om end ikke uden stor Besvær, lykkelig ned af Linen til Foden af Bjerget, hvor han havde ventet at finde sin Død. Med Ansigtet vendt mod Jorden kastede han sig ned og takkede Forsynet; idet han anraabte Propheten om Beskyttelse for de fremtidige Farer, som maatte møde ham. Derpaa vandrede han til Aften og ernærede sig af Træernes Frugter igjennem de Skove han kom. Snart kjendte han Veien igjen og fulgte denne til den 9de Dag, hvor han ved Aftenstid gjensaae Palladset med dets herlige Alleer, som Idtilbederen saa ængstelig havde søgt at

undgaae. Idet han saaledes naaede til dette, betragtede han den mægtige Bygning, ved hvilken gyldne Søiler støttede en Forchal af azureblaae Ertz.

Over Træer, fra hvilke tusinde Fugle lode prægtige Sange høre, hævede Taget sig over et uhyre og pragtfuldt Palads. Imidlertid var Asem dog uvis, om han skulde gaae hen for at søge gjæstfri Optagelse, eftersom Bahram havde sagt ham at der boede onde Aander. Han tænkte dog, at der Intet værre kunde møde ham, end det som han havde overstaaet, og vovede sig til dets Indre. Efterat han havde passeret en herlig, med kostbart Marmor belagt Gaard, kom han ind i en forbausende riigt decoreret Sal, hvor han saae to unge Damer, som sad og spillede Schack. Den ene af dem udbrød strax ved Synet af ham:

„Kjære Søster det er formodentlig den ulykkelige unge Mand, som for lang Tid siden kom her forbi med Troldmanden Bahram!"

„Ja det er mig," svarede Asem, og faldt ned for deres Fødder, for at bede dem om Gjæstevenskab.

„I behøver ikke at bede," svarede hun; naar I ikke var bleven afhentet af hiin gamle Ildtilbeder, vilde I forlængst have været her. Vor Fader har fra vor tidligste Ungdom hensat os i denne afsides Bygning, som er opbygget for Aander og hvor vi have at føre Opsigten med Gemakkerne. Det vil være os meget kjært, naar I vil hjælpe os dermed, og I skal blive behandlet som en Broder af os."

Med Glæde modtog Asem dette Forslag, men erholdt iøvrigt meget lidt at bestille, og spurgte sig selv hver Dag, til hvad Nytte Slottet egentlig var. Med de tvende Søstre levede han i den bedste Forstaaelse, og fik dem hver Dag kjærere. Til visse Tider holdt man ham skjult i et Værelse, hvor han ikke kunde see

hvad der foregik i Slottet. Derfor overtraadte han en Dag Søstrenes Forbud, og sneg sig ind i Havens Budstads. Hvor forbausedes han ikke, da han midt i et Bassin saae flere Piger, skjønne som Houris,*) bade sig! Asem blev især forelsket i Een, og han forblev i sit Skjul, til de vare færdige med at bade sig, hvorpaa de tog nogle lette Gevanter paa, og forsvandt i Luften.

Asem brugte ofte denne List, for at beundre de skjønne Ubekjendtes Ynde, og de tvende Søstre, som ikke vidste noget herom, saae til deres Forfærdelse, hvorledes han hentæredes. Det kom saavidt med ham, at man frygtede for hans Liv, forinden han paa Søstrenes indtrængende Spørgsmaal, tilstod sin Forseelse og sin Kjærlighed. De søgte at gjøre ham begribeligt, hvilken Daarskab det vilde være for ham, at forelske sig i en af Aandekongens Døttre, til hvis Forlystelsessteder Slottet hørte. Men Asem erklærede, at han upaatvivlelig maatte døe, hvis ikke den skjønne Ubekjendte blev hans. De tvende Søstre saae nu, at han saaledes ikke var til at hjelpe, og da de vare ham oprigtig hengivne, meddeelte de ham til hans Trøst, at al Magt hos hine smukke Jomfruer var forbunden med deres Belte. Lykkedes det ham nu at faae den Ønskede i sin Magt, saa vilde hun blive tvungen til at blive i Slottet.

Denne Aabenbaring gjengav Asem igjen Helbreden og foretog han sig, ved Aandekongens Døttres første Nærværelse, at gribe et saadant Belte. Leilighed den dertil fandt de snart. De unge Nympher klædte sig af, og den unge Muselmand styrtede sig over sin Skjønnes Belte og svang det i Luften. Forskrækket sprang de Andre til deres Gevandter og flygtede under Skrig derfra; den Fangne blev altsaa, og begyndte at udgyde

*) Jomfruer i det mahomedanske Paradiis.

bittre Taarer over Forældre og Hjem. Roveren formaaedes dog ikke til at lade sig bevæge til at lade sit smukke Bytte fare og han søgte ved Opmærksomhed og Høflighed at erhverve Tilgivelse for sin voldsomme Opførsel; men Tanken om Tabet af Friheden, hendes Forældre og Veninder gjorde alle Asem og hans Veniders Umage forgjæves. Tilsidst lod hun sig dog føre til Slottet, hvor Asem overgav hende til de tvende Søstre, som det dog tilsidst lykkedes at udøve en velgjørende Indflydelse paa den smukke Fangne. Hun formaaede ikke at blive ligegyldig ved de hende af Alle viste Opmærksomheder, og Asems Bestræbelse og Kjærlighed i Forbindelse med hans smukke Udvortes, vandt tilsidst hendes Hjerte og ømme Kjærlighed.

Saaledes blev da efter nogle Maaneders Forløb Asems Formæling med den skjønne Prindsesse fra de flyvende Øer, feiret ved herlige Fester, og de tvende Søstkendes Omsorg forhøiede det lyksalige Pars Lykke. Alligevel blev Asems Lykke ofte bedrøvet ved Tanken om sin Moder og tilsidst kunde han ikke længer modstaae Ønsket om at see hende. Han bad derfor sine Beskytterinder om Tilladelse til med sin Gemalinde at vende hjem, og saa bedrøvet de endogsaa vare, kunde de dog ikke nægte ham Beundring for hans broderlige Kjærlighed, og bestemte selv Dagen til hans Afreise. Da Øieblikket var kommen til denne, rørte begge Prindsesserne en Trylletromme og snart derefter stod flere med Presenter af enhver Slags, ladede Kameler, og et talrigt Følge af Slaver, for Slotsporten. De vare bestemte til Asem og hans Gemalinde, som han anbragte i et yndig og bekvemt Sæde, medens han selv besteeg en statelig udstyret Kameel. Under Taarer og med Løftet om engang igjen at besøge dem, skiltes Asem fra hans ædle Velgjørerske. Da de havde naaet

Kysten, besteeg han og hans Gemalinde et seilfærdigt Skib og var snart i Balsora, hvor han lykkelig igjen saae sin Moder. Hendes Glæde over den saa længe for tabt anseete Søn, var ikke til at beskrive.

Med Henrykkelse sluttede hun sin Svigerdatter, som forekom hende fortryllende skjøn, i sine Arme, og takkede Gud med mod Himlen foldede Hænder, for den i hendes Alder opnaaede Lykke. Overlæsset af Kjærlighed og Lykkens Gaver, var Asem en af Balsoras rigeste og lykkeligste Beboere. To kjære Sønner havde hjulpen til at sætte Kronen paa hans Ønsker, og med rivende Hurtighed vare tre Aar hengaaede, siden han havde forladt de tvende Søstres Slot. Endelig erindrede han sig sit Løfte at besøge dem, og traf Anstalter til at reise derhen, tog Afsked med sin kjære Kone og gav hendes Tryllebelte til sin Moder med det udtrykkelige Paalæg, at opbevare det og aldrig tillade at hans Kone tog det paa. Saa lykkelig som hun nemlig levede med ham, havde han dog bemærket, at hun længtes efter at see sine Slægtninge, og han frygtede för at hun ikke vilde kunne modstaae denne Trang og svæve bort til sit Fødeland. Hans Moder lovede ham alt og saaledes tiltraadte han Reisen. Ved sin Udskibning fandt han Kameler ventende, som Søstrene, der ved deres Spaadomsevne havde forud ahnet hans Ankomst, havde sendt ham imøde. Han modtoges paa en festlig og kjærlig Maade og de udfyldte den Tid, han var hos dem, med alle Slags Feste og Lystigheder.

Asems Kone var nogle Dage efter hans Afreise med sin Svigermoder gaaet i et af de offenlige Bade, som blev søgt af de fornemste Damer i Byen, saavel som af det i Balsora daværende Kalif Harun Alraschids Hof. Der saae nogle Damer af Sultaninde Sobeides Hof Asems Kone, og hørte ikke op med at

beundre sammes overmenneskelige Skjønhed, indtil hun igjen fjernede sig fra Badet. Nogle af dem kunde ikke blive mætte af at see paa hende og fulgte hende til hendes Bolig og kom derfor meget seent tilbage til Paladset. Dette forekom Sobeide paafaldende, og da hun vilde kjende Aarsagen til Udeblivelsen, saa fortalte de hende om Asems Kone og gav en saa glimrende Skildring af hendes Skjønhed, at hun blev meget begjærlig efter at see hende. Sultaninden lod derfor den følgende Dag Asems Moder kalde til sig, som zittrende og bævende kom frem for hende, kastede sig ned for Sultaninden og kyssede hendes Fødder.

„Staae op og frygt Intet!" sagde Sobeide venlig; „din Svigerdatters vidunderlige Skjønhed er bleven omtalt saa glimrende for mig, at jeg ønsker at see hende, og befaler Dig at føre hende til mig." Asems Moder vovede naturligviis ingen Indvending, boiede sig ærefrygtsfuld, lovede at adlyde, kyssede Fyrstindens Haand og ilede hjem, hvor hun meddeelte sin Svigerdatter Sultaninden Befaling. Glad derover, smykkede hun sig strax med sine rigeste Klæder, og begav sig med begge sine Sønner og sin Svigermoder til Paladset, hvor Sultaninden ubevægelig af Overraskelse over saamegen Skjønhed udbrød: „Hvor i Verden er en saa himmelsk Skjønhed født?" Derpaa indbød hun hende venlig til at sætte sig ved hendes Side, befalede at bringe Forfriskninger og overøste hende med Kjærtegn og Roes, og bad hende at fortælle sin Historie, som endnu mere forøgede hendes Forbauselse. „Fyrstinde, naar I synes at finde mig smuk i denne Dragt", sagde Asems Gemalinde, „hvad ville I da sige, naar I først saae mig i min hjemlige Dragt? Ønsker I det, saa behøve I kun at befale min Svigermoder, at hun henter min Luftklædning, som hun ikke vil vove at nægte Eder,

og I vil da maaskee faae et mærkeligt Skuespil at see."

Sobeide meddeelte øieblikkelig denne Befaling og Asems gamle Moder tænkte vel zittrende paa det til sin Søn givne Løfte, men vovede ikke nogen Modstand og hentede bekymret det skjæbnesvangre Gevandt. Efter at Sobeide længe havde betragtet det og beundret dets fine Vævning, gav hun det til Asems Kone. Denne tog med glædesstraalende Blikke det hurtig paa, ilte pludselig ud i Paladsets Gaard, tog sine Børn i sine Arme, og hævede sig op i Luften, for Sultaninens og hendes Damers forbausede Blikke. Da man ikke mere kunde naae hende, raabte hun ned: „Lev vel, kjære Moder, og trøst min Gemal, og forsikrer ham om min vedvarende Kjærlighed. Kun Længslen efter at gjensee mine Slægtninge, tvinger mig til at forlade ham, og elsker han mig stærkt nok, til ikke at kunne leve uden mig, saa maae han opsøge mig paa Oerne Waak-al-Waak." Hun svævede derpaa videre og blev skjult af Skyerne, kom igjen tilsyne og forsvandt derpaa fuldkommen.

Asems Moder blev nu greben af Fortvivlelse og ikke istand til at skjule sin Kummer bestyldte hun Sultaninden for at være Aarsag til denne Ulykke. Denne var selv saa smertelig greben, at hun ikke var istand til at svare paa den Gamles dristige Ord, men meget forstemt og bittert angrende sin Nysgjerrighed, trak sig tilbage til Haremets Indre.

Medens dette tildrog sig i Balsora, tænkte Asem, trods sine Værtinders Omhyggelighed og Velvillie, paa sin Kone og beklagede Adskillelsen fra hende. Han besluttede derfor sin Hjemreise og fandt ved sin Ankomst til Balsora sin Moder alene og i dyb Sorg. „Hvad er der forefaldet?" tilraabte han hende, „Moder hvor

er min Kone? hvor ere mine Børn." Disse pinlige Spørgsmaal fordobblede den gamle Kones Taarer og Asem blev ved Efterretningen om sit gruelige Tab, grebet af et grueligt Vanvid, som i kort Tid gjorde ham ufølsom for sin Smerte.

Efterat han igjen var kommet sig forlangte han at vide hvad hans Kone havde sagt til Afsked og efterat hans Moder havde gjentaget hendes Ord, besluttede han paa Stedet, at opsøge sin Kone og sine Børn, hvor de end vare og hvorlangt han end skulde reise. Efterat han havde anraabt Allah om Beskyttelse og Velsignelse for sit Forehavende og sin Moder drog han afsted og hvilede ikke før han havde naaet de tvende Søstres Slot, som bleve meget forundrede ved igjen at see ham. Da de derefter erfarede hans Kones Flugt og hans Hensigt at reise til Waak al Waak Derne, udbrød de eenstemmig at det var umulig, fordi intet Menneske levede længe nok til at foretage en saadan Reise. Men Asem meente: „Naar Himlen vil, at jeg skal igjen forenes med min Kone vil den nok vide at sørge for at jeg kommer derhen; men har den besluttet det Modsatte, saa vil jeg idetmindste dø med den Trøst, at jeg har anvendt Resten af min Levetid til at opsøge hende."

Flere Dage forsøgte Søstrene ved Bønner at formaae ham til at afstaae fra sit farlige Foretagende men da han forblev urokkelig ved sin Beslutning, rørtes de ved hans store Kjærlighed til Kone og Børn og besluttede at hjælpe ham med hvad de formaaede.

Nu havde de to Onkler, af hvilken den Ene heed Abd-al Kuddus (de Alrenes Slave) og den Anden Abd-al Syllib (den Almægtiges Slave) og som vare to mægtige Aander.

Til disse gave de Asem følgende Anbefalingsskrivelse:

„Overbringeren af dette Brev er vor betroede Ven „Asem fra Balsora, og naar I kan hjælpe ham til Waak „al Waak Derne, saa gjør det af Kjærlighed til Eders „Eder høitelskende Niecer.

„Er Opfyldelsen af vor Bøn ikke mulig, saa for„hindre ham fra Fortsættelsen af sin Reise, at han ikke „gaaer sin Fordærv imøde. Endnu gjør hans Kjær„lighed til hans Kone og Børn ham døv for vore Bøn„ner og Raad.

„Vi haabe, at I ville formaae mere over ham end „vi, eller ogsaa at han ved Eders Hjelp sikkert vil naae „sit Maal."

Derpaa afreiste Asem og naaede ad en besværlig Vei efter flere Maaneders Forløb een af Naturen med en saadan Ynde og yppig Frugtbarhed velsignet Egn, at han i Øieblikket troede at være i det jordiske Paradiis.

Han rettede sine Skridt mod en meget smuk Bygning, som han saae i meget ringe Afstand, og hvor der under en ziirlig Søilehal sad en ærværdig Olding. Forundret saae han den Fremmede nærme sig, besvarede venlig dennes Hilsen og overrasket af Asems ædle Yore indbød han ham til at sætte sig hos ham. Efter at et lidet Maaltid var indtaget, erkyndigede han sig om Aarsagen til hans Besøg. Denne Olding var Abd-al Kuddus, og saasnart han hørte sine Niecer nævne og erfarede deres Deeltagelse for Asem, fordobblede han sin Opmærksomhed.

Asems Anbefaling læste han gjentagende igjennem, og efter modent at have overlagt Sagen, sagde han: „Min Søn, jeg besværger Dig, opgiv dit Forehavende og vov ikke dit Liv i et Foretagende, som aldrig vil

lykkes. Den Reise, som Du agter at foretage, er forbunden med utallige Farer, øde og af vilde Dyr beboede Ørkener, ubeboede og ingen Frugter frembringende Egne, hvor der ikke findes nogen Kilde, til at slukke din Tørst, ligge foran Dig.

Men selv om Du overvandt alle disse Hindringer saa vilde dog ikke hele dit Liv være tilstrækkelig til at naae det Maal, fordi Du til Veien bruger 150 Aar. Opgiv det altsaa, at gaae din Fordærvelse imøde og vend hjem."

Asem lod sig dog ikke omstemme, men efter at han havde tilstrækkelig udhvilet sig, rustede han sig den tredie Dag til Afreisen.

Da Oldingen saae ham saa ufravigelig besluttet, antændte han en Ild, brændte Røgelse og udtalte nogle hemmelighedsfulde Ord, hvorpaa pludselig en uvenlig Aand kom tilsyne og sagde til Oldingen: „Hvorfor har Du kaldt paa mig skal jeg hæve Høien, som bærer dit Palads og kaste det over Bjergets Kas? (som antages at omslutte den ubeboede Deel af Jorden.)

„Nei," svarede Abd-al Kuddus jeg behøver din Tjeneste, Gud skee Tak, til noget Andet. Du skal bringe den unge Mand der, til min Broder."

Saa langt dette dog var greb Aanden beredvillig Asem med den høire Arm, satte ham paa sine Skuldre og hævede sig i Luften; men ved Solnedgang sænkte han sig igjen ned med ham foran Abdal- Syllibs Bolig, som han ved sin Indtrædelse ærefrygtig hilste og underrettede om hans Broder Abd-al Kuddus Ønske. Asem traadte nu frem og overleverede ham Brevet fra Niecerne, og disse Meddelelser, saavelsom Asems Fortælling om Hensigten med sin projecterede Reise til Waak al Waak Derne satte ham ligesom hans Broder i Forbauselse.

Nær var han bleven vred over hans Paastaaelighed; men Asems Taarer og Fortvivlelse rørte ham til Medlidenhed og han foresatte sig i sit Hjerte at hjælpe ham med Alt hvad der stod i hans Magt.

Derefter kaldte han ti Aander til sig bad dem høfligt at tage Plads, meddeelte dem fuldstændig Asems Anliggender og udbad sig deres Mening. De fandt eenstemmig Asems Beslutning meget forvoven, men tilbøde sig at hjælpe ham fra deres Gebeter, i et Øieblik fra Bjerge til Bjerge, fra Ørken til Ørken, til Grændsen af deres Distrikter hvor de vilde forlade ham, fordi det ikke var dem tilladt at gaae videre og de ikke vovede at indlade sig i Kamp med mægtigere Aander.

„Jeg modtager taknemlig Eders Tilbud," raabte Asem „og naar det synes Eder saa, reise vi strax; thi min Tid tillader mig ikke at dvæle her.

Han tog Afsked med Abd-dal Syllib, og de ti Aander bragte ham i Løbet af Dagen og Natten til et Land, som heed Kaffar, hvor de efter at have ønsket ham videre Lykke tog Afsked og forsvandt.

Efter at have opsendt en inderlig Bøn om Beskyttelse til Himlen fortsatte Asem i ti Dage sin Vandring uden at have seet et menneskeligt Væsen for sig. Endelig opdagede han tre Mænd, som synes at være geraadede i Strid og ville gaae hinanden paa Livet. Han vilde til at gaae los paa dem for at skille dem fra hverandre, da de fik Øie paa ham og samtidig udbrød: „den unge Mand skal dømme imellem os!"

De spurgte ham nu om han vilde være Dommer imellem dem og efterat Asem havde indvilliget heri, sagde de ham at de vare tre Brødre, som fra deres Forældre havde arvet en Hue, en Tromme og en Boldt, men da det ei var blevet bestemt, hvad hver især skulde

have, kunde de ikke blive enige derom. De lovede ham ganske at rette sig efter hans Dom.

Disse tre Ting forekom den forundrede Asem ikke at være en halv Dinar værd og han sagde derfor til de tre Brødre: „Siig mig først hvad hver Ting for sig har af Værdi; thi som jeg nu seer dem, synes de mig ikke at være det Ringeste værd."

De forsikkrede ham nu at ethvert enkelt af disse Ting oppeiede alle Jordens Skatte hvilket han selv vilde indrømme; naar han blev bekjendt med deres Egenskaber. Den Ældste sagde ham derpaa saaledes:

„Denne Hue besidder den Egenskab at gjøre usynlig og Intet kan derfor hindre dens Eier i at opnaae den høieste Lykke. Naar han tager den paa, er han usynlig saavel for Aander som for Mennesker, og han kan tilegne sig hvad han vil, kan trænge ind i den Mægtiges Kabinet, og undergrave deres ærgjerrige Planer, aflure dem deres hemmeligste Intriguer. Hans Ønsker om Rigdomme kan den tilfredsstille af de kongeligste Skatte, fordrer han Hævn saa kan han uden Frygt for nogen Straf berøve sin Fjende Livet."

Asem hørte opmærksomt efter og tænkte, at for Ingen kunde denne Hue være nyttigere end for ham, thi den kunde maaskee hjælpe ham til at finde sin Gemalinde. Den anden Broder forklarede ham derpaa, at Trommens Eiermand til enhver Tid kunde befrie sig fra den farligste Stilling ved at slaae i et paa Kobberet indgravet Tegn, som var strevet af den store Salomon selv.

All Aander adlød Eieren af dette Instrument og saasnart det lød, vilde alle være beredte til at fuldbyrde de vanskeligste Befalinger, blot ved Hjælp af det nedskrevne Trylleord fra den store Salomon, Davids Søn.

„Trommen er som gjort for mig, og jeg har meget

bedere Brug for den, end de tre Brødre," tænkte Asem. Den vilde kunde bringe mig til Vaak al Vaak Verne og beskytte mig mod ukjendte Fjender, og hjelpe mig til at gjenfinde Kone og Børn."

Nu fortalte den tredie Broder at den Boldt eller Trækugle, som her var, havde den Egenskab, at den satte sin Eier i Stand til paa et Øieblik at begive sig fra den ene Ende af Verden til den anden, og til i to Dage at tilbagelægge en Reise som ellers vilde vare i hundrede Aar.

„Man behøvede kun at træde paa det lille Hul i Kuglen og angive det Sted, hvor man vilde hen, og strax fløi den med Stormens Hurtighed derhen, medtagende dens Eier"

Asem foretog sig strax at tilegne sig de tre Ting, og sagde derfor:

Det er meget godt hvad I der fortæller mig; men jeg maae dog ogsaa have Beviser derfor, og kan ikke uden disse, fælde nogen Dom."

„Det har I Ret i!" udraabte de tre Brødre; anstil derfor en Prøve og Gud beskjærme Eder ved Eders Foretagende."

Asem tog altsaa Trommen paa, traadte paa Kuglen og satte Huen paa; nævnede derpaa det Sted, hvor han vilde hen, og Kuglen fløi strax med Vindens Hurtighed afsted; men de tre Brødre løb efter ham og raabte:

„Nu har I det ønskede Beviis! Vær nu tilfreds! Er I ikke overbeviist? Saa hold dog! . . . Holdt. . . ."

Men de havde godt ved at raabe, Asem var allerede ti Dagsreiser fra dem, og hans Fartøi standsede endelig foran Porten til en vidtløftig Bygning. Han steeg ud, lagde Fingeren paa Tegnet paa Trommen, og var i Tvivl om, om han skulde røre den, da en Stemme lod sig høre:

„Du har seiret, Asem, en Deel af de talrige Hindringer for Opnaaelsen af dit Maal ere overvundne, Desuagtet kan Du ikke fuldstændig komme til Maalet, uden endnu at bestaae en Masse Farer: og Prøvelser. Skjul din Kugle omhyggelig, thi Du befinder Dig nu i de onde Aanders Egn."

Som en Følge af dette Raad skjulte Asem Kuglen under sine Klæder, saa eftg derefter bekymret om, og raabte:

„Hvem er Du?"

„En af de Trommen underdanige Aander. Jeg vaager bestandig for din Sikkerhed; men de øvrige Aander, mine Kamerater, komme kun tilsyne, naar Faren fordrer det. Fortsæt kun din Reise; thi Du har endnu tre Aar inden Du naaer Derne Waak al Waak."

Efter en kort Bøn tiltraadte Asem modig Reisen igjen, og kom endelig i en Egn fuld af Slanger, Drager og vilde Dyr. Forskrækket ved det frygtelige Syn bankede han sagte paa sin Tromme og spurgte hvad det var for et Land.

„Dragernes Land," svarede Stemmen. „Vær paa din Post, og dvæl ikke i dette farlige Land, saa træt Du end føler Dig. De her huserende Aander ere de grusomste af dem Alle og deres frygtelige Huler ere fulde af glubende Dyr."

Her taug Stemmen, og da Asem ansaae det for uklogt at trodse Faren, satte han sin usynliggjørende Hue paa, og gjennemvandrede denne Orken uanfægtet af dens græsselige Beboere, hvis afskyelige Brølen dog gjorde ham bange.

Da han endelig naaede Kysten, saae han i det Fjerne Waak al Waak Derne, hvis ildrøde Bjerge saae ud som Skyer, der forgyldes af den nedgaaende Sol. Ved Synet af denne blev han staaende af Forbauselse

og Frygt, dog fattede han sig snart og sagde ved sig selv:

„Hvorfor frygter jeg? da Gud har sendt mig hertil, vil han, hvis det er hans Villie, nok ogsaa fremtidig beskytte mig."

Derpaa plukkede han nogle Frugter, som han nød, efterat han havde vederqvæget sig ved disse, strakte han sig i Græsset og sov ind til den følgende Morgen. Ved Dagens Frembrud bankede han sagte paa sin Tromme og spurgte Aanden om Raad, hvorledes han skulde komme over Havet til Derne.

„Det er kun muligt ved den ærværdige Vises Bistand;" svarede Aanden, „som boer ved Foden af det i det Fjerne synlige Bjerg i en Eneboerhytte. Der er en Dags Reise dertil, men din Kugle kan bringe Dig derhen i en halv Time. Hold Intet hemmeligt for Oldingen af dine Eventyr; thi han er den Eneste, som kan hjelpe Dig over Havet."

Asem bankede snart paa Eremittens Hytte, som strax aabnedes, og han fandt deri megen forekommen Modtagelse hos Oldingen, hvem han spugte hvorledes han skulde komme over Havet. Paa den Gamles Spørgsmaal, af hvilken Grund, han vilde vove et saa besværligt Foretagende, svarede han:

„Min Fader, lad det for Øieblikket være Eder nok at vide, at den stærkeste Længsel driver mig til hine Der og at jeg derfor er kommen hertil fra langt bortliggende Lande."

Eneboeren traadte derpaa hen til Asem, opslog en tyk Bog og læste deri med sagte Stemme idet han vedvarende kastede forbausede Blikke paa den unge Mand. Tilsidst udraabte han:

Store Gud! hvilken Møie og haarde Prøvelser er der bleven denne unge Mand tildeel."

Asem spurgte:

„Hvorfor betragter I mig saaledes min Fader?
Oldingen svarede:

„Min Søn, jeg vil muliggjøre Dig at komme til hine Øer; men hold Intet hemmeligt for mig, da Du først vil naae Gjenstanden for din Higen og Tragten efter at have gjennemgaaet mange Trængsler. Fortæl mig nu udførlig, min Søn, din Historie!"

Efterat Asem havde gjort dette, forudsagte Oldingen ham, at Gud vilde lade hans Foretagende lykkes, saa farligt det end var, og at han den næste Dags Morgen skulde overskride det vidunderlige Hav. Den næste Morgen tiltraadte han med Asem Veien til Bjerget, hvor de efter en møisommelig Opstigning kom til een, en Fæstning lignende Bygning.

I Gaardrummet stod en kolossal, Kobber-Billedsøile, ved hvilken flere Rør befandt sig, som udmundede i et uhyre Marmorbækken. Det Hele var et Værk af Aanderne. Eneboeren antændte en Ild og brændte Rogelse, hvorved han udtalte nogle for Asem uforstaaelige Ord. Saasnart han var færdig med sine Besværgelser, formørkedes Himlen og en heftig Storm brød løs. Blege Lyn gjennemkrydsede Skyerne og Tordenen rullede mangfoldiggjort af Echoet i Bjergene.

Med levende Angst iagttog Asem stiltiende hvad der foregik, dog gjorde Stormen mindre Indtryk paa ham, end den vidunderlige Brasen og gyselige Larmen, som kom fra Marmorbækkenet, der snart var fuldt af skummende Bølger."

Tilsidst tabte hele Oprøret i Naturen sig, Larmen forstummede og Oldingen vendte sig nu mod Asem med de Ord:

„Gaae nu ud og betragt Havet, over hvilket Du ikke vidste at komme!"

Asem begav sig op paa Toppen af Bjerget, og

saae til sin høieste Forbauselse ikke mere det fjerneste Spor af Havet, som han havde anseet for saa umaadeligt. Den tilkomne Eneboer sagde derpaa:

„Min Søn, sæt ogsaa i Fremtiden din Lid til Gud, og forfølg Maalet for din Reise."

Efter disse Ord var han forsvunden. Asem fortsatte sin Vei og var henimod Aften paa Vaak al Vaak Derne, der forekom ham som et fortryllende skjønt Land. Herlige Græsgange, tykke Budskadser, frembøde sig for hans Blikke, og længe vandrede han om i disse Skygger, medens kun Fuglenes melodirige Sange afbrød Stilheden.

Endelig kom en gammel Kone ham imøde, som ved Synet af en Mand blev overrasket staaende og spurgte om hvad han søgte og hvorledes han var kommen derhid.

„Sæt kun din Lid til mig og hav Fortrolighed til mig," vedblev hun, „jeg vil gjøre Alt, hvad jeg kan for at gjøre Eder tilfreds."

Opmuntret af disse venlige Ord; meddeelte Asem den Gamle endeel af sin Historie og Hensigten med sin Reise. Hun syntes at blive meget rørt og lovede ham sin Bistand, for trods alle Farer at komme til sin Kone.

Begunstiget af Mørket tog hun ham med sig ind til Byen og skjulte ham i sit Huus; men forbød ham udtrykkelig at gaae ud, da Synet af en Mand vilde bringe hele Landet i Uro. Hun tilberedte derpaa hans Aftenmaaltid, som smagte ham fortræffelig, skjøndt den bestod af ham hidtil ukjendte Retter. Derefter gik han til Hvile og sov til sildig den næste Morgen hvor han ved sin Opvaagnen saa den Gamle sidde ved Foden af sit Leie. „Min Søn, jeg maa sige Dig," begyndte hun, „at din Kone siden sin Adskillelse fra Dig, har

maattet gjennemgaae umaadelig meget. Du kan ikke af Nogen erholde bedre Underretning end af mig, fordi jeg har været Amme til Dronningen og alle hendes Søstre. Ofte var jeg Vidne til hendes smertelige Anger ved Tanken om sin frivillige Adskillelse fra Dig og jeg har ofte forsøgt at mildne hendes Kummer."

Asem græd smertelige Taarer ved disse Ord og lod sig kun berolige ved Løftet om, at hun snart vilde bringe ham til Prindsessen.

Efterat hun nøie havde gjort ham bekjendt med Alt, hvad hans Kone havde lidt, siden sin Hjemkomst til Derne, begav hun sig til Paladset.

Her traf hun Dronningen og hendes Søster ifærd med at raadslaae over Asems Kones Skjæbne, da de ikke kunde tilgive hende hendes Ægteskab med et Menneske. De besluttede at hun skulde lide en kvalfuld Død, for med sit Blod at afvaske den hendes Slægt tilføiede Skamplet. Da den Gamle traadte ind, stode Alle ærbødig op og indbød hende til at sætte sig. Hun spurgte derefter Dronningen hvad hun havde bestemt sig til med Hensyn til sin ulykkelige Søster.

„Paa Grund af hendes Misalliance med et ikke til Aandeslægten hørende Væsen," svarede Dronningen, „og fordi denne Lavhed og Nedværdigelse falder tilbage paa os og vor ædle Slægt vilde have Ret til at foragte os, have vi besluttet, at hun uden Barmhjertighed skal omkomme.

Hendes Død vil komme over Eders Hoveder!" raabte den Gamle. „Thi det er ikke tilladt at straffe et blot Feiltrin ved en saa skrækkelig Forbrydelse. Jeg beder iøvrigt kun om den eneste Naade, at det maae blive mig tilladt at see hende."

Efter meddeelt Tilladelse blev den Gamle strax ført til Prindsessen, som hun fandt bleg og i Taarer.

Hendes Børn legede om hende og bestræbte sig for ved deres uskyldige Munterhed og Kjærtegn at formindske Moderens Bekymringer.

Den Gamle græd i Begyndelsen med hende, omfavnede hende kjærlig, raadede hende til at bygge paa Gud og søgte at indgive hende Haab om snarlig Ende paa hendes Lidelser.

„Kjæreste Amme," udbrød Prindsessen, „dine ømme Ord ere stedse lægende Balsom for mig; dog veed jeg hvorfor de netop idag, synes at gjøre mere Indtryk paa mig end sædvanlig.

For første Gang føler jeg ligesom en Straale af Haab trænge ind i Grunden af min Sjæl."

„Det er Forudfølelsen af den Dig fra Himlen sendte Lykke, min Datter," vedblev Ammen. „Trøst Dig, din Mand er, trods utallige Farer, trængt sig frem hertil, befinder sig i mit Huus og vil om kort Tid være hos Dig."

Dette Glædesbudskab var nær bleven fordærvelig for den stakkels Fangne; den Gamle bragte hende dog ved styrkende Lægemidler igjen til Besindelse, og de første Ord hun udtalte vare rettede til Himlen. Saasnart Ammen saae, at hun var fuldkommen helbredet, omarmede hun hende ømt og vendte tilbage til Asem.

Denne fortalte hun Alt, hvad hun havde erfaret og raadede ham til snarest at bortføre sin Kone. Om Natten bragte hun ham til Taarnet, hvor Prindsessen var indesluttet, underrettede ham om alt Fornødent, anbefalede ham til Propheten og ilede derfra. Asem tilbragte Resten af Natten i Bøn; men saasnart det dagedes, satte han sin usynliggjørende Hue paa.

Snart efter kom Dronningen med flere Slaver og gik i Taarnet, hvor Asem useet blandede sig mellem hendes Ledsagere. Med Magt tæmmede han sine Fø-

lelser og lænede sig til et Hjørne af Fængslet, hvor han blev Vidne til den uværdige Behandling hans Kone blev underkastet af Dronningen.

Efter utallige haanende og haarde Ord, sagde hun hende at hun maatte være fattet paa at dø, og befalede sine Slaver, at binde hende ved hendes skjønne Haar til en Søile i Fængslet. Da udbrød Asem, som ikke længere kunde tilbageholde sin rasende Vrede: „Hold inde, hjertesløse Skurk, og frygt Himlens Hævn!"

Forskrækket over det truende Raab kastede Dronningen forvirrede Blikke omkring og flygtede forfærdet over den usynlige Talende; men Prindsessen havde kjendt sin Gemals Stemme, holdt begge Hænder paa sit Hjerte og hævede de smukke Øine, taknemlig for den ventede Redning, til Himlen.

Saasnart Dronningen var borte, tog Asem sin Hue af og fløi i sin Kones Arme.

„Ak, hvorfor forlod Du mig?" sagde han, „er det Takken for saamegen Omhyggelighed og Kjærlighed?"

„Ak, erindre mig ikke om det Forbigangne, som jeg alt tusinde Gange har bebreidet mig og hvorfor jeg er bleven længe og retfærdig straffet," svarede Prindsessen og faldt ned for hans Fødder. „Tilgiv mig, Dyrebare, tilgiv en Uret, som jeg stedse har tilbagekaldt i min Erindring."

Dybt rørt hævede Asem hende op og trykkede hende saavelsom sine elskede Børn til sit Hjerte. Efterat den første Glædesruus var overstaaet, raadsloge de Begge om Midlerne til Flugt fra denne ugjæstfri Jordbund. Henimod Aften aabnedes Fængslets Dør igjen og Asem, som paany gjorde sig usynlig, saae Slutterstten træde ind med Prindsessens sædvanlige Kost. Da hun overnattede i det samme Rum, spiste hun med hende til Aften og faldt derpaa i en dyb Søvn. Denne gun-

stige Leilighed benyttede Asem, sneg sig til forsigtig at løse det ved hendes Belte bundne Knippe Nøgler, aabnede Døren til Taarnet, forlod det med sin Kone og sine Børn og indespærrede Sluttersken deri.

Derpaa fjernede de sig og omendskjøndt de to Børn ogsaa skulde bortbringes, vandrede de dog hele Natten igjennem hurtig derfra, og var ved Solopgang allerede langt borte fra Byen.

Dronningen geraadede over sin Søsters Flugt i ubeskrivelig Vrede. Paa Stedet raabte hun alle Aander af sit Bekjendtskab, tilhjælp, som skyndsomst ilte med at adlyde og forfulgte snart med en talløs Hær de Flygtende, som de vare besluttede paa at tilintetgjøre. Forbauset saae den Flugten fortsættende Asem en tyk Støvsky bag sig og blev med Skræk Dronningens Hær vaer.

Han hørte allerede Krigsraabene, saae Fanerne, saae de fjendtlige Landser blinke, uden at kunde flye eller tænke paa Forsvar. Mod en saadan Hær kunde ikke al Mod hjælpe. Derfor greb han sin Tromme og lod den lyde saa heftig, at øieblikkelig Legioner af Aander bedækkede Sletten og i ordnede Rækker stolt rykkede mod Dronningens Hær.

Snart efter begyndte den frygteligste Kamp, som nogensinde har fundet Sted; thi ikke Mennesker, men alle Jordens Aander strede mod hinanden. Asems Parti seirede og tog Dronningen med hele sit Følge tilfange. Saasnart dog Asems Gemalinde saae sin Søster i denne ydmyge Stilling, bad hun paa Knæ sin Gemal om Naade. Han lod ogsaa de Beseirede nyde den fuldstændigste gode Behandling, gjorde Afkald paa enhver Tanke om Hævn og lovede at glemme enhver Uret, naar hun igjen skjænkede sin Søster sin ømmeste Kjærlighed.

Inderlig bevægedes Dronningen af Waak al Waak ved en saa ædelmodig Opførsel, hendes Samvittighed bebreidede hende hendes Opførsel og ilende i sin Søsters Arme, bad hun denne tilgive hende sin uretfærdige og grusomme Opførsel.

Fra dette Øieblik var Freden sluttet og i begge Leire fulgte en flere Dage varende Glædesfest.

Endelig tog Dronningen af Waak al Waak en om Afsked med sin Søster og Svoger og saavel de Seirende som de Beseirede stiltes i fuldkommen Enighed.

Asem tog nu Veien ad Abd-al Syllib til, med sin Familie, saa de ved Aandens og Boldtens Hjælp ankom i faa Dage. De bleve velvillig modtagne af Oldingen og gjæstfrit beværtet i flere Dage. Historien om Asems Reise behagede ham meget og i Særdeleshed Eventyret med Huen, Trommen og Boldten og da Asem nu ikke mere havde Brug for disse tre Ting forærede han ham Huen, som Tegn paa sin Taknemmelighed.

Oldingen modtog den med Glæde og gjorde ham til Gjengjæld Foræringer af stor Værdi.

Ægteparret fortsatte derpaa Reisen til Abd-al Kuddus, som ligeledes modtog dem, som hans Broder og ligeledes fandt megen Fornøielse i Asems Eventyr.

Asem forærede ham nu Trylletrommen og fortsatte nu Reisen til de tvende Søstres Slot og da de nærmede sig kom disse dem imøde.

Deres Indtog i Slottet var et sandt Triumphtog og efter en talrig Række Fester, tog de en hjertelig Afsked, fra deres gode Skytsaander, hvem Asem forærede Boldten, for at de desto oftere kunne besøge det lykkelige Ægtepar i Balsora.

Sultanen og de tre Eventyrere.

Tre fiffige Kammerater kom i Nødens Stund paa den Tanke at gaae til Sultanen og udgive sig for Folk med udmærkede Talenter, for derved at erholde Ansættelse. De kunde imidlertid ikke strax komme for Sultanen, som opholdt sig i sin Slotshave og havde befalet sin Livvagt ikke at lade Nogen komme ham nær. Dette vare de tre Eventyrere meget lidet tilpas og for desuagtet at naae deres Maal, aftalte de indbyrdes at lade som om de stredes, for maaskee derved at vække Sultanens Opmærksomhed. Virkelig foranledigede den Larm de gjorde, at han lod dem føre for sig og spurgte om deres Navne og om Aarsagen til Striden. De svarede: „Herre, vi stredes om vore Færdigheders og Kundskabers Forrang; thi Enhver af os er Mester i sit Fag og mener derfor at staae over begge de Andre." — „Hvad forstaa I da?" spurgte Sultanen og een af Gavtyvene svarede: „Herre, jeg er den udmærkeste Kjender af Stene." — „Jeg frygter for, at Du vel kuns er een af de overordentligste Skurke," gjenmælede Sultanen. — Den Anden gav sig ud for en Hestegenealog, den Tredie for en Kjender af Menneskenes Genealogi og paastod, at han var istand til at udgranske Enhvers Herkomst, hvilket langt overgik hans Kammeraters Kunst. Ifærdeleshed da ingen Andre vare istand dertil og heller Ingen førend ham havde formaaet det.

Sultanen havde ingen stor Tiltro til deres Foregivende, men tænkte: Naar de tale Sandhed, fortjene de at tages i Betragtning og Opmuntring og jeg vil i ethvert Fald beholde dem her indtil jeg kan stille dem paa Prøve. Stadfæster deres Talenter sig, skulle

de belønnes, men have de bedraget mig, saa holder jeg mig til deres Hoveder. Han befalede altsaa at anvise dem en Bolig og daglig at forsyne dem med Brød og Kjød, men lod dem tillige underhaanden stille under Opsigt, for at de ikke skulde undvige. Da han nu snart derpaa modtog kostbare Foræringer og deriblandt ogsaa et Par Ædelstene, af hvilke især den ene udmærkede sig ved reent Vand, erindrede han sig Kjenderen af Stene og lod ham hente. Han gav ham den smukkeste Steen og forlangte at høre hans Mening derover. Eventyreren besaae ogsaa Juvelen meget alvorlig og omhyggeligt fra alle Sider, vendte sig derpaa mod Sultanen og sagde: „Herre, denne Steen har i Midtpunktet en Feil, hvilket formindsker dens Værdie umaadeligt."

Sultanen reiste sig opbragt og befalede at halshugge ham. „Denne Juveel er uden Feil," sagde han, „og Du vil paastaa det Modsatte. Du fortjener Døden, fordi Du har bedraget mig." Skarpretteren greb nu den Dømte, bandt ham og vilde just hugge til, da Visiren traadte ind. Da han saae Sultanen saa opbragt og et Hoved under Sværdet, spurgte han om Aarsagen og da han havde erfaret denne, nærmede han sig Sultanen med den Bøn: „Herre, jeg besværger Eder, handl ikke saa rask. See idetmindste til om Manden er skyldig; lad Stenen bryde istykker og findes der virkelig ingen Feil, saa har han fortjent sin Skjæbne." — Sultanen indsaae at hans Minister havde Ret og at han havde været i Begreb med at begaae en Uretfærdighed; han sønderslog Stenen med sin Stridsøxe og til Alles Forbauselse fandtes en Feil i Midten.

„Hvorledes formaaede Du at opdage det?" raabte den forundrede Sultan. — „Ved mit skarpe Syn,"

svarede den løsladte Gavtyv, som nu til Løn fik engang saa meget Brød og Kjød som hans Kammerater.

Efter nogen Tids Forløb fik Sultanen en vidunderlig fort Hest fra en af sine Provindser og glædede sig saameget derover, at han hele Dage beundrede den. Pludselig kom han derved i Tanker om Hestegenealogen, lod ham øieblikkelig hente, og sagde: „Du forstaaer Dig altsaa paa Heste?" — „Ja vel, Deres Majestæt." — „Godt, saa sværger jeg Dig til ved ham, som har sat mig over mit Folk og lod Verden fremstaae af Chaos'et, at det koster dit Hoved, hvis Du angiver mig det mindste Falske!" — „Jeg hører og underkaster mig," svarede hiin, og Kongen befalede at den sorte Hest skulde føres frem for ham. — Paa Gavtyvens Forlangende maatte en Staldbetjent ride den for ham og efterat han i længere Tid havde iagttaget det stadselige Dyr, vendte han sig til Sultanen med de Ord: „Herre, denne Hest er af virkelig sjelden Skjønhed og udmærket Race, fortræffeligt bygget og vilde være den første og enestaaende i Verden, naar den ikke havde een Feil." — „Og den er?" spurgte Sultanen. — „Herre, dens Fader var af ægte Race," fortsatte Gavtyven, „men dens Moder tilhørte en ganske anden Dyreslægt, hvilken jeg kun kan nævne paa Eders Majestæts Befaling." — „Saa tael!" befalede Sultanen livligt." — „Det var en Bøffelko," vedblev denne, hvorover Sultanen geraadede i en saa ubeskrivelig Vrede, at han lod Skarpretteren hente paa Stedet og befalede, at Hestekjenderens Hoved skulde hugges af. Imidlertid lod han sig dog ved dennes Forestillinger bevæge til at lade forespørge hos Hestens tidligere Eiermand om hans Angivelses Rigtighed. — Saasnart denne stod for ham, befalede han ham at tilstaae oprigtigt, om han selv havde opdrættet Hesten eller kjøbt den af Andre. Nu

erfarede han da, at den rigtignok havde en ligesaa smuk Hest af Søhestenes ægte Race til Fader, hvorimod dens Fader kuns var en Bøffelko, hvilken tilfældigt var bleven befrugtet af denne. Strax lod den bestyrtede Sultan Hestekjenderen hente tilbage, og efterat han havde sagt ham, at hans forbausende Kjendskab havde stadfæstet sig, forlangte han at vide af ham, hvoraf han havde sluttet sig til den Slægt som Moderen til den sorte Hest havde tilhørt. — „Herre, den bærer et aabenlyst Tegn deraf paa sig," svarede han. — „Hestens Hov er saa temmelig rund, Bøflernes derimod tykkere og langagtig." — Herpaa afskedigede den tilfredsstillede Sultan ham og befalede, at der skulde leveres ham en Brød- og Kjødration mere end sædvanligt.

Saaledes havde nu kun den egentlige Genealog ingen Prøve bestaaet, og da Sultanen erindrede sig ham, lod han ham bringe for sig og sagde: „Foregav Du ikke at kunne udforske ethvert Menneskes Herkomst?" — „Jo vel, Herre," gav han til Svar, hvorpaa Sultanen befalede en Gilding at bringe Genealogen til hans Harem, for ved ham at erfare hans Favoritindes Herkomst. Indført hos hende, betragtede han hende med stor Opmærksomhed igjennem hendes Slør og vendte derpaa tilbage til Sultanen, til hvem han sagde: „Herre, hiin er i Besiddelse af alle Fuldkommenheder: Skjønhed, Ynde, Siirlighed, Friskhed, fortryllende Talenter, Beskedenhed, intet er tilovers at ønske hos hende og den Elskende finder Alt, hvad der kan glæde Øiet og Hjertet. Een Feil har jeg imidlertid funden, som vansirer dette Naturens Mesterværk." — Da Sultanen hørte dette, blev han rasende; han rev Sabelen ud og vilde ufeilbarlig have spaltet Genealogens Hoved,

naar ikke den kloge og retfærdige Vifir havde været tilstede.

„Herre!" tilraabte han den opbragte Sultan, „dræb ikke Manden, førend I er overbeviist om hans Brøde."

„Velan da," fnøs Sultanen; hvilken en Feil har Du opdaget ved min Favoritinde?"

„O Sultan udraabte Genealogen, „hun er et himmelst og fuldkomment Væsen, men hendes Moder var en Dandserinde."

„Lad hendes Fader komme!" befalede Sultanen, og saasnart denne traadte frem for ham spurgte han ham:

„Siig mig paa Stedet, hvem din Datters Moder var, og skjælv for dit Liv, naar Du ikke taler Sandhed."

„Mægtige Fyrste!" raabte denne og faldt Sultanen tilfode, „hendes Moder var en Dandserinde, som jeg tog til mig fra en omreisende Gøglertrop og lod opdrage. Hun blev saa smuk og fuldkommen at jeg tog hende til Kone, og af hende fik jeg den Datter, hvorpaa I har behaget at rette Eders Valg."

Herpaa dæmpedes Sultanens Vrede, og høilig forundret vilde han vide, hvoraf Genealogen havde hentet hans Paastand. Denne svarede:

„Herre, den Slags Fruentimmer have alle meget sorte Øine og buskede Øienbryn og derpaa har jeg erkjendt hendes Herkomst."

Sultanen var nu overbeviist om Genealogens grundige Erfaring, afskedigede ham naadigt og befalede, at der, ligesom hans Kammerater, skulde leveres ham en Ration Brød og Kjød over det Sædvanlige.

Da Sultanen efter nogen Tids Forløb igjen tænkte paa de tre Kammerater og hvorledes enhver af dem havde givet ham Beviis for deres særdeles Færdighed, faldt det ham ind, ogsaa at spørge Genealogen tilraads an-

gaaende hans egen Herkomst. Han lod ham strax hente og spurgte, om han troede at kunne angive ham hans egen Herkomst tilforladeligt. Denne svarede ja, men tilføiede: kun under den Betingelse, at I skaaner mit Liv, thi det hedder: sikrer Dig forud imod Sultanens Vrede, da der ikke gives nogen Undvigen, hvor han befaler at aflive." — „Det være, jeg lover Dig Sikkerhed for dit Liv," svarede Sultanen, „og Du veed, at mit Ord er ubrødeligt."

„O! høimodige Herre!" vedblev Genealogen, „naar jeg skal erklære Eders Herkomst, tør ingen Andre være tilstede." — „Og hvorfor?" — „Herre, Guddommens Egenskaber maa blive under Hemmelighedens Slør." — Sultanen bød de Tilstedeværende at fjerne sig og Genealogen traadte ham nu nærmere og sagde: „Mægtige Sultan, I er ægte født og avlet i Ægteskabsbrud." Over denne Erklæring blegnede Sultanen og forblev i nogen Tid grublende og i mørke Tanker; derpaa sprang han pludselig op og raabte: „Ved ham, som har sat mig til at herske over dette Rige, naar Du har sagt Sandheden, vil jeg frasige mig Kronen til Gunst for Dig, thi fra denne Time betragter jeg mig som uværdig til Regent. Ere imidlertid dine forvovne Ord ubegrundede, saa tilsværger jeg Dig Døden af min Haand!" Derpaa stormede Sultanen i sit Harem op til Moder Sultaninden, hvilken han tilraabte idet han trak Sabelen: „Ved ham, som har skilt Himlen fra Vandet, sværg mig ærligt Svar paa det jeg vil spørge om, eller bered Dig til at dø." — Skjælvende faldt Sultaninden ham tilfode og spurgte hvad han ønskede at vide. — „Tal," udbrød han nu, „hvem var min Fader?" — „Da kun Sandheden kan redde mig," svarede Sultaninden, „saa vid, at Du er Sønnen af en Kok. Sultanen, min Gemal, græmmede sig saameget, fordi han

blev barnløs, at han blev tungsindig og tabte Sundhed og Spiselyst. Nu havde jeg et Fuglehuus, hvor jeg holdt mange Slags Fugle. En Dag fik Sultanen Lyst til at spise nogle deraf, og da Kokken kom for at hente dem, befandt jeg mig netop ganske alene. Da fristede den Onde mig stærkere end nogensinde, og da jeg havde tabt al Anseelse efter Sultanens Død, naar han ingen Efterkommere fik af mig, saa forledede jeg denne Mand, og Du er Frugten af denne Forseelse. — Ved Efterretningen om, at jeg var Moder, fik Sultanen Munterhed og Sundhed igjen, han overøste sine Raadgivere og Hoffolk med Gunstbeviisninger og Foræringer, og din Fødsel blev feiret i syrgetyve Dage med de prægtigste Fester." — Da Sultaninden taug, blev Sultanen i nogen Tid hensunken i dyb Eftertanke, vendte derpaa tilbage til Genealogen, som var bleven i Sultanens Gemakker, og befalede ham at klæde sig af. Denne adlød; Sultanen tog ligeledes sine Klæder og Tegnene paa hans Værdighed af og sagde: „Siig mig endnu, hvoraf Du har erkjendt, at jeg er en Bastard?" — „Herre," svarede Eventyreren, „efterat enhver af os havde givet Eder Beviis for sine Færdigheder, befalede I stedse, at vi skulde belønnes med en Andeel Brød og Kjød, uden at bevillige os noget videre. Af denne indskrænkede Frigivenhed sluttede jeg, at I maatte være en Søn af en Kok; thi Fyrsterne pleie at udmærke Fortjenesten med Rigdom og Ære, hvorimod I kun belønnede os med Levningerne fra Eders Taffel."

Den overraskede Sultan fandt dette meget træffende, skildte sig aldeles ved sine Smykker, beklædede Eventyreren dermed, aftraadte ham Tronen og forlod selv Riget i en Dervishes Klædedragt. Han saae sig neppe i Besiddelse af Magten, førend han lod sine to Kammerater hente, og da de ikke gjenkjendte ham, gav

han dem kostbare Gaver, men befalede dem øieblikkelig at forlade hans Rige. Derpaa laae han sig efter Regjeringen og sin nye Stands Pligter med en saadan Værdighed og Høimodighed og var saa retfærdig og velgjørende, at alle hans Undersaatters Hjerter velsignede ham, og Enhver bad for hans Regjerings Forlængelse.

Den afstraadte Sultan var imidlertid, som Dervisch og alene, kommen til Kairo, hvor han besluttede at opholde sig i nogen Tid. For at adsprede sig vandrede han omkring i Byen, blev staaende foran Sultanens Palads, hvis Pragt overraskede ham og medens han endnu betragtede dets Omfang og smukke Bygningsmaade, kom Sultanen tilbage fra Jagten. Dervischens ædle og stadslige Udseende var ham paafaldende, og han lod ham derfor sige ved hans Slaver, om at komme ind i Paladset, da han ønskede at tale med ham. — Den forklædte Fyrste adlød, og efterat Sultanen havde rettet flere Spørgsmaal til ham paa en meget deeltagende Maade, vandt han hans Fortrolighed i saa høi Grad, at den formeentlige Dervisch fortalte ham hele hans Historie. — Forbauset over dennes Afstaaelse og Ligegyldighed for alle Livets Behageligheder, udraabte han: „Priset være hans Villie, som ophøier og fornedrer! Din Historie har tiltalt mig meget, men min er dog endnu vidunderligere, og jeg vil meddele Dig den.

Sultan Mahmud af Kairos Historie.

Jeg er meget fattig født og var aldeles ubekjendt med Livets Nydelser, indtil jeg for første Gang blev Eier af ti Sølvstykker og foresatte mig at anvende dem

til min Fornøielse. Jeg begav mig derfor til Hovedtorvet og saae mig om til alle Sider, efter hvad jeg kunde indkjøbe mig til et lækkert Maaltid, da jeg pludselig hørte høi Latter og saae flere Personer trænge sig omkring en Mand, som falbød en stor Abe for ti Solvstykker. Jeg veed ikke hvad der bevægede mig til at kjøbe dette Dyr, for hvilket jeg gav alle mine Penge og derpaa gik med det til min fattige Bolig. Ankommen dertil overlagde jeg, hvorfra jeg skulde faae noget at spise til Aben og mig og befandt mig i denne Henseende i ingen ringe Forlegenhed. Idet jeg endnu spekulerede og spekulerede, gjorde min Abe nogle underlige Spring og istedetfor det hæslige Dyr, stod pludselig en smuk ung Mand for mig og sagde: „Mahmud, Du har givet alle dine Penge ud for mig og veed derfor nu ikke engang, hvorfra Du skal faae noget at spise." „Saaledes er det," svarede jeg, „men ved de hellige Propheter! hvoraf veed Du det? hvo er Du? hvorfra kommer Du?" „Lad den Spørgen være," fik jeg til Svar. Tag for dette Guldstykke og kjøb ind derfor, hvad der er nødvendigt til et godt Maaltid for os."

Jeg adlød og ved et velbesat Taffel og en fornøielig Underholdning gik Timerne overmaade hurtigt, den følgende Morgen sagde den unge Mand til mig: „Hør Mahmud, denne Bolig passer sig ikke mere for os og vi maae tage os en Anden." Jeg gik derfor ud og leiede en meget smuk Bolig, beliggende paa et af de bedste Strog i Byen og efterat vi vare flyttede derind, overgav han mig en betydelig Sum Penge, til at anskaffe de nødvendige Meubler og Tæpper. Endvidere forærede han mig en særdeles kostbar Klædning og befalede mig at føre mig samme, hvorved jeg forefandt alle Lommer fulde af Guld- og Sølvmynter. Derpaa betragtede han mig i nogen Tid, syntes tilfreds med

mit Udseende, lod mig sætte ved Siden af sig og gav mig en Pakke, hvilken jeg skulde overgive Sultanen og derved anholde om hans Datters Haand. Han vilde modtage Foræringen og opfylde min Bøn. Derpaa befalede han en Slave, som han havde kjøbt, at følge mig med Pakken og jeg begav mig paa Veien til Paladset. Der forefandt jeg Alt fuldt af Vagter og Betjenter, hvilke, paa Grund af min prægtige Dragt, ærbødigt spurgte mig, hvad jeg ønskede. Saasnart de erfarede at jeg vilde tale med Sultanen, blev jeg ført for hans Aasyn, jeg hilsede ham paa den brugelige Viis, hvilket han huldrigt besvarede og overrakte ham min Pakke med de Ord: „Behag ophøiede Hersker, at modtage denne ubetydelige Foræring, hvor uværdig den ogsaa er Eder, og hør naadigst paa mit Andragende." Paa Sultanens Befaling blev Pakken aabnet, hvilken indeholdt Klæder af en utrolig Pragt, saa at selv Sultanen studsede. „Jeg modtager Foræringen," udbrød han; „men hvormed kan jeg gjengjælde en saa kostbar Gave.

„Stormægtige Hersker," svarede jeg, „min Længsel tragter efter den kosteligste Perle, efter den Skjønhedens Blomst, Eders Hofs herligste Prydelse, efter Eders uforlignelige Datter, hvilken jeg begjærer til Hustru." Sultanen spurgte sin Vesir: „Hvad skal jeg gjøre derved?" Denne svarede: „Herre, viis ham Eders værdifuldeste Diamant og tilstaae ham Eders Datter, kun paa den Betingelse, at han bringer Een ligesaa kostbar til Brudegave." Jeg henvendte mig derpaa til Sultanen med det Spørgsmaal, om han vilde give mig hans Datter, naar jeg bragte ham saadanne to Diamanter. Efterat han havde svaret ja derpaa, anbefalede jeg mig ham og tog Diamanten med, for at vise den til den unge Mand som Mønster. Saasnart jeg

havde underrettet ham om det Passerede, sagde han, at han næste Dag vilde give mig ti slige Diamanter til Sultanen. Han gik ogsaa den følgende Dag tidligt ud og kom efter en Times Forløb tilbage med de lovede ti Diamanter, hvilke jeg strax bar til Sultanen.

Denne var saa overrasket af deres Glands, at han igjen spurgte sin Vesir, hvad han skulde gjøre. „Herre, I maa holde Eders Tilsagn," svarede Vesiren, „og give Manden Prindsessen til Kone; thi I har kun forlangt een Diamant af ham og han har bragt Eder ti.

Sultanen uddeelte nu Befalinger angaaende Brylupshøitideligheden, lod Kadien og Effendierne komme og efterat Ægteskabscontrakten var udfærdiget, tog jeg denne og ilede hjem dermed til den unge Mand. Denne billigede Alt og affordrede mig kun det Løfte, ikke ganske at slutte Ægteskabet før han havde givet mig Tilladelse dertil. Efterat jeg havde lovet ham dette begav jeg mig igjen til Paladset, hvor jeg om Aftenen blev indført i Prindsessens Gemak. Erindrende mit Løfte, holdt jeg mig aldeles fjernet fra hende og undgik endog at tale med hende, indtil jeg den følgende Morgen tog Afsked med hende for Dagen og forholdt mig saaledes i tre Nætter efter hinanden. Den derover krænkede Prindsesse beklagede sig desangaaende for sin Moder og denne underrettede Sultanen om min fornærmende Opførsel. Han lod mig derfor kalde til sig, og truede mig med strækkelig Hævn, hvis jeg vedblev at behandle Prindsessen med en saadan Ringeagt. I min Angst for Følgerne iilte jeg med at underrette min Ven om Sultanens Vrede og erholdt af ham den Anviisning, saasnart jeg igjen var alene med min Kone, at bede hende om et Armbaand, som hun bar paa den høire Arm, og øieblikkelig overbringe ham det. Var dette skeet, saa stod der Intet mere iveien for at gjøre

min fulde Ret gjældende hos min Kone. Jeg sagde derfor, saasnart jeg igjen om Aftenen var hos min Kone:

„Naar Du virkelig ønsker at gjøre mig lykkelig og agter at sikkre vort gjensidige Vel, saa giv mig dit høire Armbaand."

Hun gav mig det øieblikkelig og jeg ilede dermed til den unge Mand, som var ude af sig selv af Glæde ved at erholde det. — Jeg begav mig derpaa uopholdelig tilbage til Paladset, for at berolige Prindsessen, som maatte være urolig over min Fraværelse, men veed ikke, hvad derved hændede mig. Nok, om Morgenen saae jeg mig, ved min Opvaagnen, igjen i min tidligere fattige Bolig og omhyllet af mine usle Pjalter, istedetfor den kostbare Dragt. Da jeg i min Forbauselse derover, var kommen til fuldkommen Besindelse, klædte jeg mig paa og forlod det sørgelige Opholdssted i et næsten uudholdeligt Mismod og Nedslagenhed. — Den tabte Lykke stod mig stedse for Øie, og jeg vidste intet Middel, for at komme ud af denne Elendighed, i hvilken en ubegribelig Skjæbne havde kastet mig tilbage.

Idet jeg saaledes fuld af mørke Tanker omkredsede Paladset, blev jeg en aldrende Gjøgler vaer paa Gaden, som havde Papirer liggende omkring sig og stillede Folk deres Horoskop. — Jeg nærmede mig ham og han gjengjeldte venlig min Hilsen; han betragtede mig pludselig meget opmærksomt og udraabte:

„Stakkel! har ikke en Elendig, som Du havde Tiltro til, skammelig bedraget Dig og revet Dig bort fra Din Kones Side?"

Jeg bekræftede dette fuld af Overraskelse, maatte derpaa sætte mig ved hans Side, og saasnart de Nysgjerrige havde fjernet sig udbrød han:

„Ven, den af Dig for ti Sølvstykker kjøbte Abe, som forvandlede sig til en behagelig ung Mand, er

egentlig en ond Aand, som har forelsket sig lidenskabeligt i Prindsessen, din nuværende Kone. Han brugte Dig blot til at berøve hende det fortryllende Armbaand, som ikke tillod ham at nærme sig hende, og befinder sig nu i dit Sted hos hende. Imidlertid haaber jeg snart at sikkre Menneskene og de gode Aander for hans Ondskab."

Derpaa beskrev Oldingen et Stykke Papir, sammenlagde og forseglede det og gav mig det med de Ord:

„Begiv Dig dermed til det paa Adressen angivne Sted og vent, indtil Du faaer Øie paa en fornem Person med et stort Følge. Overgiv ham Brevet og han vil hjælpe Dig."

Jeg betakkede mig, brød strax op og vandrede om Natten og en Deel af den følgende Dag, til jeg naaede det betegnede Sted, hvor jeg forventningsfuld satte mig hen. Aftenen forløb og Natten var allerede rykket frem, uden at jeg fik Øie paa andre end ganske almindelige Folk, og allerede plagede mig den Tanke, at jeg igjen var bleven narret, da jeg pludselig blev en stærk Lysning vaer i det Fjerne. Den kom nærmere og snart vare Fakkel- og Kjertebærere og et talrigt Følge at skjelne, hvilket syntes at tyde paa en mægtig Fyrste. Utallige Slaver droge Parviis forbi mig, og endelig kom en Aande-Sultan tilsyne, i en glindsende Omgivelse, som jeg skjælvende nærmede mig, faldt ham tilfode og overrakte ham Brevet. Han modtog det og læste derpaa med høi Røst:

„Vær hilset, o Aandernes Sultan! — Erfaer, at i disse Liniers Overbringer, staaer en mægtig Fjendes Offer for Dig; hvilket Du skal hævne. Yder Du ham ikke hurtig Bistand, saa frygt for din egen Sikkerhed. Lev vel."

Efterat Aandernes Sultan herpaa havde hørt mit Eventyr, befalede han en af hans Folk, strax at for

den Aand frem for ham, som havde fortryllet Sultanen af Kairos Datter. Allerede efter en Times Forløb stod den Skyldige foran Sultanen, hvilken tiltordnede ham: „Forbandede, hvorfor har Du tilføiet den Mand Ondt?“ — Aanden svarede: „Mægtige Fyrste, Kjærligheden er den eneste Aarsag til min Forbrydelse. Da Armbaandet for stedse holdt mig fjernet fra Prindsessen, saa betjente jeg mig af dette Menneske for at naae til Maalet. Saasnart den Talisman, ved ham var i mine Hænder, befandt Prindsessen sig ogsaa i min Vold; men min Kjærlighed til hende er saa stor at jeg ikke har tilføiet hende noget Ondt.“ — Aandernes Sultan befalede herpaa, at han øieblikkelig skulde tilbagegive mig Armbaandet, for at jeg kunde vende tilbage til min Kone, og truede ham, i Tilfælde af Vægring, med Døden. Men den til de ulydigste Aander hørende Forbryder, geraadede derover i heftig Vrede og forsikkrede frækt, at han ikke vilde udlevere Armbaandet og at ingen uden ham skulde besidde Prindsessen. Herpaa vilde han ile bort igjennem Luften, men var ikke istand dertil, og blev greben paa Sultanens Befaling; efterat Talismanen var taget fra ham, lod Sultanen uden Forbarmelse Hovedet hugge af ham, og overgav mig Armbaandet. Neppe var det i mine Hænder, førend alle Aander vare forsvundne, og jeg saae mig igjen iført mine kostbare Klæder.

Uopholdelig tiltraadte jeg Tilbageveien til Staden og blev der knapt bemærket af Paladsvægterne og Hoffolkene, førend de Alle som med een Mund udbrød i det Glædesraab: „Vor tabte Fyrste er vendt tilbage!“ Efterat jeg havde modtaget deres Hilsener, begav jeg mig til Prindsessen, hvilken under min Fraværelse havde lagt i dyb Søvn. Saasnart jeg imidlertid havde befæstet Armbaandet paa hendes høire Arm, vaagnede hun

og udstødte et Glædesskrig ved at see mig. Siden den Tid have vi levet fuldkomment lykkeligt med hinanden og ikke erfaret anden Ulykke end hendes Faders Død. Da han døde uden mandlige Efterkommere, testamenterede han mig sin Throne og jeg har indtil nu beklædt den i Fred og Ære."

Den, som Dervisch forklædte Fyrste, tilkjendegav Sultanen af Kairo sin Forbauselse over dette vidunderlige Eventyr og denne svarede derpaa: „Forbauses ikke, min Broder. For hans Villie, som har skabt Alt, er ingen Ting umuligt. Da I dog har givet Afkald paa Eders Rige, tilbyder jeg Eder at blive min Visir. I vilde gjøre mig lykkelig ved at modtage denne Post og vi ville leve sammen som Brødre og Venner." — Den fra Thronen afstraadte Fyrste samtykkede, og Sultanen lod ham strax beklæde med alle Tegn paa en Storvisirs Værdighed og anerkjende som saadan. Tillige skjænkede han ham et prægtigt, med smukke Haver omgivet Palads. Den nye Storvisir holdt fra nu af to Gange daglig Raadsforsamling og forestod sine Embedspligter med en saadan Samvittighedsfuldhed og Retfærdighed, at man fra nær og fjern anholdt om hans Bedømmelse i vanskelige Sager, hvorved selv de som tabte beroligede sig. Flere Aar vare allerede lykkelig forløbne for ham, da en Aften den af mørke Tanker piinte Sultan lod ham kalde til sig. — „Ven, jeg kvæles af Mismod!" tiltalte han ham, „Intet af det jeg seer omkring mig, har meer Tiltrækning for mig, og dette uoverv ndelige Tungsind gjør mig de behageligste Ting frastødende. Kom med mig, vi ville gaae forklædte ud!" — „Min Pligt byder mig at følge Eder overalt," svarede Visiren, og efterat begge havde klædt sig som Dervische, forlode de hemmelig Paladset og vandrede omkring indtil de kom til en Daareanstalt. De traadte

derind og idet de saae sig om, bleve de to Mænd vaer, af hvilke den Ene forelæste den Anden, som hørte opmærksomt til. Sultanen spurgte forundret den Læsende om han da ogsaa var kommen her paa Grund af Daarskab, hvilket denne benægtede og tilføiede: „min Historie er imidlertid saa forbausende, at den fortjener at udgraves i Erts, for at afgive et Exempel for Andre." Da Sultanen ønskede at høre samme, fortalte den unge Mand, som havde forelæst Følgende:

Den første Daares Historie.

Jeg var Kjøbmand og holdt et Lager af alle Slags indiske Varer, kjøbte og solgte uafladeligt, og min Forretning syntes at tiltage Dag for Dag. En Dag kom ogsaa en aldrende Kone i min Boutik, som bar Rosenkrandsen i Haanden, gjorde en dyb Bøining for mig og spurgte om Stoffer til Klæder. Da hun havde valgt et, vilde hun vide Prisen og jeg forlangte fem hundrede Duare, hvilke hun strax betalte mig og hvoraf jeg fortjente et hundrede og halvtreds. Den følgende Dag kjøbte hun igjen et Stykke Tøi af mig og betalte det og vedblev dermed fjorten Dage efter hinanden. Ogsaa den femtende Dag indfandt hun sig, valgte et Stykke Vare og gjorde Mine til at ville betale, da hun opdagede, at hun havde glemt sin Pengepung hjemme. Hun erklærede mig dette og forlangte at jeg skulde følge med til hendes Bopæl, og der modtage mine Penge. Dette søgte jeg nu paa det høfligste at afslaae, idet jeg forsikkrede, at jeg meget gjerne vilde vente til hun kom igjen, og hvis hun ikke kom igjen, med Fornøielse vilde gjøre hende en Foræring med

Stoffet. Hun syntes imidlertid saa opbragt over min Vægring, at der til Slutningen ikke blev mig anden Udvei, end at lukke min Boutik og følge med hende.

Da vi vare komne til en vis Gade, fremtog hun et Tørklæde og sagde, at jeg nu maatte lade mig binde for Øinene. Paa mit forundrede Spørgsmaal om Bevæggrunden dertil, foregav hun, at vi vilde komme forbi flere Balkoner, paa hvilke der sadde Fruentimmer, og da mine Blikke let kunde falde paa en af disse Skjønheder, saa frygtede hun for min Hjertero; thi der gaves her saa deilige Fruentimmer, at de vare istand til at indtage den frommeste Dervisch for sig. Dette forekom mig ikke ueffen og jeg lod mig binde for Øinene. Efterat vi saaledes havde gaaet en Strækning, bankede den Gamle paa et Huus, og saasnart vi vare indladte i samme, afstog hun mig igjen Bindet. Overrasket saae jeg mig i en Bygning, som havde et ligesaa prægtigt Udseende som Sultanens Palads. Den Gamle bød mig derpaa at vente i et Gemak, fra hvilket jeg igjen kunde see et Andet, hvor alle de Tøier som vare kjøbte hos mig, laae sammen. Strax derefter traadte et Par smukke unge Piger ind, hvilke deelte et Stykke Tøi og dermed badede det med Rosenvand og andre vellugtende Sager stænkede Gulv, til det blev blankt og glindsende. Herpaa bragte de omtrent halvtredsindstyve Stole, bedækkede dem med kostbare Hynder og Tæpper, og hentede tilsidst en herlig Sopha, paa hvilken de lagde Hynder og Tæpper af Guldstof og derpaa bortfjernede sig.

Kort Tid derefter kom de tilbage med andre Piger, hvoraf jeg talte halvtreds, som fulgte dem Parviis. Efter dem kom et Fruentimmer tilsyne, som var meget smukkere og meget kostbarere klædt end de Andre, ledsaget af smukke Piger og nedlod sig paa Sophaen. — Ved Synet af hende, o Herre, følte jeg mig aldeles

henrevet og havde Møie med ikke at udtale min Beundring over hendes fuldkomne Skjønhed, hendes deilige Figur og siirlige Holdning. Hun talte og skjæmtede med sine Selskabsdamer, da den gamle Kone traadte ind, til hvem hun sagde:

„Kjære Moder, er han endelig ankommet?"

Denne svarede:

„Ja, min Datter, han er her og venter paa din Befaling."

„Han skal komme herind!" sagde Herskerinden, og den Gamle kom nu til mig og førte mig ved Haanden hen for Sophaen. Den der siddende Dame smilede, da hun saae mig og hilsede yndigt, lod en Stol stille ved Siden af Sophaen og anmode mig om at sidde hos hende. Overrasket og i Forvirring over Alt, hvad jeg havde for Die, adlød jeg, hvorpaa hun sagde venligt til mig:

„Hvad siger I til min Skjønhed? Anseer I mig for værdig til Eders Kjærlighed? Vil I blive min Gemal og tage mig til Kone?"

Med voxende Forlegenhed svarede jeg:

„Herskerinde, hvorledes skulde jeg, Eders underdanigste Slave, holde mig for værdig til en saadan Lykke?"

„Unge Mand," vedblev hun, „jeg taler oprigtigt og uden Tilbageholdenhed. Svar mig ligesaa og bortjag enhver Frygt, thi mit Hjerte tilhører udelukkende Eder."

Nu troede jeg at dette yndige Væsen ønskede at gifte sig med mig; men af hvilken Grund og hvorfra hun kjendte mig, forblev mig gaadefuldt. — Imidlertid tiltalte hun mig saa kjærlighedsfuldt og overtalende, at jeg endelig tog Mod til mig og sagde:

„Ædle Herskerinde, tor jeg tro paa Eders Ord, paa den Lykke som I tilbyder mig, saa lad os benytte Øieblikket og ikke opsætte en slig Lyksalighed."

„Det være saaledes!" svarede hun; „dette skal være vor Forenings lykkelige Dag. Jeg vil strax lade Kadien og Vidner kalde, og vort Bryllup skal feires endnu iaften, men dog gjør jeg en Betingelse."

„Og den er?" spurgte jeg."

„I maa forpligte Eder til, aldrig at vise Eder kjærlighedsfuld mod noget andet Fruentimmer, og ikke sige nogen Anden søde Ord."

Dette Løfte kunde jeg let give og havde overhovedet lovet Alt den Gang, saaledes brændte jeg efter Besiddelsen af en saa smuk Kone. — Jeg forpligtede mig derfor gjerne til, aldrig, ved Ord eller Gjerninger at give hende Anledning til Fortrydelse i denne Henseende, hvormed hun syntes at være tilfredsstillet. — Ægteskabet blev altsaa indgaaet, og efter Høitidelighedernes Slutning, lod hun bringe Kaffe og Sorbet, lod Kadien overrække Penge, og gav sine Fruer Foræringer. Jeg spurgte mig selv, ved hvad der passerede, den ene Gang efter den anden, om jeg ikke drømte. Gildinger ledsagede mig saaledes paa hendes Befaling i Bad, og førte mig i et Gemak, hvis Skjønhed var umuligt at beskrive. Gulvet var bedækket med herlige Tæpper, Badet duftede af Vellugt, og efter dette blev jeg iført kostbare Klæder, og beværtet med alle Slags Forfriskninger og Sorbet. Slaverne ledsagede mig derpaa til Paladsets, med overordentlig Pragt smykkede Hovedsal, hvor min Gemalinde ventede mig i sin fulde Skjønhedsglands og kostbareste Dragt. Hun satte sig hos mig og rettede saa ømme Elskovsblikke paa mig at jeg ikke formaaede at undertrykke min Beruselse.

Vi henlevede saaledes ti Dage i en usigelig Lyksalighedsruus. Efter disses Forløb faldt min Moder mig imidlertid i Tanker, og forestillede jeg min Kone i

hvilke Sorger og Bekymringer min Fraværelse maatte have foraarsaget hende.

„Tillad mig," tilføiede jeg, „at jeg besøger og beroliger hende og et Øieblik tager vare paa mine Handelsforretninger."

Hun havde Intet derimod og sagde, at jeg kunde besøge min Moder hver Dag, og besørge mine Forretninger, men maatte lade mig ledsage frem og tilbage af den gamle Kone. Dermed var jeg tilfreds, og da jeg vilde gaae bort tilbandt den Gamle mig igjen Øinene, og førte mig til det samme Sted, som første Gang og forlod mig med de Ord:

„Indfind Eder her paa Aftensbønnens Tid, hvor I vil finde mig."

Jeg ilte til min i Trøsteløshed sig befindende Moder, som sluttede mig i sine Arme med Glædestaarer.

„Græd ikke," sagde jeg til hende, thi min Fraværelse har tilført mig en aldrig haabet Lykke."

Efterat jeg derpaa havde fortalt hende mit Eventyr, udraabte hun glad:

„Allah tage Dig i sin Beskyttelse, min Søn! besøg mig imidlertid idetmindste hveranden Dag, thi min Kjærlighed til Dig attraaer din omme Gjengjældelse."

Den øvrige Dag benyttede jeg til Besørgelsen af mine Forretninger og lod mig til bestemt Tid, af den gamle Kone igjen føre med tilbundne Øine til min Hustru, som modtog mig med usigelig Ømhed.

Saaledes levede vi sammen i tre Maaneder, uden at jeg ophørte med at forbauses over den Glands og det talrige Følge, som omgav min Kone. Jeg kunde tilsige ikke undertrykke det Ønske at erfare hendes Navn og hvem jeg egentlig havde ægtet. Da jeg derfor en Dag var alene med een af hendes sorte Slavinder, spurgte jeg hende derom. „Herre, min Herskerindes Hi-

storie er forbausende," svarede hun mig, „kun tør jeg ikke understaae mig i at fortælle den, af Frygt for at hun erfarer det og lader mig dræbe." Jeg beroligede hende i denne Henseende og lovede Taushed, hvorpaa hun begyndte: „Min Herskerinde kom en Dag, paa Hjemveien fra de offentlige Bade, forbi Eders Boutik, da I netop spadserede med en Bekjendt. I var klædt saa stirligt og smagfuldt, at hun tog Eder og Eders Bod nærmere i Øiesyn og fra det Øieblik blev forelsket i Eder. Hendes Bevægelse var ikke bleven bemærket af Nogen; men saasnart hun kom hjem blev hun mismodig, tabte Spiselysten, maatte endog snart holde Sengen, fik et blegt Udseende, havde søvnløse Nætter og blev meget svag. Hendes, derover ængstelige, Moder, lod en gammel Kone kalde, som var kyndig i Lægekunsten, som følte Pulsen paa den skjønne Lidende, gjorde hende nogle Spørgsmaal og erkjendte snart at her ingen legemlig Sygdom var forhaanden. Hun fattede strax Mistanke om, at hendes Ildebefindende maatte stamme fra Kjærlighed, men vilde ikke omtale dette i hendes Nærværelse. Hun forsikkrede derfor den Syge, at hun med Guds Hjælp snart vilde blive helbredet igjen og forlod hende. Derpaa bad hun imidlertid Moderen om en Samtale uden Vidner og sagde hende: „Vredes ikke over det, hvilket jeg maa aabenbare Eder. Eders Datter er ene og alene syg af Kjærlighed og en hurtig Forening med hendes Elskede er det eneste Lægemiddel for hende."

Den gamle Kone gik derpaa sin Vei og den overraskede Moder begav sig til min Herskerinde, som imidlertid var saa skamfuld at hun haardnakket tav, hvormegen Møie hendes Moder ogsaa gjorde sig, for at bevæge hende til at tilstaae hendes Hemmelighed. Først efter tyve Dages Forløb tilstod hun Moderen sin

Kjærlighed til Eder, nævnte og beskrev Gaden og Huset, hvor hun havde seet Eder, og den Gamle opsøgte Eder nu selv. Det Øvrige og hvorledes I endelig kom hertil, veed I. Der har I altsaa min Herskerindes Historie; forglem ikke at beholde den for Eder selv." Jeg lovede Slavinden endnu engang Taushed og nød fremdeles en uforstyrret Lykke med den deiligste af alle Koner. Jeg gik daglig til min Moder og besørgede mine Forretninger, og om Aftenen ledsagede min Svigermoder mig som sædvanligt hjem.

Saaledes vare flere Maaneder forløbne, da jeg ogsaa en Dag var beskjæftiget i min Boutik og idet jeg kastede et Blik ud paa Gaden, saae jeg en ung Pige falbyde de andre Kjøbmænd, et med Diamanter og værdifulde Perler forsiiret Klenodie. Endnu syntes Ingen at have budt den ønskede Priis og Pigen kom endelig ogsaa til mig og sagde: „Alle Kjøbmænd have nu gjort mig et Bud paa dette Klenodie, kun I endnu ikke, ja I synes ikke engang at bemærke mig." Jeg svarede, at jeg ingen Brug havde for hendes Legetøi, men hun spurgte desuagtet: „Hvormeget byder I? Vil I lægge noget mere til end de Andre?"

Saa liden Lyst jeg ogsaa havde til denne Handel saa tænkte jeg dog, at Klenodiet maaskee kunde gjøre min Kone Fornøielse og sagde derfor: „Nu, naar det ikke kan være Andet, saa vil jeg give halvtredsindstyve Dinare mere og dermed gjøre Tusindet fuldt."

„I skal have det derfor," sagde Pigen, da jeg imidlertid vilde udbetale hende Pengene i min Boutik, vægrede hun sig ved at modtage dem og sagde: „Herre, jeg har en Bøn til Eder og forlanger ingen anden Betaling af Eder end Tilladelse til at kysse Eder paa Kinden." Omendskjøndt overrasket af dette underlige Forlangende, syntes mig et saadant Kys dog en meget

ringe Priis for Klenodiet og da hun haardnakket tilbageviste Pengene og var paastaaelig med hendes Bøn, saa lod jeg mig det tilsidst gefalde. Pigen kysſede mig altſaa, men beed mig derved saa heftigt, at jeg skreg høit, medens hun ilede bort.

Om Aftenen fulgte min Svigermoder mig hjem paa den sædvanlige Maade, hvor jeg fandt min Kone med et fortrædeligt Ansigt og klædt i Skarlagen (hvilket betyder Sorg) paa Sophaen. Jeg nærmede mig hende, greb hendes Haand og overrakte hende det erhvervede Klenodie med de Ord: „Min Sjæls Herskerinde, tag det; jeg har kjøbt det for Dig." Hun tog Klenodiet, betragtede det opmærksomt og spurgte, om jeg virkelig havde kjøbt det til hende. „Ved Himlen," forsikrede jeg, „det koster tusinde Dinare." Herpaa formørkedes hendes Pande og hun raabte opbragt: „Hvorfra stammer det Saar paa din Kind?" Jeg blev bestyrtet over dette Spørgsmaal og Blodet steg mig til Ansigtet; hun havde imidlertid kaldt paa sine Fruer, hvilke traadte ind med Liget af en Pige, hvis Hoved laae midt paa Legemet. Jeg gjenkjendte deri Sælgerinden af Klenodiet. Min Kone tilraabte mig nu: „Sligt Legetøi kan ikke hjælpe mig, da jeg har Overflod deraf. Jeg har imidlertid villet prøve Dig, om Du ogsaa vilde blive det mig givne Løfte tro og ikke indlade Dig paa Kjælerier med andre Fruentimmer. Derfor afsendte jeg denne Pige til Dig og fordi Du har brudt din Eed, saa gaae og kom aldrig igjen." Neppe havde min Kone udtalt, før hendes Moder tog mig ved Haanden, tilbandt mig Øinene og førte mig til vor sædvanlige Samlingssted. Her tog hun mig Bindet fra Øinene, sagde til mig: „bortfjern Eder!" og ilte derfra. I Fortvivlelse over et saa sørgeligt Tilfælde og Tabet af en saa høitelsket Kone, løb jeg igjennem Gaderne og

raabte som en Vanvittig: „Ak, hvilken Skjønhed, hvilken Ynde, hvilken Deilighed har jeg mistet!" saa at Enhver troede at jeg havde tabt Forstanden, og er jeg tilsidst bleven anholdt og bragt hertil."

Sultanen havde hørt opmærksomt paa Fortællingen, forblev nogle Øieblikke i tankefuld Taushed og vendte sig derpaa pludselig til sin Visir med de Ord: „Ved Allah', det koster Dig dit Hoved, naar Du ikke finder det Fruentimmer som denne unge Mand har ægtet." Den forskrækkede Visir bad derfor om idetmindste en tre Dages Frist, hvilken blev ham tilstaaet, men var efter to Dages Forløb ligesaa uvidende som forhen. Endelig henvendte han sig til den unge Mand, og lod sig af ham bringe til det Sted, hvor den gamle Kone pleiede at tilbinde ham Øinene. Efter en omhyggelig Besigtigelse af alle i den Gade beliggende Huse, troede han ogsaa at kjende den Dør, hvor han var bleven indført. De bankede derfor paa og da Slavinderne som aabnede kjendte Visiren og den unge Mand, saa ilte strax Een til deres Herskerinde for at melde hende Ministerens og hendes Gemals Nærværelse. Hun lod sig derpaa udbede Visirens Befalinger og efterat denne havde ladet hende Sultanens Villie tilkjendegive, som udfordrede Forsoning med hendes Mand, lod hun svare, at omendskjøndt hun var en Datter af en tidligere Sultan var det dog hendes Pligt at adlyde dens Villie under hvilken hun levede. Og lykkeligere end han nogensinde havde haabet, fandt den unge Mand Alt, hvad han troede tabt, igjen.

Sultanen vilde, efter at have hørt den første Daares Historie, ogsaa vide den Andens,*) som imid-

---

*) Som „den anden Daares Historie" bliver her kun givet en Gjengivelse, med ubehændige Forandringer, af Historien „Qvinde-

lertid svarede, at han kun vidste lidet Nyt at fortælle om sig. Men han kjendte en vidunderlig Fortælling om en Viis og hans Diciple, og da Sultanen var tilbøielig til at høre, saa fortalte den anden Daare følgende:

Historien om den Vise og hans Diciple.

Der var engang en overordentlig lært og viis Mand, som havde vendt sig aldeles fra Verden og trukket sig tilbage til en Celle ved en Moskee, for uforstyrret at kunne hengive sig til sine Grandskninger og sit forskende Levnet. Kun ved paatrængende Foranledninger forlod han sin Eensomhed og havde allerede levet deri i flere Aar, da en Dag en Dreng traadte ind til ham med den indstændige Bøn at optage ham som sin Dicipel eller som sin Slave. Drengens Træk tiltalte den Vise, som tilstod ham hans Begjering, og spurgte efter Barnets Forældre og hvorfra han kom Drengen svarede herpaa:

„Spørg ikke thi jeg er forældreløs og veed ikke om jeg tilhører Himlen eller Jorden."

Den forundrede Olding trængte ikke videre ind paa Drengen, som han beholdt hos sig, og som fra den Dag af, beviste ham den største Ærefrygt og Kjærlighed, og den meest ubetingede Lydighed. — Saaledes forløb tolv Aar, i Løbet af hvilke der af Drengen var bleven en grundig oplyst og veldannet ung Mand. Da hørte han en Dag Sultanens Datters Skjønhed lovprise,

---

list" som tidligere er fortalt, hvorfor Ingen kan være tjent med denne Gjentagelse og vi gaae derfor strax over til følgende Fortælling. (Denne Bemærkning findes i den tydske Original.)

fremfor den Tids øvrige Prindsesser, og blev greben af en levende Attraae efter at see hende, om det ogsaa kun var for et Øieblik. Han meddeelte sin gamle Lærer denne Længsel, som svarede overrasket og bedrøvet, at Fruentimmer i Almindelighed men Fyrsternes Døttre i Særdeleshed ikke turde have noget Samqvem med Mænd. — Desuden havde han og hans Discipel givet Afkald paa Verdens Tant, og maatte derfor saameget mere undgaae Leiligheden til at nærme sig Jordens Store. — Han opbød paa denne Maade Alt for at bevæge sin Yndling til at afstaae fra sit Forehavende, paa hvilket denne imidlertid stod endnu mere haardnakket fast, og tilsidst henfaldt i et Tungsind, som umærkeligt nedgravede hans Sundhed. — Dette bekymrede den Vise overordentligt og han spurgte derfor en Dag den unge Mand, om han da virkelig troede at et Blik paa Prindsessen vilde tilfredsstille hans Længsel. Denne svarede ja, og den Vise traadte derpaa hen til ham med et Suk, bestrøg en af Ynglingens Øienbryn med en Slags Salve og paa Stedet var den ene Halvdeel af hans Legeme forsvundet, saa at han nu kun var en halv Mand. Den Vise befalede ham derpaa, at begive sig paa Torvet og denne adlød. — Han lod sig imidlertid neppe see i Gaderne, førend den forbausede Mængde omgav ham. — Alle vilde see dette uhørte Syn, hvorom Rygtet hurtigt udbredte sig i Byen og til Sultanens Palads, som gav Befaling til at bringe det formentlige Misfoster for ham.

Den unge Mand blev derfor hentet til Paladset, hvor hele Hoffet tog ham i Øiesyn med Forbauselse og Afsky. — Ligeledes førte man ham ogsaa i Haremet for at tilfredsstille Fruernes Nysgjerrighed. — Der fik han ogsaa Prindsessen at see og blev i den Grad indtaget af hendes Yndigheder at han svoer i sit Hjerte

at ægte hende eller at døe. — Opfyldt af Prindsessens Billede kom han endelig hjem til sin Lærer i Moskeen, som strax spurgte, om han nu havde seet Sultanens Datter. — Den unge Mand svarede bekræftende og tilføiede:

„Det er imidlertid ikke nok med denne ene Gang, og jeg vil fra nu af hverken have Rist eller Ro, naar jeg ikke kan sidde mig ved hendes Side, see mig mæt paa hendes Yndigheder og berøre hendes herlige Hals med min Haand. — Opnaaer jeg ikke dette, saa bliver jeg usigelig elendig og hengiver mig til Fortvivlelse."

Den Vise gjorde rigtignok Modforestillinger, men af Frygt for hans Dicipels Ophidselse foresatte han sig om muligt at beskytte ham for den Fare, hvori han vilde styrte sig og haabede derved paa Allahs Bistand. — Han bestrøg ham derfor begge Øienbrynene med sin vidunderlig Balsam, som øieblikkelig gjorde ham usynlig for Enhver, og sagde til ham:

„Gaae nu hen, min Søn, og tilfredsstil dine Ønsker, vend imidlertid snart tilbage og fornægt ikke dine Pligter for længe."

Denne iilte igjen til Paladset og naaede, ved sin Usynlighed, let ind i Haremet, hvor han satte sig ved Siden af Prindsessen. I lang Tid tænkte han kun paa at betragte hende, men omsider forførte hans Elskovsruus ham til at udstrække Armen og let berøre hendes Hals med Haanden. Prindsessen skreg forskrækket, flygtede i sin Moders Arme og erklærede, paa Spørgsmaalet om Anledningen til hendes tagen paa Veie, at hun nylig maatte være bleven berørt paa Halsen af en eller anden ond Aand. Den ligeledes forskrækkede Sultaninde, lod strax sin Datters Amme kalde, og da denne paastod, at Intet var bedre til at forjage onde Aander med, end at røge med Kameel-

gjødning, saa blev dette straz iværksat. Den Røg, söm derved udbredte sig i Værelset, gjorde den unge Mands Øine saa ondt, at de løbe fulde af Vand og han maatte tørre dem med sit Lommetørklæde. Derved afvidskede han imidlertid ogsaa Underbalsamen, hvörmed hans Lærer havde bestrøget dem, hans Usynlighed hørte op og Sultaninden, Prindsessen og hendes Fruer udbrøde, over det pludselige Syn af en Mand i deres Midte, i bestyrtede og forbausede Skrig som hidførte Gillingerne. Disse kastede sig øieblikkelig over den Forvovne, sloge og bandt ham og slæbte ham frem for Sultanen.

Denne hørte neppe, hvor de havde fundet ham, førend han lod Skarpretteren komme og befalede, at sætte Forbryderen, i en sort med Flammer bemalet Dragt, paa en Kameel, føre ham Byen rundt og derpaa hugge Hovedet af ham.

Skarpretteren skred straz til Udførelsen af denne Befaling, og den unge Mand blev af ham ført omkring paa en Kameel, idet en forangaaende Udraaber forkyndte:

„See her, den retfærdige Straf for dem, der vove at krænke Haremets Helligheb!"

En Mængde Mennesker løb bag efter og betragtede forbauset den unge Domtes Skjønhed, uden dog at yttre lydelig Deeltagelse med hans ulykkelige Stilling, og saaledes kom Toget ogsaa forbi Moskeen hvorved den Vises Celle befandt sig. Larmen bevægede ham til at træde til Vinduet og med Skræk saae han sin dyrebare Yndling i slig Fare. Dybt bevæget anraabte han straz alle Aandernes Bistand; thi hans grundige Kundskaber i de hemmelige Videnskaber, havde gjort dem ham underdanige. Han befalede dem at sætte en velbekjendt Olding paa Kameelen istedetfor den unge Mand, hvilket straz skeete.

Neppe bemærkede Folket Forvexlingen førend de udstødte høie Skrig; thi man gjenkjendte i Oldingen en ærværdig Scheich, som i mange Aar havde solgt helbredende Urter i Nærheden af den store Moskee, og hvem Ingen saae dømt til en slig Straf uden den inderligste Medlidenhed.

Skarpretteren havde ogsaa med Bestyrtelse bemærket sin Fanges uforklarlige Forvandling og vovede ikke at fortsætte Executionen. Han vendte derimod tilbage til Paladset og førte Oldingen paa Kamelen med sig, der efterfulgtes af en utallig Menneskemasse.

Ankommen for Sultanen meldte han denne, at den unge Mand var pludselig forsvunden og i hans Sted var denne, i hele Byen velbekjendte, ærværdige Scheich bleven tilbage. I sin Bestyrtelse og Overraskelse vidste Sultanen ikke hvad han skulde gjøre, og tænkte: „Hvem der er istand dertil, kan ogsaa tragte mig efter Thronen og Livet." Han lod derfor sin Visir hente, og denne erklærede, efter noget Overlæg:

„Herre, ved det Passerede maa enten Aanders Bistand eller en anden, os ubegribelig Magt være med i Spillet, hvis Hævn, naar de bleve fornærmede, rigtignok var at befrygte for Eders Datter. Mit Raad er derfor, at I, ved Eders Ord som Sultan, i hele Byen lader den forkyndte Benaadning, som har sneget sig ind i Serailet, naar han fremstiller sig for Eder. Gjør han det, saa tilbyd ham Prindsessen til Kone, hvis Ømhed maaskee forsoner hans Vrede. Da han allerede har seet hendes Aasyn, saa er det desuden det Bedste for hendes og Eders Ære."

Sultanen fulgte sin Visirs Raad, og den unge Mand havde næppe hørt den af Udraaberne forkyndte Bekjendtgjørelse, førend han erklærede sin Lærer, at han vilde gaae hen og fremstille sig for Sultanen.

„Min Søn, hvortil det?" indvendte Oldingen; „har Du endnu ikke lidt nok?"

Da imidlertid Intet kunde bringe den unge Mand fra hans Forehavende, hengav den Vise sig deri og sagde:

„Saa følg din Skjæbne jeg vil bede for Dig."

Den unge Mand begav sig derpaa i Badet, og efterat han havde salvet sig fra Hovedet til Fødderne med Vellugtende og iført sig sine kostbareste Klæder, til Sultanen, for hvem han bukkede sig ærefrygtsfuld, hilsede ham med udsøgt Artighed og udtalte Ønsker for hans lange Liv og lange Regjering. Sultanen fandt Behag i hans mandlige Skjønhed og ædle Holdning; han takkede ham med et huldsaligt Smiil og spurgte hvem han var, derpaa svarede hiin:

„Jeg er den samme, I har seet som en halv Mand, og den samme, som har vovet at trænge ind i Eders Harem."

Sultanen tvang ham til at sætte sig paa Ærespladsen og indlod sig i en dybsindig Samtale med ham i hvilken den unge Mand udtalte sig saa træffende i de forskjellige Videnskaber, at Sultanen fik sand Høiagtelse for ham og ansaae ham for værdig til sin Datters Haand. Derpaa begyndte han:

„Jeg har til Hensigt at tilbyde Eder min Datters Haand. I har allerede seet hende og hun har vistnok behaget Eder, tilmed kan, efter hvad der er passeret, ingen Anden ægte hende."

Den unge Mand udtalte sin Tak for den ham tilbudte Lykke og sin Beredvillighed til at adlyde, men ønskede dog først at raadføre sig med sine Nærmeste. Dermed var Sultanen tilfreds og forlangte blot at han snart skulde vende tilbage. Den unge Mand begav sig uopholdelig til sin gamle Pleiefader, hvem han meddeelte

sin Modtagelse hos Sultanen og bad ham om hans Samtykke til Ægteskabet.

„Himlen give sin Velsignelse til denne Forbindelse," svarede Oldingen, „jeg samtykker hjertensgjerne. Siig iøvrigt Sultanen fra mig, at den Eensomme indbyder ham til et Besøg." Dertil bemærkede den unge Mand:

„Herre, siden jeg kom til Eder, har I bestandig boet i denne beskedne Celle, som I aldrig forlader. Hvorledes skal jeg imidlertid vove, at indbyde Sultanen hertil?"

„Gjør kun, hvad jeg siger, og haab paa Allah, for hvem Alt er muligt," sagde Oldingeu paa en bydende Maade. „Siig Sultanen, at jeg venter ham om fem Dage fra idag."

Den unge Mand efterkom punktlig Alt og efterat Sultanen havde modtaget Indbydelsen begav han sig igjen hjem og imødesaae med Utaalmodighed den femte Dag. Denne var da endelig ogsaa frembrudt og den Vise opfordrede nu sin Plejeson til at forlade deres hidtilværende Bolig, for at træffe Forberedelser til Sultanens Modtagelse.

„Vi ville begive os til vort eget Huus," sagde han og gik derpaa med ham til en stor, men i Ruiner liggende Bygning i Midten af Byen. „Det er mit Huus," sagde nu Oldingen til den forbausede unge Mand. „Fil med at hente Sultanen."

„Herre, det Huus er jo kun en Gruushob," indvendte den unge Mand bestyrtet, „hvorledes kan jeg indbyde Sultanen hertil, uden at være i Fare for at opvække hans Vrede imod os?"

„Gaae kun og frygt Intet," svarede Oldingen ham. Denne gik nu, men kunde underveis ikke forjage Frygten for, at Oldingen skulde have tabt Forstanden eller have

en fletberegnet Spas for, hvilken kunde bekomme ham meget ilde.

Sultanen ventede allerede den unge Mand og efter de sædvanlige Udvexlinger af Høflighedeer reiste han sig, for, tilligemed hele sit Hof, at følge denne til Oldingens øde Bolig. Hvor forbausedes imidlertid den unge Mand, da han nu, istedetfor Ruiner sik Øie paa et prægtigt Palads, foran hvilket en Mængde paa det kostbareste klædte Slaver, syntes at vente Sultanen.

Den unge Mand havde tabt Mælet af Forundring og bemærkede kun ved sig selv, at dette Palads var prægtigere end en Sultans. Hvorledes det var gaaet til dermed, begreb han naturligviis ikke.

Sultanen tilligemed hans Hoffolk stege af Hestene og traadte ind i den herlige Bygning, hvor de traf Oldingen siddende i en Stol, ventende sine Gjæster. Ved Synet af ham bukkede Sultanen sig agtelsesfuld og han bøiede Hovedet, men stod ikke op. Efterat Sultanen havde taget Plads ved Siden af ham, talte de i længere Tid med hinanden, og Sultanen syntes som truffen af sin Værts ædle overlegne Holdning, og Glandsen som omgav ham. Da det var Tid at spise Frokost aaabnedes Døren, og hundrede Slaver traadte ind, som bare et gedigent gyldent Taffel og paa gyldne Plader en utallig Mængde Fade og Tallerkener af Agat, Karneol, Smaragd og andre ædle Stene med de udsøgteste og forskjelligarteste Retter, og satte det hen for Sultanen. Denne havde endnu ingen Forestilling om en sliig Vragt, og forbausedes derover i Stilhed. Paa Oldingens Indbydelse nød han derpaa tilligemed hele sit Hof af det kostelige Maaltid, efter hvilket Sultanen og Oldingen fortsatte deres Underholdning. Det senere frembaarne Middagsmaaltid overtraf endnu Frokostens Pragt og Gjæsternes Forundring tiltog vedvarende.

Efterat Alle havde afspiist og Sydekander og Vadskebækkener af Guld, Agat og deslige, vare givne omkring, rettede Oldingen det Spørgsmaal til Sultanen om han allerede havde bestemt Brudegaven, hvilken hans Søn skulde overrække. Sultanen svarede, at det slet ikke var faldet ham ind at forlange sligt; men Oldingen sagde, at uden Brudegave var Ægteskabet jo ikke gyldigt. Derpaa vinkede han sine Slaver, hvilke bragte ham en stor Sum i Guld og en uberegnelig Mængde Diamanter og andre Ædelstene, hvilke han bød Sultanen som Brudegave for sin Pleieson. Herpaa gjorde han for sit eget Vedkommende endnu Sultanen prægtige Foræringer og lod alle Personer i hans Følge overrække prægtige Klæder efter deres Rang og Værdigheder.

Omsider brød Sultanen op og vendte tilbage til sit Palads med sin tilkommende Svigerson.

Da Timen var kommen dertil, blev den unge Gemal indført til Prindsessens Gemak, hvilket var smykket paa det Prægtigste. Gulvet var bedækket med de herligste Tæpper og de udsøgteste Røgelser brændte paa Røgelsefadene. Alt tiltalte Sindet behageligt, kun udeblev Bruden til Brudgommens store Forundring. Med al mulig Fatning ventede han fra Minut til Minut; men det var over Midnat og endnu ingen Brud. Tusinde forskjellige piinlige Tanker kvalte ham nu og om Morgenen befandt han sig i en frygtelig marterfuld Tilstand. Prindsessens Fader og Moder vidste ikke andet end at hun var hos sin Brudgom og Gemal og vare spændte paa at gjensee hende. Ved Daggry stod Sultaninden op og begav sig til Brudeværelset, hvor den unge Mand kom hende fortrødelig imøde og vilde vide af hende, hvorfor hun havde afholdt hans Brud fra at komme. Ganske forbauset over et saadant Spørgsmaal, svarede Sultaninden, at

hendes Datter havde begivet sig hertil forend ham og havde ventet ham.

„Jeg har imidlertid ikke seet hende for mine Øine og har forgjæves ventet hele Natten," svarede den mismodige Ægtemand. Sultaninden udstødte et Angstskrig ved denne Forsikkring, hvilket blev hørt af Sultanen, som uopholdelig ilte tilstede og erfarede Prindsessens Forsvinden med en usigelig Forbauselse og Smerte. Man anstillede forgjæves Efterforskninger i hele Palatset og Sultanen, Sultaninden, saavelsom Brudgommen vare i den største Trøstesløshed. Prindsessens pludselige Bortførelse var en Aands Værk, hvilken ofte pleiede, til sin Underholdning, at besøge Sultanens Harem. Han befandt sig netop i Brudeværelset da Prindsessen blev bragt derhen og blev paa een Gang saa indtaget af hendes Yndigheder, at han besluttede at bemægtige sig hende. Saasnart han derpaa var alene med Prindsessen tog han hende i sine Arme og fløi med hende igjennem Luften.

Efter flere Timers Reise dalede han ned med hende i en herlig Have, og lagde Prindsessen ned i en skyggefuld Busk, lod sætte Frugter og allehaande Sorbets for hende og nøiedes med den Fornøielse at betragte hende, medens den trøstesløse Brudgom hengav sig til Fortvivlelse. Endelig faldt ham hans Pleiefader ind og han besluttede, at begive sig til ham tilligemed Sultanen og gjøre Fordring paa hans Bistand. De ankom nedbøiede i Oldingens prægtige Palads, hvilken modtog dem agtelsesfuld og beklagede Prindsessens Forsvinden tilligemed dem. Først søgte han at berolige dem, men da hans Anstrængelser intet frugtede, befalede han at bringe en Røgelsepande med gloende Kul, forblev kort Tid i dybe Tanker, kastede derpaa forskjelligt Røgelse i Ilden og talte hemmelige Ord derover. Saasnart han

laug, skjælvede Jorden, Tordenen rullede, tykke og sorte Skyer formørkede Himlen og der viste sig Skarer af bevingede Væsener med straalende Faner og gyldne Landser. I disses Midte kom tre af Aandernes Sultaner tilsyne, som bøiede sig ærbødigt for Oldingen og raabte med een Mund:

„Held være den Mægtigere, vor Mester! vi ere beredte til at adlyde."

Oldingen befalede dem derpaa øieblikkeligt at skaffe Bortføreren af hans Søns Brud tilveie. Aandernes Sultan afsendte øieblikkelig flere af deres Følge med det Hverv at opsøge Prindsessen, føre hende tilbage i hendes Gemak og bringe den onde Bortfører frem for Oldingen. disse Befalinger bleve ligesaa hurtigt efterkomne som uddeelte, og medens Prindsessen blev bragt forsigtigt i sit Kammer, stod den Skyldige for Sultanen, som befalede Aandernes tre Sultaner at forbrænde ham til Aske. Alt dette tildrog sig for den forbausede Sultans Øine, som med Skræk betragtede de tre Aandefyrsters Kjæmpeskikkelser og beundrede deres Lydighed mod Oldingens Befalinger. Efterat Prindsessens ondskabsfulde Bortfører var forbrændt til Aske, fortsatte Oldingen sine Besværgelser, medens Aandefyrsterne og deres Følge bøiede sig for ham, og tilsidst alle forsvandt. Sultanen og hans Svigerson takkede herpaa Oldingen, toge Afsked fra ham og vendte tilbage til Paladset, hvor Alt var i fuld Glæde over Prindsessens Gjenkomst. Ægteskabets Fuldførelsen fandt nu ikke længer nogen Forhindring, og denne glædelige Tildragelse feiredes i tre Dage og tre Nætter ved Glædesfester. Fornemme og Ringe, Fattige og Rige, vare af Sultanen indbudne som Gjæster dertil, og i Løbet af een af Nætterne vilde han selv overbevise sig om, at hans Befalinger i denne Henseende

vare punktlig udførte, og at Enhver havde indfundet sig ved Festen. Han forklædte sig derfor tilligemed sin Visir som Dervisch og begge forlode hemmeligt Paladset.

Sultanens Natteeventyr.

Sultanen og hans Visir havde allerede vandret igjennem flere Gader, hvor alle Huse syntes at være omhyggeligt tillukkede, da de fik Øie paa et Lys. De lyttede et Øieblik ved samme og bemærkede flere Stemmer af hvilke en sagde:

„Vor Sultans Godgjørenhed er daarlig bevendt. Han vilde have givet et langt større Beviis paa sin gode Villie, naar han, istedetfor uden Forskjel at indbyde alle sine Undersaatter til sin Fest, havde ladet sine Velgjerninger fordele blandt de Ulykkelige, som ikke vove sig i hans Palads i deres elendige Klæder."

„Vi ville træde ind her!" sagde Sultanen strax til sin Visir, som paa sin Herres Befaling bankede paa Døren.

„Hvem der?" lød det indvendig fra og paa Svaret: „Fremmede, som bede om Gjæstfrihed," heed det:

„I skulle være velkomne, men vi besidde kun Lidet som vi kunne tilbyde Eder."

Da Sultanen var bleven indladt, saae han forundret tre aldrende Mænd, hvis Udseende allerede vakte medlidende Deeltagelse, og af hvilke den ene var lændlam, den anden haltende, den tredie skjævmundet og vedvarende tvungen til de meest skjæmmende Grimasser i Ansigtet. Han kunde derfor ikke afholde sig fra at spørge om Foranledningen til deres Vanskjæbne og fik til Svar af een af Krøblingerne:

„Alle vore Lidelser hidrører fra vor Forstands Svaghed."

Sultanen tog sig for, senere at undersøge Sagen nøiere, og befalede sin Visir sagte, at mærke sig Huset vel, for efter Festlighederne at kunne føre de tre Mænd frem for ham. Efterat han derpaa endnu havde deeltaget i deres fattige Maaltid, hvilket blev sat frem for dem med en god Villie, reiste han sig tilligemed Visiren, rakte de tre Krøblinge nogle Solomønter, og gik, for at fortsætte sin natlige Gang.

Langt hen paa Natten kom de endnu til et Huus, hvor de igjennem en Sprække i Vinduesskodderne, saae tre unge Piger med deres Moder ved et tarveligt Maaltid, hvorved den ene efter den anden af dem sang Noget. Visiren maatte paa Sultanens Befaling igjen banke paa her, og een af de tre Søstre raabte derpaa:

„Hvo banker endnu saa seent paa Natten paa Døren?"

„To fremmede Dervischer!"

Derpaa blev der meddeelt dem den Besked, at der kun der i Huset boede Fruentimmer og ikke en eneste Mand var tilstede, som kunde modtage dem. De maatte begive dem til Sultanens Palads, hvor de ved de der stedfindende Festligheder vilde være velkomne.

Visiren begyndte nu at klage, at være kommen saa langt borte fra, at de ikke vidste Veien til Paladset, og derfor frygtede for at løbe i Hænderne paa Vagten og at blive optaget af denne.

„Giv os blot Huusly til Dagens Frembrud, vi ville da gaae videre og I vil saaledes indsee at der intet er at frygte for os."

Derved blev Moderens Deeltagelse vakt, og hun lod Døren aabne.

Sultanen og Visiren traadte ind, hilste høflig, satte

sig ned, og da de tre Søstrendes Skjønhed tiltalte den Første, og da han bemærkede deres gode Anstand og fine Opførsel, formaaede han ikke at undertrykke det nysgjerrige Spørgsmaal hvor det kom sig, at de hverken vare gifte eller havde mandlig Beskyttelse. Den yngste Søster svarede derpaa:

„Lad være med Eders Spørgsmaal; vor Historie er uhørt, og man kan ikke tænke sig Mage til den; men I maatte idetmindste være Sultan og Eders Ledsager Visir, for at være værdig til at høre den og lære den at kjende.

Sultanen frygtede for at blive kjendt og lod Sagen bero dermed.

Underholdningen dreiede sig kun om ligegyldige Ting, indtil ved Dagens Frembrud de foregivne Dervische toge Afsked fra de fire Damer. Men neppe saae Sultanen sig alene med Visiren saa befalede han ham godt at mærke sig de tre Søstres Bolig, for at gjenfinde dem og erfare deres Levnetsløb.

Visiren gjorde derfor et Tegn paa Husets Dør, for ikke at tage feil.

Da nu Bryllupshøitideligheden vare endte og Alt igjen var i sin vante Orden, befalede Sultanen Visiren at lade Kræblingene komme, som paa hans Begjering fortalte ham følgende Historie.

Historien om den lamme Skolelærer.

„Mægtige Sultan, jeg har tidligere været Skolelærer og havde halvfjerdsindstyve Elever, for hvis Uddannelse og Belæring jeg var lige omhyggelig.. Jeg havde indgydt dem en saadan Ærefrygt for mig, at

de hvergang naar jeg nyste, alle stode ærbødigt op og med korslagte Arme over Brystet boiede sig og med een Mund udbrøde:

„Gud velsigne vor vise Lærer!"

Derpaa svarede jeg strax:

„Gud velsigne Eder og os Alle!"

Undlod een af Eleverne at istemme dette fromme Ønske, saa blev han øieblikkelig alvorlig tugtet, og paa denne Maade syntes mine kjærlige Bestræbelser at bære de heldigste Frugter. En Dag ønskede mine Elever at gjøre en Tour til en i Nærheden af Byen liggende smuk Have, hvilket jeg meget gjerne tillod.

Jeg glædede mig ved deres Fornøielse, vogtede omhyggeligt paa deres Lege, og vi havde allerede tiltraadt Tilbageveien, da de udmattede Børn begyndte at klage over en plagende Tørst. Endelig fik vi Øie paa en Brønd, og det gjorde dem Alle igjen glade; men stor var vor Fortrydelse, da vi kom hen og fandt der hverken et Toug eller Kar til at trække Vandet op. Af Medlidenhed mod de stakkels Børn besluttede jeg i hvert Tilfælde at hjælpe dem, lod dem give mig deres Turbaner og bandt deres Tørklæder af disse sammen. Dog kunde jeg uheldigvis ikke heller dermed naae Vandet, og maatte gribe til andre Midler. Jeg lod mig derfor ved et af Turbannerne dannet Toug, som blev holdt af Drengene, heise ned i Brønden, hvor jeg ofte fyldte et lille Bæger, som jeg havde hos mig. De drak deraf flere Gange, og efterat de havde stillet deres Tørst, lod jeg dem igjen trække mig op af Brønden. De anstrængte dem nu over al Maade for at gjøre dette, og jeg var allerede nær ved Randen af Brønden, da jeg ulykkeligviis kom til at nyse. Øieblikkelig korsede alle mine Elever sig og raabte:

„Gud velsigne vor ærværdige Lærer!"

Jeg var imidlertid ikke istand til at svare dem, thi jeg styrtede ned i Brønden og brækkede mit Hoftebeen. Jeg skreg høit af Smerte, medens Børnene søgte Hjælp i alle Retninger.

Nogle medlidende Forbigaaende reddede mig endelig af min farlige Stilling, satte mig paa et Æsel og bragte mig til mit Hjem, hvor jeg i lang Tid maatte ligge tilsengs.

Desuagtet erholdt jeg aldrig min Sundhed fuldstændig igjen og maatte derfor nedlægge min Skole. Paa denne Maade er jeg bleven et Offer for min Forfængelighed; thi havde jeg ikke saa nøie holdt over at erholde forfængelige Æresbevisninger, saa vilde jeg kunde have nyst uden derfor at styrte i Brønden og blive til Krøbling.

Den skjævmundede Skolelærers Historie.

„Jeg har ligeledes tidligere været Skolelærer," begyndte nu han med den skjæve Mund, „og holdt mine Elever saa strengt, at jeg forlangte, at de endogsaa i deres Fritid vedvarende skulde arbeide.

Af Fortrydelse over denne Strenghed toge de sig for at spille mig et Puds for at forskaffe sig Frihed.

De aftalte derpaa, at de ved min Indtrædelse i Skolen alle skulde raabe:

„Ak, hvor bleg I seer ud, dyrebareste Lærer! hvad feiler Eder?"

Da de første Gang modtoge mig med dette Udraab, overraskede det mig vel; men jeg følte mig ikke syg og gav ikke Agt derpaa. Men efterat de de følgende Dage stedse hilste mig saaledes og da de syntes

at see paa mig med stor Bekymring, begyndte jeg at frygte for, at jeg var bleven angreben af et hemmeligt indre Onde.

For at imødegaae den mulige Fare besluttede jeg nogle Dage at holde mig paa mit Værelse.

Børnene skillingede derfor sammen og gav mig af Glæde over min Helbredelse en Foræring, hvad der behagede mig saaledes, at jeg for første Gang gav dem en Fridag. Ønsket om at erholde flere saadanne Foræringer bevægede mig til atter at anstille mig syg og gav mine Elever endnu en Fridag, fordi jeg følte mig ilde tilpas.

Jeg var nu i den behagelige Forventning igjen at erholde en Foræring, da den lystigste Dreng, som først havde givet Ideen til dette Puds imod mig, traadte ind i mit Værelse. Da jeg netop var i Begreb med at spise et Æg og jeg ikke vilde lade ham see dette, fordi han da ikke vilde anse mig for syg, skjød jeg hurtig det hele varme Æg ind i Munden. Drengen mærkede dog min Hensigt, nærmede sig deeltagende og sagde: „Dyrebareste Lærer, hvad har I dog der for et tykt Ansigt? Hvor I maae lide!" og slog mig paa Kinderne.

Men Æget var som sagt sydende heit og forvarsagede mig uendelig Smerte. Pludselig trykkede Drengen mig Kinderne sammen, Æget gik itu, og den kogende Blomme flød mig ud i Munden og brændte mig frygteligt, medens Skurken ved dette Syn udbrød: „Gud være lovet, kjære Lærer, nu er Bylden gaaet op, som har pinet Eder saaledes. Hvor vi ville glæde os over Eders Helbredelse!"

De ville ogsaa virkelig have glædet sig; thi jeg blev som en Følge af denne Forbrænding virkelig syg. Min Mund blev fortrukken derved, og da det hele Tilfælde

satte mig i et latterligt Lys, var jeg nødt til at opgive min Skole og derved mit Erhverv."

Sultanen afskedigede Kræmmeren med en anseelig Pengegave og befalede derpaa Visiren at opsøge det af de tre Piger og deres Moder beboede Huus, da han vilde gjøre dem endnu et Besøg.

Visiren begav sig skyndsomst til den Gade, hvor det laae, men fandt til sin Forundring, at alle derværende Huse alle vare betegnede paa samme Maade, som han havde betegnet det af de tre Søstre beboede Huus, saa at han ikke kunde udfinde dette. Det var nemlig blevet seet af den yngste Søster, som havde hørt Sultanens Befaling og som havde gjort dette for at forhindre Gjenfindelsen af deres Bolig.

Da Visiren meldte denne hans Omhu tilintetgjørende Streg, steg hans Nysgjerrighed endnu mere og ærgerlig befalede han, at Visiren i ethvert Tilfælde endnu faa Dage skulde bringe ham til Huset. Derpaa gjorde denne ham det Forslag, at han skulde befale, at den, som efter Byvagtens første Runde endnu havde Lys, skulde miste Hovedet, hans Formue inddrages og hans Huus nedrives. Da hine Fruentimmer ikke havde rettet sig efter Sultanens Befalinger med Hensyn til Bryllupsfestlighederne, vilde de formodentlig ei heller dennegang adlyde og deres Bolig derved let udfindes.

Dette Raad behagede Sultanen, og efterat Bekjendtgjørelsen havde funden Sted fire Dage i Træk, gik han den fjerde Nat med Visiren igjen forklædt som Dervischer ud paa Opdagelser. I den dem bekjendte Gade var der kun Lys i eet Huus, og da de ikke tvivlede paa, at det var det af Søstrene beboede, saa bankede de paa dette.

„Hvem er der?" spurgte en Stemme, som Sultanen gjenkjendte som den Yngstes. „Fattige Dervische,

som kun bede om Huusly," lød Svaret, men de maatte bede længe, førend Fruentimmerne aabnede Døren. Da de endelig bleve indladte, fandt de dog en herlig Modtagelse. Efterat de vare blevne nødte til at tage Sæde, forsynede de dem med Forfriskninger, som vel var Sultanen meget behageligt; men da han nu hellere vilde bringe Samtalen igang, begyndte han:

„I kjende dog vel Sultanens sidste Befaling; hvorledes kommer det sig da, at I dog alene af alle Stadens Indbyggere have Lys endnu og saaledes vover at handle mod hans Forbud?"

„Gode Dervisch," svarede den yngste Søster, „hiin Befaling af Sultanen er uoverlagt, og vi ere mindre tilbøielige end Nogen til at rette os derefter. Thi Koranen siger: At være lydig mod uretfærdige Befalinger er at synde mod Gud. Sultanen handler mod Loven og lader sig lede af en ond Aand. Vi og vor gode Moder ere vante til om Natten at spinde en bestemt Mængde Bomuld, for da at sælge det om Dagen og leve af Indtægterne deraf."

Den Sikkerhed, med hvilket dette Svar blev givet, forøgede Sultanens Forbauselse, som sagte forlangte, at Visiren skulde forelægge Pigen et andet Spørgsmaal, som kunde bringe hende i Forlegenhed.

Vel bemærkede Visiren, at det ikke passede sig for dem, som Gjæster i Huset, at gjøre det; men Sultanen vedblev sin Paastand, og Visiren sagde derfor: „Lydighed mod Sultanen er dog under alle Omstændigheder enhver Undersaats Pligt."

„Vel er Sultanen vor Herre," svarede Pigen, „men veed han, om vi hungre, eller vi leve i Overflod?" „Naar han nu søger Oplysning om Grunden til Eders Ulydighed og lader Eder komme for sig, hvormed vil I da forsvare Eder?"

„Da vilde jeg sige, at han havde befalet Noget, som stred mod den guddommelige Lov."

Her hviskede Visiren til Sultanen:

„Deres Majestæt, hvis I synes, saa lad os ikke indlade os videre i Stridigheder med denne, om den guddommelige Lov saa vel underrettede Pige. Lad os hellere spørge hende, om hun forstaaer nogen af de skjønne Kunster."

Sultanen spurgte nu selv den unge Pige derom og fik til Svar: „Jeg kan Lidt af Alt." Hun tog derpaa strax sin Luth, stemte den, foredrog nu et Forspil med stor Færdighed og begyndte derpaa at synge:

„En hellig dyrebar Pligt er Undersaattens Lydighed mod sin Overherre, tilmed naar Lovgiveren søger at vinde deres Kjærlighed ved sin Godhed. Folkets Kjærlighed tilhører dem, som trøste med aabne Hænder. — Krænk Ingen med haarde Ord eller stolte Blikke. Allerede Synet af Uretfærdighed oprører alle ædle Gemytter."

Tiendedelen af Menneskene begribe ikke, hvad Ret og Uret er. Mennesket er født uvidende, oprøreriſt og utaknemlig."

Sultanen forblev efter dette Foredrag nogen Tid i dyb Taushed, vendte sig derpaa til sin Visir og sagde: „Versene ere bestemt skrevne om mig, og jeg er overbeviist om, at jeg er bleven kjendt her." Derefter sagde han til den yngste Søster.

„Eders vellydende Stemme og kunstfærdige Foredrag har foraarsaget mig megen Fornøielse."

Pigen bøiede sig efter denne Roes og sang endnu:

„Menneskenes Handlinger ere kun beregnede paa Ære og Rigdom; for disses Skyld taale de i et Aarhundrede Smerte og Slaveri, medens Graven dog fra

Fødslens Dag venter, og deres Skjæbne er bestemt af Evigheden."

Det sidste Vers bekræftede endnu mere for Sultanen, at han var bleven kjendt af Søstrene.

Denne musikalske Underholdning blev fortsat til Dagens Frembrud, ved hvilken Sultanen og Visiren, efter at have nydt Frokost, toge Afsked fra Moderen og de tre Døttre. Den yngste sagde ved denne Leilighed: „Lev vel, gode Dervisch, jeg haaber, at I ogsaa den næste Dag vil være vore Gjæster og indfinde Eder efter Byvagtens første Runde."

Dette lovede Sultanen og tiltraadte Tilbageveien til Paladset ganske indtaget af Søstrenes Talent og Skjønhed, og yttrede derfor om disse til sin Visir: „Jeg har endnu aldrig seet saa tiltrækkende Damer. Min Sjæl er fuld af det yndefulde Indtryk, som de have gjort paa mig."

Han vendte ogsaa den følgende Nat tilbage til dem, spiste med dem, underholdt sig med dem indtil Morgenens første Bedetime, som han forrettede sammen med dem ligesom de foreskrevne Vadskninger. Derpaa rakte han den yngste Søster en Pung med Guld, for at de med disse kunde bestride nogle nødvendige Fornødenheder. Pigen tog den, kyssede Giverens Haand og nu paa deres Side overbeviist om, at den foregivne Dervisch var Sultanen selv, faldt hun ned for hans Fødder. Hendes Moder og Søstre fulgte hendes Exempel og søgte at tilkjendegive ham deres Taknemlighed.

Sultanen vexlede betydningsfulde Blikke med sin Visir og begyndte igjen: „Vi ere kun Dervische, hvorfor vise I os Æresbeviisninger, som kun tilkomme Herskere?"

Den yngste Søster svarede derpaa med Verset:

„Maatte Lykken tiltrods for alle Misundere overøse Dig med Gaver! Gid alle dine Dage glimre af Berømmelse, og dine Fjender blive fordunklede i Uheldets Skyer!"

„Jeg er vis paa, at I er Sultanen og at det er Eders Visir," vedblev hun, „Eders Anstand og Eders Gavmildhed have forraadet Eder; thi den sande Herlighed formaaer ikke at skjule sig under Forklædninger."

„Da I have truffet det saa sikkert," svarede nu Sultanen, „saa gjør mig ogsaa nærmere bekjendt med Eders Anliggender og sig mig, hvorfor I ganske ere uden mandlig Beskyttelse."

Hun svarede derpaa: „Herre, vor Historie er saa uhørt, at den kun vil sætte endnu kommende Aarhundreder i Forbauselse, naar den blev bekjendt, og da I befaler det, vil jeg fortælle Eder den."

Historien om Moderen og de tre Døttre.

„Herre, vi ere fødte i en af Iraks Byer, over hvilken vor Fader hersker.

Sultaninden, vor Moder, var den skjønneste Kone i sin Tid, og som saadan kjendt vidt og bredt og berømt.

Vi befandt os endnu i den spædeste Barnealder, da Sultanen, vor Fader, som var en stor Jagtven, foretog en Jagtudflugt af saa stor Udstrækning, at han derfor blev flere Maaneder fra Hovedstaden, og Regjeringen blev imidlertid overdraget een af hans Vesirer.

Denne kom i den Tid fra Taget af sit ved Siden af liggende Palads til at see Sultaninden, som paa Paladsets Terrasse trak frisk Luft.

Fra denne Tid opflammedes Visiren af hendes Skjønhed til forbryderiske Ønsker, og det saaledes, at han foretog sig at see dem opfyldte.

I den Hensigt sendte han en Dag en ham ganske hengiven Slavinde af sit Harem med en Pakke til Sultaninden, som indeholdt prægtige Klæder og overordentlig værdifulde Ædelstene. Han lod hende denne Foræring overrække med Bøn om Tilladelse til at aflægge hende et Besøg eller om at turde modtage hende hos sig, hvortil en hemmelig Forbindelse mellem Sultanens Palads og Visirens frembød den bedste Leilighed.

I den Mening, at hun overbragte et Budskab fra hendes Gemal, modtog hun Visirens Assending med Velvillie. Denne udbredte Indholdet af den medbragte Pakke, og da hun blev min Moders forbausende Blikke vaer, troede den Elendige ikke at behøve at være forsigtig tilbageholdende med Visirens forbryderiske Lidenskab; men min Moder geraadede ud af sig selv over en saa fræk Fornærmelse, greb en Dolk og nedstødte den elendige Koblerske, hvis Lig derpaa af hendes Slaver blev nedkastet i Paladsets Kloak. Naturligviis ventede Visiren, under saadanne Omstændigheder, forgjæves paa sin Slavindes Tilbagekomst, og sendte i sin Utaalmodighed den følgende Dag en Anden afsted med den Opgave, at erkyndige sig, om Sultaninden havde besluttet sig til at modtage hans Foræringer.

Istedetfor Svar befale min Moder at kvæle den Elendige og behandlede denne paa samme Maade som den Første.

Hun fortaug dog Visirens Forbrydelse, idet hun haabede, at han dog vilde, ved den tagne Hævn, holde op med sin Frækhed.

Men han troede tvertimod tidligere eller senere at blive bønhørt, og sendte daglig en Slavinde til min

Moder, udenat nogensinde Nogen af dem vendte tilbage; thi Alle maatte lide samme Skjæbne som den Første.

Da nu Sultanen endelig kom igjen, slog Samvittigheden dog Visiren; men min Moder lod Naade gaae for Ret og taug, fordi han forresten var en indsigtsfuld og tro Minister.

I det følgende Aar begav vor Fader sig paa en Pillegrimsfart til Mekka og overdrog derfor igjen Visiren Rigets Forvaltning.

Visiren begyndte atter at plage Sultaninden med sin Lidenskab, saa at hun gav Befaling til ikke at modtage nogen Affending fra ham og selv personlig ikke mere forlod Paladset. Desuagtet lykkedes det en af Visiren dertil affendt Kone at nærme sig hende:

„Forbarm Eder dog, for Himlens Skyld, over min Herre! hans Hjerte bliver fortæret af Kjærlighed; o beklag ham Herskerinde, og skjænk ham Livet igjen ved et Smiil af Eders skjønne Mund."

Vel vilde hun efter denne enfoldig udtalte Yttring gaae bort, men blev af den krænkede Sultaninde holdt tilbage og overgivet til de tilkaldte Gildinger med den Befaling, at hun skulde qvæles, og hendes Liig udstilles offentligt i Paladsets yderste Gaard.

Dette blev punktlig fuldbyret, og saasnart Vagten og Hoffolkene saae Liget, underrettede de hurtig Visiren derom, som fra dette Øieblik tilsvoer min Moder et ligesaa usorsonligt Had, som han tidligere havde fulgt hende med lidenskabelig Kjærlighed. Imidlertid lod han sig i Øieblikket ikke mærke med Noget og gjemte sin Hævn til vor Faders Hjemkomst.

Saasnart han var underrettet om, at han nærmede sig, affattede han følgende Skrivelse:

„Lovet være Himlen for min Herskers Hjemkomst „og Bevarelsen af hans Liv . . .!

„Gid at deres Majestæt forud skjænker den Tilgi„velse, som dristig vover at sige Eder Sandheden.

„I Eders Fraværelse har Sultaninden ladet sig „henrive af en strafbar Lidenskab til mig, og derfor til„stillet mig flere Budskaber.

„Jeg var naturligviis ikke istand til at bedrage „min Herster, som havde anbetroet mig Omsorgen for „sit Rige og for sin Ære. At sige mere var Overflø„dighed."

Det til vor Fader med denne Skrivelse imødesendte Bud, traf ham otte Dagsreiser fra Hovedstaden og saae ham blegne ved Læsningen.

En indædt Harme speilede sig i hans Blik, og han gav øieblikkelig Befaling til at opbryde Leiren og paaskynde Reisen. Da han kun endnu var to Dagsreiser fra Hovedstaden, gjorde han igjen Holdt, og afsendte to af sine betroede Tjenere med den Befaling, at føre vor ulykkelige Moder og hendes tre Døttre omtrent en Dagsreise fra Staden og der dræbe dem.

De dertil Beordrede forskrækkedes vel over Befalingen, men vovede ikke at gjøre nogen Indvending og adlød. De bragte os derefter fra Haremet til det bestemte Sted, men kunde ikke bringe det over deres Hjerter at dræbe os.

De tvende Mænd havde vor Moder at takke for deres Lykke, og i Erindringen herom og de modtagne Velgjerninger havde de ikke Mod til at fuldbyrde Sultanens grusomme Befaling. I deres Hjerteangst meddeelte de hende, hvad Visiren havde skrevet til Sultanen, hvorover hun udbrød:

„Store Gud Du alene er mit Vidne, hvor fuldstændig falsk jeg er bleven anklaget!

Hun fortalte dem Sagens egentlige Sammenhæng, hvorved de to Mænd udgjøde Taarer over deres Herskerindes Ulykke.

De indgjøde hende Mod, dræbte nogle Gazeller, og lode sig af hver af os give nogle Klædningsstykker, som de dyppede i Dyrenes Blod.

Derefter kogte de Dyrenes Kjød, hvormed vi mættede os og anbefalede os til Himlens Beskyttelse, idet de forlode os paa det øde Sted, hvortil de havde bragt os.

I ti Dage farede vi vild i Ørkenen, uden at opdage Syn af Mennesker, og alle vore Næringsmidler bestode i vilde Frugter og Rødder. Endelig fandt vi en Hule, hvor vi besluttede at udhvile, og i hvis Nærhed heldigviis en Karavane to Dage efter leirede sig. Vi lode os dog ikke see, men benyttede den Hjælp, som Himlen syntes at sende os, idet vi fulgte efter den bortdragende Karavane, og saaledes efter en lang besværlig Vandring endelig ankom til denne By. Her leiede vi en lille Bolig og takkede den Almægtige for vor vidunderlige Redning af en saa aabenbar Livsfare."

Sultanen havde med levende Deeltagelse hørt de fire Fruentimmers vidunderlige Historie og beundret det Mod de havde lagt for Dagen, og erklærede nu, at de i ham havde fundet en sand Ven, som igjen vilde lade Lykkens Sol skinne paa dem.

Derefter lod han Sultaninden og hendes Døttre indrømme passende Gemakker i hans eget Palads, og sendte derefter Bud til Sultanen af Irak for at underrette ham om hans forstødte Families Skjæbne.

Denne var allerede længe overbeviist om sin Gemalindes Uskyldighed.

Saasnart han nemlig var draget ind i sin Hovedstad, havde han opfordret Visiren til, under fire Dine,

at meddele ham en udførlig Beretning om den af ham saa inderlig elskede Sultaninds ærelose Optræden, og Intet at skjule for ham.

Hykleren havde derpaa erklæret:

„Herre, saasnart I var afreist, lod Sultaninden mig ved en Slavinde indbyde til at besøge sig. Mig gjorde denne Anmodning saaledes, at jeg lod Slavinden dræbe, for at en saa skrækkelig Hemmelighed skulde opsluges af Graven. Sultaninden, tænkte jeg, vil allerede af sig selv indsee sin Feil og komme tilbage derfra. Dog dette skete ikke, og hun lod mig tvertimod fem Dage efter hverandre tilstille den samme Anmodning. Da blev jeg bange for deres Majestæts Ære og foretog mig at give Eder Meddelelse om Alt."

Sultanen blev efter denne Beretning længe hensunken i dyb Bedrøvelse, men pludselig mandede han sig op og befalede, at de to Mænd skulde føres frem for ham, som han havde givet Befaling til at dræbe Sultaninden og Børnene. Da han saae dem nærme sig, spurgte han hvorledes hans Befalinger vare blevne udførte.

„Efter deres Majestæts Villie," svarede de, og viste ham de blodige Klædningsstykker som Beviis, paa hvilke Sultanen saae med Gysen.

Erindringen om sin Kones Skjønhed og den med hende nydte Lykke væltede sig ind paa hans Hjerte, og hans uskyldige stakkels Børns Skjæbne foraarsagede ham saa store Samvittighedsbid, at han brød ud i Taarer.

„Men var det ogsaa muligt at hun var saa skyldig, som Du siger?" raabte den nedslaaede Sultan til Visiren, betvivlende Sandheden af hans Udsagn.

Efter en kort Pause vendte Sultanen sig igjen til de tvende Mænd og sagde:

„Have I da virkelig ombragt mine stakkels Børn og deres syndefulde Moder?"

Da de ikke svarede vedblev han:

„Taler! jeg befaler Eder det!"

Da svarede de:

„Herre, den Redelige kan ikke tale Usandheden, kun Forrædere ere istand til en saadan Skjændighed, og paa dette Tegn kjender man dem sikkert."

Visiren blegnede ved disse Ord og Knæerne begyndte at ryste under ham, hvilket ikke undgik Sultanen, som spurgte videre:

„Hvad betyder Eders Tale? Siig mig øieblikkelig Sandheden, eller saa sandt Gud lever, som alene er min Herre, I ere visse paa den marterfuldeste Død."

„Mægtige Sultan og Hersker," raabte begge Mændene paa engang, og faldt ned for Sultanens Fødder, „vi have efter Eders Villie bragt Sultaninden og hendes Døttre midt ud i Ørkenen og der meddeelt dem Visirens Anklage og den Skjæbne, til hvilken I havde domt dem. Efterat de med Fasthed havde hørt deres Dom, raabte Sultaninden, med mod Himlen hævede Blikke og foldede Hænder:

„Gud alene er mit Vidne, jeg er beredt til at komme til ham! kun før min Død er jeg mine Børn og mig selv skyldig, ganske at retfærdiggjøre mig i Eders Øine."

Den afskyelige Visir har falskelig anklaget mig, og han alene er skyldig. Han har hver Dag sendt mig alle Slags Foræringer for at forlokke mig, men jeg har kun besvaret alle hans fornærmende Tilbud, ved at lade hans medskyldige Affendinge dræbe."

Som en Fortvivlet udbrød Sultanen:

„Og I have desuagtet dræbt dem?"

Folkene svarede:

„Herre, vor Overbeviisning om Sultanindens Uskyldighed var saa stor, at vi ikke kunde gjøre os skyldige i en saadan Forbrydelse. Vi dræbte nogle Gazeller, og med disses Blod besudlede vi nogle af Sultanindens og hendes Døttres Klædningsstykker, lod derpaa hende og Børnene forblive i Ørkenen, og anbefalende dem til Himlens Velvillie forlode vi dem, med Ønsket om at deres Uskyldighed engang maatte komme frem for Dagens Lys."

Ingen Ord formaaer at skildre Sultanens Vrede, da han tilraabte Visiren:

„Skjændige Forræder, Du har altsaa paa denne Maade villet for evig adskille mig fra min elskede Kone og mine Børn! O, at jeg, for at hævne dem, ikke er i Stand til at finde en for din Forbrydelse passende Straf!"

Han gav derefter Befaling til at oprette et Baal, og da dette stod i Flammer blev Visiren bunden kastet derind. Hans Huus blev nedrevet, hans Formue confiskeret til Fordeel for de Fattige og hans Enke og Børn bleve solgte som Slaver.

Sultanen havde endnu ikke glemt Tabet af sin Familie, da Afsendingene fra Sultanen i Kairo ankom.

Det ham overbragte Brevs Indhold satte ham i en saa glædelig Overraskelse, at han ude af Stand til at sige et Ord faldt i Afmagt. Hans forskrækkede Hoffolk bragte ham dog ved gjensidig Bistand igjen til Besindelse, og saasnart han havde gjenvundet sin Fatning, meddeelte han dem, at hans Gemalinde og Døttre vare reddede, og befalede at udruste et Skib for at afhente dem. Dette afgik snart, med kostbare Foræringer til den Fyrste, hos hvilke de Forstødte havde fundet Tilflugt, og paa det Bekvemmeste indrettet, under Seil, og naaede efter en lykkelig Reise til den bestemte Havn. Her blev

Skibets Chef paa det Bedste modtaget af Sultanen, og med sit Mandskab kostelig pleiet. Efter tre Dages Forløb bad Sultaninden og hendes Døttre, som efter en saa lang Adskillelse længtes efter Hjemmet, Sultanen om Tilladelse til at tage Afsked, og saa gjerne han end havde seet dem længere hos sig, entledigede han dem med rige Gaver og ledsagede dem selv til Skibet.

De afreiste med gunstig Vind; men efter tre Dages Forløb hævede der sig en rasende Storm, og Søfolkenes Anstrængelser for at styre Skibet vare forgjæves. Masterne bleve kappede, Skibet slingrede frem og tilbage, og ved Midnatstid løb Skibet paa en Klippe, hvorved Mandskabet for Størstedelen omkom.

Kun Faa reddede sig ved Hjelp af Skibsvragets Stumper fra den græsseligste Undergang. Sultaninden havde klamret sig til en Planke og blev af Skibscapitainen optaget, som havde reddet sig og tre Mand i en Baad.

Omendskjøndt Stormen henad Morgenstunden havde lagt sig, maatte de dog ro omkring i tre Dage førend de naaede Kysten.

Da de derefter vandrede afsted, bemærkede de efter nogle Timers Forløb et stort Tog af Bevæbnede, som Skibscapitainen strax saae var Sultanen af Iraks Følge.

Hans Utaalmodighed havde bevæget ham til at begive sig til den Havn, hvor hans Gemalinde skulde lande, og Glæden over Gjensynet mellem Sultanen og hans Gemalinde er ikke til at beskrive.

De bleve imidlertid hurtig bedrøvede ved det sandsynlige Tab af deres Døttre og deres Glæde gik over til en dyb Sorg.

Ogsaa ved Indtoget i Hovedstaden vovede den almindelige Jubel ikke at bryde frem, da man paa deres Aasyn kunde læse dyb Sorg.

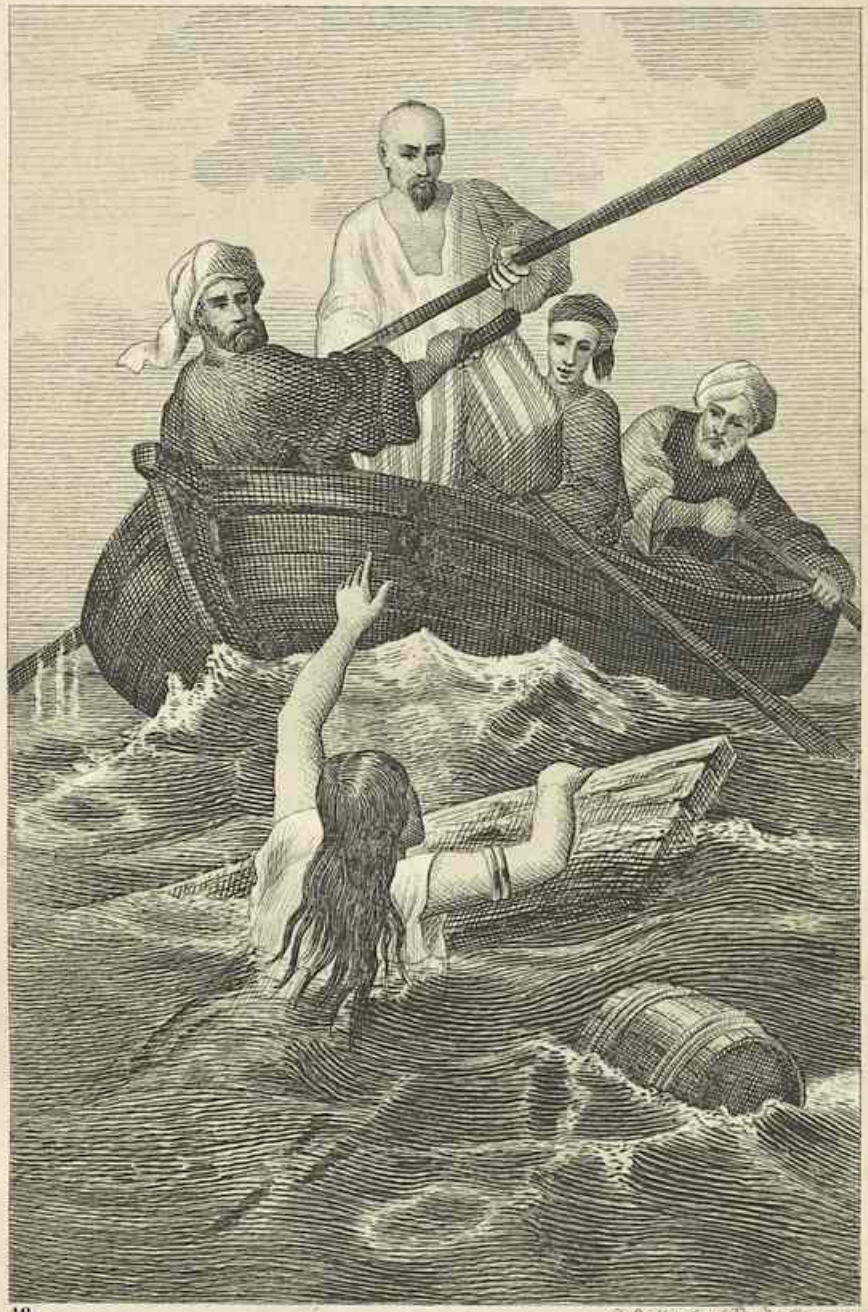

18.

S. Oettinger's Bog. & Steindr.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Alle Festligheder bleve opsatte, og Sultanen og Sultaninden gave i Paladsets Indre fuldkommen efter for deres Sorg.

Den yngste Prindsesse var efter en lang Kamp med Bølgerne endelig bleven kastet op paa en frugtbar Kyst, hvor hun fandt fortræffelige Frugter. Efter at hun havde nydt nogle deraf og kommet sig Noget efter sin Udmattelse, vandrede hun dybere ind i Landet, men var ikke kommen langt før hun saae en ung Mand til Hest, med udmærket Anstand, ledsaget af nogle Hunde.

Da han bemærkede den henrivende Fremmede, ilede han hen til hende, og saasnart han erfarede hendes Ulykke og Forladthed, skyndte han sig at tilbyde hende et Tilflugtssted i sin Moders Huus, hvorhen han ogsaa ledsagede hende og hvor Prindsessen blev modtagen med den meest udsøgte Gjæstfrihed.

Hendes Frelser var den lovlige Thronarving; men som af en Usurpator var bleven udstødt af Thronfølgen. Denne døde imidlertid kort efter Prindsessens Ankomst, og Prindsen kom nu i fuld Besiddelse af sine Rettigheder og besteg Thronen.

Allerede for længe siden var hans Deeltagelse for den skjønne Pige gaaet over til den ømmeste Kjærlighed, og han tilbød hende nu sin Haand.

Hun opsatte imidlertid sin Indvilligelse til hun havde faaet Efterretning om sin Moder og Søstre, og den unge Sultan var altfor forelsket, til ikke imidlertid at lade sig noie med Haabet; men Rigets Store fordrede med stigende Utaalmodighed Sultanens Formæling, for at erholde en Thronarving, og bleve endog saa paatrængende, at Sultanens Moder befrygtede et Oprør, og indstændig bad Prindsessen om at indvillige i Giftermaalet. Det gjorde hun da ogsaa, givende efter for

de truende Omstændigheder, og Formælingen blev feiret med stor Pragt. Tre Aar senere havde de to Sønner, som endnu mere hjalp til at lykfaliggjøre denne Ægtepagt.

Den anden Søster, sam havde klamret sig til et Bræt, var endelig bleven kastet op i Nærheden af en stor By. Til denne rettede hun da sine Skridt og mødte en aldrende Kone, hvem Prindsessens Skjønhed og tydelig fremtrædende fornemme Holdning var paafaldende. Denne blev derfor tiltalt af hende, og da Matronen erfarede, at hun havde en Skibbruden for sig, tilbød hun hende venligt sit Huus, som Prindsessen ogsaa taknemlig modtog. Hun blev der af den gode Gamle pleiet som en Datter, kom sig snart fra de udstandne Lidelser, og hendes Skjønhed, Aand og Talenter vare snart hendes Pleiemoders Stolthed.

Da hændte det sig at Sultanen der i Landet blev syg, og da han var en fortræffelig Regjent henfattes hele Folket i Sorg.

De dygtigste Læger formaaede ikke at standse det daglig tiltagende Onde, og selv Matronen jamrede lydelig over Sultanens Fare. Da Prindsessen hørte dette, sagde hun:

„Min kjære Moder, naar I tillader det, vil jeg tilberede Eder en Drik, som vil frelse Sultanen, naar han modtager den."

Matronen svarede derpaa:

„Jeg naaer maaskee ind i Paladset; men det vil være vanskeligt at komme til Sultanen selv."

„Forsøg det kun," meente Prindsessen, „allerede Ønsket at gjøre noget Godt er fortjenstlig."

Matronen besluttede sig altsaa til at vove Forsøget, og gik, med den af forskjellige Slags Urter tillavede Drik, til Paladset

Vagten og Gildingene vilde vide hvad hun bragte, og hun sagde dem, at hun ønskede at overrække Sultanen, deres Herre, en Drik, som med Allahs Bistand igjen vilde gjøre ham sund og rask.

Da Lægerne hørte derom, vilde de jage Konen bort, men Gildingene bragte hende desuagtet til den syge Sultans Gemak. Saasnart hun nu her blot aabnede Karret, hvori Drikken var, udbredte der sig en behagelig, den Syges Livsaande styrkende Duft. Da Sultanen derefter blev underrettet om hvad den Gamle bragte, tog han Drikken med en længe uvant Velbehag, følte sig derefter saa hurtig i Bedring, at han lod Matronen overrække en Pung med Guld. Denne ilede hjem til Prindsessen og fortalte hende, hvorledes Alt var gaaet til. Sultanen var snart efter falden i en dyb Søvn, af hvilken han nogle Timer efter vaagnede saa paafaldende bedre, at man igjen fattede Haab om hans Helbredelse.

Om Aftenen kom Konen igjen med en ny, ligeledes af Prindsessen tillavet Drik, som Sultanen snart nød, og derefter følte sig saa vel, at han besluttede at staae op.

Han spurgte Matronen om hun selv havde tilberedet Drikken, som hun benægtede og sagde, at det var skeet af hendes Datter, som havde bedet hende at overbringe ham den.

„Ved Himlen, Du taler ikke Sandhed!" raabte Sultanen, „kun en Qvinde af den fornemste Herkomst kan være saa behændig."

Nu troede Matronen Intet at kunde skjule, og fortalte Prindsessens Historie. Den derved dybt grebne Sultan lod hende gjøre en ansеelig Foræring og befalede, at hun hver Morgen skulde bringe ham en saadan

Drik, hvilket hun ogsaa lovede, og derefter bortfjernede sig.

Syv Dage efter hinanden brugte Sultanen den forlangte Drik, og skjenkede Prindsessens Pleiemoder hvergang en Pung med Guld. Hans Sundhed gjenvandt han herved saa hurtig, at han efter nogen Tids Forløb igjen kunde stige tilhest og beskjæftige sig med Statsanliggender.

De Lovtaler, som den Gamle havde holdt over sin Pleiedatter, Prindsessens Skjønhed og Ynde, gav ham tilsidst en uimodstaaelig Lyst til at see hende, og han forklædte sig derfor som Dervisch og begav sig til Matronens Bolig, hvor han bankede paa.

Gjerne blev den af ham udbedte Gjæstfrihed bevilliget, og Prindsessens egne skjønne Hænder tilberedte ham Drikke og Spise. Derefter gav hun ham Vand til den brugelige Haandvadsk, og efterat have aflagt sin Tak til den Gamle og hendes foregivne Datter, bortfjernede han sig, men var saa fortryllet af den over hans Forventninger udmærkede Skjønhed hos Prindsessen, at han besluttede at ægte hende.

Saasnart han derfor var kommen tilbage til Paladset, lod han den Gamle Kone kalde, og overrakte hende en prægtig Klædning og kostbare Juveler til hendes Pleiedatter med Ønsket om, at denne skulde smykke sig dermed. Dertil vilde denne imidlertid ikke strax beslutte sig idet hun sagde:

„Hvorledes kan jeg bære saa herlige Smykker, da mit Hjerte endnu er fuld af Sorg over min Moder og mine Søstres Skjæbne?“

For dog ikke at krænke sin Beskytterinde, gav hun til Slutning efter for hendes indtrængende Bønner, og den Gamle ilede nu til Sultanen for at underrette ham derom, som denne udtrykkelig havde forlangt.

Sultanen blev meget henrykt derover, og gjorde hende nu bekjendt med sit Ønske at vilde ægte hendes Pleiedatter, hvortil hun efter en kort Vægring ogsaa meddeelte sit Samtykke. Sultanen hentede hende endnu den samme Dag i et festligt Optog til sit Palads, hvor Ægteskabscontrakten blev affattet af Kadien.

Derefter fulgte flere Glædesfester til Høitideligholdelse af Formælingen, og efter et Forløb af fem Aar saae Ægteparret sig lykfaliggjort med Besiddelsen af en Søn og to Døttre.

Ogsaa den ældste Søster havde klamret sig fast til en Bjælke, og var, efter en Omtumling af Bølgerne, naaet til en Strandbred, hvor hun fandt en fuldstændig Mandspaaklædning.

I hendes forladte Tilstand forekom denne hende som en stor Hjælp, og hun iførte sig den uden Betænkning, hvorefter hun gik til Byen, som hun saae i nogen Afstand. Idet hun betraadte denne, blev hun tiltalt af en Kjøbmand, som holdt hende for en Yngling, og da han hørte hun var fremmed tilbød hende en Plads som Svend i sin Boutik.

Prindsessen var glad over at finde Underhold, og modtog taknemlig Forslaget. Kjøbmanden førte hende strax til sin Boutik, og hun viste sig saa ferm og flink i Alt, som blev hende paalagt, saa at Enhver snart helst kjøbte i denne Boutik, som laae ligeoverfor Sultanens Palads.

Fra dette kom Sultanens Datter en Dag til at see Ynglingen. Han havde ved sit Arbeide smøget sine Ærmer op over Albuerne, og hans Arme vare saa hvide og smukke, og hans hele Skikkelse saa yndefuld, at Prindsessen pludselig blev indtaget i ham. Hun iagttog Gjenstanden for sin Opmærksomhed flere Gange paa samme Maade, og tabte derved tilsidst al sin Ro

og mistede sit blomstrende Udseende. Dette undgik ikke hendes Amme, og denne gjorde sig al Umage for at opdage Grunden.

Endelig sagde hun en Dag til hende:

„Min Datter, jeg er overbeviist om, at en hemmelig Kjærlighed piner Eder."

Prindsessen svarede med et Udraab:

„Moder, Du har gjættet min Hemmelighed. Men jeg venter ikke alene at den skal være Dig hellig, men at Du skal hjælpe mig med Alt hvad Du formaaer, for at gjøre mig lykkelig. Gjenstanden for min Kjærlighed er hiin Yngling, som jeg daglig seer ligeoverfor mig i Boutiken. Mit Hjerte er saa indtaget i ham, at det koster mig Livet, dersom jeg ikke kan nærme mig ham."

„Min dyrebare Datter," svarede Ammen, „det er rigtignok en ganske udmærket smuk Yngling, som allerede har vakt alle Damers Opmærksomhed her i Byen; men han er saa blufærdig og beskeden, at han undgaaer deres Tilnærmelse som en Skoledreng. Imidlertid vil jeg see hvad jeg kan gjøre for at forskaffe Eder en Sammenkomst med ham."

Ammen gik altsaa over i Boutiken, hvor hun udvalgte forskjellige Ting, og derpaa bad Kjøbmanden at lade hans Svend bringe det hjem.

Denne bragte hun ad en hemmelig Vei lykkelig ind i Sultanens Datters Gemak, som blev saa henrykt over den formeentlige Elskedes Nærværelse, at hun flere Gange var nærved at forraade sig. Efter at have betragtet Varerne, og hist og her gjort flere Spørgsmaal, anstillede hun sig utilfreds med dem, gav ham tyve Guldstykker og befalede ham at komme den næste Dag igjen med andre Varer.

Den forklædte Prindsesse overgav ved sin Hjem-

komst Kjøbmanden de tyve Guldstykker. Ved Synet af disse spurgte denne ham ængstelig, hvorledes han var kommen til dem, hvad han derpaa oprigtig fortalte ham. I sin Angst for de mulige Følger, bad han sin Svend ikke oftere at gjøre saadanne Besøg; men denne sagde, han havde engang lovet at komme igjen og vilde under alle Omstændigheder gjøre det.

Virkelig blev Besøget flere Dage efter hinanden gjentaget, da Prindsessen stedse fandt paa Paaskud til at lade den smukke Yngling komme igjen for at have Fornøielsen af hans Underholdning.

Men en Aften traadte Sultanen pludselig uanmeldt ind og ved Synet af Ynglingen geraadede han i den skrækkeligste Vrede, lod ham binde af Gildingerne og lod Skarpretteren hente, for at denne skulde afhugge hans Hoved.

Sultanens Datter var ude af sig selv af Skræk, medens den Fangne slet ikke syntes at frygte for Døden.

Skarpretteren kom; men da han aftog den Dømtes Turban, kom Prindsessens skjønne lange Haar tilsyne, og da han aftog hendes Frakke, var enhver Tvivl om hendes Kjøn hævet for de forbausede Tilstedeværende.

Sultanen sendte derpaa Skarpretteren bort, og lod Prindsessen føre ind i sit Harem, hvor han ønskede at høre hendes Historie. Rørt af hendes Ulykke tog han ogsaa inderlig Deel i hendes Skjæbne og gav sin Datter Befaling til at optage hende hos sig og behandle hende fuldstændig med Hensyn til hendes Rang og ulykkelige Skjæbne. Den Førstes sælsomme Kjærlighed forvandlede sig heldigviis til et ømt og oprigtigt Venskab, og hendes Omsorg hjalp snart den skjønne Fremmede til sin Sundhed og fuldkomne Skjønhed.

Saa ofte som Sultanen besøgte sin Datter, fandt han hende stedse sammen med sin Veninde og formaaede ikke længe at være ligegyldig mod hendes aandelige og legemlige Fortrin. Hun skjulte imidlertid sin Kjærlighed, for ikke at støde an mod Lovene om Gjæstevenskabet. Derved leed imidlertid hans Sundhed og han blev betænkelig syg. Hans Datter gjættede imidlertid Grunden til hans Sygdom, afslørede sin Veninde sin Faders Tilbøielighed, og bad hende lykksaliggjøre ham med sin Haand.

Efter nogen Vægring gav denne efter for sin Venindes indstændige Bønner og Efterretningen herom gjengav Sultanen sin Helbred.

Bryllluppet blev derefter feiret med stor Pragt.

De tre Søskendes Fader og Moder havde imidlertid ikke ophørt med at beklage Tabet af deres Børn. Endelig besluttede Sultanen sig til, tilligemed sin Vizir, forklædte som Dervische, at efterspore sine Døttre, tog Afsked med Sultaninden, hvem han under sin Fraværelse overdrog Regjeringen, og begav sig paa Reisen. Efter en flere Maaneders Reise naaede han endelig til en stor, ved Kysten beliggende By. Sultanen, som herskede der, besad ved Kysten et herligt Lystslot, hvor han netop befandt sig og hvor de fra Siden kommende Dervische saae ham sidde med to Børn i en Alder af 6—7 Aar.

De nærmede sig ham med dybe Buk og holdt efter Skik og Brug en lang Bøn for hans Riges Lykke.

Da Sultanen derefter havde gjengjældt deres Hilsen, indbød han dem til at tage Plads, og samtalede en Deel af Aftenen med dem.

Endelig forlod han dem, og de begave sig til et Herberge i Staden.

Den følgende Dag vandrede de omkring i denne

og gik henimod Aften igjen ned til Strandbredden, hvor de ogsaa fandt Sultanen siddende i Kiosken med sine tvende Sønner.

Medens de beundrede Lysthusets Skjønhed, havde den yngste Prinds, i ubevist Tvang, nærmet sig de to Dervische og var fulgt bag efter dem til Herberget, hvor den gamle Sultan først med Forundring blev Barnet vaer. Han tog ham i sine Arme og kjærtegnede ham ømt; men forlangte at han skulde vende tilbage til sin Fader og vilde selv bringe ham hen til ham.

Den lille Prinds modsatte sig dette paa en saa elskværdig Maade, at den gamle Sultan endelig tillod navnlig paa Grund af at det var saa sildig, at Drengen blev hos ham.

Prindsens Fader troede, at den lille Prinds var løbet til sin Moder og saaledes blev han først savnet da Sultaninden lod søge efter ham hos hans Fader. Hele Natten blev der nu søgt efter Barnet i alle Retninger og den følgende Dag udgik der Befaling, at ethvert Huus i Byen skulde eftersøges, hvorved Drengen endelig blev funden hos de to Dervische, som endnu ikke havde kunnet komme til at følge Barnet hjem, og nu bleve slæbte afsted for Sultanen.

Denne var ude af sig selv af Glæde over sin gjenfundne Søn; men befalede at Dervischene strax skulde henrettes, da han troede at disse havde villet røve Barnet.

Slaven og Vagten beredte sig allerede til at bortføre dem, da den lille Prinds med et høit Skrig klyngede sig til den ældste Dervisch, saa at man kun med Magt kunde losrive ham. Forundret lod Sultanen Henrettelsen opsætte og begav sig til sin Gemalinde for at underrette hende om hendes Søns vidunderlige Adfærd.

Hun blev ikke mindre forbauset end han derover og ønskede inderlig at see den gamle Dervisch og at erfare noget Nærmere om ham. Sultanen lod ham derfor hente til sit Gemak, og efterat have befalet sine Slaver at fjerne sig, sagde han til ham: „Afskyelige Dervisch, kom Du blot til mit Rige for at bortføre min Søn?"

Dervischen kaldte Himlen til Vidne paa, at Sligt aldrig var faldet ham ind og at den lille Prinds ubemærket havde fulgt ham til Herberget. Der havde Sultanens Folk fundet ham, forinden han havde været istand til igjen at føre Barnet hjem.

Dette Svar tilfredsstillede Sultanen og hans Vrede formindskedes noget, saaat han i en mildere Tone forlangte, at Dervischen skulde fortælle ham sit Levnetsløb. „Det er vidunderligt og sørgeligt," svarede hiin, og kunde derved sees af den bag et Tæppe skjulte Sultaninde: „I har en ulykkelig Fader for Eder, som blev bedraget ved en Tjeners Troløshed og blev bevæget til at forstøde sin Kone og tre Døttre, og efterat deres Uskyld var bleven beviist og selv igjen havde gjenfunden de Tabte, nu drager omkring for at erholde Efterretninger om sine anden Gang, nu ved et Skibs Forliis, berøvede Døttre."

Ved disse Ord styrtede Sultaninden pludselig frem, drog Tæppet op, og kastede sig om den gamle Dervisches Hals.

Den derover forfærdede Sultan greb allerede til sin Sabel idet han udbrød:

„Hvad har denne uforskammede Opførsel at betyde?" Da hans Gemalinde med Glædestaarer svarede: „Herre, denne Olding er min Fader," da faldt Sultanen selv paa Knæ for den formeentlige Dervisch, som naturligviis skyndte sig med at reise ham op og lyksalig trykkede sin Datter og Svigerson i sine Arme.

Den Sidste foranstaltede nu den anden Dervisches eller Visirs Frigivelse og den gamle Sultan, som nu anlagte den for sin Rang passende Klædning og tilbragte nogen Tid med sin lykkelig gjenfundne yngste Datter. Men Tanken om hans to andre Døttre drev ham snart til at fortsætte sin Reise, og da han meddeelte sin Svigerson dette, besluttede denne at ledsage ham med et talrigt Følge.

Det gjorde han ogsaa og begge Sultanernes forenede Eftersøgelser bleve snart kronede med Held. Da derefter den gamle Sultan paa denne Maade havde gjenfunden alle sine tre Døttre og været Vidne til deres Lykke, takkede han Himlen ved inderlige Bønner og ilede tilbage til sit Rige for ogsaa at berolige sin Gemalinde over sine tre Døttres Skjæbne.

Den gjerrige Kadi.

Under Kalifen Harun Alraschids Regjering levede i Tripolis en Kadi, som forestod sit Embede med overordentlig Strenghed.

Til hele sit Huusvæsen holdt han kun en eneste sort Slavinde, som havde en Hud saa haard og tyk som Bøffellæder.

Der blev i den gjerrige Kadis Huus aldrig givet nogen Almisse og Intet blev indkjøbt førend det var uundgaaeligt nødvendigt. Slet Brød og Løg var et dagligt Næringsmidel deri Huset, og ligeledes blev der lagt en pjaltet Borddug paa Bordet, og naar der henimod Spisetid var Nogen hos Kadien, raabte han hvergang til sin Slavinde, at hun skulde dække Bordet med Dugen med Guldfryndserne, for at

Folk skulde tro at han havde et velbesat Taffel; men ved selve Maaltidet lod han sig aldrig see af Nogen. Flere Personer foreslog ham engang, at han dog skulde gifte sig, og at en sort Slavinde ikke var passende for en Mand af hans Rang. Kadien meente dertil, om maaskee Nogen af dem vidste en passende Kone for ham, og virkelig svarede een af de Tilstedeværende, at han havde en meget smuk Datter, som han vilde glæde sig meget ved, naar Kadien vilde tage hende til Kone.

Denne gik strax ind derpaa, Brylluppet blev snart høitideligholdt og Pigen fik en betydelig Medgift bragt hjem til sin Gemals Huus.

Hendes Fader var stolt af sin fornemme Svigerson, uden at frygte det mindste for de Ubehageligheder, som den smudsige Gjerrige beredede hans, i alle Livets Behageligheder, opvoxede unge Datter.

Formuen, som var meget betydelig, havde skaffet Kadien mere Glæde end Pigens Ynde og Skjønhed.

Om Morgenen efter deres Bryllup skiltes han fra hende for at gaae til sine Forretninger, og den unge Kone ventede ligesaa utaalmodig som forgjæves paa sin Frokost. Der var slet ikke Tale derom og af Beskedenhed tillod hun sig ikke at forlange den.

Kadien bragtes imidlertid talrige Lykønskninger til sit Bryllup af Retsbetjentene og Byens anseteste Indvaanere, som ved denne Leilighed ventede at blive indbudte hos ham til en eller anden Festlighed.

Men de maatte Alle vende hjem uden Indbydelse, idet de formodede Kadiens Gjerrighed. Da denne kom hjem til Haremet, kunde der ikke vente ham nogen videre glædelig Modtagelse af hans af Sult halvdøde Kone. Men da hun hørte, hvorledes han befalede Slavinden at dække Bordet med Dugen med Guldfryndserne, haabede hun at kunde holde sig nogenlunde stades-

løs. Men hvorledes blev hun tilmode, da den Sorte dækkede med tre grove Brød og tre Løg. Kadien rakte Slavinden sin Andeel, rakte selv ivrigt efter et Stykke Brød og et Løg og bad sin Kone om at gjøre det samme.

Men hun, som var vant til bedre Føde formaaede ikke, uagtet sin Sult, at faae en Bid ned og stod op fra Bordet, idet hun beklagede sin Mands Gjerrighed og sin Faders Uklogskab, som af Forfængelighed havde valgt en saadan Svigerson. Det gik nu saaledes i tre Dage, uden at der kom Andet paa Bordet end Brød og Løg. Da tabte endelig den stakkels unge Kone Taalmodigheden, begyndte høit at beklage sig og sendte Bud efter sin Fader. Kadien hørte hendes Skrig og erfarede af den sorte Slavinde hvad det havde at betyde. Straz begav han sig som rasende til sin Kones Gemak, skjældte hende ud, afskar hendes Haar og forstødte hende for utilbørlig Opførsel, uden at give hende sin Medgift.

Snart derefter tog han en anden Kone, som heller ikke vilde lade sig noie med tørt Brød og Løg, og som han ligeledes forstødte.

Dette vederfaredes flere Koner, som han forstødte uden at give dem deres Medgift tilbage, og Rygtet om hans Gjerrighed og slette Behandling af hans Koner udbredte sig overalt.

En rig og klog Pige af god Herkomst i Mussul hørte ogsaa Tale derom og, foretog sig at hævne sin Slægt paa den gjerrige Kadi. Hun reiste derfor til Tripolis og mødte ved sin Ankomst der, tilfældigviis Byens Kadi, idet han red sig en Tour. Hendes Anstand og hele hendes Paaklædning vakte hans Opmærksomhed. Han strøg sin Knebelsbart, reed hen til hende og hilste og spurgte meget artig hvorfra hun kom.

„Fra Gaden bag mig," gav hun til Svar og Kadien vedblev: „Det veed jeg ogsaa; men fra hvilket Sted?" „Fra Musful," sagde Pigen. „Er De gift?" spurgte Kadien videre, og da hun benægtede dette, vedblev han: „Mit Spørgsmaal maae overraske Eder; men Synet af Eder har opflammet mig til Kjærlighed, for hvilket der ikke findes nogen Hindring. Vilde I tage mig til Mand?" Han meddeelte hende endvidere en Skildring af sin høie Rang og fik endelig til Svar, at hun imorgen vilde meddele ham sit Svar. Derefter skiltes de med en venlig Hilsen og han reed tilbage paa sit Muldyr til Byen.

Den følgende Morgen lod hun Kadien vide, at hun vilde ægte ham, men forlangte en Bryllupsfordring af 50 Guldstykker. Med stor Overveielse sendte han hende disse og lod hende hente til sit Huus, hvortil hun ogsaa begav sig og hvor Pagten blev sluttet.

Da det var paa den Tid de skulde spise til Aften, lod han Bordet dække og den sædvanlige Anretning, Brod og Løg, bringe frem.

Den Nyformælede fortærede sin Andeel med godt Mod og efterat de vare færdige, ønskede hun Kadien endnu med fuld Latter Guds Løn for det nydte gode Maaltid. Ganske henrykt derover udbrød Kadien: „Velsignet være Propheten, at han har skjænket mig en saa henrivende og i Alt fuldkommen Kone!"

Staklen kunde jo virkelig endnu ikke vide, hvad Allah gjennem Konen havde bestemt for ham og begav sig den næste Morgen igjen til Retten. I hans Fraværelse saae hans Kone sig om i Huset og kom endelig ogsaa til en omhyggelig lukket og med Jernskodder forsynet Dør. Hendes Nysgjerrighed blev herved levende vækket og idet hun nøie eftersaae Døren, opdagede hun en Sprække af omtrent en Fingers Bredde. Gjennem

denne saae hun med Glæde, at dette var Kadiens Skatkammer og saae forskjellige med Guld og Sølvmønter fyldte Kar, som stode paa Gulvet. Hurtig hentede hun en lang tynd Green, paa hvis Spids hun klæbede noget fugtig Deig, stubbede den derefter gjennem Sprækken ind i Værelset, forsøgte at trykke Spidsen paa Guldstykkerne og naaede paa denne Maade heldig ti Guldstykker, som blev hængende derved og som hun trak ud gjennem Sprækken.

Hun gik derefter tilbage til sit Værelse, kaldte paa den sorte Slavinde og befalede hende at kjøbe Brød, kogt Riis, udmærket Kjød og de udsøgteste Frugter, hvilket den forbausede Sorte besørgede paa det Bedste.

Da hun igjen kom hjem med det, maatte hun bære det Alt op og tage Deel i det lækkre Maaltid.

Da Slavinden derefter havde givet sin Herskerinde Vand til Haandvaskningen, sagde hun:

„Maatte den hellige Prophet være med Eder, agtværdige Herskerinde. I har ladet mig nyde af et Maaltid, som jeg i al den Tid, jeg har tjent Kadien, ikke har saaet Mage til."

Hun fik nu Befaling til at tie om Alt og at være lydig, saa skulde hun hver Dag erholde et lignende Maaltid og om Slavindens Taushed behøvede man ikke at tvivle.

Da Kadien vendte hjem, lod hans Kone Resten af Maaltidet bære frem, af hvilket han spiste med stor Fornøielse, men vilde vide, hvorfra det hidrørte. Konen foregav, at hun havde flere Slægtninge i Byen, af hvilken Een havde skjænket hende Maaltidet, men paa hvilket hun dog kun lagde Vægt, nu da hun kunde dele det med Kadien.

Da det den næste Dag igjen lykkedes hei de med Grenen at hente tre Guldstykker af Kadiens Skatkammer, saa

maatte Slavinden atter indkjøbe et kosteligt Maaltid, til hvilket hun indbød nogle Naboerster. Disse bleve meget fornøiede sammen indtil den Tid, da Kadien ventedes hjem, og skiltes med Løftet om et snarligt Gjensyn.

Kadien fik nu den Dag endnu mere udsøgte Retter til Aftensmaaltid, end den forrige Dag, og med megen Omhyggelighed forespurgte han hvem der havde givet en saadan Anretning. Hans Kone beroligede ham dog med det Svar, at een af hendes Tanter havde sendt hende dette lækkre Maaltid og Kadien tænkte, i sin Glæde over sin Kone og hendes gavmilde Slægtninge, kun paa, at lade sig det smage godt.

Konen vedblev at plyndre sin Mands Skat og beværtede ham daglig med udsøgte Retter.

Efterat dette omtrent havde vedvaret et Aar havde Kadiens Omfang i den Grad tiltaget, at Ordsproget i Tripolis „tyk som en Oxe" gik af Brug og man istedetfor sagde „saa tyk som Kadien".

Dertil skulde imidlertid hans Kones Hævn ingenlunde indskrænke sig, og hun yttrede sig derom en Dag til en Veninde, som var sin Nedkomst nær: „Jeg maa gjøre denne Kadi endnu mere latterlig, thi han maae straffes dygtig for sin Gjerrighed og den slette Behandling, som hans stakkels Koner have været underkastede. For Øieblikket kan jeg vel ikke sige Dig noget om min Hensigt, men Du maa dog love mig, at komme hemmelig til mig, saasnart Du føler din Nedkomst nærme sig. Du skal ikke komme til at angre det."

Veninden lovede det og holdt ogsaa Ord.

Nogle Dage derefter kom hun i Kadiens Fraværelse til hende og nedkom med en smuk Dreng.

Kadiens Kone bar Omsorg for at hendes Mand

intet mærkede af dette, og tilberedte selv en Ret, bestaaende af Saltkjød, Brioner, Hvid- og Rødløg, alle Slags Kryderier og andre Ting, af hvilket han ved sin Hjemkomst nød usædvanlig meget, da han netop var meget sulten.

Dog varede det ikke længe, saa begyndte hans Underliv at svulme, det rumlede i hans Indvolde og Mavesmerter indfandt sig og piinte ham saaledes, at man efter hans Veeklager at dømme skulde tro, at han var Døden nær.

Hans Kone lod som hun vilde lindre hans Smerter, og begyndte at gnide ham paa Maven, men lod derved som hun pludselig blev meget forbauset.

Derefter befølte hun den lidende Deel nærmere, udstødte et heftigt Skrig og udbrød:

„Et Vidunder! Et Vidunder! Allah kan Alt hvad han vil, hans Villie skee! Min dyrebare Herre og Gemal er ifærd med at nedkomme med et Barn!"

Trods sine Smerter forstod Kadien hvad hans Kone sagde, og udbrød:

„Qvinde, er Du rasende? Hvornaar har man nogensinde hørt, at en Mand har været svanger!"

„Rasende eller ikke," svarede Konen, „det er derfor ikke mindre vist, at Du har Fødselsveer og snart vil blive forløst, thi jeg føler Barnets Bevægelser."

„Hellige Prophet være mig naadig!" stønnede Kadien, hvis Krampe igjen tiltog. Han vred sine Hænder, kastede sig fra den ene Side til den anden, og kunde neppe drage Aande, saa uophørlig rumlede det i hans Mave.

Hans Kone ilte et Øieblik ud, og foregav at vilde hente noget Nødvendigt; men i Virkeligheden for at hidbringe Venindens nyfødte Barn, som hun omhyggelig skjulte under sit Slør.

Hun fandt Offeret for sin Hævn endnu i samme Tilstand, og beviste ham paa alle mulige Maader sin Deeltagelse.

Endelig indtraf et heftigt Anfald af Kolikken, i hvilket den Lidende i nogle Øieblikke var bevidstløs.

Dette benyttede den snu Qvinde, tog Barnet frem og tvang det, ved let at knibe det, til at skrige; idet hun selv udbrød i lydelig Taksigelse til Himlen for sin Mands lykkelige Nedkomst.

Kadien fik samtidig igjen Brugen af sine Sandser, følte sig noget lettet og saae sin Kone kjærtegne et nyfødt Barn, idet hun sagde til ham:

„Bedste Mand, see her din Søn. Vi maa kalde ham „den Vidunderlige.“"

Hvad der hændtes ham, vidste han ikke, og han var sig ubevidst, om han var vaagen eller drømte. Barnet saae han dog, hans Smerter havde næsten lagt sig, og saaledes begyndte han selv at tro paa sin vidunderlige Nedkomst, og gav selv sin Kone Ordre til at sørge for en Amme. Hun fjernede sig ogsaa; men kun for at tilbagegive Patteglutten til dens egentlige Moder.

Da hun derefter vendte tilbage til sin Mand, nødte hun ham til at gaae til Sengs, gav ham beroligende Drikke, og anbefalede ham idetmindste at forholde sig rolig i nogle Dage.

Den af Smerter udmattede Kadi faldt i en dyb og lang Søvn, og følte sig noget styrket ved sin Opvaagnen; men qvaltes nu af Frygt for, at hans uhørte Tilfælde skulde blive bekjendt.

Derfor bad han sin Kone indtrængende om at tie aldeles stille dermed; men den Ondskabsfulde forøgede hans Angst ved den Bemærkning, at Ammen var

bekjendt som sladderagtig, og at det vilde være meget svært at forhindre, at Sagen kom ud blandt Folk.

For derfor at undgaae Spotten, besluttede han sig til at forlade Tripolis.

Saasnart Kadien derfor nogenlunde igjen var kommen til Kræfter, forlod han en Morgen sit Huus, som han overgav til sin Kones Omsorg. For ikke at blive bemærket undgik han alle besøgte Gader og Steder, naaede lykkelig ud af Byen og kom, efter et Tidsrum af sex Dage, til Damaskus, hvor han ikke kjendte Nogen. Men til sin Forfærdelse hørte han der overalt tale om sin Nedkomst.

Han levede nu først eensom og sparsommelig paa sin vante Maade; og da de faa Penge han havde medbragt vare opbrugte, levede han af at sælge det ene Klædningsstykke efter det andet.

Han vilde nemlig ikke lade sig sende Penge af sin Kone, for ikke at sige hende hvor han havde gjemt sin Skat, og paatog sig tilsidst, for at friste Livet, en Haandlangers Arbeide hos en Muurmester.

Det faldt ham ikke i fjerneste Maade ind, at hans Kone imidlertid havde aabnet Skatkammeret, og anvendt den der fundne Rigdom til at føre et behageligt Liv, at trøste de Nødlidende og staae de Arme bi, ligesom hun ogsaa lod de, af den gjerrige Kadi forstødte Koner udlevere anseelige Summer.

Historien om Kadiens vidunderlige Nedkomst udbredte sig imidlertid fra By til By, og kom ogsaa Kalifen Harun Alraschid i Bagdad for Øre.

„Ved Mahomed!" udraabte han derved, „det er en forbausende Historie; dog maatte jeg tage meget Feil, naar der ikke ligger et Puds af hans Kone til Grund herfor, som vilde hævne sig for hans Gjerrighed og Ugudelighed.

Jeg befaler at hun skal føres frem for mig og vil høre Historien af hendes egen Mund."

Indtil denne Tid var der dog hengaaet et Par Aar, og den til et Skelet afmagrede Kadi, troede at turde vove sig hemmelig til Tripolis, hvor man imidlertid vilde have glemt hans Eventyr. Han tiltraadte altsaa Vandringen, og var i Begreb med at gaae ind i Byen, da han af flere Drenge, som legede, hørte den Ene sige til den Anden:

„Kan I huske det var netop paa den Tid, da vor Kadi havde født en Søn."

Mere vilde den arme Stakkel ikke høre, men vendte øieblikkelig tilbage til Damaskus. Der forskaffede han sig en Dervischpaaklædning, og begav sig paa Veien til Bagdad, hvor han sluttede sig til flere andre Dervische. Da de snart bemærkede, at han besad usædvanlige Kundskaber, raadede de ham, at lade sig forestille for Kalifen, som vist vilde skatte hans Fortieneste og vide at belønne ham. Kadien besluttede at følge dette Raad, og begav sig derfor en Dag til Kalifens Palads.

Tilfældigviis var hans Kone samme Dag naaet til Bagdad og bleven ført for Kalifen.

Denne befalede hende at fortolke sig Historien om sin Mands Nedkomst og forlangte at vide, om denne virkelig havde født et Barn.

I sin Angst over den Skjæbne, som kunde forestaae hende, da hun ikke vovede at sige Kalifen nogen Usandhed, begyndte Konen at græde.

Kalifen indgjød hende dog Mod, og lovede hende forud Tilgivelse for hvad hun havde gjort, saa hun endelig fattede sig og fortalte Kalifen Historien om Kadiens Forløsning paa en saa lystig Maade, at Harun Alraschid paabød hende Taushed, for at kunde komme sig igjen af Latter.

Da dette endelig var lykkedes ham, meldte man, at der var en Dervisch som ønskede Audients hos ham, og da han gav Befaling til at indlade denne, traadte Kadien ind.

Hans Kone kjendte ham strax trods hans Forklædning og Forandring, uden under sit Slør at blive kjendt af ham og hvdfede til Kalifen, hvem han egentlig havde for sig.

Derpaa opbød Harun Alraschid hele sin Alvorlighed og sagde:

„Vær mig velkommen, ærværdige Dervisch! Hvad er der bleven af den Søn, som I fødte i Tripolis?"

Kadien blev et Billede af den latterligste Forvirring, men fattede sig igjen og sagde:

„De Troendes Behersker, I veed dog, at en Mand ikke er i Stand til at føde et Barn."

„Det er alligevel blevet os meddeelt," vedblev Kalifen, at Kadien i Tripolis i sit Huus havde antaget sig Ordningen af alle de Ting, som ellers tilkommer Fruentimmerne, og derover selv var bleven til Kvinde og var bleven velsignet med en Søn. Men Du er hiin Kadi om Du end bærer en Dervischs Klæder; thi her staaer den Kone, som har forløst Dig med et Barn, for selv at blive løst fra Dig."

Kadien lod Hovedet synke med alle Tegn paa den største Bestyrtelse, og forsøgte endnu at gjøre en stammende Indvending, men blev afbrudt af sin Kone med følgende Ord:

„Ulykkelige, vov ikke uden Frygt for Allah, uden Ærefrygt for vor høie Beherster, længere at nægte, men tilstaae Sandheden.

Da Kadien hørte denne velbekjendte Stemme, faldt han med Ansigtet mod Jorden og sagde:

„Jeg bekjender min Uret. Dog, o de Troendes

Beherſter! da vi Begge ſtaae for Dig, ſaa tilgiv mig i Naade og bevæg min Kone til at forſone ſig med mig. Ved Allah lover jeg, at jeg aldrig igjen ſtal forfalde til mine gamle Feil; men ganſke overlade Huusvæſenet til min Kone."

Kalifen henvendte ſig nu til Konen, og ſpurgte hende om hun, efter den af Kadien afgivne Erklæring, atter vilde leve med ham.

Hun ſvarede:

„De Troendes Beherſter, Menneſkenes ſlette Vaner ere ſvære at udrydde, og jeg ſtoler ei heller paa min Mands Faſthed; men naar han vil underſtrive en offentlig Contract, ſom giver mig Sikkerhed mod hans Tilbagefald, ſaa vil jeg igjen forene mig med ham."

Kalifen lod ſtrax Contracten udfærdige og underſtrev ſelv ſom Vidne. Og da han anſaae Kadien for tilſtrækkelig ſtraffet, gav han ham et Embede, ſom Overdommer i en ſtor By i Arabien.

Opiumſpiſeren og Kadien.

I en By levede engang en Fiſter, hvis Haandværk kun med ſtor Møie ernærede ham, og ſom havde vænnet ſig til Nydelſen af Opium. Naar han efter møiſommeligt Dagværk fik ſin Fortjeneſte, kjøbte han for en Deel de nødvendigſte Næringsmidler; men for Reſten fik dyrebare Opium, ved hvis Nydelſe han berusede ſig og glemte Livets Beſværligheder

En Aften havde han nydt mere end ſædvanligt, og var halv beruſet traadt ud paa Gaden.

Fuldmaanen ſtraalede netop prægtigt og kaſtede ſit klare Lys paa Gaden, hvilken Fiſkeren i ſin Ruus an-

saae for Vand. Hurtig vendte han om, hentede sin Fiskesnøre og kastede den midt ud paa Gaden, i den Tanke han befandt sig ved Breden af Floden. Kjødet, han som Lokkemad havde befæstet ved den stærke Snøre, hidlokkede en Hund, og denne slugte dette tilligemed den skjulte Fiskekrog, som blev siddende i Halsen og smertede den. Derfor søgte den med al Magt at løsrive sig, men Opiumsspiseren trak paa sin Side af alle Livsenskræfter og troede, at have fanget et Vidunder af Fisk.

Han vilde ikke lade sit Bytte i Stikken, men befrygtede tilsidst at blive trukken ned i det formeentlige Vand og begyndte derfor at raabe om Hjælp, saa at flere Folk og Vagten kom til, og da den sidste fandt en beruset Mand, blev han bragt for Kadien.

Denne var, til Lykke for Fiskeren, ogsaa en Ynder af Opium, og havde neppe bemærket den natlige Urostifter, førend han følte Medlidenhed med ham.

Han lod ham bringe til Sengs og befalede, at Manden skulde behandles med Opmærksomhed, idet han foretog sig, at have en lystig Aften med Fiskeren.

Fiskeren sov ind, og fik den næste Dag godt at spise, men om Aftenen maatte han spise med Kadien og derefter toge de en stærk Dosis Opium. Denne virkede hurtig, og som en Følge heraf begyndte de at synge, dandse, og at gjøre tusinde andre Ting.

Deres Larmen vakte Sultanens Opmærksomhed, der, forklædt som Kjøbmand med sin Visir, foretog sig en Spadseretour i Byen.

Huusdøren var ikke lukket, og saaledes kunde Begge komme til Kadien og hans lystige Selskabsbroder.

De bleve venligt modtagne, nødte til at tage Plads, og deres Nærværelse syntes ikke i fjerneste Maade at forstyrre dem.

Efter forskjellige andre lystige Streger, slog Fiskeren sig pludselig for Brystet og begyndte:

„Nu er jeg Sultan."

„Og jeg Pascha!" raabte Kadien, hvorefter Hiin vedblev:

„Pascha," veed Du vel, at jeg kan lade dit Hoved afhugge, naar jeg vil?"

„Ak ja, stormægtige Herster; men jeg har Intet forbrudt," svarede Kadien; „giv mig først et fedt Statholderskab, for at jeg dermed først kan fortjene Eders Vrede."

„Du har Ret," svarede den foregivne Sultan, „Du maa først mædskes, inden Du bliver slagtet."

Sultanen lo over deres Daarskaber og sagde til sin Visir, at han vilde have flere Løier med disse Personer og gaae til dem igjen den næste Aften. Derpaa stode Begge op og bortfjernede sig, uden at Opiumspiserne syntes at bemærke det.

Den følgende Aften kom Sultanen og Vistren igjen, dog i en anden Forklædning, og traf atter Kadien og Fiskeren ved Lystighed. Visiren havde medbragt en Dosis Opium, som han tilbød Kadien og Fiskeren, og som disse modtoge med Jubel.

Følgen heraf var, at de bleve mere lystige end nogensinde.

„Det er afgjort!" raabte Fiskeen, „jeg afsætter Sultanen og bestiger selv Thronen."

„Troer Du da at han saadan uden videre ville gaae ind derpaa!" indvendte Sultanen, og Fiskeren svarede:

„Naar han gjorde den ringeste Modstand lod jeg min Pascha afhugge hans Hoved. Det er forresten næsviist af Dig, at gjøre et saadant Spørgsmaal og Du maa straffes derfor."

Med disse Ord greb Fiskeren Sultanen ved Næsen og Kadien kastede sig over Visiren, saa at Begge havde Møie nok med at slippe ud af de Berusedes Hænder.

Desuagtet kom Sultanen den næste Aften igjen med Visiren i en ny Forklædning og traf de to Venner paa Lystighedens Høidepunkt. De dandsede af alle Livsens Kræfter, indtil de endelig udmattede faldt om, og da syntes de først at bemærke de ankomne Fremmede.

Fiskeren spurgte strax, hvem de vare og Sultanen svarede:

„Vi ere først for nogle Øieblikke siden ankomne til Byen og søgte Logi, da Eders Lystighed hidlokkede os. Men frygte I ikke ved denne Overtrædelse af Loven, Sultanens Vrede; thi han skal jo, som man fortæller, hyppig vandre om i Staden om Natten?"

„Han vil neppe paa denne Tid tænke paa os, han er hjemme og vi ere hjemme, og den hele Forskjel er, at han formodentlig er meget mindre tilfreds og mindre lykkelig end vi ere."

„Han skal jo, som man siger, holde meget af lystige Folk; hvorfor have I da endnu ikke været hos ham? Ønsker I at blive forestillet for ham, saa kan jeg være Eder til Tjeneste. Jeg er en Ungdomsven af ham og han vil sikkert ikke afslaae mig Noget."

Kadien og Fiskeren bleve overvættes glade over dette Tilbud og bade ham om at opfylde det.

Sultanen skrev derfor nogle Ord paa et Blad Papir, som han addresserede til Sultanen, overrakte dem det og bortfjernede sig derpaa.

Dagen efter gik Kadien og Fiskeren med Papiret til Paladset og afgav det ved Porten til Vagten. Soldaten betragtede det, lagde til Tegn paa sin Lydighed Papiret paa sit Hoved, idet han bøiede sig til Jorden og indførte begge til Paladset, hvor den derom

underrettede Sultan, befalede at bringe dem til særegne Gemakker og at behandle dem med al Agtelse.

Man bragte dem at spise og efter et lækkert Aftensmaaltid lod Sultanen dem føre for sig og spurgte hvorfra de havde den ham overbragte Skrivelse.

Fiskeren fortalte ham derpaa, hvorledes de vare komne dertil, men at de ikke vidste Andet, end at begge Mændene vare Fremmede.

Sultanen befalede nu at de skulde indføre hine Mænd, og Kadien lovede det, saasnart at de igjen besøgte ham.

„Men hvorledes vil I bevirke det?" faldt Sultanen ham i Talen, „I have dog ikke formaaet at holde Eders Gjæst hos Eder, omendskjøndt I holdt ham fast ved Næsen."

Ved disse Ord faldt det Opiumspiserne som Skjel fra Øinene og med Forbauselse opdagede de at have tilsidesat Ærbødigheden mod Sultanen og at denne havde været Vidne til deres gale Streger. Øieblikkelig faldt de paa Knæ for ham og bade om Naade for deres Forbrydelse.

Sultanen lod dem være i Angst i nogen Tid, men derefter befalede han dem at staae op og sagde:

„Værer ubekymrede, jeg er selv Skyld deri, at I forbrød Eder imod mig; thi jeg er som ubuden Gjæst kommen i Eders Huus. Sæt Eder nu, jeg forlanger intet Andet af Eder end at I fortæller mig Eders Historie, eller et andet underholdende Eventyr."

Saasnart Kadien og Fiskeren vare komne sig noget efter Skrækken fortalte den Sidste:

Historien om Opiumspiseren og hans Kone.

Nærved Bagdad levede engang en Mand, som havde svækket sin oprindelig svage Forstand ved hyppig og umaadelig Nydelse af Opium.

Ved Arbeide kunde han ikke mere ernære sig, og maatte lidt efter lidt sælge hele sin Eiendom for at friste Livet.

En Dag var han paa Markedet for at sælge en Ko, til hvilken der ikke fandtes nogen Liebhaver, fordi den var overordentlig mager og meget slet passet. Mismodig tiltraadte han Tilbageveien, satte sig efter nogen Tid under et stort Træ, til hvilket han bandt Koen, og fortærede et Stykke Brød, som han indgned med Opium. Dette begyndte snart at virke og hensatte Manden i en Ruus, som foregjøglede ham de vidunderligste Ting.!

Da derfor en Skade, som havde sin Rede i Træet, lod sin Stemme høre over ham, troede den stakkels Nar, som endnu havde Hovedet fuldt af Salget af Koen, at der var Nogen der vilde handle med ham om Dyret.

„Gode Moder," begyndte han i denne Mening, „I vil altsaa slaae en Handel af med mig?"

Skaden bekymrede sig naturligviis ikke om Opiumspiseren og pludrede væk paa sin Maade i Toppen af Træet; men denne meente nu: „Naa lad gaae, jeg vil sælge Eder den for ti Guldstykker."

Fuglen lod igjen høre fra sig og Manden under Træet vedblev: „Hvad gjør det Moder Solyman? I har glemt Eders Pengepung, men mellem ærlige Folk har dette ikke noget at sige. I skal have Koen og betale mig den paa Fredag.

Lev vel, gode Moder; Allah være med Eder!" dermed fortsatte Opiumspiseren sin Vei og lod Koen blive tilbage ved Træet.

Da han kom hjem, spurgte hans Kone efter Pengene han havde faaet for Koen.

„Jeg har solgt den til en ærlig Kone, Mutter Solyman," svarede han, „men faaer først Betaling paa Fredag."

Konen beroligede sig dermed, og om Fredagen begav Manden sig, som iforveien havde taget sin sædvanlige Dosis Opium til sig, rigtig igjen til Træet, og da han hørte Skaden pludre begyndte han:

„Nu, Mutter, her er jeg; har I mine Penge?"

Fuglen pludrede igjen og nu indbildte Manden sig, at Konen ikke vilde betale; dette gjorde ham meget vred, og han tog i sin Vrede en Spade, som han bar paa Skulderen, og huggede i Træet.

Den derved forskrækkede Skade flagrede omkring og satte sig i ringe Afstand paa en Mødding. Opiumspiseren kom nu, hvem veed hvorledes, paa den Tanke, at Moder Solyman sagde ham, at han skulde hente Pengene paa Møddingen. Han tog derfor sin Spade og gjennemrodede Møddingen og stødte derved paa et Kobberkar fuld af Guldstykker, af hvilke han dog kun tog ti, fordi han vel var dum, men dog ærlig og samvittighedsfuld.

Karret med de øvrige Penge dækkede han igjen til, og, efter at han havde takket Moder Solyman for hendes Punktlighed, gik han hjem.

Derefter gav han sin Kone Pengene, og fortalte hende tillige, hvilken en Skat den gode Moder Solyman besad og hvor hun skjulte den.

Konen var ved god Forstand, men mindre ærlig end hendes Mand, og gik derfor om Natten hen og hentede Karret med Guldet.

Hun havde imidlertid ikke kunde foretage sig det uden at Manden havde mærket det, og han vilde ikke

taale, at Mutter Solyman paa denne Maade blev berøvet sin Skat, ja han truede endog med at lade Politiet faa Meddelelse derom, naar hun ikke bragte Pengene igjen hen paa det Sted, hvor hun havde taget dem.

Vel lo hun ham kun ud, men frygtede dog for, at det kunde volde hende Fortrædeligheder, og anvendte en List, for at forhindre det.

Hun kjøbte nemlig stegt Kjød og kogte Fisk og bar det hemmelig hjem.

Hendes Mand tog om Aftenen sin Portion Opium og lagde sig til at sove. Han blev imidlertid snart vækket ved sin Kones forbausede Udraab, som opfordrede ham til at staa op, idet hun fortalte, der havde reist sig en stærk Storm medens han sov, og at der under denne var faldet Kjød og Fisk ned fra Himlen.

Opiumspiseren stod op, gik ud foran Huusdøren og tog med stor Glæde Stegen og Fiskene, som vare udstrøede der af hans Kone.

De holdt begge et godt Maaltid og velsignede den frugtbare Regn.

Om Morgenen derefter gik Manden virkelig hen og anklagede Konen for Politiet. Da denne derefter blev forhørt af Politimesteren, nægtede hun dog vedholdende og sagde, at selv om hun skulde lide Døden, kunde hun dog ikke tilstaae, hvad hun aldrig havde begaaet.

„Jeg er uskyldig," vedblev hun, „og er, som en ulykkelig Kone, meget at beklage; thi De behøver kun at spørge min Mand om Et eller Andet, for strax at indsee, at han ikke er rigtig ved sin Forstand.

Spørg f. Ex. naar jeg skulde have begaaet Forbrydelsen, og han vil ikke være istand til at kunde angive det."

Politimesteren forelagde ham dette Spørgsmaal, og Opiumspiseren svarede:

„Det var Natten forinden der regnede Kjød og Fisk ned."

„Elendige!" tordnede Dommeren, „vover Du at tale saaledes til mig? Naar har det nogensinde regnet med Andet end Vand!"

Opiumspiseren svoer nu, at han talte Sandhed og at han med sin Kone havde gjort sig tilgode med de fra Skyerne nedregnede Spiser, men han blev af Politimesteren sendt til en Daarekiste og Konen gik frit bort. Efterat nogle Dage vare forløbne, følte hun Medlidenhed med hans ufortjente Lod, besøgte ham og for at skaffe ham Friheden, bad hun ham paa Spørgsmaal om, hvor det havde regnet med Kjød og Fisk, blot at svare:

„Hvor har det nogensinde regnet med Andet end Vand?"

Da hun derefter bortfjernede sig, forestillede hun Opsynsmanden, at hendes Mand igjen var ved sin Fornuft, hvorom han kunde overbevise sig, naar han vilde spørge ham om Kjød- og Fiskeregnen.

Opsynsmanden gjorde dette, og da han svarede saa fornuftig, erholdt han atter Friheden."

Sultanen syntes godt om denne Historie. Han sendte Kadien hjem, og lod Fiskeren blive hos sig.

Denne havde endnu ikke været længe i hans Tjeneste, da han en Dag gik forbi en riig Kiobmands Huus, hvis Datter netop sad ved Vinduet.

Den naragtige Fyr blev ganske forestet i hendes Skjønhed, og gik en heel Uge, Dag for Dag, forbi Huset i det Haab, igjen at see hende ved Vinduet, men forgjæves.

Endelig blev hans Lidenskab saa heftig, at han

blev syg, lagde sig tilsengs og begyndte at rase, hvorved han udraabte:

„Hvilke henrivende Øine, hvilken smuk Hud, hvilken yndefuld Skikkelse, besidder min Elskede!"

En gammel Kone, som opvartede ham, følte, da hun hørte dette, Medlidenhed med ham og forlangte, at han skulde nævne den Person, som saaledes begeistrede ham.

„Kjære lille Moder," sagde han, „jeg takker Dig for din Godhed, naar Du ikke kan hjelpe mig, saa maa jeg døe."

Han fortalte hende nu hvad der var hændet ham, og beskrev hende Kjøbmandens Huus.

Hun sagde:

„Min Søn, berolige Dig, thi Ingen kan være beredvilligere til at hjælpe Dig i dette Tilfælde, end jeg. En smule Taalmodighed, og jeg vender hurtig tilbage med Efterretninger om den Elskede."

Hun gik strax hen foran Kjøbmandens Huus, hvor hun i en andægtig Tone udbrød:

„Gud er Gud, der er Ingen anden Gud end Gud; hans hellige Navn være lovet og han beskytte Eder!"

Da Kjøbmandens Datter hørte disse fromme Udraab, kom hun til Døren, hilste paa den gamle Kone med megen Ærefrygt og sagde:

„Kjære Moder, beed for mig!" hvorpaa denne svarede:

"Allah beskytte og bevare Dig for al Fare."

Pigen tog hende derefter med sig ind i Huset, og viste hende Ærespladsen ved Siden af sin Moder, og da denne, ved de brugelige Haandvadskninger og Bønner, saae den Gamle foretage disse usædvanlig længe, gjorde hun og Datteren den Bemærkning til hinanden, at Matronen maatte være en usædvanlig from Kone.

Da Bønnen var endt, satte de Mad frem for hende; men hun nød intet deraf, da hun sagde at hun holdt Fastedag.

Dette forøgede deres Agtelse og Beundring for hendes Hellighed, saa at de indtrængende bade hende forblive hos dem til Solnedgang, for da at bryde sin Faste og spise til Aften med dem, i hvilket hun ogsaa indvilligede.

Da nu Solen var gaaet ned bad hun paany, og meddeelte adskillige fromme Formaninger. Moder og Datter vare saa indtagne i hende, at de bade hende at blive hele Natten hos dem.

Om Morgenen stode de op, forrettede deres Afvadskninger, holdt en lang Tid Bøn og sluttede med en Velsignelse, som hun i et fremmed uforstaaeligt Sprog udtalte over sin Værtinde.

Da hun stod op, grebe de hende ærbødige under Armene og bade hende, endnu at forblive længere hos dem; men hun nægtede det, tog Afsked og gik, men lovede dog, at komme igjen.

Efter tre Dages Forløb begav den Gamle sig igjen til Kjøbmandens Huus, og blev venlig modtaget af Moder og Datter, som kysfede hendes Hænder og Fødder og bød hende velkommen.

Hun opførte sig ligesom forrige Gang, og indgjød dem endnu mere Ærefrygt for hendes Hellighed.

Hendes Besøg bleve derefter hyppige, og hun var altid en velkommen Gjæst i Kjøbmandens Huus.

Endelig sagde hun en Aften, da hun traadte ind:

„Jeg har en eneste Datter, hvis Bryllup netop bliver feiret. Jeg ønsker, at min kjære unge Veninde skulde bivaane Festen, og derved faae Andeel i min Bøn."

Moderen vilde ikke lade Datteren gaae, da hun

befrygtede, at der kunde møde hende et Uheld, hvorpaa den foregivne Fromme udbrød:

„Hvad kan Du frygte, saa længe jeg og andre Fromme ere med hende?"

Da nu Datteren yttrede stor Lyst til at bivaane Bryllupshøitideligheden, saa indvilligede hendes Moder endelig deri.

Kjøbmandens Datter klædte sig nu i sin smukkeste Paaklædning, og ledsagede den Gamle, som førte hende igjennem flere Gader til den forhenværende Fiskers Bolig, som begjærlig ventede hendes Ankomst.

Den unge Pige blev forbauset over at see en saa smuk Mand, der, som hun vel bemærkede, ikke kunde tilbageholde sin Henrykkelse ved Synet af hende.

Hendes første Bestyrtelse over den, af den Skinhellige lagde Snare var meget stor; men da hun besad megen Aandsnærværelse, saa skjulte hun sin Frygt og overlagde, hvorledes hun vel kunde undvige. Hun satte sig ned, og sagde, efterat hun havde seet sig om i Værelset, med forstilt Latter:

„Det er brugeligt, at en Elsker, naar han indbyder sin Elskede, tilbereder hende et Maaltid, thi hvad er Kjærlighed, naar den ikke feires ved nogen Fest? Naar I derfor vil, at jeg skal tilbringe Aftenen hos Eder, saa gaae hen og hent nogle Forfriskninger, for at vor Glæde kan vorde fuldkommen. Jeg vil vente her hos min gode Moder paa Eders Hjemkomst."

Fiskeren udraabte fuld af Glæde: „Din Villie er min Lov," hvorpaa han gik til Torvet, for at besørge et kosteligt Maaltid.

Da han var borte, lukkede Pigen Døren efter ham, takkede den Gamle, at hun havde hjulpet hende til en saa smuk Elsker og gik op og ned af Værelset, idet hun tænkte efter, hvorledes hun vel kunde undvige.

Endelig bemærkede hun i et Hjørne en skarp blottet Sabel, smøgede Ærmerne op til Albuerne greb Vaabenet, og huggede dermed saa kraftigt efter sin falske, paa Sophaen liggende, Veninde, saa at hun spaltede den forvovne Koblerskes Hoved og denne væltede sig i sit Blod, for aldrig mere at staae op.

Kjøbmandens Datter gjennemsøgte nu Værelset, og da hun fandt en riig Paaklædning, som Fiskeren pleiede at bære, naar han besøgte Sultanen, rullede hun den sammen i en Byldt, tog denne under sit Slør, lukkede Døren op og ilede hjem. Hun naaede lykkelig og uden at blive anholdt sin Faders Hjem.

Hendes Moder bød hende venlig velkommen; men da hun saae Byldten sagde hun: „Kjære Barn hvad medbringer Du fra den stakkels Frommes Bryllup?"

Pigen, hvis Sind var i hestig Bevægelse efter det Foresaldne, formaaede ikke at svare, hendes Livsaande forlod hende ved Tanken om den udstaaede Fare, hendes farlige Flugt, og faldt i Afmagt.

Moderen skreg høit om Hjælp, hendes Mand og deres Folk ilede til og anvendte alle Slags Midler til deres Datters Gjenoplivelse, som endelig, efter at hun var kommen til sig selv igjen, fortalte hvad der var passeret.

Kjøbmanden forbandede den Gamles Minde, trøstede sin dydige Datter, og ilede med Klædedragten, som han kjendte og som han vidste hvem den tilhørte, til Sultanen.

Da Sultanen hørte Kjøbmandens Klage, vrededes han paa sin uværdige Yndling, og befalede, at man strax skulde føre ham til Sultanen.

Han var dog intetsteds at finde; thi da han var kommen hjem og havde fundet den Gamle svømmende

i sit Blod, gjættede han hvad der var forefalden, og undveeg i en simpel Forklædning fra Staden.

Tillykke for ham reiste netop en Karavane, og med denne fulgte han fem Dage efter hinanden.

Endelig overskred Karavanen Grændsen for hans forhenværende Herskers Gebet og leirede sig foran en stor By, i hvilken han gik ind og leiede sig et Værelse i et Karavansea, for at udhvile sig, og besluttede derefter at søge sig en mindre farlig Bestjeftigelse, end Elskovshandel og Fyrstetjeneste.

Efterat han havde udhvilet sig i nogle Dage, gik han hen paa et Torv, hvor der stode Arbeidere, for at lade sig leie.

Han havde endnu ikke ventet længe, før en Kone kom hen til ham, og spurgte ham om han søgte Arbeide, hvilket han bekræftede.

Hun sagde derpaa: „Endeel af den Muur som omgiver Gaardsrummet ved mit Huus er saa forfalden, at jeg maae nedrive den og bygge en ny, naar Du vil paatage Dig dette Arbeide vil jeg anbetro Dig det."

Da han indvilligede deri, førte hun ham til sit Hjem, viste ham Muren, gav ham en Spidshakke, og viste ham hvorledes han skulde lægge Stenene i een Hob og Gruset i en anden. Han svarede:

„Din Villie er min Lov!"

Hun hentede nu noget Madforraad og Vand og gav ham. Efterat han havde forfrisket sig dermed og takket Gud, at han havde ladet ham undslippe, og at han var istand til, at erhverve sig Livets Ophold begyndte han sit Arbeide og vedblev dermed til Solnedgang.

Konen som havde accorderet med ham, betalte ham hans Dagløn og han gik tilfreds hjem.

Den følgende Morgen gik han igjen til Arbeide

og blev behandlet med samme Godhed som den første Dag. Ved Middagstid da han udhuggede Grunden til Muren, fandt han et Kobberfad fyldt med Guldmynter. Han bar den hjem, talte Pengene som beløb sig til omtrent 100 Dinare og gik atter til sit Arbeide.

Da han om Aftenen gik hjem, saae han en Mængde Folk, som fulgte efter en Mand, der bar en stor Kiste, som han udbød for 100 Dinare, uden dog at nævne dens Indhold.

Fiskeren følte sig uimodstaaeligt bevæget til at kjøbe Kisten, og omendskjøndt der efter Kjøbet kun blev en eneste Sølvstykke af en Pennings Værdi tilovers, sagde han dog til sig selv:

„Jeg vil forsøge min Lykke; maaskee indeholder Kisten noget af Værdi, hvis ikke, saa vil jeg ikke beklage min Feiltagelse."

Og saaledes befalede han Sælgeren at bringe den til hans Bolig og betalte den forlangte Priis.

Han lukkede derefter sin Dør og aabnede Kisten, i hvilken han fandt en smuk og rigklædt, men tilsyneladende livløs Pige.

Men da han lagde sin Haand paa hendes Mund, bemærkede han, at hun aandede og kun laae i dyb Søvn, af hvilken han forgjæves gjorde sig Umage for at vække hende.

Han tog hende nu af Kisten, lagde hende blidt paa et Tæppe, og undlod ikke at beundre hendes Skjønhed, til hun endelig vaagnede henad Midnatstid og fuld af Forbauselse udbrød: „Barmhjertige Gud, hvor er jeg?"

Da hendes første Skræk var overstaaet, spurgte hun Fiskeren, hvorledes hun var bleven bragt i hans Bolig, og da hun erfarede det Nærmere, beroligedes

hendes Gemyt; thi Fiskeren behandlede hende med ærefrygtsfuld Opmærksomhed.

Hun skjulte for Øieblikket endnu sin Stand og sit Eventyr og sagde:

„Denne Bolig er for lille, imorgen maae Du søge en større. Tjen mig tro, opfyld mine Befalinger og Du vil blive rigelig belønnet."

Fiskeren, som var bleven forsigtig siden sit sidste Kjærlighedseventyr, vovede ikke at tage sig Friheder, og holdt i Ærefrygt af hendes ædle Holdning og Væsen, gjorde han et dybt Buk, og erklærede sig for hendes Slave.

Han fremsatte de bedste Forfriskninger, som han formaaede, forlod hende da de havde spist til Aften, og begav sig i et Kammer, for at sove.

Den følgende Morgen gik han ud og leiede sig et anstændigt Huus, til hvilket han lod hende bringe i en Portechaise.

I tyve Dage tjente han hende, idet hun tilstrækkelig forsynede ham med Penge til alt Fornødent.

Det maae nu omtales her, at den af Fiskeren i Kisten kjøbte Dame, var Sultanens Favoritte, for hvis Skyld han havde forladt alle sine andre Koner; men Sultaninden, som før Kut-al-Kulubs Ankomst, saaledes bed den Skjønne, havde havt Forrangen i Haremet, var mere opbragt end de Øvrige, og besluttede at bevirke hendes Bortfjernelse. Der fandtes snart en gunstig Leilighed dertil, da Sultanen foretog en Jagtreise paa tyve Dage.

Een eller to Dage efter hans Afreise, indbød Sultaninden Kut-al-Kulub til et Aftensmaaltid, ved hvilket hun beværtede hende med Sorbet, hvori der var en Sovedrik.

Den ønskede Virkning indtraadte øieblikkelig, Sultaninden lagde den fast Indsovede i en Kiste, og over-

gav den til en Mægler, som skulde sælge den for 100 Dinare, hvorved hun havde det Haab, at den mulige Kjøber skulde blive saa indtaget af Kut-al-Kulubs Skjønhed, og for at nyde sin Lykke i Ro skulde holde det hemmeligt, og at hun saaledes uden at begaae et Snigmord, kunde frigjøres for en Medbeilerske.

Da Sultanen vendte hjem fra Jagten, spurgte han strax ved sin Indtrædelse i Paladset om sin Yndling, hvorpaa Sultaninden med forstilt Bedrøvelse sagde: „Ak Herre, den stakkels skjønne Kut-al-Kulub formaaede ikke at udholde Adskillelsen fra Dig; tre Dage efter din Afreise blev hun syg, og efterat hun i syv Dage efter hinanden var henfalmet, blev hun optaget i Guds Naade."

Sultanen henfaldt, da han hørte dette i en heftig Fortvivlelse, og udbrød: „Kun hos Gud er Hjælp, fra Gud komme vi, og til Gud maae vi vende tilbage!"

Han var meget bedrøvet og tilbragte Natten i dyb Tungsindighed.

Om Morgenen lod han sin Visir kalde og befalede ham, at opsøge et passende Sted ved Flodbredden til Opførelsen af en Bygning, til hvilken han vilde trække sig tilbage og tænke paa sin elskede Kut-al-Kulub.

Visiren svarede:

„Din Villie er min Lov!" og udsøgte et smukt Sted, paa hvilket en Bygmester paa hans Befaling skulde afstikke Pladsen til en Bygning paa 100 Fods Længde og 70 Fods Brede.

Det nødvendige Bygningsmateriale, Marmor og andre Steen, bleve hurtig tilførte og Bygningen, over hvilken Ministeren selv personlig i to Dage førte Opsigten, blev paabegyndt.

Den tredie Dag kom Sultanen, for at see paa

Arbeidets Fremadskridning. Han var tilfreds med Planen, og fandt den meget smuk; men kun værdig til Bolig for Kut-al-Kulub, hvorved han græd bitterlig.

Visiren sagde, da han saae Sultanen saa bedrøvet: „Herre! tænk paa de Vises Ord: ‚Vær maadeholdende i Lykke og taalmodig i Ulykke.“'

Sultanen svarede:

„Det er sandt Visir, at Hengivelse i sin Skjæbne er priisværdig, og Utaalmodighed er at dadle; thi en Digter har rigtig sagt:

„Vær rolig i Uheld; thi kun Ro, kan unddrage Dig Faren.“

Men ak, den menneskelige Natur kan ikke være følelsesløs og Kut-al-Kulub var mig saa dyrebar og opfyldte min Sjæl, saa meget, at jeg frygter, aldrig at kunde finde en anden Elskerinde, som i Skjønhed og Elskværdighed er hende lig.“

Visiren trøstede sin Behersker og bragte det endelig saa vidt, at han bar sin Ulykke med en Slags rolig Hengivenhed i Skjæbnen.

Sultanen og Visiren gik daglig hen og saae hvorledes den ny Bygning skred frem, om hvilken Rygtet udbredte sig i hele Byen og endelig ogsaa naaede til Kut-al-Kulub, som sagde til Fiskeren: „Vi udgive daglig Penge og tage ingen ind, kunde Du ikke see at faae Arbeide ved Sultanens ny Bygning, han er gavmild og maaskee kunde Du have Fordeel deraf.“

Fiskeren svarede:

„Min dyrebare Herskerinde, hvorledes kunde jeg udholde den ringeste Fraværelse fra Eder?“ thi han elskede hende, og hun, som bemærkede det, frygtede ofte for, at han skulde give sin Kjærlighed tilkjende paa en raa Maade; men han som endnu levende bevarede

Kjøbmandens Datter i sin Erindring, var derved bleven forsigtig.

Hun svarede:

„Elsker Du mig virkelig?

„Kan Du tvivle derpaa?" svarede han: „Du er mit Liv og mine Øines Lys!"

„Naar det virkelig er Tilfældet," udbrød hun, „saa tag dette Halsbaand, og naar Du ved Arbeidet tænker paa mig, saa see paa det, det vil trøste Dig til din Hjemkomst."

Fiskeren adlød Kut-al-Kulubs Befaling, begav sig til Paladsets Byggeplads, og saae Sultanen og Visiren, som saae paa Arbeidet.

Sultanen spurgte Fiskeren, om han søgte Arbeide, og da denne bekræftede dette blev han antaget.

Han gik nu til Arbeidet; men hans Herskerinde opfyldte saaledes hans Tanker, at han hvert Øieblik lagde sit Værktøi bort, trak Halsbaandet frem, og dybt sukkende betragtede det.

Sultanen bemærkede det og sagde til sin Visir:

„Denne Mand er maaskee ulykkeligere end jeg; vi ville kalde ham herhen og udspørge ham."

Visiren hentede ham, og sagde, at han skulde rolig tilstaae, hvorfor han havde sukket saa dybt.

„Ak!" svarede han, „jeg er borte fra min Elskede, som har givet mig dette Halsbaand, for at see paa det, naar jeg tænker paa hende, og min Sjæl er saa opfyldt af hende, at jeg hvert Øieblik maae nedlægge mit Værktøi, for at betragte Halsbaandet."

Da Sultanen saae Halsbaandet, gjenkjendte han strax at det var Kut-al-Kulubs, men skjulte sin Bevægelse og sagde:

„Hvem tilhører dette Halsbaand?

„Min Slavinde," svarede Arbeideren, „som jeg har kjøbt for 100 Dinare."

„Kan Du," vedblev Sultanen, „føre os til din Bolig, for at vi kunne faae hende at see?"

„Jeg frygter for," svarede Arbeideren, „at saare hendes Dyd; dog, jeg vil spørge hende, og naar hun indvilliger, føre Eder til min Bolig."

„Saaledes er det rigtigt og passende," sagde Sultanen.

Fisteren gik ved Solnedgang hjem og meddeelte Kut-al-Kulub det Forefaldne, hvorpaa denne gav ham 5 Dinare, og bad ham den næste Morgen, derfor at indkjøbe et godt Maaltid.

Han besørgede Indkjøbet og gik til sit Arbeide, hvor han sagde til Sultanen og Visiren, at de til Huusmandskost vilde være hans Slavinde velkomne; „eller rettere sagt," tilføiede han, „meget mere min Gudinde, thi saaledes har jeg i ydmyg Afstand æret hende."

Sultanen og Visiren ledsagede Arbeideren til hans Huus, hvor de til deres Forbauselse fandt et zirligt Maaltid anrettet, i hvilket de toge Deel, og derefter drak Sorbet og Kaffe.

Sultanen forlangte at see Slavinden, som ogsaa et Øieblik kom tilsyne, men strax forsvandt.

Sultanen gjenkjendte hende dog, og spurgte Arbeideren:

„Vil Du sælge denne Pige?"

„Jeg kan ikke, Herre; thi jeg elsker hende af hele min Sjæl, skjøndt uden Gjengjeld!"

„Gid din Kjærlighed maatte blive belønnet!" udbrød Sultanen; „men kom ved Solnedgang til mit Palads og bring hende med.

„Din Villie er min Lov!" svarede Arbeideren.

Ved Solnedgang førte Arbeideren sin Slavinde til Paladset, hvor selv Gildinger ventede paa dem, og grebe hende, for at føre hende for Sultanen; men den stakkels Mand slog Armene om hende og udraabte:

„Hun er min Elskede, jeg kan ikke skilles fra hende!

Da traadte Sultanen frem, og førte dem Begge til sit skjønneste Gemak, hvor han lod Fiskeren tage Sæde, og fortalte ham om sin Kjærlighed til Kut-al-Kulub, hans Sorg ved hendes formeentlige Død, og bad Fiskeren, da hun dog ikke gjengjældte hans Kjærlighed, at afstaae hende.

Fiskeren gav efter, og Sultanen lod ham i sin Glæde beklæde med store Værdigheder, og tilsidst steeg han til første Visir, hvilket Embede han beklædte med saamegen Viisdom, at han fik Navn af den „Retfærdige."

Sultanen og Mahmud Alhyamen, kaldet „den Reisende."

En Sultan, som engang følte sig noget nedslaaet, sendte Bud efter sin Visir, og sagde til ham:

„Jeg veed ikke, hvad der saaledes forstyrrer mit Sind; havde jeg dog blot Noget, hvorved jeg kunde adsprede mig."

„En af mine Venner," svarede Visiren, „har oplevet meget Sælsomt og forstaaer at fortælle meget Smukt. Skal jeg lade ham komme?"

„Saa hurtig som mulig!" var Sultanens Svar.

Visiren underrettede strax sin Ven om Sultanens Ønske, at see ham.

„Din Villie er min Lov," svarede Mahmud Alhyamen og Begge ilede til Paladset.

Her udtalte Mahmud Alhyamen sin Ærefrygt for

Kalifen paa en smuk Maade, og udtalte paa Vers Ønsket om Sultanens Held og Lykke.

Denne gjengjældte hans Hilsen, nødsagede Mahmud til at tage Plads og sagde:

„Mahmud Alhyamen, jeg er meget mismodig, og da jeg hørte at Du veed at fortælle meget Sælsomt, saa beder jeg Dig til min Opmuntring at meddele mig Eet eller Andet."

Historien om de tre Prindser og den fortryllede Fugl.

Der var engang en Sultan, som havde to Sønner. Den Ældste havde af en Reisende hørt meget tale om et vidunderligt Land, hvor der fandtes en Fugl ved Navn Byl-byl-al-Syak, (den sørgende Nattergal) og som kunde forvandle Alle, som nærmede sig den, til Steen.

Prindsen foretog sig at opsøge dette Vidunder af en Fugl og bad sin Fader om Tilladelse til at reise, hvilken denne ugjrene meddeelte ham.

Ved Afreisen tog han sin Ring af Fingeren, og i denne var der en magisk Steen, gav den til sin anden Broder, og sagde til ham:

„Naar Ringen trykker Dig meget stærkt, saa tænk paa, at jeg befinder mig i en redningsløs Fare!"

Derefter fortsatte han sin Reise uden Ophold, til han naaede det Sted, hvor Fuglens Buur stod, og i hvilken den overnattede, medens den om Dagen fløi ud for at søge Næring og fornøie sig. Ved Solnedgang vendte Fuglen sædvanlig tilbage til sit Buur, og saae den Nogen, sagde den klagende:

„Hvem vil til en fattig Vandrer, til en ulykkelig Bylbyl sige: „Hviil ud!" og naar hiin svarede: „Hviil ud, stakkels Fugl!" saa sløi denne strax over den Talendes Hoved, kastede noget Jord, som den havde i Snablen, ned paa denne, og Mennesket var strax forvandlet til en Steen. Saaledes gik det ogsaa den stakkels Prinds.

Neppe var han forvandlet, før den anden Prinds mærkede Trykket af Ringen.

„Min Broder," udraabte han, „er fortabt! men jeg vil efter ham og ikke hvile, før jeg har funden ham."

Forgjæves forsøgte Sultanen og Sultaninden, at afholde ham fra denne Beslutning.

Efterat have overgivet Trylleringen til sin yngste Broder afreiste han, altid videre og videre, indtil han endelig naaede Fuglens Buur, hvor denne snart fik ham til at udtale de skjæbnesvangre Ord, og derefter forvandlede ham til en Steen.

I dette Øieblik befandt den yngste Prinds sig netop med sin Fader ved en Fest, da Ringen, ved sit voldsomme Tryk, forvoldte ham en heftig Smerte. Han stod op og sagde:

„Der findes kun Hjælp hos Gud, fra ham ere vi komne, til ham vende vi tilbage."

Sultanen spurgte ham om hans Sorg; Prindsen svarede:

„Min Broder har tilsat Livet!"

Den gamle Sultan beklagede høit Tabet af begge sine Sønner, da den Yngste sagde:

„Jeg vil bryde op og forske efter mine Brødres Skjæbne."

„Hvorledes?" sagde Faderen, „er det ikke tilstrækkeligt at jeg har mistet tvende Sønner? Vil Du ogsaa

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

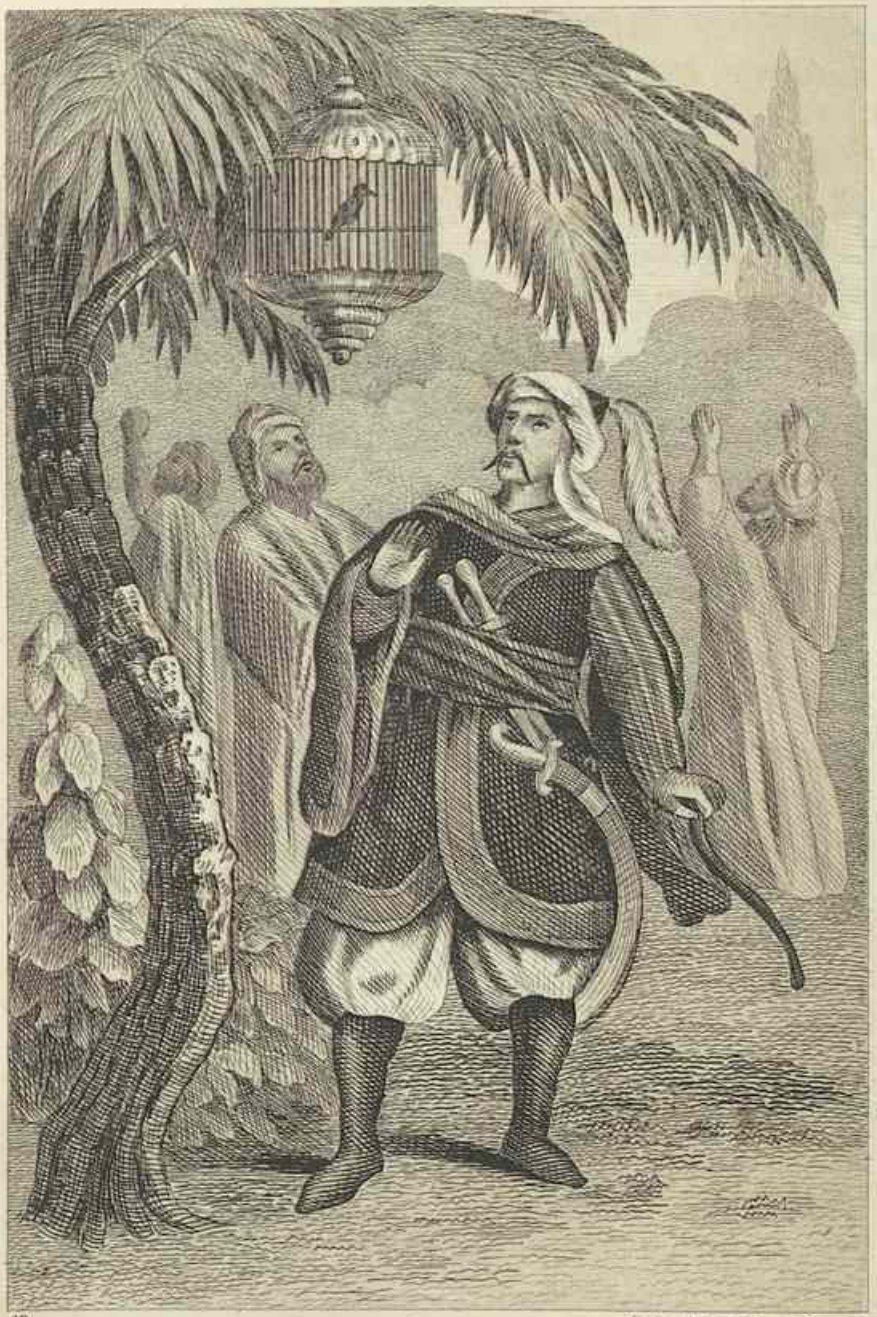

19.

S. Oettinger' Buc- & Steenz.

styrte Dig i Fordærvelse? Jeg beder Dig, forlad mig ikke!"

„Fader," sagde Prindsen, „Skjæbnen tvinger mig til at opsøge mine Brødre; maaskee kan jeg endnu redde dem. Omkommer jeg end derved, saa har jeg dog opfyldt min Pligt."

Og hvormeget hans Forældre end jamrede og klagede, saa drog han dog afsted og standsede ikke, før han havde naaet til Fuglens Buur, og der havde fundet sine, til Stene forvandlede, Brødre.

Fuglen spurgte som sædvanlig; men Prindsen forblev stum, til Fuglen tilsidst gik ind i sit Buur og sov ind; da nærmede han sig Buret og lukkede Døren.

Fuglen blev vækket ved Larmen, saae sig fangen, og sagde:

„Du har seiret, beundringsværdige Søn af en mægtig Sultan."

„Er det saaledes," svarede Prindsen, „saa sig mig, hvorved Du har forvandlet de mange Mennesker, som staae her som Steenbilleder, og hvorledes jeg kan forløse dem af deres ulykkelige Tilstand."

„See," sagde Fuglen, „hine tvende Jordbunker, den blaae forvandler, den hvide hæver Forvandlingen."

Strax tog Prindsen af den hvide Jord, og de Steenbilleder, som han bestrøede dermed, bleve strax levende.

Han omfavnede nu sine tvende Brødre, og med deres Tak modtog han ogsaa Taksigelse fra flere Sønner af Sultaner, Paschaer og andre fornemme Personer.

Da han bemærkede, at han befandt sig i Nærheden af en stor By, hvis samtlige Indbyggere vare forvandlede til Steen, begav han sig derhen, og Folket, hvilke han løste fra Fortryllelsen, gjorde ham af Taknemmelighed rige Foræringer og vildeendog saa vælge ham til

deres Sultan; men han takkede dem derfor og vilde hellere ledsage sine Brødre sikkert hjem til deres Fader.

Omendskjøndt begge de ældre Prindser havde deres Broder at takke for deres nye Liv, saa misundte de ham baade Foræringerne som han havde erholdt, og endog den Berømmelse som kunde vente ham i hans Hjemstavn.

De talte med hinanden og sagde:

„Naae vi Hovedstaden, saa vil Folket tiljuble ham og udraabe: See begge de ældste Brødre ere blevne frelste af deres yngre Broder!"

Da den yngste Broder var forsynet med Heste, Kameler og Vogne for sig og sine Brødre, saa begave de sig paa Hjemveien og nærmede sig allerede deres Faders Hovedstad.

En Dagsreise fra denne laae en skjøn med Marmor indfattet Dam.

Paa dennes Bred lod Prindsen Teltene opslaae og vilde der tilbringe Natten paa en selskabelig Maade med sine Brødre.

Maaltidet blev tilberedt og han var sammen med dem indtil Sovetid, derefter begav hver sig til sit Telt, den yngste Prinds lagde sig ogsaa til at sove, og paa hans Finger sad den Ring som han havde funden i Underfuglens Buur.

Det var en god Leilighed, for de misundelige Brødre, til at ombringe deres ædle Frelser, i den dødstille Nat reiste de sig, grebe Prindsen og kastede ham i Dammen og snege sig tilbage til deres Telte.

Om Morgenen lode de Alle bryde op, men da den yngste Broder, blev efterspurgt af Følget, svarede de at han sov endnu og man skulde ikke forstyrre ham.

Man beroligede sig, og Toget naaede Hovedstaden.

Den gamle Sultan var fuld af Glæde over deres Hjemkomst og Underfuglens Skjønhed, som de havde medbragt; men da han ikke saae den yngste Prinds, erkyndigede han sig ivrig efter ham.

Brødrene svarede:

„Vi vide ikke Noget om ham, og høre først nu, at han er draget ud for at opsøge Fuglen, som vi have medbragt."

Sultanen, som elskede sin yngste Søn inderlig, slog Hænderne sammen da han hørte dette, og raabte:

„Ak! der er ingen Hjælp; kun Gud kan hjælpe."

Vi ville imidlertid nu atter vende tilbage til den yngre Broder. Da han var bleven kastet i Dammen, vaagnede han og raabte:

„Jeg søger Hjælp hos Gud, som har reddet sine Tjenere fra den Ondes Haand."

Han blev bønhørt; thi uskadt kom han til Bredden af Dammen, hvor han satte sig i en Slags Nische og hørte en Stemme sige:

„Er her et Menneske i Nærheden?"

„Ja," sagde en anden Stemme.

„Det er vor gode Sultans yngste Søn," sagde en Tredie, „han vil let kunne undkomme, thi naar han gnider Trylleringen paa sin Finger, tilbyder en Aand sig, som maa udføre alle hans Befalinger."

Neppe havde Prindsen hørt dette, før han gned Ringen; strax kom en god Aand frem og tilbød sin Tjeneste idet den sagde:

„Prinds, hvad staaer til Tjeneste? Hvad befaler Du?"

„At Du strax besørger mig Telte, Kameler, Tjenere, Vagt og hvad der iøvrigt passer sig for min Stand," svarede Prindsen.

„Det er beredt," sagde Aanden, som nu førte

ham op til en glimrende Leir hvor Soldaterne jublede ham imøde. Han lod blæse til Opbrud og drog til sin Faders Hovedstad, foran hvilken han befalede at opslaa Leiren.

Teltene, mellem hvilke der var et kostbart til ham, bleve opslaaede, man sprængte Vand omkring, for at dæmpe Støvet, Kokkene antændte Ild og en stærk Røg steg iveiret fra Sletten.

Indbyggerne i Hovedstaden bleve forbausede over Synet af Hæren og frygtede, da de saae Leiren, at der udenfor Portene stod en Fjende, der truede dem med Beleiring og Storm. Men da man meldte Sultanen, at denne Hær var kommet, følte han en uforklarlig Glæde og sagde:

„Allah, hvor jeg er glad, og veed dog ikke selv, hvorfor."

Han gav sit Følge Befaling til at gaae med ham til Leiren, hvor han blev ført til sin Søn; men da Prindsen var prægtig klædt og anderledes end han pleiede, saa kjendte Sultanen ham ikke strax.

Prindsen modtog sin Fader efter hans Rang, og da han havde sat sig og begyndt at tale, spurgte han om hans yngste Søns Skjæbne.

Ved dette Spørgsmaal faldt Sultanen til Jorden. Da han igjen var kommen til sig selv, sagde han:

„Ak, Uforsigtighed bragte ham til at gjøre en Reise, paa hvilken han vistnok er bleven sønderreven af vilde Dyr."

„Trøst Dig," sagde Prindsen, „din Søn lever og er rask."

„Skulde det være muligt?" raabte Sultanen, „tael hurtig, hvor kan jeg finde ham."

„Det er ham, der taler med Dig," var Prindsens Svar.

Sultanen betragtede ham nøiere, gjenkjendte ham, faldt ham om Halsen og sank af Henrykkelse til Jorden.

Da han igjen var kommet til sig selv, bad han sin Søn at fortælle ham sit Eventyr, fra Begyndelsen til Enden. Netop da han var færdig dermed, kom de ældre Brødre, og da de saae ham i hans Pragt, lode de, beskjæmmede og maalløse, men endnu misundeligere end tidligere, Hovedet falde ned paa Brystet. Den gamle Sultan vilde for deres Forræderies Skyld lade dem dræbe; men den yngste Prinds sagde:

„Lad os overlade det til det høieste Væsen, de ville straffes for deres Synd hos dem selv.

Da Mahmud havde fuldendt sin Fortælling, var Sultanen glad og forærede ham en Sum Penge, samt en smuk Slavinde, og spurgte ham, om han ikke kunde fortælle ham en Fortælling til. Han svarede ja, og da de igjen vare sammen, fortalte han følgende Historie.

Historien om en Sultan af Yemen og hans tre Sønner.

„Der levede engang i Kongeriget Yemen en Sultan, som havde tre Sønner, af hvilke de tvende vare fødte af samme Moder, den tredie af en anden Kone, som Sultanen var bleven kjed af; nedsat til en Tjenestepiges Stilling, kunde hun leve upaagtet med sin Søn mellem Hoffets Tyende.

De tvende ældste Sønner bade en Dag deres Fader om Tilladelse til at gaae paa Jagt; de erholdt denne, og fik hver en smuk optømmet Hest og flere Herrer til Ledsagelse.

Da de vare borte, gik den yngste Broder til sin

Moder, og udtalte det Ønske for hende, ligesom sine ældre Brødre at kunne nyde sin Ungdoms Glæder.

„Kjære Søn," sagde hun, „hvorledes kunde jeg, elendig, som jeg er, forskaffe Dig en Hest, og hvad Du ellers kunde bruge og ønske?"

Da han græd bitterlig, gav hun ham et af sine Sølvsmykker, han solgte det og kjøbte en lam Hingst.

Han medtog noget Brød, satte sig op og fulgte i tvende Dage sine Brødres Spor, men tabte dette paa den tredie Dag.

Da han endnu var reden tvende Dage omkring, saae han paa Sletten foran sig, ligge en Snor af Perler og Ædelstene, som lyste klart.

Han tog det op slyngede det om sin Turban og vendte hjem fuld af Glæde over sit Fund.

Nærved Byen mødte han sine Brødre, disse kastede ham af Hesten, sloge ham og reve Snoren af hans Turban.

Vel var han meget stærkere og tapprere end dem, men han frygtede for Sultanens Vrede og sin Moders Sikkerhed, naar han forgreb sig paa Fornærmerne, taalmodig bar han deres Skjelsord og den tilføiede Skade og bortfjernede sig.

Da begge de feige Brødre vare ankomne til Paladset, overrakte de Sultanen Snoren.

Han beundrede den og sagde:

„Jeg bliver ikke rolig før jeg har den Fugl, som har tilhørt denne Snor."

Brødrene svarede:

„Vi ville opbyde Alt for at skaffe Dig den."

Efter de nødvendige Rustninger begave Brødrene sig paa Veien, den yngre Broder fulgte efter dem paa sin lamme Hest.

Han kom efter tre Dages Forløb til en stor Ørken,

som han med megen Anstrengelse gjennemstreifede, til han udmattet naaede en By, som gjenlød af Vee og Klageskrig.

En ærværdig Olding, som han mødte og hvem han ærbødig hilste, spurgte han om Grunden til denne almindelige Sorg.

„Min Søn," svarede Oldingen, „Idag for 23 Aar siden kom et frygteligt Uhyre til vor By og forlangte den aarlige Udlevering af en smuk Jomfru og truede i modsat Fald med at ødelægge Byen. Ude af Stand til at forsvare os, er hver Gang Offeret blevet bestemt ved Lodtrækning, denne Gang har det truffet Sultanens skjønne Datter og idag er den Dag paa hvilken Uhyret fremkommer, og derfor jamre og beklage vi os over vor haarde Skjæbne."

Da Prindsen hørte dette, begav han sig, ledsaget af Oldingen til det Sted hvor Uhyret opholdt sig, besluttet paa enten at bekjæmpe det, eller gaae under. Neppe var han der forend ogsaa Prindsessen kom tilsyne, prægtig klædt; men med sænket Hoved og Øinene fulde af Taarer.

Han hilste hende ærbødigt og gjængjældende Hilsnen, svarede hun: „Yngling fly dette Sted, snart vil Uhyret komme tilsyne, som min ulykkelige Skjæbne har bestemt mig. Opdager det Dig vil det sønderrive Dig."

„Prindsesse," sagde han, „jeg kjender den Ulykke som truer Dig, jeg er besluttet paa at betale Løsepenge for Dig."

Strax efter hvirvlede en tyk Støvsky iveiret, ud af hvilken Uhyret, med skrækkeligt Brøl og græsselig Rasen, kom tilsyne, medens det med sin tykke Hale pidskede om sine kjæmpemæssige Sider.

Prindsessen udstødte heftige Skrig i sin Dødsangst;

men Prindsen trak sin Sabel, og stillede sig mod Uhyret, som rasende udspyede Ild af Næseboerne og sprang løs paa Prindsen.

Behændig undgik den tappre Yndling dens Kløer, afventede en gunstig Leilighed, sprang ind paa Uhyret og spaltede dets Hoved mellem Øinene, det styrtede til Jorden og udaandede sit Liv under skrækkelig Brølen.

Da Prindsessen saae dette, løb hun hen til sin Frelser, aftorrede med sit Slør Støv og Sved af hans Ansigt og takkede ham inderlig.

Han sagde til hende, at hun maatte vende tilbage til sine Forældre, men hun vilde ikke og sagde:

„Min Behersker, mit Livs Lys, jeg vil være din og Du maae være min!"

„Det er umuligt," svarede Prindsen og ilede ind i Byen, hvor han tog Bolig i et afsides liggende Huus. Prindsessen begav sig til Paladset.

Ved hendes Indtrædelse forbausedes hendes Forældre og spurgte ængstelig om Grunden til hendes Hjemkomst, thi de befrygtede hun var undflyet Uhyret, men at denne vilde hævne sig ved at ødelægge Byen. Prindsessen fortalte hvorledes hun var bleven frelst af en skjøn Yngling, og Sultanen begav sig med sit Følge og største Delen af Byens Indvaanere til Stedet hvor de fandt Uhyret liggende død.

Sultanen ønskede at bevidne den tappre Yngling sin Taknemmelighed og spurgte Prindsessen om hun kunde gjenkjende sin Frelser naar hun saae ham. Hun forsikkrede det; thi Kjærligheden havde indprentet hans Billede for dybt i hendes Hjerte, til at det saa let kunde udslettes.

Nu lod Sultanen bekjendtgjøre, at enhver ung Mand i Byen skulde gaae forbi Vinduerne i hans

Datters Bolig, dette skete tre Dage efter hinanden men hendes Frelser saae hun ikke.

Nu efterforskede Sultanen om ogsaa alle Mænd i Staden havde adlydt ham, og erfarede, at en ung Mand i et vist Huus var ikke kommen, fordi han var en Udlænding.

Sultanen befalede ogsaa ham at komme tilsyne og neppe havde han nærmet sig Vinduet, forinden Prindsessen tilkastede ham sit Lommetørklæde og raabte: „Ham er det, han har befriet mig fra Uhyrets Kløer!"

Sultanen lod Prindsen komme for sig.

„Er Du Beseireren af Uhyret?" sagde Sultanen til ham.

„Det er mig," svarede Prindsen.

„Hvorledes skal jeg belønne Dig?" spurgte Sultanen.

„Jeg beder Gud og deres Majestæt at give mig Eders Datter til Gemalinde," svarede Prindsen.

„Forlang hellere endeel af mine Skatte," sagde Sultanen.

Men Hoffet meente, at den der havde frelst Prindsessen, var ogsaa hende værdig, Sultanen indvilligede, Brylluppet blev bestemt og festligholdt med stor Høitidelighed.

Om Natten stod Prindsen op, trak hendes Ring af Fingeren, og satte sin istedet og skrev hende i Haanden: „Jeg er Alladin, Søn af Yemens mægtige Sultan, kan Du, saa følg mig derhen; hvis ikke, saa bliv hos din Fader?"

Derpaa forlod Prindsen sin sovende Brud, Palatset og Byen og reiste videre.

Han ægtede paa sin Reise endnu en Prindsesse, som han havde reddet fra en Elephant og forlod hende

paa en lignende Maade; thi han reiste stedse videre og videre, for at opsøge Fuglen, som havde tilhørt Lænken med Perler og Diamanter og endelig naaede han den By, hvor Fuglens Beherskerinde, Datteren af en meget mægtig Sultan, levede.

Prindsen gjennemstreifede flere Gader, til han fik Øie paa en Olding, som sad ganske alene, og som syntes at være over hundrede Aar gammel.

Han nærmede sig denne, hilste meget ærefrygtsfuld og spurgte ham, om han muligviis kunde sige ham Besked om en Fugl, hvis Lænke bestod af Perler og Dimanter?

Oldingen taug en Tid lang, derpaa sagde han: „Min Søn! Mange Sultaner og Prindser have ønsket at erholde denne Fugl og Prindsessen, hvem den tilhører, men deres Ønske har været forgjæves.

Men forskaf Dig syv Lam, træk deres Skind af dem og deel dem i to Halvdele.

I Paladset er der otte Gaarde, ved Porten til syv af dem, staae to forsultne Løver, i den sidste, hvor Prindsessen boer, opholder sig 40 Slaver. Forsøg din Lykke."

Prindsen takkede ham, forskaffede sig Lammene, behandlede dem som der var sagt ham og henimod Midnat da Alt var rolig, begav han sig til den første Port foran hvilken han saae to Løver, hvis Øine skinnede som Ild.

Han tilkastede hver af dem et halvt Lam og gik igjennem Porten medens de slugte det.

Saaledes naaede han lykkelig til den ottende Gaard ved hvis Port de syrgetyve Slaver vare hensunkne i Søvn.

Han gik forsigtig ind og saae Prindsessen i en prægtig Sal, hvile paa en smuk Seng, ved Siden af

hvilken Fuglen befandt sig i et Buur af Guldtraad, som var forziret med Diamanter.

Han nærmede sig sagte til hende, og skrev i hendes flade Haand:

„Jeg er Alladin, Søn af Sultanen i Yemen. Jeg har seet Dig sove og taget din Fugl med mig. Skulde Du elske mig, eller ønske at have din Yndling igjen, saa kom til min Faders Hovedstad."

Herpaa forlod han Paladset og udhvilede først den næste Morgen.

Efterat han derpaa havde anraabt Allah om Beskyttelse, reed han indtil Solnedgang, paa hvilken Tid han traf paa en arabisk Leir og der bad om Huusly.

Anføreren, som saae ham i Besiddelse af den vidunderlige Fugl, opfyldte hans Ønske og tænkte:

„Denne Yngling maae være en Yndling af Himlen, ellers havde han ikke kunnet erholde den Priis, for hvilken saamange Sultaner, Prindser og Visirer have opoffret sig."

Han beværtede ham gjæstfrit uden at udspørge ham, og da Prindsen om Morgenen forlod ham skjænkede Anføreren ham en deilig Hest.

Alladin takkede sin ædelmodige Vært, tog Afsked, og reed uden at standse til han saae sin Faders Hovedstad.

Paa Sletten her blev han atter overfalden af sine Brødre, som vendte hjem fra deres frugtesløse Reise, men da de saae det glimrende Buur med Fuglen i hans Haand, reve de ham af Hesten, bankede ham dygtig og lode ham ligge.

De droge derimod ind i Byen, bragte deres Fader Buret, løi ham noget for om Fare og Redning, saa at Sultanen overdængede dem med Roes, medens den stakkels Alladin, forslaaet og bedrøvet vendte tilbage til

sin Moder. Denne fortalte han sine Eventyr, beklagede sig over sit Tab og talte om at hævne sig paa sine Brødre.

Moderen trøstede ham, bad ham være taalmodig og ikke foregribe Allah, som til rette Tid vilde vise sin Magt og Retfærdighed.

Lader os imidlertid see til Prindsessen, som havde mistet sin Fugl.

Da hun vaagnede og ikke saae sin Fugl, forskrækkedes hun, men endnu mere, da hun læste det Skrevne i sin Haand.

Hun skreg meget heftig, og hendes Damer som styrtede ind, fandt hende uden Bevidsthed, og hentede Sultanen, til hvem hun, efter at være kommet til sig selv, fortalte om Tabet af sin Fugl og viste ham sin Haand, idet hun erklærede ikke at vilde ægte nogen Anden, end den som havde seet hende sove.

Sultanen indvilligede heri og besluttede at ledsage sin Datter til Prindsen og befalede sin Hær at holde sig færdig til et Tog til Yemen.

Sultanen førte sin Datter til Leiren og brød op den følgende Dag.

Prindsessen og hendes Damer bleve baarne i Bæresole. De hvilede ikke før Hæren var i Nærheden af den By, hvor Aladin havde reddet Sultanens Datter fra en Elephant.

En Gesandt, som skulde indhente Tilladelse til at opslaae en Leir og kjøbe Proviant, fandt venlig Modtagelse og Sultanen i Staden besøgte sin fyrstelige Broder, som meddeelte ham Aarsagen til sit Tog.

Dette overbeviste den anden Sultan, at Fuglens Røver, var hans Datters Frelser og besluttede at drage med.

Efter tre Dages glimrende Festligheder droge begge Sultaner og begge Hære ad Yemen til.

Deres Vei førte dem gjennem den Hovedstad hvor Alladin havde frelst Sultanens Datter, fra Uhyrets Kløer.

Ved Ankomsten til denne By, blev ligesom tidligere forhandlet, og den tredie Sultan besluttede sig ogsaa til at ledsage dem og Prindsessen forenede sig villig med de Andre.

De droge videre og underveis blev Prindsessen som havde mistet Fuglen, af de tvende andre Prindsesser fortalt saameget om Alladins Skjønhed og Tapperhed, som gjorde hende endnu begjærligere efter at finde ham.

Endelig naaede de efter uafbrudte Marscher Yemen og opsloge ved Solnedgang, deres Leir i en grøn og vandrig Slette nær ved Hovedstaden. Sultanen af Yemen saae med stor Uro en saa talrig Hær i Nærheden af sin Hovedstad, dog skjulte han sin Frygt og søgte kun at sikkre sin Hovedstad for et natlig Overfald.

Om Morgenen blev han allerede roligere da de forbundne Sultaner, sendte en Gesandt med kostbare Foræringer til ham med den Erklæring, at de ikke havde nogen fjendtlig Hensigt og lod ham bede at besøge dem i Leiren og forsyne denne med Nødvendighedsmidler.

Sultanen modtog Indbydelsen, og da hans Følge var beredt, kom han til Leiren, hvor han blev modtaget med store Æresbeviisninger.

De tre Sultaner vare gaaede ham imøde indtil Forposterne og ledsagede ham derpaa til et prægtigt Telt af rødt Fløiel, hvis Fryndser og Strikker vare af Guldtraad og Teltstokkene vare af Sølv. Foeret i Teltet bestod af Silkestof gjennemvirket med Silkeblom-

ster i ophøiet Arbeide. Gulvet var belagt med prægtige Tæpper og paa en med Guldbrokade belagt Forhøining ved Teltets øverste Ende stode fire Divaner, hvis Tæpper og Puder bestode af persisk Fløiel besat med kostbare Perler.

Da de fire Sultaner vare komne til Sæde og havde begyndt en Samtale i hvilken Sultanen af Yemen erfarede, hvorfor de andre, vare komne til hans Land, blev et Guldbord bragt ind og et kostbart Maaltid baaret frem i Fade af Agat og Krystal.

Sultanen af Yemen kunde neppe tilbageholde sin Forbauselse og sagde ved sig selv:

„Ved Allah! Indtil nu har jeg aldrig seet en saadan Glands og Rigdom!"

Efter Maaltidet blev der serveret med flere Slags Kaffe og Sorbets.

Selskabet underholdt sig, de tre Sultaner spurgte deres kongelige Gjæst, om han havde Børn, hvorpaa han svarede, at han havde to Sønner. Sultanerne bade ham, at lade dem hente, og han sendte strax Bud efter dem. De tvende Prindser kom paa rigtoptømmede Heste og prægtigt klædt til Leiren.

Da de traadte ind i Teltet, saae Prindsesserne begjærlig efter dem gjennem de gjennemsigtige Guldvævninge, og den som havde mistet Fuglen, spurgte begge de Andre, om een af dem var deres Mand.

De benægtede dette og tilføiede at deres Gemal, saae meget smukkere og ædlere ud, end hine.

Ogsaa Sultanerne spurgte deres Døttre og erholdt lignende Svar.

Sultanerne spurgte derpaa Faderen, om han havde endnu flere Sønner. Han sagde, han havde vel endnu een, men at han allerede længe, hverken havde bekym-

ret sig om ham eller hans Moder og at begge levede mellem Hoffets Tyende.

Desuagtet yttrede Sultanerne det Ønske, at see ham og han blev hidført, men meget daarlig paaklædt.

Begge Prindsesserne, som han havde ægtet, kjendte ham strax og raabte:

„Det er virkelig vor elskede Ægtemand!"

Han blev derpaa omfavnet af Sultanerne og ført til sine Koner, som glade faldt ham om Halsen og hjertelig kysfede og klappede ham, medens Prindsessen som havde mistet Fuglen, kastede sig tilsløret ned for ham og kysfede hans Haand.

Prindsen vendte derpaa tilbage til sin Fader og de andre Sultaner, som lod ham sidde ved deres Side. Hans Fader forundrede sig derover; men endnu mere, da Prindsen tiltalte begge sine Brødre saaledes:

„Hvem af Eder fandt først Perle- og Diamantsnoren?"

De svarede Intet og han vedblev:

„Hvem af Eder dræbte Uhyret, besejrede Elephanten, vovede uden Frygt at gaae ind i Sultanens Palads og borttage Buret med Fuglen? Som Skurke have I overfaldet mig, røvet fra mig og slaaet mig, jeg kunde være bleven Eders Herre, men jeg vidste, at Allah havde bestemt en Tid, hvör hans retfærdige Arm skulde ramme Eder og min slettænkende Fader, som har forstødt mig og min Moder."

Med disse Ord trak han sin Sabel, trængte ind paa begge Prindserne, og strakte dem Begge, med et Hug, til Jorden.

Rasende, som han var, havde han nær ogsaa forgrebet sig paa sin Fader, naar ikke Sultanen havde holdt ham tilbage.

Efterat Fader og Søn havde forsonet sig, lovede

den Første igjen at indsætte Sønnen og hans Moder, i deres forrige Rang og til sine Arvinger.

Hans Formæling med den tredie Prindsesse blev nu feiret, og efterat der havde fundet en stor Række Festligheder Sted, toge de tre Sultaner igjen tilbage til deres Riger.

Den gamle Sultan overdrog Regjeringen til sin Søn, som Folket gjerne ansaae som Herster, paa Grund af hans Klogskab og Tapperhed.

Kort efter sin Thronbestigelse forlod han, kun ledsaget af nogle Hoffolk, Hovedstaden, for at gaae paa Jagt.

Her kom han paa en stor Slette, i hvis Hjørne der befandt sig en Hule. Han traadte ind, fandt Huusgeraad og andre Tegn paa at den var beboet; men intet levende Væsen var at opdage.

Nysgjerrig besluttede han at afvente Hulens Beboers Hjemkomst, og befalede sit Følge, ikke at forraade hans Nærværelse.

Han havde ikke ventet længe, før en Mand, belæsset med Levnetsmidler, traadte ind.

Sultanen spurgte ham:

„Hvorfra kommer Du? Hvorhen skal Du? Hvad bærer Du?"

„Jeg er," svarede Manden, „een af de tre Kamerater, som beboe denne Hule.

Vi ere, begrundede paa nogle slemme Forbrydelser, flygtede bort fra Byen for ikke at blive grebne, og hver tiende Dag gaaer een af os ud for at kjøbe Levnetsmidler. Idag var Raden til mig, og mine Kamerater maae snart være her. Bliv inat hos os; I skal faae at see, at vi føre et lystigt Liv."

Sultanen tog imod Forslaget, og sendte paa Stedet sine Ledsagere, med Undtagelse af nogle Enkelte, til

Byen, for at hente nogle Fornødenheder til Natten. Han forblev i Hulen, hvor dens øvrige Beboere snart indfandt sig, og ligeledes Sultanens Affendinge, med Alt hvad der var fornødent til et godt Maaltid, hvori Alle, uden Omstændigheder deeltoge.

Om Morgenen gjorde Sultanen sine Værter, hvis Klogskab og Lystighed behagede ham, det Forslag at følge ham til Byen.

„Hvad?" udraabte de, „I vil føre os til Byen, fra hvilken vi ere flygtede, for at bevare vor Frihed? Hvad tænker I paa?"

„Frygt Intet," sagde Fyrsten, „jeg er Sultanen; jeg vil høre paa Eder for at more mig, hvad I har forbrudt imod mig, tilgiver jeg Eder."

De bøiede sig for deres Beherfker, og tilsvore ham Lydighed, forlode deres Hule og fulgte med ham til Paladset.

Deres Underholdning fornoiede Sultanen, og han lod dem ofte komme til sig, for at de kunde fortælle ham noget Alvorligt eller Lystigt. En Aften gav Een af dem følgende Historie til Bedste.

Historien om Abu-Nyut og Abu-Nyntyn.

En retskaffen, men af Uheld forfulgt Mand ved Navn Abu-Nyut, besluttede at forlade sit Fædreland, og andetsteds at søge et bedre Lod.

Han tog hele sin, i en eneste Scherife bestaaende, Formue med, og begav sig paa Veien.

Han var endnu ikke gaaet langt, da en Mand sluttede sig til ham og knyttede en Samtale med ham,

i hvilken han erfarede, at hans Navn var Abu-Nyntyn (Dobbeltsind.)

De besluttede at forsøge deres Lykke sammen og afgjorde, at Abu-Nyut skulde føre Kassen.

Abu-Nyntyn eiede ti Scherifer.

Efter nogle Dages Forløb kom de til en By, hvor de ved deres Indtrædelse bleve anraabte af en Tigger:

„Værdige Troende! Allah være med Eder! Giv mig en Almisse og I ville blive rigelig velsignede."

Derpaa gav Abu-Nyut ham en Scherif, men hans Ledsager, som ansaae dette for Dselhed, fordrede sine Penge tilbage, og forlod sin Ven, som nu ikke eiede en Hvid.

I Tillid til Forsynet gik Abu-Nyut ind i en Moskee, for at forrette sin Andagt, og i Haab om at han der skulde finde Nogen, som vilde hjælpe ham i hans Nød; men han fandt ingen saadan.

En Dag og Nat tilbragte han i Moskeen, men Ingen gav ham en Almisse.

Plaget af Sult, sneg han sig bort i Aftenskumringen, og vandrede om i Gaderne.

Da saae han en Slave, som rystede Affaldet af et Maaltid ud af en Dug, og kastede dette paa Gaden; han samlede det op, krøb hen i en Krog, hvor han begjærlig gnavede Benene i sig; derpaa hævede han Blikket mod Himlen og takkede Gud for det tarvelige Maaltid.

Slaven, som havde iagttaget ham, var rørt over hans Elendighed og Fromhed, fortalte det til sin Herster, en from Mand, som sendte Abu-Nyut ti Scherifer.

Den havesyge Slave gav ham kun ni deraf. Abu-Nyut, som talte Pengene, sagde, at han, ifølge

Koranens Udtalelse, for den ene Scherif han havde givet Betleren, skulde have havt ti igjen.

Slavens Herre, som hørte dette, lod Abu-Nyut komme til sig, og tage Plads ved hans Side, spurgte ham om hans Historie, som Abu-Nyut fortalte sin Vært, en riig Kjøbmand, hvem hans trohjertede Væsen behagede saa meget, at han tilbød ham Bolig i hans Huus.

Neppe havde Abu-Nyut boet nogle Dage hos sin venlige Vært, før den Tid, da den, i sine religiøse Pligter meget samvittighedsfulde Kjøbmand, beregnede sin Formue, og skjænkede en Tiendedeel til sin Gjæst med det Raad, at aabne en Boutik, og forsøge sin Lykke ved Handelen.

Abu-Nyut gjorde det, og blev i Løbet af nogle Aar een af Byens rigeste Kjøbmænd.

Da han nu engang sad i sin Boutik, saae han paa Gaden sin gamle Kamerat Abu-Nyntyn, pjaltet og afmagret, tigge de Forbigaaende om Almisse med klagende Stemme.

Abu-Nyut, medlidende, som han var, befalede een af sine Slaver at hidkalde Tiggeren.

Han lod ham sidde ned, og fremsatte Forfriskninger for ham; derefter bad han ham at tilbringe Natten i hans Huus, tog ham, da han havde lukket sin Boutik, med sig, lod et varmt Bad tilberede til ham, og forærede ham efter Badet en smuk Klædning.

Efterat have spiist tilaften, talte de om forskjellige Gjenstande.

Endelig spurgte Abu-Nyut:

„Erindrer Du mig ikke, min Broder?"

„Ved Allah nei, min gode Vært?" sagde den Anden, „sig mig, hvem er Du?"

„Jeg var," svarede Abu-Nyut, „engang din Reisekamerat, men mit Sindelag er endnu det samme; jeg

har ikke forglemt vor tidligere Forbindelse, Halvdelen af min Formue er din."

Efter disse Ord opgjorde Abu-Nyut sin Formue, og gav Halvdelen af denne til sin tidligere Kamerat, som leiede en Boutik, udstyrede den og gjorde gode Forretninger.

En Tid lang levede begge Vennerne i god Forstaaelse, indtil Abu-Nyntyn, som var blevet overfaldet af Uro, opfordrede Aby-Nyut til at forlade sit nuværende Opholdssted, og reise lidt til Nytte og Fornøielse.

„Kjære Ven," sagde Abu-Nyut, hvorfor skulle vi reise? Befinde vi os ikke vel her? Kunne vi andetsteds have det bedre?"

Denne Indsigelse gjorde intet Indtryk paa Abu-Nyntyn; han bestormede sin Ven, indtil denne gav efter.

Da en Karavane netop gjorde sig reisefærdig, ladede de et betydeligt Forraad af Varer paa Kameler og Muldyr, og droge afsted til Mussul.

Efter ti Dages Reise leirede de sig en Aften ved en dyb Brønd.

Den følgende Morgen lod Abu-Nyut sig, af egen Drift, heise ned i Brønden, for at fylde Karavanens Vandbeholder, uden at ahne hvad der forestod ham; thi hans utaknemlige Ven, som misundte ham hans Lykke og havde Begjærlighed efter hans Riigdom, skar Brøndtouget over, lod Lastdyrene belæsse og fortsatte sin Reise, overladende Abu-Nyut til sin Skjæbne.

Hele Dagen forblev Abu-Nyut uden Spise, men haabede ydmygt paa Allahs Hjælp.

Midt om Natten hørte han to onde Aander tale med hinanden:

„Jeg er nu fuldkommen lykkelig," sagde den Ene, „Prindsessen af Mussul er besat af mig, og ingen kan uddrive mig, naar han ikke paa en Fredag ved Guds-

tjeneſten ſprænger hende med Malurt-Afkog under Fød-derne; det vil Ingen let hitte paa.“

Den anden onde Aand ſagde:

„Jeg har ſkjult en Skat af Guld og Juveler i Bjergene ved Musſul, ſom ſlet ikke er til at beregne. Den er kun at erholde paa den Maade, at man ſlagter en hvid Hane og befugter Jorden med dens Blod; det vil Ingen let hitte ud af.“

Efter denne Samtale fløi begge Aanderne bort. Abu-Nyut mærkede ſig deres Underholdning; om Mor-genen blev han lykkelig reddet af en Karavane, ſom tog Vand af Brønden, og blev ſtyrket ved gode Spiſer.

Paa Spørgsmaalet, hvorledes han var kommen i Brønden, ſvarede han, da han ikke vilde bringe ſin utaknemlige Reiſekamerats Forræderi videre, at han var falden iſøvn paa Randen af Brønden, faldet ned og vel ikke blevet ſavnet af ſine Reiſekamerater.

Han bad ſine Befriere om Tilladelſe til at turde ledſage dem til Musſul, de indvilligede og forſynede ham med alt Nødvendigt.

Ved ſit Indtog i Staden ſaae Abu-Nyut hele Be-folkningen i Bevægelſe, og hørte at denne var fremkaldet ved, at en Læge ſkulde henrettes, fordi han havde gjort forgjæves Forſøg paa at frelſe Prindſeſſen fra en ond Aand, og at en lignende Skjæbne allerede havde truffet Flere, ſom forgjæves havde forſøgt derpaa.

Abu-Nyut ilede til Paladſet, kaſtede ſig ned for Sultanen og tilbød ſig at udjage den onde Aand, naar til Løn derfor den ſtakkels Læge maatte blive benaadet.

Sultanen var tilfreds, men erklærede, at naar Abu-Nyut ikke uddrev Aanden, ſkulde baade han og Lægen henrettes, ſom Stympere i deres Kunſt.

Abu-Nyut beſtemte ſig til næſte Fredag at aflægge Prøven paa ſin Færdighed.

Sultanen indvilligede deri, og den ulykkelige Læge blev bragt fra Retterstedet til Paladset, for at boe der, hvor ogsaa Abu-Nyut var bleven anviist et Værelse, til Prøven var endt.

Der blev udgivet en Befaling til strengt at feire den næste Fredag.

Da Fredagen nu kom og hele Staden var forsamlet til Bøn, beredte Abu-Nyut det af den onde Aand omtalte Malurt-Afkog. Han blev ført ind i Prindsessens Gemak, hvor hun laa bevidstløs. Neppe havde han sprængt Malurten under hendes Fødder, før der hørtes en afskyelig Skrigen ved hende. Hun reiste sig, ligesom vaagnende af en Søvn, kaldte sine Slavinder, og lod disse hjælpe sig med at staa op og blive paaklædt.

Ved Efterretningen herom, kom Sultanen meget glad til hende for at lykønske hende i Anledning af hendes Helbredelse.

Han anordnede offentlige Glædesfester, lod uddele Penge mellem de Fattige, og opfordrede Abu-Nyut til at vælge sig en Belønning; ligesom han ogsaa lod den ulykkelige Læge sætte i Frihed, og skjænkede ham nogle Foræringer.

Abu-Nyut, som var bleven fortryllet af Prindsessens Skjønhed, forlangte hendes Haand.

Sultanen raadslog med sine Visirer, som raadede ham til at opsætte Svaret til den næste Morgen, for at de modent kunne overlægge Sagen.

Da Abu-Nyut havde bortfjernet sig udtalte Visirerne, som deres Mening, at Prindsessens Gemal dog idetmindste maatte besidde en stor Formue; thi vel havde han frelst hendes Liv, men man maatte dog først anfee ham for værdig til at hjemføre hende som Gemalinde,

naar han kunde bevise, at han standsmæssig kunde ernære hende.

De raadede derfor til, at Sultanen skulde udsøge et Antal af sine kostbareste Juveler, vise Abu-Nyut disse, og opfordre ham til, selv at fremvise Lignende af samme Værdi som Bryllupsgave, og først efter Opfyldelsen af denne Betingelse antage ham som Svigerson; kunde han ikke det, maatte han udbede sig en anden Belønning.

Da nu Abu Nyut den næste Morgen kom til Sultanen, viste denne ham Juvelerne, og stillede ham de aftalte Betingelser.

Abu-Nyut betragtede ganske ligegyldig de glimrende Stene og forsikkrede Sultanen, at han den næste Dag skulde vise og tilbyde ham ti Gange saa mange af meget høiere Værdi og skjønnere Glands; dette forbausede hele Hoffet, da Sultanen af Mussul var bekjendt for sin Rigdom af Juveler.

Abu-Nyut anbefalede sig hos Sultanen, gik hen paa Hønsetorvet og kjøbte en hvidpletttet Hane, gjemte den i sin Bolig til Maanen stod op, og ilede derefter med den til det af Aanden betegnede Bjerg.

Der skar han Struben over paa Hanen, og neppe begyndte dens Blod at flyde, før Jorden bævede, og der opstod en Aabning i Bjerget, gjennem hvilken Abu-Nyut, til sin Henrykkelse, saae en saa mægtig Hoben uskateerlige Ædelstene, at det er umuligt at beskrive.

Abu-Nyut vendte tilbage til Byen, hentede ti Kameler, af hvilke hver bar to Kurve, førte dem til Bjerget og ladede dem med sine Skatte; han bragte dem derefter til sin Bolig efterat have opfyldt Aabningen af Bjerget.

Om Morgenen indfandt Abu-Nyut sig i Paladset med sine Kameler, og begav sig til Divanets Gaard,

hvor Sultanen ventede ham, og der opfordrede Abu-Nyut denne til at tage de ladede Kameler i Øiesyn.

Sultanen gik til Kamelerne, som knælede ned, undersøgte Kurvene, og blev høiligen forbauset over deres kostbare Indhold.

„Ved Allah," udbrød han, „selv om alle Sultaner i hele Verden bragte deres Skatte sammen, kunde de ikke opvise noget Lignende."

Da han var kommen sig efter sin Forbauselse, spurgte han sine Visirer, hvad der nu skulde skee, og disse gav eenstemmig deres Bifald til Prindsessens Formæling med Abu-Nyut.

Denne blev feiret med stor Glands, og Abu-Nyut vidste saa godt at bevæge sig i sin ny Stilling, saa at Sultanen overdrog ham den offentlige Audients, som han gav tre Gange om Ugen, til sidste Afgjørelse af alle Retstrætter.

Da Abu-Nyut engang gav denne Audients paa et af sine Landsteder, bemærkede han blandt Mængden en Mand med bekymret Mine og kummerlig Paaklædning, som udbrød:

„O I sande Troende, I medlidende Sjæle, hjælp en Ulykkelig!"

Abu-Nyut lod Betleren føre frem for sig, og kjendte i ham den forræderiske Kameerat, som havde efterladt ham i Bronden.

Uden at forraade sig, lod han Betleren føre i et varmt Bad; efter Badet blev han prægtig paaklædt og ført tilbage til Divanet.

Abu-Nyut modtog ham i et særegent Værelse og sagde:

„Kjender Du mig ikke, gamle Ven?"

„Nei, ved Allah!" svarede den Anden.

„Viid da," tog hiin Ordet, at jeg er Abu-Nyut,

din Velgjører og Kamerat, som Du forræderist har efterladt i Brønden.“

Han fortalte ham derpaa alle sine Hændelser, og sluttede med den Forsikkring, at han var langtfra at vilde hævne sig, da han tvertimod betragtede hans Opførsel imod ham som Tilskikkelse af Skjæbnen, og som et Middel hvorved han havde naaet sin nuværende Rang og Rigdom, som han vilde dele med ham.

Men Abu-Nyntyns Misundelse var ubetvingelig. Istedetfor at takke den ædle Abu-Nynt, udbrød han:

„Da Brønden var Dig saa gunstig, hvorfor skulde den saa ikke ogsaa være det for mig?“

Og han stod hastig op og forlod, uden at tage Afsked, Abu-Nyut, som ikke formaaede at ahne en saadan raa Opførsel.

Abu-Nyntyn løb saa hurtig han formaaede til Brønden, lod sig ved Hjælp af Touget gaae ned i denne, og satte sig der, ventende længselsfuldt paa de onde Aanders Ankomst.

Ved Midnatstid kom disse flyvende og satte sig paa Brøndkanten og talte om deres Eventyr.

„Siden vi sidst traf sammen,“ sagde den Ene, „er det gaaet mig ilde; en listig Musselmand har gjættet min Hemmelighed, uddrevet mig og ægtet Prindsessen, og jeg kan ikke engang hævne mig, thi han staaer under en høiere Aands Beskyttelse.“

„Jeg,“ sagde den Anden, „er ligesaa ilde derved, thi den Samme, som har ægtet din Prindsesse, har ogsaa opdaget min skjulte Skat og beholder den, trods alle mine Bestræbelser for at faae den igjen; men vi ville ogsaa ødelægge den afskyelige Brønd, Aarsagen til vore Ulykker.“

Som sagt, saa gjort; og de sammenstyrtede Stene ødelagde den utaknemlige og misundelige Abu-Nyntyn.

Da Abu-Nyut forgjæves ventede Abu-Nyntyns Hjemkomst, begav han sig til Brønden, og da han fandt den sammenstyrtet lod han den udgrave, og da man fandt Liget overbeviste dette ham snart, at den Elendiges Ondskab havde foraarsaget hans Undergang.

Han udbrød:

„Kun hos den Almægtige er Hjælp; han bevarer os fra Misundelse, som kun skader den, der nærer den!"

En Hofmands Eventyr.

Der levede engang i Ægypten en riig Emir, som i en søvnløs Nat forgjæves søgte Midler til at forjage de sørgelige Tanker, som plagede ham.

Endelig tænkte han paa en af sine Hoffolk, en lystig Fyr, som han lod kalde og sagde til ham:

„Jeg er i denne Nat saa urolig, fortæl mig dog noget Underholdende."

Hofmanden sagde:

„Du har at befale, jeg vil fortælle Dig et Eventyr fra min Ungdom."

Da jeg endnu var ganske ung, forelskede jeg mig i en meget smuk arabisk Pige, som levede hos hendes Beslægtede.

En Dag følte jeg mig meget urolig for hendes Skyld og tog mig for, at berolige mig ved et Besøg hos hende.

Men da jeg kom til hendes tidligere Opholdssted, fandt jeg hverken hende eller nogen af hendes Slægtninge.

Jeg forespurgte mig hos nogle Reisende og erfarede,

at Stammen havde opbrudt Leiren af Mangel paa Græsning for deres Qvæg.

Jeg tilbragte nogen Tid paa Stedet, men da jeg ikke mærkede Tegn til deres Hjemkomst, drev min Længsel mig til at opsøge min Elskede.

Det dæmrede vel allerede, men jeg sadlede dog min Kameel, besteeg den, og reed fremad.

Det blev mere og mere mørkt, og min Kameel snublede ofte, og fra alle Sider lød de vilde Dyrs Brølen.

Mit Hjerte slog høit af Angst og jeg bad uafladelig til den Almægtige, Beskytteren i Nøden.

Endelig fængslede Søvnen mit Sind og mit Dyr kom bort fra Veien, som jeg vilde følge. Pludselig vaagnede jeg, truffen paa Hovedet af en Trægreen.

Da jeg var kommen mig Noget af min Smerte, saae jeg Træer, Plainer smykkede med Blomster og en klar Bæk, jeg hørte Fugle, som sang yndigt.

Jeg steg af Kamelen, lagde, da Grenene i Buskadset vare tæt sammenvoxede, Tommen over min Arm og førte min Kamel ud af Tykningen, hvorefter jeg igjen besteg den, uden at vide hvorhen jeg skulde vende mig og hvorhen Forsynet vilde føre mig. Saa kom jeg i Ørkenen og kastede mine Blikke over det vide Rum, i Midten af hvilken jeg saae en Røg stige op.

Jeg drev min Kameel fremad og naaede til en Ild, ved Siden af hvilken jeg saae et prægtig Telt, foran hvilken der stod en Standart, omgivet af Spær og Heste som vare bundne ved Pæle, og endeel Kameler som græssede. Jeg tænkte:

„Hvad betyder dette skjønne Telt, i denne eensomme Slette?"

Jeg nærmede mig Indgangen til dette og udbrød: „Herren være dem naadig, som beboe dette Telt!"

Derefter traadte en Yngling ud af Teltet, som omtrent synes at være 19 Aar gammel, han var smuk, som den opgaaende Maane, Tapperhed og Velvillie lyste ud af hans Aasyn. Han gjengjeldte min Hilsen og sagde:

„Broder Araber, sandsynligviis har Du forfeilet Veien?"

Jeg svarede:

„Ja, viis mig den og Gud belønne Dig derfor."

Han svarede:

„Min Bolig er vel i denne vilde Ørken, men Natten har sine Ubehageligheder, og vilde Du ride videre, da kunde vilde Dyr sønderrive Dig. Bliv hos mig, hvil Dig ud, saasnart det gryer skal jeg følge Dig paa Veien."

Jeg steg af og han bandt min Kameel fast og gav den Vand.

Derefter bortfjernede han sig; men vendte snart tilbage med et Faar, som han slagtede afstrak Skindet, og skar Kjødet istykker, han antændte derpaa en Ild og stegte ved denne et Stykke af Kjødet, hvilket han derefter satte for mig. Jeg bemærkede at min Vært under sin gjæstfri Beskjæftigelse undertiden slog sig for Brystet og græd, jeg formodede derfor at han ligesom jeg var forelsket og paa Vandring. Min Nysgjerrighed voxede, men jeg tænkte over at jeg, som hans Gjæst ikke burde plage ham med Spørgsmaal og derfor tilbageholdt jeg disse.

Da Maaltidet var endt stod den unge Mand op og gik ind i Teltet, hvorfra han bragte mig en Kande, et Bækken og et kostbart Haandklæde, tilligemed en Flaske Rosenvand. Jeg forbausedes over hans Artig-

hed og tænkte, hvor det var forunderligt, at en saa elskværdig Yngling skulde tilbringe sit Liv i en Ørken.

Vi forrettede vore Afvadskninger og talte en Stund om forskjellige Gjenstande, derefter gik min venlige Vært ind i Teltet igjen og kom tilbage med et Stykke rødt Silkedamask, som han deelte mellem os og sagde:

„Broder Araber, gaae ind i mit Telt og tag Dig et Sovested, din Byrde maae være stor, saavelsom din Udmattelse."

Jeg gik ind i Teltet og fandt i en Afdeling af dette en Madrats med grønt Damask, paa hvilken jeg, efter at have aftaget mine Overklædningsstykker, lagde mig ned og sov saa fast, som ingensinde tidligere. Da Natten allerede var vidt fremrykket, vaagnede jeg og begyndte at tænke paa min gjæstfri Vært, uden at kunde komme paa det Rene, hvad han egentlig foretog sig her i Ørkenen, da en sagte Hvisken naaede mit Øre. Jeg saae gjennem Teltvæggen og opdagede en vidunderlig deilig Qvindeskikkelse, som sad ved Siden af Teltets Eier. Begge klagede over Kjærlighedens Qvaler og Adskillelse og over de mange Hindringer, som umuliggjorde oftere Sammenkomster og jeg tænkte:

„Ynglingen lever her alene, thi jeg har ikke seet noget andet Telt, sandsynligviis er denne Skjønne Datter af en god Aand, som er forelsket i ham og for hvis Skyld han lever tilbagetrukken i denne Ørken."

Jeg lod Forhænget falde trak Tæppet over mig og faldt atter i Søvn.

Med den frembrydende Morgen vaagnede jeg klædte mig paa og sagde til Ynglingen som allerede var opstaaet:

„Naar Du nu vil have den Godhed at følge mig paa Veien vil jeg være Dig meget forbunden."

Han svarede venlig·

„Synes Du om det, saa bliv i tre Dage hos mig, som min Gjæst,"

Jeg kunde ikke afslaae ham denne Bøn. Den tredie Dag vovede jeg at spørge ham om hans og hans Families Navn, hvorfor han sagde mig, at han hørte til Stammen Asfro og jeg erfarede, at det var en Søn af min Faders Broder.

„Søn af min Onkel," udraabte jeg, „hvorfor har Du fjernet Dig fra dine Slægtninge og Naboer, og søgt Ensomhed i Ørkenen?"

Ved dette Spørgsmaal strømmede Taarer ud af hans Øine og sukkende sagde han:

„Ak kjære Fætter, jeg elskede lidenskabeligt min Onkels Datter og begjærede hende til Kone, men han afslog min Bøn og giftede hende med en anden af vor Stamme, som er rigere end jeg, og tog hende med sig. Da blev jeg greben af Fortvivlelse, jeg forlod Slægtninge, Venner, Kamerater og trak mig tilbage til Ensomheden."

Jeg spurgte ham, hvor hans lykkelige Medbeiler og Gemalinde boede.

Han svarede:

„Tæt ved Toppen af hiint Bjerg, fra hvilket hun, saa ofte Leilighed dertil gives, i Nattens Stilhed vover at liste sig til mit Telt, hvor vi nyde hinandens Selskab, men tro mig Broder vor Kjærlighed er uskyldig og from!

Derfor lever og boer jeg her, som Du seer, og medens hun besøger mig, flyve Timerne vidunderlig bort, indtil Allah opfylder sin Forudbestemmelse, og belønner vor Bestandighed i denne Verden eller bringe os sammen i Graven."

Da jeg havde hørt denne Fortælling, følte jeg

mig bevæget og opfordret til at befrie de Elskende for deres Modstandere og jeg sagde til ham:

„Jeg haaber at kunde give Dig en Plan, ved hvilken med Allahs Hjælp, jeg vil kunde ende dine og din Elskedes Qvaler."

Han svarede:

„Søn af min Onkel, sig mig din Plan."

Jeg vedblev:

„Saasnart det er Nat og din Elskede er her ville vi sætte hende paa min Kameel, den gaaer hurtigt og sikkert, Du bestiger derefter din Hest og jeg vil ledsage Dig paa en af dine Kameler. Vi ville reise hele Natten igjennem, og forinden Morgenen bryder frem vil Du være lykkelig med din Elskede. Guds Land er stort nok til at skjænke et Tilflugtssted og jeg sværger ved Himlen at være din Ven, saalænge jeg lever.

Ynglingen svarede:

„Søn af min Onkel, jeg vil raadslaae om dit Forslag med min Elskede, thi hun er klog."

Da efter Nattens Frembrud den Time var kommen hvor den unge Kone pleiede at komme, ventede min unge Vært utaalmodig hendes Ankomst, men hun kom ikke.

Han stod op, stillede sig i Aabningen af Teltet og speidede om til alle Sider, vendte tilbage i Teltet hensank i Grublen, brast i Taarer og udbrød:

„Ak! hun kommer ikke! Der maae have mødt hende et Uheld. Vent her, medens jeg opsøger hende."

Han tog sin Sabel og Landse og ilede afsted.

Efter en Times Forløb, hørte jeg hans Fodtrin og saae ham komme, bærende noget Svært i sine Arme Jeg ilede ham imøde og han tilraabte mig:

„Ak! min Onkels elskede Datter er ikke mere, jeg

bærer her hendes Liig. Hun ilede til mig da en Løve pludselig sprang imod hende og søndersleed hende. Disse blodige Lemmer er Alt hvad der er tilbage af hende.“

Han lagde hende ned, græd bitterlig og sagde:

„Forbliv her til jeg vender tilbage!“ og bortfjernede sig piilsnart.

Han vendte snart tilbage, i sin Haand bar han Løvens Hud, som han kastede paa Jorden og forlangte Vand, hvilket jeg hentede ham. Han vadskede derpaa sine Hænder, rensede Løvens Kloer, som han henrykt kyssede og græd i nogle Øieblikke. Derpaa sagde han:

„Søn af min Onkel, jeg besværger Dig ved Allah og vort Slægtskab, at opfylde min sidste Villie; thi jeg vil endnu i denne Time følge min Elskede; begrav hendes Been i samme Grav som mine.“

Efter disse Ord gik han til den Afdeling af Teltet i hvilket han pleiede at sove, forblev der en Stund for at forrette sin Andagt, kom derpaa ud, slog sig paa sit Bryst, sukkede dybt og sagde, udaandende sit sidste Suk:

„Jeg kommer min Elskede, jeg kommer,“ og hans rene Sjæl svævede til Paradiset.

Fuld af Smerte var jeg næsten ude af Stand til at opfylde mit Løfte, endelig stod jeg op, opmandede mig og nedlagde de tro Elskende i en Grav, ved hvilken jeg i tre Dage bad og klagede.

Derefter vendte jeg hjem; men aarlig besøger jeg deres Grav, for at bede til Allah om Barmhjertighed for deres Sjæle.

Historien om Prindsen af Sind og Prindsesse Fatime.

For mange Tider siden havde en Sultan af Sind en Søn med een af sine Koner, som opførte sig meget uartig mod Sultaninden, saa at denne af Sorg stod i Fare for at miste sin Sundhed.

Hendes Yndlingsslavinde bemærkede det, og foretog sig ved List at bortfjerne Prindsen. Hun raadede sin Beherskerinde, at sige til Prindsen, naar han igjen fornærmede hende, at han ikke kunde optræde overeensstemmende med sin Rang, forinden han blev elsket af Fatime, Datter af Sultanen Emir-Ben-Naomen.

Dronningen gjorde dette og Prindsen besluttede at reise til Prindsessen for at vinde hendes Gunst.

Med sin Faders Tilladelse og et standsmæssigt Følge reiste han ostsed. Snart kom han til en Orken, som var bedækket ligesom med en Sky af Græshopper, der af Mangel paa Næring faldt ganske udmattede ned. Den medlidende Prinds lod dem tilkaste Næring og denne aad de og fløi bort. Nogle Dage senere kom han til en mørk Skov, fuld af Elephanter og vilde Dyr, og da disse trods deres udhungrede Tilstand ikke anfaldt ham, lod han slagte nogle af sine Lastdyr og kaste for dem. Da de vare mættede bortfjernede de sig og gave saa godt de formaaede deres Taknemmelighed tilkjende. Ikke langt fra denne Skov traf Prindsen en Olding, hvem han spurgte om Veien til Emir-Ben-Naomens Stater og erfarede af ham, at han var ikke meget langt derfra; men at han kun kunde naae derhen over en Kjæde høie og steile Bjerge, men at han ogsaa efterat have overvunden disse Vanskeligheder, meget vanskelig vilde kunde vinde Prindsessen. Paa Prindsens Spørgsmaal, hvorfor dette var saa vanskelig, svarede Oldingen:

„Sultan Emir-Ben-Naomen, vil kun give sin

Datter til den, som kan fuldbringe tre ham opgivne Ting, men disse ere saa svære, at Menneskene ikke formaae det. Ogsaa have allerede flere Prindser bødet med deres Liv; thi den som ikke løser Opgaven, maae lide Døden, afstaae derfor fra din Beslutning."

Men Prindsen besluttede sig nu ufortøvet til at fortsætte sin Reise, og bad forinden Oldingen om hans Velsignelse og Forbøn hos Gud.

Da han var ankommen til Bjergpasset, saae han to Huler, i hvilke Aander, som han venlig beværtede, løsbrød store Masser Erts af Bjerget. Endelig kom han foran Emir-Ben-Naomens Hovedstad og bad gjennem en Gesandt om Tilladelse til at opslaae en Leir, for at vinde Prindsessen. Sultanen indvilligede og indbød Prindsen til Paladset.

Her blev han om Aftenen ført til en Gaard, i hvilken der stod et stort Fad, som indeholdt flere mellem hverandre blandede Sorter Kornvarer, hvilke Prindsen — som første Opgave for at vinde Prindsessen — skulde sortere i enkelte Bunker, hver Sort for sig, under Straf af at miste sit Hoved, hvis Sorteringen ikke var fuldført til Solopgang. Prindsen haabede paa Forsynet og da Porten til Gaarden faldt til efter ham, bad han til Allah og gjorde sig færdig til sit Arbeide, men da han indsaae Umuligheden af at fuldbringe Arbeidet i den givne Frist, blev han mismodig, opgav Arbeidet og forberedte sig paa Døden.

Medens han bad om Standhaftighed i sine sidste Øieblikke hørte han en Stemme sige:

„Trøst Dig, din Godhed mod forsultne Insekter, skal ikke blive ubelønnet."

Strax derpaa formørkedes Gaarden, Skyer af Græshopper omsvævede Fadet, og fuldbragte i faae Minutter Sorteringen af Kornet og fløi derfra.

Prindsen var ude af sig selv af Glæde, takkede Allah, og overlod sig til Hvilen, i det Haab, at der ogsaa for de øvrige Arbeider vilde tilskikkes ham høiere Hjælp.

Hvor forbausedes Emir-Ben-Naomen, da han om Morgenen kom ind i Gaarden og saae sin Gjæst i dyb Søvn, medens Kornet laae ordnet i zirlige Hobe.

Den vaagnende Prinds hilste og bad ham, at sige, hvilket Arbeide han nu skulde udføre.

Sultanen henviste ham til om Aftenen og underholdt sig med ham indtil denne Tid og blev saa indtaget af hans ædle Opførsel, at han ønskede efter Fuldbringelsen af de trende Arbeider at faae ham til sin Svigerson, ogsaa Prindsessen som havde seet ham igjennem Vinduesgittret bad for ham.

Om Natten førte man Prindsen paa en Slette foran Paladset, i hvis Midte der befandt sig en stor Beholder med klart Vand, som Sultanen befalede ham under Dodsstraf at have udtømt før Solopgang.

Prindsen forblev ved Randen af Vandbeholderen, med noget mere Haab at fuldbringe sit Arbeide, end den foregaaende Nat. Han skuffede sig ikke. Ved Midnatstid hørte han en Stemme sige:

„Prinds! Godgjørenhed forbliver aldrig ubelønnet!“ og strax efter fyldtes Sletten med Elephanter, Næsehorn, Kameler, Løver, Tigere og andre vilde Dyr, som lidt efter lidt nærmede sig Beholderen og drak saameget at den blev saa tom og tør, som om den nylig var bygget. Dyrene fjernede sig med glade Brøl.

Prindsen var nu mere end nogensinde overbeviist om at staae under Allahs og Prophetens Beskyttelse; han sov ind efter endt Takkebon og blev først vækket ved Solopgang af Sultanen som var endnu mere forbauset over Udførelsen af dette Arbeide, end

det forrige. Han førte Prindsen tilbage til Paladset og under Festlighed hengik Dagen.

Ved Nattens Frembrud blev Prindsen ført til det tredie Arbeide. Det bestod i, af en Mængde Gavntræ at forfærdige Døre, Vinduer og Tag til et Palads, saa stort som det Sultanen beboede. Prindsen var noget urolig, men Erindringen om de tidligere Hjælpemidler opmuntrede ham igjen.

Han forrettede sin Andagt og satte sig forventningsfuld ned.

Ved Midnat blev han vækket ved Lyden af Saven, Hamren, Høvlen og Sang af glade Haandværkere.

Da han saae op, bemærkede han sine Venner fra Jernbjergene, som tilraabte ham:

„Berolige Dig, Prinds! Vi ere komne for at gjengjælde Dig for din Beværtning." For Dagens Frembrud var Paladset færdig, hver Dør, hvert Vindue, hver Hjørne var forsynet med Guld og Sølv.

Da Prindsen havde taget Afsked fra sine hjælpsomme Venner, ilede Emir-Ben-Naomen til, som ved Solopgang havde beundret det vidunderlige Værk fra sine Vinduer, for at see det fortræffelige Arbeide i Nærheden og ønske sin Svigerson tillykke. Han førte Prindsen til sit Palads og efter de nødvendige Forberedelser blev Brylluppet feiret med Prindsessen i det nye Palads. Der blev det unge Ægtepar i tre Maaneder, derefter vendte Prindsen tilbage til sin Fader, til hvem han kom i et belciligt Øieblik ved at befrie ham fra en fjendtlig Sultan som netop havde indesluttet hans Hovedstad.

Hans Fader modtog ham med Henrykkelse og efterat Prindsen havde bedt Sultaninden om Tilgivelse for sin tidligere Uartighed, tilgav hun ham, tog ham i

Søns Sted og hele Familien levede nu i den bedste Forstaaelse.

Historien om de syriske Elskende.

I Staden Damask levede engang to Brødre, den ene var riig, den anden fattig, denne havde en Søn, hiin en Datter.

Da den Fattige døde efterlod han sin, netop til Yngling modnede Søn, under sin rige Onkels Beskyttelse, der som en Fader antog sig det unge Menneske, indtil denne forlangte sin Cousine tilægte; Onkelen nægtede det og jagede ham ud af Huset.

Pigen indvilligede i at flygte med ham, og sneg sig om Natten ud af sin Faders Bolig og begav sig til sin Elskede, som holdt to Heste og et Muldyr til at føre deres Bagage.

De reiste hele Natten igjennem, og kom til en Havn, hvor de fandt et seilfærdigt Skib. Pigen besteg det strax, medens hendes Elsker endnu forblev nogen Tid paa Bredden for at sælge Hestene og Muldyret.

Medens han søgte en Kjøber reiste der sig en gunstig Vind, hvorfor Skibsføreren lod lette Anker, Seilene heise og seilede bort, uden at bryde sig om Pigens Bønner, da hendes Skjønhed havde fortryllet ham, og hun bad ham at afvente sin Elskers Tilbagekomst, eller at bringe hende tilbage til Strandbredden.

Da hun nu saae sig fangen, lod hun, som en characteerfast Qvinde, istedetfor at klage, tilsyneladende som hun syntes godt om den falske Kaptains Artighed, og indvilligede i at ægte ham i den første Havn. Dermed beroligedes han, og behandlede hende artigt og ærbødigt.

Endelig gik Skibet tilankers for en By, til hvilken Capitainen begav sig, for at forberede det Nødvendigste til Bryllupet.

I hans Fraværelse foreskillede hun Skibsmandskabet hans forræderiske Opførsel saa eftertrykkelig, og lovede dem saa rigelig Løn, naar de vilde føre hende tilbage til hendes Elskede i Havnen fra hvilke de vare komne, at Matroserne lode sig bevæge til at heise Seil og vende deres Herre Ryggen.

Efter nogle Dages Forløb hævede der sig en heftig Modvind, som drev Skibet langt ud af sin Cours og tvang dem til at løbe ind i den nærmeste Havn, som hørte til en mægtig Sultans Hovedstad, hvis Betjente kom ombord for at undersøge Skibet, og spurgte om dets Ladning og Bestemmelsessted.

De fandt med Forbauselse at Skibet blev commanderet af en overmaade smuk Qvinde, og da de havde underrettet Sultanen om hendes Skjønhed, ønskede han at besidde hende og lod hende gjøre et Ægteskabstilbud.

Hun indvilligede tilsyneladende heri, hvorefter Sultanen lod gjøre de meest glimrende Forberedelser til Formælingen. Da alt var tilberedt, sendte han sin Visirs Datter, med andre Damer, ialt niogtredive i Tallet, prægtigt klædte, for at ledsage Bruden, ned til Strandbredden.

De bleve venligt modtagne af den listige Dame, som indbød dem til at indtage Forfriskninger i den store Kahyt, som hun havde ladet smykke med kostbare Tæpper og i hvilken hun lod anrette et kostbart Maaltid, hvortil de satte sig.

Hun bortsendte derefter Baadene i hvilke de vare komne, og lod Sultanen sige, at hun vilde beholde Damerne ombord til den næste Morgen, og derefter komme i Land med dem. Hun behandlede sine Gjæster

saa venligt og indtagende, at Alle beundrede den vordende Sultaninde og fornøiede deeltoge i Maaltidet; men hvor forbausedes de ikke, da hun midt om Natten lettede Anker og udtalte den Advarsel, at de under Dødsstraf skulde forholde sig rolige, og ikke vække Larm i Havnen.

Skibet stak nu saaledes uhindret i Søen.

Den uforfærdede Befalingshavende trøstede de forskrækkede Damer, fortalte dem hendes eget Eventyr og gav dem det Løfte, at de, saasnart hun blot igjen lykkelig var kommen til sin Elsker, naar de ønskede det, sikkert igjen skulde naae deres Hjemstavn.

Hendes Venlighed vandt saaledes lidt efter lidt deres Hjerter, saa at de glemte deres Sorger, vare tilfredse med deres Stilling og sluttede sig saa fast til deres Herskerinde, at de, naar det afhang af dem selv, aldrig vilde forlade hende.

Efter en Fart af nogle Uger maatte de styre ind paa den første Kyst, som viste sig, for at indtage Proviant og Vand.

Skibet gik til Ankers, og Jomfruen med sine Ledsagerinder gik i Land.

Her bleve de omringede af Rovere, som truede med at tage dem tilfange.

Den heltemodige Jomfru, som bad sine Ledsagerinder at skjule deres Frygt, sagde med leende Mine til Rovercapitainen, at Magt var unyttig, thi hun og hendes Ledsagerske vare beredte til at sætte sig ud over almindelige Skikke, ja de havde ligefrem indviet dem til Glæden; derfor seilede de fra Kyst til Kyst og kunde blive hos dem, saalænge de ønskede det.

Dette var de vilde Røvere velkommet; de lagde deres Vaaben fra sig og lagde alle Slags Levnetsmidler frem for de Skjønne; man satte sig ned til et kosteligt

Maaltid, til hvilket Jomfruen endnu lod bringe et Forraad af Viin fra Skibet.

Glæde og Munterhed herskede; men den kloge Jomfru havde blandet Opium i Vinen, og midt under Glæden faldt Roverne bedøvede i søvn.

Hun tog derfor tilligemed sine Ledsagerske, Rovernes Sabler, og dræbte dem alle undtagen Anføreren, som de bandt paa Hænder og Fødder med stærke Strikker.

Efterat de endnu havde afskaaret hans Skjæg, hang de en Sabel omkring hans Hals, for at han ved sin Opvaagnen, ved Synet af sine dræbte Kamerater, skulde lide mer end Dødsqval.

Fruentimmerne hentede nu fra Hulen alle Rovernes sammenhobede Rigdomme, og en Masse Vaaben og Levnetsmidler, som de triumpherende bragte ombord i Skibet, hvorefter de igjen lettede Anker.

Efter nogle Dages Fart opdagede de en prægtig rummelig Havn, som omgav en stor smuk Stad.

Den dristige Jomfru løb ind i Havnen og kastede Anker; iførte sig tilligemed sine Ledsagerinder prægtige Herredragter, og saaledes lode de dem ro til Bredden.

Her fandt de hele Byens Befolkning i dyb Sorg over deres, for faa Dage siden afdøde Sultan.

Synet af en, med et saa prægtigt Følge omgivet Prinds, gjorde megen Opsigt, og man meldte det til Visiren, som, indtil Valget af en ny Sultan havde fundet Sted, førte Regeringen.

Visiren saae i Prindsens Ankomst et Vink af Skjæbnen, gjorde ham strax sin Opvartning og indbød ham til at være tilstede ved Valget, og fortalte ham tillige, at det var Skik og Brug deri Landet, naar en Sultan døde uden at efterlade sig mandligt Afkom, at det foran Paladset til Valgtiden forsamlede Folk, da

valgte den til Sultan, paa hvis Skulder en Fugl, som man lod flyve, satte sig.

Den formeentlige Prinds modtog Indbydelsen, og blev med samtlige sine Ledsagerinder ført til en, til alle Sider aaben Pavillon, for derfra at kunne see Festlighederne.

Da nu den skjæbnesvangre Fugl var bleven løsladt af sin Kjæde, steeg den først høit i Luften, svævede derpaa ned igjen, flagede hist og her omkring paa Pladsen, fløi endelig hen til Pavillonen og satte sig paa Jomfruens Skulder og slog med Vingerne.

Strax bøiede Visiren og Hoffolkene sig til Jorden, og den forsamlede Mængde kastede sig ned og raabte:

„Længe leve vor Sultan, som Skjæbnen tilsendte os!"

Den forklædte Jomfru blev strax ført til Paladset, sat paa Thronen og under Folkets Hyldestraab erklæret for Rigets Beherskerinde.

Efter faa Dages Forløb tilbød Visiren Sultanen sin Datter til Gemalinde, og Bryllupet blev feiret med største Pragt.

Men da nu Sultanen begav sig med sin Brud til Sovegemakket, behandlede han hende koldt og tilbageholdende, fjernede sig fra hendes Side, og tilbragte Natten i Bøn.

Sultanindens Moder, som havde erfaret denne paafaldende Opførsel, meente, at det vel maatte være en Følge af overdreven Beskedenhed.

Men da der nu i flere Nætter ikke skete nogen Forandring, saa kunde den krænkede Brud ikke længere tilbageholde sig, og sagde:

„Hvorfor, o Herre, tog i mig til Kone, naar jeg mishager Eder?"

Den ved disse Ord rørte Jomfru svarede:

„Prindsesse, jeg vilde ønske jeg var hvem I anseer mig for; men jeg er en, ved Kjærlighed ulykkelig Kone.“

Hun fortalte hende derpaa sit Eventyr siden sin Flugt fra det fædrene Huus; derved blev Visirens Datter saa rørt, at hun lovede hende evigt Venskab og Taushed indtil Skjæbnen hidførte hendes Elsker. Derimod lovede hun hende, at naar Gjenstanden for hendes Tilbøielighed nogensinde vendte tilbage til hende, at Ægteskab da skulde finde Sted imellem dem Begge.

Efter denne Overeenskomst gjenvandt Visirens Datter atter sin Munterhed. Begge levede fra denne Tid fuldkommen lykkelig med hinanden, idet den ene udøvede en Sultans Magt til sine Undersaatters Tilfredshed, den anden spillede en tilfreds og lydig Kones Rolle, medens Begge længtes efter deres fælleds Gemal.

Da Kongeriets Hovedstad var en Markedsplads for Folk fra alle Verdens Kanter, saa fandt den formeentlige Sultan paa følgende List til Gjenfindelsen af sin Elsker, idet hun forudsatte, at han vilde reise allevegne om for at gjenfinde hende.

Hun byggede derfor et prægtigt Karavanserai med kolde og varme Bade, og enhver Bequemmelighed for Reisende.

Da dette var fuldendt lod hun bekjendtgjøre, at Fremmede fra alle Verdens Dele vare velkomne der, og skulde blive forsynede med alt Nødvendigt, indtil de havde valgt dem en Bolig i Byen eller vilde reise igjen.

Over Porten lod hun opsætte sit eget meget lignende Billede, og befalede Vagten, at enhver Fremmed, som syntes at kjende dette, skulde føres til Paladset.

Neppe var der hengaaet nogle Uger, før Faderen til den formeentlige Sultan, som var rist mange tusinde

Mile for at opsøge sin Datter, ankom foran denne Port, og ved Synet af Billedet udbrød:

„Ak! hvilken Lighed med mit stakkels fortabte Barn!"

Han blev strax ført til Paladset, erholdt en prægtig Bolig og talrig Betjening; men om Grunden til hans Indespærrelse og hans tilkommende Skjæbne, forblev han i fuldkommen Uvished.

Strax derefter kom ogsaa hans trøstesløse Neveu til Staden. Fra den Tid Skibscapitainen havde narret ham, var han vandret fra Sted til Sted for at finde sin Elskede.

Ved Synet af Billedet sukkede han og faldt i Afmagt; Vagten bar ham derfor til Paladset. Da han var kommen til sig selv igjen, forbausedes han over Betjentenes Opmærksombed imod ham, og den glimrende Maade paa hvilken man sørgede for ham; men forgjæves forskede han efter Grunden til sin Anholdelse, man svarede ham kun:

„Hav Taalmodighed, Herre! og forhold Eder rolig, indtil Forsynet befrier Eder."

Snart derefter naaede ogsaa Skibscapitainen, som var reist fra Havn til Havn efter sit tabte Skib, til denne By, begav sig til Karavanseraiet, men neppe havde han seet Billedet, før han udbrød:

„Hvilken Lighed med den listige Qvinde, som stilte mig fra min Eiendom, idet hun stjal mit Skib."

Strax blev han af Vagten ført til Paladset og behandlet med Godhed.

Efter nogle Dages Forløb fremkom ogsaa den Sultan og Visir, hvis Datter var bleven bortført med de ntogtredive Jomfruer, og strax raabte de ved Synet af Billedet:

„Hvor ligt er dette Billede dog med den Qvinde,

som bortforte vore Børn. O blot vi maatte finde hende for at hævne os."

Efter disse Ord bleve de grebne og førte til Værelser i Paladset, som svarede til deres Rang.

Kort derpaa ankom ogsaa Røvercapitainen, fuld af Iver for at hævne sine Kamerater, og ved Synet af Billedet udbrød han:

„Sikkert er dette vor Plageaands Portrait! O, gid jeg kunde finde hende, for at affone mine Venners Blod!"

Neppe havde han udtalt, før Vagten bemægtigede sig ham, bandt hans Hænder og Fødder, og indespærrede ham i Paladsets Fængsel, hvor han fik daarlig Føde.

Da den formeentlige Sultan nu havde alle disse Personer i sin Magt, besteeg hun en Morgen, omgivet af en talrig Forsamling, sin Throne, og lod dem bringe for sig.

Da de Alle havde bevidnet hende sin Ærefrygt, befalede hun dem, at fortælle sig Foranledningen til deres Reise til Hovedstaden.

Da den kongelige Nærværelse lukkede deres Mund, sagde hun:

„Da I tier, saa vil jeg tale;" og nu fortalte hun Enhver hans Eventyr.

Derpaa gav hun sig tilkjende og faldt sin Fader og sin Elsker om Halsen, med hvilke hun trak sig tilbage til Paladsets Indre

Sultanen og Visiren følte sig lykkelig i sin Datters og de andre Damers Selskab.

Skibscapitainen fik sit Skib tilbage, men Røveren blev brændt paa et Baal.

Efter nogle Dages nødvendige Forberedelser fandt Dobbeltbryllluppet Sted, og den heltemodige Jomfru og

hendes Veninde levede lykkelig med deres fælleds Gemal, som de indrømmede Thronen.

Efterat Sultanen og Visiren var forbleven nogen Tid ved Hoffet, vendte de tilbage til deres Hjemstavn; men de niogtredive Piger havde fattet saamegen Kjærlighed for deres Herskerinde, at de forbleve ved Hoffet, hvor de ægtede de fornemste Herrer, og saaledes Alle førte et lykkeligt Samliv.

Historien om Ins-al-Wudschud og Wird-al-Ikmam.

For lang Tid siden levede en mægtig Sultan, som havde en Visir ved Navn Ibrahim, hvis Datter var Datidens skjønneste Dame, hvorfor man kaldte hende Wird-al-Ikmam, det er „Blomsternes Rose."

Sultan Schamich pleiede aarlig at indbyde de Ædleste og Rigeste, udmærkede Kunstnere og Videnskabsmænd, til sit Hof, hvor de bleve prægtig underholdte paa kongelig Regning.

De Første viste deres Mod og Færdighed for Fyrsten i krigerske Øvelser; de Sidste udstillede Beviserne for deres Kundskaber og Flid, og sagkyndige Dommere fordeelte Præmier til de Værdigste.

Paa en af disse festlige Dage sad Visirens Datter paa en tilgittret Balkon i Paladset for at see paa Legene, og blev derved saa indtagen af en ung Adelsmands Skikkelse og Færdighed, hans Navn var Ins-al-Wudschud, det er den fuldkomne menneskelige Natur, at hele hendes Sjæl blev greben af Kjærlighed.

Hun viste ham til en Fortrolig, og gav denne et Brev til Gjenstanden for hendes Kjærlighed.

Den unge Mand var henrykt over sin Lykke, og

da han den følgende Dag havde seet saa meget af hendes Skjønhed, som Gulogitteret om Balkonen tillod, bortfjernede han sig med Hjertet i Fyr og Flamme.

Daglig, ja næsten hver Time, blev der vexlet Breve, og fulde af Utaalmodighed fastsatte de en Sammenkomst.

Men det lille Brev, som fastsatte Tid og Sted, blev tabt af den Fortrolige og bragt til Visiren, som af Omsorg for sin Families Ære, endnu den samme Nat førte sin Datter til et langt bortliggende Slot, som han eiede paa en Ø; det stod der i en stor Sø omgivet af bjergrige Ørkener.

Den ulykkelige Pige maatte føie sig i sin Skjæbne, men var klog nok til forinden sin Afreise, at skrive paa Yderiden af Balkonen følgende Vers:

„Huus jeg besværger Dig, fortynd den Elskede min Smerte, hils ham paa det Hjerteligste fra mig, thi jeg maa bort og veed ikke hvorhen, ved Nattetid ile de hemmelig med mig herfra, Skovens Skygger bedækker Reisen, medens Skovens Fugle synge Klagesange fra Grenene, de synes at ville forkynde mig Adstillelsen fra den Elskede, den bittre Kalk er fyldt til Randen, Skjæbnen tvinger os til at tømme den, jeg blander Drikken med søde Forhaabninger; men de ere intet uden Dig min Elskede"

Da Elskeren om Morgenen kom tilsyne under Balkonen, paa hvilken han haabede at see sin Elskede, læste han det uvelkomne Budskab, som for en Tid bragte ham ud af Fatning. Da han igjen kom til sig selv, besluttede han at forlade Hoffet og opsøge sin Elskede.

Forklædt i en Munkekappe forlod han Byen, og vandrede, anbefalende sig til Forsynets Beskyttelse, uden at vide hvorhen.

Saaledes drog han flere Uger omkring, uden at

finde Spor af sin Elskede, da han pludselig i en tyk Skov mødte en uhyre Løve, som han ikke troede at kunde undslippe.

Efterat han havde bedt for sin Elskedes Lykke og anbefalet sin egen Sjæl til Gud, ventede han Løvens Spring. Men hvor stor var hans Forbauselse da det kongelige Dyr venligt nærmede sig ham, slikkede hans Hænder og deeltagende saae paa ham.

Den gik rundt om ham, derpaa langsomt fremad og gav Ynglingen ved sit Hoveds Bevægelser, Tegn paa at følge sig. Ins-al-Wudschud gjorde det og blev af Løven ført gjennem Skoven.

Pludselig blev Dyret staaende foran Indgangen til en Hule, som var spærret ved en Jernport, slikkede sin Ledsagers Hænder og forsvandt i Skoven.

Ynglingen nærmede sig Hulen, paa hans Banken blev denne aabnet af en ærværdig Eneboer, som bød ham velkommen, gav ham varmt Vand til at vaske sine Fødder med, og satte Forfriskninger for ham. Derpaa spurgte Eneboeren hvorledes han kom til denne øde Orken, Ins-al-Wudschud fortalte sit Eventyr og Eneboeren sagde:

„Du er Himlens Yndling ellers havde Løven slugt Dig; tvivl ikke paa dit Foretagendes heldige Udfald, paa min Bistand skal det ikke mangle."

Efterat Ins-al-Wudschud havde takket ham, fortalte Eneboeren ham, at han i næsten tyve Aar ikke havde seet noget menneskeligt Ansigt, med Undtagelse af nogle Dage før hans Ankomst, hvor han ved en Vandring over Bjergene ved Randen af Søen, havde seet en Leir, og i denne en Mængde rigtklædte Mænd og Qvinder, endeel af dem havde indskibet sig paa en staselig Jagt. „Sandsynligviis," vedblev han, „har denne Jagt bortført din Elskede til Slottet, som staaer paa

en Ø midt i en Sø. Er det saaledes saa skal Du snart lande sikkert der, lad kun Forsigtighed være din Førerske, jeg vil i Nat tænke efter hvad jeg kan gjøre for dit Bedste." Derpaa førte Eneboeren sin Gjæst til et Værelse og overlod ham til Hvilen.

Den smukke Wird-al-Ikman, var meget nedslaaet og bedrøvet i sit Fangenskab og hendes Ledsagerinde kunde ikke opmuntre hende.

Tungsindig gjennemvandrede hun Slottets smukke Have, hvis Buske vare fyldte med alle Slags Fugle som sang herligt, men kun Duernes Kurren og Nattergalens Sang fængslede hende.

Flere Timer efter hinanden sad hun paa en Græsbænk og hørte paa disse Toner og troede i dem at høre sin Elskers Stemme, hun forlod ikke dette Sæde før den faldende Natteduk nedsagede hende til at søge Ly. Vi vendte nu tilbage til hendes Elsker. Udmattelse og Eneboerens trøstige Forsikkringer havde beroliget Ins-al-Wudschuds Gemyt, han sov fast indtil Solen allerede stod høit paa Himlen.

Da han var vaagnet, hjalp Eneboeren ham med at forrette sin Andagt, derefter fortærede de et fælles Maaltid af Mælk, Brød og Frugter. Derpaa bad Oldingen ham, at hente nogle Bundte Palmebark fra Skoven, han lavede deraf en lille Baad, gav den til Ins-al-Wudschud og sagde til ham:

„Gaae til Søen, sæt din Baad i Vandet, den vil strax blive stor nok til at kunde indtage Dig og overlad alt Øvrigt til Himlen. Lev vel!"

Efterat Ins-al-Wudschud under Taksigelse havde taget Afsked fra Eneboeren, gjorde han efter dennes Forskrift.

Neppe havde hans lille Fartøi berørt Søen, førend

det blev til en stor Baad med udspændte Seil. Han steg i den og snart tabte han Landet af Syne.

I nogle Dage saae han kun Vand og Himmel, endelig viste der sig en Øes Kyst, paa hvilken han landede og bandt sin Baad til en stor Træstamme. Han gik derpaa dybere ind i Landet, det var rigt paa grønne Enge, klare Bække, skyggefulde Alleer, Træerne vare belæsede med alle Slags Frugter og Fugle sang paa deres Grene.

Da han havde mættet sig med Frugter, fortsatte han sin Vandring og kom til Porten ved en stor aflukket Bygning.

I tre Dage ventede han forgjæves, men ingen Beboer var at see.

Endelig den fjerde Dag blev Porten aabnet af en Mand, som gik hen til Ins-al-Wudschud og spurgte ham, hvem han var, hvorfra han kom og paa hvem han ventede. „Jeg er fra Ispahan," sagde den Spurgte. „Paa en Handelsreise blev jeg ved et Skibbrud opkastet paa denne Kyst, af alle mine Ledsagere er jeg kun bleven reddet." Manden brød ud i Taarer ved denne Meddelelse og sagde:

„Gud bevare Dig fra flere Ulykker, ogsaa jeg er fra Ispahan. Da jeg var ung bekrigede et mægtig Følge os og bortførte mig, tilligemed andre Fanger, fra mit Fædreland, derpaa blev jeg solgt som Slave til min nuværende Herre. Men kom Landsmand, træd ind i Palatset, hviil Dig ud, vi ville trøste os til Forsynet maaskee bringer os til vor Hjemstavn."

Ins-al-Wudschud tog venlig mod Indbydelsen og da han traadte ind i Gaarden saae han et høit vidtforgrenet Træ, paa hvilket der hang flere gyldne Bure med skjønne Fugle, disse kappedes med hverandre i smukke Sange og syntes at byde ham velkommen.

Han spurgte sin Vært, hvem Bygningen tilhørte og denne nævnede som Eier Visiren Ibrahim, som havde ladet sin Datter bringe herhen, og som kun engang aarlig besøgte hende, for at erkyndige sig om hendes Befindende og forsyne hende og hendes Følge med det Nødvendige.

Ins-al-Wudschud var nær ved at udbryde i Jubel, da han hørte dette, men han bekæmpede sine Følelser og tænkte blot: „Endelig har jeg naaet min Elskedes Opholdssted."

Hans henrivende Skjønne, som ikke formodede at hendes Elsker var hende saa nær, og som for lang Tid siden var kjed af sit eensomme Opholdssted, havde imidlertid besluttet at flye fra sit Fangenskab samme Aften.

I Nattens Mørke lod hun sig glide ned fra Vinduet i sit Soveværelse i en af sønderskaarne Klæder flettet Stige, og naaede lykkelig Jorden.

Hurtig flygtede hun til Solysten hvor hun saae en Fiskerbaad. Eieren af denne som paa Grund af hendes umaadelige Skjønhed, ansaae hende for en Aand, tog hende endelig paa hendes Forsikring om, at hun kun var en jordisk Qvinde, i sit Fartøi.

Hun belønnede hans Godhed med kostbare Juveler og bad ham, sætte hende over Søen. Fiskeren heisede Seil, Vinden som i Begyndelsen var gunstig sprang imidlertid vludselig om, og der reiste sig en heftig Storm, som tre Dage efter hinanden med stor Livsfare drev dem ud af deres Cours. Endelig lagde Stormen sig, Søen blev rolig og man fik Land i Sigte.

Da de kom Kysten nærmere saae de en Stad med prægtige Bygninger. Under Terrassen, som hørte til Sultanens Palads gik de for Anker. Tilfældigviis sad Sultan Dara med sin Datter paa en Balkon, for

at nyde det smukke Syn af Havnen, opfyldt med Skibe fra alle Verdens Egne.

Da han saae Baaden, befalede han dens Eier og Mandskab skulde bringes til ham.

Ved Synet af den skjønne Wird-al-Ikmam forbausedes han ikke lidet og da han af hendes prægtige Klædning og Holdning, sluttede sig til hendes høie Rang, bad han hende tage Plads ved hans Datters Side og spurgte hende om hendes Fødeland samt om Hensigten med hendes Reise, hvorpaa hun i Korthed meddeelte ham sit Eventyr. Sultanen tilsikkrede hende sin Bistand, og lovede hende at gjøre alt hvad der stod i hans Magt for at forene hende med sin Elsker. Han afsendte derpaa strax sin Visir til Sultan Schamich, med kostbare Foræringer og Bøn om at sende ham Ins-al-Wudschud til [illegible].

Da Visiren ankom til Sultan Schamichs Hovedstad, udrettede han sin Ordre; men erholdt det Svar af Sultanen, at Ins-al-Wudschud havde allerede til hans Sorg for et Aar siden bortfjernet sig fra Hoffet og han kjendte ikke hans Opholdssted, dog vilde han befale sin Visir, at ledsage Gesandten for at opsøge ham. Saaledes reiste da nogle Dage efter begge Visirerne afsted, uden at vide, hvorhen de skulde vende sig.

Endelig naaede de Kysten af Havet Kunnus, hvor de paa et leiet Fartøi seilede til Øen Tuttalla, om hvilken Sultan Schamichs Visir fortalte sin Reisekammerat følgende:

Denne Ø var for nogle Aarhundreder tilbage beboet af Aander. En Aandeprindsesse forelskede sig i en smuk ung Mand, Søn af en Emir af Kairo, som hun, da hun usynlig svævede over hans Faders Have, saae sove i Dagens Hede.

Hun satte sig ved Siden af ham og da hun havde

vækket ham, forbausedes han ikke lidet over at see et saa smukt qvindeligt Væsen saa nær ved Siden af sig, han gjengjældte hendes Kjærtegn, og det manglede ikke paa gjensidige Forsikringer om Kjærlighed og Troskab.

Efter nogle Timers Forlob tog Prindsessen Afsked fra ham med den Forsikring, igjen at besøge ham og forsvandt fra hans Blikke.

Han hensank i Eftertanke om sit Eventyr, indtil Natteduggen faldt; hans Forældre lode ham hente ved Slaver til Paladset, da de frygtede for hans Sundhed.

Men han vilde ikke gaae med Slaverne og talte, som det syntes dem, saa usammenhængende om sin Elskede, at disse meente at deres unge Herre var bleven tosset, og tvang ham med Magt til at gaae hjem.

Hans Forældre vare meget urolige, forgjæves opfordrede de ham til at nyde Noget; han var bedrovet, gik ind i sit Værelse, hvor han tilbragte Natten i rastløs Angst, og ventede med Utaalmodighed Morgenen, for at begive sig til det Sted, hvor hans Elskede havde lovet at komme.

Ved Morgendæmringen gik Emirens Søn til Haven, og blev snart glædet ved Synet af sin Længsels Gjenstand; medens de endnu gjensidig tilsvoer hinanden den ømmeste Kjærlighed, fremtonede pludselig Moderen til Prindsessen, som af sin Datters Opførsel havde sluttet sig til at hun havde en hemmelig Kjærlighedshistorie.

Hun styrtede los paa de Elskende, greb sin Datter ved Haarene, slog hende, og skjældte hende ud, fordi hun havde nedværdiget sin Aandeadel ved Kjærlighed til en elendig Dødelig; men Prindsessen svarede, at hendes Skjelden og Smelden var forgjæves; hendes Kjærlighed var uudslukkelig, og at hun hellere vilde slides i tusinde

Stykker, end skilles fra Gjenstanden for hendes inderligste Kjærlighed.

Da nu Moderen selv blev rørt af Ynglingens ualmindelige Skjønhed, og han faldt paa Knæ for hendes Fødder og bad om Naade for sin Elskede, saa gav hun endelig efter, og indvilligede i deres ægteskabelige Forbindelse.

Denne blev feiret med store Festligheder, og denne Ø, opkaldt efter Prindsesse Tuttalla, blev hendes Opholdssted.

Endnu staaer, efter mange Aarhundreders Forløb, deres prægtige Palads, og er i min Besiddelse. I dette vil jeg finde min Datter, som jeg for et Aar siden, for at undgaae en ung Mands Efterstræbelser, som vilde ægte hende mod min Villie, lod bringe hertil."

Visiren landede og begav sig til Paladset, men til Ibrahims Forbauselse hørte han om sin Datters Flugt, og at hun ikke havde været til at opsøge paa hele Øen.

Da han imellem Tjenerskabet saae en Fremmed, bleg, sørgmodig udseende Mand, spurgte han hvem han var og erfarede, at det var en ung Kjøbmand, som havde lidt Skibbrud, og som man af Menneskekjærlighed havde optaget. Ibrahim bad nu Sultan Daras Visir, at vende tilbage og sige sin Herre om deres forgjæves foretagne Efterforskninger, og bad ham tage den formeentlige Kjøbmand med i sit Følge til Ispahan. Dette skete, begge Ministre toge Afsked fra hinanden, og enhver drog sin Vei.

Sultan Daras Visir syntes saa godt om den formeentlige Kjøbmands Væsen, at han ofte fortrolig underholdt sig med ham. Dette gav den unge Mand Mod til at erkyndige sig om Visirens Hensigt med sin lange Reise.

Visiren fortalte ham derpaa om den skjønne Wird-

al-Ikmams Ankomst til hans Herskers Hof, om den Deeltagelse hun havde indgydt Fyrsten og om dennes Ønske, at gjøre en Ende paa hendes Lidelser.

Da kunde Ins-al-Wudschud ikke længer skjule sine Følelser, han gav sig tilkjende for Visiren, som blev meget glad over det uventede Sammentræf.

Han behandlede ham med den største Agtelse, forsynede ham med de bedste Klædninger, og Ins-al-Wudschud gjenvandt snart sit tidligere smukke Ydre.

Strax efter deres lykkelige Ankomst til Sultan Daras Hovedstad, blev han forestillet for Sultanen, som indtaget af hans Skjønhed og ridderlige Væsen, strax foranstaltede Bryllupet mellem de lykkelige Elskende, og strax sendte Budskaber til Sultan Schamich og hans Visir, som Begge græmmede sig over det formeentlige Tab af en Yngling og en Datter.

Sultan Dara beholdt det lykkelige Par en Tid lang ved sit Hof, og afskedigede dem med kostbare Foræringer da de vendte tilbage til deres Hjemstavn.

De naaede denne sikkert, Sultanen og Visiren modtoge dem med hjertelig Glæde, og den Sidste forglemte ganske sin tidligere Strenghed.

De Elskende nøde nu alLykke paa Jorden, indtil Dødsenglen kaldte dem.

Harun Alraschids Eventyr.

Da Kalifen Harun Alraschid engang var i daarlig Humeur, spurgte han Mesrur, Obersten for Gildingerne, paa hvilken Maade han skulde forslaa Tiden og bortdrive sine Griller. Denne foreslog en Spadseretour i Haven; men Harun havde ikke Lyst dertil.

„Har I ikke de skjønneste Qvinder i Eders Hamer?"

„Kan være; men de kjede mig."

„Besee engang Eders Skatkammers Kostbarheder; maaskee gjør det Eder Fornøielse."

„Jeg er saa vant til alle disse Ting, at Intet mere gjør Indtryk paa mig."

„Saa lad Eders Ministre og Lærde komme sammen; deres Samtaler vil sikkert adsprede Eder."

„Himlen bevare mig for saadan en Narreforsamling."

„Naar slet Intet gjør Eder Fornøielse, saa tag Eders Sabel og afhug mit Hoved, maaskee fryder det Eder, at see mit Blod flyde."

Dette Indfald morede Sultanen og han svarede:

„I Sandhed, jeg har ikke Lyst til Andet end at høre en Historie; see, om der befinder sig Nogen mellem mine Folk, som kan fortælle en saadan."

Mesrur gik og bragte Aly-Ebn-Mansur fra Damask, som foredrog Kalifen Historien om de Elskende fra Bagdad; men denne morede ham saa lidet, at han begyndte at sove, og befalede Fortælleren at tie.

Da nu Kalifen havde tabt Lysten til at lade sig Noget fortælle, besluttede han forklædt at foretage sig en Tour i Staden, i Mesrurs og sin Visir Giafars Selskab. Visiren forsøgte at tale ham fra sit Forsæt, idet han forestillede ham, hvor let Nogen, som ikke kjendte ham, kunde fornærme ham og henrive ham til Vrede.

„Skee hvad der vil," sagde Kalifen, „mig skal Intet fornærme."

De forlode Paladset gjennem en hemmelig Dør, og efterat de havde gjennemvandret nogle Gader, saae de en prægtig Bygning. Dens staselige Port var oplyst ved en Guldlampe. For Indgangen hængte der

et Silkeforhæng, paa hvilket der med gyldne Bogstaver var broderet den Sætning:

„Den, som spørger om Noget der ikke angaaer ham, vil snart erfare, hvad der ikke behager ham."

Kalifen blev nysgjerrig, satte sig tæt ved Porten, og befalede Mesrur at kalde og at bede om en Drik Vand, til at slukke en stakkels Reisendes Tørst med.

Paa hans Kalden kom en Slave ud, betragtede de Ubekjendte, og meldte sin Herre, at tre ærværdigt udseende Mænd havde forlangt en Forfriskning; han indbød dem derefter til at træde ind i Huset.

Kalifen tog mod Indbydelsen, og blev med sine Ledsagere ført til et prægtigt Værelse og der gjæstfrit modtaget af en ung Mand med et smukt Væsen og nødt til at tage Plads.

Paa Værelsets fire Vægge læste han den samme Sætning, indvirket paa Silkeforhæng, som der stod paa Porten. Der blev nu frembaaret et kostbart Maaltid, i hvilket Alle deeltoge; efter dette førte den unge Mand sine Gjæster ind i et endnu prægtigere Værelse; alle Slags Frugter og Drikke bleve fremsatte, og tyve skjønne Dandserinder forhøiede Nydelsen ved kunstfærdige Dandse.

Da den første Afdeling af disse opførte deres Sang og Dandse, blev Kalifen saa henrykt, at han sønderrev sine Klæder, hvorpaa man gav ham andre. Den følgende Afdelings Dandse frembragte det samme Indtryk paa Giafar og Mesrur, og da den sidste Afdeling forsøgte deres Kræfter, sønderrev Husherren sine Klæder og blev afmægtig.

Medens hans Folk nu forsøgte at bringe ham til sig selv igjen og paany paaklædte ham, saae Kalifen paa hans Sider og Bryst, Striber som syntes at være fremkommen ved Pidskeslag. Hans Nysgjerrighed

var vakt og trods Giafars Foreſtillinger, trængte han ind paa ſin Vært, at denne ſkulde fortælle ham Aarſagen til hans Straf. Den unge Mand, ærgrede ſig over ſine Fremmedes Uforſtammethed, ſom han ſaa gjæſtfrit havde beværtet.

Han ſagde:

„Har I ikke læſt Advarslen ved min Port og mine Vægge? I forlangte kun et Bæger Vand; jeg gav Eder en Feſt; men nu ſkal I ikke undgaae Eders Straf.“ Giafar kaſtede ſig for den unge Mands Fødder og ſagde, de vare kun uvidende Bønder fra Balſora.

„Naar det er ſaaledes,“ ſagde den unge Mand, „ſaa maae jeg ogſaa undſkylde Eders ſlette Opdragelſe.

Gaae bort i Fred, men ſøg ikke igjen at tilfredeſtille Eders uforſtammede Nysgjerrighed, for at ikke en mindre eftergivende Vært, end jeg ſkal ſtraffe Eder.“

Kalifen og hans Ledſagere bortfjernede ſig, men neppe var den Første kommen til ſit Palads, før han befalede Giafar at ſende Vagten efter den unge Mand og ødelægge Huſet indtil Grunden.

„Herre,“ ſagde Viſiren, „denne Befaling er Dig uværdig og i Strid med det Forſæt, ſom Du fattede da vi forlædte tiltraadte vor Vandring. Vor Vært kjendte os ikke og vi agtede ikke den Advarſel ſom han havde ſkrevet overalt. Vi alene ere at daale, ikke han.“

Kalifens Vrede blev derefter dæmpet, han fandt det Rette i Daalen. „Men,“ ſagde han, „dog vil jeg alligevel tale med den unge Mand og høre hans Hiſtorie.“

„Det ſkal Du,“ ſvarede Giafar og lod den næſte Morgen Huusherren indbyde til Kalifen.

Han fulgte Indbydelſen, erfarede at han havde beværtet Kalifen og ſtjældt ham ud, undlod ikke, for at

tilfredsstille hans Nysgjerrighed, at fortælle ham sin Historie, og blev meget snart Kalifens Yndling, saa at han kun behøvede at fortælle ham en munter Historie, for at opnaae Alt af ham hvad han ønstede.

Engang fortalte han Kalifen følgende Historie:

Historien om Alifa, Datter af Myr-Dschyhan, Sultan af Hind, og Jussuf, Søn af Sohul, Sultan af Sind.

Myr-Dschyhan (Verdens Fyrste) Sultan af Hind, havde opnaaet en høi Alder uden at faae Børn. Ofte tænkte han med Smerte paa, at hans Rige vilde gaae over i en anden Familie.

En Aften blev han vækket af sin bedrøvede Stemning ved en Stemme, som raabte:

„Sultan! staae op! Besøg i denne Nat din Kone; hun vil gjøre Dig til Fader. Bliver det en Datter, saa vil hun foraarsage Dig megen Kummer og Ulykke, bliver det en Søn, vil han formere dit Huus's Berømmelser."

Sultanen adlod Stemmen, og til rette Tid fødte Sultaninden, til Forældrenes Sorg, en Datter; de vilde have dræbt Barnet, hvis ikke dets Smilen havde afvæbnet deres Raseri.

Pigen blev opdraget i største Hemmelighed, og da hun var tolv Aar gammel bragt til et fast Slot i Midten af en dyb Sø; thi Forældrene haabede paa denne Maade at forhindre Opfyldelsen af Forudsigelsen.

Hendes Opholdssteds Pragt var overordentlig, dog var hun kun omgivet af Qvinder, ingen Mand erholdt Tilladelse til, blot at komme til Bredden af Søen, med Undtagelse af naar Forraad bragtes til Slotsbeboerskerne;

disse maatte da ved Ud- og Indladningen forblive paa deres Værelser.

Slotsportens Bevogtning var overladt til Prindsessens gamle Amme.

Tre Aar levede den skjønne Alisa lykkelig i sit glimrende Fængsel; men Skjæbnens Forudbestemmelse var uigjenkaldelig, og gjorde Faderens Omhu til Skamme.

Jusuf, en ung, elskværdig, men tillige meget ødsel Prinds, havde fornærmet sin Fader, flygtede fra hans Hof og kom med sine Ledsagere til Bredden af Søen.

Nysgjerrig efter at erfare, hvem der levede paa Slottet i Midten af Søen, svømmede han derover, og kom til Porten, men fandt denne lukket, og trods al hans Raaben om at blive lukket ind, fik han dog intet Svar.

Han skrev derefter en Seddel, hvori han bad om Medlidenhed for en hjelpeløs Fremmed, og skjød det ved en Piil befæstede Papir over Muren.

Pilen faldt ned for Prindsessen, som netop spadserede i Gaarden.

Hun overtalte sin Amme til at aabne Porten, og da hun saae Prindsen, forelskede hun sig strax i ham ligesom han i hende.

Han blev indladt, behandlet med den største Agtelse, og snart fandt det ømmeste Forhold Sted mellem de Elskende.

Glæde og Fryd herskede i Slottet, medens Prindsens Ledsagere ventede paa hans Tilbagekomst ved Bredden af Søen.

Efter nogen Tids Forløb sendte Sultan Sobul, som ønskede at forsone sig med sin Søn, og havde erfaret dennes Reiseroute, sin Neveu Biak efter ham, for at opfordre ham til at vende tilbage til Sind. Da

Viak ankom til Søens Bred, erfarede han af Jussufs Ledsagere, at denne havde funden Modtagelse i Slottet; men at de siden den Tid ikke havde hørt det mindste fra ham.

Derpaa befæstede Viak en Seddel ved en Piil, paa hvilken han tilskrev Prindsen sit Ønske at see ham, og at hans Fader havde tilgivet ham.

Pilen faldt i Haven i hvilken Jussuf netop spadserede med Alifa.

Da Prindsen havde læst Sedlen, glædede han sig saameget over sin Faders Tilgivelse, at han besluttede at reise hjem, og fremtidig være rigtig lydig.

Han meddeelte Prindsessen sin Beslutning, hun bedrøvedes over hans forestaaende Afreise; men Prindsen trøstede hende, og forsikrede, at kun barnlig Kjærlighed, nødte ham til, om end paa kort Tid, at forlade hende. Hun bad ham indstændig, at tage hende med, men Jussuf forestillede hende, hvormeget det kunde skade hendes Rygte og fortørne hendes Fader.

Vilde hun finde sig i Taalmodighed, saa vilde han lettelig formaae Sultan Myr-Dschyhan til at samtykke i deres Forbindelse. Han vilde imidlertid flittig besøge hende, og deres Sammenkomster skulde, ved hans Kjærligheds Troskab, forblive hemmelige.

Alifa maatte give efter, fandt sig i hans Afreise og bad ham ved denne, under Kys og Taarer, ikke at lade hans Fraværelse blive langvarig.

Han lovede dette med oprigtigt Sind, thi hans Kjærlighed var sand og han fulgte kun ugjerne Pligtens Kalden.

Jussuf svømmede, holdende sin Bue og Kogger over Hovedet, for anden Gang over Søen til sine Ledsagere, som ventede ham.

Hans Fætter Viak modtog ham paa det Venligste

og underrettede ham om alt hvad der under hans Fraværelse var forefaldet ved Hoffet.

Prindsen derimod fortalte ham sit Elskovseventyr med den skjønne Alisa, men bad ham tie dermed, ligesom han ogsaa under Straf af Unaade befalede sine Ledsagere at tie om Opholdet i Slottet.

Prindsen naaede lykkelig til Sind.

Jussuf blev modtaget af sin Fader med rørende Godhed, og prægtige Fester feirede hans Tilbagekomst. Hans Indtog i Hovedstaden var et Triumftog, Alles Øine fyldtes med Taarer da Sultanen igjen sluttede sin angrende Søn i sine Arme.

Endnu mere rørende var Jussufs Sammenkomst med sin Moder, som nær var død af Glæde over Gjensynet af sin høitelskede Søn.

Ogsaa Jussufs Koner — han havde treogfyrgetyve — vare meget glade over hans Hjemkomst, og der herskede ikke andet end Fryd og Glæde i Paladset, kun ikke i Jussufs Hjerte, som trods al sin Glæde over atter at være i sin Families Skjød, dog længtes efter sin elskede Alisa; han lod ingen af sine Koner kalde til sig, men begav sig derimod hver Aften til sit Værelse, hvor han hensank i dybe Grublerier og Tænken paa sin Alisa.

Efterat Jussuf havde opoffret sig nogle Dage for sin Pligt, kunde han ikke længer skjule sin Utaalmodighed, besteg sin Yndlingshest, lod en tro Slave, Halleb, sætte op bag ved sig og jagede med Vindens Hurtighed til Søens Bred; ankommen der, skjulte han Saddel og Tomme i et Budskads, og naaede tilligemed Slaven lykkelig over Søen paa sin Hest.

Prindsessens Glæde var grændseløs over at see sin Elsker igjen, og hans naturligviis ikke mindre.

En Maaned var hengaaet, og Jussuf tænkte endnu ikke paa at forlade sin henrivende Elskerinde.

Endelig paa den tredivte Dag, saae Jussuf og Alisa, som sadde paa Terrassen, en Baad, som nærmede sig Slottet.

Prindsessen kjendte den som tilhørende hendes Fader og bad Prindsen at bortfjerne sig, medens hun modtog de i Baaden værende Personer.

Jussuf begav sig nu til et Værelse, hvis Vindue vendte ud til Søen, gjennem Gitteret kunde han see hvad der foregik paa Bredden.

Hvor stor var hans Forbauselse, da han saae en ung Mand stige ud af Baaden og kaste sig i Prindsessens Arme. Hun syntes med Henrykkelse at gjengjælde hans Omfavnelser og under ømme Kjærtegn gik Begge ind i Paladset.

Uden at tænke, at hans formeentlige Medbeiler kunde være en nær Slægtning af Prindsessen, lod Jussuf sig beherske af sin Skinsyge, saa han besluttede for stedse at forlade sin troløse Elskende.

Han tilskrev hende et Brev i hvilket han bebreidede hende hendes Falskhed og Utroskab, overleverede det til en Tjenestepige og besteg med sin tro Halleb Hesten, som igjen bar dem over Søen.

Han kastede et bedrøvet Blik paa det Sted, hvor han for kort Tid siden havde været saa lykkelig, og ilte til sin Hjemstavn, hvor han atter blev modtaget af sin Fader og Familie. For at glemme den utro Alisa overgav han sig atter til Lyst og Glæde, med sine i lang Tid forsmaaede Hustruer, som kappedes om hans Gunst.

Alisa anede intet Ondt, hun var fuld af Glæde over sin Fætter Sohuls Besog, som hun spurgte om tusinde Ting, og som meddeelte hende Nyheder fra hendes Faders Hof, da man bragte hende Jussufs Brev.

Hun gik ind i sit Værelse, og læste Brevet, som

bedrøvede hende meget; men i Bevidstheden om sin Uskyldighed fattede hun sig snart igjen, i den faste Tro, at overbevise sin Elsker om hans Feiltagelse, og at han derpaa vilde vende tilbage til hende.

Hun skjulte sin Kummer for sin Fætter, og behandlede ham med samme Venlighed som om hun endnu var lykkelig.

Han tog efter nogle Dages Forløb Afsked, for at vende tilbage til Myr-Dschyhans Rige og lod sin tro Slave Ali-ben-Ibrahim blive tilbage hos hende.

Saasnart Prinds Sohul var borte, søgte Prindsessen at vinde Slaven, hvis Hjertens Godhed hun havde bemærket, for sig.

Denne tilbød sig ogsaa af frie Villie at være Mellemmand mellem hende og Jussuf og afreiste med et Brev til ham.

Efter at have svømmet over Søen ilte han uden Ophold til Hovedstaden i Sind.

Ankommen der udbad han sig en hemmelig Samtale med Prinds Jussuf, og overgav denne Alisas Brev.

Da Jussufs Vrede allerede havde lagt sig noget, geraadede han ved Læsningen af Brevet ude af sig selv af Glæde, hørte med inderlig Fornøielse hvad Ali-ben-Ibrahim fortalte, og forsikkrede denne, at han var overbeviist om hendes Troskab, at han angrede sin Mistanke og hurtige Afreise, og at han den paafølgende Nat vilde afreise til sin Elskede.

Om Natten lod Jussuf alt det Fornødne til sin Afreise besørge af den tro Halleb, og begav sig derpaa med ham og Ali-ben-Ibrahim paa Veien.

I Løbet af faae Dage naaede de Søens Bredder, svømmede over og kom nu atter, til Alisas store Glæde, til Slottet.

Erindringen om det Forbigangne gjorde de Elskende mere tilfredse end nogensinde før.

Ali-ben-Ibrahim blev med kostbare, af prægtige Ædelstene bestaaende Foræringer afskediget, og vendte tilbage til Myr-Dschyhans Hof.

Ved hans Ankomst tog Sultanen, begjærligt efter at høre Efterretninger om sin Datter, ham i sit Kabinet, og medens han spurgte Ali-ben-Ibrahim om alle Slags, faldt dennes Turban tilfældig af Hovedet; med de ham forærede Ædelstene, rullede et lille Skrift ud, i hvilket han for sin Morskab havde skildret Jussufs og hans Elskedes Kjærlighedseventyr.

Sultanen kjendte endeel af Juvelerne, greb efter det paa Jorden faldne Hefte, for at læse det, og blev rasende, da han blev vaer, hvorledes alle hans Forsigtighedsregler mod Skjæbnens Forudbestemmelse havde været forgjæves, og hvorledes Prindsessen og hans Huus var vanæret.

Han spurgte den zittrende Ali strengt, om Jussuf endnu var hos hans Datter, og da denne bekræftede dette, lod han strax en Hær bryde op for at leire sig om Søens Bredder.

Den ulykkelige Ali blev næsten pryglet tildøde og derpaa lænket kastet i Fængsel, men, de Elskende tro, bestak han Arrestforvareren, og denne sendte med et sikkert Bud et Brev fra Ali, i hvilket han underrettede dem om det Forefaldne; i det Haab at hun kunde undslv med Jussuf fra Slottet til hans Hjem.

De Elskende sik denne Efterretning den næste Morgen. De raadsloge om de nødvendige Forholdsregler, og kom overeens om, at kun Jussuf og Halleb skulde vende tilbage til Sind, medens Prindsessen skulde forblive i Slottet.

Dog skulde Slavinderne ved Sultanens Ankomst

sige, at hun var flygtet med sin Elskede; thi derefter vilde han enten vende hjem eller forfølge Prindsen med sin Hær, som dog imidlertid neppe vilde blive indhentet paa sin hurtige Hest.

Derefter skulde Jusuf efter sin Hjemkomst sende et Gesandtskab til Myr-Dschyhan, for at melde denne sin Datters Bryllup og udbede sig Tilladelse til, at han maatte betragte ham som sin Svigerfader.

Derefter skiltes de Elskende, men deres Formaal forfeiledes.

Nogle Timer efter Jusufs Afreise kom Myr-Dschyhan til Slottet, og erfarede af Slavinderne, at hans Datter var flygtet med Prindsen.

Uden videre Efterforskninger ilede Sultanen tilbage til sin Hær, og forfulgte med denne Prindsen af Sind, som dog sikkert naaede sin Hovedstad.

Efterat han havde fortalt sin Fader sit Eventyr, billigede denne hans Forbindelse med den skjønne Alisa, og sendte Gesandter til Myr-Dschyhan, som allerede hærgede Landet med Ild og Sværd.

Denne modtog med Overmod Gesandterne, lod dem vende tilbage til deres Herre og sige ham, at han aldrig vilde tilgive sin Datters Bortfører, han vilde ødelægge Riget Sind, sloise Hovedstaden og gotte sine Dine ved Synet af Sultanens og hans Søns Blod.

Efter Modtagelsen af dette Svar, var der ikke andet for Sultanen af Sind og hans Søn at gjøre, end at modsætte sig en saa halsstarrig Fjende; de samlede deres Tropper, droge Fjenden imøde og i første Slag faldt Myr-Dschyhan.

Jusuf behandlede efter Slaget de Beseirede med største Menneskekjærlighed, lod Sultanens Lig balsamere, og paa en prægtig Baare, ledsaget af et talrigt Følge,

bringe til Hovedstaden i sit Rige, og der bisætte i sine Forfædres Begravelser.

Samtidig sendte han Breve til Alifas Moder, i hvilke han betlagede hendes Gemals Skjæbne, som han havde maattet bekjæmpe, og samtidig udtalte han sin Kjærlighed til Alifa, med hvem han ønskede at indtræde i Ægteskab.

Sultaninden gav gjerne sit Samtykke dertil, og Prindsen af Sind, afhentede Prindsessen fra Slottet til Hovedstaden i Sind, hvor, efter Udlobet af Sørgetiden, Brylluppet blev feiret med stor Høitidelighed.

Prindsens næste Foretagende var, at sende Kalifen Mamun, de Troendes Beherster i Bagdad, Underretning om alt det Forefaldne. Hans Skrivelse var ledsaget af kostbare Foræringer, mellem hvilke der befandt sig ti Slavinder, som sang, dandsede og digtede.

De declamerede Vers for Kalifen, i hvilke de saa levende udtalte Ønsket om at vende hjem til deres Fodeland, at Mamun opoffrede Fornøielsen af deres Selskab, og sendte dem med en Embedsmand til Jussuf, som samtidig ved et Edikt bekræftede Jussuf Besiddelsen af Riget.

Jussuf og Alifa levede længe lykkelig sammen, omgivet af talrige Efterkommere, og elstet af deres Undersaatter.

Historien om den gode, paa uretfærdig Maade fængslede Visir.

En Visir af prøvet Retskaffenhed var bleven anklaget og bagtalt af sine Fjender, og uden videre Undersøgelse bragt i et Fængsel, i hvilket han kun fik Vand og Brød.

Han havde tilbragt syv Aar i denne sørgelige Tilstand, da Sultanen, hans Herre, der som sædvanlig gik forklædt omkring i Staden, tilfældigviis en Dag, forklædt som Dervisch, gik forbi sin ulykkelige Ministers Huus.

Han saae dette aabent, og Tjenerne ifærd med at reengjøre Værelserne og indrette dem til hans Modtagelse, der, som de sagde, ved et Bud fra Fængslet, havde ladet dem vide, at han vilde i disse Dage atter gjenvinde sin Herskers Gunst og vende hjem.

Sultanen, som ikke tænkte paa sin Visirs Frigivelse, forbausedes herover, og troede, at den lange Indespærrelse vel havde gjort Visiren forrykt, og besluttede forklædt at besøge ham i Fængslet.

Rigelig forsynet med Brød og Kager, kom han derhen, og bad Fængselsvogteren om Tilladelse til Opfyldelsen af et Løfte, at turde uddele sine Forraad mellem de Fangne.

Han erholdt denne, og besøgte de enkelte Celler, og kom endelig ogsaa til Visirens, som netop forrettede sin Bøn, og spurgte den formeentlige Dervisch hvad han vilde.

„Jeg vil ønske Eder Lykke," sagde han. Om I end ikke strax kjender mig, har jeg dog ofte anraabt Himlen om Eders Befrielse, og Eders Tjener sagde mig, at I ventede at blive fri idag. Men jeg troer ikke, at Sultanen har meddeelt Befalingen dertil."

„Det kan være, medlidende Dervisch," sagde Visiren; „men tro mig, før Nattens Frembrud tiltræder jeg mit Embede."

„Jeg ønsker, at det maa skee som I siger;" sagde den formeentlige Dervisch, „men hvorpaa støtter I Eders Formodning?"

„Sæt Eder, gode Dervisch," vedblev Visiren, „jeg

vil forklare Eder Sagen. Erfaring har lært mig, at man paa Lykkens Høidepunkt altid har et Fald at vente, og ved Elendighedens Afgrund altid Redning.

Da jeg endnu var Visir, og Folket elskede mig paa Grund af min Mildhed, og Sultanen ligeledes elskede mig, seilede jeg en Aften en Tour i en Baad med nogle Venner, for at nyde den friske Luft. Vi drak Kaffe, og Koppen, som jeg holdt i min Haand, og som var forfærdiget af en eneste Smaragd af uskatteerlig Værdi, og som jeg holdt meget af, faldt i Vandet.

Jeg lod lægge bi, sendte Bud efter en Dykker og lovede ham en stor Belønning, naar han skaffede mig den igjen.

Han klædte sig af, lod mig vise ham Stedet hvor den var falden i Vandet, og forvirret som jeg var, kastede jeg en Diamatring, som jeg holdt i Haanden, i Floden.

Medens jeg endnu selv bebreidede mig min Handling, foer Dykkeren som et Lyn ned i Vandet, og efter to Minuters Forlob kom han igjen tilsyne med Koppen og Ringen.

Jeg belønnede ham rigelig, glædede mig over Gjenerholdelsen af mine Klenodier, da jeg pludselig overfyldtes af Frygt for, at en saadan Lykke vilde blive fulgt af en Ulykke.

Dette gjorde mig bedrøvet, og jeg havde anet rigtig. Endnu samme Aften blev jeg af mine Fjender anklaget hos Sultanen; denne troede dem, og lod mig den følgende Morgen fængsle; saaledes har jeg siddet her i syv Aar. Men Gud har skjænket mig Hengivelse i sin Villie, og idag er der hændet noget, som overtyder mig om, at jeg endnu før Aften vil erholde min Frihed og min Herskers Gunst.

I maae vide, ærværdige Dervisch, at jeg idag følte

en uimodstaaelig Lyst efter Nydelsen af noget Kjød; jeg bevægede Slutteren ved en Forære ring til at tilfredsstille denne, men han sagde mig, at det var den første og sidste Gang, thi han handlede imod sine givne Befalinger.

Jeg glædede mig over den længe savnede Ret, og medens jeg før Maaltidet foretog den sædvanlige Badstning, kom en vældig stor Rotte ud af sit Hul og bemægtigede sig det paa Gulvet staaende Kjød. Jeg var næsten afmægtig af Skræk og kunde ikke tilbageholde mine Taarer; men Haabet vendte tilbage i mit Sind, og jeg tænkte, at ligesom Unaade og Indespærrelse fulgte paa Gjenerholdelsen af min Ring og Kop, saa kunde paa dette Uheld i Fængslet ogsaa igjen komme et Lykkestilfælde.

I denne Forudsætning sagde jeg til Slutteren, at han skulde lade mine Folk vide, at de skulde holde mit Huus færdigt til min Hjemkomst."

Den forklædte Sultan følte ved disse Ord sin Uretfærdighed mod Visiren, og havde Møie med at vedblive sin Rolle som Dervisch, men da han ikke vilde lade sit Besøg i Fængslet blive bekjendt, holdt han sig, og tog Afsked med den Ytring, at han haabede at hans Forudsigelse maatte gaae i Opfyldelse.

Ankommen til Paladset klædte han sig om, og sendte strax Visiren en Æresklædning, som blev overbragt ham med et anseeligt Følge, som skulde ledsage ham til Hoffet.

Anklagen mod Visiren blev inddragen.

Denne selv blev modtaget af Sultanen med den største Udmærkelse, og beklædt med nye Værdigheder og Æresbevisninger.

Han tog ham derefter i sit Kabinet, bad ham at

forglemme den Uretfærdighed, hvis Offer han havde været, fortalte ham om Besøget i Fængslet og gav ham Friheden, til lykkelig og tilfreds at vende tilbage til sit Palads.

En Kadi og hans Kones Eventyr.

Der levede engang i Bagdad en Kadi, som daddellos forvaltede sit Embede og førte et uberygtet Liv.

Efterat han i flere Aar havde foreſtaaet ſit Embede, ønſkede han at foretage en Valfart til Mekka, og efter indhentet Tilladelſe lod han ſin ſmukke Kone blive tilbage under ſin Broders Beſkyttelſe.

Men neppe var Kadien borte, før han, forglemmende det ſin Broder givne Løfte, gjorde ſin Svigerinde ſlette Anmodninger, ſom denne med Foragt tilbageviſte. Da hun imidlertid ikke vilde ophidſe ſin Gemal mod en ſaa nær Slægtning, ſøgte hun at overbeviſe ſin Svoger om hans Henſigters Slethed, men forgjæves.

Iſtedetfor at angre, fornyede den Afſkyelige ſit Anſlag og truede endelig, at anklage hende for Ægteſkabsbrud, naar hun ikke vilde høre ham.

Da heller ikke denne Trudſel frugtede, beſtak han Vidner ſom aflagde Eed paa, at de havde ſeet hende begaae Utroſkab, hun blev dømt til hundrede Pidſkeſlag og Udviisning af Byen.

Da nu den ulykkelige Kone havde lidt ſin ſmertelige Straf, blev hun af Skarpretteren ført til Porten, hvor man overlod hende til ſin fremtidige Skjæbne. Stolende paa Forſynet og uden Knurren, beſluttede hun at gaae til Mekka i det Haab, der at finde ſin Mand og retfærdiggjøre ſig for ham. Efter nogle

Dages Vandring, kom hun til en By, hvor hun saae en stor Folkehob følge efter Skarpretteren, som førte en ung Mand med en Strikke om Halsen. Hun spurgte om Fangens Forbrydelse, og erfarede, at han var hundrede Dinare skyldig, som han ikke kunde betale og nu skulde lide Straf derfor ved at hænges. Gjennemtrængt af Medlidenhed gav Kadiens Kone ham Pengene, omendskjøndt det næsten var hele hendes Formue. Den unge Mand blev sat i Frihed, faldt paa Knæ foran hende og lovede at hellige hende hele Resten af sit Liv.

Da han erfarede, at hun foretog en Vandring til Mekka, tilbød han sig, at beskytte hende, hvad hun med Taknemmelighed modtog. De reiste videre i nogle Dage, men efter disses Forløb fornærmede han sin Velgjørerinde med Tilbud af den værste Slags.

Konen foreskillede ham sin Utaknemmelighed og den unge Mand syntes at gaae i sig selv; men hans Hjerte var fuld af Hævnsyge.

Efter nogle Dages Forløb naaede de Søkysten, den unge Mand fik Øie paa et Skib, gav et Tegn, og man sendte en Baad til Kysten, han gik i denne ombord til Skibet, hvis Capitain han sagde, at han havde et smukt Fruentimmer at sælge for tusinde Dinare.

Skibsherren, som ogsaa sædvanlig pleiede at kjøbe Slavinder paa denne Kyst, begav sig til Strandbredden, og betalte den forlangte Priis, den unge Mand gik sin Vei og den unge Kone blev bragt ombord i Skibet.

I den Formening at hendes Reisekammerat vilde paa denne Maade lette hende Reisens Besværligheder, saae hun sig nu tvertimod priisgivet til Forfølgelser af alle Slags og da nu Skibskapitainen meddeelte hende, at han havde kjøbt hende for tusinde Dinare, hjalp enhver Forsikkring, at hun var en fri Qvinde, hende Intet. Den raa Capitain tog selv sin Tilflugt til

Prygl for at opnaae sine Hensigter. Hendes Kræfter vare næsten udtømte, da Skibet stødte paa en Klippe og stildtes ad.

Konen havde omfattet et Brædt og blev af Bølgerne kastet op paa en Kyst. Da hun igjen kom til sig selv, gik hun ind i Landet og fandt et venligt Landskab, Frugttræer og Bække stillede hendes Hunger og Tørst.

Den anden Dag kom hun til en prægtig By.

Som Fremmed blev hun ført hen for Sultanen og spurgt om hendes Navn.

Hun sagde dette og fortalte, hvorledes hun paa en Pillegrims-Reise var bleven grebet af Slavehandlere paa Veien til Mekka, havde lidt Skibbrud paa Landets Kyst og ikke vidste om Nogen foruden var bleven reddet fra Skibbruddet.

Hun bad Sultanen om at anvise sig en Bolig, thi hun vilde henleve Resten af sine Dage i Bøn for hans og hans Undersaatters Vel.

Sultanen beklagede den fattige Pillegrims Ulykke og lod hende anvise et nydeligt lille Havehuus til Bolig ikke langt fra Paladset, hvor han ofte besøgte hende og udtalte sig med hende om religieuse Gjenstande. Kort efter hendes Ankomst, bade gjenstridige Oprørere, som i flere Aar havde negtet at betale de lovbefalede Skatter, Sultanen om Tilgivelse og denne tilskrev den lykkelige Begivenhed, den fromme Dames Bønner, han yttrede dette i sit Divan og snart derefter udbad Folk af alle Stænder sig Bønner og Raad af den hellige Kone.

Antallet af hendes Ansøgere forøgedes daglig; man viste sig tilligemed taknemmelig mod hende og snart havde hun samlet en smuk Sum.

Hendes Berømmelse strakte sig ud over det Rigets Grændser, hvor hun boede.

Hun udvidede sin Bolig, hun optog Forladte hos sig, og bespiste Fattige, som valfartede til hende.

Medens alt dette var hændet den stakkels Kone, havde den fromme Kadi, hendes Gemal, tilbragt et Aar i Mekka, hvor han forrettede sin Andagt og besøgte hellige Steder i Omegnen, derpaa reiste han tilbage til Bagdad. Men hvorledes smertede det ham da han erfarede sin Gemalindes Utroskab, og erfarede sin Broders Afreise, der som man sagde, ikke havde kundet bære sin Families Skam, alt dette gjorde et saadant Indtryk paa Kadien, at han frasagde sig alle verdslige Forretninger og besluttede at føre en vandrende Gudsfrygligs Liv. Navnlig besøgte han alle for deres Helligheds berømte Personer, og da hans Kones Berømmelse naaede til hans Øre, uden at han erfarede, at hun, hvis Navn var bedækket med Skam, var hiin saa meget omtalte Hellige, reiste han til Sultanens Hovedstad, hvor hun boede.

Paa denne Reise traf Kadien sin Broder, som, angrende sine Synder, ligeledes i Dervischdragt valfartede til den Hellige, for at udbede sig hendes Forbøn.

De kjendte dog ikke hinanden; men da de ved gjensidig Samtale erfarede deres fælles Hensigter, reiste de videre sammen.

Efter nogle Dages Forløb sluttede en Kameeldriver sig til dem; han vilde, som han sagde, til Afsoning for en stor Synd, bede den Hellige at paalægge ham en streng Bod. Den Elendiges Forbrydelse var et Mord.

Kadiens Kone havde nemlig, strax efter sin Udrivelse af Bagdad, og forinden hun mødte den unge Mand, der fulgte hende som Slavinde, søgt Tilflugt i

en Kameeldrivers Hytte, hvor Konen venlig havde modtaget hende, samt trøstet og pleiet hende, indtil hun atter var kommen sig efter sin smertefulde Straf.

Snart havde hun hos disse Folk, som havde en lille Søn, gjenvundet sin Sundhed og Skjønhed.

Den ovennævnte Kameeldriver, som besøgte hendes Vært, efterstræbte hende, og da hun standhaftig tilbageviste ham, besluttede han at dræbe hende.

Bevæbnet med en Dolk stjal han sig ved Midnattid ind i hendes Værelse, hvor hun sov ved Siden af sin Værts Barn. Morderen traf i Mørket Barnets Bryst, det skreg, og Morderen flygtede.

Kadiens Kone vækkede de ulykkelige Forældre; men Barnet var og blev død.

Nogle Dage efter denne Begivenhed tiltraadte hun sin Pillegrimsreise, og vederfores det som vi allerede have meddeelt.

Dog, tilbage til Kadien og hans Ledsagere.

De havde endnu ikke reist længe sammen, før de traf den unge Mand, som erkyndigede sig om Maalet for deres Vandring. Da han erfarede dette, bad han om, at maatte slutte sig til dem, da han ogsaa haabede at erholde den Helliges Forbøn, for en meget utaknemmelig Handling.

Til de fire Vandrere sluttede sig snart Skibspatronen, som fortalte, at han for længere Tid siden havde lidt Skibbrud, og efter den Tid havde været forfulgt af Uheld.

Samlede droge de nu videre, og naaede endelig Sultanens Hof, under hvis Beskyttelse Kadiens Kone levede.

Da nogle af Tjenerskabet bemærkede deres Udmattelse og Trathed, lode de dem træde ind i et Væ-

relse, for der at udhvile sig, indtil de havde meldt deres Herskerinde deres Ankomst.

Kort efter bragte de dem den Efterretning, at hun snart vilde lade dem kalde til sig. Der blev nu fremsat Forfriskninger for dem, og Vandringsmændene priste det store Gjæstevenskab hos deres fromme Værtinde, som gjennem et Gitter betragtede de nyankomne Gjæster.

Hendes Hjerte slog, ved Synet af hendes Mand, omendskjøndt hun undrede sig over, at finde ham i Selskab med dem, der havde behandlet hende paa en saa forræderisk Maade.

Kun med Møie betvang hun sine Følelser.

Da hun imidlertid ikke vilde give sig tilkjende for sine Gjæster, før hun havde hørt deres Eventyr, trak hun sig tilbage til sit Værelse, kastede sig paa Jorden og takkede den retfærdige Gud, som endelig atter skjænkede den Elskende sit Hjerte.

Efter at have sluttet sin Bøn, lod hun Sultanen anmode om, at sende hende en betroet Embedsmand, som skulde høre fem nyankomne Fremmedes Fortælling.

Da denne var kommen, skjulte hun ham paa et Sted, hvor han ubemærket kunde høre Alt, satte sig tilsløret paa sin Sopha og tiltalte Vandrerne, som havde fremstillet sig for hende, saaledes:

„Værer velkomne i mit Huus! Mine Raad og mine Bønner have undertiden trøstet Syndere; men de, som begjære min Hjælp, maa have Tillid til mig.

Jeg maa nøie kjende Eders Forbrydelser, naar jeg med Held skal bede for Eder. Saaledes maa I altsaa nøiagtig og sandfærdig fortælle mig Eders Historie, og betænke, at den Bøn man opsender for en Løgner, geraader ham selv til Fordærv."

Derpaa befalede hun Kadien at blive, og lod de Øvrige bortfjerne sig, for at kunde høre hver Enkelt.

Den gode Kadi, der ikke havde nogen Synd at affone, fortalte sin Pillegrimsfart til Mekka, sin Kones Utroskab, det derved hos ham opstaaede Forsæt, at tilbringe sit Liv med Besøg paa hellige Steder og hos hellige Personer, og at han af den Grund ogsaa var kommen til hende.

Da han havde sluttet, lod den Hellige ham træde ind i et andet Gemak, og lod derefter hans Ledsagere, den Ene efter den Anden, fortælle sine Hændelser.

De vovede ikke at skjule Noget, og anede ikke, at de bekjendte Brøden for den, som var bleven Offeret for deres Lidenskaber.

Derpaa lod Kadiens Kone dem alle fem stille for Sultanen til Domfældelse.

Denne dømte de fire Forbrydere til Døden, og Dommen vilde være bleven fuldbyrdet, naar den hellige Kone ikke havde bedet om Naade for dem, og samtidig havde givet sig tilkjende.

Sultanen løslod Forbryderne og beholdt Kadien ved sit Hof, hvor han sit øvrige Liv igjennem beklædte en Overdommers Embede.

Han og hans tro Gemalinde levede der som Dydsmønstre.

Sultanen tilbragte ofte hele Aftener hos dem, og Samtalen, som de da førte, dreiede sig fornemlig om Styrelsen af Menneskenes Skjæbne, ved Guds Godhed.

„Ogsaa jeg," sagde Sultanen engang, „er et talende Vidnesbyrd om Himlens Beskyttelse, som i skulle erfare af mine Eventyr."

Han fortalte derefter følgende:

Sultanens Historie.

Om jeg end nu sidder paa Thronen, saa lod min Fødsel dog ikke ane, en saadan Bestemmelse; thi jeg er en Søn af en Kjøbmand i et langt herfra fortfjernet Land.

Min Fader opdrog mig til sin Forretning og ved sit Exempel til Flid og Dyd.

Da jeg var myndig dode min Fader, som endnu i sine sidste Timer gav mig gode Læreregler og som fornemlig bad mig, aldrig nogensinde at aflægge nogen Eed.

Jeg lovede ham det, snart derefter udaandede han sit sidste Suk og efterlod mig og min Moder i den dybeste Smerte. Efter hans Begravelse tog jeg hans betydelige Efterladenskaber i Besiddelse, opgav Handelen, gjorde Alt i Penge, efterlod min Moder og Søster to Trediedele deraf, som derfor kjøbte sig et smukt Grundstykke.

Nogle Uger efter gjorde en Kjøbmand Fordring paa en Sum, som han angav at min Fader var ham skyldig og som næsten overstred Størrelsen af den af ham mig efterladte Formue. Jeg bad om Fremlæggelse af Gjældsbeviset, han sagde han havde ikke noget, men besvoer for Dommeren Rigtigheden af sit Udsagn.

Jeg tvivlede ikke paa, at han havde aflagt falsk Eed, kunde og maatte ikke sætte min Eed mod hans og maatte derfor betale.

Jeg gjorde dette, uden derfor at forlange Noget af min Moder og Søster.

Denne uretfærdige Fordring efterfulgtes af flere, og da jeg ikke vilde blive det min Fader givne Løfte utro geraadede jeg i den største Fattigdom, og blev nødsaget til at forlade mit Fædreland, for et eller andetsteds at søge mit Udkomme.

Jeg begav mig paa Reise, og mødte, efter nogle Dages Forløb, i en Sand-Ørken, en ærværdig, ganske hvidklædt Oldings, som venlig tiltalte mig, og spurgte om Maalet for min Reise.

Oldingen, hvem jeg fortalte min Skjæbne, roste mig for den Standhaftighed, med hvilken jeg havde holdt det min Fader givne Løfte.

„Min Søn," sagde han, „vær ikke bedrøvet! Din Opførsel har været vor hellige Prophet velbehagelig; han har bedet for Dig hos den Evige.

Følg mig, og høst Lønnen for dine Lidelser."

Jeg fulgte ham; vi kom til denne By, som dengang laae ganske øde.

Da vi vare her sagde Oldingen:

„Det er Himlens Villie at Du skal herske her, og blive en mægtig Sultan."

Han førte mig derefter ind i dette Palads's nederste Hvælvinger, som dengang vare ganske forfaldne, og jeg fandt til min ikke ringe Forbauselse store Sække med Guld- og Sølvmynter, Kister med Ædelstene, Bunker af Guldstænger, hvilke, som min Fører sagde mig, fra dette Øieblik ganske tilhørte mig.

I min Forbauselse udraabte jeg:

„Hvad nytter denne Rigdom mig i en ubefolket By, og hvorledes kan jeg blive Sultan uden Undersaatter?"

Oldingen smilede og sagde:

„Hav Taalmodighed min Søn! Iaften vil en stærk Karavane, bestaaende af Udvandrere, ankomme her. De søge et Tilflugtssted; modtag dem godt, og de ville vælge Dig til Sultan."

Disse Ord bekræftede sig ogsaa, Karavanen kom og Oldingen opfordrede dem til at bosætte sig i den forfaldne By.

De gjörde det, og ifølge Oldingens Ønske valgte de mig til Sultan.

Min Beskytter blev et heelt Aar igjennem hos mig, og lærte mig at regjere.

Himlen velsignede mine Bestræbelser i at gjøre Godt; Rygtet om min Gavmildhed, Retfærdighed og Godhed udbredte sig vidt omkring, og snart var Byen opfyldt af flittige Indbyggere, som restaurerede de forfaldne Bygninger og opførte nye.

Landet rundt om blev bebygget, og vore Havne fyldtes med Skibe fra alle Egne af Jorden.

Kort derefter sendte jeg Bud efter min Familie, min Kone og to Sønner, som jeg havde ladet blive tilbage.

Hvilken Glæde var der ikke forbundet med dette Gjensyn!

Min ærværdige Beskytter sagde nu til mig, efter et Aars Forløb:

„Min Søn, min Sendelse er opfyldt, jeg maae forlade Dig. Vedbliv som Du har begyndt, og vi ville gjensees.

Vid, at jeg er Propheten Elias, og sendt af Himlen for at beskytte Dig."

Efter disse Ord omfavnede han mig, og forsvandt for mine Blikke.

Jeg kastede mig andægtig til Jorden, og takkede Gud af mit inderste Hjerte.

Siden den Tid, har jeg altid stræbt efter at opfylde min hellige Lærers Ønsker, og I see, hvor lykkelig jeg er."

Taj-el-Moluk og Prindsesse Dunya.

I gamle Dage laae der bag ved Bjergene i Jspahan en Stad, El-Medineh-el-Khodra (den grønne By), som var Residents for en Kong Solyman. Denne gjaldt for retfærdig og billig, for velddædig og gavmild, og hans Høimod var bekjendt i alle omliggende Lande. Han havde allerede længe hersket med Fred og Berømmelse i mange Aar, uden at besidde Kone og Børn.

Hans Visir lignede ham meget i Characteer og Aandsudvikling, og blev en Dag kaldt til sin Sultan, som mismodig tiltalte ham saaledes:

„Ak, Visir! mit Hjerte er beklemt og min Ro er borte, fordi jeg hverken har Kone eller Barn. Det er ikke Kongers Skik; de sætte tvertimod deres Ære i, at efterlade sig Efterkommere, og derved formere de kommende Slægter, som ogsaa Propheten har sagt:

Ægter hverandre og formerer Eder, thi paa Dommens Dag maae I strides med de andre Folkeslag om Seiren.

Derfor raad mig nu, o Visir, til hvad jeg skal gjøre."

Visiren udgjød Taarer og svarede:

„O, Verdens Konge, det være langt fra mig, at dømme om noget, hvad kun den Almægtige formaaer at bestemme. Vil Du, at den Almægtige i sin Vrede skal styrte mig i Helvedes Flammer?"

Kongen svarede:

„See, min Visir, naar jeg vilde kjøbe en Slavinde af ubekjendt Herkomst, saa kunde jeg let faae en Søn med hende, som var en Hykler, en Tyran, en Blodudgyder.

Derfor skal Du reise til en af Musselmændenes

Kongers Døttre, hvis Forfædre ere bekjendte; hende vil jeg da ægte i Vidners Overværelse, og derved haabe paa den Høiestes Bifald."

Visiren svarede:

„I Sandhed, Himlen har erkjendt dit berettigede Krav, og opfyldt dit Ønske."

„Hvorledes," spurgte Sultanen, og Visiren vedblev:

„Jeg har faaet at vide, at Kongen Sahr Schah, Beherster af Landet El-ard-El-Beyda (det hvide Land) har en Datter af vidunderlig Skjønhed, som ingen Ord formaae at skildre, og som ikke besidder sin Lige.

Hun er et Mønster paa Skjønhed og Regelmæssighed i sit Ydre, har sorte Øine, langt Haar, en slank Vext og fyldige Hofter; Enhver, som nærmer sig hende, fortryller hun, Enhver, som hun forlader, dræber hun.

Derfor er det mit Raad, o Konge, at Du lader anholde, paa passende Maade hos hendes Fader, gjennem et Gesandtskab, om hendes Haand; thi hun har virkelig ikke sin Lige."

Kongens Hjerte blev herved fuldt af Glæde, og Sorgen forlod ham.

„Hør Visir," begyndte han, „Ingen formaaer bedre end Du, hvis prøvede Klogskab jeg kjender, at besørge mig dette udrettet.

Gaae derfor hjem, bestik dit Huus og drag Imorgen afsted, for at fri for mig til hiin Prindsesse; thi din Beskrivelse af hende har fuldstændig indtaget mit Hjerte, og uden hende maae Du ikke vende tilbage."

Visiren svarede:

„Jeg hører og adlyder," og gik hjem, hvor han befalede at sammenstille kongelige Foræringer, Juveler og Kostbarheder af høi Værdi, men som egnede sig til

let at fremføres, som arabiske Heste, davidske Pantserskjorter*) og andre umaadelige værdifulde Ting.

Derpaa blev Alt pakket paa Kameler og andre Lastdyr, og Visiren tiltraadte sin Reise med et Følge af hundrede Ryttere, hundrede sorte Slavinder og hundrede sorte Slaver, og Fanerne vaiede lystigt over hans Hoved.

Kong Solyman tænkte, efter sin Visirs Afreise, ved Dag og ved Nat kun paa den Brud, som denne vilde hente til ham. Denne holdt heller ikke Rast, hverken Nat eller Dag, indtil der endnu kun var en Dagsreise mellem ham og Maalet for hans Reise. Han gjorde her Holdt ved en Flodbred og sendte en af sine Ledsagere til Kong Sahr Schah, for at meddele ham hans Ankomst. Budet ilede til Staden, hvor Kong Sahr Schah netop sad paa et Hvilested ved Porten og lod den ankommende Fremmede bringe for sig. Af ham hørte han den Efterretning, at den ophøiede Kong Solymans Visir nærmede sig, han bad ham derfor Velkommen og spurgte ham, hvor han havde forladt Visiren. Da han havde faaet dette at vide, befalede han en af sine Visirer med Størstedelen af Hoffet, at drage den ankommende Gesandt imøde; thi ogsaa her gjaldt Kong Solymans Villie. Dennes Visir opholdt sig til Midnat ved Flodbredden og fortsatte derpaa sin Vei til Staden, da han pludselig stødte paa Kong Sahr Schahs Visir og Hoffolk og derved fik Forvisning om at hans Sendelse vilde have et godt Udfald. Han hilste paa dem der kom ham imøde, og disse droge nu foran ham til Kongens Palads og ind igjennem dets Porte til den syvende Gaard. Derhen maatte der imidlertid ikke komme Nogen tilhest da man her var Kongen

*) Det vil sige udvalgte; Propheten David skal nemlig først have forfærdiget Pantserskjorter.

meget nær, af denne Grund steg Visiren ogsaa af og fortsatte sin Vei tilfods indtil han kom til en høi Sal. Der stod paa Æresplads en Sopha af Alabast, der var prydet med Juveler og Perler, hvilende paa høie Fødder af Elephanttænder og var forsynet med et Betræk af grønt Silke og Broderie. Ovenover svævede en med Perler og Juveler smykket Baldachin, der sad Kong Sahr Schah, omringet af sine Hofembedsmænd og Kavalerer.

Da Visiren nu viste sig for ham, tog han sig sammen og udfoldede al sin Veltalenhed og Snildhed. Han udtalte en Deel lovprisende Vers og Hilsner, og da han endelig taug, bad Kongen ham træde nærmere, og behandlede ham med stor Udmærkelse. Han maatte sætte sig ved Siden af ham og erholdt et meget naadigt Svar. Derefter bar Slaverne et Bord ind, og de spiste nu sammen indtil de vare mættede. Bordet blev igjen baaret ud og Alle med Undtagelse af de fornemste Hofembedsmænd forlode dernæst Salen. Da Visiren blev dette vaer, reiste han sig, traadte hen for Kongen, kysfede Gulvet ved hans Fødder og begyndte:

„O, store Konge og ophøiede Beherfker, jeg er kommen til Dig i et herligt og velsignet Anliggende, nemlig som Gesandt, for at anholde om din, ved sin Fødsel og Rang udmærkede Datter, til Kong Solyman, som er prydet med alle kostbare Dyder, og som herfker over El-Ard-el-Khodra-Ispahans Bjerge. Han har sendt Dig mange Gaver og Kostbarheder, og ønfker at være din Slægtning, er Du af samme Mening?"

Visiren taug og ventede paa Svar.

Efter at Kong Sahr Schah havde hørt Andragendet, stod han op, kysfede ydmygt Jorden, saa at alle Tilstedeværende undrede sig over Kongens Nedladenhed.

Derefter priste han den Høieste og Almægtigste, og begyndte, idet han blev staaende:

„Høiærværdige Herrer og høie Visir, hør hvad jeg har at sige Eder.

Ogsaa vi staa under Kong Solyman, og er af hans Undersaatter, hans Slægtskab vil adle os, og vi tørste efter en saadan Udmærkelse. Min Datter skal være hans Tjenerinde; det er mit største Ønske, at hun skal være en Støtte for mig og mit Huus."

Derpaa tilkaldte han Kadien og Vidner paa, at Kong Solyman havde hidsendt sin Visir for at underhandle om et Ægteskab, og Kong Sahr Schah tiltraadte glad Fuldbyrdelsen af sin Datters Ægteskabscontract.

Efter at denne var udfærdiget af Kadien, nedbadedes Himlens Velsignelse for Brudeparrets Held og Lykke; derefter reiste Visiren sig og overrakte alle de Kostbarheder, som han havde bragt til Kongen.

Derefter var det Kongens Pligt, at sørge for sin Datters Udstyr og Visirens Beværtning, tillige blev der foranstaltet offentlige Festligheder, saavel for de Rige og Fornemme som for de Fattige, og to Maaneder itræk blev der opbudt Alt, hvad der kunde glæde Øie og Hjerte.

Men efter at Alt, hvad Bruden behøvede til sit Udstyr, var anskaffet, befalede Kongen at oprette en Teltleir foran Staden.

Stofferne bleve pakkede i Kasser, og græske og tyrkiske Slavinder holdt sig beredte til Reisen, Bruden erholdt et kostbart Smykke, og et forgyldt, og med Perler forsiret, Bidsel tilligemed ti Muldyr til Reisen.

Da endelig alle Lastdyrene vare pakkede, satte Toget sig i Bevægelse og Kongen ledsagede dem tre Miil paa Veien.

Derefter tog han Afsked med sin Datter og Visiren, og vendte hjem i Sikkerhed og Glæde.

Visiren reiste uden Ophold med den kongelige Brud gjennem Ørkenerne, og da han var tre Dagsmarscher fjernet fra sin Reises Maal, sendte han et Jilbud afsted til Kong Solyman, for at underrette denne om sin nærforestaaende Ankomst.

Dette ilede til Kongen, og blev for sin Efterretning belønnet med en Æresklædning.

Strax derefter lod Kongen sin Hær, i dens smukkeste Uniform, med vaiende Faner og klingende Spil, drage Bruden imøde.

Saaledes droge de alle afsted, for at gaae hende imøde, og de Fornemste ønskede at tjene hende.

De havde besluttet, henimod Aften at bringe Bruden til det kongelige Palads, og Hoffets Betjente sørgede for, at Gaderne bleve smykkede, gjennem hvilke Brudetoget kom.

Og da dette indtraf, omgivet af Krigere, var der heller ikke en Eneste, som ikke var gaaet hen for at see hende.

Trommerne drønede, Trompeterne klang, Sværdene blinkede, Hestene vrinskede, Vellugt opfyldte Luften og Fanerne vaiede.

Saaledes kom Prindsessen til Paladsets Port, gjennem hvilken hun ved Pager blev bragt til Haremet. Der gjorde senere Kong Solyman Prindsessen sin Opvartning, og hans Hjerte blev opfyldt af Kjærlighed, saa at al hans Kummer og Sorg forsvandt.

Og da han om Morgenen, efter ni Maaneders Forløb, sad paa sin Throne og afsagde Domme, erholdt han den Efterretning, at hans Gemalinde havde født en Søn.

Han blev overvættes glad over dette Budskab, og belønnede Overbringeren med en stor Sum Penge.

Derefter ilede han til Barnet, kyssede det mellem Øinene og blev henrykt over hans Skjønhed.

Opvartersken tog derefter Barnet og kværtede dets Øienbryn, og det blev derefter kaldt Taj-el-Moluk-Kharan, (Kongens Krone).

Da Drengen var bleven syv Aar gammel, tilkaldte Kong Solyman de Lærde og Vise og befalede dem at undervise Barnet i Skrivning, Literatur og Videnskaber.

Dette gjorde de i flere Aar, indtil han vidste hvad der var ham nødvendig og hvad Kongen ønskede. Derefter lod Kongen ham undervise i ridderlige Kunster og Øvelser, indtil han havde tilbagelagt sit fjortende Aar.

Enhver der saae Ynglingen beundrede ham og der blev sungen talrige Vers til hans Priis, ja endog ærbare Koner, kunne ikke undgaae at blive forelsket i hans mageløse Skjønhed.

Da han traadte ind i den mandlige Alder tiltog hans Ynde endnu mere, og hele Folket ønskede efter Faderens Død at see ham paa Thronen.

Han var saa hengiven til Jagtens Glæder, at han næsten stadig beskjæftigede sig med denne, endskjøndt hans Fader, af Frygt for de Farer han udsatte sig for i Ørkenen, ved Jagten paa de vilde Dyr, gjorde ham Forestillinger.

Taj-el-Moluk hørte imidlertid ikke paa sin Faders Formaninger.

Saaledes befalede han en Dag sine Folk, at de skulde forsyne sig med Proviant for ti Dage.

Derpaa drog han med dem paa Jagt, en fire Dages Marsch langt ned i Ørkenen; indtil de kom til

et grønt Landskab, hvor de fandt Vildt i Mængde og Træer med modne Frugter, samt rige friske Kilder. Strax befalede han sine Folk at opstille Nettene paa den ene Side og derefter selv danne en stor Halvkreds paa den anden.

De adlode og dreve paa denne Maade en utallig Mængde Vildt og glubende Dyr sammen, saa at disse af sig selv geraadede i Skræk og løbe lige forbi de Jagende for at undslippe. De afrettede Hunde, Leoparder og Falke blive derefter løsladte efter Vildtet, og dette blev nedlagt ved Pileskud og paa andre Maader, og da Jægerne igjen stødte sammen, havde de gjort et umaadeligt Bytte. Taj-el-Moluk steeg derpaa af Hesten ved Siden af en Kilde og lod der samle hele Jagtbyttet.

Det bedste Stykke Vildt udsøgte han derefter, og sendte det til sin Fader, medens han uddeelte Resten mellem sine Folk.

De overnattede her, og saae den følgende Morgen en stor Karavane, bestaaende af Kjøbmænd med deres Tjenere og sorte Slaver, gjøre Holdt i Nærheden.

Taj-el-Moluk befalede en af sine Tjenere at udspørge Karavanen, hvem de vare og hvorfor de lode gjøre Holdt der.

Han fik til Svar, at de vare Kjøbmænd, og vilde holde Rast der, fordi den næste Station paa deres Reise var saa langt borte, og at de her glædede sig ved Kong Solyman og hans Søns Beskyttelse. Paa dette Gebeet vidste de, kunde Enhver i Sikkerhed og Fred holde en Hviledag; tilmed havde de medbragt alle Slags kostbare Stoffer for Kongens Søn Taj-el-Moluk.

Saasnart han havde erholdt dette Svar, steeg han til Hest, og reed hen til Karavanen, hvis Kjøbmænd

modtoge ham paa den meest ærbødige Maade, og bade om Held og Lykke for hans Fremtid.

Der blev opslaaet et rødt Silketelt, broderet med Perler og Juveler, til ham, hvori der blev udbredt et prægtigt Silketæppe, hvis øverste Kant var prydet med Smaragder.

Taj-el-Moluk satte sig, og befalede Kjøbmændene, at fremlægge hvad de havde medbragt.

De udbredte deres Varer for ham, og han valgte af disse hvad han syntes om, og betalte dem det.

Derpaa steeg han igjen til Hest og vilde ride bort, da han fik Øie paa en stadselig Yngling, med et lysende Aasyn og iført prægtige Klædninger. Men hans Ungdoms Rosenfarve var blegnet af Smerte over Skilsmissen fra sin Elskede, og han klagede og sørgede, og talte med Taarer i Øinene følgende Vers:

„Vor Adskillelse er forlænget, og Sorg og Frygt formeret, og mine Øine, o Ven, udgyde Taarer. Mit Hjerte sagde jeg Farvel paa Afreisens Dag, og nu er jeg uden Hjerte og Haab. O Ven, bliv hos mig, medens jeg siger Farvel til hende, hvis Stemme formaaer at helbrede alle mine Smerter."

Efterat han havde talt saaledes, græd han en Stund og sank bevidstløs ned, hvilket Taj-el-Moluk forbauset bemærkede. Da han igjen var kommen til sig selv, stirrede han omkring sig, og fremsagde igjen nogle Vers, som begyndte saaledes:

„Vogt Dig for hendes Blikke, thi de fortrylle Dig, og Ingen undgaaer det, som træffer hende."

Derefter udstødte han et heftig Suk og blev atter afmægtig, da han igjen kom til sig selv stod den forbausede Kongeson ved hans Side.

Han kastede sig strax ned for Prindsens Fødder og kyssede Jorden, men Taj-el-Moluk sagde:

„Hvorfor har Du ikke fremlagt dine Vare for mig?"

„Herre," svarede han, „der var ingen iblandt dem, der var din Rang værdig."

Men Prindsen vedblev med at bede ham at fremlægge sine Varer, og gjøre ham bekjendt med sine Forhold, thi hans Taarer havde fundet Vei til hans Hjerte, og dersom han var en ulykkelig Kjøbmand, som maaskee havde Gjæld, vilde han hjælpe ham. Derefter befalede Taj-el-Moluk, at bringe en Læneſtol og der blev strax fremsat en af Elfenbeen og Ibenholdt, forziret med Guld og Silke, i hvilken han tog Plads.

Yndlingen befalede ham at sætte sig paa et, ved Siden af udbredt Silketæppe, og derpaa fremlægge sine Varer.

Denne gjorde vel endnu unyttige Indvendinger, men Taj-el-Moluk lod dem hente ved sine Folk og fornyede Befalingen.

Da udgjød Yndlingen Taarer, sukkede og klagede, og efterat han endnu havde fremsagt nogle Tankesprog, begyndte han at udpakke sine Varer og forevise Taj-el-Moluk Stykke for Stykke.

Iblandt Andet var der ogsaa et, med Guld gjennemvævet, Silkegevandt, som var totusinde Guldstykker værdt.

Idet han tog det fra hinanden, faldt et Stykke Lærred ud, som Yndlingen hurtig greb og skjulte, medens han ligesom drømmende sagde:

„Naar vil dog det piinte Hjerte blive helbredet af Dig? Plejaderne,*) Syvstjernens skjønne Døttre, staae mig nærmere end Dig."

---

*) Plejader, Syvstjernen, den saakaldte Stjerneklynge i Tyrens Stjernebillede, som efter Fabellæren bestaaer af Plejones syv skjønne Døttre.

D. Anm.

Taj-el-Moluk blev ved Ynglingens Opførsel hensat den høieste Grad af Forbauselse, og spurgte ham, hvad Forbindelse der var mellem ham og Lærredet.

„Herre, det er uden Interesse for Eder," svarede hiin; men Prindsen forlangte at see Lærredet.

Men først da Prindsen efter gjentagne Befalinger begyndte at blive utalmodig, føiede han sig efter hans Ønske.

Grædende og sukkende tog han det atter frem, og Taj-el-Moluk forlangte kun at vide, hvorfor han var udbrudt i Taarer og Veeklager over Lærredet.

„Herre, min Historie er vidunderlig, og der staaer saare sælsomme Ting i Forbindelse med Lærredet, og den, som det tilhørte, og fra hvem disse Tegn og Figurer hidrører.

Dermed udfoldede han Tøiet, og man saae en, i Silke- og Guldtraad broderet Gazelle deri, og ligeoverfor denne en anden broderet i Sølv, med et gyldent Halsbaand om og tre derved hængende Perler af Chrysolith.

Dette fortræffelige Arbeide bevægede Taj-el-Moluk til at udbryde:

„Lovet være Guds Fuldkommenhed, som har lært Mennesker, hvad der var dem ubekjendt." (96 Afsnit i Koranen.

Derefter befalede han Ynglingen, at han skulde fortælle ham hans og deres Historie, som Broderiet havde tilhørt, hvorefter denne fortalte Følgende:

Historien om Asus og Asuseh.

„Herre, min Fader var en ansect Kjøbmand, og jeg var hans eneste Søn.

Jeg blev opdraget i mit Fædrenehjem med et Søskendebarn, Datter af min Faders Broder, som var død, og han havde aftalt med min Fader, at vi skulde ægte hinanden.

Derfor bleve vi ikke heller adskilte, da vi voxede til, og da vi naaede den passende Alder, sagde min Fader til min Moder, at i dette Aar skulde Ægtepagten sluttes mellem Asus og Asuseh.

Min Moder havde intet at indvende, og saaledes skete da alle Forberedelserne til Bryllupsfesten, medens jeg levede ubekymret og uden at ane, hvad der foregik med min Cousine; som dog var meget klogere og saae dybere i Tingene end jeg.

Saasnart at Alt var saavidt færdigt, at blot Fuldbyrdelsen af Ægteskabscontracten var tilbage, blev Tiden dertil bestemt af min Fader efter Fredags Bønnen.

Han indbød til at overvære Høitideligheden Kjøbmænd og andre Venner, min Moders Slægtninge og Veninder.

Da nu Fredagen kom, blev Salen smykket til Gjæsterne; der blev udbredt Tæpper overalt i Huset, Væggene behængte med guldindvirkede Stoffer, og alt Fornødent besørget.

Min Fader besørgede Bagværk og Syltetøi, og Alt var færdigt, for at slutte Ægteskabscontracten paa en passende Maade.

Mig havde min Moder ladet gaae i Bad, og dertil sendt mig en ny og overordentlig riig Paaklædning. Denne tog jeg paa efter Badet, og da den duftede af Vellugt, saa udbredte denne Duft sig, hvor jeg gik.

I Begreb med at begive mig til Moskeen, faldt mig endnu en Bekjendt ind, jeg vilde bede til Festen, og som jeg endnu vilde besøge før Bønnens Time.

Jeg bøiede derfor om i en Sidegade, og da jeg var meget varm af Badet og den nye Klædning, saa at endog Sveden dryppede mig ned ad Panden, bredte jeg mit broderede Lommetørklæde over en Bænk foran et Huus, og satte mig ned.

Gjerne havde jeg aftørret den over mit Ansigt nedstrømmende Sved, men jeg sad paa mit Tørklæde.

Jeg vilde lige til et benytte Sømmen af min Underklædning dertil, da pludselig et hvidt Klæde faldt ned paa mig.

Det var zartere at føle paa end en Zephyr, og Synet af det var glædeligere end en Sygs Helbredelse.

Jeg tog det ogsaa op, for at see hvorfra det var kommen, og da traf mine Øine paa Eierindens af disse Gazeller.

Hun saae ud af et Vindue med et Metalgitter for, og aldrig mere saae jeg et mere henrivende Væsen.

Hendes Ynde lader sig ikke beskrive med Ord.

Da hun saae mig staae op, førte hun sin ene Finger til Munden, lagde derpaa Mellem- og Pegefingeren paa Brystet, trak sig tilbage og lukkede Vinduet.

Mit Hjerte var sat i Flammer, som stedse tiltoge, og jeg udstødte tusinder af Suk.

Jeg var næsten forvirret, thi jeg havde ikke forstaaet hvad hun havde villet sige med sine Gebærder.

Indtil Solnedgang forblev jeg under Vinduet, uden at see eller høre noget videre, og stod endelig op og gik med Lommetørklædet.

Idet jeg udfoldede det, duftede Moskus mig imøde, hvorved jeg blev saa glad og munter, som jeg var kommen til Paradiset.

Derpaa udbredte jeg det fuldstændigt, og saae et fiint sammenfoldet Papir falde ud deraf.

Jeg aabnede det og fandt det duftende af udsøgte Parfumerier og beskrevet med følgende Vers:

„En Skrivelse sender jeg ham, at klage ham med ømme Skrifttræk min Lidenskabs Smerte; thi Skriftegnene ere forskjellige. Og min Elskede spørger: Hvorfor ere dine Skriftegn saa ziirlige og smaae, at Øinene neppe kunne læse dem? — Men jeg svarer ham: Fordi jeg er nedtrykt og bøiet; derfor, Elskede, maae Haandskriften være saaledes."

Jeg betragtede derpaa det skjønne Lommetørklæde nærmere, og saae paa begge de broderede Sømme*) udarbeidede Kjærlighedsyttringer, af hvilke mit Hjerte blev endnu mere opflammet.

Først seent om Natten kom jeg hjem, hvor jeg fandt min Cousine i Taarer.

Da hun saae mig torrede hun sine Øine, kom hen til mig, hjalp mig af med min Overklædning og spurgte om Aarsagen til min Udeblivelse.

Hun fortalte mig tillige, at Emirerne og de Fornemme, Kjøbmændene, Kadien og Vidnerne havde været der, og fortæret Maaltidet, og tillige havde ventet længe paa, at jeg skulde komme og fuldbyrde Ægteskabscontracten.

Men endelig havde alle bortfjernet sig, og min fortørnede Fader havde svoret, først næste Aar at fuldbyrde vort Ægteskab, thi denne forgjæves afholdte Fest, havde kostet ham mange Penge.

„Men hvad er der dog hændet Dig," spurgte hun, „at Du først vender saa seent hjem, og at ved din Fraværelse Alt er bleven forsinket?"

Jeg meddeelte hende derpaa Alt, hvad der var hændet mig, og viste hende Papiret og Lommetørklædet.

---

*) Lommetørklæderne ere langagtig firkantede, og kun paa to Sider forsynede med Broderi.

Hun læste hvad der stod derpaa, og Taarerne løb hende ned af Kinderne.

Derpaa spurgte hun, hvad den Skjønne omtrent havde sagt mig, eller givet mig ved Tegn tilkjende.

Derpaa svarede jeg da, at hun ikke havde yttret et Ord; men kun stukken en Finger i Munden, og derpaa lagt Pege- og Mellemfingeren paa Brystet og viist paa Jorden, men derefter havde lukket Vinduet og ikke mere kommen tilsyne.

Forgjæves havde jeg siddet der indtil Solnedgang, og ventet at hun igjen skulde see ud.

„Saaledes er det gaaet mig," sluttede jeg, „og nu beder jeg Dig, at hjelpe mig i denne Forlegenhed."

Hun saae vist paa mig og svarede:

„O Søn af min Onkel, naar Du forlanger mine Øine, vil jeg for din Skyld udtage dem.

Jeg vil derfor, for at opfylde dit Ønske, staae Dig bi og ogsaa hjelpe hende; thi hun er opflammet af Kjærlighed til Dig og Du til hende."

„Men hvad har hendes Tegn og Gebærder at betyde?" spurgte jeg.

„Den i Munden tagne Finger betyder, at Du er hende saa kjær som hendes Hjerte eller hendes Sjæl, og at hun længes efter en Sammenkomst med Dig.

Lommetørklædet er en Hilsen til den Elskede, og Papiret indeholder hendes Tilstaaelse om, at hun elsker Dig. Idet hun endelig lagde to Fingre paa Brystet, vil dette sige, at Du maatte om to Dage komme igjen, for at hendes Sorg ved Synet af Dig kan blive forjaget. Hun elsker Dig og har Tiltro til Dig, saameget forstaaer jeg af hendes Tegn; o Søn af min Onkel, kunde jeg frit gaae ud, vilde jeg saa hurtigt, som muligt forene Eder, og beskytte Eder med mit Gevandt."

Jeg takkede for hendes gode Belæring og gik i to

Dage ikke ud af Huset, spiste og drak Intet, og kun min Cousine indgjød mig Trøst og Mod og pleiede mig. Da det derefter var paa Tiden, hjalp hun mig med at klæde mig paa, parfumerede mig med Virak og opfordrede mig til at forfølge mit Eventyr.

Jeg tog mig altsaa sammen begav mig igjen til den lille Gade og satte mig under Vinduet.

Snart efter aabnede hun dette, og i det jeg saae op og saae hende, forgik mig Sands og Samling. Imidlertid var jeg kommen lidt til mig selv, og saae igjen op, men blev atter afmægtig.

Da jeg igjen slog Øinene op, saae jeg hende med et Speil og et rødt Tørklæde.

Hun smøgede Ærmet lidt op henimod Albuen, lagde den aabne Haand paa Brystet, og holdt derefter Speilet og Tørklædet ud af Vinduet. Derpaa fjernede hun sig, men kom igjen tilbage med Tørklædet, som hun tre Gange sænkede og hævede, ligesom hun dyppede det. Derpaa dreiede hun det i Hænderne, som om hun vilde udvride det, bøiede sig endnu engang ud af Vinduet og lukkede det uden at have sagt et Ord.

Uden at vide hvad hun meente med alt dette, blev jeg der længe, og kom først hjem henimod Midnat.

Jeg fandt min Cousine med Hovedet støttet paa sine Hænder og i Taarer, som endnu yderligere formerede min Sorg.

Da jeg sank sammen i et Hjørne af Værelset, sprang hun hen til mig, hjalp mig op, afførte mig min Overklædning og spurgte hvad der var hændet mig.

Jeg fortalte hende derpaa Alt, og hun meente den Skjønne havde villet sige med sine Tegn, at jeg om fem Dage skulde komme igjen og hvad hun vilde sige mig med Fremholdelsen af Speilet og Hævningen

af Tørklædet var, at jeg skulde sætte mig i Farverens*) Boutik, indtil der kom Bud fra hende. Da blev det Lys for mine Øine og jeg sagde:

„Ved Allah, ja min Onkels Datter, Du har udtalt Sandheden, thi jeg har i en Sidegade bemærket en jødisk Farver."

Derpaa græd jeg; men min Cousine indgjød mig Mod og meente at Andre i Aaringer maatte bære Kjærlighedens Smerter, medens jeg kun behøvede at have en Uges Taalmodighed.

Hun bragte mig at spise, men jeg var ikke istand til at nyde Noget, ogsaa Søvnen flyede mig og jeg fik et blegt og daarligt Udseende.

Aldrig tidligere havde jeg kjendt Kjærlighedens og Lidenskabernes Glød og blev syg, og min Cousine, for min Skyld, ogsaa.

Derefter fortalte hun mig saalænge om de Elskendes Smerter indtil jeg endelig sov ind. Men naar jeg vaagnede, fandt jeg hende vaagende og grædende ved mit Leie.

Saaledes varede det fem Dage.

Da bragte hun mig varmt Vand, og tilberedte mig et Bad, klædte mig paa og bad mig gaae, idet hun bad Allah at opfylde mit Forlangende.

Og saaledes gik jeg da til den jødiske Farvers Bod, men da det var Løverdag fandt jeg denne lukket.

Jeg satte mig altsaa ned foran Boutiken og ventede indtil der blev kaldt til Eftermiddagsbønnen og indtil Solen blev gul og Timen til Aftenbønnen var kommen.

Men endogsaa ved Nattens Frembrud saae jeg

---

*) Ogsaa Farverne arbeide i Orienten hyppig i Værksteder, som vende ud til Gaden.

intet Spor og intet Tegn fra hende, og stod endelig op og vandrede hjem, som en Beruset.

Der fandt jeg min Cousine, ventende grædende paa mig, men da hun saae mig, kom hun mig smilende imøde og forlangte at vide hvorledes det var gaaet mig.

Jeg fortalte hende jamrende Alt og udgjød Taarer; men hun bad mig være glad, thi den Elskedes Udebliven var et Tegn paa desto snarere Opfyldelse af mit Ønske.

Hun havde villet give mig Taalmodighed og Udholdenhed og den næste Morgen skulde jeg kun fremstille mig under hendes Vinduer og lægge nøie Mærke til de Tegn, som hun vilde give.

Men hendes trøsterige Talemaader hjalp ikke til at formindske mine Elskovslidelser, og da hun fremsatte Spise, stødte jeg Tallerkenen bort med Foden, idet jeg sagde:

„Den som elsker er syg og har hverken Lyst til at spise eller drikke."

„Ved Allah, o Søn af min Onkel!" udbrød min Cousine, „det er den sande Kjærligheds Tegn," og borttog grædende de forsmaaede, urørte Spiser, medens jeg bad, at det blot snart maatte være Morgen.

Og saasnart det var Dag, gik jeg bort og satte mig under Pigens Vinduer.

See da blev det aabnet og hun saae smilende ud.

Derefter hentede hun et Speil, som hun puttede i en Pose og kastede bag ved sig i Gemakket.

Derpaa tog hun en Urtepotte med grønne Planter, lod sit Haar falde over sit Ansigt og holdt for et Øieblik Lampen foran Spidsen af Planterne.

Derpaa gik hun bort med alle disse Ting, uden at sige et Ord, lukkede Vinduet, og jeg blev ganske ilde tilmode, da jeg intet forstod af alle disse Tegn og med

Taarer og Sorg gik jeg brændende af Længsel og Lidenskab atter til mit Hjem med uforrettet Sag.

Her sad min Cousine med Ansigtet vendt mod Muren, thi hun plagedes af Skinsyge og Kummer, kun tillod hendes Tilbøielighed ikke, at tilstaae for mig, den Smerte og Pine, hun følte ved min Kjærlighed til Andre.

Af den megen Graad, havde hun faaet et daarligt Øie og var i en meget lidende Tilstand.

Hun maatte først komme sig lidt, forinden hun var istand til at spørge mig, hvad der var hændet mig idag. Jeg fortalte hende det, hvorpaa hun forsikkrede at Tiden til Opfyldelse af mit Ønske var nær.

Hvad den Skjønne havde foretaget sig med Speilet, betød kun, at jeg skulde have Taalmodighed til Solnedgang.

Idet hun lod Haaret falde over Ansigtet, meente hun: Naar Natten bredte sin smukke Skygge over Dagen, skal Du indfinde Dig. Ved Urtepotten skulde antydes mig, jeg skulde henvende mig til den nær ved Huset liggende Have, og Tegnet med Lampen, hvor jeg havde seet Lampen brænde, for der at vente den Elskede.

Jeg vrededes paa min Cousine over de nye gode Udsigter, som hun aabenbarede for mig, men hun lo ad mig, og bad mig dog blot at have Taalmodighed indtil Aften, hvor da hendes Ord vilde bekræfte sig.

Derpaa søgte hun at adsprede mig, medens jeg kun bad til Allah, at det maatte blive Nat.

Og da denne endelig kom, gav min Kousine mig et lille Stykke reent Moskus, bad mig tage dette i Munden, kyssede mig og sagde:

„Naar Du bliver hos din Elskede, saa siig Verset:"

„O I Elskende, ved Allah, lær mig hvad en Yngling har at gjøre, naar han gløder af Kjærlighed?"

„Jeg maatte sværge, først at sige Verset naar jeg tog Afsked med den Skjønne, og gik derefter til Haven, fandt Døren aaben og saae Lys i nogen Afstand.

Dette nærmede jeg mig, og kom til en Havesal med et hvælvet Loft af Elfenbeen og Ibenholt.

Lampen hang i Midten af dette, udenom hang der Silketæpper, broderede med Guld og Sølv, men under Lampen brændte et stort Lys i en Guld-Stage.

Midt i Salen befandt der sig et smukt forziret Springvand, og derved stod et med Spiser besatog med en Silkedug dækket Bord, hvorpaa der stod en Porcellainflaske med Viin og et rigt med Guld decoreret Krystalbæger.

I en stor tildækket Sølv-Kurv fandt jeg ved nærmere Betragtning de skjønneste Frugter, og meest udvalgte, sødtduftende Blomster.

Da jeg ikke nogetsteds øinede noget levende Væsen, satte jeg mig og var ved godt, Mod i Forventning af de Ting, der skulde komme.

Men den første, den anden, den tredie Time af Natten hengik, uden at jeg mærkede noget til den, for hvis Skyld jeg var kommen.

Derved blev jeg meget sulten, fordi jeg, opfyldt af min Lidenskab, havde fastet i længere Tid, men nu ved Udsigten til dens Tilfredsstillelse følte mig bedre tilmode.

Dertil kom den indbydende Duft af Spiserne, og saaledes nærmede jeg mig endelig Bordet, tog Dugen bort og lod Fjerkræet, Syltetøiet og de andre Ting smage, saavelsom Vinen. Jeg nød saa rigelig deraf, at jeg blev søvnig og efter at have vasket mine Hænder faldt jeg i Søvn paa Sophaen. Da jeg havde tilbragt flere søvnløse Nætter, saa vaagnede jeg ikke førend Solen

stinnede mig i Ansigtet og fandt min Mave bestrøet med Salt og Kul.

Jeg sprang op, rystede mine Klæder og saae til min Forbauselse, at jeg havde sovet paa den nøgne Gade.

Ganske bedrøvet og bestyrtet gik jeg hjem, hvor jeg fandt min grædende og nedslaaede Cousine.

Men saasnart hun saae mig, tørrede hun sine Øine og sagde til mig med stor Sagtmodighed:

„O Søn af min Onkel, Gud har været din Kjærlighed naadig, thi den af Dig Elskede gjengjælder din Kjærlighed; medens jeg græder og sørger over din Fraværelse og dit Hjerte ikke brænder for mig. Gid Gud aldrig maa tugte Dig for min Skyld."

Smilende gjennem Taarer aftog hun derpaa min Overfrakke, bredte den ud og sagde:

„Ved Allah! den dufter ikke saaledes som om Du havde været hos din Elskerinde! Tal, hvad er der hændet Dig?"

Da jeg derpaa havde fortalt hende mit Eventyr, sagde hun med Vrede:

„Mit Hjerte er fuldt og smerteligt! Denne Qvinde plager Dig meget. Ved Allah, o Søn af min Onkel, jeg frygter for hvad hun endnu vil lade Dig vederfares.

Saltet vil sige: Du er søvndrukken og synes ikke at være nogen varm Elsker; thi Søvn er ikke tilladt de Forelskede, og din Kjærlighed er derfor ikke oprigtig nok.

Men hendes Kjærlighed til Dig er heller ikke stor, thi ellers havde hun vækket Dig, da hun saae Dig sove.

Kullene sige: Gid Allah sværte dit Aasyn, fordi Du fremhykler Kjærlighed, og dog kun er et Barn, som blot har Tanke for Mad, Drikke og Søvn. Det er hendes Mening; gid Allah befri Dig for hende."

Jeg slog mig med Haanden for Brystet og udbrød:

„Ved Allah, det er Sandhed! jeg har sovet og Elskende sove ikke. Saaledes har jeg selv nedsat mig. Hvad mere fornærmeligt kunde jeg foretage mig, end spise og sove? Men hvad er der nu at gjøre?" Saaledes spurgte jeg med Taarer min Cousine, og bønfaldt hende om at give mig Raad og forbarme sig over min Kummer, saa vilde Gud ogsaa forbarme sig over hende; thi ellers vilde det blive min Død.

Da hun nu havde mig meget kjær, saa svoer hun at gjøre Alt, hvad der stod i hendes Magt, for at forene mig med min Elskede, og opnaae min Tilfredshed.

Derpaa bad hun mig, om Aftenen igjen at vende tilbage til den samme Plads, men afholde mig fra at spise, fordi det gjorde søvnig, og der Ventede ikke vilde indfinde sig før Midnat.

„Gud bevare Dig for hendes Ondskab!" tilføiede hun; men jeg bad Himlen om, at det blot snart maatte blive Nat.

Da jeg gik, erindrede min Cousine mig endnu engang om det Vers, jeg skulde sige, naar jeg tog Afsked, fra min Elskede.

I Haven fandt jeg Alt igjen som den foregaaende Nat, og jeg satte mig ind i Havesalen. Den lokkende Duft af Retterne opvækkede dog atter min Hunger, og jeg kunde ikke undlade at spise, hvorefter jeg satte mig paa Sophaen og tænkte: „Du vil dog ikke sove"; men Søvnen overlistede mig, og først ved den lyse Dag vaagnede jeg. Jeg fandt da liggende paa mig en Terning, en lille Stav og en Dadelkjerne.

Foruden dette var Alt forsvundet, hvad jeg havde seet om mig. Utaalmodig stod jeg op og gik hjem, hvor min Cousine hilsede mig. Men jeg skammede mig for hende og behandlede hende derfor meget utaalmodigt.

Imidlertid undlod hun ikke at trænge ind paa mig, for at jeg skulde fortælle Nattens Begivenheder, og hun udlagde mig de Ting, som jeg ved min Opvaagnen af den ulykkalige Søvn havde fundet hos mig.

Med Terningen havde hun villet sige mig, at forfængelig Adspredelse passede bedre for mig, end Elskovsforhold, og med Dadelkjernen, at jeg vel kom derhen, men at mit Hjerte ikke var med, og at jeg maatte blive borte, hvis jeg atter vilde sove.

Derved begyndte jeg at jamre mig, og besvoer min Cousine at give mig nye Raad. Paa hendes Befaling gik jeg da atter til Haven, og jeg kjæmpede længe for ikke at nyde Noget; men tilsidst nød jeg formeget af Vinen, og da jeg allerede var udmattet af min Sjælsanstrængelse, faldt jeg snart isøvn.

Da jeg vaagnede om Morgenen, laae jeg foran Haven, og ved min Side laae en skarp Kniv og en lille Mønt.

Sittrende optog jeg begge Dele og gik hjem til min Cousine, som modtog mig med de Ord:

„Jeg dvæler her elendig og i Sorg, og for mig er der ingen anden Trøst end Taarer."

Idet jeg traadte ind sank jeg afmægtig ned, og Kniven og Mønten faldt ud af min Haand.

Hendes Bestræbelser bragte mig igjen til Besindelse, og paa mine Bønner erklærede hun mig, at Mønten og Kniven betød: „Jeg sværger ved mit høire Øie, at naar jeg igjen finder Dig sovende, er det din Død."

Da jeg nu trængte ind paa hende om Raad, bad hun mig gaae til Sengs, og satte sig med en Vifte ved mit Leie.

Først henimod Aften vækkede hun mig igjen, bragte mig at spise og at drikke, hjalp mig med at klæde mig

paa, og med hendes indtrængende Raad, ikke at sove, gik jeg igjen paa Eventyr.

Styrket og mættet ventede jeg i Havesalen.

Den første Deel af Natten gik; endelig ogsaa to Trediedele, som syntes mig en Evighed. Hanerne begyndte at gale; da begyndte jeg at blive sulten af den lange Vaagen, og jeg spiste og drak.

Derved blev jeg søvnig og var nærved at lukke Øinene, da jeg bemærkede en fjern Larm. Hurtig samlede jeg mig sammen, vadskede mit Ansigt og mine Hænder, og endelig kom den længselsfuld Ventede.

Ti Slavinder fulgte hende, foran hvilke hun gik, skjøn som Fuldmaanen.

Hun bar en grøn Silkeklædning, broderet med Guld, og saae smilende paa mig, idet hun sagde:

„Hvorledes gaaer det til, at Du ikke sover igjen? Nu troer jeg først paa din Kjærlighed; thi Kjærlighed giver søvnløse Nætter."

Derpaa afskedigede hun sine Ledsagerinder, og vi vare lykkelig sammen til Morgenen brød frem. Da jeg derpaa vilde bortfjerne mig, bad hun mig at blive lidt endnu, for at erholde en Foræring af hende.

Derpaa udfoldede hun sit Lommetørklæde, tog dette Klædebon frem, udbredte det for mig, og jeg saae og beundrede de tvende Gazeller. Det var hendes Søster Nur-el-Hudas Arbeide, sagde hun, og jeg skulde bevare det omhyggeligt.

Derpaa forlod hun mig, efter at jeg havde lovet hver Nat at besøge hende.

Da jeg kom hjem, var det Første min blege Cousine spurgte om, om jeg havde foresagt min Elskede det Vers, som hun havde opgivet mig.

Jeg havde glemt det i min Beundring af Gazel-

lerne, som jeg foreviste hende, og om hvilket hun bad mig.

Jeg gav hende det; men den næste Nat undlod jeg ikke, da jeg tog Afsked fra min Elskede, at sige:

„Ved Allah, I Elskende, siig mig, hvad en Elsker skal gjøre, naar hans Hjerte gløder af Kjærlighed?"

Da hun hørte dette fyldtes hendes Øine med Taarer, og hun sagde:

„Skjule skal han sin Kjærlighed og bevare sin Hemmelighed, være taalmodig og ydmyg i alle Ting."

Ved min Hjemkomst laae min Cousine mat og syg og ved hendes Hovedgjerde sad min grædende Moder, som skjældte mig ud, fordi jeg kunde forlade min Onkels syge Datter; men da jeg foresagde min Cousine Verset, svarede hun mig med et andet, nemlig:

„Han har gjort sig Umage i Taalmodighed; men han har kun kunnet opnaa et af Længsel forpiint Hjerte."

Derpaa bad hun mig ogsaa at sige dette til min Elskede, hvilket jeg gjorde, og fik af denne til Svar, idet hun brød ud i Taarer:

„Og mangler der ham Taalmodighed til at skjule sin Hemmelighed, saa veed jeg intet bedre for ham end Døden."

Da jeg kom hjem fandt jeg min Cousine liggende uden Besindelse, men saasnart hun hørte mig, slog hun sine Øine op og udbrød:

„O Asus, har Du foresagt hende mit Vers?"

Jeg svarede hende ja, og meddeelte hende hvad jeg havde faaet til Svar.

Derpaa sukkede hun, blev afmægtig, men kom sig snart, og sagde:

„Jeg hører, adlyder og døer; gaae hen og hils hende, som træder mellem os!"

Om Aftenen gik jeg til min Elskede i Haven, og da jeg om Morgenen vilde bortfjerne mig, sagde jeg hende min Cousines Vers. Da udstødte hun et Skrig og raabte i Taarer:

„Ved Allah, den, som har sagt dette, er død. Vee, vee! Var hun ikke en Slægtning af Dig?"

Da jeg sagde hende, at det var en Datter af min Onkel, vedblev hun:

„Ved Allah, Du lyver! Naar dette havde været, havde Du elsket hende, som hun elskede Dig, og havde Du sagt mig Noget om hende, saa havde Du aldrig opnaaet min Gunst. Har hun da vidst Noget om vort Forhold?"

Jeg svarede Ja, og hun vedblev:

„Saa maa Gud ødelægge Dig, som Du har ødelagt hende! Begiv Dig strax til hende!"

Nedslaaet adlød jeg og da jeg kom i Nærheden af mine Forældres Huus, trængte Veeklager til mine Øren.

Jeg spurgte om Grunden hertil og hørte at Asuseh laae død bag Døren.

Da jeg traadte ind, og min Moder saae mig, udbrød hun:

Hendes Død komme over dit Hoved! Vee Dig, en Fætter som Du er!" Derefter kom min Fader og vi gjorde Alt istand til Begravelsen, som gik for sig med alle de brugelige Ceremonier.

Hele Koranen blev læst ved hendes Grav, ved hvilken vi forbleve i tre Dage.

Derefter vendte jeg bedrøvet hjem, hvor min Moder vilde vide af mig, hvad Ondt jeg egentlig havde tilføiet Asuseh, hvormed jeg havde knust hendes Hjerte, idet hun trods alle Spørgsmaal intet havde erfaret derom.

Jeg svarede, at jeg ikke vidste, hvad jeg skulde have gjort hende imod, men min Moder vedblev:

„Hun har været Dig hengiven i Kjærlighed indtil sine sidste Øieblikke, og kort før sin Død sagde hun endnu:

„O min Onkels Kone, maatte Gud ikke gjengjælde din Søn mit Blod, og ikke straffe ham for hvad han har gjort mod mig.

Jeg bliver nu bortkaldt fra denne Verden til Evigheden."

Saameget jeg end spurgte hende om hendes Sorg saa lidet erfarede jeg, men det bad hun mig sige Dig, at Du, naar Du gaaer bort fra et saa gjerne besøgt Sted, skulde sige: „Troskab er godt og Forræderi skjændigt."

Og derpaa gav hun mig Noget til Dig og lod mig sværge, at jeg først skulde give Dig det, naar jeg saae Dig gaae og græde for hendes Skyld."

Jeg forlangte i det mindste at see hvad det var, men min Moder opfyldte ikke mit Ønske, og jeg tænkte nu kun paa, hvorledes jeg bestandig kunde være hos min Elskede.

Den kommende Nat befandt jeg mig i Haven hos min Elskede, som utaalmodig havde ventet mig, og spurgte efter min Cousine. „Hun er død," sagde jeg, „og vi have sunget Sørgesange og afholdt Koranlæsning; siden hendes Død er der forløben fire Nætter. Idag er det den Femte." Da hun hørte dette skreg hun høit, græd og sagde:

„Du har ombragt hende! jeg frygter Du vil komme til at bøde derfor."

Jeg svarede at hun før sin Død havde tilgivet mig, og fortalte Alt, hvad min Moder havde sagt mig, og at jeg ved Afskeden skulde sige til hende:

„Troskab er godt og Forræderi skjændig."

Da hun hørte dette, udbrød hun: „Guds Naade,

hvis Navn være lovet, komme over hende! Du er bleven reddet af hende; thi jeg havde Ondt ifinde mod Dig. Men nu skal der Intet vederfares Dig."

„Og hvad vilde Du have gjort mig, da dog gjensidig Kjærlighed forbinder os?" spurgte jeg. Hun svarede:

„Mig tilhører Du; men Du er ung og uerfaren og kjender ikke Qvindernes onde Anslag. Du har nu mistet din Cousines Raad og Bistand.

Hun er død, som tydede Dig mine Tegn, og jeg forlanger nu, at Du ikke taler med nogen Qvinde, hun være ung eller gammel.

O! gid jeg havde kjendt din Cousine, for at have kunnet takke hende, for hvad hun har gjort imod mig. Men jeg forlanger nu af Dig, at Du fører mig til hendes Grav, for at jeg kan sætte et Mindesmærke med en Inscription paa den."

Efterat Natten var forløben, tog hun sin Pung med nogle Pengestykker og bad mig at føre hende til Graven.

Paa Veien derhen uddeelte hun Almisser, og sagde ved hver Gave:

„Det er givet for Asusehs Sjæl, som skjulte sin Hemmelighed indtil hun tømte Dødens Kalk, og endda ikke aabenbarede sin Kjærlighed."

Hun vedblev med dette, indtil vi vare ved Graven og Pungen var tom.

Grædende sank hun ned paa Graven, og da hun endelig igjen reiste sig, trak hun et spidst Værktøi af Staal og en Hammer frem, og begyndte at hugge en Gravskrift i den Steen, som var henlagt paa Graven.

Derved græd hun bitterlig.

Da vi endelig igjen vendte hjem til hendes Have, sagde hun:

„Ved Allah besværger jeg Dig, aldrig mere at forlade mig.

„Jeg hører og adlyder," var mit Svar, og snart havde vi, paa den samme Maade som tidligere, tilbragt et Aar.

Jeg var glad og veltilmode, og min Cousine havde jeg forglemt.

I Begyndelsen af det andet Aar havde jeg været i Bad, havde klædt mig i friske parfumerede Klæder, ogsaa drukket et Glas Viin, og vilde henimod Aften paa sædvanlig Maade begive mig til min Elskede i Haven.

Men Vinen havde gjort mig noget ør i Hovedet, og saaledes tog jeg feil af Veien og kom ind i en Sidegade, hvor en gammel Kone, med et Brev og et brændende Lys, kom mig imøde, og spurgte mig, om jeg kunde læse.

Da jeg besvarede dette, bad hun mig at læse Skrivelsen for hende. Det gjorde jeg, og sagde hende, at det var et Brev fra en Fraværende, med Hilsen til den Elskende.

Derover glædede hun sig, og vilde gaae, men vendte sig dog rask igjen til mig, kyssede min Haand, ønskede mig al Velsignelse og bød mig kun, at gaae med hende til et Huus nærved, og der nok engang at forelæse Brevet, fordi man ikke vilde tro hende, hvad hun sagde om Indholdet.

Jeg gik altsaa med, og hun sagde mig endnu, at Brevet var fra hendes, for ti Aar siden bortreiste og for tabt ansete Søn, for hvem hendes Datter, hans Søster, Dag og Nat havde grædt.

Derved vare vi komne til en, med Kobber beslaaet Dør, hvor den Gamle kaldte paa Persisk.

Strax efter kom lette Trin og en Pige aabnede Døren.

Hun syntes lige at være kommen fra et eller andet Arbeide; thi hendes Beenklæder vare opslagne og lode et Par alabasthvide, henrivende og yndige Been tilsyne. I Ørerne bar hun Perlesmykker. Med uforlignelig sød Stemme spurgte hun ved Synet af mig, om jeg var den, som skulde læse Brevet, tog dette af sin Moders Haand og holdt det hen til mig.

Jeg stod i den aabne Dør og bøiede mig lidt indad, for at tage mod Brevet, da den gamle Kone stødte mig i Ryggen, saa jeg uvilkaarlig fløi ind gjennem Døren, og da jeg forundret saae mig om, stod jeg midt i Forstuen.

Den Gamle fulgte mig med Lynets Hurtighed og slog Døren i efter sig.

Saasnart dette var skeet, sluttede den henrivende Pige mig i sine Arme, tog mig ved Haanden, den Gamle gik forud med Lyset, og saaledes førte de mig gjennem syv Forværelser til en stor Sal, hvor en Rytter kunde tumle sin Hest.

Alt var her af herlig Alabast, og Polster og Tæpper af Guldstof.

Ogsaa befandt der sig to udsøgte Bænke og en Sopha, der var forziret med Perler og Juveler, som selv en Fyrste kunde være tjent med.

Efterat have taget Plads spurgte hun mig, om jeg foretrak Livet for Døden, da jeg svarede: „Livet" saa vedblev hun:

„Saa gift Dig med mig, og Du vil være sikker for den ondskabsfulde Delilehs Datter."

Jeg svarede, at jeg ikke vilde ægte en Kone af hendes Art og spurgte hvem Delileh var.

Da lo hun og meente, jeg dog maatte vide, hvem hun var, efterat jeg over i et Aar havde levet med hende.

„Gid Allah tilintetgjøre hende!" vedblev hun, „der findes ingen værre Forræderske.

Hvormange har hun allerede ombragt før Dig, og hvad for onde Ting har hun ikke gjort!

Hvorledes er Du undgaaet hende, uden at blive tilføiet nogen Skade, da Du dog saalænge har levet sammen med hende?"

Jeg tilkjendegav min store Forundring over Alt dette, og maatte derefter udførlig fortælle, hvorledes jeg var kommen i dette Forhold.

Hun beklagede derefter min Cousines Skjæbne, for hvis Skyld den ondskabsfulde Delileh havde forstaanet mig.

Derpaa klappede hun i Hænderne og bad den gamle Kone, hun skulde lade de Tilstedeværende træde ind; men indhyllede sig først i sit Slør.

Strax efter traadte fire Vidner ind, den Gamle tændte fire Lys, der blev opsat en Ægteskabscontract, i hvilken Bruden erklærede at have modtaget Brudegave og endnu var mig 10,000 Sølvstykker skyldig.

Derefter fik Vidnerne deres Betaling og bortfjernede sig.

Den følgende Dag ønskede jeg at gaa ud; men min, paa en saa underlig Maade erholdte, Kone loe dertil og spurgte om jeg troede man saaledes kunde gaae fra som til Badet, (fordi man nemlig ved Bortgangen maa betale Badegebyhret).

„Du maae ikke anseе mig for en saadan som Delileh. Efter Koranen og Sunnah er Du min Mand og var Du beruset, saa er Du nu ved Forstand.

Vort Huus her bliver kun aabnet engang om Aaret, Du kan ved Huusdøren overbevise Dig derom."

Jeg gik hen og fandt Døren virkelig stænget og laaset. Hun forsikkrede mig da, at vi vare rigelig for-

synede med Sukker, Meel og Frugter og at Døren først idag om et Aar blev aabnet.

Forinden maatte jeg ikke sætte min Fod over Dørtærskelen.

Jeg udbrød derved:

„Der findes ingen Magt som kan tvinge mig!"

Men hun lo saa yndigt og tilsidst lo jeg med og saaledes levede vi da sammen, og da Aaret var omme havde hun født mig en Søn.

Paa den første Dag i det nye Aar hørte jeg Huusdøren aabne sig og der kom Lastdragere, som medbragte Sukker og andre Ting til Huset.

Jeg gik altsaa til min Kone og sagde jeg vilde gaae ud.

Hun bad mig vente til det var Nat, for at jeg kunde gaae som jeg var kommen. Det gjorde jeg og maatte før jeg gik endnu sværge at vende tilbage den samme Nat, forinden Døren igjen blev lukket.

Jeg maatte tilsværge hende dette ved et Sværd og med Haanden paa Koranen og ved en Skilsmisse for at hun ved Udløbet af den lovlige Frist, naar jeg ikke kom tilbage kunde indgaae i et andet Ægteskab.

Saaledes forlod jeg da Huset og begav mig til den velbekjendte Have.

Forundret og uvillig fandt jeg samme aaben, omendskjøndt jeg ikke var kommen der, et heelt Aar og ikke blev ventet.

For at see om jeg ogsaa fandt min Veninde der, gik jeg strax derind, for senere at gaae til min Moder.

Og virkelig traf jeg den onde Delilehs Datter der, siddende med Hovedet støttet paa sine Hænder. Men hendes Udseende var forandret, hendes Øine indfaldne, og da hun blev mig vaer raabte hun:

„Gud være lovet at Du endnu lever!"

Derpaa vilde hun staae op; men sank sammen af Glæde. Beskjæmmet stod jeg foran hende, men fattede mig hurtig, trykkede hende til mit Hjerte og spurgte hende, hvoraf hun vidste, at jeg vilde komme idag, siden hun syntes at have ventet paa mig.

„Jeg vidste ikke at Du vilde komme," svarede hun mig, „men har siden Du forsvandt, hver Nat her ventet paa Dig.

Men Du udeblev stadig, og nu spørger jeg Dig, hvad har holdt Dig tilbage fra mig?"

Da jeg derpaa fortalte mit Eventyr og mit Bryllup, og at jeg maatte gaae for Dagens Frembrud, blev hun bleg, udslyngede Skjælsord og Forbandelser mod min Kone og mig, og blev endelig saa vred og truende, at jeg blev forskrækket.

Pludselig tilkaldte hun sine Slavinder, og forinden jeg vidste af det, var jeg reven omkuld af de ti Qvinder.

Hun selv sprang til, tog en Kniv frem og sagde:

„Jeg vil slagte Dig som et Kid, det skal være Gjengjæld for den Utroskab, som Du har øvet mod din Cousine!"

Jeg anfaae mig for fortabt, og tænkte ikke paa at sætte mig til Modværge.

Slavinderne bandt mig og pidskede mig paa hendes Befaling, saa at jeg næsten blev afmægtig, derefter maatte de blotte min Hals, da Gud indgav mig den Tanke, at udtale min Cousine Asusehs Ord:

„Troskab er godt, Forræderi skjændigt!"

Neppe havde hun dette, før hun udbrød:

„Gid Allah være Dig naadig, o Asusek! o gid din Ungdom var bleven uforstyrret."

Derpaa vendte hun sig om mod mig:

„Ved Allah! med de Par Ord har Du reddet dit Liv. Men et Mærke af min Vrede maa Du dog bære."

Derpaa tilføiede hun mig et dybt Saar, saa at jeg gik fra Sands og Samling.

Da jeg igjen kom til Besindelse, var Forblødningen stillet, og hun gav mig Viin at drikke, og sparkede til mig for at jeg skulde gaae min Vei.

Møisommelig slæbte jeg mig til min Kones Huus, som var aabent, sank derinde til Jorden og henfaldt i en dyb Søvn.

Da jeg igjen vaagnede, fandt jeg mig liggende ved Haveporten.

Engstelig krøb jeg op og listede mig møisommelig til min Moders Huus, hvor jeg traf min Moder, som næsten havde anseet mig for død.

Hun modtog mig med Taarer og sagde mig, at min Fader var død for en Maaned siden.

Dette, og Erindringen om min Cousine, lod mig græde hjertelig.

Jeg gråd og jamrede, indtil min Samling forgik mig, og jeg hørte ikke op før Midnat.

Da begyndte min Moder igjen:

„Din Fader er død for en Maaned siden."

Jeg svarede:

„Jeg tænker kun paa min Cousine, thi jeg har fortjent hvad der er vederfaret mig, fordi jeg forsømte hende, da hun elskede mig."

Derpaa maatte jeg fortælle min Moder, hvad der var hændet mig, og hun takkede Gud, at jeg kun var saaret og ikke dræbt.

Derefter pleiede hun mig, og da jeg var kommen mig, gav hun mig det, som hun af den døende Asuseh havde modtaget til mig.

Det var det Lærredstørklæde med Gazellerne, som jeg havde givet hende.

Hun havde paategnet nogle Vers, hvori der inde-

holdtes Klager over ugjengjældt Kjærlighed; paa et Blad stod der ogsaa nogle Trøsteord.

Saasnart jeg havde betragtet og læst Alt, udbrød jeg paany i Taarer og græd til Nattens Frembrud.

Paa denne Maade tilbragte jeg et Aar, indtil min Moder endelig overtalte mig til at foretage en Reise med en Karavane, for at adsprede mig.

Men mine Taarer have endnu ikke ophørt at flyde, thi hvor vi holde stille, tager jeg Tørklædet med de to Gazeller for mig, og seer paa det, tænker paa min Cousine og begræder hende, som saa inderlig elskede mig, og hvem jeg kun havde været ond imod, endskjøndt hun havde viist mig Kjærlighed og Godhed.

Og saaledes er da min Kummer og Sorg ikke bleven mindre, men jeg vil forsøget bringe den hjem, blot fordi jeg er kommen forbi Kampherøerne og Krystalslottet.

Der findes syv af disse Øer og Kong Schach-Ilman behersker dem.

Han har en Datter, Dunya (Verden), og da jeg havde erfaret, at hun forfærdigede Broderiet med de to Gazeller, saa ønskede jeg umaadelig gjerne at see hende.

Jeg bestak derfor Opsynsmanden i hendes Have, saa at han skjulte mig der, og da Prindsesse Dunya kom, troede jeg at see Fuldmaanen.

Jeg grebes af Længsel efter hende, som den Tørstige efter Vand. Men hun var snart forsvunden, og jeg forlod Haven med Hjertet fuldt af hende, og maatte strax derefter reise, da mit Reiseselskab brød op.

Vi droge videre og videre, og kom hertil, hvor vi traf Eder.

Det er min Historie, og Fred være med Eder!"

Taj-el-Moluk blev saa henreven af Alt det, som Asus havde fortalt ham om Prindsesse Dunyas Skjønhed, at han som en Drømmende kom tilbage til sin Faders Hovedstad.

Han tog Asus med sig, lod ham anvise en Bolig og alle Slags Fornødenheder, og begav sig til sin Faders Palads.

Denne mærkede snart den hos Sønnen indtrufne Forandring, og trængte ind paa ham, for at faae Aarsagen at vide.

Taj-el-Moluk fortalte ham da sit Eventyr med Asus, og at han pludselig havde fattet en stærk Kjærlighed til Prindsesse Dunya.

Hans Fader foresillede ham, at hun boede i et langt bortliggende Land, og at han derfor ikke mere skulde tænke paa hende, men derimod vælge sig en Elskerinde mellem hans Moders femhundrede skjønne Slavinder.

Hvis han ikke syntes om dette, var han ogsaa villig til at forskaffe ham en Datter af en eller anden af de omboende Konger, mellem hvilke der dog vist fandtes nogle, som vare smukkere end Dunya.

Taj-el-Moluk erklærede derimod, at hans Liv var afhængig af at han kom i Besiddelse af Prindsesse Dunya, og saaledes besluttede hans Fader sig endelig til at sende et Gesandtskab til Kongen af Kampherøerne.

Han sendte sin Visir og Asus derhen, og svoer, naar hans Forslag ikke blev modtaget, da at tilintetgjøre hendes Faders Rige og udruste en Hær dertil, hvis Eftertrav endnu skulde befinde sig i hans Hovedstad, medens dens Fortrop havde naaet sit Maal.

Efter en meget lang Reise kom Visiren og Asus lykkelig til Kongen af Kampherøerne, overrakte denne de medbragte Gaver og fandt den bedste Modtagelse.

Efterat de i fire Dage vare blevne beværtede i det

kongelige Palads, aabnede Visiren paa den femte Dag Forhandlingerne, og udbad Prindsesse Dunyas Haand for Prinds Taj-el-Moluk.

Kongen hørte bestyrtet paa hans Tilbud, thi Prindsessen var en afgjort Hader af Ægteskab. Han lod dog Sagen foredrage for hende af Gildingernes Oberst.

Denne kom tilbage med det Svar, at han selv havde maattet flye for sin Herskerindes Vrede, og at hun vilde dræbe dem, som mod hendes Villie vilde formæle hende, og tilsidst tage sig selv af Dage.

Med denne Besked vendte altsaa Visiren og Asus hjem; men Taj-el-Moluk kunde ikke betvinge sin Lidenskab, og foresatte sig, at gjøre et personligt Forsøg.

Han forklædte sig derfor, tillgemed Asus og Visiren, som Kjøbmænd, og droge afsted med Kameler, som bare kostbare Varer, i Selskab med andre Kjøbmænd til Kongen af Kanphersernes Hovedstad.

Der stege de af i en Khan, og Visiren leiede en Boutik i Bazaren, for fine og kostbare Stoffer, til Taj-el-Moluk, iom der tilligemed Asus skulde udstille de medbragte Vare.

Alle Fornemme besøgte denne Bazar; ogsaa Prindsesse Dunya begav sig undertiden derhen, og de lagde nu Sagens videre Fremgang i Guds Haand. Da begge de foregivne Kjøbmænd aabnede deres Boutik, tiltrak de sig deres Naboers Opmærksomhed.

De sade paa kostbare Polster i Boutiken, deres Tjenere stod bag ved dem, men i Midten havde den ærværdige Visir sin Plads.

Folk og Kjøbere trængte sig snart i deres Nærhed og maa spurgte, ved Synet af Prinds Taj-el-Moluk, om Richwan, Paradisets Vogter, havde aabnet sin Port, og ladet denne skjønne Yndling undslippe.

Snart gjenlød hele Byen af Rygtet om hans

overordentlige Skjønhed og Tilstrømningen til hans Boutik voxede stadig.

En Dag nærmede der sig en gammel Kone fulgt af to Slavinder, hun blev forundret staaende foran Boutiken og udbrød ved Synet af Taj-el-Moluk:

„Priset være dens Fuldkommenhed, som har skabt Dig til Fristelse for hele Verden!"

Hun sagde endnu flere smigrende Ord; medens Taj-el-Moluk modtog hende paa det meest Forekommende.

Hun spurgte om han var fremmed og vilde dernæst see hans Vare.

„Jeg har Vare af alle Slags og ogsaa saadanne, som kan passe sig for Konger og Kongedøttre," svarede Taj-el-Moluk. „Siig mig til hvem I agter at kjøbe, for at jeg kan forelægge Eder de passende Vare."

„Jeg skal bruge noget Tøi til Prindsesse Dunya," svarede den Gamle, og Taj-el-Moluks Hjerte slog heftigt. Han lod de kostbareste Stoffer tage frem, og den Gamle valgte et af 1000 Guldstykkers Værdi.

Da hun derpaa spurgte om Prisen, svarede Taj-el-Moluk:

„Hvad skal jeg tale med Eder om en saadan Bagatel? Priset være Gud, som sendte Eder til mig."

Den Gamle svarede med at nedbede Guds Velsignelse over en saa yndig og smuk Yngling, og priste den Kone lykkelig som han vilde vælge sig.

Da hun derefter spurgte ham om hans Navn, nævnede han sit virkelige og hun sagde:

„Det er et Kongenavn; men Du anfees jo for at være Kjøbmand?"

Asus sagde dertil, at Taj-el-Moluk havde faaet Navnet af sin Familie af Kjærlighed, og den Gamle

bortfjernede sig endelig, ganske opfyldt af Taj-el-Moluks Skjønhed.

Da hun kom til Dunya, lagde hun da Tøiet for hende, og det behag de meget. Den Gamle gjorde nu saameget Væsen af Taj-el-Moluks Skjønhed, som hun betegnede, som den herligst Yngling i Verden, at Prindsessen beordrede hende at gaae hen til ham, og hilse ham fra hende, at naar han ønskede et eller Andet deri Byen, saa skuld: hans Ønske blive opfyldt.

Den Gamle begav sig strax til Taj-el-Moluk med den Besked, og denne blev meget glad, da han hørte dette, og da den Gamle indvilligede i at tage et Brev med til Dunya skrev han i dette:

„Dig mine Bønners Maal, skriver jeg om mine store Lidelser.

Og først gjør jeg Dig bekjendt med mit Hjertes brændende Ild, og dernæst mine Ønsker og heftige Begjær. For det tredie mit Livs Hensvinden, og for det fjerde Magten af min Kjærlighed, som altid forbliver uforandret. Og for det femte spørger jeg, naar skulle mine Dine blive lykkelige? og for det sjette, naar kommer Dagen til vor Forening?"

Dette Brev gav han den Gamle med 1000 Guldstykker og hun brugte det strax til Prindsessen. Denne spurgte, da hun traadte ind:

„Naa, kjære Amme, hvad har han forlangt?"

„O dyrebare Herskerinde," svarede hun, „han har givet mig et Brev til Eder; men hvad dets Indhold er veed jeg ikke."

Prindsessen tog Brevet, læste det og udbrød:

Hvorfra er han, og hvad bilder denne Kjøbmand sig ind, at han tør vove at skrive et saadant Brev til mig! Han kan takke sin Gud, at jeg ikke lader ham forfølge foran sin Bod.

Den Gamle spurgte forundret om hvad der stod i Brevet; men Prindsessen stjændte paa hende og paastod at hun havde kjendt Indholdet. Hun svarede dog, hendes Herskerinde boede i et saa mægtig Palads, saa at selv en Fugl ikke kunde træde hende for nær og at hun var sikker mod Hundenes Gjøen.

Iøvrigt raadede hun hende dog til at give den Forvovne et kort Svar og true ham med Døden. Han vilde derefter ikke ostere understaae sig til sligt.

Prindsesse Dunya lod sig overtale og skrev Verset:

„Du som taler om Kjærlighed og Kummer og Søvnløshed, og glødende Lidenskaber og Sorger! Tragter Du o Bedragne, efter en Sammenkomst med Maanen. Bliver af en Maane nogensinde opfyldt et Ønske? Jeg raader Dig til at afstaae fra dit Begjær; undertryk det, thi ellers staaer Du blot for Faren.

Naar Du vover igjen at udtale slige Ord, saa vil jeg hjemsøge Dig med den yderste Strenghed.

Gjentager Du dit Forslag, saa lader jeg Dig korsfæste."

Den følgende Morgen bragte den Gamle Taj-el Moluk denne Skrivelse, som modtog hende med den største Artighed.

Hun fortalte ham om hendes Herskerindes Vrede men at hun havde overtalt hende til at besvare hans Brev.

Han gav strax Asus Befaling, til at udbetale hende 1000 Guldstykker og læste derefter Brevet; men brast derved i Graad og udstødte Veeklager.

„Hun truer mig med Død og Fordærvelse," svarede han paa den Gamles Spørgsmaal, „naar jeg igjen vover at skrive til hende og dog maae jeg gjøre det eller ds. Derfor tag igjen en Skrivelse med til hende og lad hende handle som hun vil."

„Ved din Ungdom!" svarede den Gamle; „jeg maa vove mit Liv for Dig og vil forsøge at hjælpe Dig til Opnaaelsen af dit Ønske."

Taj-el-Moluk lovede hende Belønning for Alt, hvad hun vilde gjøre.

Derefter nedskrev han følgende:

„Hun truede mig med Døden, men Døden vilde være en Lettelse for mig, og er Enhver bestemt. Døden er den Elskovssyge bedre, end et langt, glædesløst Liv; ved Allah, see paa en hjelpeløs Elskende; thi jeg er Eders Slave og Slaver ere Fanger. O Herskerinde, hav Naade med min Lidenskab, thi den, som elsker noget Fortræffeligt, er at undskylde."

Ammen bragte disse Linier til Prindsesse Dunya, som geraadede i forøget Vrede og sagde:

„Seer Du vel, at denne Hund gjør os endnu mere Skade? Gaae hen til ham og sig, det koster hans Hoved, naar han endnu engang skriver til os."

Ammen raadede hende dog at tilskrive ham, saa vilde han snarere tro det og blive bange, og Prindsessen skrev igjen afvisende, truende Linier til ham.

Da Taj-el-Moluk havde modtaget dette fra den Gamle og læst det, ønskede han sig Døden, og skrev et kort Svar, som han overrakte til den Gamle tillige med 1000 Guldstykker.

Hun gav ham det bedste Haab og forsikrede, at hun var bleven 90 Aar gammel ved Intriguer og stedse heldigt naaet til Maalet. Ufortøvet begav hun sig nu til Dunya; men havde iforveien stukket Brevet ind i mellem Haaret paa sit Hoved.

Idet hun da sad i Nærheden af Prindsessen begyndte hun at røre ved sit Haar, og bad endelig:

O, dyrebare Herskerinde, jeg har i lang Tid ikke

været i Bad og mine Haar ere heelt i Uorden, hjælp mig en Smule med at ordne det."

Dunya var gjerne beredvillig dertil og fandt derved Brevet.

„Hvad er dette?" spurgte hun, og Ammen svarede:

„Jeg veed ikke; men det maa være bleven puttet til mig i Kjøbmandens Bod og jeg vil strax gaa og bringe ham det tilbage."

Prindsessen tog det og læste det, og svarede:

„Det er en af dine listige Opfindelser og havde Du ikke været min Amme, saa vilde jeg lægge Haand paa Dig. Gud hjemsøger mig med denne Kjøbmand og Du hjælper til.

Jeg frygter for at Sagen tilmed bliver bekjendt, og da han ikke er af samme Stand og ikke af min Familie, vil det bringe mig Skam."

Ammen beroligede hende med, at Ingen, af Frygt for hendes Magt, vilde vove at sige noget Ondt om hende, hun overtalte hende ogsaa til endnu engang at tilskrive den ufortrødne Frier og den Gamle begav sig endnu engang til Taj-el-Moluk med et Brev fuld af Trudsler. Denne læste det og troede at see det frugtesløse i at forsøge at bevæge et saa haardt Hjerte. Derfor spurgte han Visiren om godt Raad og denne mente der var intet Andet at gjøre end endnu at tilskrive Prindsessen og ønske hende al den Smerte, som han selv led.

Taj-el-Muluk, bad derpaa Asus om, efter bedste Skjøn at tilskrive denne Ubønhørlige, og han skrev følgende:

„Ved de fire hellige Schachs, o min Gud hør mig! Lad de Smerter ophøre, som qvæler mig!

Thi Du kjender den mig smertende Glød og at den Elskede ikke har Medlidenhed med mig.

Hvorlænge skal jeg endnu omt være hende hengiven?

Hvorlænge skal hun endnu tyranisere min Svaghed? I uudsigelig Jammer vandrer jeg om, og finder ikke Nogen, som vil hjælpe mig."

Asus lagde Brevet sammen, efterat Taj-el-Moluk havde læst det, og den Gamle gik og overgav det til Prindsesse Dunya.

Denne geraadede i forfærdelig Vrede over Indholdet.

„Al denne Ubehageligheb," udraabte hun, „kommer fra denne uheldsvangre gamle Kone."

Derpaa kaldte hun paa sine Slavinder og Gildinger og befalede dem at slaae den Gamle med deres Tofler.

Det gjorde de da ogsaa, til Ammen blev afmægtig.

Da hun igjen var kommen til sig selv, sagde Prindsesse Dunya til hende:

„Jeg havde ladet Dig dræbe, hvis Du ikke havde været min Amme, og jeg frygtede Gud, hvis Navn være priset!"

Derpaa befalede hun alle Slaverne paany at slaae den Gamle.

Efterat den Gamle paany var bleven afmægtig, lod hun hende kaste paa Døren.

Saasnart den stakkels Gamle var kommen til sig selv igjen, slæbte hun sig mosommelig hjem og begav sig den næste Morgen til Taj-el-Moluk, for hjem hun beklagede sin Skjæbne.

Denne beklagede og trøstede hende med, at Alt gik efter en forud bestemt Skjæbne, men den Gamle forsikrede, hun vilde alligevel forskaffe ham en Sammenkomst med den onde Dunya.

Da Prindsen vilde vide hvorfra Prindsessens Had

til Mandfolk skrev sig, fortalte hun ham, at en Drøm var Skyld deri.

Dunya havde nemlig drømt at see en Fuglefænger opstille sin Snare, og hvorledes han lokkede Fuglene med Hvedekorn.

Da kom der ogsaa et Par Duer, og Hannen fik det ene Been i Snaren, hvorved den ynkelig begyndte at flagre. Alle Fugle i Nærheden floi forskrækkede bort; ogsaa Duens Mage.

Hun vendte dog imidlertid snart tilbage og hakkede saalænge med sit Næb paa Nættet, indtil Hannen kom fri og kunde flyve bort med hende.

Fuglefængeren opstillede igjen sin Snare og Dunya drømte, at Dueparret kom igjen og at Hunnen blev fangen. Hendes forskrækkede Flagren ængstede atter samtlige Fugle som floi deres Vei tilligemed Hannen; men denne kom ikke tilbage for at befrie Hunnen, som blev fanget og slagtet.

Dunya vaagnede ganske forskrækket over denne Drøm og sagde:

„Saaledes ere alle Mænd, der er intet Go t ved dem og alle ere de onde mod Qvinderne."

Da Ammen var færdig med denne Fortælling, besvoer Taj-el-Moluk hende dog blot at hjælpe ham til at faae et Glimt af Prindsessen at see, selv om det skulde medbringe hans Død.

Ammen meddeelte ham derfor, at Prindsessen havde en Have, som laae ved hendes Palads, og til hvilken hun hver Maaned pleiede at begive sig, for at blive der en Uge.

Naar dette skete igjen, vilde hun underrette ham derom, og saa maatte han gaae derhen og forsøge sin Lykke.

Forhaahentlig vilde hans smukke Udseende omstemme Prindsessens haarde Hjerte.

Taj-el-Moluk lod sig ikke sige dette omsonst, og efter at han havde overlagt Sagen med Visiren begav Begge sig til Havens Opsynsmand.

De havde klædt sig prægtig paa og medtaget tre Tjenere.

De fandt Opsynsmanden siddende ved Haveporten, hilste paa ham, og da han gjengjældte deres Hilsen gav Visiren ham hundrede Mynter, idet han bad ham at skaffe dem noget at spise, da de vare Fremmede og han onskede at gjøre sin Ledsager, den unge Mand, en Fornøielse.

Gartneren tog Pengene, indbød dem til at komme ind og tage Plads, indtil han fik hentet de fornødne Sager til Maaltidet.

Visiren og Taj-el-Moluk gik ind i Haven.

Efterat Opsynsmanden var vendt tilbage, og de havde spiist med ham, erkyndigede Visiren sig om, hvem Haven egentlig tilhørte.

Gartneren fortalte dem, at det var Prindsesse Dunyas Have, og at han fik et Guldstykke i Løn hver Maaned.

Ved en anseelig Gave kjøbte Visiren sig Tilladelse af Gartneren, til at lade en anseelig, men noget forfalden Kiosk i Haven restaurere.

Han bragte Malere, Forgyldere og Murere derhen, og lod Prindsessens Drøm om Hunnen, som befriede Hannen, afmale paa den ene Væg; men paa den anden, hvorledes den fangne Hun bliver dræbt af Fuglefængeren, og tillige hvorledes Hannen bliver sønderrevet af en Rovfugl, saaledes at den ikke kunde befri hende.

Da alt dette var bragt i Orden, kom de ikke

til Opsynsmanden, førend Ammen meldte dem, at Prindsessen vilde begive sig til Haven.

Dunya var nemlig meget vant til Ammen, og havde aldrig været i Haven uden hende.

Derfor lod hun denne igjen kalde til sig, tilgav hende og befalede hende at gaae med sig til Haven.

Saasnart Ammen derfor havde givet Taj-el-Moluk Underretning derom, iførte denne sig sine smukkeste Klæder, og ilede, ledsaget af Visiren, til Gartneren, som de fandt siddende ved Porten.

Da de nærmede sig, stod han op, modtog dem ærbødigt, aabnede Døren og bød dem at komme ind i Haven

Han vidste nemlig ikke, at Prindsessen vilde indfinde sig.

Taj-el-Moluk havde heller ikke været der længe, før Prindsesse Dunya ankom med et stort Følge af Slavinder og Gildinger.

Nu ilede vel Opsynsmanden til og sagde til Taj-el-Moluk:

„Hvad skulle vi gjøre? Prindsessen er kommen."

„Frygt ikke derfor, vi ville skjule os," svarede Taj-el-Moluk.

Gartneren bad dem endnu engang at være forsigtige og gik.

Imidlertid havde Ammen allerede overlagt, hvorledes hun skulde skaffe de afskyelige Gildinger bort.

Det lykkedes hende ogsaa, idet hun sagde til Prindsessen, at hun kun havde den halve Glæde af sin Tour, naar hun her, Skridt for Skridt, blev bevogtet af Gildingerne, som her vare ganske overflødige.

Det var ogsaa Dunyas Mening, og hun befalede strax Gildingerne at fjerne sig.

Taj-el-Moluk fik flere Gange Prindsessen at see

naar hun kom forbi hans Skjulested, og blev næsten hvergang afmægtig af Smerte.

Ubemærket, ført af Ammen, traadte de ind i den med hendes Drøm malede Kiosk.

Med et Udraab af den største Forbauselse betragtede hun Maleriet, og sagde tilsidst til Ammen:

„Ak, jeg har for denne Drøms Skyld vadlet og plaget Mændene, men see, der er den af mig udskjældte Handue i Kloerne paa en Høg."

Ammen anstillede sig ganske ligegyldig; men idet de igjen gik omkring i Haven, gav hun Taj el-Moluk at forstaae, at han skulde vise sig under Kioskens Vinduer.

Da Prindsessen ved et af disse fik Øie paa ham, blev hun strax indtaget i ham.

Hun spurgte Ammen hvem den skjønne Yngling var; men denne svarede:

„Jeg kjender ham ikke, men det maa vist være en Prinds, saa smuk seer han ud."

Taj-el-Moluks Skjønhed havde vludselig løst det Trylleri, som hidtil havde beherskет Prindsesse Dunyas Hjerte.

Hun roste paany Ynglingens Skjønhed for Ammen, som ved Tegn bød ham at gaae hjem.

Han adlød strax og tog Afsked fra Gartnerboligen; men i hans Hjerte brændte Begjærlighedens Ild, og han havde blot fjernet sig fordi han troede, det var nødvendigt for at Planen kunde lykkes.

Men ogsaa Dunya var ude af sig selv, og bad Ammen dog at hjelpe sig til nærmere Bekjendtskab med den skjønne Yngling, ja hun lovede hende endog en Belønning af tusinde Guldstykker og en Klædning af samme Værdi.

Den Gamle lod sig først længe bede; men lovede derpaa at gjøre hvad der stod i hendes Magt.

Derpaa gik hun til Taj-el-Moluk, meldte ham at deres Anslag var lykkedes, og at hun imorgen vilde føre ham til Dunya.

Han forærede hende tusinde Guldstykker og en Klædning af samme Værdi.

Hun gik derpaa igjen til sin Herskerinde og meldte hende, at hun havde funden den smukke Yngling, og imorgen vilde føre ham til hende.

Den henrykte Prindsesse gav hende derfor ligeledes tusinde Guldstykker og ligeledes en kostbar Klædning.

Dagen derpaa gik Ammen til Taj-el-Moluk, klædte ham ud som Pige, og efterat have betydet ham umaadelig Forsigtighed indtil de havde passeret Gildingerne, førte hun ham til Paladset, og efter megen Besværlighed naaede endelig til det Værelse, hvor Gildingernes Oberst opholdt sig, men denne vilde ikke lade dem slippe forbi, forinden han fik at vide, hvad den Slavinde vilde, som fulgte med Ammen.

Denne svarede, at hun var kaldet til Prindsessen, men Gildingen meente, at her kom Ingen igjennem, uden først at blive taget i Diesyn af ham, som Kongen havde befalet.

Derpaa skjældte Ammen, truede med Prindsessens Vrede og idet hun gik videre, raabte hun til Prinds Taj-el-Moluk:

„Fremad, Slavinde, til Prindsesse Dunya."

Taj-el-Moluk gik rask forbi Gildingernes Oberst, fandt lykkelig den sjette Dør, og blev modtaget af Prindsessen med aabne Arme.

Ammen indfandt sig ogsaa snart, og under et Paaskud fik hun sendt Slavinderne bort.

Saaledes vare de Elskende da alene, og tilbragte Natten indenfor de samme fire Vægge i en uskyldig Nærhed.

Men om Morgenen indelukkede Dunya Taj-el-Moluk, og begav sig til et andet Gemak, hvor hun som sædvanlig tilbragte Dagen med sine Slavinder.

Endelig sendte hun disse bort og kom tilbage til Taj-el-Moluk, og saaledes hengik med Lynets Hurtighed en Maaned.

Visiren og Asus bleve imidlertid daglig mere og mere bange for Taj-el-Moluk, og da de ikke kunde faae nogen Underretning om ham, fandt de det for raadeligst skyndsomt at vende tilbage til Kong Solyman og underrette ham om Alt.

Kong Solyman tøvede under saadanne Omstændigheder ikke længe, men opbød hele sin Hærstyrke for at fordre sin Søn Taj-el-Moluk tilbage.

Han lod Telte opslaae udenfor Hovedstaden, og drog bort med en Hær, som bedækkede Jorden saa langt Øiet naaede.

Imidlertid henlevede Taj-el-Moluk og Dunya et lykkeligt halvt Aar, og endelig betroede Taj-el-Moluk sin Elskede, at han endnu ikke saae alle sine Ønsker opfyldte.

Han meddeelte hende derpaa samtidig sin virkelige Rang, og glade kom de overeens om, at han skulde begive sig til sin Fader, og at denne endnu engang skulde bede om Dunyas Haand til Taj-el-Moluk.

Skjæbnen vilde imidlertid, at de om Natten før Udførelsen af deres Plan faldt i en saa fast Søvn, at de først vaagnede længe efter Solens Opgang.

Kong Schach-Ilman, Dunyas Fader, sendte paa denne Tid Oberſten for Gildingerne med et kostbart Klenodie til sin Datter, og forundret fandt denne endnu Døren aflaaset.

Ammen vaagnede dog ved den Støi han gjorde,

og raabte at hun vilde hente Nøglen, men flygtede af Angst for at Taj-el-Moluk skulde blive opdaget.

Oberſten ſluttede ſig til, at der maatte være noget Galt paafærde, ſprængte Døren og ſaae Taj-el-Moluk i Prindſeſſens Gemak. Denne ſøgte at bevæge ham til Taushed, men Gildingen vilde Intet høre, indelukkede de Elſkende og gik til Kongen, ſom blev raſende over hans Meddelelſe.

Han befalede at de Begge ſkulde føres frem for ham, ſkjældte ſin Datter ud og vilde have myrdet Taj-el-Moluk, hvis Dunya ikke havde forhindret det. Denne lod han bringe tilbage til ſit Gemak, og tog Taj-el-Moluk i Forhør.

Da denne gav ſig tilkjende, vilde han lade ham indeſpærre, indtil Sandh den af Angivendet, at han var en Søn af Kong Solyman, havde bekræftet ſig.

Men hans Viſirer raadede ham til at lade Forbryderen ſkyndſomſt henrette, og agtede ikke paa, at Taj-el-Moluk truede dem med Følgerne, fordi hans Faders Hær vilde hævne ſig.

Taj-el-Moluk blev altſaa overgivet til Skarpretteren, og Henrettelſen ſkulde lige til at finde Sted, da Skrig og Vaabenlarm lod ſig høre i det Fjerne, og Kjøbmændene ſkyndte ſig med at lukke deres Boutiker.

Kongen lod derfor Henrettelſen opſætte, for førſt at høre hvad der var paafærde.

Et Bud meldte ham ſtraxt Nærmelſen af en ſtor Hærmagt, og kort derefter bleve Affendinge fra Kong Solyman, deriblandt Viſiren, ſom havde ledſaget Taj-el-Moluk, ogſaa indførte.

Han hilſte Schach Ilman, ſagde fra hvem han kom og at han fordrede Kong Solymans Søn udleveret; men truede ſamtidig, naar der var hændet denne noget Ondt, med hele Rigets Undergang.

Bekymret hørte Schach-Ilman paa ham, og tilraabte derefter Visirerne:

„Vee Eder! Gaae paa Øieblikket hen og hent Ynglingen."

Taj-el-Moluk blev strax loslaadt; Visirerne kysſede ham paa Hænder og Fødder, og da hans Faders tro Visir kom til ham, tabte han af Glæde Beſindelſen.

Kong Schach-Ilman kom ligeledes ſelv til, og bad Taj-el-Moluk om Tilgivelſe, og lovede ogſaa Viſiren en ſtor Sum, for at han ſkulde tie ſtille med, for Kong Solyman, hvorledes han havde funden Taj-el-Moluk.

Denne erkyndigede ſig kun om Dunya ikke havde lidt nogen Smerte, og forſikkrede Kongen, at han kunde være ubekymret, thi han ærede h·m ſom ſin Fader.

Schach-Ilman lod ham derpaa af ſine Store føre i Bad, og ſendte ham de rigeſte Klæder.

Imidlertid begav Kongen ſig til ſin Datter Dunya, ſom han fandt i Begreb med at dræbe ſig, fordi hun ikke vilde overleve Taj-el-Moluk.

Han bragte hende naturligviis let paa andre Tanker, og førte ſnart Taj-el-Moluk til hende.

Derefter gik han og befordrede Kong Solymans Geſandter, at melde deres Herſker, at hans Søn befandt ſig fuldkommen ſund og lykkelig.

Han befalede dernæſt, at Levnetsmidler og Penge ſkulde uddeles i Leiren, og ſendte hundrede Heſte, hundrede Dromedare, hundrede hvide og hundrede ſorte Slaver og ligeſaa mange Slavinder, ſom Foræring til Kong Solyman.

Derefter begav han ſig ſtrax ſelv med ſine fornemſte Hoffolk ud af Staden til Leiren.

Da Kong Solyman erfarede hans Ankomſt, gik han ham nogle Skridt imøde.

Ved ſin Viſir og Ajus havde han allerede Kund-

skab om sin Søns Velbefindende, og han priste Gud, at han havde saaet ham saa vel og sund tilbage.

Kong Schach-Ilman omfavnede ham, bad ham tage Plads ved hans Side, underholdt sig med ham og spiste med ham.

Strax derefter kom ogsaa Taj-el-Moluk i sine kostbare Klæder, og da han saae sin Fader, stod han op, kyssede og omfavnede ham.

Efterat han en Stund havde underholdt sig med ham, sagde Kong Solyman:

„Det er nu mit Ønske at fuldbyrde Ægteskabet mellem min Søn og din Datter i Vidners Overværelse.

Schach-Ilman svarede:

„Jeg hører og adlyder."

Der blev hentet Kadi og Vidner, og Ægteskabscontracten udfærdiget i behørig Form, hvilket vakte stor Glæde i Hæren.

Derefter erindrede Taj-el-Moluk sig en Belønning til den vakkre Asus, og denne erholdt derefter hundrede Kameler lastede med kostbare Varer, med hvilke han vendte hjem til sin Moder.

Hun havde allerede beklaget ham som død, indtil hun saae ham staae lyslevende for sine Øine, og sluttede ham i sine Arme.

Taj-el-Moluk og Dunya bleve, efter endt Bryllupsfest, udstyrede med Alt, hvad der var nødvendigt for dem til Reisen sammen med Kong Solyman, og Kong Schach-Ilman ledsagede dem indtil tre Dagsreisers Afstand, hvor Kong Solyman besvoer ham at vende tilbage.

Da de kom til Solymans Hovedstad, var denne prægtig udsmykket, og en uendelig Jubel hilste dem, som endnu mere forøgedes, da Kong Solyman besteeg

sin Throne med Taj-el-Moluk ved sin Side, og uddeelte Foræringer, løslod Fanger og overalt udbredte Glæde.

De unge Folk levede nu hele deres Liv lykkelige og glade tilsammen.

Prindsesse Ameny.

Kong Dscholachan beherskede længe sit, fra sine Fædre nedarvede Rige i Indien, til stor Tilfredshed for sine Undersaatter.

Formeget beskjæftiget med Regjeringen til at tænke paa Erobringer, havde han intet andet Ønske, ogsaa at sikre sit Folks Lykke efter sin Død.

Men han havde ingen Søn, og saae derfor Riget i Fare for at blive til Bytte for en Mængde smaa havesyge og skinsyge Fyrster, som midt i den kongelige Magts Glands ikke lagde Skjul derpaa.

Derfor nød den tungsindige Konge kun sin Lykke halvt, at være elsket, thi Fremtiden forbittrede ham Øieblikket.

Efter forgjæves at have ægtet forskjellige indiske Prindsesser, besluttede han at forøge sit Harems Damer med Slavinder fra alle Lande.

Storvisiren erholdt Befaling at gaae omkring til alle Slavehandlere, og der kjøbe de Piger, som han antog for meest passende til hans Majestæts Ønske.

Idet denne gjennemstreifede Stadens Bazarer, bemærkede han mellem nogle Slaver af begge Kjøn en ung tilsløret Slavinde.

Da han vilde hæve hendes Slør, hindrede den arabiske Kjøbmand ham deri, idet han sagde, at hun

kun vilde vise sig for Dine, som vare værdige til at see paa hende.

„Kjender I Een," svarede Visiren, „denne Slavindes Ynde værdigere, end Storsultanen af Indien? Viid, at Hans Majestæt har beordret mig, at føre de smukkeste Piger, som ere at faae, til ham.

Hæv altsaa dette Slør, for at jeg kan see om hun fortjener at blive forestillet, og nævn mig Eders Priis for hende."

„I trænger forgjæves ind paa mig," raabte Slavehandleren, „kun for Eders Monark vil jeg løfte dette Slør, og sige ham, til hvilken Priis jeg vil sælge hende, naar han har seet hende."

Visiren saae sig nødsøget til at bringe begge Personer til Paladset, hvor han forestillede dem for Sultanen med de Ord:

„Herre, denne Slavinde vil hendes Eier, der, trods mod al Skik og Brug, sælge, uden at Kjøberen faaer Tilladelse til at opløfte hendes Slør."

Fyrsten beordrede Overhovedet for Gildingerne, at gjøre dette. Neppe var Slavindens Ansigt fri, før man troede at see Fuldmaanen i sin fulde Glands. Hendes Øine straalede som Solen, og hendes Øienbryn glindsede som Regnbuen.

Hendes Næse havde den skjønneste Form, og hendes Tænder kunde man anse for de smukkeste Perler fra det røde Hav eller persiske Bugt. Hendes Barms skjønne Halvkugle lod sig sammenligne med to Damassener Granatæbler.

Hendes Kinder vare saa friske og blomstrende som Roser fra Fajum.

Hendes yndige Vext lignede i Slankhed Stammen af en Cypresse.

Hendes Hænder stode i Hvidhed ikke tilbage for Elfenbenet i Kong Salomons Scepter.

Hendes lange Haar vare saa sorte som den mørkeste Vinternat.

Ved Synet af saameegen Skjønhed udbrød den henrykte Sultan med et dybt Suk:

„Gode Gud, jeg priser Dig, at Du har skabt en saa fuldstændig Skjønhed." Derpaa spurgte han Slavehandleren:

„Hvad forlanger Du for denne Slavinde?"

„Herre," svarede denne, „hun koster mig 2500 Guldstykker; imidlertid tilkommer det ikke mig at bestemme Eders Majestæt nog n Priis."

„Elendige" raabte Visiren. „Hvor tør Du nære Haab om, at erholde en saadan Sum?"

„Herre," svarede denne, „I behager at spøge; man vilde give det dobbelte for at komme i Besiddelse af hende; Deres Majestæt maa dømme derom."

„Han er en fiin Kjender af denne Vare," sagde Kongen smilende; „giv ham, foru densit Udlæg, en Foræring af 500 Guldstykker."

„Herre," yttrede Kjøbmanden, „tro ikke, at have behandlet mig ædelmodigt; thi ikke engang min Møie og de Udgifter denne Slavinde har kostet mig er betalt.

Istedetfor at lade mig betjene af hende, har jeg været hendes Tjener, hun spiste kun Kager fra Kairo; istedetfor de i en Don udklækkede Æg, lod jeg en Høne særskilt udruge Kyllinger til hende, og da det ved Mandler rensede Nilvand ikke smagte hende, saa maatte jeg dertil anvende indisk Bezoar.

At ride paa en Kameel, syntes at være hende for besværligt, hvorfor jeg stedse lod hende bære i en Porteschaise med Glasvinduer."

Denne udførlige Beretning bragte Sultanen til at

lee og han bevilgede Kjøbmanden endnu 500 Guldstykker.

Den Sidste gjorde et dybt Buk, lagde sin høire Haand paa Hjertet og bortfjernede sig med de Ord:

„Herre, jeg bragte ikke denne Slavinde herhid af Egennytte; men blot for at kunde tilbyde Eder noget Værdigt."

Strax bemægtigede Overhovedet for Gildingerne, med sine Folk, sin nye Fange og førte hende til Badet, hvor den i Toiletkunsten kyndige Kone ilede til for at klæde hende paa.

Da man havde tilstrækkelig indgnedet hende med vellugtende Salver, og overhældt hende med Rosenvand og mange andre vellugtende Essentser; kom 24 Slavinder af forskjellige Nationer til, for at aftørre hende med Tørklæder.

Derpaa førtes hun ind i et Værelse med tre prægtige Fontainer, hvis Vand faldt i pragtfulde Bækner.

Den skjønne Slavinde strakte sig paa en med indiske Stoffer og Kaschmirshawler bedækket Sopha, hvis gyldne Frynser naaede til Jorden. Fire unge Piger, saa lette, som det Mouselin, der indhyllede deres Skjønhed, traadte til, for at kæmme hende.

Men neppe var det Klæde løst, som omsluttede hendes skjønne Haar, før dette faldt ned i tykke Lokker over Barm, Skuldre og Hofter.

Tre af de unge Piger havde smaae Kasser med vellugtende Essentser og Pomader i Haanden, medens den Fjerde holdt den med Diamanter besatte Kam i Haanden og netop vilde til at bruge den, da den rige Fylde af Haar forstrækkede hende.

Hun kaldte paa en af de andre Slavinder til at hjælpe sig.

Da det skjønne Haar var kæmmet, salvede de det

med forskjellige Pomader og dannede Flætninger gjennemvævede med Guldtraad, Perler og Diamanter deraf.

Man satte en lille med Ædelstene prydet Krone paa hendes Hoved, med et Bind af Zechiner og et guldindvirket Mouselin Slør, som faldt ned til Anklerne og lod hendes skjønne slanke Vext skinne igjennem.

Foran paa Sløret, som indesluttede hendes Pande og Øine, var Storsultanen af Indiens Navnetræk let broderet med Guldflitter og Diamanter.

Andre Slavinder, iførte hende en Klædning af Silkegaze, som var saa kunstfærdig dannet, at det lod hendes skjønne Former tilsyne. Endelig fandt man med megen Møie, saa smaae Skoe som hun brugte. Derefter bragte man Sorbet og Confect i forgyldte Fade.

Hun tog ogsaa en Pibe og røg enkelte Drag af en Tobak, saa sød som en Rose.

Derpaa reiste hun sig, og samtlige Slavinder ledsagede hende til det for hende bestemte Værelse. Der strakte hun sig yppig paa en Sopha og begyndte at tygge Betel.

Pludselig meldte Gildingernes Øverste Kongen.

Den skjønne Slavinde stod op for at gaae Hans Majestæt imøde, kastede sig paa Knæ for ham og forblev i denne Stilling med nedslagne Øine og uotrydsfuld Beskedenhed.

Fyrsten satte sig og betydede hende at tage Plads ved hans Side.

Efter nogle ligegyldige Ord, vilde han gjøre sine Rettigheder gjældende og omfavne hende; men Slavinden, som forgjæves søgte at unddrage sig de kongelige Kjærtegn, brast i Taarer.

Sultanen kunde ikke tænke sig Aarsagen til hendes

fælsomme Opførsel og afbrød snart sine Kjærtegn; eller blev snart igjen endnu heftigere i disse.

Endelig faldt Pigen paa Knæ for ham, udstrakte Hænderne og raabte hulkende:

„Herre, hjælp ikke Skjæbnen fuldstændig at nedtrykke en af den forfulgt Ulykkelig, til Jorden.

Skulde mine Taarer ikke give mig, trods min Nedværdigelse, nogen Ret over et ædelmodigt Hjerte, og vilde I, for en flygtig Nydelses Skyld, evig brændemærke mig?"

Fyrsten syntes i Begyndelsen at blive rørt, men ved de sidste Ord, rynkede han Panden:

„Siden naar," raabte han, „nedværdigede Kongerne Gunstbeviisningers deres Slavinder?"

„Herre, fra det Øieblik, de kjøbte Slavinder, som fortjente at være deres Koner," svarede hun stolt, medens en Taarestrøm væltede ud af hendes Øine og gjennemvædede de paa hendes Kinder nedhængende Lokker.

„Staae op," sagde Sultanen, rækkende hende Haanden, „og forklar Dig tydeligere. Siig uforbeholdent hvem Du er. Tør jeg vide din Herkomst og Navnet paa dit Fædreland."

„Herre, jeg blev født i Tartariet; men nedstammer fra Pharoerne, Jødernes Forfølgere."

„Hvorledes," udbrød Sultanen, „I stammer fra Verdens ældste Beherskere og er Slavinde."

„I vil blive endnu mere forbauset, naar I hører, at mine Slægtninge sidde paa Asiens Troner; men værdig mig nu Eders Opmærksomhed, og I skal høre hvilken Række af Begivenheder, der have hensat mig i min nuværende elendige Stilling."

De fra Ægypten fordrevne Pharoner flygtede til

Abyssinien, hvor de regjerede et nyt Rige, af mindre Omfang end det tidligere, men mere varigt, thi min Familie besidder det, efter flere Aarhundreder.

Min Bedstefader havde en Datter af den sjeldneste Skjønhed, som han elskede overordentlig, og denne Prindsesse blev min Moder.

En utallig Mængde Fyrster anholdt om hendes Haand, og Sultanen af det store Tartari erholdt Fortrinet, thi han var en Ven af min Bedstefader, og et gammelt Forbund fandt Sted imellem vore Familier.

Min Moder udgjød bittre Taarer, da hun maatte forlade Nilens skjønne Kilder og det Palads, hvor hun var født, for at drage til Tartariets Ørkener.

Imidlertid fandt hun Fyrsten elskværdigere end hun havde ventet, og da han elskede hende omt, mishagede hans Sæder og Skikke hende ikke, fordi han var hendes Gemal.

Himlen velsignede deres Ægteskab med et stort Antal Børn hvoraf jeg er den yngste og ulykkeligste af dem, og har gjort dem mere Sorg end alle de øvrige tilsammen.

De beklage min Fraværelse, og naar de i dette Øieblik skulde forbande min Tilbagekomst, saa er I alene Skyld deri."

„Vor Herre bevare os," raabte Sultanen, „at jeg skulde misbruge Eders Ulykke, for at beskjæmme Eder! Jeg veed, hvad jeg er Eders Stand og navnlig Eders Vanskjæbne skyldig, og erklærer kun, at jeg som Løsepenge for Eder, forlanger at høre Eders Historie fuldstændig."

„Vel paalægger I mig der noget meget Pinligt, men hvad det end koster mig, saa vil jeg forsøge at fornøie Eder.

I seer i mig et sørgeligt Offer for den Rang, i hvilken jeg er født.

Neppe kommen til Verden, overgav man mig til en Amme, som tillige blev min Opdragerske.

Man ansaae ved Hoffet denne Kone for et Vidunder af Videnskab, og i Virkeligheden havde det været vanskeligt i Tartariet at finde en Viis, som kunde sammenlignes med hende.

Lige bevandret i Historien, Geographien, Lægevidenskaben, Lovene, Astronomien og de hemmelige Videnskaber, undervi:e hun mig i Islam, til hvilken Religion hun bekjendte sig, og hvis Lære hun fuldstændig fattede, thi de fire Imaners Afhandlinger og deres bedste Udtyder, vare komne i hendes Hænder.

Foruden disse, meddeelte hun mig endnu en Mængde nyttige og behagelige Kundskaber, og sagde ofte til mig:

„See, min Datter, hvor raae og uvidende dette Lands Beboere ere; ikke engang læse kunne de. Hvilken Forskjel mellem dem og mit Folk. Araberne blive holdte for de klogeste Mennesker."

Paa denne Maade drev hun mig til at lære Noget, og jeg talte aldrig til Nogen om vore Beskjæftigelser, som behagede mig overordentligt.

Som bekjendt ægte i Tartariet Brødre og Søstre hverandre, og da jeg var femten Aar gammel, valgte mine Forældre mellem deres Sønner en Mand til mig, og erklærede denne deres Villie, i Overværelse af min gode Amme.

Denne kunde neppe bare sig for at græde, thi denne Stik smertede hende meget, og saasnart vi vare alene, sagde hun, idet hun ømt omfavnede mig:

„Kjære Datter, med hvilke Barbarer leve vi sam-

men? Dit Folk ligne Kreaturerne, som ikke kjende noget Liv; thi de gjøre Ting, som oprører Naturen."

Jeg gav hende fuldkommen Ret, og da min Broder vilde omfavne mig, følte jeg istedetfor Kjærlighed, en uovervindelig Afsky.

Havde jeg ikke frygtet for mine Forældre, vilde jeg have stødt ham langt bort fra mig.

Jeg forbandede hemmeligt denne afskyelige Skik; men hvad skulde jeg gjøre, og hvorledes skulde jeg bringe dette i Samklang med Prophetens ubønhørlige Lovgivning, i hvilken jeg vilde leve og dø?

Mine Forældre og min Broder bleve faste ved deres Beslutning; det afgjørende Øieblik nærmede sig, og jeg græd ofte hos min Amme, som oprigtig deelte min Smerte.

„Moder," sagde jeg til hende, „hvorfor lærer Du mig en Lov, som strider mod vor Skik og Brug. Kjendte jeg den ikke, saa var jeg ikke straffværdig."

„Vær ikke længer bekymret, min Datter," svarede hun, „jeg vil angive Dig et godt Middel, som vil befri Dig fra de Forfølgelser som Du lider under.

Naar Stor-Chanen befaler Dig at ægte din Broder, saa svar ham:

Jeg kan først adlyde Eders Majestæt, naar jeg har lært at ride.

Dette er en, hos Tamerne i mit Land sædvanlig Øvelse, som jeg ikke mere kan lære, naar jeg først er bleven gift.

Dette Forlangende vil ikke være din Fader paafaldende, fordi Ridning er det Eneste, som Qvinderne lære her.

Er denne Gunst bleven Dig bevilliget, saa overlad mig rolig Resten."

Faae Dage efter gav Kongen et stort Gjæstebud, til hvilket han indbød alle Stormænd ved sit Hof, og selv fremmede Fyrster.

Min Broder sad paa hans høire og jeg paa hans venstre Side,

Da nu Vinen steeg Gjæsterne til Hovedet, og Musikkens blide Harmoni fyldte deres Gemyt, sagde min Broder til min Fader:

„Herre, I har befalet min Søster at ægte mig, men trods dette, viser hun mig vedvarende tilbage.

Befal hende altsaa, endnu iaften, at give mig en Ægtemands Rettigheder."

Stor-Chanen saae vredt paa mig og sagde, denne stædige Vægring, forraader en hemmelig Elskovsforbindelse, men mit Hoved skulde indestaae ham for min Sædelighed.

„Kjære Fader," sagde jeg, „Gud forbyde, at jeg skulde modsætte mig Eders høie Villie, men førend jeg ægtede min Broder, lærte jeg gjerne, først at ride og føre Vaaben; thi som I veed, kan en Kone efter sit Bryllup ikke uden stor Fare foretage disse Øvelser."

Stor-Chanen indvilligede gjerne heri, og min Broder maatte finde sig i Taalmodighed.

Han trøstede sig og underviste mig selv, for at befordre min Uddannelse.

Jeg beundrede hans Taalmodighed og beklagede hans Kjærlighed. Han var saa god, saa blid, saa tjenstvillig! Med hvilken Færdighed og Ynde afstjød han sin Pil! Hvor smukt og kjækt forstod han at tumle sin Hest!

Hvor godt forstod han ikke at bibringe mig en Færdighed, som jeg ikke besad af Naturen! Havde jeg ikke kjendt Prophetens Lære, vilde jeg maaskee have elsket ham.

Han syntes stedse at jeg var meget færdig, men jeg var ikke tilfreds.

Efterat han endelig en Sommerdag længe havde ladet mig tumle min Hest, hævede han mig let af Sadlen, saa jeg kom til at ligge blødt i Græsset. Medens vore Heste med Tøilerne om Halsen galloppererede bort, sluttede min Broder mig, istedetfor at ile efter dem, i sine Arme og overvældede mig med de heftigste Kjærtegn.

Kjærligheden flammede i hans Øine, men jeg erindrede mig min gode Ammes Lære og rystede og gyste for den Forbrydelse, som jeg uden hende havde begaaet.

Min Aandsnærværelse var mig af stor Nytte, og jeg fandt et Paaskud til at bortfjerne ham.

Alle mine Sandser vare satte i Bevægelse; neppe havde jeg dog beroliget mig noget, saa ilte jeg til Ammen, for at fortælle hende mit Eventyr med den Forsikkring, at længere Modstand var umulig.

„Vær ubekymret" svarede hun, „og er Du en god Rettroende, saa vil Du ikke vige tilbage for de Midler, som jeg vil angive Dig."

„Siig Alt uden Tilbageholdt og Frygt; jeg er besluttet paa Alt, for ikke at fornægte min Religion."

„Fly," raabte hun, „fly dette forbandede Land, hvor man nyder Forbrydelsen i lange Drag som Vand.

Her er nødvendige Klædningsstykker til din Forklædning, jeg har tilføiet nogle Ædelstene, som vil dække dine Reiseomkostninger, indtil jeg kommer efter Dig; thi jeg maae endnu nogle Dage efter din Bortfjernelse blive her, for at bringe dine Forfølgere i Vildrede og hæmme deres Skridt.

Tag Veien ad Bagdad, og vær forvisset om, at jeg indhenter Dig der eller paa Veien."

Samtidig hjalp hun mig at trække Klæderne paa, i hvilke jeg følte mig meget utilpas.

Ønsket om at undflye hindrede mig dog i at tænke derpaa, og paa Farerne, som jeg gik imøde. Ung og uden Erfaring, vilde jeg tiltræde en lang Reise, uden at kjende Veien, og uden at vide, hvorledes jeg skulde udholde den.

Men alligevel, glad ved Haabet om at undslippe mine Forfølgere, ventede jeg utaalmodig Øieblikket for min Afreise.

Da Dagen hældede, førte min Amme mig gjennem Gange, som jeg aldrig før havde kjendt, til en hemmelig Port i Paladset, hvor jeg fandt en kraftig Hest, paa hvilken jeg med Lethed svang mig i Sadlen.

Min Amme trykkede mig omt i Haanden og med Ønsket om snarlig Gjensyn gav jeg min Hest af Sporene.

Omendskjøndt min Amme nøiagtig havde betegnet mig Veien til Bagdad foer jeg snart vild, og tilsidst lagde jeg Tøilen om Halsen paa Hesten og lod den løbe efter Behag.

Endelig, efter at have faret vild i en stor Skov, steeg jeg af og gav min Hest den fornødne Hvile og Næring.

Jeg maatte nu søge mig et Skjulested for Natten, da Skoven var fuld af vilde Dyr og til min Glæde fandt jeg en stor Hule, hvis Indgang var saa bedækket med Buskads, at intet vildt Dyr kunde trænge igjennem.

Med Tak til Gud og Propheterne, for denne Opdagelse, gik jeg derigjennem og bemærkede i Baggrunden af Hulen, ved Skinnet af en Lampe, to Personer, som jeg antog for vildfarende Reisende.

Samtidig frygtede jeg, at det maatte være et Tilflugtssted for forbryderiske Personer, og følte, at jeg maatte gaae frem med stor Forsigtighed.

Da jeg havde bunden min Hest ved Foden af et Træ, tog jeg Bue og Piil og gik langsomt henimod Lyset.

I ringe Afstand spærrede tvende, ved Tøilerne sammenbundne Heste mig Veien, og under disses Bug kunde man overse Hulen, uden selv at blive bemærket.

Hvor stor var min Skræk og min Forbauselse, da jeg bukkede mig, og ved det svage Lampelys saae et ungt Fruentimmer, som vred sig i en sort Slaves Arme. Han var af kjæmpemæssig Vext og havde et skrækkeligt Udtryk i sit Ansigt.

Han kunde gjælde for Bastarden af en ond Aand.

Den Lidenskab, som opflammede ham, gjorde ham endnu afskyeligere.

Hans sammenknyttede Haand trykkede den unge Qvinde, og han raabte frækt:

„Giver Du ikke efter for min Lyst, hugger jeg Dig i Stykker!"

„Elendige Usling, troer Du, at mit Liv er mig kjærere end min Ære?" gjensvarede den unge Pige, idet hun stred imod af alle Kræfter. „Smigrede Du Dig maaskee med, lettere at kunde komme til at besidde mig, ved at bortføre mig fra mine Stater? Siden hvornaar adlyder Herskerinden Slaven? Forglemmer Du at Du er min? Med hvilken Ret vover Du at lægge din dumdristige Haand paa din Konges Datter?"

„Saa bered Dig til at døe," gjensvarede Slaven. „Er der nu nogen anden Konge end jeg, da jeg er den stærkeste. Du tilhører mig sikkrere end om jeg havde

kjøbt Dig paa Bazaren, og skal derfor adlyde min Befaling."

Da den elendige Sorte saae Prindsessens uforanderlige Standhaftighed, greb han hende ved Haaret med den venstre Haand, idet han med vredegnistrende Øine i den høire hævede et Sværd.

Da jeg saaledes saae ham i Begreb med at udføre sin Forbrydelse, skreeg jeg høit, uden at betænke min egen Fare. Den overraskede Slave slap sit Offer, og idet han saae sig om, var jeg allerede steget til Hest og skjød ham en Piil i Brystet.

Uslingen faldt straks om, og han anstrængte sig forgjæves for atter at reise sig op. Sværdet faldt ud af hans matte Haand og han forsøgte endnu at trække Jernet ud af Saaret, men Blodet flød strømmevis og hans stirrende Øine lukkede sig mere og mere.

Jeg ilte hen til den unge Dame, for at aftage Lænkerne hvormed hun var belæsset. Hun vilde falde paa Knæ for mig, hvad jeg dog forhindrede, bedækkede mine Hænder med Kys og vædede dem med sine Taarer, idet hun takkede mig med lidenskabelige og taknemlige Udtryk. Da raabte hun med himmelvendt Blik:

„Store Gud, jeg takker Dig tusinde Gange for denne Eng ls Sendelse."

Herpaa sagde hun til mig:

„Herre, jeg stoler paa din Ædelmodighed; forbarm Dig over en ulykkelig Prindsesse."

Jeg forsøgte at berolige hende med den blideste Tale, uden dog at tilkjendegive min Forklædning eller mit Kjøn. Uagtet det der var mødt hende, viste hun dog ingen Modbydelighed imod mig; men jeg havde heller ikke Slavens Farve.

Da hun igjen var kommen lidt til sig selv, trykkede jeg hende i Haanden og spurgte, fra hvilket Kongerige

hun var, og hvorledes hun var kommen med i dette Eventyr.

„Det vil jeg gjerne fortælle Dig," fortsatte hun, og uden at tage sin Haand ud af min, begyndte hun:

Prindsessen af Balchs Historie.

Jeg er en Datter af Kara Dalu's, Konge i Balch; den Slave Du har dræbt tjente i Paladset. Min Fader havde kjøbt ham meget ung og holdt meget af ham, paa Grund af hans Tapperhed, thi der fandtes i vor Armee ingen Kriger, som kunde sammenlignes med ham; imidlertid er det nu ikke Tid, til at fortælle om hans Heltegjerninger.

Denne Elendige, beruset af sin Berømmelse og af min kongelige Faders Roes, troede at kunne gjøre Krav paa min Haand.

Han blev dødelig forelsket i mig, men skjulte, da han blev afvist, sin Ærgrelse, og besluttede at bortføre mig, som det eneste Middel til at tilfredsstille sin vilde Lidenskab.

Jeg var allerede forlovet med min Fætter, som paa den til vort Bryllup bestemte Dag red gjennem Staden paa en smuk Hest, ledsaget af et Musikkorps og af Indvaanerne med Fakler. Mænd, med Sabel i Haanden og Albuen paa hans Hests Ryg, gik ved hans Side.

Alle Mennesker i Staden og i Paladset, vare beskjæftigede med denne Festlighed, saa at jeg kun havde tre sorte Gildinger og nogle Fruentimmer til Vagt. Pludselig hørtes i Sideværelset et gjennemtrængende Skrig, og forinden jeg kunde spørge om Aarsagen dertil,

kom den skrækkelige Sorte tilsyne, greb mig med een Haand og flygtede saa hurtigt med mig, som en Tiger der har rovet et Lam.

Efterat han havde angrebet mine tre Gildinger og indespærret Fruentimmerne i deres Værelser, kastede han en Slavindes Slør over mig, og tog mig foran sig, paa en ved Paladset bereedt staaende Hest. Flere Reisende, som bemærkede hans hurtige Flugt, forfulgte ham; blandt dem befandt sig ogsaa min Fætter. Hestens Bevægelse havde kastet Sløret tilside, hvorved min Fætter gjenkjendte mig, og han gjorde fornyede Anstrængelser for at befri mig. Da min Bortfører indsaae at han vilde blive naaet, bandt han mig fast paa Hestens Ryg, og vendte om, for at byde sine Forfølgere Spidsen.

Aldrig kan jeg glemme denne skrækkelige Kamp! Ved den Sortes første Hug, sløi min Brudgoms Hoved i Græsset og farvede det med sit Blod, medens den lemlæstede Krop endnu sad fast i Bøilerne, og blev bortført af Hesten. Nogle Soldater, modige nok til at ville hævne deres Prindsesse, erholdt Døden som Løn for deres Troskab. De Øvrige grebe Flugten, og den ubesejrede Slave, slog atter ind paa sin tidligere Vei, uden at lade sig opholde af deres Forfølgelse.

Da vi havde tilbagelagt nogle Mile, mødte vi nogle Hyrder, der havde tændt en Ild, der, hvor de vilde tilbringe Natten; men min Bortfører dræbte nogle af dem, bemægtigede sig Pladsen og deres lille Forraad af Viin og Brød. Da Hjorden befandt sig i Nærheden, slagtede han en feed Kalv, og stegte den ved Ilden. En af de ulykkelige Hyrders Heste, bragte Byttet ind i en Hule, der syntes ham meget passende til at udhvile i og til der at begaae den tilsigtede Forbrydelse; da jeg slet intet vilde nyde, tvang Uhyret mig til at sidde ved hans Side, medens han spiste.

Efter dette Maaltid søgte han, ved skamløse Kjærtegn og tillige ømme og frække Taler, at gjøre Indtryk paa mig. Snart blev hans Adfærd dristigere, og da jeg med Magt stødte ham fra mig blev han rasende, og jeg vilde være bleven hans Offer, hvis ikke min Skytsengel, til rette Tid, havde ført Eder hid til min Hjælp."

„Eders Eventyr er meget rørende," svarede jeg Prindsessen, „og jeg anseer det for en stor Lykke, at jeg kunde redde Eders Liv.

Deraf har jeg ikke mindre Fordeel end I; thi saalænge den elendige Sorte var her, kunde jeg ikke udhvile i denne Hule. Desuden har han sørget for Mundforraad, som skal være mig meget velkommen. Træthed og Hunger hæver alle Fordomme; jeg vil uden Rødmen spise af det, som Slaven har levnet. Den musselmanske Religion, som jeg tilhører, forbyder vel, at spise rovede Levnetsmidler eller drikke Viin; men Koranen er skreven for Mekka eller Medina, og ikke for en Hule i en Ørken."

Min stakkels Ledsagerske var igjen noget beroliget; hun satte sig ved min Side og vi spiste, indtil vi vare mætte, det vil sige, meget og længe.

Vort Sæde og Bordet tjente os ogsaa til Seng, idet vi strakte os paa Jorden.

Vi sov længe og roligt; jeg vaagnede først, pakkede hele vort Mundforraad sammen, kaldte derpaa paa min Ledsagerske og spurgte hende, hvad hun tænkte paa at gjøre, om hun kjendte Veien og hvilken Retning hun vilde slaae ind paa.

„Hvilken I behager," gav hun til Svar, „thi jeg vil ikke forlade Eder."

Denne Beslutning passede ikke ganske for min

Plan; jeg vilde være ukjendt, og maatte meget befrygte, at min Ledsagerske tidligen eller senere opdagede mit Kjøn.

Derfor var jeg betænkt paa alle mulige Forsigtighedsregler.

Efterat vi havde nydt en god Frokost, klædte min Ledsagerske sig i Slavens Klæder og forsøgte paa at bestige hans Hest. Da hun imidlertid ikke havde lært at ride, saa kunde hun ikke sidde fast i Sadlen, og jeg maatte tage hende bag paa min Hest.

Hendes Arme slog sig om mine Hofter, og jeg forbød hende at hæve dem høiere, da jeg ellers vilde falde.

Da Veiene vare os ubekjendte, saa maatte vi lade Hesten løbe hvorhen den vilde.

Efter nogle Dages besværlige Ridt, igjennem uhyre Ørkener, slap vore Levnetsmidler op.

Jeg skjød nu flere Dyr, som vi af Mangel paa Ild næsten maatte have spiist raae; men Nøden gjør opfindsom; min Ledsagerske samlede nemlig tørre Rødder og Blade sammen, medens jeg ved at gnide en spids Stok i Hullet paa et andet Stykke Træ, antændte et Stykke Bomuldslærred, med hvilket vi nu antændte de paa en stor hvid Steen henlagte brændbare Stoffer.

Saasnart denne Steen var ganske varm, lagde vi vort Vildt derpaa og bedækkede det med et Lag af Stene. Paa dette Slags Tag brændte vi endnu mange Rødder, og da vi nedrev vor lille Bygning, fandt vi til vor Glæde Kjødet saa mørt, som om det var stegt i en Ovn, og holdt et kosteligt Maaltid.

Imidlertid bragte Tanken paa Fremtiden og den uendelige Ørken omkring os, undertiden paa sørgelige Tanker som vi ikke vovede at meddele hinanden. Min Ledsagerske søgte at undertrykke sine dybe Sukke og skjule sine Taarer.

Jeg var ikke mere fattet end hun; imidlertid tvang mit Forsæt mig til ikke at fornægte det Kjøn, hvis Dragt jeg bar, og til derfor i mit Ydre at vise mig fast og rolig.

„Lad os," sagde jeg til hende, „villig følge Skjæbnens Villie og betænke, at vi i Ørkenen ligesaagodt er i Guds Haand, som om vi vare midt i en Moskee."

Vi stege strax Begge til Hest. Efterat vi havde tilbagelagt en meget lang Strækning, fik jeg i det Fjerne Øie paa Riismarker, og snart forkyndte godt byggede Landeiendomme, Nærheden af menneskelige Boliger.

Henimod Aften kom vi til en temmelig godt bygget Flække, og min Omsorg var, at erkyndige mig, hvor vi kunde erholde Huusly for Natten.

En ærværdig Olding kom os imøde.

„Unge Fremmede," sagde han til mig, „hvorfor vil I tage ind i et Karavanserai? Vil I tage tiltakke saa staaer min Bolig til Eders Tjeneste."

Omendskjøndt den ærværdige Gamles rolige Tone havde indgydt mig Tillid, saa vilde jeg dog først spørge den unge Prindsesse om hendes Mening.

Hun sagde, jeg kunde gjøre, hvad der tykkedes mig bedst, naar hun blot turde følge med.

„Gud bevare mig for," svarede vor Vært, „at jeg skulde afvise Eders ædelmodige Tilbud."

Derpaa bad han os med et dybt Buk, at følge med ham. Idet vi nu droge gjennem Flækken, spurgte jeg vor Fører i hvilket Land vi befandt os.

„Ved Grændsen af Kongeriget Balch," svarede han.

„Regjerer Kong Kara-Oglu endnu?" spurgte min Ledsagerske.

„Himlen være takket," svarede Oldingen, „at vi endnu have vor Fader; men vi frygte meget at tabe

ham, thi Smerten over en elsket Datters Bortførelse, ved en ryggesløs Negerslave, vil snart koste ham Livet."

Under denne Samtale betraadte vi hans Huus, som syntes os indbydende og bekvemt.

Der befandt sig talrige Hjorder derved, thi Oldingen var den rigeste Godseier i denne Egn. Han førte os til et godt Værelse, hvor vi bleve betjente af ham og hans Slaver.

Man antændte Ild, bar Vand, og da dette var varmt vadskede man os vore Fødder. Derpaa tilbød han os Linned og Klædningsstykker, forudsættende, at vi vare for trætte til at aabne vor Bagage; men af Frygt for at han skulde opdage vort Kjøn, takkede jeg ham under Paastud af, at vi Dagen forud havde skiftet Linned.

Man bragte os Forfriskninger, som vi behøvede ligesaa meget som Ro.

Herren lod nu sine Slaver gaae ud, og bad om Tilladelse til, at see efter om Aftensmaaltidet var færdigt; han havde nemlig til vor Ære ladet slagte en feed Kalv. Da han var borte, bad jeg min Ledsagerske, hverken at forraade sig ved Ord eller Handlinger, fordi det kom mig meget an paa, at hendes Kjøn og Stand forblev ubemærket. Vi kom overeens om, at hun skulde hedde Alaedin, og jeg sagde hende, at mit Navn var Mahmud. Hun lovede mig at være paa sin Post; men tænk selv, Herre, hvor angst og urolig jeg maatte føle mig, da jeg samtidig maatte forstille mig for min Ledsagerske og min Vært.

Vi underholdt os om Midlet til ukjendt at komme til Kongen af Balchs Hof, da Slaver traadte ind og udbredte et stort Tæppe for vore Fødder, paa hvilket de satte en stor Tallerken med Riis, Halvdelen af den stegte Kalv og Høns indkogte med Løg.

Vor Vært behøvde ikke at nøde os til at spise; hans Hovedbeskjæftigelse var, at besørge vor Betjening.

Min Ledsagerske kunde næsten ikke blive mæt; hun sagde gjentagne Gange:

„Aldrig har jeg spiist saa godt tillavet Riis, selv ikke ved — — —" og hun beed sig i Læberne.

Oldingen saae paa hende, uden at sige noget.

Ved Slutningen af Maaltidet blev der baaret Sorbet og Viin frem, og omendskjøndt min Religion forbød det, kunde jeg ikke modstaae den kostelige Saft.

Endelig bad vi ved den fremrykkende Nat om Tilladelse til at trække os tilbage. Strax førte fire Slaver med Fakler os til et smukt Værelse, hvor to Senge stode ved Siden af hverandre, bestaaende af Madratser og Tæpper af Kameelhaar.

Min Ledsagerske vovede imidlertid ikke at gaae til Sengs, og først efter at jeg gjentagende Gange havde svoret at behandle hende som en Søster, gjorde hun det; men klæde sig af vilde hun ikke.

Omendskjøndt det var koldt sov vi dog meget godt, fordi det tilstødende Gemak var fuldt af Dyr, hvis Uddunstninger varmede Luften.

Den næste Morgen erkyndigede vor Vært sig personlig om vort Befindende, og bragte os Haandklæde og Vand, for at vi kunde vadske vore Ansigter. Vi drak en Kop Kaffe, hvorpaa man førte os ind i den samme Sal til Frokost, hvor vi havde spiist til Aften.

Hele otte Dage vare nødvendige for at recreere os efter Reisens Stradbadser.

For snart at komme til Hoffet og ikke blive vor Vært til Byrde, vilde vi fremskynde vor Afreise.

Den ærværdige Olding vilde imidlertid ikke lade os slippe; han havde havt den Beskedenhed ikke at spørge os:

Hvem ere I? Hvorledes komme I her og hvad vil I? Hvorlænge vil I opholde Eder hos mig?"

Dette Spørgsmaal gjøre Folkene i hans Land aldrig Nogen, fordi de derved vilde tro, at have overtraadt Gjæstevenskabets første Pligt.

Da han saae os fast besluttet paa at reise, formarkedes hans Træk og han sagde med bevæget Stemme:

„Mine Herrer, da I nu engang ville bort, saa vil jeg ikke forhindre Eder deri; kun beder jeg Eder at skjænke mig en eneste Dag, det er den eneste Tjeneste jeg beder Eder om."

Tilligemed viste han os de Anstalter han havde truffen, til behørig at sørge for vor Underholdning, og dette foranledigede os til længere at forblive der.

Den gode Olding havde slagtet den smukkeste Kalv i sin Hjord, som gjorde os uendelig ondt, ikke blot for Uleiligheden, men fordi vi holdt meget af Dyret. Det havde været Utaknemlighed af os, at tilbagevise hans ædle Indbydelse.

Maaltidet var færdigt til rette Tid, og det festlige Tæppe blev udbredt; paa dette blev de smagfuldeste Drikke fremsatte i krystal og forgyldte Kar.

Vor Værts store Velstand, havde viist sig i hans smukke Maade at modtage os paa; men denne overdrevne Luxus forbausede os.

Prindsessen saae opmærksomt paa alt dette, men vidste ikke, hvad hun skulde tænke og sige.

Vor Vært frydede sig meget over denne Forbauselse; efterat Taffelet var hævet, tog han os ved Haanden og sagde:

„Mine Sønner, før Eders Afreise skulle I dog lære den smukkeste Deel af min lille Eiendom at kjende."

En majestætisk Port blev aabnet, og vi kom ind i

en uhyre Have, fuld af Frugttræer og Blomster, der bleve vandede af Springvand.

I Mellemrummene befandt sig tykke Buskadser, og paa de høieste Steder beskyttede prægtfulde Kiosker, kjølige som Ægyptens Grotter, mod Solheden.

En kostelig Anretning, med Forfriskninger af alle Slags, stod tilberedt for os i en af Kioskerne.

Medens Slaverne rakte os Bagværk og Confect, yttrede jeg til vor Vært:

„Frygtede jeg ikke at være ubesteden, saa vilde jeg spørge Eder om Noget."

„Tal uforbeholdent," svarede han, „tillad mig kun at tie, hvis særdeles Grunde skulde forhindre Svaret."

„Jeg indgaaer paa denne Betingelse," svarede jeg. „Det Spørgsmaal, som jeg vilde gjøre Eder, er, om I ikke midt i Eders Rigdom, føler en inderlig Tomhed, thi der mangler noget i Eders Lykke. For at den kan være fuldkommen maatte I dele den med en Hustru."

Oldingen omfattede sukkende min Haand, og Taarer styrtede ham ud af Øinene.

„Herlige Yngling," sagde han, „hvorfor bringer Du mig paa saa smertefulde Tanker? Ja, jeg havde en Hustru, som jeg evig vil sørge over, og et Barn, saa smukt og blidt som hans Moder, i hvem jeg saae hende leve op paany.

Men ak, nødvendige Forretninger kaldte mig langt bort fra mit Fædreland; min Søn var tolv Aar gammel da jeg afreiste, og jeg saae ham ikke igjen; ved min Hjemkomst erfarede jeg hans og hans Moders Død. Jeg svoer aldrig mere at gifte mig. O! jeg holder bestemt denne Ed. Det vilde koste mig for meget, at bryde den."

Suk og Taarer afbrød hans Tale. Da han igjen

havde beroliget sig noget, bad jeg ham, for at adsprede sine Tanker, at vise mig sine øvrige Besiddelser.

Han stod op, og uden at give Slip paa min Haand, som han trykkede meget stærkt, førte han os til en stor, med Stalde omgiven Gaard, hvori der befandt sig femten hundrede Kameler. Jeg beundrede den Omhyggelighed, med hvilken man pleiede dem, og ved Indtrædelsen i en af disse Stalde, kom en Hunkameel med sin Unge glad hen til os. Begge kjærtegnede deres Herre, og vilde ikke gaae bort fra ham, før han gjorde sig færdig til at gaae.

„Disse Dyr ere Eder meget hengivne," yttrede jeg til ham.

„De kjende mig bedre end jeg dem," svarede han, „jeg fandt dem ved min Hjemkomst fra hiin Reise, uden at vide hvorfra de kom, thi jeg kjøbte dem ikke. Derimod koste de mig, begrundet paa den Omhyggelighed, som de udkræve, mange Penge. Vogteren kan aldrig bringe dem ud paa Marken, og nu forer man dem her med Kjernerne af Bomuldsfrøet og med Straa."

„I har sikkert ladet et smukt Gravmæle opreise for Eders Kone?" spurgte jeg min Ledsager.

„Saaledes som mine Midler tillode det; jeg lod bygge et kuppelformigt Kapel, og giver Forelæseren, som derinde fra Morgen til Aften forelæser Vers af den hellige Koran, daglig et Guldstykke. Paa Fredag bliver der afholdt en Gudstjeneste derinde; Ulemaerne, Forsangerne og Dervische afholde en geistlig Concert."

„Turde det blive os forundt," spurgte min Ledsagerske, „at bevidne vor Ærefrygt til de jordiske Levninger, som dette Mindetempel indeslutter."

„Unge Fremmede," sagde Oldingen, „I forlanger en Gunst, som jeg egentlig kun udviser mod vor Reli-

gions Tjenere. Hvorledes kunde jeg afslaae Eder Noget? Følg mig altsaa i denne lange Plantanegang."

Den førte til det lille Kapel; vor Vært skreed langsomt og eftertænksomt foran. Endelig aabnede han Sørgetemplet, og vi saae to Marmorgravmæler ved Siden af hinanden. Paa den største var der udhugget et Fruentimmerslør, med Sætninger af Koranen, hvis fremtrædende Bogstaver vare forgyldte; paa det mindre befandt der sig kun en Turban. Jeg traadte hen til min Ledsagerske og hvidskede hende i Øret:

„I vil faae noget Vidunderligt at see."

Derpaa sagde jeg til vor Vært:

„Hør en Bøn, hvis Opfyldelse er af den største Vigtighed for Eder, jeg besværger Eder, lad denne Grav aabne."

Oldingen kastede et foragteligt Blik paa mig, uden at afbryde sin Bøn, og saae derpaa bort igjen. Uden at lade mig forstyrre deraf, begyndte jeg paany:

„Min Bøn er altsaa afslaaet og I svarer mig ikke engang?"

„Tvinger Gjæstevenskabets Pligter," svarede han strængt, „til at tilfredsstille en ung Mands Luner? Hvorfor forstyrre de Dødes Fred?"

„For at gjengive dem Livet!" raabte jeg.

„Kjære Ven," svarede Oldingen, „i min Alder tvivler man paa et saa ungt Menneskes Phantasier."

„Jeg tilgiver," svarede jeg, „Eders Sorg, disse Udtryk imod mig; men opfyldt min Bøn, og holder jeg ikke mit Løfte, saa overgiv mig til Kadien, som en Gudsbespotter."

Oldingen saae paa mig med et usikkert Blik og sagde:

„Hvorledes! min Ven, skulde det være muligt? min Hustru, min Søn, jeg skulde atter omfavne dem."

Øieblikkelig lod han to Slaver komme med Brækjern og Hamre; begge Marmorpladerne bleve tagne af Graven og de Dødes Kister optagne, men istedetfor Been fandt man kun to Stykker Træ.

„Hvor er nu Eders Kone og Eders Søn?" spurgte jeg Oldingen.

Staklen brast i Taarer, uden at kunne frembringe et Ord.

„I vil endnu idag faae dem," tilføiede jeg, „hav kun Taalmodighed og sæt hele Eders Tillid til Gud."

„Ak!" raabte han, „Gud er fortørnet paa hans Tjener, han har forvandlet min Kone og min Søn til Træ."

Derpaa vendte han grædende tilbage til sin Bolig, og vi fulgte ham stille.

Da vi havde sat os ned i hans Værelse, spurgte jeg ham, om han ikke havde en Mynt fra Ismal, hvori der var præget en Kameel.

„Jeg har aldrig seet nogen," svarede han, „og kjender dem slet ikke."

Da det faldt mig ind, at jeg fra min gamle Amme, ved min Afreise havde modtaget to saadanne Guldstykker, med den Forsikkring, at de vare saa sjeldne, at selv Kalifen ingen havde i sit Skatkammer. Disse hentede jeg og lagde i Ilden.

Medens de bleve glødede, bragte en Slave Hunkamelen med sin Unge, som vi havde seet i Stalden bag Høien.

Saasnart de vare der, tog jeg mine Guldstykker ud af Ilden for at kaste dem i Vandet.

Istedetfor Præget af en Kameel, saae man nu en menneskelig Skikkelse derpaa. Med dette Vand besprængte jeg nu Hunkamelen og hendes Unge; idet jeg udtalte hiint gamle Sprog, som Abraham havde udsagt:

„Kirtuuna, suret ol barak eloha. (Antag igjen den Skikkelse, i hvilken Gud skabte Eder.“

Medens jeg udtalte disse mægtige Ord, stillede Kamelen og hendes Unge sig paa Bagbenene; deres Hud faldt af som en Klædning; Ryggen blev glat, den spaltede Hov forvandlede sig til Fingre, og istedetfor en Snude saae man et menneskeligt Ansigt.

Strax efter denne Forvandling fløi Begge i Armene paa vor Vært, som blev afmægtig af Henrykkelse og Overraskelse, men flygtige Salte bragte ham snart til sig selv igjen.

Da hans Frue bemærkede sin Nøgenhed, rødmede hun, ved at see sig udsat for to unge Fremmedes Blikke og tog Flugten; hendes Mand fulgte hende, og bragte hende snart paaklædt tilbage, thi han havde intet solgt af de Sager, som havde tilhørt hende.

Ved Indtrædelsen i Værelset, saae de Drengen paa mit Skjød.

„Hvor glad han er,“ sagde Moderen, „ved at kunne bevise Eder sin Taknemmelighed! Hvorledes formaaer jeg at lægge den for Dagen? Den mægtigste Monark paa Jorden var ikke istand til at gjengjælde en saadan Tjeneste.

„Jordens største Monark,“ svarede jeg, „havde ikke kundet udvise Gjæstevenskabet bedre mod os, end Eders Gemal; tilmed havde vi jo allerede forud faaet vor Løn.

Naar I endnu troer at være i min Gjæld, saa vil jeg angive et sikkert Middel til fuldstændig at afbetale den. Hav den Godhed, at meddele mig, hvorledes I var kommen i denne elendige Tilstand; thi Videnskaben, som angiver mig Ondet og Midlerne derimod, lader mig forblive i Uvished om dens Aarsager.“

„Netop dette vilde jeg have fortalt min Mand i

Eenrum; men da I ogsaa synes at have Lyst til at høre den, saa vil jeg strax fortælle den," sagde Oldingens Kone.

Historien, som Oldingens Kone fortalte.

Vi vare to Søstkende, som i den tidligste Ungdom mistede vore Forældre.

I Besiddelse af en temmelig glimrende Formue, benyttede enhver af os den efter sin Smag. Jeg kjøbte Kreaturer, et Huus og Jord for ganske at hengive mig til landlige Bestjæftigelser. Min lidenskabeligere Søster derimod sagde:

„Jeg vilde meget vogte mig for, ligesom Du, at begrave mig i et Huus, for at jeg kan nyde min Frihed. Min hele Formue anlægger jeg i Varer og drager gjennem Verden, hvor jeg maaskee finder en mit Hjerte værdig Mand. I ethvert Tilfælde vinder jeg i Penge og Erfaring."

Omsonst forsøgte jeg, at overbevise den Ubesindige om det Farlige og Upassende i hendes Forehavende; alle mine Forestillinger vare forgjæves. „Hvorfor," svarede hun vredt, „skulde en Kone med Mands Mod ikke ogsaa kunde reise? Skulde vi omkomme i Uvidenhed, trods vore Anlæg til Erhvervelsen af Kundskaber?"

Nu anførte hun Ordsprog, som:

„Stillestaaende Vand raadner. Blev Løven i sin Hule, maatte den sulte ihjel. Stod Solen stadig over os, saa omkom vi af Hede. Kan Pilen naae sit Maal uden at flyve fra Buen? Kom med mig; man seer gjerne daglig nye Ansigter og Venner finder man hurtigt."

Denne forfængelige Tale bevægede mig ikke til at følge hende; tvertimod opbød jeg Alt for at omstemme hende.

„Sammenlign dog," sagde jeg, „Reisens talrige Farer, med vore stille Glæder. Du ægter vor Fætter, som med Rette tilkommer Dig."

„O, ham afstræder jeg gjerne til Dig. Jeg skulde ægte en Bonde? En Fyrste maa jeg have, eller ogsaa forbliver jeg ugift. Giv kun Agt, hvem der bliver min Mand."

„Med saa ærgjerrige Planer," svarede jeg, „bliver Dig vist Intet tilpas i Landsbyen, hvor de ikke lade sig udføre; men er Du vis paa, at kunde realisere dem, naar Du gaaer ud i den vide Verden? Og var det Tilfælde, vilde Du da blive lykkeligere? Jeg, for min Deel, tilfreds med min Skjæbne, bliver her, for ved din Hjemkomst at ønske Dig tillykke, eller ogsaa trøste Dig for hvad Skjæbnen havde maattet gaae Dig imod."

Da hun maatte opgive Haabet, at faae mig til Ledsagerske, saa iførte hun sig Mandsklæder, og reiste afsted med en talrig Trop, med hendes Varer belæssede, Kameler.

Ved sin Ankomst til den nærmeste Søhavn, indskibede hun sig til Alexandrien, hvor hun solgte endeel af sine Varer, de øvrige fik hun meget fordeelagtig affat i Kairo. Hendes Formue havde næsten fordobblet sig, og hun vilde ikke forlade denne By uden at nyde alle dens Behageligheder.

Hendes Huus blev til et Forsamlingssted for Fornøielser; Fester, Spil, Dands og Concerter fulgte uafbrudt paa hinanden.

Ofte foer hun, ledsaget af en Mængde unge Herrer, paa en Seilbaad ned ad Nilen, medens en prægtig

Musik tonede fra Dækket. Kort sagt: min Søster havde Adgang til det bedste Selskab, hvor hun gik under Navn af den smukke Fremmede.

Hendes Talenter, hendes Aand og hendes Munterhed forskaffede hende Alles Venskab, som hun omgikkes. Man anfaae hende for en eller anden Prinds, som ukjendt vilde see sig om i Verden.

Midt i denne Strøm af Fornøielser, havde min Søster ikke opgivet sine ærgjerrige Planer.

En Søn af en af Stadens Stormænd behagede hende overordentlig meget, paa Grund af hans Ynde og hele Fremtræden, og hun skjænkede ham sit Hjerte.

Hans Opdragelse svarede til hans Stand; thi som bekjendt holde Ægypterne meget paa Videnskaberne og ere de lærdeste Folk i Verden.

Han havde faaet den unge Fremmede meget kjær og besøgte hende meget hyppig, saa at der opstod den største Fortroligved imellem dem.

Min Søster vilde vinde hans Hjerte, men først erklære sig, naar det rette Øieblik kom.

Da hun troede at være sikker paa sin Erobring, bragte hendes opfindsomme Aand hende paa et ret fælsomt Indfald.

Den unge Mand spillede ofte Schach med hende, da han nu en Dag tilbød hende at spille et Parti, sagde hun:

„Ja, jeg vil sætte hele min Formue paa Spil imod Eder; naar De lover mig, i Tilfælde at De vinder, vil opfylde en Betingelse, som denne forseglede Billet indeholder. Denne Betingelse er ikke svær, og jeg troer den vil ikke mishage Dem."

„Jeg slaaer til, paa Eders Ord."

Under Spillet kom den unge Mands Fader, og

da man meddeelte ham, hvad der spilledes om, saa undrede de spillende Parters Betænksomhed, ham ikke.

Det første, han foretog sig, var, ubemærket at bemægtige sig det forseglede Papir, som laae paa Bordet.

Han løste behændig Seglet og læste:

„Jeg overlader Eder gjerne min Formue, fordi I har vunden den, under den Betingelse, at I modtager min Haand og mit Hjerte."

Oldingen fandt derved sin Tvivl, om min Søsters Kjøn, bekræftet, da han ansaae hende for en Eventyrske. Naturligviis var denne Mening ikke fordeelagtig og den foreslaaede Forbindelse behagede ikke den Gamle meget.

Sedlens Indhold tillod ham imidlertid ikke at tvivle om Partiets Udfald.

Hans Begjærlighed indgav ham derfor et Middel til at forhindre denne Forbindelse; en godt brugt Radeerkniv lod de tre vigtige Ord forsvinde, hvorpaa han lagde Billetten igjen forseglet paa det samme Sted.

Spillets Udfald, omendskjøndt længe vaklende var dog ved et Træk af min Søster, som hun forud havde beregnet, for at vise sin Modstander, at hun frivillig tabte, heldig for den unge Mand.

Denne greb hurtig efter Papiret, læste det og sagde smilende:

„Eders Formue er min. Med Hensyn til at skjænke mig Eders Hjerte, saa behøvede I ikke forud at gjøre nogen Betingelse; thi mit tilhøre Eder alt længe."

„Læs dog min Billet heelt ud," svarede hun.

„Men jeg kan jo dog kun læse, hvad der staaer."

Min Søster tog utaalmodig Papiret af hans

Haand og fandt til sin Forfærdelse, de tre vigtige Ord borte.

„Min Tanke og Hensigt," svarede hun, søgende at skjule sin Forvirring, „vil kunde hjælpe paa min Skjødesløshed. Modtag denne Haand, den tilhører Eder ligesaa godt, som min Person."

„Min Ven," svarede den unge Mand, „jeg er tilfreds med Eders Formue, som jeg har vunden i ærlig redelig Spil; men vil ikke gjøre Eder til Slave. Eders Frihed vil jeg aldrig antaste, den er for kostbar, til at sættes paa Spil. Sælg Eder til Andre, end Eders Venner."

„Naar jeg tager Eder til min Mand," sagde min Søster, „saa troer jeg ikke at give mig nogen Herre."

Den unge Herre antog dette Forslag for en stor Fornærmelse, og trak i heftig Vrede sin Kaarde.

„Elendige Fremmede," raabte han, „hvorledes tør Du vove at indbilde Dig, at drive din skammelige Spot, med en Mand af min Stand!"

Tillykke holdt Faderen Sønnens Arm tilbage. Den stakkels Fremmede kunde neppe redde sig ved Flugt, og efterat have ført det bedste Taffel i Kairo, maatte hun nu bede om Almisse. En Dag saae jeg hende komme aldeles bedækket med Pjalter; men hun maatte først sige hvem hun var, forinden jeg kjendte hende.

Den Utaknemlige, hvem jeg faldt grædende om Halsen, og forsynede med mine bedste Kjædningsstykker, optog ligegyldig mine Kjærtegn og Forærninger, og sittrede af Raseri, ved Meddelelsen om, at jeg havde ægtet vor Fætter, som imidlertid behandlede hende saa venlig, at hun skjulte sin Ærgrelse.

„I kjender nu," sagde han til hende, „Reisens Farer og Lykkens Ubestandighed; bliv h s os, jeg forpligter mig, til at erstatte Eders Tab og finde en Mand

til Eder; hos hvem I kan finde Ro. Vi leve da sammen, som een Familie."

Synet af min Lykke, var imidlertid en grusom Qval for min Søster.

Efter nogen Tids Forløb saae vi til vor Forbauselse hende paany træffe Foranstaltninger og Forberedelser, og affordre os Summen, som var bestemt til hendes Udstyr, med det Løfte, at tilbagebetale den, ved sin Hjemkomst.

„Tænker I paa at vende tilbage?" spurgte min Mand.

„Den første Reise ødelagte kun Eders Formue; frygter I ikke paa denne at tabe Eders Frihed eller Liv."

Hun svarede Intet videre derpaa, end at hun vilde afreise uden Penge, da hun nok vilde erhverve sig nogle ved sine Talenter. Indseende Umuligheden, af at bøie hendes Stivsind, gave vi hende en ret betydelig Sum Penge. Til denne ny Reise brugte hun to Aar; under hvilke vore Marker gav rigelig Høst og vore Hjorder formerede sig anseelig.

Derimod manglede der meget, i at min Søster var i ligesaa gunstige Omstændigheder. Efterat hun uden synderlig Fortjeneste havde gjennemreist Persien, vilde hun forsøge sin Lykke i Tartariet.

Dernæst vilde hun lære at kjende Bochara, Stabelspladsen for disse tvende Lande, hvor Asiens største Kjøbmænd kom sammen; men hun kom dertil uden Vare. Medens hun nemlig drog over Bjerget Kandahar, blev hun plyndret af nogle Indiere, og kun sin gode Hest, kunde hun takke for sin Redning, kun i Besiddelse af nogle Guldstykker og Ædelstene, hun bar hos sig.

I de første Dage efter sin Ankomst, besøgte hun

Basare og Karavaneserais. Ved denne Leilighed tiltalte en gammel Kone hende med de Ord:

„Gode unge Mand, Eders Holdning, stemmer ikke overeens med Eders Alvor og Ansigt, I synes at være meget bekymret; tør man spørge om Aarsagen?"

„Skulde den," svarede min Søster, „som er fremmed, som er bleven Alt berøvet, og som ikke kjender Byen her, ikke være bekymret?

Hvad skal der blive af mig, uden Slægtninge, Venner eller Penge?" derved brast hun i Taarer.

„I er at beklage," sagde den Gamle, „følg mig, I skal finde et sikkert Tilflugtssted hos mig."

Efter nogle Dages Forløb vilde min Søster bortfjerne sig; men hendes Værtinde bad hende paa det meest Indtrængende om at blive, og da hun ikke vilde, sagde hun:

„I frygter sikkert for, at see Eders Hemmelighed opdaget; men vid, at jeg strax gjættede den ved vor første Sammenkomst, og har dog hverken til Eder eller Nogen, omtalt dette, vor Videnskab gjør os tause. Naar jeg havde anseet Eder for at være en Person af det Kjøn, hvis Dragt I bærer, havde det da været klogt, gjæstfrit at optage Eder?"

Den Gamle, havde sin tolvaarige Datter hos sig, som hun opdrog. Sandheden lod sig ikke videre skjule. Min Søsters Fortælling, om sine Reiseeventyr gav hendes Værtinde en høi Forestilling om hendes Aand og Mod.

„Jeg kan," sagde hun, „ikke belønne Eders Meddelelser bedre, end ved andre, ligesaa vigtige, vid da, at jeg forstaaer mig paa Tryllerie, og naar I ønsker det, saa vil jeg lære Eder alle vidunderlige Hemmeligheder i min Kunst."

Dette Forslag blev modtaget med Glæde.

Eleven, som hverken manglede Aand eller Behændighed, gjorde overordentlige Fremskridt. Hun blev snart sin Mesters Lige og spildte hende nogle Puds, som opbragte denne. Efter mange Stridigheder, skiltes begge Tryllersterne ad, sværgende hinanden evig Had, der endnu i Helvedes Flamme skulde faae frisk Næring.

Denne ny Videnskab havde fordret mange Udgifter og fuldstændig opslugt Resten af min Søsters Formue; hun trøstede sig imidlertid med Tanken om, at kunde stifte meget Ondt. Efterat hun længe havde været beskjæftiget med at opvarme de offentlige Ovne, nødsagede hendes Herrers Haardhed hende til andre Beslutninger.

Gjennem hendes Tryllekunster erfarede hun, at min Mand undertiden foretog længere Reiser, og hun besluttede derefter, under hans Fraværelse, at komme til mig.

Ved Hjælp af magiske Midler hensatte hun sig øieblikkelig til mig.

Omendskjøndt hun saae endnu slettere ud, end ved Hjemkomsten fra den første Reise, saa kjendte jeg hende dog uden Moie, fordi jeg ikke havde ventet hende i nogen bedre Dragt.

Med mismodig Mine traadte hun ind, gjengjældte ikke mine Venskabsbeviser og stødte mig endog saare raat tilbage, da jeg vilde omfavne hende.

„Hun har saamegen Grund til at være bedrøvet og fortrydelig, at man maa tage Hensyn til hendes Ulykke," tænkte jeg, og da hun haardnakket tav, vovede jeg, at tiltale hende.

„Kjære Søster," begyndte jeg, „det var uden Tvivl upassende at spørge efter dine Reiseeventyr; imidlertid vilde jeg nogenlunde trøste mig, naar Du bestemte Dig til at blive hos os. Vil Du nu følge min Mands Raad, saa kunde Du endnu opnaae en Lykke, som vi længselsfuldt ønske Dig."

„Vil Du," svarede hun med tilbageholdt Raseri, „forøge min Elendighed ved Bebreidelser, og kan Du ikke hurtig nok faae mig ud af Huset? Vid imidlertid, at jeg har samlet mig Kundskaber paa min Reise, som rigelig opveie min tabte Formue, hvilket jeg snart skal bevise Dig."

Al hendes Viden forskaffede hende dog ingen Penge og jeg maatte give hende nogle. Da hun nu en Dag fordrede en betydelig Sum, svarede jeg, at jeg maatte vente til min Mands Hjemkomst, fordi jeg kun havde tilstrækkelig til de daglige Udgifter; idet jeg tilføiede:

„Kjære Søster, tænker Du, at jeg ikke gjætter din Hemmelighed? Opgiv den, jeg besværger Dig ved dit eget Vel. Dine Kundskaber have ikke gjort Dig klogere, søg kun igjen at opnaae dit gode Rygte."

Opflammet af Vrede, og med glødende Øine, overdængede hun mig med Fornærmelser, greb en Talerken med Vand og sprøitede nogle Draaber med en Cypressegreen paa mit og min Søns Hoved, medens hun udtalte nogle barbariske Ord. Øieblikkelig undergik vi den sørgelige Forvandling, fra hvilken I nylig befriede os. I kan let tænke Eder, ædle Fremmede, at jeg intet videre har at fortælle Eder; thi man drev mig øieblikkelig ind i en nærliggende Stald, hvor sjelden Nogen kom til os."

„Nu," sagde Manden, „vil jeg meddele Eder, hvad der hændtes efter det sørgelige Eventyr, som I nylig hørte."

Jeg forbausedes ikke lidet, ved hverken at finde Kone eller Barn. Min Svigerinde traadte mig imøde med Taarer i Øinene og svarede paa mine Spørgsmaal:

„Vid, at i Eders Fraværelse har Pesten berøvet Eder det Dyrebareste I eiede; I lever i et afskyeligt

Land, jeg maae, for ikke at bukke under for mine uudsigelige Smerter, bort herfra snareſt mulig."

Forgjæves gjorde jeg hende fordeelagtige Tilbud; men da hun afslog dem alle, gav jeg hende endeel af sin afdøde Søsters Formue, og hun reiste. Aldrig har hun senere ladet høre fra sig og jeg veed ikke hvad der er bleven af hende.

„Jeg kan forsikre Eder," raabte jeg, „at hun er i Nærheden; men skulde hun komme tilbage, saa er her en Mynt af Ismaels, med hvilken I kan forvandle hende til hvilket Dyr I lyster."

„Umulig," svarede den unge Kone, idet hun takkende gav mig Mynten tilbage, „kan jeg behandle min Søster saaledes; Hævnen tilhører kun Gud."

Imidlertid nærmede Aftenen sig og vi bemærkede til vor Vært, at Øieblikket for vor Afreise ikke længere var fjern.

„Mine Venner," sagde han, „lad Eder overtale til endnu at tilbringe nogle Dage hos mig. Hvad vilde de Festligheder have at betyde, som j g agter at give, for at feire mi nelskede Kones og Søns Tilbagekomst, naar I ikke ere tilstede." Konen og Manden ærede os uendeligt og Barnet klyngede sig saa kjærlig til os, at vi ikke, uagtet vore Betænkeligheder, formaaede at afslaae deres Bønner, endskjønt navnlig Prindsessen længtes efter at gjenstade sine, for hendes, Skyld urolige Slægtninge.

Vi bleve der endnu to Dage, den tredie Dags Morgen stode vi op, før vor ædle Værtinde var tilstede og ledsaget et Stykke paa Veien af hendes Mand, toge vi en kjærlig Afsked fra ham.

Vi fulgte Veien til Hamah; jo mere vi nærmede os denne By, desto gladere og mere tilfreds blev Prindses-

sen. Jeg, som Fremmed, og besluttet paa, ikke at forandre mit Kjøn, kunde langtfra dele hendes Stemning.

Forundret derover, spurgte hun mig flere Gange, hvor jeg var født, om mine Forældre endnu levede, og for at trøste mig, forsikkrede hun mig, at hendes kongelige Fader ufortøvet vilde lade os hente til Hoffet.

„I maae aldrig mere forlade dette," sagde hun, „thi Eders Bortfjernelse vilde være min Død. O, hvor kjær vil Kongen og Dronningen faae Eder, naar de erfarer, at jeg er Eder Ære og Liv skyldig."

„Prindsesse," svarede jeg, „jeg kan hverken afslaae eller antage Eders kjærlige Tilbud, og lægger det i Guds Haand, at bestemme min Skjæbne."

Efter en lang og besværlig Reise, naaede vi til Staden Hassy, ikke langt fra Hamah, hvor vi saae mange Telte og Jagtredskaber, og ganske uventet, saae os anholdte af fem fortræffelig beredne Mænd.

De vilde vide, hvorfra vi kom og hvorhen vi vilde, hvilke Spørgsmaal vi besvarede dem, hvorefter vi da paa vor Side spurgte, hvad de mange Telte havde at betyde, vi fik da at vide, at de dannede Kongen af Hamahs Leier, som var dragen ud, for at adsprede sig, over Tabet af sin, af den elendige Slave bortførte, Datter.

„Skulde I maaskee tilfældig have hørt Noget om hende," vedblev han, „saa maatte I fortjene Kongens største Tak."

Førend jeg kunde tage Ordet, svarede min Ledsagerske, at vi ikke kunde sige Kongen noget derom.

Derimod modtog hun for os, som udmattede Reisende, Rytternes Gjæstevenskab. Da vort Udseende behagede Anføreren, lovede han os ikke alene den alle Fremmede tilkommende gjæstfrie Modtagelse, men ogsaa at han vilde forestille os for Kongen, hvis Smerte maaskee vilde blive lindret ved Fortællingen af vore Eventyr.

Han bad os derpaa at følge sig og reed lige mod det kongelige Telt.

Som en af de fornemste Hofbetjente, traadte han strax ind og meldte Kongen, at han havde medbragt to Fremmede af et godt Ydre. De syntes at være udmattede af Reisen, men deres Selskab kunde maaskee bidrage til hans Underholdning.

„Lad dem komme ind," befalede Kongen, „maaskee veed de noget om min ulykkelige Datter."

Vi bleve altsaa indførte, faldt paa Knæ for Hans Majestæt, kyssede Tæppet og blev staaende, efter denne sædvanlige Hilsen, men erholdt Befaling til, at sætte os paa Silke Polster, som stod rundtom Teltet.

Den store Konge af Hamah saae bedrøvet og eftertænksom ud, og betragtede os begge noget opmærksomt. Taarerne stode ham derved i Øinene og han sagde efter et dybt Suk:

Dersom denne Fremmede ikke bar en mandlig Klædedragt, vilde jeg anseе ham for min Datter, for min yndige, min rovede Datter. Skulde I ikke have hørt Noget om hende paa Eders Reise?"

Vi beklagede, ikke at kunde give nogen Underretning, men lovede, paa vor fremtidige Reise, at anstille de omhyggeligste Efterforskninger.

Da han derpaa hørte, at vi reiste for vor Fornøielse, svarede han:

„Hvorfor vil I da reise videre? Bliv her i min Tjeneste, I fortjene at være ansat ved en Monarks Hof."

Vi svarede med et dybt Buk og Samtalen henførtes paa andre Themaer. Kongen syntes at blive adspredt og følte sig ligesom trøstet ved Naturens hemmelige Indflydelse. Medens han udtalte sig med mig om Videnskaber, Kunster og Skikke og udspurgte mig om disse

Ting hos flere Folkeslag, som jeg havde lært at kjende, veeg hans Øine ikke fra min Ledsagerske.

Ved Maaltidet maatte vi sætte os ved hans venstre Side, og han skjænkede selv i for os og underholdt sig aldeles utvungen med os og tilsyneladende med Fornøielse.

„Jeg kunde fristes til at tro," sagde han, „at I ere forklædte Prindser; thi I besidder meer end sædvanlig Opdragelse."

Vi svarede derimod ærefrygtsfuld:

„Herre, vi ere kun de uværdigste af Eders Tjenere."

Da det var paa Tide at gaae til Ro, førte en Tjener os ind i et prægtigt Telt, hvor vi fandt Klæder og Linned til os.

Forinden jeg lagde mig, spurgte jeg min Ledsagerske, hvorfor hun endnu ikke havde sagt sin Fader, hvem hun var. Hun svarede mig:

„Jeg frygtede, at Overmaalet af en altfor pludselig Glæde vilde angribe ham for meget."

Den samme Tjener, som havde bragt os, hentede os ogsaa den følgende Morgen ved Dagens Frembrud til Kongen, med hvem vi drak Kaffe og hos hvem vi bleve indbudte til en stor Jagt. Jeg nedlagde meget Vildt, af hvilket jeg gav min Ledsagerske, som ikke var Jægerske, endeel. Man bemærkede heller ikke hendes Uerfarenhed, ligesaalidt som vor Forklædning.

Vi spiste stedse med Fyrsten, som befalede os, den følgende Dag at komme til sig.

Dronningen fandt ham ved sin Hjemkomst muntrere end sædvanlig, og spurgte, om han havde faaet Efterretning fra sin Datter.

Derved traadte Taarerne frem i Øinene, og han fortalte hende, at hans Folk havde tilført ham et Par

unge Fremmede, hvis Ynde, Skjønhed og Aand havde gjort ham megen Fornoielse.

„Navnlig behager mig den Ene," tilføiede han, „begrundet paa hans Lighed med min Datter, og uden hans mandlige Paaklædning, vilde jeg troe det var hende.

Men denne Skuffelse forskaffer mig Glæde, derfor seer Du mig ikke saa bedrøvet som sædvanlig."

Da Dronningen ønskede at see os, men Landets Skik ikke tillod Qvinderne Sammenkomster med Mænd, saa førte man os nedenfor hendes Vinduer, og medens vi spillede et Parti Schach kunde hun efter Behag betragte os.

Til Forherligelse af vor Ankomst, men hovedsagelig til Morskab for Kongen, blev der den følgende Dag foranstaltet et stort Festmaaltid.

Vore Pladser vare atter ved Kongens Side, og da alle Gjæster havde faaet Plads, greb han Aladdins Haand og udbrød:

„Hvorfor har jeg ikke min Datter ved min Side, saaledes som jeg har Eder? Og naar vil Budet komme, som melder mig Ankomsten af denne min kjære Datter, som jeg hele Livet igjennem vil sørge over?"

Hulken qvalte her hans Stemme, og min Ledsagerinde benyttede Øieblikket til at spørge, hvad han vel vilde give den, som bragte ham Efterretning om hans Datter.

„Halvdelen af min Krone!" raabte Kongen, „og jeg vilde endda ikke anseе ham for tilstrækkelig belønnet; han kunde endogsaa ægte min Datter, naar denne vilde give ham sin Haand."

„Men, naar I nu seer denne Datter, vil I da kunde gjenkjende hende?" vedblev Prindsessen.

Samtidig tog hun sin Turban af, saa at hendes skjønne sorte Haar faldt ned over hendes Skuldre.

Kongen trykkede hende omt til sit Bryst, idet han med halvqvalt Stemme udbrød:

„Min Datter! Det er min Datter! Det er min dyrebare Datter, som jeg omfavner!"

Dronningen havde fra et lille Gemak seet Alt hvad der foregik ved Festen.

Hun kunde ikke tilbageholde sin Henrykkelse, og styrtede ind imellem Herrerne til sin Gemal og sin Datter. Alle tre vare et Øieblik aldeles berøvede Sands og Samling, indtil deres Glæde gav dem Tid til gjensidigt at udveksle de ommeste Kjærtegn.

„I erkjender mig altsaa som Eders Datter?" begyndte Prindsessen.

„Jeg har i ni Maaneder baaret hende i mit Skjød," svarede Dronningen. „Jeg har opammet hende. Behøver jeg endnu Dine? Blodets Stemme fornægter sig aldrig hos en Moder."

„Saa have vi da nu givet Naturen sin Ret," sagde Prindsessen, „men ogsaa Taknemlighed bør have Plads i vort Hjerte; her er min Befrier."

Derefter fortalte hun alle sine Eventyr, som snart gik fra Mund til Mund, og i Paladset saavelsom i Byen blev denne glædelige Begivenhed feiret med store Festligheder.

Kongen selv foreslog sin Datters Forbindelse med mig, som den eneste for mig passende Belønning, og det var netop hvad hun ønskede; thi hun havde lidenskabeligt forelsket sig i mig. Men tænk Eder dog, hvor stor min Forlegenhed var ved dette Forslag; jeg vidste ikke hvilken Beslutning jeg skulde tage. Skulde jeg reise strax, eller fortælle hvem jeg egentlig var?

Det Første var farligt, det Andet kunde vække Tvivl om min Dyd.

Jeg forlangte da nogle Dages Betænkningstid, og Kongen bevilligede mig ni Dage.

Men allerede den følgende Dag kom Kadien med Ægteskabscontrakten til mig, og Prindsessen trængte saameget ind paa mig, at jeg strax maatte ind i Moskeen, hvor Vielsen gik for sig med stor Pragt.

Prindsessen havde naaet Maalet for sine Ønsker; men jeg vidste ikke hvad der skulde blive af mig, og kunde ingen Deel tage i den offentlige Glæde. Man udlagde imidlertid min Sørgmodighed som en Vane, medfødt af Naturen.

Efter de derværende Skikke spiste de Nyformælede sammen tilaften paa Bryllupsdagen, for at gjøre Bekjendtskab, men da vi Begge allerede længe havde kjendt hinanden, saa vilde Prindsessens Forældre spise med os.

Efter Maaltidet førte de os til Brudekammeret, og vi bleve alene.

Min Kone havde alt lagt sig, og jeg tænkte endnu ikke paa at klæde mig af; men jeg maatte dog tilsidst give efter for hendes Bønner.

Jeg slukkede alle Lys forinden jeg aflagde mine Klæder, og beholdt kun saameget paa, som var nødvendig for at skjule mit Kjøn. Da jeg var kommen tilsengs var jeg ubevægelig. Prindsessen greb mig ved Haanden, bebreidede mig min Sørgmodighed og sagde:

„Min Ven, hvorfor er Du saa sørgmodig? Seer Du ikke, at det Onde ofte frembringer noget Godt? Uden hiin elendige Slave vilde jeg ikke have den Lykke at kjende Dig."

Derved trykkede hun mig heftig til sit Bryst, thi Kjærligheden havde opflammet hendes Sind. Endelig omfattede hun mig med den høire-Haand og sagde:

„Vær ædelmodig; giv mig ikke Døden efter at Du har frelst mit Liv."

Alle disse Klager rørte mig levende, og jeg svømmede i Taarer.

„Ak," svarede jeg, „hvorfor forbyder min Ære mig nu at betro Eder en Hemmelighed, som krænker mig? Men I veed, at jeg for Eder er, hvad I er for mig, altsaa fat Eder i Taalmodighed.

„Fjernt fra mig være den Tanke," svarede Prindsessen, „at foraarsage den, som jeg elsker, den mindste Krænkelse."

Derpaa vendte vi hinanden Ryggen, for at sove roligere; men de Engstelser, som satte mit Sind i Bevægelse, tillode mig ingen Hvile.

Min Veninde gik det ikke bedre; hendes Øienlaage vare lukkede, men Ilden brændte i hendes Hjerte.

Den følgende Morgen kom Dronningen, omfavnede os meget ømt, og saasnart vi vare staaede op, og hun var alene med Prindsessen, udspurgte hun hende, og erfarede med stor Forbauselse, hvorledes jeg havde opført mig.

Hun rødmede af Skam, gik til Kongen og græd bitterlig. Da Mændene dog altid have mere Fatning end Qvinderne, saa syntes denne Fyrste ikke at blive saa meget forskrækket, men beroligede Dronningen og sagde:

„Tid vil opklare denne Hemmelighed."

Vi Nyformælede kom til. Paa Prindsessens Ansigt viste sig hendes Sørgmodighed, derfor sagde Kongen til hende:

„Hvad er der iveien, min Datter? Din Bryllupsdag maa for Dig være en Festdag."

Han vilde, at hun skulde spise Frokost med ham,

og førte hende derfor ind i et tilstødende Gemak, hvor han begyndte:

„Min Datter, jeg seer at Du er bekymret, og din Mand er alene Skyld deri. Vær aabenhjertig mod mig, maaskee kan jeg yde Dig Trøst og Lindring for din Kummer."

Da hun taug og henflød i Taarer, trængte han ikke videre ind paa hende.

Dagen hengik under Festligheder, og Prindsessen opbød Alt for at opmuntre mig, men jeg var altfor bedrøvet.

Om Aftenen kunde jeg ikke udholde denne Kamp, og jeg besluttede at sige hende Alt.

Jeg gjorde mig de bitreste Bebreidelser over min Opførsel, og uden mere at tænke paa Faren, som truede min Ære og Frihed, kastede jeg mig, saasnart vi vare alene, i hendes Arme og udbrød:

„Min omme Veninde, jeg kan Intet længere skjule for Eder, jeg er af samme Kjøn som I; hvorledes kunde I saa lang Tid miskjende mig?"

Disse Ord vare som et Tordenslag for hende, og jeg troede hun vilde dø i mine Arme. Efterat hun igjen var kommen til sig selv, sagde hun med halvqvalt Stemme:

„Du er Skyld i min Død; den Kjærlighed, som Du har indgydt mig, vil dræbe mig. Hvorfor har Du ikke sagt mig Sandheden, forinden denne fordærvelige Lidenskab angreb mig? Aldrig, ak nei, aldrig vil mit Hjerte finde en Gjenstand, som er værdig nok til at sammenlignes med Eder!"

Jeg svarede:

„Ulykkelige Prindsesse, kunde jeg trø, I vilde fatte Kjærlighed for en Fremmed, hvis Ophold her ikke vilde vare længe!"

„Ak min søde Veninde," svarede hun, „I vil forlade mig; frygter I ikke for at jeg saare hurtig vil bukke under for mine Lidelser? Ved den Almægtige jeg vil følge Eder overalt."

Jeg forestillede hende derpaa, at jeg for hendes Skyld maatte bort.

„Naar jeg bliver," sagde jeg, „saa er Eders Vanære fuldstændig. Hvad vil man sige, naar vort Ægteskab forbliver uden Følger?"

„Jeg er altfor angreben," svarede hun, „til at tænke paa alle disse Forhold.

Lad os derfor tilbringe denne Nat, som de forrige, maaskee finde vi i Morgen et Middel for alle disse Sorger."

Derpaa sluttede hun mig fast i sine Arme, og vi sov ind.

Den følgende Morgen fandt vi Kongen og Dronningen meget bedrøvet. Visiren havde meddeelt dem det fornærmende Rygte, som løb om i Byen om den unge Prindsesse.

„Herre," sagde han, „jeg indrømmer at denne unge Fremmede har frelst Eders Datters Liv; men det havde været bedre at lade hende omkomme, end bedække hende med Skam.

Havde han givet sin Utilboielighed for denne Forbindelse tilkjende, saa kunde vi have funden en Prindsesse for ham, som havde behaget ham bedre, og sparet Eders Huus for denne Beskjæmmelse."

Kongen svarede med et dybt Suk, og da Prindsessen strax efter traadte ind, spurgte han, hvorledes hun havde tilbragt Natten.

Grædende svarede hun:

„Som den forrige."

Derpaa fortalte Kongen hende, hvad Visiren havde

sagt, og befalede hende at fortælle sin Gemal, naar han vedblev med sin Ligegyldighed, saa vilde man søge en anden Kone til ham, og Prindsessen selv indgaae et andet Ægteskab. Dette bevægede Prindsessen til at meddele sin Hemmelighed, som ingen af Hoffet, overvældet af Forbauselse, vilde tro.

Da Kongen derpaa havde ladet mig kalde, bekjendte jeg uforbeholdent Sandheden, og fortalte alle mine Eventyr, i hvilke han syntes at føle levende Deeltagelse.

„Da I bekjender Eder til den muhamedanske Tro," sagde han til mig, „og befinder Eder hos Troesforvandte, saa bliv dog hos os; jeg paatager mig, at forskaffe Eder en Gemal, som er Eder værdig, og som vil gjøre Eders Lykke."

Jeg svarede derimod:

„Gjennemtrængt af Taknemlighed for Eders Godhed, beder jeg dog at tillade, at jeg afslaaer Eders Tilbud; jeg maae til Bagdad, til min gamle Lærerinde, og derfra med hende til Æthiopien; thi Kongen der er min Slægtning og bekjender sig til den samme Tro som jeg."

Kongen var meget bedrøvet herover, tilmed vidste han ikke, hvorledes han skulde tilintetgjøre de i Byen omløbende Rygter.

Imidlertid ordnede han i al Hemmelighed det Fornødne til min Afreise, og bad mig kun, Intet at sige derom til hans Datter.

Trods al Forsigtighed kom hun dog efter min Hensigt, og da hun saae, at jeg ikke paa nogen Maade vilde indlade mig paa at blive ved hendes Faders Hof, og da man aldrig vilde tillade hende at ledsage mig, hensank hun i en svær Sygdom, hendes Kinder faldt ind, Roserne i hendes Ansigt svandt bort, og Hoffet var levende bekymret for hende.

Under min omhyggelige Pleie, syntes hun dog igjen at komme til Helbred, og til Høitideligholdelse af hendes lykkelige Helbredelse, gav Kongen hele Hoffet en Fest; fortræffelige Musikere, og Dandsere, opførte de ommeste og meest elskovsglødende Sange og Dandse. Mit Hjerte var i Sandhed rørt, og denne Følelse afspeilede sig i mit Ansigt. Prindsessen spurgte mig, om jeg endnu vilde forlade hende.

„Jeg maatte vel vogte mig," svarede jeg, „nu at tænke paa Udførelsen af mit Forehavende; men hvorfor skulde vi bedrøve en saa munter Fest? Lad os tale om Noget Andet. Skjænk i, fyld vore Bægere."

Kongen og Dronningen stemte i med mig, man bragte enhver Gjæst et Bæger med kostelig Viin, og gjorde Festen saa munter som mulig, medens jeg søgte fuldstændig at adsprede de mørke Skyer, som jeg bemærkede paa Prindsessens Aasyn.

Da sagde hun pludselig:

„Naar I, i det Hele taget, vil reise, saa modtag mit Levvel."

Med disse Ord sank hun baglænds til mit Bryst, og idet hendes venstre Haand søgte mit Hjerte, stødte hun sig, med sin høire Haand under sit Gevandt, en Dolk i Livet.

Hun gav ikke en Lyd fra sig; men det strax i Strømme frembrydende Blod, og den Bleghed, som overtrak den ulykkelige Prindsesses Kinder, forraadte hendes ulykkalige Gjerning.

Der var ikke Tid til at yde hende den ringeste Hjælp, og man søgte endnu hendes Saar, da hun udaandede i mine Arme.

Dronningen omfavnede Liget af den Ulykkelige, og man havde megen Møie med at skille hende fra det.

Hendes Damer bare hende afmægtig til sit Væ-

relse, medens Kongen rasende befalede Chefen for sin Livvagt at afhugge mit Hoved.

Denne gjorde sig færdig til at adlyde, og jeg ventede ham med uforfærdet Mine, da Viziren gav ham et Tegn til at holde inde, kastede sig for Sultanens Fødder og udbrød:

„Herre, tænk paa, at denne Fremmede er en uskyldig Aarsag til denne Ulykke; vil I krænke Gjæstfrihedens hellige Ret?"

„Velan," sagde derpaa Kongen, „jeg skjænker ham Livet og Friheden; men han maa aldrig mere komme for mine Øine."

Viziren lod mig give tre Heste og to Slaver, samt alle for en lang Reise nødvendige Requisiter, og jeg tiltraadte selvfølgelig Reisen til Bagdad.

Med et bedrøvet Hjerte var jeg reist, indtil Solnedgang, og efter et let Maaltid strakte jeg mig hen af Græsset for at tilbringe Natten. Jeg holdt min Hests Tøile i Haanden og mine Slaver sov i Nærheden.

Ved Dagens Frembrud vækkedes jeg af en heftig Larm, og idet jeg aabnede Øinene saae jeg mig omringet af roverifke Kurder, som rev mig min Hests Tøile af Haanden og greb min, i Jorden ved Siden af mig nedstukne, Landse, ligesom min Sabel og Reise-Bagage. Andre bandt mine Slaver, som, uden Nytte, satte sig til Modværge.

Anføreren ansaae mig for svag og uduelig, og trak sin Sabel, for at afhugge mit Hoved.

Een af Slaverne gjorde ham imidlertid opmærksom paa, at jeg dog maaskee kunde have nogen Værdi, thi Kjøbmanden fra Halep kjøbte gjerne saadanne nye nette Slaver.

Dette indsaae Morderen, og jeg kan takke hans Begjærlighed for at mit Liv blev skaanet. Roverne

slæbte mig til deres vidtløftige Bjerge, hvorhen der snart kom Kjøbmænd fra Haley, for at kjøbe Beder. De solgte mig for tre Beders Værdi, og troede at have gjort en god Handel.

Men jeg skattede mig meget lykkelig, at blive befriet for hine elendige Kurders Hænder, som samtlige vare Afgudsdyrkere.

Kjøbmanden, som jeg var tilfalden, solgte mig snart paa Bazaren for en meget høi Priis til den samme, som førte mig til Eders Majestæt.

Han havde under hele Reisen sørget for mig, som for sit eget Barn.

Jeg havde fortalt ham mit Eventyr, og da han kjendte deres Majestæts Gavmildhed og Ædelmodighed, har han foretaget Reisen til Indien for at bringe mig til Eders Hof."

Alaeddin Abusch Schamat.

For lang Tid tilbage boede en Kjøbmand i Kairo, ved Navn Schemseddin, som drev udbredte Forretninger, og som var en høist paalidelig Mand, der nød den største Tillid. Han var umaadelig rig, besad et stort Antal Slaver og Kjøbmændene fra Kairo havde valgt ham til deres Schah-Bandar, Forstander.

Foruden disse Lykkens Goder, havde han en Hustru, som han hjertelig elskede og som gjengjældte hans Kjærlighed i fuldeste Maal; men de havde været gifte i 20 Aar og havde endnu ingen Børn.

En Dag sad Schemseddin i sin Boutik og betragtede sine Naboer, som alle havde en eller flere Sønner. Hans Barnløshed smertede ham derved saa

meget føleligere, og han blev utaalmodig mod sin Hustru, som han hemmelig tilskrev Skylden.

Da det netop var Fredag, gik Schemseddin som sædvanlig i Bad, og lod sig der parfumere, sit Haar klippe og sit Skjæg pudse.

Derpaa saae han sig i Speilet, og ved Synet af sit Skjæg, som allerede begyndte at blive graat, formeredes hans onde Lune.

Schemseddins Kone vidste naar han pleiede at komme hjem, og vadskede og smykkede sig, som sædvanlig, til hans Modtagelse. Da han traadte ind, kom hun ham glad imøde og ønskede ham god Aften.

Han svarede derimod, at han ikke brød sig om hendes god Aften.

Slavinderne bragte Aftensmaden, og hun bad ham at spise, men han vendte sig bort med de Ord:

„Jeg vil Intet spise."

Endelig svarede han paa hendes indtrængende Spørgsmaal:

„Hvad sætter Dig idag i et saa ilde Lune?" med Bitterhed:

„Du, og kun Du; da jeg i Morges aabnede min Boutik, saae jeg, at alle Kjøbmænd i vort Nabolag havde Sønner.

Jeg var meget enfoldig, da jeg lovede Dig ikke at at tage nogen Medhustru. Jeg vidste i Sandhed ikke, at Du var saa ufrugtbar."

„Hvad kalder Du ufrugtbar?" svarede hans Kone opirret, „at vi ikke have Børn kan ligesaa vel være din Skyld."

Kjøbmanden blev over denne, i fast Tone gjorde, Indvending, atter roligere, bad sin Kone om Forladelse, spiste til Aften og blev om Natten hos hende. Og see, efter nogle Maaneders Forløb, følte hun sig svanger.

Da hun skulde til at nedkomme, blev der tilkaldt en Jordemoder, som lykkelig forløste hende med en smuk Dreng.

Jordemoderen velsignede ham, ved gjentagne Gange at udsige Navnet Mohamed og Ali og raabte ham i Ørene, ligeledes til Beskyttelse mod Uheld, „Tibkir, Gud er stor og Adan" (Kaldelsen til Bøn).

Tre Dage efter kunde Moderen staae op, hendes Mand ønskede hende til Lykke til hendes Sundhed og Helbredelse, og hun forlangte nu at see Barnet.

Da man gav hende Barnet, forbausedes hun over dets Størrelse og Skjønhed, da man lettelig kunde ansee det for et Aar gammelt og spurgte:

„Hvilket Navn har I givet ham? Havde det været en Pige, saa vilde jeg have givet hende Navn, men da det er en Dreng, saa har I at opkalde ham."

Dengang pleiede man at kalde Børn efter de Navne som tilfældig kom dem for Ørene.

Da nu Kjøbmanden netop hørte Nogen raabe „Alaeddin", saa blev dette hans Søns Navn, som han tillige, efter det Smilehul, Drengen havde paa sin Kind, kaldte, Abusch Schamat".

Den lille Alaeddin trivedes synlig; men saameget mere frygtede hans overtroiske Fader, at der skulde tilstøde Barnet et Uheld, og navnlig frygtede han for at Nogen med misundelig Blik, skulde see paa Barnet.

For at bevare ham for dette, besluttede han, at lade ham opvoxe i et underjordisk Gemak, indtil han havde naaet Mandomsalderen. Derefter blev han anbetroet til en Slavindes og en gammel Tjeners Omsorg; senere fik han ogsaa en Lærer og gjorde i sin Ensomhed store Fremskridt i alle Videnskaber.

En Dag havde den gamle Tjener glemt at lukke den underjordiske Bolig, hvilket Alaeddin benyttede til

at stige op af Trappen og komme ind i sin Moders Værelse, som netop havde Selskab, bestaaende af Stadens fornemste Damer.

Ved Ynglingens uventede Indtrædelse, lode Damerne strax deres Slør falde, og besværede sig for hans Moder, over denne Overtrædelse af Skik og Brug.

„Mine Damer," svarede hun, „dette unge Menneske er min Søn. Af Frygt for misundelige Blikke lod min Mand ham opdrage i et underjordisk Gemak og har besluttet at han skal beboe samme, indtil han har naaet Manddomsalderen."

Damerne ønskede hende nu tillykke med et saa smukt Barn.

Alaeddin gik fra sin Moders Værelse til Husets indre Gaard, hvor netop flere Slaver førte et Muldyr ind i Stalden, paa hans Spørgsmaal, hvor det havde været, erfarede han, at hans Fader havde redet paa det til sin Boutik, og at de nu havde ført det tilbage. Ynglingen spurgte nu livlig hvad hans Fader var, og ilede, da han havde hørt, at han var Schah-Bandar for Handelsstanden i Kairo, til sin Moder og erkyndigede sig videre hos hende.

„Min Søn," sagde hun, „din Fader er ogsaa Overhovedet for Araberne her i Landet. Ingen fremmede Vare af nogensomhelst Slags, kunne her ind- eller udføres, uden at gaae gjennem hans Hænder. Hans udbredte Handelsforretninger og den Tillid, som han nyder, gjør ham uendelig rig."

„Gud være lovet!" raabte Alaeddin, „Men kjære Moder, hvorfor har jeg da maattet bo i det underjordiske Gemak?"

„Dette skete kun for," sagde hun, „at unddrage Dig Indflydelse af skadelig Misundelse."

„Min Moder," svarede Alaeddin, „Ingen kan

undgaae sin Skjæbne, og der findes derfor ingen Fristed. Døden er vor almindelige Lod. Min Fader, endnu idag ved fuldkommen Sundhed, kan allerede imorgen blive os berøvet, og vilde jeg da indtræde i hans Sted, saa vilde man ikke troe at jeg var Schemseddins Søn, og Fiskalen vilde bemægtige sig min fædrene Arv.

Lov mig altsaa, at bevæge min Fader til at give mig en Boutik og gjøre mig bekjendt med de Fordringer man stiller til en Kjøbmand."

Alaeddins Moder forsikkrede ham, at hun vilde opbyde Alt, for at tilfredsstille hans Ønsker.

Imidlertid kom Kjøbmanden hjem og spurgte forundret sin Kone, hvorfor hendes Søn, havde faaet Tilladelse, til at komme ud af sit underjordiske Gemak.

Hun svarede, at hun ikke vidste hvorledes han var kommen ud, og meddeelte ham derpaa den Samtale, som hun havde med Ynglingen. Faderen lovede at tage ham med den følgende Dag, og anbefalede ham Agtsomhed paa Forretningen og den i det mercantile Liv nødvendige Fiinhed.

Den derover henrykte Alaeddin, ventede med Utaalmodighed den næste Morgen.

Hans Fader førte ham først i Bad, gav ham derpaa prægtige Klæder, og efter Frokosten rede begge til Bazaren.

Da Kjøbmændene saae deres Schah-Bandar ankomme med en dem ubekjendt smuk Yngling, stak de Hovederne sammen og hvidskede hverandre Ting i Øret, som slet ikke var nogen Anbefaling for Schah-Bandars Sædelighed.

Ja, Nakiben eller den Ældste af dem, brugte tillige sin Anseelse, for lige strax at andrage paa Schah-Bandars Affættelse.

Dette kunde ikke forblive længe skjult for den Sidste, han lod Nakiben kalde til sig og spurgte ham om Aarsagen dertil.

„Den Yngling," svarede han, „som I har hos Eder, er Skyld deri."

Schemseddin fortalte ham nu, hvad Læseren allerede veed, og Nakib skyndte sig med at underrette de øvrige Kjøbmand derom, hvi ke ufortøvet lykønskede Schah-Bandar. En af dem yttrede ved denne Leilighed, at de Fattige pleiede ved et Barns Fødsel, at indbyde deres Slægtninge og Venner til Suppe.

Schemseddin forstod Vinket og svarede, at han ogsaa havde til Hensigt, at beværte dem alle i sin Have.

Til Fuldbyrdelsen af denne Fest, lod han den næste Morgen indrette to Sale, een ved Jorden og een foroven, for at træffe de nødvendige Forberedelser, og efter at han havde anbragt sit Belte og befalet sin Søn det samme, sagde han til ham:

„De Gamle vil jeg modtage og føre dem op i Salen, medens Du modtager de unge Folk i den nederste Sal."

„Hvortil," spurgte Alaeddin, „skal denne Afsondring?"

„For at begge kan bevæge sig friere og fornøie sig," svarede Schemseddin, og Alaeddin gjorde sig nu Umage for efter sin Faders Villie, at agere Vært for de Unge.

Ved Maaltidet fattedes Intet, og da Sorbet blev serveret og der blev røget Tobak, blev Samtalen livlig mellem de Gamle om Historie og Literatur.

Hos de unge Folk dreiede Samtalen sig om Handel og den Ene fortalte stedse noget mere Eventyrligt end den Anden, hvorledes de i fremmede Lande med ringe

Midler havde tjent meget, og ved Reiser og Speculationer havde gjort deres Lykke.

Paa en af de Fremmedes Spørgsmaal til Alaeddin om han ikke under sin tidligere Indespærring havde havt stor Lyst til at reise, svarede denne:

„Hvorfor reise? Behøver jeg denne Uleilighed, og kan jeg ikke hellere blive rolig hjemme?"

Selskabet lo ved denne Ytring og erklærede, vel mellem dem selv indbyrdes, men dog saa høit at han kunde høre det, ham for at være forsagt og frygtsom. „Han ligner," meente Een, „Fisken, som dør naar den kommer ud af Vandet; at forlade det fædrene Huus, vilde koste ham Livet."

„Det er ham ubekjendt," sagde en Anden, „at Ingen danner sig uden ved Reiser, og at en Kjøbmand, som ikke drager gjennem de fjerneste Lande, hverken forstaaer sin Forretning grundig, eller formaaer at erhverve sig den ringeste Anseelse mellem sine Kammerater."

Disse Spotterier bragte Alaeddin Taarer i Øinene, og med bekymret Hjerte besteg han øieblikkelig sit Muldyr og reed hjem.

Hans Moder bemærkede snart hans bekymrede Stemning; hun spurgte ham om Aarsagen til denne og erfarede da, saavel de unge Kjøbmænds spodske Tale som og Alaeddins Beslutning at vilde reise.

Hun søgte i Begyndelsen at bringe ham paa andre Tanker, men da hun indsaae, at hendes Møie var forgjæves, spurgte hun ham om Maalet for den Reise han havde i Sinde at foretage sig.

„Jeg vil til Bagdad," svarede Alaeddin, „hvor man, efter hvad jeg har hørt, let kan fordoble sin Formue."

Moderen var smertelig truffen over denne Adstillelse fra sin inderlig elskede Søn, men lovede ham dog,

at ville tale derom med hans Fader, for om denne vilde overlade ham, et efter hans Formue passende Vareforraad.

Den utaalmodige Alaeddin besvoer tillige sin Moder, at hun ogsaa skulde give ham nogle af hendes Sager, og strax lade disse indpakke. Hun indvilligede og sendte Bud efter Arbeidsfolk, og lod gjøre ti Baller af de Stoffer hun overlod Alaeddin.

Imidlertid kom Schemseddin ind i den nederste Sal, spurgte efter sin Søn, og da han ikke saae ham, men erfarede at han var redet hurtig bort, ilte han efter ham.

Da han hjemme saae de ti Baller, spurgte han sin Kone hvis de vare, hvorpaa hun fortalte ham Alt.

Schemseddin vendte sig nu til Alaeddin, og skildrede ham de Farer og Besværligheder for hvilke han udsatte sig, tilføiende, at de Vise raadede til ikke at fjerne sig et Miil fra Hjemmet.

Den unge Mand holdt imidlertid fast ved sit Forsæt, og mente endogsaa, at lod man ham ikke reise, saa vilde han som Dervisch tigge sig frem fra Sted til Sted.

„Jeg vil ikke længere modsætte mig din Villie, min Søn," vedblev Schemseddin, „da jeg kan give Dig Midler til at reise paa den behageligste og nyttigste Maade."

Derpaa førte han Ynglingen til sine Oplag, og viste ham kostelige Stoffer og ethvert Lands eiendommelige Produkter. Blandt disse udvalgte han for ham tyve Baller, som hver havde en Værdi af tusinde Guldstykker.

„Tag dem til de ti Du har faaet af din Moder," sagde han til ham, „og reis i Guds Navn. Veien til

Bagdad fører gjennem Løveskoven og Dalen Benu-Kalab, som begge ere usikkre ved Beduinerne."

Alaeddin svarede Intet videre, end at han ubetinget maatte hengive sig i Guds Villie. Hans Fader tog ham nu med sig paa Marked et for at kjøbe Vagtdyr. Her traf de paa en Akkam eller Fragtmand ved Navn Kamaleddin, der hilste paa Schemseddin som paa en gammel Bekjendt. Kjøbmanden meddelte ham sin Søns Plan, og tilføiede, at det vilde være ham kjært, naar han vilde ledsage ham og være ham i Faders Sted. Da Akkamen var villig hertil, gav han ham hundrede Guldstykker til at uddele blandt hans Slaver, og anbefalede tillige sin Søn nøiagtig at adlyde Akkamen. Desuden kjøbte han ogsaa en Voxkjerte for at offre den paa den hellige Abdalhader Algilanis, en berømt Scheichs, Grav.

Saasnart Kjøbmanden igjen var kommen hjem, lod han anrette et stort Gjæstebud, og man tilbragte Aftenen i Glæde. Næste Morgen skjænkede han Alaeddin ti tusinde Guldstykker, for det Tilfælde, at han ikke strax med Fordeel skulde kunne afsætte sine Varer, og Alaeddin forlod nu Kairo med Akkamen.

De kom lykkelig gjennem Ørkenen til Damaskus, derfra til Aleppo og fortsatte Reisen videre uden Forhindringer, indtil de kom henved en Dags Reise fra Bagdad. Der kom de til en Dal, hvor Alaeddin ønskede at slaae Leir. Akkamen raadede ham indtrængende derfra og sagde, at de hellere maatte ile for at naae Bagdad forinden Solnedgang, til hvilken Tid Portene bleve lukkede og da ikke igjen aabnede før Solopgang, da man frygtede for, at Perserne (som høre til en anden muhamedansk Sekt) skulde trænge ind i Byen, og kaste alle videnskabelige Bøger i Tigris.

Men Alaeddin sagde, at han ikke alene var kommen for at drive Handel, men ogsaa for at nyde Fornøielse og see Landene. Og da hans Fører livlig skildrede ham, hvad han havde at frygte af de røveriske Beduiner, spurgte han:

„Hvem af os to er Herren? I eller jeg? Jeg vil kun om Dagen drage ind i Bagdad, og lade Indvaanerne see mine Varer og mine Rigdomme."

Akkam Kemaleddin troede nu ikke længere at burde sætte sig til Modværge, og sagde til Alaeddin:

„Handl som I vil, jeg har gjort hvad jeg ansaae for min Pligt og frygter kun for, at I for seent vil indsee hvor godt jeg har raadet Eder.

Alaeddin befalede at aflæsse Muldyrene og opslaae Teltene. Henimod Midnat traadte han engang frem for sit Telt, og bemærkede, ved at see sig om, noget Glindsende i det Fjerne.

Han underrettede strax sin Fører derom. Kemaleddin stod op, og saae at det var Blinken af Landser og Sværd af en Hob Beduiner, som omringede dem og med et heftigt Skrig styrtede løs paa dem, raa bende:

„Fremad! Fremad! Godt Bytte!"

Paa sin Side stillede Kemaleddin sig imod dem og raabte:

„Bort herfra, ærelose Røvere, I elendigste og sletteste af alle Arabere!"

Men Anføreren for Hoben, kaldet Scheich Aglan Abu Nab, gjennemborede ham med et Landsestod, saa han styrtede død om ved Indgangen til sit Telt.

Sakkaen, den Tjener som besørgede Drikke til Dyrene, blev ligeledes strakt død til Jorden.

Alaeddin, greben af Skræk ved dette Syn, blev ubevægelig i et Hjørne af sit Telt, og undgik saaledes Røvernes Raseri.

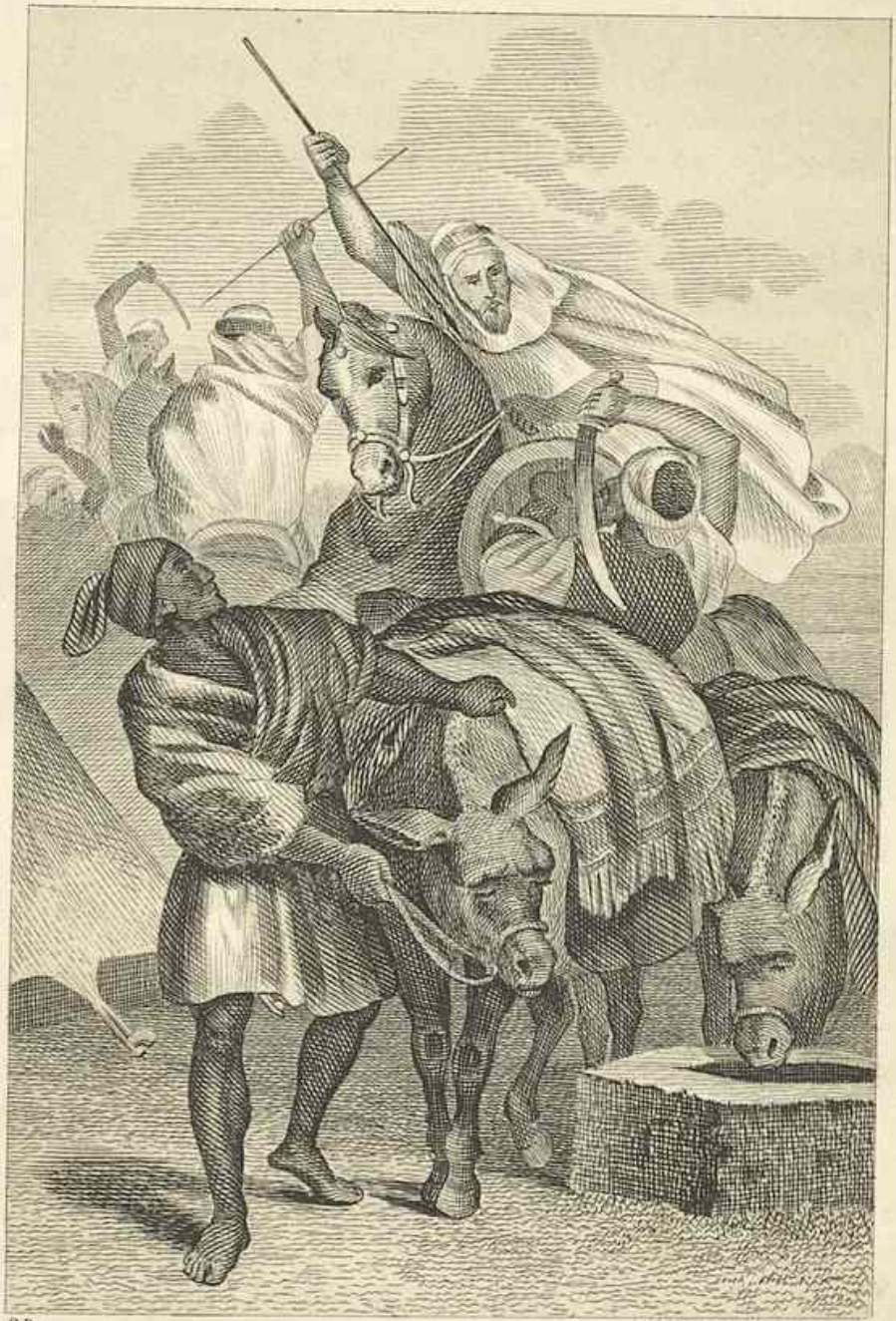

20.

S. Gemmer' Bog & Steen.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Beduinerne nedhuggede nu uden Barmhjertighed alle hans Folk, ladede skyndsomst Muldyrene, bandt det ene til det andet og droge derfra.

Da Alaeddin igjen kom til Besindelse, sagde han ved sig selv:

„Roverne kunne vende tilbage, og ville da ikke skaane mig naar de see mig."

Han trak altsaa sine Klæder af, beholdt kun sin Skjorte og sine Underbeenklæder paa, og lagde sig midt imellem de blodige Liig.

Idet Beduinerne droge afsted med deres Bytte spurgte Abu Nab, om de overfaldne og udplyndrede Reisende vare komne fra Ægypten eller Bagdad, og da der blev sagt ham, at de vare komne fra Ægypten, befalede han Roverne at vende om, da han formodede, at Karavanens Herre ikke var bleven dræbt.

Beduinerne vendte øieblikkelig om, og begyndte at vende Ligene og gjennembore dem med deres Landser.

Da de kom til Alaeddin bemærkede en af dem, at han endnu levede, og udbrød:

„Vent, Du har kun anstillet Dig død, men jeg skal snart affærdige Dig."

Strax vilde han støde ham sin Landse i Brystet, men idetsamme bemærkede Alaeddin, som netop havde opsendt en brændende Bøn til den hellige Abdalhader, en Haand, som vendte Beduinens Landse fra hans Bryst til den døde Fører Kemaleddin.

Beduinen rev Landsen tilbage og stødte igjen efter Alaeddin; men den samme Haand rettede Stødet mod Sakkaens Bryst og Roveren reed nu hurtig afsted med sine Kamerater.

Da Alaeddin troede, at Beduinerne vare dragne bort med deres Bytte, stod han op og gav sig til at

løbe af alle Kræfter; men Abu Nab saae sig om og raabte:

„Kamerater, jeg seer En undflye."

Strax sprængte en Beduin afsted med slappe Tøiler bagefter Alaeddin. Denne saae foran sig et Vandtrug med en Cisterne ved Siden, klattrede hurtig op paa dennes Muur, strakte sig glat ud og bad Gud unddrage ham Alles Blikke.

Beduinen kom til og hævede sig i Sadlen for at gribe ham. Alaeddin bad endnu engang, og strax smuttede en Skorpion frem af sit Skjul og stak Beduinen saa heftig i Haanden, at han skreg til sine Kamerater, at han var Dødens Bytte.

Røverne jagede hen til ham, og da de fandt ham udstrakt paa Jorden satte de ham igjen paa hans Hest, og spurgte hvad der var hændet ham.

Saasnart de bemærkede at han var stukken af en Skorpion, frygtede de for, at Egnen var fuld af disse Dyr, og tænkte kun paa Flugt, som de iværksatte ved i fuld Galop at forlade denne Egn.

Alaeddin derimod sov af Udmattelse fast ind ovenpaa Muren.

Da han efter kort Tids Forløb vaagnede, fortsatte han Veien til Bagdad, naaede Byen, og da det var Aften traadte han ind i Forhallen til en Moskee, for at tilbringe Natten der.

Idet han var der kom to Kjøbmænd til, foran hvilke man bar to Lygter.

Den ene af dem var en ærværdig Olding, og den anden en Yngling. Den Sidste sagde:

„Min kjære Onkel, giv mig atter min Cousine."

„Jeg har allerede flere Gange sagt, at det er umuligt; har I ikke selv udtalt Skilsmissen?" svarede den Gamle, som i dette Øieblik havde bemærket Alaed-

din, hvem han, forbauset over hans Skjønhed og Ynde, hilste paa kjærlig Maade.

Efterat Alaeddin havde gjengjældt hans Hilsen meget ærbødigt, spurgte Oldingen ham, hvem han egentlig var.

„Jeg hedder Alaeddin Abusch-Schamat," svarede han, „er en Søn af Schemseddin, Forstander for Handelsstanden i Kairo, og har forladt min Fødeby med 50 Baller kostbare Stoffer og andre Varer, samt med ti tusinde Guldstykker, for at reise til denne Egn; men en Trop Beduiner har overfaldet min lille Karavane og berøvet mig hele min Eiendom.

Uden at vide, hvor jeg skulde overnatte, kom jeg hertil, og tog derfor min Tilflugt under denne Moskees Forhal."

Efter en kort Betænkningstid sagde Oldingen:

„Naar jeg nu gav Eder en fuldstændig Paaklædning af 1000 Guldstykkers Værdi og et Muldyr af samme Værdi, tilligemed en Pung med samme Sum, hvad vilde I saa mene om det?"

„Og hvad var Hensigten med en saadan Ædelmodighed?" spurgte Alaeddin.

„Denne unge Mand," vedblev Oldingen, „idet han pegede paa sin Ledsager, „er min Broders Søn, hvis Afgud han var.

Jeg har en Datter, som jeg elsker ligesaa høit, ved Navn Sobeide, som foruden sin overordentlige Skjønhed ogsaa besidder et ualmindeligt Talent for Musik. Jeg har allerede oftere gjentaget for ham, at det er umulig, atter at ægte hende, naar ikke en anden Mand forinden har ægtet hende og atter forstødt hende.

Jeg søger nu en Fremmed, som vil vise ham denne Tjeneste, saa at han ikke bagefter høre nogen Snak derom, og da I er fremmed her, saa kom med os til

Kadien, for at opsætte Ægteskabscontracten med min Datter.

I vil tilbringe Natten hos hende, og i Morgen tidlig, naar I har forstødt hende, vil jeg give Eder Alt, hvad jeg har lovet."

Alaeddin tænkte det var bedre at tilbringe Natten i en god Seng, end paa Gaden under en Forhal, og tog mod Tilbudet.

Han gik med dem til Kadien, som blev saa indtagen af hans yndefulde Væsen, at han beviste ham den største Deeltagelse.

„Hvad begjærer I?" spurgte Kadien Oldingen.

„Jeg vil," svarede denne, „at min Datter skal giftes med denne unge Mand, men under den Betingelse, at han i Morgen tidlig forstøder hende, og giver hende til sin første Mand.

Derfor skal han forpligte sig til, i Morgen at betale min Datter en Brudemedgift af 50,000 Guldstykker. Umuligheden af at betale denne Sum, vil tvinge ham til at opfylde Betingelsen; og saa forpligter jeg mig til at give ham Klædninger, et Mulæsel og en Pengesum, alt af 1000 Guldstykkers Værdi, hver for sig."

Da Alle vare enige, saa opsatte Kadien Contracten, og overgav den unge Fru Alaeddins Fader Forskrivningen.

Den Gamle tog sin nye Svigerson med hjem, forærede ham en prægtig Klædning, og gik derefter til sin Datter, for at underrette hende om Alt.

Idet han viste hende Forskrivningen, sagde han, at han nu havde giftet hende med en elskværdig, ung Mand, ved Navn Alaeddin Abusch Schamat, anbefalede hende endnu, at modtage ham venlig, og begav sig til sit Værelse.

Imidlertid havde Sobeides Fætter vunden en gammel snild Kone for sig, for at forhindre at Alaeddin

blev godt modtaget, da han frygtede for, at Sobeide bagefter slet ikke vilde bryde sig om ham.

Denne Gamle gik strax til Alaeddin og sagde til ham:

„Den Deeltagelse, som Eder Ungdom og gode Udseende indgyder mig, forpligter mig til at give Eder et godt Raad. Den unge Kone, som I nylig har ægtet, har et forførerisk Udseende, men jeg raader Eder til ikke at komme hende nær. Eders Sundhed staaer i den største Fare, hvis I indlader Eder med hende."

„Hvorfor," spurgte Alaeddin forundret.

„Hele hendes Legeme," vedblev den gamle, „er bedækket med et afskyeligt Udslet, og hun vil ubetinget smitte Eder, naar I i ringeste Maade kommer i Berørelse med hende."

„Jeg kan forsikre Eder," sagde Alaeddin, „at jeg skal blive i behørig Afstand fra hende."

Den Gamle begav sig nu til den unge Kone, og fortalte hende den samme Historie om Alaeddin.

„Vær ganske rolig, gode Moder," sagde Sobeide derpaa, „jeg vil benytte Eders Raad. Denne Herre kan sove alene, og gaae i Morgen tidlig igjen, saaledes som han er kommen."

Sobeide lod derefter en Slavinde dække Bord og fremsætte Retter. Efterat Alaeddin havde spiist alene, satte han sig ned i et Hjørne af Værelset, og læste med høi Stemme et Kapitel af Koranen.

Sobeide bemærkede, at han havde en meget smuk Stemme, og sagde ved sig selv:

„Den Gamle har sandsynligviis taget feil. Den, som er besat med Udslet, kan umulig have en saa reen og frisk Stemme. Hvad hun har fortalt mig, er sikkert falskt."

For at bevæge ham til at nærme sig hende, greb

hun en Zither af indisk Arbeide, og sang med velklingende Stemme, at selv Fuglene holdt stille i Luften for at høre hende, følgende Vers:

„Jeg elsker en Hjort, med ømt Blik og let Gang, som snart flyer, snart forfølger mig. — Hvilken Lykke at eie en saadan Hjort!"

Den usigelig henrykte Alaeddin, svarede strax med følgende Vers:

„Hvor kostbar er mig denne slanke Skikkelse, af hvor uendelig Værdi ere Roserne paa hendes Kinder!"

Den unge Kone, henrykt over denne Artighed, lagde sit Slør, og lode de regelmæssigste Træk og den meest henrivende Skikkelse tilsyne.

Alaeddin var aldeles overrasket, hun nærmede sig ham, men han stjød hende blidt tilbage.

Da blottede hun sine Arme for hans Øine, og disse vare saa hvide som Snee, og saa glimrende som Elfenbeen.

Henrykt vilde Alaeddin nu nærme sig den unge Kone, men hun bad ham at blive langt fra hende, fordi han var fuld af Udslet.

Ganske forbauset spurgte han, hvem der havde indbildt hende saadan en Historie.

Hun sagde ham:

„En gammel Kone, som ofte kommer her."

„Ak!" vedblev Alaeddin, „det er sikkert den samme, som har fortalt mig, at I leed af samme Sygdom."

Begge forstode nu Skuffelsen, og frygtede ikke mere for at give hinanden gjensidige Beviser paa den største Ømhed.

Den følgende Morgen fandt Alaeddin, at hans Lykke piilsnar var forsvunden, og beklagede sig over Nødvendigheden af Adskillelsen fra Sobeide.

„Kun endnu nogle faa Øieblikke tør jeg glæde

mig over Eders Nærværelse," sagde han med Taarer til hende, og da hun nu bad ham om en Forklaring herfor, vedblev han: „Eders Fader har ladet mig forskrive sig en Brude-Medgift til Eder paa 50,000 Guldstykker, og jeg eier ikke det mindste af denne Sum."

„I kan imidlertid forsvare Eder," sagde Sobeide.

„Ja vel," svarede Alaeddin; „men hvorledes skal dette skee uden Penge?"

„Det er ikke saa svært, som I troer," vedblev Sobeide. „Berolig Eder og tag disse 100 Guldstykker, naar jeg havde mere, vilde jeg af hele mit Hjerte tilbyde Eder dem; men min Fader har taget hele min Eiendom i Besiddelse, for at tvinge mig til at vende tilbage til min Fætter.

Rettens Tjener vil uden Tvivl endnu til Morgen indfinde sig hos Eder.

Men naar min Fader eller Kadien vil tvinge Eder til at udtale, at I vil forstøde mig, saa spørg dem dristig, hvad det er for en Religion, som kan tvinge dem til at stilles om Morgenen, som have ægtet hinanden om Aftenen? Gjør samtidig hermed enhver af Rettens Folk en lille Foræring; nærm Eder ærbødigt til Kadien, tryk ham ti Guldstykker i Haanden, og vær forvisset om, at han iøvrigt vil anstrenge sig for Eder.

Naar man spørger Eder, hvorfor I ikke vil modtage de 1000 Guldstykker, Muldyret og Klædningen, saaledes som det var betinget i den igaar indgaaede Contract, saa svar, at ethvert Haar paa Eders Kones Hoved er Eder kjærere end 1000 Guldstykker, og at I aldrig vil stilles fra hende, og hverken vil have Muldyret eller Klæder. Forlanger min Fader Udbetalingen af Brudeskatten, saa beed om Udsættelse."

Idetsamme hørte hun det banke stærkt paa Gadedøren.

Alaeddin gik ned og aabnede Døren, og saae Retsbetjenten, som fra hans Svigerfader var sendt for at stævne ham for Retten.

Alaeddin spurgte, idet han trykkede ham fem Guldstykker i Haanden, om der fandtes en Lov, som tvang ham til at forstøde en Kone om Morgenen, som han havde ægtet om Aftenen.

Retsbetjenten svarede, at der ikke fandtes nogen saadan Lov, og tilbød sig venlig, at tjene ham som Defensor, naar han ikke selv vilde føre sin Sag.

Begge begave sig derpaa til Retssalen.

Kadien forlangte af Alaeddin Betalingen af Morgengaven, fordi han vægrede sig ved at forstøde sin unge Kone.

Uden at tabe Fatningen forlangte denne den af Loven bevilligede Frist, og Dommeren betydede ham, at denne kun androg tre Dage.

„Tre Dage," sagde Alaeddin, „ere ikke tilstrækkelige, jeg forlanger ti."

Da denne Fordring var rimelig, saa bevilligede man ham den under den Betingelse, at han, efter Forløbet af denne, betalte Brudeskatten, eller ogsaa forstødte sin Kone.

Alaeddin modtog denne Betingelse, forlod Retssalen og kjøbte Kjød, Riis, Smør og andre nødvendige Forraad ind til Aftensmaaltidet.

Da han kom hjem, fortalte han den unge Kone hvad der var foregaaet.

Sobeide sagde ham, at der fra Morgen til Aften kunde foregaae Vidunder, og at en Seer havde udtalt:

„Vær taalmodig i Sorgen, thi Natten føder Begivenheder og alle Slags Vidundere."

Derefter sørgede de for Mad og Drikke, og ved

Slutningen af Maaltidet bad Alaeddin, at synge ham en Sang under Zither-Accompagnement.

Den unge Kone forsømte ikke at opfylde hans Ønske, tog Zitheren og fremlokkede saa velklingende Toner, at endogsaa Væggene syntes at give Gjenlyd.

Pludselig blev der banket heftig paa Huusdøren.

Alaeddin aabnede, og saae fire Dervische med bedende Gebærder.

Paa Spørgsmaalet om hvad de vilde, svarede een af dem:

„Herre, vi ere fremmede Dervische, og ønske at tilbringe Natten hos Eder. Ved Dagens Frembrud ville vi fortsætte vor Vei. I vil forskaffe Eder Himlens Velsignelse naar I opfylde vor Bøn; thi der er ingen iblandt os, som ikke kjende de berømteste Digte og Vers ud af Hovedet, og ikke er en lidenskabelig Elsker af Sang og Zitherspil."

„Jeg maae først tale med Nogen om Opfyldelsen af Eders Bøn," svarede Alaeddin og gik til Sobeide, som sagde ham, at han kun skulde lade dem komme ind.

Efterat Alaeddin havde ført dem ind, behandlede han dem med megen Høflighed.

„Herre," sagde de til ham, „vor Stand forbyder os at tage Deel i selskabelige Fornøielser, hvorfor vi ikke tør afbryde Eders Glæde. Da vi kom forbi Eders Huus, klang der os en fortryllende Musik imøde, som pludselig forstummede ved vor Indtrædelse.

Tillad os at spørge, om det var en hvid eller en sort Slavinde, eller maaskee en ung Kone af Stand, som sang og spillede."

„Det er min Gemalinde," svarede Alaeddin.

Derefter fortalte han dem sine Eventyr, og hvorledes hans Svigerfader havde en Forskrivning paa 50,000

Guldstykker ihænde paa ham, og i hvilken Forlegenhed han befandt sig med Hensyn til dens Betaling.

„Vær ubekymret," sagde een af Dervischerne. „Jeg er Overhovedet for 30 Dervische, over hvilke jeg udøver en uindskrænket Magt, og vilde lettelig formaae dem til at skaffe mig 50,000 Guldstykker, som I behøver for at opfylde den mod Eders Svigerfader indgaaede Forpligtelse.

Dog, naar I vil bevise os den Velvillie, at lade os høre den unge Kones Stemme, saa vil I forskaffe os en stor Nydelse; thi Musikken er for mange Folk den kjærligste Smaus, og hos andre gaaer den fremfor Alt."

De fire Dervische vare imidlertid Kalif Harun Alraschid selv, ledsaget af Visiren Giafar, Scheiken og den berømte Digter Mohammed Abu Naûas og Mesrur, Gildingernes Oberst.

Kalifen havde ladet disse Mænd komme for at adsprede sig, og forklædt med dem som Dervisch at gjennemstreife Bagdads Gader.

Da de gik forbi Alaeddins Huus, havde de hørt Sobeide synge.

Fortryllet af den skjønne Stemme og den velklingende Accompagnement af Zitheren, var Kalifen bleven nysgjerrig efter at see og høre den nærmere, som besad et saa overordentligt Talent for Musik.

Hans Ønske blev opfyldt og han tilbragte fornøiet hele Natten.

Henimod Morgen stjød Kalifen en Pung med 100 Guldstykker under et Polster, og tog Afsked.

Sobeide fandt Pungen, bragte den til sin Mand, og sagde at hun formodede en af Dervischene ved Bortgangen havde puttet den under Puden. Alaeddin tog

dem og kjøbte Kjød, Riis og andre Fornødenheder for den næste Aften.

Efterat Voxlysene vare tændte, sagde han til sin Kone, at han troede at Dervischene havde stuffet ham, og ikke vilde bringe ham de 50,000 Guldstykker. I det samme bankede Dervischene allerede paa Døren.

Sobeide bad ham aabne, og da han derefter havde ført dem ind i Værelset, spurgte han om de kom for at opfylde deres Løfte.

„Vore Brødre," svarede en af Dervischene, „have ikke villet føie sig efter vort Forlangende; men imorgen tidlig ville vi foretage et chemist Arbeide, for at forskaffe os Pengene.

Lad os kun igjen iaften have den Fornøielse, at høre Eders Gemalinde synge, thi den Glæde, som hun igaar forskaffede os derved, lader os levende ønske atter at høre hende."

Sobeide gjorde sig Umage for at være ham til Tjeneste, tog en Zither og henrev Dervischene ved sit Spil.

Kort sagt, de tilbragte atter en fornøiet Nat, og ved Dagens Frembrud vendte Kalifen tilbage til sit Palads, efter atter at have lagt en Pung med hundrede Guldstykker under Puden.

Paa denne Maade vedbleve Dervischene at tilbringe de følgende Aftener hos Alaeddin, og Kalifen lod hver Gang en Pung med hundrede Guldstykker forblive under Puden.

Den tiende Dag lod Kalifen en af Bagdads berømteste Kjøbmænd komme til sig, og befalede ham, strax at besørge indpakket halvtredsindstyve Baller af de rigeste Stoffer og navnlig saadanne Varer, som sædvanlig kom fra Ægypten, og paa hver Balle sætte den Udskrift, at den var af tusinde Guldstykkers Værdi.

Derpaa lod han en af sine Slaver i en prægtig

Klædning, tage et Guld-Vandbækken med Kande, og befalede ham at begive sig til det Huus, hvor Forstanderen for Kjøbmændene boede, hvilken var Alaeddins Svigerfader.

„Naar Du har funden det Huus," tilføiede Kalifen, „saa spørg om hvor Alaeddin, din Herfter, boer," og underrettede i det Hele taget Slaven om, hvad han skulde sige, for med Nøiagtighed og behændigt at udrette sit Ærinde.

Den samme Dag var Sobeides Fætter kommen til dennes Fader, og havde opfordret ham til, sammen med ham, at tvinge Alaeddin til at forstøde sin Kone.

Idet de nu begav sig til ham, bemærkede de en Slave paa et Muldyr, som blev fulgt af halvtredsindstyve andre, belæssede med kostbare Vareballer.

Paa Spørgsmaalet om, hvem disse Baller tilhørte, svarede han:

„Min Herre, Alaeddin Abusch Schamats Fader, havde sendt ham med Varer til Bagdad; men underveis havde Røverne borttaget Alt hvad han eiede.

Efterat hans Fader havde erholdt dette sørgelige Budskab, sendte han mig derfor nu med disse 50 Muldyr til ham, og beordrede mig at udlevere ham halvtredssindstyvetusind Guldstykker, en Pakke med en fuldstændig og ligesaa værdifuld Klædning, som Slaverne havde frataget ham, en Zobel Pelts og et Guld Vandfad tilligemed en Vandkande."

Den unge Kones Fader forbausedes, og forundret over Tilstedeværelsen af saamange Rigdomme, tilbød han sig at føre Alaeddins Slave til hans Herre.

Alaeddin var hjemme med sin Gemalinde, hensunken i mørke Betragtninger og et Bytte for den høieste Fortvivlelse.

Da han nu pludselig hørte en vældig Larm ved Gadedøren, sagde han:

„Min elskede Sobeide, det er sikkert din Fader, som har sendt Rettens Folk herhen, for at røve Dig fra mig."

„See ad," sagde Sobeide, „hvad disse ere for Folk."

Alaeddin steeg langsomt ned, aabnede bedrøvet Døren, og forbausedes ved at see sin Svigerfader tilfods, ledsaget af en abyssinisk Slave paa et Muldyr; men han forbausedes endnu mere, da denne Slave hurtig sprang ned og kyssede hans Haand.

„Hvad vil Du?" spurgte Alaeddin ham, hvorpaa Slaven svarede:

„Herre, jeg er en Slave af min Herre Alaeddin Abusch Schamat, Søn af Schemseddin, Forstander for Kjøbmændene i Kairo, som har sendt mig hertil med disse Gjenstande."

Dermed overrakte han Alaeddin et Brev, som han hastig aabnede og hvori han, efter de sædvanlige Hilsner og Indledninger, læste følgende:

„I dette Øieblik, min kjære Søn, modtager jeg „den sørgelige Efterretning om det Overfald, i hvilket „alle dine Folk ere blevne dræbte, og Alt er bleven røvet „fra Dig. Men trøst Dig, jeg sender Dig halvtredsindstyve andre Baller med det nyeste Stof, et Mul„æsel, en Zobelpelts og et gyldent Bækken tilligemed et „Haandbækken. Bandlys altsaa den Frygt, som Du „maae have, de tabte Rigdomme have selv tjent til „Løsepenge for Dig. Din Moder og alle de Andre „hjemme glæde sig over at de ere raske, og hilse Dig „paa det hjerteligste. Jeg har ogsaa erfaret, min kjære „Søn, at man har giftet Dig med en ung Dame, ved „Navn Sobeide, der skal være meget duelig i Musik

„under den Betingelse at Du skulde forstyde hende, og „for blot at tvinge Dig til at udstede en Forskrivning „til hendes Brudeudstyr paa halvtredsindstyvetusind „Guldstykker. Jeg sender Dig derfor denne Sum ved „din tro Slave Selim."

Saasnart Alaeddin havde læst dette Brev, sagde han til sin Svigerfader:

„Tag disse halvtredsindstyvetusinde Guldstykker til Sobeides Brudeudstyr, sælg de halvtredsindstyve Vareballer til Eders Fordeel og opbevar mig blot Kapitalen."

Sobeides Fader vilde alligevel ikke modtage Alaeddins Høimodighed og svarede:

„Jeg kan ikke modtage deres Tilbud; Brudeudstyret tilhører min Datter, og I kunne gjøre derved hvad I ønsker."

Idet Alaeddin og hans Svigerfader lode Ballerne bringe ind, spurgte Sobeide sin Fader, hvem disse tilhørte.

„Kjære Barn," svarede den Gamle, „de tilhøre Alaeddin, din Mand. Hans Fader har just sendt ham disse til Erstatning for de, som Araberne have rovet fra ham. Desuden har han sendt ham halvtredsindstyvetusinde Guldstykker, en Pakke med kostbare Klæder, en Zobelpelts, et Muulæsel og et gyldent Vadskebækken tilligemed et Haandbækken. I To kunne gjøre med disse Ting hvad I ville, og især Brudeudstyret er ganske til din Raadighed."

Alaeddin gav sin Kone de halvtredsindstyvetusinde Guldstykker. Men den unge Kones Fætter blev ganske forbauset og forvirret over Alt hvad der her gik for sig, og da han nu saae ethvert af sine Haab tilintetgjorte, spurgte han fuld af Harme sin Onkel, om han ikke havde ifinde at tvinge Alaeddin til at gjengive ham hans Kone.

„Det er nu umuligt," svarede den Gamle, „thi Loven er ganske paa Alaeddins Side, der har opfyldt alle sine Forpligtelser."

Fætteren forlod Huset med et fortvivlet Hjerte, og døde kort efter af Græmmelse. Alaeddin yttrede nu til Sobeide:

„Mine Formodninger have ikke skuffet mig. Disse Dervische ere Bedragere, der kun have givet mig tomme Løfter, Du seer selv hvor godt de have holdt deres Ord."

„Hav ikke en saa slem Mening om dem," gjensvarede hans Kone, „Du er Sønnen af Kjøbmændenes Formand i Kairo, og desuagtet havde Du igaar ikke en eneste Skilling. I hvilken Forlegenhed maatte ikke disse Dervische være, da de ere fattige og skulle staffe halvtredsindstyvetusinde Guldstykker."

„Gud være lovet!" gjensvarede Alaeddin, „vi trænge ikke mere til dem; de skulle blot komme igjen, saa vilde jeg slaae Døren i for Næsen af dem."

„Hvorfor det?" sagde Sobeide, „Jeg er tvertimod overbeviist om, at deres Nærværelse har beredt os Lykke, lode de ikke hver Aften hundrede Guldstykker blive tilbage?"

Om Aftenen, da man havde tændt Voxlysene, bad Alaeddin sin Kone om at tage sin Zithar og spille ham en af hans Vuglingssange. Sobeide var strax villig hertil, stemte sit Instrument og begyndte at synge. Strax derpaa bankede det stærkt paa Huusdøren, og saasnart Alaeddin havde aabnet samme, og saae Dervischene, udbrød han leende:

„Ha, ha! værsgo, træd kun indenfor, I Herrer Pralere!"

Da Dervischene havde taget Plads lod Alaeddin Maaltidet bære frem.

„Herre," sagde en af dem, „Umuligheden at gjøre det, som vi ønskede, afholder os dog ikke fra at tage levende Deel i Alt hvad der angaaer Eder; hav dog den Godhed at meddele os, hvorledes det er gaaet Eder med Eders Svigerfader."

„Himmelen," gjensvarede Alaeddin, „har overøst os med mere Godhed, end vi vovede at haabe!"

„Vi ere meget glade derover," vedblev den falske Dervisch; „thi vi vare meget bekymrede for Eder, og I maae troe, at vi gjerne havde forskaffet Eder den lovede Sum, naar det havde været os muligt."

„Gud har givet mig Midler til at trække mig ud af Forlegenheden," gjensvarede Alaeddin. „Min Fader har netop sendt mig halvtredsindstyvetusind Guldstykker, og halvtredsindstyve Baller med det kostbareste Tøi, enhver Balle er tusinde Guldstykker værd, som Opskriften paa Indholdet viser. Tillige har han sendt mig en fuldstændig, meget kostbar Klædning, en Zobelpelts, et Muulæsel, en Slave og et gyldent Vadskebækken tilligemed et Haandbækken. Ved Hjælp af dette, har jeg forsonet mig med min Svigerfader, og hvad der nu sætter Kronen paa min Lykke er det, at jeg eier en smuk Kone, der elsker mig meget høit."

Her gjorde Kalifen som om han skulde gaae ud et Øieblik. Veziren Giafar bøiede sig derpaa for Alaeddin og advarede ham imod at sige Noget, der kunde fornærme hans Gjæster, og fremfor Alle den, der nu var gaaet ud. Alaeddin spurgte ham om Grunden og tilføiede:

„Jeg synes at jeg har bevist dem Alle ligesaa megen Opmærksomhed og Høflighed, som jeg kun kunde vise Kalifen."

„Den der netop nu gik ud," vedblev Giafar, „er just Kalifen. Jeg er Veziren Giafar og af de andre to

Herrer her ved Siden af mig er den ene Scheiken Mohamed Abu Naûas, og den anden Mesrur."

Alaeddin blev forbauset over dette Eventyr, og vidste ikke, hvad han skulde tænke derom.

„Hr. Alaeddin," vedblev Veziren, „gjør mig den Tjeneste og tænk et Øieblik efter, hvormange Dagsreiser der er fra Kairo til Bagdad," og da Alaeddin svarede at der var femogfyrgetyve, vedblev Giafar: „Hvorledes have da Eders Varer kunnet gjøre denne Reise i ti Dage? Hvorledes kan det være mueligt at Eders Fader kan være bleven underrettet om Eders Ulykke, kan have ladet Varerne indpakke og disse kunne være komne i Eders Hænder inden ti Dages Forløb."

„De har Ret, Herre!" udraabte Alaeddin, „min Vildfarelse var maaskee stor. Jeg er nu aldeles forvirret over Alt dette og forstaaer Intet deraf."

„Alt dette," vedblev Veziren, „er skeet paa Befaling af de Troendes uindskrænkede Beherster. Ham er det, der har tilstillet Eder disse Foræringer, for den store Velvilligbed, han har fattet for Eder."

Da Kalifen efter denne Forklaring igjen traadte ind, kastede Alaeddin sig for hans Fødder og bevidnede ham sin inderligste Taknemmelighed.

„Gud forlænge Eders Majestæts Dage," udraabte han, „og udbrede altid sin Misundhed over Eder, for den Høimodighed, hvormed I har behandlet Eders Slave!"

Kalifen bød Alaeddin staae op og bad ham om endnu engang at maatte høre Sobeides Stemme til Løn for, hvad han havde gjort for dem Begge. Sobeide skyndte sig med at efterkomme en saa smigrende Opfordring; hun tog sin Zither, og sang dertil paa en saa henrivende Maade, at Kalifen ikke kunde blive kjed af

at høre hende. Da han gik, indbød han Alaeddin til at besøge sig den følgende Morgen i Divanet.

Alaeddin gik altsaa den følgende Morgen til Divanet, ledsaget af tolv Slaver, der hver bar paa Hovedet et Bækken fuld af de kostbareste Sager. Ved Indtrædelsen kastede han sig med Ansigtet til Jorden, og da han igjen havde reist sig, rettede han en smigrende Tale til Kalifen, der sad paa sin Throne, og bad ham at modtage de Foræringer, han bragte med til ham.

Kalifen modtog Alaeddin naadigt og modtog hans Foræringer med Glæde. Han lod ham føre sig en Æresfrakke, udnævnte ham paa Stedet til Formand for Kjøbmandslauget i Bagdad, og lod ham som saadan tage Sæde i Divanet.

I dette Øieblik kom Alaeddins Svigerfader, der hidtil havde beklædt dette Embede, ind i Salen, og da han saae sin Svigerson sidde paa hans Plads og være ført en Æresfrakke, tog han sig den Frihed at spørge Kalifen, hvad dette betydede.

„Jeg har netop," svarede Fyrsten, „udnævnt Alaeddin til Formand for Kjøbmandslauget. Embederne og Værdighederne tilhøre ikke udelukkende for bestandig de, der ere beklædte dermed, og jeg har holdt det for tjenligt at afsætte Dig fra samme.

„Deres Majestæt har gjort meget vel," gjensvarede Oldingen. „Desuden falder den Ære, som De har beviist min Svigerson, tilbage paa mig, og Gud har selv ledet Eders Valg; han oplyster naar det lykkes ham den Lille til de største Værdigheder. Hvor ofte har man ikke seet de Store kysse den Persons Haand, som de den forrige Dag foragtede?"

Da Divanet var forbi henimod Aften, gik Politimesteren med en Udraaber foran Alaeddin, tilligemed et talrigt Følge. Udraaberen forkyndte paa alle Gade-

hjørner, at Kaliffen havde udnævnt Alaeddin Abusch Schamat til Formand for Kjøbmandslauget, og at han alene nu kunde udøve de Forretninger, der vare forbundne med dette Embede. Den følgende Dag aabnede Alaeddin en kostbar Boutik, som han satte en af sine Slaver til at bestyre. Han selv beskjæftigede sig blot med regelmæssigt at tage Sæde i Divanet.

Da han en Dag som sædvanlig havde begivet sig derhen, kom en Embedsmand for at melde Kaliffen, at en af dennes hengivneste Raadsherrer pludselig var død. Kaliffen indsatte strax Alaeddin i den Afdødes Sted, med en Løn af tusinde Guldstykker. Paa lige Viis steeg Alaeddin stedse høiere og høiere i Kaliffens Gunst, der ogsaa snart udnævnte ham til Overhoved for „de tredsindstyve Mænds Raad", da Overhovedet for samme var død. Da den Afdøde hverken efterlod sig Kone eller Børn, saa arvede Alaeddin, paa Kaliffens Befaling, alle hans Slaver og Rigdomme, kun under den Betingelse, at sørge for hans Begravelse. Efterat Kaliffen havde vinket, hævedes Divanet, og udenfor fandt Alaeddin fyrgetyve Mænd af Kaliffens Livvagt forsamlede, der, til Ære for ham, skulde ledsage ham, og hvis Anfører, Ahmed Aldanaf, traadte hen ved Siden af ham. Alaeddin, der nøie kjendte denne Officiers Indflydelse og den Tiltro, som Kaliffen havde til ham, benyttede denne Leilighed til at formaae ham til at slutte sig tæt til ham, og at anseе ham som sin Søn. Ahmed Aldanaf, der strax fra det Øieblik af, hvor han første Gang saae Alaeddin ved Hoffet, havde fundet sig tiltrukken til ham, blev meget smigret over hans Tilbud, og gik gjerne ind derpaa. Han lovede ham endog, for at give ham et paafaldende Beviis paa hans Deeltagelse, at ville, hvergang han gik hen til Divanet eller kom tilbage fra samme, ledsage ham med sin Vagt.

En Aften, da Alaeddin netop var kommen hjem, sad han hos sin Kone, da denne reiste sig og forlod ham med de Ord, at hun strax igjen vilde komme tilbage. Kort derpaa hørte han et gjennemtrængende Skrig. Alaeddin ilede ud, for at see hvorfra dette Skrig kom, og fandt sin elskede Sobeide udstrakt liggende paa Gulvet. Han sprang hen til hende for at løfte hende op, men hvor forbauset blev han ikke, da han saae, at hun laae afsjælet paa Jorden. Sobeides Faders Værelse var ligeoverfor Alaeddins Værelse. Oldingen havde ogsaa hørt sin Datters Skrig, aabnede Døren og spurgte sin Svigerson hvad dette havde at betyde.

„I har ikke mere nogen Datter," udraabte Alaeddin, „og min Sobeide er død!"

Oldingen, uendskjøndt selv dybt bedrøvet over sin Datters Død, blev dog i den Grad rørt over den Smerte, hvoraf hans Svigerson syntes gjennemtrængt, at han søgte at trøste denne, og forestillede ham, at det sidste Beviis paa den Kjærlighed, de kunde give den fra dem saa pludselig og paa en saa sørgelig Maade Bortrevne, bestod deri, at sørge for hendes Begravelse. Begge beskjæftigede sig nu i Forening dermed, og søgte gjensidig at trøste hinanden.

Alaeddin anlagde Sorg og hengav sig i den Grad til sin Smerte, at han aldeles forsømte at gaae til Divanet. Kaliffen spurgte forundret Veziren Giafar, hvorfor Alaeddin ikke mere kom i Slottet, og hørte da at det var Sorgen over Tabet af hans Kone, der afholdt ham derfra, og at han begræd hende Dag og Nat.

„Vi maa besøge ham," sagde Kaliffen, hvorpaa han og Giafar strax forklædte sig og gik til Alaeddins Bolig. De fandt ham siddende med Hovedet støttet i Hænderne og dybt hensunken i sørgelige Tanker. Ala-

eddin reiste sig for at modtage dem, og da han gjenkjendte Kaliffen, kastede han sig for hans Fødder. Fyrsten bad ham venlig om at staae op, og sagde deeltagende til ham, at han stedse tænkte paa ham.

„Gud forlænge Eders Majestæts Dage," udraabte Alaeddin, med Øinene fulde af Taarer.

„Hvorfor," sagde Kaliffen til Alaeddin, „har Du ikke i lang Tid været i Divanet?"

„Herre," svarede Alaeddin, „jeg er utrøstelig over Tabet af min Gemalinde Sobeide."

„Du maa ikke overlade Dig altfor alvorligt til Sorgen," vedblev Kaliffen, „men taalmodig underkaste Dig Forsynets Styrelse. De Taarer, Du udgyder, ere spildte, og kunne ikke gjenopvække din Gemalinde."

„Jeg vil ikke holde op med at begræde hende," svarede Alaeddin idet han sukkede, „før Døden forener os begge for bestandig."

Kaliffen befalede ham ved Bortgangen udtrykkelig, at han som sædvanlig skulde møde i Divanet.

Rørt over Fyrstens Godhed besteg Alaeddin den følgende Morgen sin Hest, og begav sig til Divanet. Straxda han traadte ind i Salen kastede han sig med Ansigtet mod Gulvet; Kaliffen steg ned fra sin Throne, saasnart han havde bemærket hans Ankomst, og nærmede sig ham for at reise ham op. Han modtog ham paa den meest udmærkede Maade, og lod ham, som sædvanlig, indtage sin Plads.

„Jeg haaber," sagde han venligt til ham, „at Du bliver hos os iaften."

Efter Divanet, da Kaliffen atter gik tilbage til Sereilet, lod han kalde paa en Slavinde ved Navn Kut Alkulub, og sagde til hende:

„Alaeddin har fornylig mistet sin Hustru Sobeide, som, paa Grund af sin store Dygtighed i Tonekunsten,

dannede hans Livs Lykſalighed, og derved banlyſte alle Sorger fra hans Hjerte. Jeg ønſter derfor, at Du i Aften ſpiller et Stykke paa dit Inſtrument, ſom vil opmuntre ham."

Om Aftenen ſang Kut Alkulub, ſkjult bag et Skjærmbræt, paa en ſaa henrivende Maade, og med ſaa ſtor Ynde, at Kaliffen aldeles henreven deraf henvendte ſig til Alaeddin, og ſpurgte, hvad han ſyntes om denne Slavindes Dygtighed.

„Hun ſynger meget ſmukt," ſvarede Alaeddin, „men hendes Stemme gjør ikke det ſamme Indtryk paa mig ſom Sobeides Stemme."

„Det kan jeg forſtaae," vedblev Kaliffen; „men ſynes Du ellers om hendes Stemme?"

„Herre," ſvarede han forlegent, „jeg maatte være meget vanſkelig at tilfredsſtille, derſom jeg ikke fandt Fornøielſe i at høre hende."

„Nuvel," vedblev Kaliffen, „jeg forærer Dig hende, tilligemed alle de Slavinder ſom tjene hende."

Alaeddin troede, at Kaliffen vilde drive Spøg med ham, og begav ſig endnu optaget af denne Tanke til ſit Hjem. Strax den følgende Morgen lod Kaliffen Kut Alkulub, med alle hendes Sager og Slavinder, bringe til Alaeddins Huus, hun maatte ſtige i en Bæreſtol og omgiven af ſine Slavinder, hvis Antal beløb ſig til fyrgetyve, kom hun til Alaeddins Slot, imedens han var i Divanet, ſom denne Dag varede ualmindeligt længe og ſom Kaliffen først hævede henimod Aften.

Da Kut-Alkulub med ſine fyrgetyve Damer var kommen til Alaeddins Slot, lod hun paa hver Side af Porten udſtille to Soldater af Kalifens Livvagt, med den Befaling at underrette hende om Alaeddins Ankomſt, og tillige bede ham om at komme ind til hende i hendes Værelſe. Alaeddin tænkte ſlet ikke mere paa

Kut-Alkulub, og blev meget overrasket da han kom hjem og saae Kalifens Livvagt ved sin Port, og spurgte overrasket:

„Er det virkeligt mit Huus?"

Soldaterne havde imidlertid nærmet sig ham og kyssede ærbødig hans Hænder, idet en af dem sagde: „Vi ere i Tjeneste hos Kut-Alkulub, Kalifens Favoritinde, som Han har skjænket Dig tilligemed alle hendes Tjenerinder. Hun udbeder sig Æren af dit Besøg i hendes Værelse."

„Gaae hen og underret Eders Herskerinde om," svarede Alaeddin, „at hun er velkommen; men sig hende tillige, at hvorlænge det end behager hende at forblive i mit Huus, vil jeg aldrig tage mig den Frihed at besøge hende, thi hvad der passer sig for Herren passer sig ikke for Slaven. Bed hende tillige at angive den Sum, som hun daglig erholdt af Kalifen."

Soldaterne gik strax og kom kort Tid efter tilbage, og sagde til Alaeddin, at Kut-Alkulub daglig havde erholdt hundrede Guldstykker.

„Jeg har," tænkte han, „just ikke nødig at Kalifen giver mig en saadan Gave."

Kut-Alkulub blev længe hos Alaeddin og hver Morgen fik hun hundrede Guldstykker. Da Alaeddin nu en Dag igjen, aldeles betagen af Sorg, havde forglemt at indfinde sig i Divanet, sagde Kalifen til Giafar:

„Visir, har jeg ikke foræret Alaeddin Kut-Alkulub for at hun skulde trøste ham efter hans Hustrues Død? og dog indfinder han sig ikke i Divanet."

„Herre," svarede Veziren, „man siger at en Elsker hos sin Elskerinde forglemmer alle sine gamle Venner."

Giafar blev imidlertid af en anden Mening da han den næste Morgen besøgte Alaeddin, som sagde til ham:

„Hvad har dog egentlig bevæget Kalifen til at forære mig Kut-Alkulub?"

Veziren svarede, at det var fordi Kalifen holdt saameget af ham, men dog spurgte han ham i Fortrolighed om han ofte besøgte hende.

„I Sandhed," svarede Alaeddin, „endnu har jeg ikke vovet det og jeg vil heller aldrig tillade mig det."

Da Visiren derpaa udbad sig Aarsagen til en saadan Tilbageholdenhed, sagde Alaeddin:

„Hvad der er tilladt Herren passer sig ikke for Slaven!"

Giafar berettede Kalifen hvad han havde hørt, og denne besluttede, ledsaget af Visiren, forklædt at besøge Alaeddin.

Saasnart denne saae Kalifen gik han ham imøde og kastede sig paa Knæ for ham, idet han tillige kyssede hans Haand. Kalifen opdagede strax den dybe Kummer i hans Ansigt og reiste ham op idet han sagde:

„Skal jeg da stedse see Dig nedsunken i Sorgen, min kjære Alaeddin? Har Kut-Alkulub da Intet gjort for at trøste Dig?"

„Ulindstrænkede Behersker for alle de Troende," svarede Alaeddin, „hvad der passer sig for Herren er ikke tilladt Slaven. Jeg sværger, at jeg aldrig har nærmet mig hende og heller aldrig vil vove det, og naar jeg maatte udbede mig en Naade da var det den, at Du vil fritage mig for at bevogte hende længere."

Kalifen vedblev:

„Jeg vilde gjerne see hende et Øieblik," og Alaeddin skyndte sig med at føre ham til Kut-Alkulub. Da de traadte ind spurgte Fyrsten, om Alaeddin ikke havde besøgt hende. Men da hun havde fortalt ham hvorledes hun havde bedet Alaeddin om at komme, uden at denne havde modtaget Indbydelsen, befalede

Kalifen strax at føre hende tilbage til Seraillet; efterat have opfordret Alaeddin til at besøge sig, vendte han igjen tilbage til sit Slot.

Alaeddin, der var meget glad over at være bleven fri for Kut-Alkulub, tilbragte Natten roligere end sædvanlig, og begav sig igjen om Morgenen til Divanet.

Kalifen befalede sin Vezir strax at gaae hen i Bazaren og kjøbe en Slavinde til Alaeddin for tituſinde Guldstykker. Giafar gjorde sig strax færdig for at adlyde Kaliffens Befaling, og gik med Alaeddin til Slavemarkedet.

Nu maae man vide at Valyen eller Politimesteren i Bagdad, Emiren Chaled, havde med sin Kone Chalun en meget grim Søn, der heed „Habaslam Besasa." Denne, der lige var bleven tyve Aar gammel, var alligevel meget uvidende, og havde tillige ingen Færdighed i de Øvelser, der vare almindelige mellem de unge Mennesker af hans Rang; han kunde neppe holde sig paa en Hest, uagtet hans Fader gjaldt for en af de bedste Ryttere, og som altid havde gjort sig bekjendt ved sin store Høflighed og udmærket sig ved sine Kundskaber.

Da Besasa var i den Alder at han kunde gifte sig, saa vilde hans Moder endelig have ham formælet, men hendes Mand, der bedre kjendte sin Søns Svagheder, forestillede hende, at deres Søn af Naturen var saa stedmoderlig behandlet, at man neppe vilde finde nogen ung Pige, som vilde ægte ham.

„Saa maae vi kjøbe ham en Slavinde," vedblev Chatun. Tilfældigviis var det den samme Dag at Storveziren Giafar med Alaeddin gik hen til Bazaren for at kjøbe en Slavinde til Alaeddin, at ogsaa Emiren Chaled med sin Søn kom der i samme Hensigt. Just i samme Øieblik blev en ung, meget smuk Slavinde, af slank Legemsbygning og frisk Ansigtsfarve, opraabt

til Bortsalg. Hun behagede Veziren saa godt, at han strax bød tusind Guldstykker for hende.

Da Emir Chaleb med sin Søn i det samme Øieblik kom til, blev Habaslam Besasa saa indtaget i hende, at han indstændig bad sin Fader om at kjøbe hende.

Chaleb gav Opraaberen et Vink, og spurgte ham hvem denne Slavinde tilhørte og hvilket Navn hun havde; denne sagde at hun heed Jasmin, og at der allerede var budet tusind Guldstykker for hende. Han sagde følgelig til sin Søn, at dersom han vilde have hende, maatte han byde mere. Habaslam Besasa bød derpaa et Guldstykke mere, men Alaeddin overbød ham strax idet han bød totusinde Guldstykker; og hver Gang at Emirens Søn bød et Guldstykke mere, overbød Alaeddin ham strax med tusinde Guldstykker. Forbittret over at man saaledes vovede at overbyde ham, forlangte han af Opraaberen, i en stolt Tone, at vide Navnet paa Overbyderen.

„Det er Storvisiren, Giafar," svarede denne, „som vil kjøbe denne Slavinde til Herr Alaeddin Abusch Schamat."

Da Alaeddin havde budet titusinde Guldstykker, tilslog Slavindens Eier ham hende, og hun blev strax, ifølge Storvisirens Befaling, betalt. Alaeddin havde ikke saasnart faaet Slavinden, før han skjænkede hende Friheden, giftede hende og førte hende derpaa hjem med sig.

Opraaberen underrettede derpaa Emiren Chaleb og hans Søn om, at Alaeddin efter at have kjøbt Slavinden for titusinde Guldstykker havde skjænket hende Friheden og derpaa ægtet hende.

Besasa vendte, efterat have faaet denne Underretning, fortvivlet tilbage til sit Hjem, hvor han blev saa syg, at han maatte lægge sig tilsengs. Hans

Moder, der endnu ikke anede Grunden til denne Sygdom, spurgte ham om Aarsagen:

„Kjøb mig Jasmin," svarede han med svag Stemme, og da hans Moder antog at han talte vildt lovede hun strax at kiøbe Jasminen, naar en Blomsterfælger kom forbi.

„Her er ikke Tale om Blomster," raabte han utaalmodig, „men om Slavinden Jasmin, som jeg forlanger af Dig, dersom Du vil have at jeg skal leve."

Besasas Moder søgte at trøste ham, og gik derpaa til sin Mand, som underrettede hende om hvem Jasmin var, og hvorledes deres Søn var bleven forelsket i hende. Moderen bebreidede derfor sin Mand, af Kjærlighed til sin Søn, at han havde ladet en Anden kjøbe den Slavinde, som hendes Søn saa inderlig havde ønsket sig. Men Emiren vedblev: „Hvad der passer sig for Herrer, passer sig ikke for Slaver, da Alaeddin Abusch Schamat, Overhovedet for de høie Tredsindstyvemænds Raad, ønskede at kjøbe hende."

Habaslam Besasas Sygdom blev imidlertid værre Dag for Dag, og da Moderen saae at han ikke mere vilde tage Næring til sig, iførte hun sig Sørgeklæder og optraadte med Tegn paa den høieste Smerte og Bedrøvelse. Til samme Tid fik hun just Besøg af en Kone, som var Moder til Metaltyven, Ahmed Komakom, da han fra Ungdommen var meget øvet i Gavtyvestreger og Tyverier, var han bleven saa øvet at han stjal Haaret af Hovedet uden at man mærkede det, dertil havde han vidst saa godt at skjule sine onde Tilbøieligheder, at han var bleven udnævnt til Befalingsmand over Politisoldaterne; men da han bestjal og plyndrede Folket, istedetfor at forsvare det, lod Valyen ham gribe og binde og føre for Kaliffen, der dømte at han skulde miste Hovedet.

Ahmed Komakom kjendte Visiren Giafars Menneskekjærlighed og vidste at en Bøn af ham til Kaliffen aldrig var forgjæves. Han lod derfor bede om Naade.

Da Visiren talte med Kaliffen derom, svarede denne: „hvor kan Du gaae i Forbøn for en saa snedig Forbryder?"

„Herre," sagde Visiren, „dom ham til livsvarigt Fængsel; Det er en Grav, hvori de blive levende begravet, hvem det almene Vel byder os at udsondre fra det menneskelige Selskab."

Virkelig forandrede Kaliffen den imod Ahmed Komakom afsagde Dødsdom til Fængsel paa Livstid, og lod indgravere paa hans Lænker: indtil Døden.

Ahmed Komakom var indespærret for Resten af sin Levetid. Hans Moder, der som en Følge af den Medlidenhed hun indgod Alle havde fri Adgang til Emir Chaled, Waly af Bagdads Huus, forsynede Sønnen i Fængslet med Spise og bebreidede ham ofte, at han ikke havde fulgt de Formaninger, hun tidligere havde givet ham. „Min Moder," sagde han en Dag til hende, „Ingen kan undgaae sin Skjæbne, men siden I gaaer ud og ind hos Walyen, saa søg at overtale hans Kone til at lægge et godt Ord ind for mig." Da den Gamle herpaa igjen kom til Walyens Kone og fandt hende klædt i Sorg og hensunken i dyb Bedrøvelse, spurgte hun hende om Grunden hertil. „Ak gode Moder," udraabte denne, „jeg kommer til at miste min elskede Søn Habaslam Besasa."

Da nu den Gamle erkyndigede sig om hans Sygdom, fortalte Walyens Kone hende, hvad der var hændet ham. Den Gamle saae her en gunstig Leilighed til at udvirke hendes Søns Frihed.

„Naadige Frue," sagde hun til Walyens Kone, „jeg kjender et sikkert Middel til at faae Eders Søn

rask igjen. Ahmed Komakom er istand til at bortføre Slavinden Jasmin og at overgive hende i hans Hænder. Men ulykkeligviis er han idømt livsvarigt Fængsel. Gjør Eder Umage for, ved den Judflydelse I har over Eders Mand, igjen at forskaffe ham Friheden, og jeg lover Eder at Eders Søn da skal blive rask igjen."

Walyens Kone lovede at gjøre Alt hvad der stod i hendes Magt. for at erholde Friheden for Komakom. Hun talte endnu samme Dag med hendes Mand derom, forestillede ham, at Komakom var besjælet af den oprigtigste Anger, begræd hans ulykkelige Moders Skjæbne, og sluttede med de Ord:

„Naar det lykkes Eder at gjengive denne Fange Friheden, saa vilde I gjøre en god Handling, der ogsaa, hvorom jeg ikke tvivler, vil udbrede Himmelens Velsignelse over os, og gjengive min elskede Besasa Sundheden."

Walyen lod sig bevæge af hans Kones Bønner og Taarer. Han gik den næste Morgen til Ahmed Komakoms Fængsel, spurgte ham om han oprigtig angrede det Liv, han tidligere havde ført, og havde fattet den faste Beslutning at ville opføre sig bedre for Fremtiden.

Ahmed Komakom svarede herpaa, med hykleriske Ord, at Gud allerede længe havde rørt hans Hjerte, at han, naar man igjen skjænkede ham Friheden, vilde gjøre sig Umage for at gjøre de af ham begaaede Feiltrin gode igjen, baade ved hans Opførsel og en tro Opfyldelse af sine Pligter, og tilintetgjøre den slette Mening, man har faaet om ham. Stolende paa denne Forsikkring, førte Walyen ham frem for Divanet, thi han vovede ikke selv at bryde hans Lænker. Da Walyen saaledes traadte ind i Salen, kastede han sig med

Ansigtet til Jorden og førte derpaa Ahmed Komakom frem for Kaliffen, der vredt tilraabte ham:

„Hvorledes Elendige, Du aander endnu?"

„Herre," svarede Komakom, „den Ulykkeliges Liv synes at forlænge sig med hans Lidelser."

„Emir Chaled," udraabte Kaliffen, „hvorfor har Du ført denne Forbryder frem for mig?"

„De Troendes Beherster," gjensvarede Walyen, „hans gamle hjælpeløse Moder, der kun har ham at stole paa, bønfalder Eders Majestæt om at aftage Lænkerne paa denne Ulykkelige, der angrer sin Brøde, og igjen at indsætte ham i sin Stilling, som han beklædte før han blev fængslet."

„Angrer han oprigtig sit tidligere Levnet?" spurgte Kaliffen.

„Verdens Beherster," gjensvarede Komakom, „Gud er Vidne til, at min Anger er oprigtig, og om mit Ønske at gjøre det begaaede Onde godt igjen."

Kaliffen lod, rørt over den Elendiges Moders Skjæbne, en Smed hente, for at sønderbryde hans Lænker. Ikke nok med at gjengive ham Friheden, lod han ham føre en Kaftan og indsatte ham igjen i hans forrige Stilling, idet han indskjærpede ham, aldrig at afvige fra Retfærdighedens Vei.

Ude af sig selv af Glæde, kastede Ahmed Komakom sig paa Knæ for Kaliffen og bad Gud om at forlene ham med en lang og lykkelig Regjering.

Nogle Dage efter Ahmed Komakoms Løsladelse saae Wallyens Kone igjen den Gamle og trængte paa hende, at hun skulde opfylde de Forpligtelser, hun havde lovet hende i hendes Søns Navn. Hun forestillede hende meget levende, at han alene kunde takke Wallyens Kone for sin Frihed, og at hun havde givet ham det Løfte, at han skulde bortføre Jasmin, Alaeddins Slav-

inde og overlevere hende til hendes Søn, der var lidenskabelig forelsket i hende.

Ahmed Komakom lovede sin Moder at gjøre dette endnu den følgende Nat, der var den første i Maaneden. Kaliffen havde den Vane at tilbringe den hos sin Gemalinde, efterat han først havde tilfredsstillet hende ved at gjøre en god Gjerning, som at give en Slave Friheden eller deslige. Førend han traadte ind i Sobeides Værelse, lagde han sin kongelige Kappe, sin Rosenkrands, Rigsæblet og de andre Klenodier, paa en Sopha. Deriblandt var ogsaa en gylden Lygte med tre store Diamanter, som han havde meget kjær. Denne Aften havde han, efterat han først havde betroet disse Ting til Vagtens Befalingsmand, allerede tidlig begivet sig til Sultaninden Sobeide.

Ahmed Komakom lod denne Nat gaae halvt tilende, og benyttede derpaa det Øieblik hvor alle Dødelige laae i den dybeste Søvn, og hvor Herren havde indhyllet dem i Mørkets Slør, derpaa tog han sin Sabel og nærmede sig den Deel af Slottet, hvor Kaliffens Værelser vare. Ved Hjælp af en Stige kom han op paa Taget, og da det her var lykkedes ham at løfte Faldøren i Veiret, saae han at Vagten var falden i Søvn og derpaa lod han sig sagte glide ned. Efterat han havde ladet Vagten indaande et bedøvende Pulver, bemægtigede han sig Kongekappen, Rosenkrandsen, Lommetørklædet, Rigsæblet og den gyldne med Diamanter besatte Lygte, undveg lykkeligt, paa samme Maade han var kommen ind, og begav sig i en lige Vei til Alaeddin Abusch Schamats Slot, der denne Nat sov ved Siden af sin elskede Jasmin. Ahmed Komakom sneg sig ind i Sovеværelset, løftede her en Marmortavle op af Gulvet, i Veiret, skjulte derunder de hos Kaliffen stjaalne Sager, som han havde indviklet i et Klæde.

Kun den med Diamanter besatte Lygte beholdt han tilbage. Derpaa lagde han Marmortavlen igjen paa sin Plads og undkom uden at Nogen saae ham. Medens han gik hjem betragtede han Lygten og sagde til sig selv:

„Naar jeg sidder ved Vinen vil jeg stille denne Lygte foran mig og Vinen i mit Glas skal da være et Gjenskin af Guldets og Ædelstenenes Glands."

Den følgende Morgen fandt Kaliffen sin Vagt endnu sovende, som en Følge af det Pulver Ahmed Komakom havde givet den, vækkede den, og vilde igjen have sine Sager, som han havde lagt paa Sophaen. Forbauset gjenfandt han ingen af disse og blev herover rasende vred. Klædt i Rødt fra Top til Taa, som et Tegn paa hans Vrede, begav han sig til Divanet og satte sig paa sin Throne, omgivet af al sin Vældes Storhed. Saasnart den indtrædende Storvisir, Giafar, saae Kaliffens Vrede, kastede han sig ærefrygtsfuld med Ansigtet mod Jorden og sagde:

„Gud bevare Eders Majestæt for alt Ondt, og fjerne Alt hvad der kan mishage og bringe Eder i daarligt Humeur."

„Visir," sagde Kaliffen, „Ondet er stort".

„Og hvad er der passeret Herre?" spurgte Giafar.

Da nu Kaliffen vilde fortælle hans Visir det Passerede, traadte Wallyen ind i Salen med Ahmed Komakom.

„Hvorledes staaer det til i Bagdad Emir Chaled?" tiltalte Fyrsten ham.

„Herre," gjensvarede han, „Alt er stille og i Rolighed."

„Der løi Du!" udbrød Kaliffen.

„De Troendes Beherster," gjensvarede Emiren ydmygt, idet han kastede sig ned, „tør jeg spørge Deres

Majestæt om Grunden til den Vrede, hvori jeg træffer Eder?"

Kaliffen fortalte nu hvad der var passeret, og tilføiede:

„Jeg befaler Dig at opbyde Alt, for at skaffe mig mine Sager tilveie. Du borger mig med dit Liv derfor!"

„Herre," gjensvarede Walyen, „førend I dømmer mig, straf da først Ahmed Komakom med Døden. Ingen kjender bedre Tyvene og Kjæltringerne end Befalingsmanden for Vagten."

Ved disse Ord var Ahmed Komakom traadt frem, og sagde til Kalifen:

„De Troendes Beherster, overlad det til mig at skaffe de stjaalne Ting igjen. Jeg beder Eder dog, at medgive mig to Dommere og Vidner; thi den der har udøvet en saadan Misgjerning, frygter uden Tvivl ikke Eders Magt, og endnu mindre Wallyens eller Nogen Andens."

Kalifen gik ind herpaa og befalede, at man ved de Efterforskninger man vilde anstille, først skulde begynde med at gjennemsøge hans eget Slot, derpaa Storvezirens og Medlemmernes af det høie tredsindstyve Mænds Raad. Da Ahmed Komakom bemærkede, at Tyven maaskee havde den Ære ofte at nærme sig Kalifens Person, saa svor Fyrsten ved sit Hoved, at den Skyldige skulde døe om det endog var hans egen Søn. Ahmed Komakom brugte den Forsigtighed at forsyne sig med den udtrykkelige Befaling fra Kaliffen, at maatte trænge ind i ethvert Huus og gjennemsø e samme. Bevæbnet med en stor, forneden med Jern beslaaet Stok, begyndte han sine Efterforskninger og kom endelig ogsaa til Alaeddin Abusch Schamats Slot.

Alaeddin hørte en stærk Larm paa Gaden, gik strax ned og saae Wallyen med alle hans Folk.

„Hvad betyder dette," spurgte han ham indstændig, og efterat Wallyen havde gjort ham bekjendt med hans Ærinde, sagde han:

„I kunne træde ind og foretage enhver Undersøgelse i mit Huus."

„Jeg beder Eder tusinde Gange om Forladelse, Herre," sagde Wallyen forlegen, „I er hævet over al Mistanke, og Gud forbyde at en Mand som I skulde gjøre Eder skyldig i en saadan Troløshed og Forræderi!"

„Udret Eders Ærinde," gjensvarede Alaeddin, „og lad Intet afholde Eder derfra."

Wallyen, tilligemed Dommerne og Vidnerne, onstillede altsaa under Komakoms Ledelse deres Efterforskninger. Da de nu nærmede dem Marmortavlen i det Værelse, i hvilket han om Natten havde sneget sig ind, og under hvilken han havde skjult de af ham selv stjaalne Sager, lod han med Forsæt sin jernbeslagne Stok falde ned paa den, saa at den sprang i Stykker. Emir Chaled saae noget Glindsende ligge under den, og udraabte:

„Himlen selv har ledet vore Skridt til dette Sted, thi vi finde her en Skat, der tilhøre Eder, kom og see hvori den bestaaer."

Alle Wallyens Folk havde forsamlet sig om ham, men da man gjenkjendte de stjaalne Sager, blev et Raad nedsat derover, hvilket udsagde, at disse Sager vare blevne fundne i Alaeddin Abusch Schamats Huus. Wallyens Folk styrtede sig derpaa over Alaeddin, rev Turbanen af ham, bandt hans Hænder paa Ryggen og forseglede alle hans Sager.

Imidlertid ilede Ahmed Komakom til den smukke Jasmins Værelse, bortførte hende med Magt, omendskjøndt

hun var frugtsommelig, og bragte hende til sin Moder, som han befalede, strax at bringe hende til Wallyens Kone, hvilket ogsaa skete.

Habaslam Besasa blev paany oplivet ved Synet af hende og lod see den livligste Glæde. Han vilde nærme sig hende for at give hende sin Glæde tilkjende, men Jasmin befalede ham strax at gaae bort, da hun ellers ikke indestod for de Følger, som Synet af ham indgjød hende.

„Jeg vilde før dræbe mig." udraabte hun, „end tilhøre et saadant Uhyre som Dig!"

„Smukke Jasmin," sagde Habaslam, rystende over hele Legemet, „jeg bønfalder Eder at skaane Eders mig saa dyrebare Liv."

Ogsaa Wallyens Kone vilde formilde Jasmin, og sagde til hende:

„Taal, smukke Slavinde, at min Søn tilkjendegiver Eder hans brændende Lidenskab, han kan ikke mere leve uden Eder."

„Men," udraabte Jasmin, „siden hvornaar tør Hundene ustraffede betræde Løvens Hule?"

Fuld af Fortvivlelse faldt Habaslam Besasa om paa en Sopha, og syntes at ville opgive Aanden, men Wallyens Kone foer, opfyldt af Raseri, løs paa Slavinden og sagde:

„Du Elendige, vil Du berøve mig min Søn? Men Du skal ikke længe glæde Dig over min Taalmodighed; din Alaeddin vil snart elendig ende sit Liv i Galgen."

„Jeg vilde prise mig meget lykkelig," udraabte Jasmin, „at bevise ham min Kjærlighed derved, at jeg ender mit Liv tilligemed ham."

Chatun faldt ved disse Ord, næsten ude af sig selv af Raseri, løs paa Jasmin, afrev hende de rige

Klæder tilligemed alle hendes Smykker og lod hende iføre sig en grov Chemise og en Kjole af grovt Tøi, og fordømte hende til at arbeide i Kjøkkenet iblandt de simpleste Slavinder. Hun meddeelte hende, at fra nu af var hendes Forretninger at kløve Træ, udsøge Løg og Bælgfrugter, og at gjøre Ild under Kogepanden. Rolig svarede Jasmin, at hun vilde fortrække de laveste Forretninger og det haardeste Arbeide, for det forhadte Syn af hendes Søn.

Slavinderne, hvis Medtjener den smukke Jasmin var bleven, vare ikke ligegyldige ved hendes Skjæbne. Hendes Blidhed, hendes Taalmodighed og hendes Resignation rørte deres Hjerter i den Grad, at de kappedes om at lette hende den haarde Tjeneste. Imidlertid bragte Wallyen og hans Folk de stjaalne Sager og den ulykkelige Alaeddin Abusch Schamat til Divanet, hvor Kaliffen sad paa sin Throne, omgivet af hele sit Hof. Saasnart han saae sin Kongekaabe og de andre Klenodier, spurgte han Wallyen, hvor han havde fundet dem.

„Hos Alaeddin Abusch Schamat," svarede denne, og den fortørnede Kalif, der endnu savnede sin gyldne med Ædelstene besatte Lygte, kastede ved disse Ord vrede Blikke paa Alaeddin, og sagde til ham:

„Elendige, hvor er min Lygte?"

Alaeddin svarede med Fasthed: „Herre, jeg kan helligt forsikkre, aldrig at have berørt disse Sager, som man anklager mig for at have stjaalet, og at det altsaa er mig umuligt at give Eder nogen Oplysning derom."

„Forræder," sagde Kaliffen, „det er altsaa Lønnen for de Gunstbeviisninger, hvormed jeg har overøst Dig? Jeg havde skjænket Dig min hele Tiltro, og Du har forraadt mig!" Derpaa befalede han Wallyen strax at lade Alaeddin hænge.

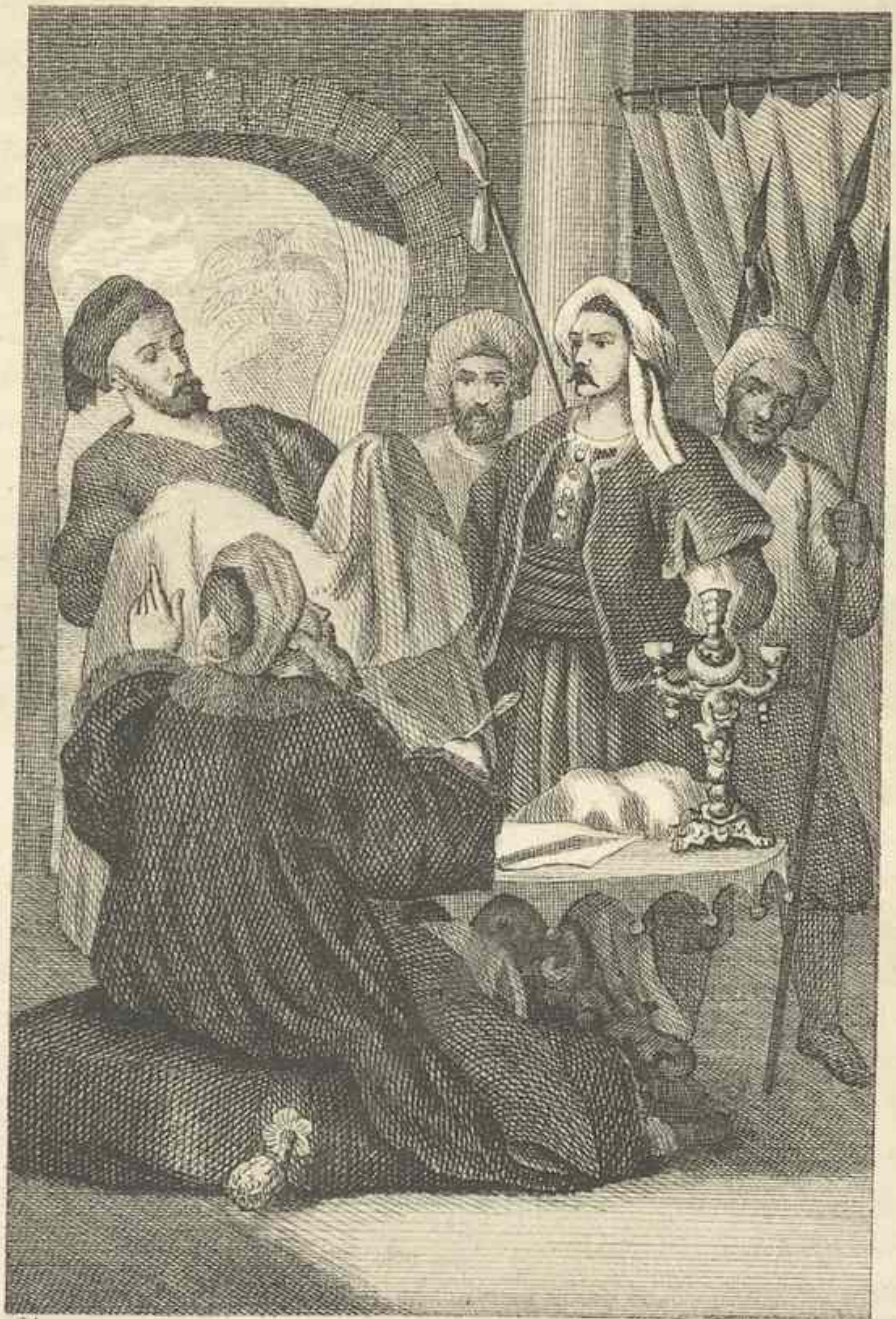

21.

S. Oettinger Bog. & Sc. Wien.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Wallyen og hans Folk førte altsaa Alaeddin hen til Dommerpladsen, foran gik en Udraaber, der forkyndte i alle Gader: „See her dens Løn, som vover at forraade Kaliffen af Abassidernes Stamme!" og hele Bagdads Befolkning trængte sig hen til Pladsen, hvor Henrettelsen skulde finde Sted.

Imidlertid sad Ahmed Aldanaf, Alaeddins Forestatte og bedste Ven, ubekymret i en af sine Haver, da en af Slottets Vandbærere kom løbende aandeløs og meddeelte ham, at i dette Øieblik blev Alaeddin ført til Galgen.

Saasnart Ahmed havde hørt om den Forbrydelse, for hvilken man beskyldte Alaeddin, spurgte han fuld af Uro Vandbæreren, hvad hans Mening var om dette. Manden svarede:

„Jeg vil give mit Hoved i Pant paa, at Alaeddin er uskyldig, og at det Hele kun er en djævelsk List af hans Fjender for at styrte ham. Der er intet Øieblik at spille hvis han skal reddes."

Ahmed begav sig strax til Fængslet og befalede Slutteren, at overgive ham en til Døden dømt, under hans Varetægt anbetroet, Forbryder. Heldigviis var der en Forbryder, der af Legemsbygning havde nogen Lighed med Alaeddin. Ahmed Aldanaf tilhyllede hans Hoved med et Slør, tog ham mellem sig og en Mand af sin Vagt, ved Navn Aly Asib, og ilede til Pladsen, hvor Alaeddin skulde henrettes. Han trængte sig igjennem Mængden og traadte støiende iveien for Bøddelen, saa at denne sagde:

„Herre, lad mig beholde Plads til at udføre min Forretning."

„Elendige," sagde Ahmed Aldanaf, „tag den Dømte, som jeg her bringer Dig, istedetfor Alaeddin

Abuſch Schamat, der er uſkyldig i den ham paaduttede Forbrydelſe. Vi ville udløſe Ismael *) ved en Vædder."

Bøddelen vovede ikke at indvende Noget herimod, bemægtigede ſig det Menneſke, man havde bragt ham, og hængte ham iſtedetfor Alaeddin. Denne tog Ahmed Aldanaf med ſig og naaede lykkeligt ukjendt hjem med ham. Da Alaeddin havde bevidnet ſin Frelſer hans inderligſte Taknemlighed, bebreidede denne ham vredt, hvorledes han kunne begaae en ſaa lav Handling. Alaeddin beſvoer, at han var uſkyldig i det ham paaduttede Tyveri, og forſtod ikke, hvorledes han kunde være kommen i Beſiddelſe af de hos ham fundne Sager.

„Tilgiv min Hæftighed," ſagde herpaa Ahmed; „kun den Uro jeg har havt over Eders Fare, har kunnet indgive mig ſaa uværdige Beſkyldninger. Jeg tænkte ſtrax, at dette er ſkeet efter Hadets og Ryggesløshedens Ordre. Maatte Ophavsmanden til denne Troloshed blot engang blive ſtraffet ſaaledes ſom han fortjener det! Men hvem det endog er, min kjære Alaeddin, ſaa kan I dog nu ikke blive længere i Bagdad. Konger tilbagekalde ikke gjerne en Dom, ſom de engang har affagt, og det er næſten umuligt, at de ſom de efterſtræbe, undgaae dem. Jeg vil føre Eder til Alexandrien, hvor jeg let kan ſkjule Eder."

Alaeddin var tilfreds med Alt og forlod endnu ſamme Dag Bagdad med Ahmed Aldanaf. I nogen Afſtand fra Byen mødte de to Jøder der vare Oppeborſelsbetjente hos Kaliffen i denne Provinds. Ahmed Aldanaf tilraabte de paa Muulaſler Ridende, at de ſkulde holde ſtille, og affordrede dem i en bydende Tone

*) Muhamedanerne antage hyppigt, at Ismael ſkulde have været offret, og ikke Iſak.

de Penge de havde opkrævet. I Begyndelsen vægrede de sig ved at give ham dem, men da han sagde, at han var Overbefalingsmand i Provindsen, gav Enhver ham hundrede Guldstykker. Alligevel dræbte han Jøderne, for at hans og Alaeddins Sikkerhed ikke skulde blive truet ved deres Udsagn, og bemægtigede sig deres to Muulæsler. Han besteg det ene og gav Alaeddin det andet, og paa denne Maade naaede de Søstaden Ayas og tilbragte der Natten i et Karavanseri. Den følgende Morgen solgte Alaeddin sit Muulæsel og efterat Ahmed Aldanaf havde betroet Dørvogteren sit for deres Nattelogis, bestege de et Skib, der seglede til Alexandrien, hvor de ankom efter en kort Seilads.

Idet de gik igjennem denne Byes Gader udbød en Udraaber en lille Boutik med et dertil hørende Varelager. Der var buden ni hundrede og halvtredsindstyve Drachmer for samme. Alaeddin bød tusinde og Handelen blev strax sluttet, thi Boutikken tilhørte det offentlige Skatkammer. Efterat han havde modtaget Nøglerne til Boutikken, aabnede han strax samme, og blev meget tilfreds da han saae, at den var fuldstændig indrettet. I Varelageret fandt han Skjolde, Sabler, Sværd, Baller af Hampelærred, Ankere, Touge, Sække der vare fulde af Muslinger og Stene, der anvendtes til Udsmykning af Rideklædninger, Stigbøiler, Knive, Saxe og endnu flere Sager; thi Boutikkens afdøde Eier havde været en Marschandiser. Ahmed Aldanaf raadede Alaeddin til at beskjæftige sig med Handelen og hengive sig i Guds Villie. Efterat han havde opholdt sig tre Dage hos ham, tog han paa den fjerde Dag Afsked med ham, for at vende tilbage til Bagdad, og befalede ham at blive i denne Boutik til han kom tilbage og bragte ham Efterretninger, og sikkert Leide fra Kaliffen. Tillige lovede han ham, at beskjæftige

sig Dag og Nat med at opdage den, der havde spillet ham et saa skjændigt Puds. Efterat han endnu en Gang havde sagt ham Levvel, indskibede han sig til Ayas, hvor han snart indtraf, hentede sit Muulæsel og ilede til Bagdad. Da han ofte var tvungen til at gjøre Reiser til Rigets fjerneste Egne havde Kaliffen ikke forundret sig over hans Fraværelse. Han indtog igjen sin sædvanlige Tjeneste og beskjæftigede sig uafbrudt med Efterforskninger for at opdage Gjerningsmanden til Tyveriet og at sættes istand til at kunne bevise sin elskede Alaeddins Uskyldighed.

Den Dag hvor Alaeddin blev henrettet, havde Kaliffen yttret til Giafar:

„Hvad siger Du Visir til denne Bedrift af Alaeddin. Hvorledes kan det være muligt at Nogen kan have saamegen Nederdrægtighed og Troløshed?"

„Herre," gjensvarede Giafar, „jeg har straffet ham som han fortjener det, og Eders Majestæt maae glemme den Troløse."

„Men jeg ønskede at see ham hænge i Galgen," sagde Kaliffen. Virkelig begav han sig med sin Vezir til Retterpladsen. Da han der saae den Hængte, udraabte han:

„Hvad betyder det? Det er jo ikke Alaeddin! Alaeddin var lille og han der er meget større."

„Herre," gjensvarede Giafar, „Legemet paa en Hængt udvider sig altid."

„Men," vedblev Kaliffen, „Alaeddin havde en meget hvid Hud, og Ansigtet paa dette Menneske er ganske sort."

„De Troendes Behersker," fortsatte Giafar, „I veed at Døden vanskaber et Menneske og et Liig faaer en bleg og sort Farve."

Trods disse Indvendinger af hans Vezir, befalede

Kaliffen at tage Liget ned fra Galgen. Man undersøgte det, og fandt paa hans Hæle indgravet Navnene paa de to Scheiker (nemlig Abu Bekr og Omar, de første to Kaliffer, der især vare hadede af Schiiternes muhamedanske Sect og som af mange af deres Tilhængere bleve indgraverede paa Fod- og Skoesaalerne, forat betegne den Foragt man bar imod dem. Schiiternes Modstandere ere Sunnitterne, der foruden Koranen ogsaa antage Overleveringen eller Sunna som Lov).

Da Kaliffen blev underrettet om hiin Opdagelse, udraabte han:

„O Vezir, Alaeddin var en Sunnit og denne derimod en Schiite!"

Veziren maatte nu selv tilstaae, at det var uvist om man havde Alaeddin for sig eller ikke. Efterat Kaliffen endnu havde givet Befaling til at man skulde begrave den Døde, vendte han tilbage til sit Slot og Regjeringsforretningerne fortrængte snart den hele Begivenhed af hans Tanker.

Habaslem Besasa havde ingen Gevinst af den Forbrydelse, der bragte Alaeddins Slavinde i hans Magt, og Fortvivlelsen over at see sin Lidenskab saa lidet gjengjældt, lagde ham efter kort Tids Forløb i Graven Den ulykkelige Jasmin fødte imidlertid en Dreng, der var saa smuk som Dagen. Da hendes Medtjenere spurgte hende, hvilket Navn hun vilde give ham, svarede hun:

„Naar hans Fader endnu levede, vilde han selv opkalde ham, men da han nu er død, skal dette dyrebare Barn hedde Aslan (Løven)."

Hun opammede det selv og han voxede fornøiet op, og lærte allerede at gaae alene. Medens Jasmin som sædvanligt en Dag var beskjæftiget i Kjøkkenet klattrede den lille Aslan op af Trappen til Salen hvor Emir

Chaled stod. Glad over Drengens Skjønhed tog han ham op paa sine Knæe. og idet han opmærksomt betragtede hans Træk blev han forbauset over hans Liighed med Alaeddin Abusch Schamat. Jasmin savnede imidlertid sit Barn, og søgte det først i Kjøkkenet og Gaarden, men da hun ikke fandt det nogetsteds, gik hun ogsaa op til Salen, og saae til sin Forundring, hvorledes Emir Chaled holdt Drengen paa sine Knæe, og legede med ham. Da Barnet saae sin Moder, vilde det hen til hende, men Wallyen holdt det fast i sine Arme og spurgte Jasmin hvem Barnet tilhørte.

„Det er min Søn, Herre," svarede Jasmin skjælvende.

„Og hvem er dets Fader?" vedblev Wallyen levende.

„Den ulykkelige Alaeddin Abusch Schamat," svarede Jasmin, „nu har dette Barn ingen anden Fader og ingen anden Beskytter end Eder."

„Hvorledes," sagde Wallyen, „jeg skulde antage mig Sønnen af en Forræder."

„Ak Herre," udraabte Jasmin, „Alaeddin var ingen Forræder, han var en af Kaliffens troeste og hengivneste Tjenere, og tænkte ikke paa at misbruge sin Herres Tiltro."

Rørt over Barnets Skjæbne, som Wallyen strax havde faaet kjær. sagde han til dets Moder:

„Naar din Søn bliver større og spørger om, hvem der er hans Fader, da sig ham, at det er Emir Chaled, Wally af Bagdad."

Da han nu var bleven syv Aar gammel, lod Wallyen ham omskjære, og gav ham de dueligste Lærere, der kappedes om at uddanne hans Aand, og at opdrage ham paa en saadan Maade, der passede for Sønnen af en af de første Emirer ved Kaliffens Hof.

Wallyen forbeholdt sig selv at undervise ham i Ridning og Fægtning og alle de andre krigeriske Øvelser.

Med det attende Aar var den unge Aslan en fuldkommen Rytter.

Hos de fornemste Herrer ved Hoffet, der ansaae ham for Emir Chaleds Søn, og som alle vare indtagne af hans behagelige Væsen, fandt han den meest smigrende Optagelse. Ahmed Komakom hørte ikke til de Sidste der bragte ham sin Hyldest, og vidste i den Grad at indtage ham for sig, at Begge bleve uadskillelige. Da de en Dag vare samlede i et Værtshuus, trak Ahmed den gyldne med Ædelstene besatte Lygte frem, som Kaliffen havde savnet saameget, han satte den hen foran sig, glædede sig over Guldets og Diamanternes Glands og drak derhos flere Glas Viin.

Aslan selv blev saa henrykt over dette Klenodie, at han bad Komakom om at overlade ham det. Men dette erklærede dog denne at være umuligt, da det allerede engang havde været Skyld i et Menneskes Død.

„Hvilket Menneske," spurgte Aslan forundret, og han vedblev:

„En Fremmed, der af Kaliffen var bleven udnævnt til Overhoved for de høie troesindstyve Mænds Raad, og kaldte sig Alaeddin Abusch Schamat."

„Og hvorledes hænger det sammen med denne Lygte?" spurgte Aslan.

„I havde en Broder," sagde nu Ahmed Komokom sagte, „ved Navn Habaslam Besasa, og da han var i den Alder hvor man gifter sig, vilde Eders Fader Emir Chaled kjøbe ham en Slavinde ...."

Og herpaa fortalte Ahmed Komakom Aslan Alt hvad der havde tildraget sig med Slavinden Jasmin, Tyveriet hos Kaliffen, de stjaalne Sagers Henlæggelse Alaeddins Huus, og dennes Henrettelse. Aslan blev

forbauset over denne Fortælling og begyndte at faae Mistanke om Sandheden. Han tænkte hos sig selv:

„Denne Slavinde Jasmin er den samme som har skjænket mig Livet, og min Fader kan ikke være nogen anden end Alaeddin Abusch Schamat."

Opfyldt af denne Tanke gik han hastig bort og ilede hjem, men mødte den vakkre Ahmed Aldanaf. Denne blev meget forundret over den unge Mands Holdning og Udseende. Han stod stille og sagde ganske sagte:

„Min Gud, hvor han ligner ham, der kan ikke findes Nogen, der ligner Alaeddin Abusch Schamat mere end han!"

Ahmed Aldanaf nærmede sig Aslan og bad ham venligt om at sige sig Navnet paa hans Fader.

„Min Fader," svarede Aslan, „er Emir Chaled, Wally af Bagdad."

„Og Eders Moder," vedblev Ahmed Aldanaf „vil I ikke ogsaa være saa god og sige mig hendes Navn?"

„Min Moder," svarede Aslan, „er Jasmin, Wallyens Slavinde."

„Himmel," udraabte Ahmed, „Jasmin er Eders Moder, naar dette er Tilfældet, var Eders Fader sikkert Alaeddin Abusch Schamat. Gaae og spørg Eders Moder derom, hun vil ogsaa endnu kunne fortælle Eder Meget, der er nødvendig at vide for Eder."

Aslan gik forbauset hen til sin Moder, og efterat han havde lukket sig alene inde med hende, bad han hende om, at sige ham Navnet paa hans Fader.

„Din Fader," svarede Jasmin med Bevægelse „er Emir Chaled, Wally af Bagdad."

„Nei, nei," udraabte Aslan, „I skuffer mig, det er Alaeddin Abusch Schamat."

Ved disse Ord, der fremkaldte smertelige Erindringer, henflod Jasmin i Taarer, og spurgte hendes Søn om, hvem der havde meddeelt ham denne Hemmelighed, som hun saalænge havde bevaret i sit Hjerte.

„Ahmed Aldanaf," svarede han, og fortalte derpaa sin Moder Alt, hvad der nylig var passeret.

„Min Søn," sagde Jasmin, da Aslan havde endt sin Fortælling, „Sandheden vil uden Tvivl engang komme for Lyset og Løgnen blive straffet. Ja, min kjære Søn, Alaeddin Abusch Schamat er din Fader og Emir Chaled, der hidtil er traadt i hans Sted og har opdraget Dig med saamegen Omhyggelighed, er kun din Pleiefader."

Da han nu var bleven overtydet om hans Herkomst, begav Aslan sig hurtig til Ahmed Aldanaf. Ved Indgangen kyssede han hans Hænder og sagde til ham:

„Jasmin har stadfæstet mig, hvad I først meddeelte mig. Hendes Mund har sagt mig Navnet paa min Fader, Navnet Alaeddin. Jeg kjender den Hengivenhed, I nærede for ham, og vil bede Eder derom, at være mig behjælpelig med at hævne hans Død, og straffe hans Mørder."

„Hvem er hans Mørder," spurgte Ahmed Aldanaf forbauset.

„Den ryggesløse Komakom," svarede Aslan.

„Hvorledes har I faaet det at vide," vedblev Aldanaf.

„Jeg har seet," vedblev Aslan med Heftighed, „hos Komakom den gyldne med Ædelstene smykkede Lygte, der er bleven stjaalen fra Kaliffen, og har bedet ham om denne, men han vilde ikke give mig samme. Denne Lygte, sagde han til mig, har allerede kostet et Menneske Livet og han fortalte mig, paa hvilken Maade

han stjal den fra Kaliffen, tilligemed nogle andre Sager, og skjulte disse i min Faders Huus.

„Min Søn," sagde Ahmed Aldanaf, „man maae ved denne Ting gaae frem med Forsigtighed, og først søge at gjøre Eder fordeelagtig bekjendt hos Kaliffen, førend man opdager Noget for ham. Mærk Eder vel, hvad jeg siger. Naar I seer Emir Chaled iføre sig sin Galladragt, da beed ham om Tilladelse til at maatte ledsage ham. Er I nu sammen med det hele Hof, da søg at gjøre Eder bemærket af Kalifen ved en eller anden Tapperheds Handling eller ved en anden Handling. Naar Fyrsten derpaa siger til Eder: Aslan, jeg er tilfreds med Dig, udbed Dig en Naadesbevisning af mig, da bønfald ham om at maatte hævne Eders Faders Mord. Skuffet ved den almindelige Mening, vil han svare Eder, at Eders Fader jo endnu er levende, men fortæl da ham uden videre, at I er Alaeddin Abusch Schamats Søn, og at Emir Chaled kun er Eders Plejefader. Fortæl ham fuldstændig Eders Eventyr med Ahmed Komakom, og beed ham, til Støtte for Eders Udsagn, strax at lade Forbryderens Bolig gjennemsøge."

Aslan vendte derpaa tilbage til Emir Chaleds Huus. Da han en Dag saae ham fuldstændig rustet, for at begive sig til en Mønstring, der skulde holdes for Kalifen, bad han ham om at tage sig med. Emiren indvilligede gjerne i hans Forlangende, og Begge begave sig til en Slette udenfor Byen, hvor Kaliffen havde ladet opslaae Hytter og prægtige Telte. Det hele Hof var forsamlet her, og Hæren allerede opstillet i Slagorden.

Under Mønstringen holdt Aslan sig bestandig i Nærheden af Emir Chaled. Efter nogle krigerske Øvelser vilde man vise Fyrsten Færdigheden i at slaae med

Kolber. Der blev hentet Kugler og Kolber og flere Ryttere begyndte at aflægge Beviis paa deres Dueligheb, idet de gjensidigen tilkastede hinanden Kuglerne. Men iblandt dem befandt sig ogsaa en hemmelig Affender fra Kaliffens Fjender, der havde til Hensigt at dræbe ham. Han kastede af al Kraft en Kugle hen til Fyrstens Ansigt; men Aslan afværgede Kastet, og slog Kuglen med en saadan Kraft tilbage paa den, der havde kastet samme, at den traf ham midt paa Brystet, og kastede ham ned af Hesten.

Kalifen erkjendte den Fare, hvori han havde været, og sagde ganske høit:

„Velsignet være den, som jeg kan takke for Livet."

Øvelsen hørte strax op, Officererne stege ned af Hestene, og Kalifen befalede, at man skulde føre den Forvovne, der havde vovet at rette Kuglen paa ham, frem for ham.

„Hvem," sagde han til ham, „har leiet Dig til at begaae en saadan Misgjerning? Er Du en Ven eller Fjende?"

„Fjende," svarede Rytteren trodsig, „og jeg vilde Dig tillivs."

„Hvorfor," spurgte Fyrsten, „er Du ingen sand Muselmand?"

„Nei, ikke Muselmand, saaledes som Du forstaaer det," svarede han, „men jeg roser mig af, at være en Tilhænger af Aly."

Herpaa befalede Kalifen at man strax skulde hænge ham. Derpaa vendte han sig til Aslan og sagde:

„Brave Yngling, jeg takker Dig for mit Liv, udbed Dig en Naade af mig."

„De Troendes uindskrænkede Beherster," sagde Aslan, idet han bøiede sig ærefrygtsfuld, jeg bønfalder Eder om, at maatte hævne min Faders Mord."

„Men der er jo din Fader," gjensvarede Fyrsten, idet han pegede paa Emir Chaled, „og Gud være lovet, han befinder sig vel."

„I er i Vildfarelse Herre," fortsatte Aslan, „Emir Chaled er kun min Pleiefader; jeg er den ulykkelige Alaeddin Abusch Schamats Søn."

„En Forræders Søn," sagde Kalifen heftigt.

„Min Fader," svarede Aslan, „har aldrig været en Forræder, men meget mere Eders troeste og hengiveneste Tjener."

„Har han ikke frastjaalet mig min Kappe og mine kostbareste Klenodier," sagde Kaliffen.

„De Troendes Beherster," sagde Aslan med Værdighed, „min Fader har aldrig været en Tyv. Jeg beder Eders Majestæt om at sige mig om den gyldne, med Ædelstene smykkede Lygte var imellem de Klenodier, som man bragte Eder tilbage?"

„Jeg har aldrig kunnet faae den igjen," svarede Kaliffen forundret."

„Vid da," vedblev Aslan, „jeg har seet denne Lygte hos Ahmed Komakom, jeg har bedet ham om at faae den, men han har ikke villet give mig den. Denne Lygte, sagde han, har allerede kostet Een Livet."

Og nu fortalte Aslan Kaliffen, paa hvilken Maade Ahmed Komakom var kommen ud af Fængslet, hvorledes han havde stjaalen den kongelige Kappe, den gyldne Lygte, samt de øvrige Klenodier, og tilføiede:

„Jeg besværger Eder endnu engang ved Alt, hvad der er helligt, at tillade mig at maatte hævne mig paa min Faders Snigmorder."

Kaliffen gav strax Befaling til at arrestere Ahmed Komakom og at føre ham frem for sig. Da han gjensaae denne Forbryder, vendte han sig til sin Livvagt og søgte efter Ahmed Aldanaf. Da han ikke saae ham,

sendte han Een bort for at hente ham, og befalede ham derpaa at visitere Ahmed Komakom. Virkelig trak Aldanaf den gyldne, med Ædelstene smykkede Lygte frem fra Komakoms Bryst. Ved dette Syn udraabte den fortørnede Kalif:

„Forræder, hvorfra har Du faaet dette Klenodie."

„Jeg har kjøbt den," svarede Ahmed Komakom med Frækhed.

„Du er en Løgner," svarede Fyrsten med Afsky, „for at bringe Alaeddin Abusch Schamat, den troeste af mine Tjenere, i Ulykke, har Du begaaet en saadan Misgjerning."

Derpaa lod han Komakom tildele Bastonnade, og efter nogen Nølen bekjendte samme, og blev kastet i Fængsel. Da Kaliffen havde Mistanke om, at Emir Chaled stod i Forstaaelse med Komakom, vilde han ogsaa lade denne fængsle. Men Wallyen sagde:

„De Troendes uindskrænkede Behersker, jeg er usskyldig i den Forbrydelse, hvorfor I mistænker mig, jeg har kun efterkommet Eders Befaling, da jeg førte Alaeddin til Døden og sværger, at jeg ikke var vidende om det imod ham rettede Forræderi. Ahmed Komakom maae have udfundet denne afskyelige List, for at bemægtige sig Slavinden Jasmin, men jeg har aldeles ingen Kundskab derom."

Wallyen vendte sig derpaa til Aslan og sagde:

„Naar I er erkjendtlig for den Kjærlighed, som jeg nærer til Eder, og for den Omhyggelighed, som jeg har udviist imod Eder fra Eders Barndom indtil nu, da tilkommer det Eder at gaae i Forbøn for mig."

Rørt over den Stilling, hvori han saae sin Velgjører, gav Ynglingen sig til at anraabe Kaliffen om Naade for ham.

Fyrsten spurgte, hvad der var bleven af Aslans

Moder, og da han fik at vide, at hun altid var bleven hos ham, sagde han til ham:

„Befal din Moder, at hun skal klæde sig saaledes, som det passer sig efter den Stilling din Fader indtog og lad hende paa Stedet blive fri. Du Wally skal selv gaae hen og bryde de Segl, som Du har lagt paa Alaeddins Slot, og gjengive hans Søn al hans Gods og Rigdomme."

Wallyen efterkom punktlig Kaliffens Befalinger, han gik hjem og befalede sin Kone, at give Jasmin Friheden og at lade hende klæde sig paa den Maade, der passede sig for hende. Derpaa gik han selv hen og aftog Seglene, samt overgav Aslan Slottets Nøgler. Men endnu ikke tilfreds med denne Retfærdighedshandling opfordrede Kaliffen Aslan endnu engang til at udbede sig en Naade af ham, som han da strax vilde tilstaae ham. Aslan gjensvarede, at han endnu kun ønskede at gjensee sin Fader. Fyrsten svarede med Taare i Øinene:

„Ak, min Søn, din Fader er ikke mere levende, hvor gjerne ønskede jeg ikke selv at han endnu var det, og hvor gjerne gav jeg ikke den, der kunde bringe mig denne gode Nyhed, Alt, hvad han bad mig om."

Ved disse Ord kastede Ahmed Aldanaf sig ned for Kaliffens Fødder og sagde:

„De Troendes uindskrænkede Beherster, tør jeg tale uden Frygt?"

„Ja! Du tør," svarede Fyrsten.

„Saa vover jeg at forsikre Eders Majestæt om, at Alaeddin Abusch Schamat lever endnu, og befinder sig fuldkommen rask."

„Hvad siger Du?" udraabte Kaliffen, næsten ude af sig selv af Forundring.

„Herre," vedblev Aldanaf, „jeg sværger ved Eders

hellige Hoved, at jeg taler Sandhed. Jeg har udrevet Alaeddin af Dødens Arme, idet jeg lod en Forbryder henrette istedetfor ham, har bragt ham til Alexandrien og der kjøbt ham en Boutik.“

„Jeg vil see ham,“ befalede Kalifen henrykt. „Reis strax til Alexandrien og bring ham herhen.“

Ahmed Aldanaf bøiede sig til Tegn paa at han adlød. Fyrsten lod ham udbetale tusinde Guldstykker, og han tiltraadte strax sin Reise til Alexandrien.

Alaeddin Abusch Schamat havde der søgt at sælge de mangfoldige Varer i hans Boutik, og havde allerede solgt en stor Deel deraf. I en mørk Afkrog havde han ogsaa bemærket en lille Læderpung, og i samme funden en kostbar Steen, omtrent saa stor at den fyldte den hule Haand, og hvilken hang i en lille gylden Kjæde. Denne Steen havde fem Pletter og der var paa enhver af disse indgravet Navne og magiske Figurer, ikke ulig de Spoer, som Myrenes Fødder efterlade i Sandet. Alaeddin troede, at dette var en Talismand, men han kunde gnide Stenen saa meget han vilde, ingen Aand viste sig paa hans Befaling. Da alle hans Forsøg vare forgjæves, hængte han Stenen i sin Boutik. Der saae en rig frankisk Kjøbmand den, som gik forbi, nærmede sig hans Boutik og spurgte, om denne Steen var tilsalgs.

„Alt hvad I seer i min Boutik er tilsalgs,“ svarede Alaeddin.

Derpaa bød Frankeren firsindstyvetusind Dukater, men Alaeddin sagde:

„For denne Priis er den ikke tilsalgs.“

Da Hiin imidlertid bød hundredetusind Dukater, afsluttede Alaeddin Handelen.

Kjøberen sagde nu:

„I begriber vel, at jeg ikke kan bringe Eder en

saa stor Sum her, da Byen Alexandrien er fuld af Røvere og tøilesløse Soldater, men naar I vil gaae med mig hen til mit Skib, saa vil jeg desforuden give Eder i det samme Kjøb et Stykke Kameeltøi, et Stykke Silke, et Stykke Fløiel og et Stykke Tøi efter Eders eget Valg."

Alaeddin indvilligede i dette Forslag, gav Kjøbmanden den kostbare Steen, lukkede sin Boutik og anbetroede Noglen til en af hans Naboer med den Bøn, at opbevare samme til hans Tilbagekomst. Tillige meddeelte han ham hvor han gik hen, tilføiende:

„Naar jeg tilfældig skulde blive noget længe borte, og Hr. Ahmed Aldanaf, der har ført mig herhen og kjøbt denne Bontik til mig, maaskee skulde komme under min Fraværelse, saa beder jeg Eder at overgive ham Noglen, og underrette ham om Grunden til min Fraværelse."

Alaeddin fulgte altsaa med Kjøbmanden til dennes Skib. Saasnart de vare komne ombord satte man Stole hen for dem; Kjøbmanden lod sig bringe hans Pengekasse, tog ud af samme den betegnede Sum og gav Alaeddin den, tilligemed fire Stykker Tøi, som han havde lovet ham.

„Vil I ikke," sagde han derpaa til ham, „gjøre mig den Fornøielse og nyde Noget, for at vederqvæge Eder."

„Jeg vilde gjerne drikke en Skaal Sorbet, naar De har den ved Haanden," svarede Alaeddin.

Kjøbmanden, eller rettere sagt Capitainen paa Skibet, der havde forklædt sig som Kjøbmand, for lettere at kunne bedrage Alaeddin, gav en af sine Folk et Vink, at han skulde hente Sorbet, men kastede først ubemærket et Sovepulver i samme, og Alaeddin havde

ikke saasnart tømt Glasset, førend han faldt baglænds om paa Stolen.

Matroserne vare allerede underrettede om hvad de havde at gjøre, lettede strax Anker, spændte Seilene op, og den gunstige Vind førte snart Skibet ud i rum Sø. Capitainen havde befalet, at bære Alaeddin fra Dækket ned i Skibet, og lod ham her indaande et Pulver, hvis Kraft igjen ophævede Sovepulverets Virkning.

Da Alaeddin slog Øinene op, spurgte han forundret hvor han var.

Skibscapitainen svarede med en djævelsk Latter:

„I er nu i min Magt."

„Og hvem er I?" spurgte Alaeddin.

„Jeg er Capitainen paa dette Skib," svarede Franskeren, „og er udtrykkelig kommen fra Genua til Alexandrien, for at bortføre Eder til mit Hjertes Elskede."

Nogle Dage senere, bemærkede man et Skib med fyrgetyve Kjøbmænd fra Alexandrien. Capitainen befalede strax at gjøre Jagt paa dette. Da han havde indhentet, ændret og erobret dette, tog han det paa Slæbetog med sig, og fortsatte sin Reise til Genua. Førend han der løb ind i Havnen, lod Capitainen sig sætte i Land og gik alene til et Palads, der laae ved Strandbredden. En ung, tæt tilsløret Dame traadte ham imøde, og spurgte om han medbragte den kostbare Steen og sammes Eiermand. Capitainen bekræftede dette, overgav hende den kostbare Steen og kom derpaa tilbage til Skibet, der løb ind i Havnen, og affyrede sine Kanoner.*) Da Kongen i Landet blev underrettet om Skibscapitainens Ankomst, begav han sig, ledsaget

*) Om Kanoner er der flere Gange Tale i Manuskriptet af Tusind og een Nat.

af sin Livvagt, ombord, og spurgte ham om hans Reise var løben heldig af.

„Meget heldigt," svarede Capitainen, „thi jeg har medbragt et Skib med enogfyrgetyve Kjøbmænd, der alle ere Muselmænd.

Kongen befalede at de skulde føres i Land, og derpaa lænkede to og to til hinanden, føres igjennem en Deel af Byen og derpaa til Divanet. Kongen fulgte dem til Hest, ledsaget af Skibscapitainen og de fornemste Herrer ved Hoffet. Saasnart han havde taget Plads paa sin Throne, og havde ladet Capitainen tage Plads ved sin høire Side paa en lavere Stol, befalede han at føre de ulykkelige Muselmænd frem, og spurgte den første der traadte frem hvorfra han var?

Han svared:

„Fra Alexandrien."

Paa Fyrstens Vink afhuggede strax Skarpretteren hans Hoved. Den anden, tredie og de følgende til den fyrgetyvende havde alle paa det samme Svar den samme Skjæbne. Alaeddin Abusch Schamat var blot endnu tilbage, og begræd sine Kameraters sørgelige Skjæbne, samt ventede at Touren ogsaa kom til ham, idet han bad Gud forbarme sig over ham.

„Hvorfra er Du Muselmand?" spurgte Kongen ham med en streng Tone.

„Fra Alexandrien," sagde Alaeddin.

Kongen befalede:

„Skarpretter, gjør din Pligt."

Allerede stod Skarpretteren i Begreb med at afhugge Alaeddins Hoved, da en gammel Nonne trængte sig frem til Thronens Trin, og henvendte sig til Kongen, der, lig som den hele Forsamling, reiste sig af Ærbødighed for hende.

„Herre," begyndte hun, „har jeg ikke bedt Eder

om, at tænke paa Klosteret, naar Skibscapitainen medbragte nogle Fanger og at give dette en eller to af dem til Kirkens Tjeneste."

„I kommer noget seent, gode Moder, „svarede Kongen, „imidlertid er der endnu en tilbage, som staaer til Eders Tjeneste."

Nonnen spurgte Alaeddin, om han vilde befatte sig med Kirketjenesten, og truede med, dersom han vægrede sig, at vilde lade ham henrette som hans Kammerater. Men Alaeddin samtykkede i at følge med Nonnen, der strax bragte ham til Klosteret. Der spurgte Alaeddin sin Fører hvad Arbeide man fordrede af ham.

„Ved Dagens Frembrud," sagde hun, „gaaer I med fem Muulæsler ud i Skoven og henter tørt Træ til Klosterkjøkkenet, derpaa tager I Sivmaatterne og Tæpperne op, banker og børster dem, og naar I har feiet og vadsk t Kirkens Gulv og Marmortrappen ved Alteret, lægger I Tæpperne igjen paa deres Plads. Derpaa sigter I to Fjerdingkar Hvede, maler det, ælter Meel og bager deraf smaa Brød for Klosterets Munke, derpaa skjære I firеogtyve Fjerdingkar Lindser og koger dem, fylder dernæst de fire Bækkener og de hundredeogtredsindstyve Steentruge, der staaer i Gaarden, med Vand. Naar dette er skeet, da renser I Lamperne, fylder dem med Olie, og forsømmer ikke at tænde dem ved det første Slag af Klokken, derpaa vasker I trehundredeogsexogtredsindstyve Skaale, i hvilke I skjære de smaae Brød, anretter Lindserne, og bringer enhver Munk og Præst i Klosteret en Skaal."

„Gode Kone," udraabte Alaeddin nu, „for Guds Skyld, før mig tilbage til Kongen, for at han kan lade mig halshugge naar han vil."

Nonnen vedblev:

„Naar I punktlig opfylder Eders Pligt, da vil Alt gaae godt, naar I derimod er skjødesløs i Eders Arbeide, saa seer jeg mig nødsaget til igjen at overlevere Eder til Kongen, der strax vil lade Eder halshugge."

Med disse Ord forlod Nonnen ham, og Alaeddin satte sig i en Afkrog. Iblandt Andre vare i dette Kloster sex fattige blinde Kroblinge. En af dem, der havde hørt Alaeddin gaae, bad ham om at række sig Natskaalen. Alaeddin maatte yde ham denne Tjeneste og derpaa igjen kaste Indholdet af Skaalen bort.

„Gud velsigne dette Klosters Tjener," sagde den Blinde.

Imidlertid var den gamle Nonne kommen tilbage og spurgte ærgerlig Alaeddin om, hvorfor han ikke var gaaet til sit Arbeide.

„Gode Kone," svarede han, „om jeg ogsaa havde hundrede Arme, var det mig umuligt at gjøre Alt hvad I fordre."

„Hvorfor har jeg da ført Eder herhen? Skete dette ikke, for at I skulde gjøre hvad jeg befalede Eder," skjældte den gamle Nonne, men blev derpaa igjen rolig og sagde:

„Min Søn, tag denne Stav, (det var en Kobberstav, paa hvis Spids der var et Kors); gaae dermed udenfor Klosteret, og naar I møder Wallyen i denne By, saa stop ham og sig til ham: ‚jeg befaler Dig at gjøre Kirkens Tjeneste, tag disse fem Muulæsler og hent tørt Brænde fra Skoven'. Naar han vægrer sig da slaae ham, uden at befrygte Noget. Naar I seer Storveziren, da slaae med denne Stav i Jorden foran hans Hest og opfordre ham paa samme Maade til at sigte Kornet, male det, ryste Melet og bage smaa Brød deraf. Og hvem der vægrer sig ved at adlyde, ham

dræber I strax uden at være bange, thi jeg bærer Ansvaret derfor.''

Alaeddin undlod ikke strax den følgende Morgen at benytte dette Vink, som den Gamle havde givet ham og Ingen af alle dem til hvem han henvendte sig vovede at vægre sig ved hvad han bad dem om. Han henlevede paa denne Maade syttén Aar i Klosteret, idet han efter sit eget Tykke befalede Store og Smaae til at gjøre Tjenesten i Klosteret. En Dag var han selv beskjæftiget i Kirken, da den gamle Nonne kom, og heftigt befalede ham at gaae. Paa hans Spørgsmaal hvorhen, svarede den Gamle:

„I maae bort og tilbringe Natten i et Værtshuus eller hos en Ven.''

„Hvorfor vil I da have,'' vedblev Alaeddin, „at jeg skal forlade Kirken.''

„Fordi,'' svarede den Gamle, „Kongens Datter i denne By vil komme her i Aften, for at forrette sin Bøn, og det er ikke tilladt at hun møder Nogen paa sin Vei.''

Alaeddin anstillede sig, som om han efterkom Nonnens Befaling, men sagde til sig selv:

„Jeg skal vel vogte mig for at forlade denne Kirke i hvis Tjeneste jeg har været saalænge, ved en saa vigtig Begivenhed, jeg vil glæde mig ved Synet af Prindsessen og see om dette Lands Damer overgaae vore i Skjønhed.''

Istedetfor at forlade Kirken, skjulte Alaeddin sig i en Afkrog, hvor han magelig kunne see Alt.

Prindsessen kom, og Alaeddin troede at see Maanen i dens fulde Glands gaae frem af Skyerne. Efterat han længe havde seet paa hende, rettede han sit Blik paa herdes Ledsagerinde, og hørte at Prindsessen sagde til hende:

„Min kjære Sobeide jeg glæder mig meget over at Du er hos mig."

Da Alaeddin hørte Navnet Sobeide udtale, saae han noie til, men hvor stor var ikke hans Overraskelse, da han gjenkjendte sin Hustru, sin elskede Sobeide, som han allerede længe havde troet at være død. Prindsessen tog herpaa en Cithar, rakte Sobeide den og bad hende om at synge. Denne svarede dog:

„Det er umuligt for mig at synge førend I har opfyldt det Løfte I har givet mig."

„Og hvad har jeg da lovet Eder?" spurgte Prindsessen.

„I har lovet, Herskerinde, igjen at forene mig med min Ægtefælle, min tro Alaeddin Abusch Schamat," svarede Sobeide.

„Hør op med at være bedrøvet Sobeide," sagde Prindsessen. „Øieblikket til Eders Gjenforening med den, hvem der er Eder det Dyrebareste, er maaskee ikke fjernt. Syng en munter og glad Sang for at feire dette lykkelige Gjensyn."

„Hvor er han, hvor er han?" spurgte Sobeide levende.

„Han er skjult i Nærheden," svarede Prindsessen ganske sagte, da hun havde bemærket Alaeddin, „og tab intet Ord af vor Samtale."

Sobeide formaaede neppe at skjule sin Henrykkelse og sang en saa yndig Sang, og spillede paa en saa yndig Maade, at Alaeddin sprang frem og trykkede hende til sit Hjerte. Sobeide og hendes Mand faldt afmægtig i hinandens Arme. Prindsessen gjorde sig Umage for at hjælpe dem, sprøitede dem med Rosenvand og da de igjen vare komne til sig selv ønskede hun dem til Lykke til deres Gjenforening.

„Vi takke Eder for vor Lykke," sagde Alaeddin. Derpaa saae han omt paa sin Hustru og sagde:

„Du lever altsaa endnu, min elskede Sobeide!"

„Jeg har aldrig ophørt at leve," svarede hun med en bevæget Stemme, „og at sukke efter det Øieblik, der skulde forene os igjen. En mægtig Aand unddrog mig din Kjærlighed, og den Skikkelse Du holdt for mig var Billedet af en anden Aand, der antog min Vext og mine Træk og anstillede sig død. Da Du havde begravet ham, steeg han strax op igjen, og kom tilbage til hans Herskerinde, Prindsesse Husn Mariam, min Velgjørerinde, som Du her seer for Dig. Da jeg slog Øinene op og saae mig hos hende, spurgte jeg hvorfor man havde ført mig herhen. Hun forklarede mig derpaa:

„Skjæbnen har ogsaa bestemt mig, at blive Alaeddin Abusch Schamats Hustru, vil I dele hans Hjerte med mig? Jeg har netop opdaget ved min Kunst, at en svær Ulykke svæver over hans Hoved. Da det er umuligt at afvende samme, saa har jeg idetmindste villet unddrage Eder Synet deraf, og lade Eder bringe herhen, for at vi gjensidig kunne trøste os over en Adskillelse, der kun varer en bestemt Tid." Jeg har altsaa opholdt mig hos denne elskværdige Prindsesse indtil det Øieblik, hvor jeg nu gjensinder Dig her."

Prindsessen vendte sig herpaa til Alaeddin, og spurgte ham, om han var besluttet paa at tage hende til Hustru.

„Naadige Frue," svarede han, „jeg er en Muselmand og I en Christen."

„Guds Godhed har fjernet denne Hindring," sagde Prindsessen, „det er allerede atten Aar siden, at jeg, gjennemtrængt af Islams Grundlære, anerkjendte den for den eneste sande Religion."

„Jeg ønskede," sagde herpaa Alaeddin sukkende, „at vende tilbage til Bagdad."

„Det er ogsaa Skjæbnens Villie," vedblev Prindsessen, „og snart vil Eders Ønske blive opfyldt. Ovrigt kan jeg meddele Eder Ting, der vil opfylde Eder med Glæde. Vid, Herre, at I har en attenaarig Søn ved Navn Aslan, der indtager Eders forrige Plads hos Kaliffen. Ondskabens og Troløshedens Væv ere tilintetgjorte. Gud har ladet falde tilbage paa den Skyldige den fortjente Straf for hans Forbrydelse. Man har opdaget den, der har begaaet Tyveriet paa Kaliffens Klenodier. Det er den berygtede Komakom, der nu sidder i Lænker. Vid ogsaa, at det er mig, der har sendt Eder den kostbare Steen, som I har funden i en lille Læderpung i Eders Boutik. Det er mig, der har givet Skibscapitainen Befaling til at bringe mig denne kostbare Steen tilbage og at føre Eder til mig. Denne Capitain vilde gifte mig, men jeg meddeelte ham, at jeg aldrig vilde have ham til Mand, naar han ikke bragte mig Stenen og tillige førte sammes Eiermand til mig. Jeg gav ham hundrede Punge til at kjøbe hiin tilbage med og lod ham reise, forklædt som Kjøbmand. Da Kongen, min Fader, efterat have ladet Eders fyrgetyve Landsmænd halshugge, ogsaa vilde halshugge Eder, da var det mig, der reddede Eders Liv ved den gamle Nonne.

„Ak," udraabte Alaeddin, „hvormeget har jeg ikke Eder at takke for, Eders Haand vil sætte Kronen paa alle Eders Velgjerninger."

Efterat Prindsessen i Alaeddiens Nærværelse havde fornyet sin Troesbekjendelse og hendes Bekjendelse til Muhameds Religion, bad han hende om, at gjøre sig bekjendt med den kostbare Steens Egenskaber, og hvorledes hun var kommen i Besiddelse af samme.

„Herre," gjensvarede Prindsessen, „denne Steen besidder fem Egenskaber, der til beleilig Tid og Sted kan komme os til Nytte. Min Faders Moder var indviet i alle Trylleriets Kunster, forstod de meest forviklede Ting, og kunde efter sit eget Behag naae til enhver Konges Skat paa Jorden. Hun fandt tilfældig denne Steen imellem en Skat, hvor den blev gjemt med den største Omhyggelighed. Da jeg havde fyldt mit fjortende Aar, lod man mig læse Evangeliet, men da jeg overalt gjenfandt Navnet Muhamed (som Gud vil lade overøse med Naade og Velsignelse), i Pentateuchens hellige Bøger i Evangelierne, Psalmerne*) og i Koranen, saa blev jeg aldeles overbeviist om, at Muselmændenes Religion var den eneste sande. Min Bedstemoder gav mig, da hun blev syg, denne kostbare Steen og aabenbarede mig dens fem Egenskaber. Da min Bedstemoders Sygdom tog til, besøgte hun min Fader, som bad hende om, formedelst hendes Kunst, at forkynde ham hans Skjæbne og især den Maade, paa hvilken han skulde dø."

„Min Søn," sagde hun til ham „det var bedre for Dig at Du ikke blev gjort bekjendt med din Fremtid, men da Du ved din Bøn tvinger mig til at sige Dig Sandheden, da vid, at Du skal falde for en Fremmeds Haand, der kommer hertil fra Alexandrien."

Min Fader svor nu, at ville dræbe alle de Indbyggere fra Alexandrien, der faldt i hans Hænder. Han lod Skibscapitainen komme, der har bragt Eder hertil, og befalede ham, at anholde alle de muselmanske Skibe, som han mødte, og at dræbe alle Fanger, der

*) Muhamedanerne holde disse Skrifter i deres nuværende Form for forfalskede, og tro at alle Henvydninger paa Muhamed med Forsæt vare blevne fjernede fra disse.

vare fra Alexandrien, Denne umenneskelige Skibscapitain fuldbyrdede denne Befaling kun alt for strængt, og har allerede dræbt saamange Muselmænd, som han har Haar paa Hovedet.

Efter min Bedstemoders Død vilde jeg udforske, hvem den Person var, som Himlen havde bestemt mig til Mand, og ved min Kunsts Hemmelighed opdagede jeg, at det skulde være Alaeddin Abusch Schamat, Kaliffen Harun Alraschids Fortrolige og Ven."

Forbauset og rørt over denne Tale, bevidnede Alaeddin sin Glæde derved, at han vilde være Prindsessens Mand, da hun havde ydet ham saa store Tjenester, og hvem Himlen havde begunstiget saa meget. Han vedblev imidlertid at ville reise hjem til Bagdad, og Prindsessen sagde, at hun vilde forberede Alt til hans Afreise. Hun førte ham af Veie, der kun vare kjendte af hende alene, hen til Paladset, indelukkede ham i et af sine Værelser og begav sig derpaa til sin Fader.

Denne Fyrste sad netop ved Bordet og meget forstemt. Han indbød hende til at holde sig med Selskab, og Husn Mariam indvilligede heri. Kongen fjernede alle Tilstedeværende, og Prindsessen benyttede Leiligheden og fyldte hans Glas saa ofte, at han blev beruset. Endelig bød hun ham en Drikkeskaal, i hvilken hun havde hældt et Sovepulver, og Kongen havde neppe tømt denne, førend han faldt baglænds om paa Stolen. Hun ilede nu til Alaeddin og meddeelte ham, hvad hun nu havde gjort. Alaeddin lod sig føre hen i Fyrstens Værelse, bandt Hænder og Fødder paa ham og lod ham indaande et Pulver, der igjen ophævede Virkningen af det forhen nydte. Høist forbauset saae Kongen at han var lænket og en Fremmed staae ved Siden af sig.

Alaeddin bebreidede ham hans Grusomhed imod Muselmændene og sagde, at det eneste Middel, hvor-

med han kunde udsone en saa stor Brøde var den, at antage Islams Tro. Men Kongen forkastede dette med Afsky og hengav sig til Forbandelser imod Muhamed. Da kunde Alaeddin ikke længere udholde sin Vrede og gjennemborede ham med sin Dolk. Derpaa skrev han et aabent Brev, i hvilket han korteligen fremstillede, hvad der netop nu havde tildraget sig her, og paa hvilken forunderlig Maade at Gud havde straffet Kongens Grusomhed, og lagde dette Brev paa Ligets Pande.

Husn Mariam havde imidlertid bemægtiget sig de store Kostbarheder, og tænkte nu paa deres Flugt. Hun tog den kostbare Steen, og viste Alaeddin en Sopha, der var indgravet paa en af Fladerne; denne Flade rev hun en Smule, og øieblikkelig kom en Sopha tilsyne for dem. Hun satte sig først paa den, lod Alaeddin sætte sig paa den ene og Sobeide paa den anden Side af sig og sagde:

„Som en Følge af den Magt, der er over denne Steen, ønsker jeg at denne Sopha hæver sig i Luften!"

Strax svævede de henover en dyb Dal, og da Prindsessen nu dreiede den Flade paa Stenen, hvor Billedet af Sophaen var, imod Jorden, og de fire andre Flader imod Himlen, saa daledе de hurtigt ned i Dalen. Herpaa gned Prindsesien den Flade, der forestillede et Telt og strax viste der sig et prægtigt Telt, under hvilket de søgte Ly.

Den Dal, hvor de befandt sig, indeholdt ikke noget Vand, derfor dreiede Prindsessen den Flade paa Stenen der forestillede en Flod ned mod Jorden, og ønskede at der maatte komme Vand. Strax strømmede Vandet til hendes Fødder, og efterat de havde vadsket og renset sig i det klare Vand, forrettede de deres Bon og stillede deres Tørst. Herpaa gned Prindsessen den Flade paa Stenen der forestillede et fuldstændig dækket Bord og

straz stod et saadant foran dem besat med de kostbareste og lækkreste Retter.

Da Kongens Son den følgende Morgen traadte ind i sin Faders Værelse, fandt han ham i sit Blod, og læste den af Alaeddin skrevne Seddel. Fuld af Forbauselse og Uvillie, søgte han straz sin Søster, men da han ikke fandt hende begav han sig hurtigt til Kirken for at adspørge den gamle Nonne. Da han fik at vide af hende, at hun siden igaar hverken havde seet Prindsessen eller Alaeddin, forsamlede han et stort Antal Soldater, fortalte dem hvad der var passeret og befalede dem straz at bestige Hestene og indhente Flygtningerne. Han satte sig i Spidsen for Toget, og de forfulgte dem saa hurtigt at de snart saae Dalen og ankom der, samt saae Teltet hvor Prindsessen udhvilede sig tilligemed Alaeddin og Sobeide. Mariam bemærkede først Faren og gjenkjendte sin Broder i Spidsen for en Skare Ryttere, der udstødte truende Skrig. Straz kaldte hun paa Alaeddin og spurgte om han kunne byde alle disse Folk Trods. Alaeddin svarede, at det kunne ikke engang den Tappreste og han havde aldrig haandteret noget Vaaben. Men Prindsessen gned det Billede paa Stenen, der forestillede en Rytter og straz sprængte En afsted imod Forfølgerne der jagede dem paa Flugten med stærke Sabelhug.

Efterat Alaeddin herpaa havde besluttet sig til først at reise til Alexandrien, satte de dem alle paa Sophaen og paa et Trylleord fra Prindsesse Mariam vare de paa Dieblikket der. Alaeddin førte dem paa Dieblikket til sin Boutik og hans Bolig, og gik ud for at gjøre Indkjøb. Da mødte ham den fra Bagdad hjemvendte Ahmed Aldanaf. Stor var Glæden over deres Gjensyn som og Alaeddins for de gode Efterretninger han modtog om sin Søn Aslan. Han tog Ahmed Aldanaf

med sig og fortalte ham hans forunderlige Eventyr. Omendskjøndt Kaliffen havde kaldt Alaeddin tilbage, begav denne sig dog, efterat han havde solgt sin Boutik med hans Koner og Venner ved Hjælp af Sophaen først til hans Forældre i Kairo. Disse havde begrædt ham som død og vilde ikke mere slippe den gjenfundne Søn. Men Alaeddin sagde:

„Jeg kan ikke mere udholde Adskillelsen fra min Søn Aslan."

Efterat han derpaa havde opholdt sig hos dem tre Dage, tiltraadte han sin Reise til Bagdad paa Trylle-sophaen, og tog ogsaa sin Moder og Fader med. Ahmed Aldanaf skyndte sig at give Kaliffen Underretning om Alaeddins Tilbagekomst og Kaliffen kom ham hurtigt imøde ledsaget af hans Søn Aslan og modtog ham med aabne Arme.

Paa Kaliffens Befaling blev Tyven Ahmed Komakom fort frem. Da han kom tilstede sagde Kaliffen til Alaeddin:

„Tag nu selv Hævn over din Fjende!"

Og strax trak Alaeddin Abusch Schamat sin Sabel og kløvede Komakoms Hoved. Kaliffen lod endnu Kadien og Vidnerne kalde og underskrev selv Alaeddins Giftermaalstilladelse med Mariam. Derpaa foranstaltede han store Fester overøste Alaeddin og Aslan med Naades- og Æresbevisninger og Alle henlevede deres Liv i Lykke og Enhed indtil deres Venners Adskillelse ogsaa hjemsøgte dem.

Den vise Heykar.

Historien om den vise Heykar høre til de ældste Sagn. Som Sencharibs af Asyrien og Ninives første Mini-

ster, regjerede Heykar alene det hele Rige. Han forbandt med denne Magt stor Klogskab og Viisdom, men den qvælende Tanke at være barnløs, forstyrrede altid hans Roe. Forgjæves havde han giftet sig med sex Koner og han nærede intet Haab mere nogensinde at faae en Arving til hans Navn og høie Rang. En Dag beklagede han ogsaa sin ulykkelige Skjæbne for de forsamlede Vise, Sandsigere og Stjernetydere. De raadede ham til at gjøre sig Guderne behagelig ved Offere. Men forgjæves fulgte Heykar deres Raad og af Fortvivlelse derover afsvor han de svage hedningske Guder, og henvendte sig i en brændende Bøn til den eneste Gud. Paa hans Bønner tilraabte ham en Stemme fra Himlen:

„Heykar, fordi Du først har bragt Afguderne Offer, skal Du til Straf derfor blive uden Afkom, men Du kan antage Dig din Søsters Søn i Barns Sted og gjøre ham til din Arving."

Heykar gjorde dette og lod sin Søstersøn Nadan, der endnu var et Pattebarn, pleie paa det Omhyggeligste og opdrage, saa at han efter faa Aars Forløb allerede var bevandret i Videnskaberne.

Kong Sencharib saae imidlertid med Sorg sin Minister blive ældre og sagde en Dag til ham:

„Du troeste og oprigtigste af alle Venner hvis Erfaring og Viisdom udgjør mit Riges Lykke, allerede ophobe sig Aarene paa dit Hoved og med Smerte seer jeg en uundgaaelig Adstillelse er nær. Hvem fortjener nu at blive din Efterfølger i min Tiltroe og hvem vil som Du blive mit Riges Støtte?"

„Herre," svarede Heykar, „jeg har antaget mig min Søstersøn Nadan i Barns Sted og oplært ham, da han endnu var ung, i alle Videnskaber med hvilke jeg selv er bekjendt."

„Saa lad ham komme hen til mig," sagde Sencharib, „og finder jeg ham skikket til at bestyre mit Rige, saa indsætter jeg ham strax i dit Embede, for at din Alder kan nyde den nødvendige Roe. Du beholder ved mit Hof alle Forrettigheder af den Rang som Du saalænge har beklædt formedelst din Dyd. Maatte de Dage, min kjære Heykar, som Du endnu har tilbage kun bringe Dig Fred og Ære."

Af hans Onkel ført frem for Kongen af Assyrien, kastede Nadan sig ærefrygtsfuld ned og med nogle passende i en tillige ædel og beskeden Tone udtalte Ord, indtog han Monarken for sig, at han strax sagde til Veziren:

„Vise Heykar, denne unge Mand synes at fortjene Æren af at kaldes din Søn og ligesom Du har tjent mig og min Fader Sarchadon, saaledes skal ogsaa din Søn tjene mig, og varetage mit Riges Vel." Heykar takkede vort, bad Sencharib om at see igjennem Fingre med de Feil hans Neveu skulle begaae som en Følge af sin Ungdom, og gik derpaa hjem med Nadan. Her foreholdt han ham endnu engang de gode Lærdomme som han i Mængde havde bibragt ham siden Ungdommen. Heykar var af den Mening at hans Neveu havde fast indpræget sig disse, og havde ikke den ringeste Mistanke om, at al den Omhyggelighed han havde anvendt paa hans Opdragelse skulde blive gjengjældt med den groveste Utak. Efterat han nu havde taget sin Afsked fra sine offentlige Embeder, trak han sig tilbage i sit Hjem og overlod ogsaa Nadan Bestyrelsen af sin Formue, hvorfor han gav ham en uindskrænket Fuldmagt.

Magten gjør at man bliver stolt. Nadan der nu havde fri Raadighed over sin Onkels umaadelige Skatte begyndte snart at foragte sin Velgjører. Ligesaa ufor-

skammet som utaknemmelig, vovede han endog offentlig at haane ham.

„Min Onkel," hørte man ham sige, „er af Alderdom bleven barnagtig, den Stakkel forstaaer ikke mere at varetage Livets Anliggender."

Derhos slog han hans Slaver, solgte hans Eiendomme og Heste og ødelagte paa en dumdristig Maade den langsomt erhvervede Formue. Vred herover jagede Heykar ham bort fra Huset og meldte Kongen det Passerede, hvilken erklærede Nadan, at medens Heykar levede, skulle Ingen udøve den ringeste Magt i hans Huus. Den gamle Vezir søgte at lindre sin Smerte idet han tog en yngre Broder til Nadan ved Navn Ebnasadam til sig, og overlod ham Bestyrelsen af sine Godser. Nadan svor derpaa at ville hævne sig paa Onkelen, og tænkte fra dette Øieblik af, kun paa Midler til at lægge ham en Snare. Til den Ende skrev han til Kong Akis i Persien følgende Brev:

„Held og Ære over Persiens Konge fra Sencharib, Kongen over Asur og Ninive. Saasnart Du modtager dette Brev, da drag hurtigt til Sletterne ved Baschrin, hvor jeg uden Kamp vil overgive Dig mit Rige og min Hovedstad."

Et lignende Brev blev skrevet til Kong Pharao i Ægypten. Nadan skrev ganske som hans Onkel, og for at gjøre Skuffelsen fuldstændig, paatrykte han Heykars Segl i Brevene og kastede derpaa begge Brevene i det kongelige Slot. Herpaa opfandt han endnu et tredie Brev fra Sencharib til Heyker af følgende Indhold:

„Forsaml næste Torsdag alle vore Tropper slagfærdige i Sletterne ved Baschrin. Ved min Ankomst der, befal straks Soldaterne at gaae los paa mig og mit Følge ligesom paa en Fjende, for at Gesandterne fra Kong Pharao i Ægypten der, som Du veed, op-

holder sig nu ved mit Hof, af denne Maneuvre kunne lære at kjende vor Hærs Dygtighed og komme til at frygte os."

Denne Skrivelse lod Nadan en Slave i Slottet bære til Heykar.

Imidlertid fandt man de to Breve til Kongerne i Persien og Ægypten og overleverede Sencharib dem. Fuld af Forbauselse og Vrede over deres Indhold, viste han dem til Nadan, der med hyklet Forlegenhed, og ligesom denne Tilstaaelse kostede ham meget, gjenkjendte sin Onkels Haand og Segl.

„Hvad har jeg da gjort Heykar," udraabte Kongen, „at han gjengjælder mine Velgjerninger med en saadan Troløshed!"

„Herre," gjensvarede den snedige Nadan, „bedrøver Eder ikke fortidligt, men vent til Gjerningen overbeviser Eder om Heykars Forræderi. Kun i Sletterne ved Baschrin vil denne Hemmelighed opklares."

Paa Nadans Opfordring begav Sencharib sig om Torsdagen med de Store ved sit Hof, et talrigt Følge og hans Huustropper, sig til Sletterne ved Baschrin, hvor han saae Heykar i Spidsen for en Armee i Slagorden. Neppe blev denne Kongen vaer førend han i sin Tjenesteiver og i den Mening kun noiagtig at efterkomme sin Herres Befalinger, gav Soldaterne et Tegn til at styrte løs paa Kongens Følge. Denne kunne som Vidne til denne Opførsel af hans Vezir, hverken skjule sin Forundring eller Vrede.

„I seer nu med egne Øine," sagde Nadan, „hvad den forræderiske Heykar er istand til at foretage sig imod Eders Majestæt. Men vær ganske ubekymret vend tilbage til Eders Slot og overlad det til mig at føre den Skyldige lænket frem for Eder."

Sencharib fulgte dette Raad og Nadan ilede til sin Onkel, til hvem han i Kongens Navn sagde:

„Hans Majestæt er meget tilfreds med den Nøiagtighed, hvormed I har opfyldt hans Befalinger. Nu skal I lade Tropperne gaae hjem og derpaa fængslet ved Hænder og Fødder med Lænker fremstille Eder for hans Throne, for at de ægyptiske Gesandter, der nys vare Vidne til Eders Magt ogsaa kan være Vidne til Eders Underdanighed. Heykar besvarede denne snedige Tale med en ny Forsikkring om hans ubetingede Lydighed imod Sencharib, lod sig strax binde ved Hænder og Fødder og derpaa af Nadan føre til det kongelige Slot, hvor han i den dybeste Ydmyghed bøiede sig med Panden til Jorden. Sencharib foreholdt ham med Hæftighed hans Utak og foreholdt ham de to Breve, som han skulde have skrevet til Kongerne af Ægypten og Persien og hvilke begge vare forsynede med hans Segl. Ved Synet af disse tabte Heykar Besindelsen, hans Lemmer zittrede krampagtig, Tungen hang fast i Ganen og han kunne ikke frembringe noget Ord. Den forbittrede Konge, der udtydede denne Taushed til Heykars Skade befalede at føre ham til Døden, medens Nadan, der forenede Ryggesloshed med den største Ondskab overøste sin Onkel med Forhaanelser.

„Elendige Heykar," vovede han at tilraabe ham, „Hvad Nytte har Du nu af dine Skurkestreger? Hvilken Løn venter Du af de Rænker, som Du har smedet imod din Herre og Velgjører."

Imidlertid kom Skarpretteren, der hed Abu Someika. Kongen befalede ham at gribe Heykar og afhugge hans Hoved foran hans egen Huusdør. Heykar kom nu til sig selv og sagde:

„I har befalet min Død, og jeg agter min Konges Villie, men jeg er uskyldig og beder nu om den

Naade at man overgiver mine Slaver mit Liig, for at de kunne begrave det.“

Kongen indvilgede heri og da Heykar saae Øieblikket til hans Henrettelse var kommen, befalede han sin Hustru at forsamle endeel unge Slavinder, og at lade dem føre sig prægtige Klædninger, samt at komme til ham i Forening med disse, for at begræde hans Død. Tillige indskjærpede han hende at dække et Bord med Spise og Viin i Overflødighed for Abu Somaika og hans Følgesvende. Heykars Hustru gjennemskuede formedelst sin store Skarpsindighed strax Øiemedet med denne Befaling, som hun tro efterkom. Da derfor Bøddelen kom med hans Folk, fandt de et kostbart Maaltid og de udsøgteste Vine. De overlode sig ganske til Maaltidets Glæder og bleve snart berusede. Heykar havde ventet paa dette Øieblik med Utaalmodighed, han tog Abu Somaika til Siden og sagde til ham:

„Erindrer Du de Dage, hvor Sencharibs Fader Sarchadon befalede at Du skulde dø. Du veed at jeg dengang holdt Dig saalænge skjult, indtil Kongens Vrede havde lagt sig. Sarchadon beklagede snart Tabet af Dig og blev glad over at see Dig igjen. Saaledes har Du altsaa mig at takke for dit Liv. Forglem ikke dette Abu Somaika og gjør idag for mig hvad jeg dengang gjorde til din Redning. Jeg er et Offer for Bagtalelse, Kongen er ført bag Lyset, og begræder maaskee allerede imorgen min Død. I mit Huus findes der et, af Ingen kjendt, underjordisk Værelse, lad dette blive mit Tilflugtssted, saa at min Kone alene er vidende om denne Hemmelighed. En af mine Slaver, der har fortjent Døden, formedelst en begaaet Forbrydelse, befinder sig netop i dette Fængsel og maae strax føres bort samt føres mine Klæder og henrettes istedetfor mig. Dine Folk ere berusede og ville ikke bemærke

denne Forvexling. Herpaa overgiver Du Liget til mine Slaver for at de kunne begrave det, saaledes som Sencharib har tilladt det. Paa denne Maade vil Du gjøre Dig evig forbunden af mig og paa samme Tid tjene Kongen og Heykar."

Abu Someika var ingen Utaknemmelig, han gjorde nøiagtig hvad hans gamle Velgjører bad ham om, og Listen lykkedes. Man underrettede strax Kongen om, at hans Minister havde ophørt at leve. Heykars Hustru, som alene kjendte hans Tilflugtssted, steeg kun engang om Ugen ned til ham for at bringe ham Levnetsmidler. Snart udbredte sig i Ninive og Provindserne det Rygte, at Kongen havde ladet sin første Minister henrette. Smerten derover yttrede sig i det hele Rige:

„Dydige Heykar," raabte man overalt, „hvormeget beklage vi ikke dine Talenter Kundskaber og Viisdom! I hvilket Forfald vil Riget nu ikke komme!"

Sencharib følte ogsaa snart hvor stort et Tab han havde lidt, og Angeren afpressede ham unyttede Taarer. For at give et offentligt Beviis paa sin Smerte, befalede han Nadan at forsamle alle sin Onkels Venner, at anlægge Sorgedragter tilligemed disse, og at holde et Gravøl til Heykars Minde. Den skjændige Nadan forsamlede derimod et Antal unge Døgenigter af samme Slags som han selv var og udøvede i Forening med disse de groveste Udsvævelser i selve hans Onkels Huus, hvis Enke ikke engang blev forskaanet for deres Raahed. Den ulykkelige Heykar hørte denne Larm i sit Tilflugtssted, og vendte sig i en brændende Bøn, der kun blev afbrudt ved hans Suk, til Gud. Abu Someika kom ofte om Natten til ham, og hans trøstelige Tale lettede Fangens Marter.

Imidlertid udbredte Efterretningen om Heykars Død

sig hurtigt til Nabolandene. Allerede længe misundelige paa Ninives gode Tilstand, glædede alle Kongerne sig derover. De kjendte af Erfaring den Overvægt, som Heykars vise Politik udøvede paa Assyriens Rige. Nu, gjort modige ved en saa frygtet Modstanders Død, løftede Kongen af Ægypten først Krigsbanneret, og søgte et eller andet Paaskud til at begynde Fjendtligheder imod Sencharib. Til den Ende tilskrev han ham følgende Brev:

„Ægypten er Verdens Moder, alle Folk beundre dets stolte Bygninger, men jeg vil endnu gaae videre end Pharaoerne, mine Forfædre, og bygge et Slot, der naaer fra Jorden til Himlen. Findes der i dit Rige en Bygmester, som forstaaer at udføre dette Underværk og tillige fortrinligen løse de vanskeligste Opgaver, da send mig ham, og jeg lover da at ville give Dig i tre Aar Ægyptens Indkomster. Er dette derimod ikke Tilfældet, da har Du at udrede til mig i tre Aar Assyriens Indkomster."

Sencharib blev vred over dette Brev, men alligevel var en Beslutning nødvendig og Forlegenheden begyndte. Efterat han havde meddeelt de Store ved Hoffet dette forunderlige Forlangende af Kongen af Ægypten, og havde overbeviist sig om at Ingen vilde overtage Besvarelsen af samme, saa sammenkaldte han en stor Forsamling af lærde Mænd.

„Hvo iblandt Eder," spurgte han, „vil gaae til Pharaos Hof og løse hans Opgave?"

Forvirret stode Alle der.

„Der var i Eders Land kun en eneste Mand," sagde de, „der havde kunnet formaae at besvare disse spidsfindige Spørgsmaale, og denne Mand var den vise Heykar. Ingen af os kan erstatte ham, hans Neveu

Nadan, hvem han har meddeelt sin Viisdom, kunde alene være istand til at løse saadanne Vanskeligheder."

Da Nadan blev adspurgt, noiedes han med at give det Svar, at Pharaos Forlangende var affindigt og at man maatte overlade ham til hans Drømmerier. Ved disse Ord følte Sencharib først det store Tab han havde lidt ved Heykars Død. Han forlod sin Throne, satte sig i Aske og Taarestrømme flød fra hans Øine. Abu Someika var Vidne til Kongens Smerte, og sluttede deraf, at Timen til den ulykkelige Vezirs Befrielse endelig var slaaet. Han nærmede sig altsaa ærefrygtsfuld til Monarken og faldt ned for hans Fødder.

„Herre," sagde han, „befal min Død."

„Hvad har Du da forbrudt," spurgte Sencharib forbauset."

„Enhver Undersaat," fortsatte Abu Someika, „der ikke adlyder sin Fyrste, fortjener Døden, og jeg har været Eder ulydig."

Nu fortalte han, hvorledes han, overbeviist om Heykars Uskyldighed, havde henrettet en strafbar Slave istedetfor ham, tilføiende:

„Heykar er endnu levende, og naar I tillader det, vil jeg øieblikkelig bringe ham til Eder."

Denne Tale gjorde et forunderligt Indtryk paa Kongen. I Begyndelsen vilde han ikke troe sine Øren, men derpaa overtydet ved Abu Somaikas gjentagne Bekræftelser, overlod han sig til den ustrømteste Glæde. Det første Ord han sagde var Befaling til at føre Heykar hen til sig. Den ædelmodige Abu Someika befandt sig allerede ved Døren til det underjordiske Fængsel.

„Befrielse," tilraabte han Heykar, saasnart han saae denne. „Befrielse."

Nu fortalte han ham hvad der havde tildraget sig, og Begge skyndte sig til Kongen.

Sencharib kunde ikke uden Medlidenhed see paa sin gamle Vezirs udtærede Skikkelse. Han sprang op, ilede ham imøde og sluttede ham grædende i sine Arme.

„Gud være lovet," udraabte han, „at han har udrevet Dig fra Dødens Arme, og gjengivet Dig til mit Venskab."

„Min Unaade," fortsatte Heykar, „var et Værk af en troløs Utaknemlig. Jeg tog et Palmetræ til min Alderdoms Støtte, og dette styrtede løs paa mig og kastede mig til Jorden. Imidlertid har Himlen opholdt et, til Eders Tjeneste helligt Liv; forband altsaa enhver Sorg, og overlad mig Regjeringens Byrde."

„Jeg ventede mig ikke noget Ringere af din Iver," svarede Sencharib, „men de første Dage af din Frihed skal Du blot udhvile Dig."

Heykar tog nu Afsked fra Kongen, der paany gav ham de meest rørende Beviser paa hans Venskab. Den tro Abu Someika blev ført en Æreskappe og overøst med rige Gaver. Nadan derimod, der var Vidne til dette Optrin vidste for Skræk og Uroe ikke, hvad han skulde gjøre eller lade. Imidlertid vare de Dage, som Heykar havde bestemt til at udhvile sig, forløbne, og han viste sig med alle Tegn paa hans tidligere Stilling igjen for Sencharib, der modtog ham meget forekommende, lod ham tage Plads ved hans Side og viste ham Pharaos Brev. Tillige meddeelte han ham, at allerede mange Assyrer vare flygtede til Ægypten, af Frygt for at maatte bidrage til den af Pharao forlangte Afgift.

„Velan," udbrød Heykar, da han havde læst Brevet, „jeg vil reise til Ægypten, og ikke alene lover jeg, igjen at bringe Flygtningene tilbage, men ogsaa at tvinge Pharao til selv at betale den Afgift, han vil have af

os. Til de nødvendige Forberedelser ved min Reise, bruger jeg fyrgetyve Dage.“

Den henrykte Sencharib havde fuldkommen Tiltro til sin kloge Vezirs Behændighed, og Pharaos anmassende Udfordring syntes ham nu kun en forfængelig Spydighed, der for Heykars prøvede Viisdom selv maatte opløse sig til et Intet.

Ved hans Tilbagekomst til sin Bolig, lod Heykar kalde Jægere og paalagde dem, at forskaffe ham to levende Ørne, hvilket ogsaa skete. Tillige lod han gjøre to Kasser af noget meget let Træ og to Silkestrikker, der vare totusinde Alen lange. Da han havde disse Gjenstande, lod han sig bringe to smaae Drenge, som han daglig øvede i at holde sig opreist i de to, ved Ørnenes Kloer fastgjorte Kasser, saaat disse Fugle, idet de svang sig i Veiret, løftede Drengene med, medens Heykar holdt den anden Ende af Strikken i Hænderne. Denne Øvelse blev hyppigt gjentaget og Ørnene vænnede sig mere og mere dertil. De bleve fodrede med Bedekjød, hvilket gjorde dem meget stærke. Heykar havde underrettet Drengene om, at de, medens de svævede i Luften, skulde raabe af alle Kræfter:

„Bring os Steen og Muurkalk, for her at kunne bygge Pharao et Slot. Vi vente kun derpaa. Skynd Eder dog, det er uhørt at lade os være saa ledige her.“

Vis paa Følgerne af hans Opdagelse, begav Heykar sig til Kongen, for at anstille en Prøve i hans Nærværelse. Sencharib gik derfor, ledsaget af de Store ved Hoffet, til en nærliggende Slette, og blev saa glad over denne snilde Opfindelse af hans Vezir, at han omfavnede ham i det hele Hofs Paasyn, tildeelte ham nye Æresbeviisninger og strax tillod ham at reise til Ægypten. Underrettet om den forestaaende Ankomst af den assyriske Gesandt, sendte Pharao ham hans fornemste

Embedsmænd imode, der ledsagede ham med stor Pragt til deres Monarks Slot. Heykar kastede sig ærbødigt ned for ham og begyndte:

„Herre! Kong Sencharib, min Herskер, hilser Eder. Jeg er den af hans Slaver, der skal besvare Eders Spørgsmaal. I har skrevet til ham, at ville bygge et Slot, der skulle naae fra Himlen til Jorden, og hvilket jeg med Guds Bistand og under Forudsætning af Eders høie Tilladelse vil gjøre. Skulde det mislykkes mig eller lader jeg et eneste Spørgsmaal ubesvaret, saa vil min Herskер give Eder Indkomsterne i tre Aar af hans Rige. Opfylder jeg derimod Eders Betingelser, da har I at udrede denne Afgift til ham. Ægyptens Beherskер, dette var Eders Løfte og I vil holde det."

Den simple Beskedenhed og den sikkre Tone hvormed disse Ord bleve fremførte, overraskede Pharao i den Grad, at han ønskede at vide Navnet paa Sencharibs Gesandt.

„Jeg hedder Abimakam," fortsatte Heykar, „og er kun en af de Ringeste i Kongen af Assyriens Lande."

„Kunde da din Herre," spurgte Pharao, „ikke overdrage en mere anseelig Mand denne vigtige og vanskelige Sendelse til mig."

„Himlen," gjensvarede Heykar, „sætter ofte den Mægtige i Forbauselse ved Svaghed."

Med disse Ord havde den første Sammenkomst en Ende. Ægyptens Konge lod den assyriske Gesandt, tilligemed hans Følge, føre til de for ham indrettede Værelser, hvor de fandt enhver Bequemmelighed. Den tredie Dag derefter blev Heykar kaldt til Pharao, der, omgiven af de Store ved hans Hof, sad iført sin kongelige Kappe paa Thronen. Saasnart Sencharibs Miniſter blev ført ind, sagde Kongen levende til ham:

„Betragt denne Forsamling Abimakam, og sig mig uden at betænke Dig, hvem jeg ligner i Forening med disse Store ved mit Hof."

„Herre," gjensvarede Heykar, „I ligner et Guddomsbillede og Eders Hofmænd ligner dets Præster."

Kongen var tilfreds med dette Svar og afskedigede ham med den Befaling, at komme igjen den næste Morgen. Pharao havde iført sig en rød Klædning og hans Omgivelse var klædt i hvidt.

„Hvem ligner jeg nu," spurgte han igjen Heykar, „og hvem ligne de Store ved mit Hof?"

„I ligner Solen," vedlev Heykar, „og de Store ved Eders Hof denne Stjernes Straaler."

Heykar blev igjen afskediget og fandt den følgende Dag Ægyptens Konge klædt i rødt, men hans Hofmænd bare derimod Klæder af alle Slags Farver.

„Hvormed sammenligner Du os nu," spurgte Pharao ham.

„Med Maaneden Nisan og de Blomster, der voxe i denne Maaned," gjensvarede Heykar.

„Nu skal Du ogsaa sige mig," vedblev Pharao, „hvormed Du sammenligner din Herster Sencharib og de Store ved hans Hof."

„Gud forbyde!" udraabte Heykar, „at udtale min Herres Navn medens I sidder ned. Kun naar I reiser Eder, kan jeg tale til Eder om Kongen af Asyrien.

Truffen af Gesandtens bestemte Tone, steeg Pharao ned fra Thronen og gjentog sit Spørgsmaal.

„Min Herre," begyndte Heyker, „ligner den almægtige Gud, og hans Tjenere ere som Torden og Lyn. Han vinker, og Uveiret bryder løs, Solen bliver fordunklet, Regnen styrter ned i Strømme og de løsladte Storme forstyrre Maaneden Nisan og dens Blomster."

Dette drøie Svar gjorde Pharao bestyrtet, der

ikke kunde troe, at en simpel Mand vovede at tale saaledes.

„Gesandt fra Assyrien," sagde han, „vær aabenhjertig og sig mig dit sande Navn."

Heykar vilde ikke længere skjule Sandheden og nævnede derfor sit Navn og Stand. Pharao spurgte ham nu, hvorledes det forholdt sig, at man havde udbredt Efterretningen om hans Død. Heykar forklarede ham dette og blev derpaa afskediget under den Betingelse, den næste Morgen at meddele Kongen Noget, som hverken han eller nogen af hans Undersaatter tilforn havde hørt. Saasnart Heykar var alene, skrev han følgende Brev, som han den følgende Dag overrakte Pharao, hvilket havde følgende Indhold:

„Kongen af Assyrien sender Kongen af Ægypten sin Hilsen. En Broder bruger ofte sin Broder, og jeg tager min Tilflugt til Dig, da jeg skal bruge sexhundrede Talenter til min Hærs Udrustning. Jeg haaber Du vil være saa god at laane mig denne Sum."

„Ganske vist," sagde Ægyptens Konge, smilende, „er en saadan Fordring endnu aldrig bleven rettet til mig."

„Alligevel," gjensvarede Heykar, „er dette en Gjæld, til hvis Betaling I har forbundet Eder, ligeoverfor min Herster, og som I snart maae afgjøre."

Pharao begreb Meningen med Heykars Ord og udraabte:

„Dig skulde enhver Konges Tjener ligne. Priset være det evige Væsen, der overøste Dig med Viisdom og har prydet Dig med saamegen Forstand og Kundskab. Imidlertid er der endnu en vanskelig Betingelse for Dig at opfylde, Du lovede at bygge mig et Slot mellem Himmel og Jord"

Heykar fortsatte:

„Javel har jeg det og jeg er rede til at udføre det. Bygmesteren har jeg bragt med mig. Befal blot at holde Stene, Muurkalk og Arbeidere beredte, for at række dem det nødvendige Bygningsmateriale.“

Denne Befaling blev givet og den følgende Morgen gik Pharao med sit hele Hof til en vid Slette, hvor der allerede havde forsamlet sig en talløs Mængde Mennesker, for at see Heykar opfylde sit Løfte. Han kom med de to af ham afrettede Drenge. Kasserne, hvori de to Ørne vare, blevne baarne bagefter ham af hans Folk. Saasnart han var kommen indenfor de opstillede Skranker, tog han de to Ørne ud af deres Buur, lod enhver af Drengene stige ind i en Kasse og efterat han havde bunden samme fast ved Fuglenes Kloer, gav han Slip paa Touget. Strax hævede de dem høit i Veiret, og Drengene raabte nu af alle Livsens Kræfter:

„Hurtigt bring os Steen og Muurkalk, for at vi kunne bygge Kong Pharaos Slot. Værer raske, I Herrer Haandlangere! Vi have allerede ventet længe, det er uhørt at lade os vente saalænge!...“

Medens Drengene gjentoge disse Raab, pryglede nedenfor Folkene iblandt Heykars Følge for den overraskede Mængdes Øine Pharaos Arbeidsfolk idet de sagde:

„Saa gjør dog Eders Pligt Haandlangere!

Saaledes vedbleve de at prygle løs, medens Pharao og hans Hoffolk loe. Imidlertid kunde Ægyptens Konge ikke nægte, at være bleven beskjæmmet, og for at gjøre en Ende paa dette Optrin, sagde han til Heykar:

„Har Du tabt Forstanden? Hvorledes skulde mine Folk bringe saa svære Ting saa høit op i Luften?“

„I Sandhed,“ svarede Heyker, „min Herre Sen-

charib har meget dueligere Arbeidsfolk, thi naar han vil kan han i nogle faae Dage lade opføre to Slotte!"

Pharao følte Stikket af denne Spøgtale og sagde:

„Nuvel, jeg afstaaer fra Bygningen af mit Slot, men bereed Dig til imorgen at svare mig paa forskjellige Spørgsmaale."

Heykar indfandt sig den følgende Morgen i god Tid hos Pharao, der talte saaledes til ham:

„Hvad er det for en Hest i din Herres Stald, der hvergang naar den vrinsker til Ninive, forstrækker mine Hopper saaledes, at de faae Føl i Utide.?"

Heykar sagde, at han strax vilde hente et Svar paa dette Spørgsmaal, gik til sin Bolig, tog en Kat og pidskede den. Naboerne hørte dette Dyrs Skrig, og underrettede Kongen derom, der strax lod Heykar hente og spurgte, hvorfor han mishandlede et værgeløst Dyr saaledes.

„Det er skyldigere end I tror," svarede Heykar, „min Hersker Sencharib havde foræret mig en smuk Hane, der utrættelig udraabte enhver Time om Dagen og Natten, og nu er denne Kat afvigte Nat løbet til Ninive og har dræbt den."

„Dine Ord," fortsatte Kongen, „synes at bevise at din Forstand maae have lidt; hvorledes skulde, o vise Heykar, denne Kat kunne løbe til Ninive i en Nat og komme tilbage i den samme Tid, da Du veed, at der fra min Hovedstad er trehundredeogtredsindstyve Mile derhen?"

„Naar det er Tilfældet," udraabte Heykar, „hvorledes kan I da sige, at Eders Hopper kan høre en Hests Vrinsken i min Konges Stald?"

Pharao søgte nu at bringe Heykar i Forlegenhed paa en anden Maade, og spurgte ham:

„Hvad siger Du om en Bygmester, der bygger

et Slot af ottetusindesyvhundredeogtredsindstyve Stene og der har plantet tolv Træer, hvoraf hvert bærer tredive Grene, og enhver Green en hvid og en sort Drue?"

„Det vil enhver Bonde i Ninive kunne gjætte," sagde Heykar. „Bygmesteren er Gud, Slottet er Aaret og de ottetusindesyvhundredeogtredsindstyve Stene betyde Timerne, hvoraf det bestaaer, de tolv Træer og de to Druer ere Maanederne, Dagen og Natten."

„Fordi Du saa godt har opløst min Gaade," vedblev Pharao, „fordrer jeg endnu en sidste Tjeneste af Dig. Jeg har her en Mollesteen, der er sprungen, vil Du have den Godhed igjen at gjøre den heel!"

„Hvad skulde jeg ikke gjøre for at være Eder til Behag," svarede Heykar, lod en af sine Slaver hente sig en Flintesteen, holdt den hen foran Kongen og sagde:

„I veed, min Fyrste, at jeg her befinder mig i et fremmed Land og ikke har det nødvendige Værktøi hos mig, noies altsaa med at befale en af Eders Arbeidsfolk at gjøre mig af denne Flintesteen en Syl, en Sax og en Fiil, for at jeg kan sætte Eders Mollesteen istand."

Ægyptens Konge kunde ikke afholde sig fra at lee, beundrede mere og mere hans Aands Skarpsindighed, og da han saae, at Sencharibs Minister paa en saa sindig og tilfredsstillende Maade havde løst enhver vanskelig Opgave, var han den Første, der erkjendte sig for overvunden og villig til, paa en ædel Maade, at opfylde de Betingelser, han havde stillet i Udfordringen. Han lod Heykar føre en prægtig Pelts, overøste ham med Foræringer, udbetalte ham de treaarige Indkomster af Ægyptens Land, og efterat han havde tildeelt ham de største Æresbevisninger, befalede han at man skulde

belæsse Kameler med de for Kongen af Ninive bestemte Foræringer.

„Vend hjem i Fred," sagde han til Heykar, „og lad Sencharib i de Foræringer, som jeg sender ham, see et Tegn paa mit Venskab. De ere vel ikke nok, men en Ubetydelighed fornøier Kongerne. Og Du, din Herres Stolthed, vise Heykar, siig ham fremfor Alt, at jeg ønsker ham til Lykke over at eie en saadan Minister."

Sencharibs Gesandt kastede sig ned for Pharao, bevidnede ham hans Erkjendtlighed og bad ham at befale, at alle assyriske Undersaatter, der vare udvandrede til Ægypten, skulde vende tilbage til deres Hjem.

Denne Befaling blev straxt givet og Heykar tog endelig tilfreds Afsked fra den ægyptiske Konge. Sencharib kom ham, ved Efterretningen om hans Hjemkomst, imøde, og udgod ved Synet af ham Glædestaarer; han overlod sig ganske til Venskabets og Taknemmelighedens Udgydelser, kaldte ham sin Fader, sin Støtte, sit Herredømmes Ære, sit Riges Redningsmand, bad ham om selv at bestemme Belønningen for hans Fortjenester, og lovede at tilstaae ham Alt, om han endog forlangte selve Kronen.

Heykar fortsatte:

„Herre! min eneste Ærgjerrighed var at tjene Eder og den er nu tilfredsstillet. Altsaa ikke for mig modtager jeg Eders Velgjerninger, men at jeg endnu glæder mig ved Livet, derfor takker jeg som I veed alene Gud og den ædelmodige Abu Someika. Overtag derfor denne Taknemmeligheds Gjæld istedetfor mig, og jeg vil stedse velsigne Eders Navn."

„Denne Gjæld er min," udraabte Sencharib, og da han var kommen tilbage til sit Slot, kjendte hans kongelige Gavmildhed ikke mere nogen Grændse, omend-

skjøndt han allerede havde overøst Abu Someika med Foræringer, saa troede han dog endnu ikke at have gjort Nok, og han tildeelte ham nye Begunstigelser, og anviste ham anseelige Indkomster. Af Heykar forlangte han derpaa en udførlig Beretning om Alt, hvad der var passeret imellem ham og Pharao. Heykar tilfredsstillede strax hans Nysgjerrighed og lod ham give de Foræringer og den Afgivt som Ægyptens Konge sendte ham.

„Jeg bringer det høieste Væsen min Tak," sagde Sencharib, „Ægyptens Konge er overvunden ved din Viisdom, Heykar, og nu tilkommer det mig, at hævne Dig paa din Neveus Troløshed og Utaknemmelighed."

Derpaa befalede Kongen at fængsle Nadan og at halshugge ham. Men Heykar faldt ned for hans Fødder og sagde:

„Min Konge overlad mig Omsorgen for min Hævn, overgiv Nadan i min Magt, for at jeg selv kan afstraffe ham saaledes som hans Forbrydelse fortjener det; hans Blod tilhører mig efterat I har bestemt at ville udgyde det for mig.

Heykar tænkte imidlertid hemmelig paa at redde Livet paa den Utaknemmelige, der havde efterstræbt hans Liv. Istedetfor enhver Hævn vilde han kun gjøre ham uskadelig for stedse, og overlade ham til hans Samvittighedsnag. Belæsset med Lænker blev Nadan overgivet i sin Onkels Hænder, der indespærrede ham, bevogtede ham strengt og kun hver Dag gav ham Brød og Vand, og hvergang naar han besøgte ham bebreidede ham hans Hjertes Utaknemmelighed.

„Min Søn," sagde han til ham, „jeg har optaget Dig som Barn, opdraget Dig, elsket Dig, overøst Dig med Æres- og Hædersbeviisninger, har afstaaet min Rang til Dig, og betroet Dig mine Rigdomme, kort, jeg har gjort mere for Dig end en Fader kunde

have gjort. Og hvorledes har Du belønnet mine Velgjerninger? Du har forbandet mig, overøst mig med Haan og efterstræbt mit Liv! Ja, naar ikke Gud, der læser paa Bunden af Hjerterne, trøster de Forkuede og ydmyger de Hovmodige, havde kjendt min Uskyldighed og reddet mig fra dine Forfølgelser, var jeg nu fortabt. Engang vilde En kaste en Steen op til Himlen, Stenen faldt tilbage paa ham og knuste ham, dette, min Søn, er din Historie. Jeg troede Du vilde bygge et Tilflugtssted for min gamle Alder, men Du gravede en Grav under mine Fødder. Træhuggeren vilde kløve et Træ, men Træet raabte til ham: ‚Har jeg ikke selv givet Eder Hæftet til Øxen, I kan altsaa ikke nænne at fælde mig.' Maatte Du saaledes gjengjælde den Omhu, som jeg har viist Dig fra Barn af. Veed Du ikke at Opdragelsen er en meget større Velgjerning end Livet? Alligevel har Du beviist, at Opdragelsen er Intet imod den medfødte onde Natur. Man sagde engang til en Kat: ‚Afhold Dig fra at stjæle og Du skal faae et gyldent Halsbaand og hver Dag faae Sukker og Mandler at spise'. ‚At stjæle,' svarede Katten, ‚var min Faders og Bedstefaders Haandtering, hvorledes skulle jeg da afholde mig derfra?' Man lod en Ulv gaae i Skole for at lære den at læse, Skolemesteren forelæste denne: ‚A, B, C, . . .' Ulven svarede: ‚Faar, Bukke, Geder,' fordi den kun tænkte paa sig selv. Et Æsel vilde man vende til Reenlighed, og bibringe en bedre Levemaade; man rensede Kroppen paa det, og stillede det i et prægtigt Værelse, der var belagt med kostbare Tæpper. Hvad skeete? Saasnart dets Herre var gaaet bort fra det et Øieblik, gik det ud paa Gaden og væltede sig i Snavset. ‚Lad det ligge der,' sagde derpaa En der gik forbi, ‚thi det er dets Natur, og det formaaer Intet derimod.'"

„Tilgiv mig," sagde ofte Nadan til sin Onkel, „tilgiv mig jeg lover for Fremtiden at leve et dadelfrit Liv. Mine Forbrydelser ere store, men Intet overstiger Eders Ædelmodighed, jeg er skyldig, men I er høimodig. Ligger det i min Natur at feile, saa er det Mænd af Eders Slags forbeholden at tilgive. Tilgiv mig og jeg vil som en af de usleste Slaver arbeide i Eders Huus og igjen gjøre min Utaknemmelighed god. Anbetroe mig de laveste Forretninger jeg underkaster mig forud enhver Ydmygelse."

Men Heykar lod sig ikke skuffe ved disse falske Løfter. „Et Træ", sagde han, „stod ved en Strandbred i en frugtbar Jordbund, men bar dog ingen Frugt. Dets Herre vilde omhugge det, da sagde Træet: ‚Forflyt mig til et andet Sted, og naar jeg da ikke bærer Frugt, saa hug mig om.' ‚Du staaer her ved Strandbredden', svarede dets Herre, ‚og har ikke baaren Frugt, hvorledes vil Du da blive frugtbar, naar jeg planter Dig et andet Sted?' Siig ikke at Du endnu er ung, Ørnens Alderdom er at foretrække for Ravnens Ungdom; man afstaaer aldrig fra sine oprindelige Tilbøieligheder. Hvad behøver jeg endnu mere at sige om dine Feiler. Enhver bliver belønnet efter sine Gjerninger. Gud læser i alle Hjerter. Gud vil ogsaa være en Dommer mellem os To."

Saaledes talte Heykar, og hans Bebreidelser trængte som skarpe Pile ind i Nadans Hjerte. Samvittighedsnag fortærede ham; han blev Fortvivlelsens Bytte, og opgav tilsidst Aanden under frygtelige Lidelser, som et advarende Exempel for enhver Gudsforagter.

Lægen og den unge Spisevært i Bagdad.

En omreisende persisk Læge kom ogsaa til Bagdad, og overnattede i en af de mange derværende Kahner. Den følgende Morgen besaae han Byen og beundrede dens Størrelse og Pragt. Derved kom han hen til en Spiseværts Boutik, hvor der stod alle Retter Mad. Eieren af denne Boutik en ung Mand paa fem og tyve Aar var af en paafaldende Skjønhed og yderst net klædt. Men da Lægen saae nøiere paa ham bemærkede han Spor af den dybeste Kummer i hans Ansigt. Forundret derover blev han staaende og hilste ham. Den unge Mand besvarede hans Hilsen meget forbindtligt, og indbød Lægen til at spise til Middag hos sig. Den Sidste tog imod Indbydelsen og sagde til den unge Spisevært, da han satte de forlangte Retter frem for ham:

„Jeg synes I seer bleg ud. Er I syg?"

Den Adspurgte sukkede dybt og svarede grædende: „Herre, erkyndig Eder ikke om mine Lidelser."

„Hvorfor ikke?" fortsatte Perseren, „jeg er Læge og Gud være lovet saa dygtig i min Kunst, at jeg bestemt kan helbrede Eder, naar I meddeler mig Grunden og Kjendetegnet paa Eders Onde."

Den unge Mand sukkede igjen og sagde derpaa: „Jeg er ikke syg, men elsker haabløst."

„Og hvem? Tal!"

„Det vil jeg sige Eder naar I vil komme tilbage i Eftermiddag; nu tillad mig at jeg betjener mine Gjæster."

„Gjør det," svarede Lægen, „iaften kommer jeg tilbage."

Han spiste nu, gik derpaa igjen omkring i Byen, og vendte om Aftenen tilbage til Spiseværten. Denne

glædede sig over at see ham igjen, i det Haab at han maaskee kunne lindre hans Smerte og tog ham med sig hjem til hans Bolig, der var anseelig og smuk indrettet, da hans Forældre havde efterladt ham en betydelig Formue. Et velsmagende og udsøgt Aftensmaaltid blev anrettet, og da de havde nydt dette i Fælledsskab, bad Lægen den unge Mand om at give ham den lovede Meddelelse og dette gjorde han som følger:

„Kaliffen Mokaded-billah har en Datter, der kan gjælde som et Under i Skjønhed og Fuldkommenhed. Flere Prindser og Konger har forgjæves gjort Cour til hende og sandsynligviis vil hendes Fader ikke finde Nogen der er værdig til hendes Person. Hver Fredag naar Boutikkerne ere lukkede, og Folket er forsamlet i Moskeen, forlader denne Skjønhed Slottet og spadserer igjennem Byen, hvorpaa hun gaaer i Bad og vender derpaa tilbage til Slottet. En Dag faldt det mig ind, ikke at følge med de Andre hen til Moskeen, men at see Prindsessen et eller andet Sted. Til den Ende skjulte jeg mig i min Boutik, hvor jeg snart saae Prindsessen komme tilsyne, omgivet af fyrgetyve Slavinder, den ene stedse smukkere end den anden, og iblandt hvilke hun selv straalede som Solen i dens fulde Glands. De om deres Herskerinde beskjæftigede Slavinder, der bare Skabet paa hendes Klædning, opholdt mine nysgjerrige Blikke. Endelig saae jeg Prindsessen et Øieblik, og følte strax den hæftigste Lidenskab for hende. Taarer styrtede ud fra mine Øine og en Længsel greb mig, der siden fortærer mit Indre og dagligen tager til."

Den unge Mand udbrød her i en saa ængstelig Stønnen, at Lægen troede han vilde døe.

„Hvad faaer jeg," sagde han til ham, „naar jeg forener Eder med Eders Elskede?"

„Min hele Formue, ja mit Liv giver jeg dem," sagde den unge Mand.

Lægen udtalte herpaa en Tryllеformular, og da han havde gjentaget denne tre Gange, sagde han til den Forelskede:

„Træk Eders bedste Klæder paa og parfumeer Eder, I vil øieblikkelig see Gjenstanden for Eders Længsel."

Den unge Mand gjorde som der var befalet ham, og neppe var han igjen traadt ind i Værelset, saa saae han en Seng komme tilsyne, paa hvilken Prindsessen hvilede, skjønnere i Søvnen end den opgaaende Sol.

„Hvilket Under," udraabte han fuld af Forundring.

„Har jeg ikke lovet Eder," sagde Lægen, „at bringe Gjenstanden for Eders Længsel til Eder? jeg har holdt mit Ord."

„I er i Sandhed et forunderligt Menneske," svarede den unge Mand, „endnu aldrig saae jeg nogen Dødelig begavet med en saadan Magt."

Han yttrede paa den meest levende Maade sin Erkjendtlighed imod Lægen, der trak sig tilbage med de Ordsi: „Eders Elskerinde har I, gjør hende nu ogsaa opmærksom paa Eders Kjærlighed."

Den unge Mand nærmede sig nu Prindsessen, der slog Øinene op og forbauset spurgte, ved Synet af ham, hvem han var.

„Eders smukke Øines Slave," svarede han, „den Ulykkelige, der hensmægter efter Eder, og som altid kun vil elske Eder."

Smigret ved disse Ord, betragtede hun den unge Mand og hans Skjønhed gjorde Indtryk paa hendes Hjerte.

„Er I," sagde hun „en Dødelig, eller en Aand? Hvorledes kom jeg herhen?"

„Jeg er," fortsatte han, „den lykkelige Dødelige, og vilde for ingen Priis bytte med de Aander, der bragte Eder herhen paa min Bøn."

„Velan! min Elskede," vedblev hun, „saa besværg mig at befale dem til at bringe mig herhen hver Nat."

„Min Elskede," svarede han, „Visheden om Varigheden af min Lykke lader Intet mere tilbage at ønske for mig."

Det ømme Par underholdt sig længe om deres Eventyr og tilbragte samlede de kostbare Øieblikke.

Den næste Morgen traadte Lægen igjen ind i Værelset, kaldte sagte paa den unge Mand og opfordrede ham til at gaae i Bad sammen med ham. Denne spurgte, hvorledes Prindsessen kunne komme tilbage til Slottet, og fik det beroligende Svar, at hun vilde paa samme Maade blive ført derhen som hun var kommen til ham, uden at Nogen skulde faae noget at vide derom. Virkelig blev Prindsessen sovende igjen ført tilbage til Slottet og hun vogtede sig vel for, da hun vaagnede, at fortælle Nogen om sit Eventyr. Utaalmodig ventede hun paa Natten, og blev i denne og de følgende Nætter paany bragt hen til hendes Elsker. Efter nogle Maaneders Forløb viste det sig, at Prindsessen var Moder. Kaliffen, hendes Fader, kom herover i den heftigste Vrede, trak sin Dolk og sagde truende til sin Datter.

„Ulykkalige! alle Jordens Konger have gjort Cour til Dig, jeg viste dem bort, og Du vanærer mig saaledes. Ved mine Aners Grav er det svoren Du skal døe for min Haand, naar Du ikke strax meddeler mig Navnet paa den skjændige Forfører."

Den bestyrtede Prindsesse fortalte nu sin Fader Sagen som den forholdt sig. Kaliffen lod strax hente sin Vezir, der var en meget klog Mand og som han

havde Tiltroe til, for at adspørge ham om disse overordentlige Omstændigheder. Efter nogen Eftertænkning sagde Veziren:

„De Troendes Beherster, det Sted hvortil Eders Datter er bleven bortført, lader sig kun opdage ved List. Derfor foreslaaer jeg et simpelt, men ufeilbarligt Middel. Man binder nemlig forovven ved Prindsessens Seng en lille Sæk med Hirse og det saaledes, at naar hun igjen bliver bortført i denne Nat, Hirsen da falder ud af en lille Aabning og viser os Sporet til det søgte Huus. Kaliffen roste høiligen hans Ministers Skarpsindighed og var vis paa Folgerne. Sengen blev som sædvanlig ført bort. Den næste Morgen ganske tidlig gik Lægen med sin unge Ven, som han pleiede, i Bad og sagde til ham, Prindsessens Svangerskab er opdaget og hendes Opholdssted udfunden ved en List.

„Men vær ubekymret," trøstede han den Forskrækkede, „der vil ligesaalidt møde Eder som mig noget Ondt og I skal faae nye Undere at see."

Begge gik fra Badet igjen hjem.

Da Kaliffen og hans Vezir, da Morgenen brød frem, traadte ind i Prindsessens Værelse, fandt de hende igjen der og Hirsesækken var tom.

„Ganske bestemt," sagde Veziren „kunne vi nu finde den Skyldige."

Begge stege strax til Hest og forfulgte, ledsagede af en stærk Trop Soldater, Hirsens Spor. Da de vare tæt ved den unge Spiseværts Huus, hørte denne Larmen af Mennesker og Heste og gjorde Lægen opmærksom derpaa, hvilken sagde til ham:

„Tag en Kande med Vand, stig med den op paa det flade Tag, gyd Vandet omkring Eders Huus, og kom derpaa ned igjen."

Dette skete, og da Kaliffen kom med sine Folk fandt de Huset omringet af en bølgende Flod. Kaliffen og hans Vezir der ikke kjendte nogen anden Flod i Bagdad end Tigris, antog denne Flod for et Gjøglespil og befalede i denne Forudsætning Soldaterne kun modigt at gaae over denne. En Deel af dem vovede sig ud i Floden, men omkom strax i samme. Veziren meente nu at det vilde være det Klogeste at opfordre Husets Beboere til at give sig tilkjende idet man forsikkrede dem om, at der ikke skulde tilføies dem noget Ondt.

Kaliffen fandt at dette Raad var godt, og lod høit udraabe, at Husets Beboere skulde sige, hvem de vare, man vilde ikke tilføie dem noget Ondt. Lægen lod Kaliffens Folk raabe længe, og befalede derpaa den unge Mand at stige op paa Taget og forsikkre Kaliffen om, at de ville Begge øieblikkelig fremstille sig for ham, naar han vilde vende tilbage til sit Slot. Den unge Mand gjorde dette. Kaliffen oprørtes over dette Forlangende, men Umuligheden i strax paa Stedet at tage Hævn, tvang ham til at vende om. Neppe havde han igjen været en Time i Slottet, førend Lægen viste sig, med den unge Mand, ved Døren. Man lod dem komme ind, og Kaliffen lod strax Skarpretteren hente, hvem han befalede at afhugge den unge Mands Hoved. Bøddelen sønderrev dennes Klæder, bandt Øinene paa ham og gik tre Gange med draget Sværd omkring ham og spurgte om han skulde hugge til. „Det skulde Du allerede have gjort for lang Tid siden," svarede Kaliffen for sidste Gang. Strax løftede Skarpretteren Armen og førte Dødshugget; men hans Arm dreiede sig uvilkaarlig og hans Følgesvends Hoved rullede hen for Kaliffens Fødder.

„Ubehændige," udraabte denne, „hvorledes kunne Du være saa blind og træffe din Følgesvend istedetfor den Skyldige! See Dig rigtig for og tag Dig iagt."

Skarpretteren løftede igjen sit Sværd og traf nu sin Søn, der stod ved Siden af ham. Den forbausede Kalif spurgte sin Vezir hvad dette havde at betyde.

„Min Fyrste," svarede denne, „Eders hele Magt kan ikke nytte Noget her, hvad lader sig stille op imod dette Trylleri? Derfor raader jeg Eder at gaae Lægen imøde, modtage ham naadigt og bede ham om, at han ikke vil gjøre os noget Ondt."

Kaliffen vidste ikke noget bedre, end at følge sin Vezirs Raad. Han befalede derfor den unge Mand at staae op, og bad ham aftage Bindet fra Øinene. Derpaa begav han sig fra sin Throne til Lægen, kyssede hans Hænder og sagde:

„Viseste iblandt alle Mennesker, jeg havde ikke den ringeste Anelse om Eders Ønske, og vidste ikke at min Hovedstad eiede en saadan Skat. Men naar Eders Ædelmodighed kan sammenlignes med Eders Dyder, hvorfor handlede I da saaledes imod min Datter og lod en Deel af mine Soldater omkomme?"

„De Troendes Beherster," svarede Lægen, „jeg er en Fremmed. Ved min Ankomst her, gjorde jeg Bekjendtskab med denne unge Mand og den slette Tilstand, hvori jeg fandt ham paa Grund af Kjærlighed til Eders Datter opvakte min Medlidenhed. Til samme Tid var det mig en Fornøielse at vise Eder min Magt. Imidlertid vil jeg nu føie mig efter Eder og gjøre Alt godt. Nu henvender jeg mig til Eders Høimodighed og beder Eder om, at give denne unge Mand Eders Datter til Kone. Hun passer for ham og han er værdig til at eie hende."

„Det holder jeg ogsaa for billigt," svarede Kaliffen, „og det maae vi adlyde."

Han lod strax den unge Mand føre en Frakke af en uskatteerlig Værdi, lod ham tage Plads ved Siden af sig og hente en Throne af Ibenholdt for Lægen. Medens de nu talte sammen, saae Lægen sig om og opdagede et Silke Forhæng med to store derpaa afteg-nede Løver. Han vinkede af dem med Haanden og strax styrtede de med et tordenagtig lignende Brøl løs paa hinanden. Strax derpaa gav han igjen et Tegn og nu saae man to Katte lege med hinanden. Kaliffen gav Lægen ved sin Vezir sit Ønske tilkjende om at lade ham see noget mere af samme Slags. Lægen bad der-paa om at maatte faae et Fad med Vand og bad Ve-ziren om at klæde sig af, indhylle sig i et Slør og træde ind i Vandfadet. Derhos gav han ham den Forsikkring, at han vilde faae overordentlige og guddom-melige Ting at see. Veziren var tilfreds hermed, men neppe befandt han sig i Fadet, førend han saae sig hen-flyttet midt i et umaadelig brusende Hav. Han be-gyndte strax at svømme, blev af Floden dreven frem og tilbage og blev derpaa, nærved at drukne, af en Bølge kastet op paa en ubekjendt Strandbred. Neppe havde han forladt Vandet, førend han følte lange Haar voxe frem af hans Ryg til Hælen. Forbauset derover be-tragtede han sin hele Skikkelse og overbeviste sig om at han var forvandlet til et Fruentimmer.

„Fordømte Spøg," sagde han til sig selv, „en til et Fruentimmer forvandlet Vezir er i Sandhed noget overordenlig, men til hvad Nytte maatte just jeg opleve dette Under?"

Imidlertid kom en Fiskermand til, og lagde Haan-den paa hans Skulder med de Ord:

„O! lykkelige Dag? en saadan Fangst havde jeg

ikke ventet. Hvor smuk er hun ikke? Det er en Havfrue, som Himlen sender mig, for at jeg kan give min Søn hende til Kone. En Fisker kan ikke faae noget bedre."

Manden var saa glad over denne Fangst, at han ikke mere tænkte paa at fiske, men tog strax Havfruen hjem med til sin nærliggende Hytte, til sin Kone.

„Hvor er vor Søn?" spurgte han hende, „Havfruen er ham af Himlen bestemt til Kone."

„Han er ude med Koen paa Græs, og gaaer paa Marken med den," svarede Fiskerens Kone, „men han vil snart komme hjem."

Virkelig kom den unge Mand snart hjem.

„Forbandet være mit Eventyr," sagde Veziren til sig selv, da han saae ham.

„Endnu i denne Nat skal jeg blive denne Laps's Kone. Forgjæves vil jeg sige til Folkene, I er i Vildfarelse, jeg er Kaliffens Vezir, de troe mig ikke, fordi jeg seer ud som et Fruentimmer."

„Dreng," begyndte Fiskeren til sin Søn, „Du maae være født under en lykkelig Stjerne. Himlen sender Dig her, som den endnu ikke har gjort ved Nogen før Dig, og sandsynligviis heller ikke vil gjøre ved Nogen efter Dig, en Havfrue, tag hende endnu idag til din Kone."

Den unge Mand blev ganske henrykket og kunde neppe troe paa sin Lykke. Han giftede sig endnu samme Aften med sin Brud; hun blev frugtsommelig og bragte efter ni Maaneders Forlob en stor Dreng til Verden, som hun maatte opamme, snart derpaa blev hun igjen frugtsommelig og fødte saaledes efter hinanden syv Drenge. Veziren blev endelig kjed af denne Maade at leve paa og sagde til sig selv:

„Kan jeg da ikke igjen komme ud af den Elen-

dighed, hvori jeg af overdreven Nysgjerrighed og af min Tjenesteiver er kommen? Jeg maae igjen styrte mig i Havet paa det Sted, hvor jeg blev kastet iland. Hellere vil jeg døe end længere udholde denne Plage."

Veziren udførte straz denne Beslutning, en Bølge rev ham bort med sig, og da han løftede Hovedet i Veiret, saae han sig sidde i Fadet og Kaliffen, Lægen og den hele Forsamling opmærksomt betragte sig. Kaliffen spurgte nu sin Minister hvad der var hændet ham og denne svarede smilende:

„Herre!" Lægen er en overordentlig Hexemester, jeg har seet det himmelske Paradiis, Hourisserne, skjønne Ynglinge og andre Ting, som endnu intet Øie har seet. Vil I gjøre et Forsøg, saa kan I overbevise Eder om, at der ikke gives noget Behageligere og tillige Forunderligere."

Kaliffen blev nysgjerrig, klædte sig af og traadte, iført et linned Stykke Tøi, ind i Vandfadet. Derpaa gik det ham, ligesom Veziren, han troede at svømme og blev af Floden ført til en fjern Kyst.

Da han her var stegen iland og saae sig næsten nøgen, sagde han til sig selv:

„Jeg seer allerede hvortil dette vil føre, min Vezir og Lægen ere enige i at ville støde mig bort fra Thronen, som Lægen derpaa skal bestyre."

Imidlertid saae Kaliffen flere Piger hente Vand ved en Kilde nærved Havet. Han tiltalte en af dem, udgav sig for en fremmed Skibbrudden, og spurgte i hvilket Land han befandt sig, de svarede, at han var tætved Byen Omar og behøvede kun at bestige det Bjerg han saae foran sig, for at see Byen, der laae ved Foden af dette. Kaliffen gik denne Vei og kom til Byen. Der antog man ham straz for en skibbrudden Kjøbmand og gav ham af Medlidenhed en Klæd-

ning. Herpaa gik han videre og blev for Sult staaende paa Torvet foran en Spiseværts Boutik. Denne antog ham ogsaa for en Fremmed, der havde lidt Skibbrud, og tilbød ham daglig to Drachmer, naar han vilde tage Tjeneste hos ham. Kaliffen tog imod Tilbudet, da han ikke vidste, at hjælpe sig paa nogen anden Maade. Da han havde spiist sig mæt, og var bleven underrettet om hvori hans Arbeide bestod, sagde han til sig selv:

„Hvilken Forandring, efterat jeg har hersket uindstrænket som Kalif og levet herligt og i Glæde, maae jeg nu vadske Talerkener. I Sandhed der kan ikke tænkes noget mere mærkværdigt. Men jeg er selv Skyld deri, hvorfor vilde jeg lære denne Hexemesters Magt at kjende?"

Efter nogle Dages Forløb gik Kaliffen hen til Juvelerernes Bazar, thi der var nemlig mange Juvelerer i denne Bye. De dreve en udstrakt Handel fordi der i det nærværende Hav fandtes Perler, Diamanter og Koraller i Mængde. Derover fik han Lyst til at blive Mægler, for ikke længere at maatte blive hos Spiseværten. Den næste Dag gik han igjen ganske tidlig hen til denne Plads, og gav sig ud for en Mægler. Da traadte en Mand hen til ham med en Diamant af en beundringsværdig Skjønhed, hvis Priis skulde overstige Indkomsterne af Ægypten og Syrien. Kaliffen spurgte om han vilde sælge den. Der blev svaret ja, og han bar den nu omkring til forskjellige Kjøbmænd. Da der var buden ham for samme indtil hundredetusinde Zechiner, vendte han tilbage til denne kostbare Steens Eiermand og spurgte om han var fornøiet med denne Betaling. Han samtykkede deri, og bad Kaliffen lade sig Pengene udbetale. Denne Sidste gik igjen hen til den Kjøbmand der havde gjort det

høieste Bud og bad ham om de hundredetusinde Zechiner, fordi han skulde modtage disse for Diamantens Eiermand. Denne svarede, at derpaa vilde han ikke indlade sig, men vilde kun udbetale Eiermanden Pengene. Kaliffen vilde nu igjen opsøge denne Sidste, men da han ikke kunne finde ham, saa vendte han tilbage og gav sig selv ud for Eiermanden. Allerede var Kjøbmanden i Begreb med at give ham Pengene, da han endnu engang betragtede Diamanten og opdagede at den var uægte.

„Kjæltring!" udraabte han, „Du fordriſter Dig til at ville bedrage paa et offentlig Marked. Veed Du ikke at dette her bliver straffet med Døden?"

Ved denne Tale ilede alle Kjøbmændene til, omringede Kaliffen og førte ham til Kongen i Oman, der afhørte Vidnerne, og strax befalede at hænge den Anklagede. Man lagde en Lænke om hans Hals tog Turbanen af ham og førte ham paa denne Maade gjennem Byen, idet man udraabte foran ham:

„Dette er kun Begyndelsen til dens Straf, der paa et offentligt Marked og for Kongens Øine bedrager!"

Kalifen tænkte over, hvad der var hændet ham, og sagde til sig selv:

„Jeg vilde ikke blive hos Spiseværten, men gav mig ud for at være Mægler og derfor bliver jeg nu hængt. Dog, hvorfor beklager jeg mig? Alt dette er kun Opfyldelsen af min Skjæbne."

Ved Ankomsten til Retterpladsen bandt man Kalifen Strikken om Halsen og begyndte at trække til. Under dette Arbeide slog han Øinene op og saae, hvorledes han netop vilde stige ud af Fadet. Lægen, den unge Mand og Veziren stode smilende omkring ham og den Sidste bød ham Haanden.

„Hvorfor leer Du?" spurgte Kalifen.

„Over mit Eventyr,“ svarede Veziren, „thi jeg var en Kone og gift og Moder til syv Drenge.“

„Ah,“ vedblev Kalifen, „da har Du nydt Lidelser og Glæder, men jeg kommer nu lige fra Galgen.“

Til stor Morskab for de Tilstedeværende fortalte nu Kalifen og Veziren, hvad der var hændet dem, og alle forbausedes høiligen over Lægens Magt. Kalifen beholdt samme hos sig, og overøste ham rigelig med Æresbevisninger og Gaver. Under Medvirkning af Kadien og Vidner lod han ogsaa sin Datters Giftermaalscontract opsætte, og Bryllluppet blev derpaa feiret med Glædesfester og offentlige Lystigheder. Den unge Mand og Lægen, der havde hjulpen denne saa godt, bleve, saa længe de levede, de bedste Venner.

Prinds Habib og Prindsesse Dorrat-al-Gawas.

Salamas Villie — der var en af de tapreste og ældste Krigere i Arabien — adlød Stammen Benu-halal og sexogtredsindstyve andre Stammer og tusinde vakkre Ryttere frygtede ham. Men al den Magt han besad var ikke i Stand til at forjage den Kummer han led af, nemlig at han var uden Børn. Tillige var der i hans fremrykkende Alder slet ingen Udsigt til at han kunde faae nogle Livsarvinger. Men en Nat hørte han en hemmelighedsfuld Stemme, der forkyndte ham hans Gemalindes Frugtbarhed, og efter nogle Maaneders Forløb blev han ogsaa overbeviist derom. Saasnart endelig den sædvanlige Tid var forløben fødte hun en Søn, der var skjøn som Fuldmaanen, og hans Fader gav ham Navnet Habib, det er, den meget kjære. De gav ham ingen Amme til at die ham, og den gamle

Emir, der var meget glad over hans Barns Fødsel, valgte itide en Lærer for ham, der underviste Prindsen med den største Omhyggelighed.

Habib gjorde hurtige Fremskridt og havde, da han var syv Aar gammel, allerede fuldkommen lært Sproglæren, Historien, Digtekunsten og enhver Maade at skrive paa. Nu gav hans Fader Høvedsmændene for de forskjellige Stammer, der alede ham, et prægtigt Maaltid, ved hvilket den unge Prinds blev prøvet af dem. Han udviklede et saa beundringsværdigt Omfang af Kundskaber, at alle forbausedes derover. Men vare alle enige i, at han snart vilde være ligesaa behændig, som han nu allerede havde erhvervet sig Kundskaber. Den glade Emir lod straks Prindsens Læremester komme, overøste ham med Roes og vilde forære ham fire med Guld, Sølv og andre Kostbarheder belæssede Kameler, samt tillige udnævne ham til Befalingsmand over en af hans Stammer. Han tilføiede, at han ved dette endnu kun altfor ringe belønnede de ham ydede Tjenester. Til Salamas store Forundring blev dette Tilbud afviist, og Læreren svarede:

„Jeg seer, at det er paa Tiden at underrette Dig om den Vildfarelse, hvori Du befinder Dig angaaende mig. Jeg hører ikke til Menneskeslægten, men er hævet over al jordisk Forsængelighed, og er en over Menneskene ophøiet Aand, der indtager en høi Rang. En hemmelighedsfuld Stemme befalede mig at ile til dit Hof, for der at overtage din Sons Opdragelse; jeg har fulgt denne Stemme, for at gjøre mig Umage for at blive valgt af Dig dertil, har opnaaet det og nu er min Sendelse tilendebragt."

Salama vidste i sin Overraskelse ikke, hvorledes han skulde bevidne Aanden sin hele Erkjendtlighed, da denne fortsatte:

„Ak, jeg skilles kun med stor Sorg fra min unge Lærling, og det ogsaa af den Grund, fordi en stor Ulykke truer ham, naar jeg ikke mere er hos ham."

Herpaa omfavnede Aanden Prindsen, og uden at besvare de Spørgsmaale, som Salama gjorde ham, udstødte han et Skrig og forsvandt idet han udgød Taarer. Ogsaa Habib lod sin Faders Slot gjenlyde af sine Klager.

„Vee," udraabte han, „hvorledes kan jeg leve adskilt fra den, som jeg maae takke for Alt? Hver Dag og Nat fremstiller sig hans Billede for min Sjæl, mit Hjerte bliver fortæret af Sorg og jeg vil ikke kunne modstaae Overmaalet paa min Smerte!"

De Tilstedeværende vare inderlig bedrøvede, da derpaa en Stemme lod sig høre:

„Habib maae vide at besejre sin Smerte og tænke paa, at opfylde den store Løbebane, der staaer ham aaben. Han maae hærde sit Legeme for Anstrængelser og Farer, saaledes, som han hidtil gjorde sig Umage for at uddanne sin Aand."

Denne Formaning opmuntrede paany Prindsen, og han udraabte:

„Da den Aand, der hidtil saa fortræffeligen har ledet mig, nu paany opfordrer mig til at øve mig i Vaaben, saa vil jeg følge hans Raad, og snart skal Jorden gjenlyde af mine Bedrifter."

Med Henrykkelse saae den gamle Salama sin Søn besjælet af denne krigeriske Aand, omfavnede ham hjertelig og sagde til ham:

„Velan, min Søn, den Ild, der lyser udaf dine Øine, siger mig, at Du vil blive en af de tappreste Helte i mine Stammer. Efterat Himlen ved dens Gunst har sendt Dig en saa herlig Lærer, saa lad os ikke betvivle, at den ogsaa skulde lede vort Valg hen

paa den Mand, der skal undervise Dig i at bruge Vaaben.''

Alle de tilstedeværende Høvidsmænd gjorde sig Umage for at opnaae denne Ærespost, da en Fremmed viste sig. Hans Hest overgik alle de, som Arabien kunde opvise i dygtige og zirlige Løbere. Hans Rustning syntes at være smedet af Propheten David (der, som Koranen siger, først skal have smedet fortræffelige Pantsere) og hans Kølle, der var af Steen, var saa tung, at fyrgetyve af de stærkeste Mænd ikke kunde bære samme. En i Indien smedet Sabel hang ved hans Side, og hans Landse var et Arbeide af den berømte Smed Samher. Han sprang ned af Hesten, hilsede Emiren og hans Hof og begyndte:

,,Herre, jeg kommer for at tilbyde min Tjeneste, der er gjort dygtig ved en lang Erfaring, som jeg har erhvervet mig i at bruge Vaaben, til Eders Søn, Vil I prøve min Behændighed og Styrke, for at overbevise Eder om jeg er værdig til at beklæde denne hæderlige Stilling, om hvilken jeg ansøger, saa indbyder jeg Eder til en Væddekamp.''

Over denne Tiltale blev den gamle Emir bragt i Fyr og Flamme, og tiltrods for alle de Indvendinger man gjorde om, hvor uforsigtigt det var, at indlade sig med en ubekjendt Fremmed, der jo kunde være en Forræder, modtog han dog Udfordringen og befalede, at man skulde bringe ham hans Vaaben. Han tog sit Ringpandser paa, der udholdt det skarpeste Sabelhug, greb sit Sværd, der formaaede at kløve Klipper, samt sin tunge Landse og steeg til Hest.

Tilskuerne dannede en Kreds og de to Kjæmpende rede bort fra hinanden, for at vinde Plads; derpaa styrtede de med en saadan Kraft løs paa hverandre, saa at deres Landser gik itu. Salama erkjendte derved sin Mod-

standers hele Duelighed, og endte fuldkommen tilfreds denne Strid. Den Fremmede kastede sig herpaa for hans Fødder, og bad om Tilgivelse, for den Dristighed, hvormed han var traadt op imod ham, idet han undskyldte sig med hans Forlangende om, at blive Prindsens Læremester. Denne kom til ved et Vink af hans Fader, omfavnede den fremmede Ryttер og spurgte denne om hans Navn.

„Jeg hedder Al-Abus (den Mørke)," svarede den Ubekjendte, og Habib meente:

„I Sandhed, Eders Navn er slet valgt, thi langt fra at synes ond, vinder I meget mere ved Eders Anseelse alle de Menneskers Velvillighed og Godhed, som I kommer nær."

Al-Abus svarede herpaa med en hjertelig Omfavnelse. Han lovede Emiren ganske at hellige sig til hans Søns Opdragelse, og at tildele ham den Tapperhed og Kjækhed, der passede sig for hans Rang. Under hans Ledelse undervistes nu Habib i at haandtere Vaaben, og viste ved det, at han havde store Anlæg. Ogsaa snart tilbød der sig Leilighed til at benytte den modtagne Underviisning, og hans Mod, hans Behændighed og Dristighed forskaffede ham snart den Roes, at være en af Arabiens største Helte. Al-Abus vilde nu forlade sin Lærling, der ikke mere trængte til ham. Da han en Dag spadserede med ham paa Marken, tiltalte han ham derfor paa følgende Maade, for at tildele ham hans sidste Lexion:

„Min dyrebare Habib, jeg maae nu forberede Dig paa, at Du vil have at gjennemgaae mange Besværligheder og Farer; men Gjenvordighederne forjætter Dig ogsaa en Løn for dine Lidelser i den skjønne Dorrat-al-Gawas (Dykkerens Perle), der er Herskerinde over Aander og Mennesker i et, fra Arabien langt bort-

liggende Land. Uagtet Forskjellen af Undersaatter i Riget, herster der dog den største Fred i samme. Hendes to Ministre hører til begge Kjøn, der opfylde hendes Befalinger. Jeg vil meddele Dig din Fremtidiges mærkværdige Historie.

Kongen over Bellur-Oerne og Prindsesse Dorrat-al-Gawas

Kongen over Bellur-Oerne herskede over et stort Antal Oer, der vare beliggende i det indiske Ocean. Men han kunde ikke efterlade sit Rige nogen Arving, fordi hans Hustru var ufrugtbar. Dette smertede ham meget. En Dag var han ogsaa hensunken i sørgmodige Betragtninger herover, da pludselig en Aand viste sig og sagde til ham:

„Mægtige Fyrste, jeg kommer for at foreslaae Eder et Middel til at Eders Smerte kan faa Ende. Jeg har en ung, smuk og riig Datter, vil I gifte hende, saa vil I opnaae det, hvad de mægtigste Konger i Verden forgjæves have ansøgt om. Men Eders Egenskaber og Fortjenester gjøre, at jeg foretrækker Eder for de mægtigste Monarker i Verden. Som jeg haaber vil min Datter føde Eder et Barn, der, ligesom hun, ved Retfærdighed og Godhed vil bringe sit Folk Lykke. Jeg beder Eder blot om at vedblive i Eders hidtidige Maade at handle paa, thi derved vil I gjøre saavel min Datters som min Lykke."

Overrasket og smigret af dette uventede Forslag, skyndte Kongen over Bellur-Oerne sig med at modtage Aandens Tilbud. Denne befalede ved Tegn de ham usynlig omgivende Slaver at hente Prindsessen. Ved Synet af hende erkjendte hendes Brudgom, at han ikke

var bleven stuffet af Aanden, og ordnede Tilberedelserne til sit Bryllup, der blev feiret med stor Pragt. Overeensstemmende med Aandens Udsagn blev den nye Dronning Moder til en henrivende Datter, paa hvis Opdragelse der blev anvendt den største Omhyggelighed. Denne Datter er Prindsesse Dorrat-al-Gawas, om hvilken jeg talte. Udrustet med enhver Dueligheb og alle fortræffelige Egenskaber, har den unge Prindsesse efter sine Forældres Død besteget Thronen for Bellur-Oerne, hvor hun foruden det store Antal af hendes Undersaattere beherster en Mængde Aander, der have hengivet sig under hendes Løves Beskyttelse."

Her forsvandt Al-Abus; men Habib blev tilbage i alvorlige Betragtninger over hvad han havde hørt. Han traadte eftertænksom ind i en Busk, der omgav hans Faders Slot. Midt under Træerne, der vare rigt bedækkede med Løv, saae han forbauset en Pige, hvis Syn fortryllede ham. Han holdt hende for en af de hellige Propheters Hourisser. For at overtyde sig om Sandheden af sine Formodninger, skjulte han sig paa en saadan Maade, at det var umuligt for Nogen at see ham. Neppe havde han indtaget sit Skjul førend syrgetyve med de prægtigste Fjedre smykkede Fugle nedlode sig foran den Skjønnes Fødder. Idet de berørte Jorden forvandlede de sig til ligesaa mange Nymfer, der gjorde sig Umage for at bevise deres Hersterinde deres Hyldest. Denne spurgte dem:

„Hvorfor have I ikke straz ledsaget mig ved min Afreise? I vidste dog, at jeg vilde aflægge min Hjertenskjær, Prinds Habib, et Besøg; hvilke Grunde have kunnet opholde og berettige Eder til at forsømme mine Befalinger?"

Nymferne svarede:

„Det er ikke vor Skyld, vi have anstrengt os af

alle Kræfter for at følge Eder, men det var os umuligt at følge den store Hurtighed hvormed I drog afsted."

Habib gjenkjendte da den Prindsesse om hvem Aanden havde fortalt ham, og kun en Følelse af Frygt og Ærbødighed afholdt ham fra at give efter for sin første Indskydelse at kaste sig for hendes Fødder. Imidlertid vedblev Prindsessen:

„Her vil jeg vente paa den, der er bestemt til min Mand. Han kommer ofte i denne Have, og for at see ham har jeg forladt mit Rige og gjennemreist den halve Verden. Forhaabentlig vil hans Lykkestjerne føre ham hen til denne Busk, ja, Alt siger mig, at jeg ikke har skuffet mig, thi der nærmer han sig os allerede."

Dorrat-al-Gawas gjenkjendte Prinds Habib, der traadte frem af Busken og nærmede sig hende. Prindsessen selv gik ham imøde og bevidnede ham den Fornøielse hun havde ved Synet af ham. Prindsen svarede derpaa med ikke mindre Varme og tilstod, at han siden Meddelelserne fra sin Lærer, Aanden Al-Abus, kun havde næret det inderligste Ønske, at lære den at kjende, der var bestemt ham til Hustru. Han kunde næsten ikke sove af Længsel. Idet han talte saaledes, saaes i det Fjerne en stor Fugl, der nærmede sig og nedlod sig for Prindsessens Fødder, samt strax forvandlede sig til en Olding, der hilste dem begge meget venligt. Prindsessen gjenkjendte da i ham sin Vezir og spurgte hurtigt hvad der førte ham til hende.

„Prindsesse", svarede Veziren, „jeg iler herhen, for at besværge Eder at vende hjem. Urolige over Eders Fraværelse have Aanderne forlangt at see Eder, jeg har vel svaret dem, at uopsættelige Forretninger ikke tillod Eder at forlade Slottet. Men de holde Eders Vægring ved at efterkomme deres Opfordring om at vise Eder for Mangel paa Agtelse. En længere Udebliven kunde

tjene En eller Anden som et Paaskud til at gjøre Oprør."

Ande-Fyrstinden tænkte kun paa Smerten over at skulle skilles fra Habib, og begyndte:

„Prinds, I kan ikke tænke Eder hvor smerteligt det er for mig at drage bort uden at kunne tage Eder med; desværre vil Skjæbnen have, at vi, forinden vi blive forenede, maa gjennemgaae alle Arter af Besværligheder og Savn. Men bevar Mindet om Dorrat-al-Gawas og lad hendes Billede forlehne Eder Kraft til at opfylde det, som Skjæbnen forlanger af Eder, for derved at kunne komme i Besiddelse af mig."

Med disse Ord satte hun sig paa Ryggen af sin Vezir, der igjen havde antaget sin første Skikkelse og fløi bort med sit Selskab, der ligeledes igjen havde forvandlet sig til smaae Fugle.

Prindsen kunde ikke tilbageholde sine Taarer og saae længe ubevægelig til den Egn hvorhen Dorrat-al-Gawas var fløiet. Urolige over deres Søns lange Fraværelse havde Emir Salama og hans Hustru begivet sig til Haven, hvor de formodede at han var. De fandt ham ganske forgrædt, og udstødende bittre Klager over sin Skjæbne, i en saadan Tilstand, at han næsten ikke var Herre over sine Sandser. Efterat hans Forældre igjen havde bragt ham til sig selv, fortalte han dem, hvad der var hændet ham. Da faldt dem den Aands Spaadom ind, der havde været Prindsens Lærer, og da de formodede, at de Ulykker hvormed han havde truet dem skulle være foranledigede ved Dorrat-al-Gawas, gjorde de alt Muligt for at bringe Habib til at afstaae fra sine Forsætter igjen at opsøge Dorrat-al-Gawas. Men forgjæves forestillede hans Fader ham enhver Fare ved dette Foretagende, forgjæves tilbød han sig at ville udsende dygtige Ryttere til alle Sider for at opsøge Aan-

dernes Dronning. Prindsen blev ikke engang afskrækket ved Udsigten til Døden, han bad sin Fader, at medgive ham Kameler, Reiseforraad, et tilstrækkeligt Reisefølge og Foræringer til hans Herskerinde, befalede ham at banlyse enhver Bekymring, og brød op med sin Karavane. Han havde et Følge af tyve af de dueligste Ryttere i hans Stamme, bar et fortræffeligt Pantser og red den smukkeste Løber. Da Habib paa denne Maade befandt sig paa Veien, følte han en stor Lindring for sin Smerte, og begyndte at synge Sange for sit Reiseselskab, hvilke skildrede hans Kjærlighed og hans Længsel. Dette Reiseselskab havde ikke kunnet unddrage sig Emir Salamas Befaling og ikke kunnet vægre sig ved at følge Habib, men de vare alle misundelige paa de talrige Seire, som den unge Mand havde vundet og deres lave Misundelse gik saa vidt, at de besluttede at dræbe ham medens han sov. En af de dristigste iblandt dem overtog at give Prindsen en Sovedrik, og da Karavanen en Aften havde opslaaet sit Telt i en smuk Dal, fuldbragte han ogsaa sin Beslutning. Prindsen mærkede snart Virkningen af denne Drik og hensank i en dyb Søvn. Rytterne raadsloge nu om hvad de skulde gjøre ved ham. Nogle vilde dræbe ham, men Andre vare menneskeligere og samtykkede i den Mening, som En af dem havde, og som, forat redde Prindsens Liv, foreslog at lade denne alene blive tilbage og ikke uden Nødvendighed gjøre dem skyldige i et Mord. Naar de toge Alt fra ham, hvad der kunde være ham behjælpelig til at fortsætte hans Reise, saa vilde det være aldeles umuligt for ham at undgaae Døden i en Ørken. De lode sig altsaa nøie med at fratage Prindsen hans Hest, hans Vaaben og Alt, hvad der kunne tjene til hans Livs Ophold.

Derpaa vendte de tilbage af den samme Vei de vare komne, og kom overeens om:

„Naar Emir Salama spørger efter sin Søn, saa kunne vi let bilde ham ind, at Habib er bleven syg og død af Reisens Anstrængelser, og at alle vore Bestræbelser for at redde hans Liv have været forgjæves. Naar han forlanger at vide, hvorfor vi ikke have bragt Liget med tilbage, saa vil Ørkenens Hede og Frygt for Forraadnelse være os en god Undskyldning."

Efterat de vare bleve enige om Alt, antoge Rytterne Mine af den dybeste Sorg, og da de kom i Nærheden af Emir Salamas Bolig udstødte de høie Veeklager. En af dem førte Prindsens ledige Hest ved Tømmen og saasnart Emiren saae dette Sørgeoptog, anede han snart den Ulykke, der havde ramt ham. Hans Smerte var uden Grændse, da en af Rytterne forkyndte ham denne trøstesløse Efterretning.

„Eders Søn Habib er ikke mere levende, han er bleven et Offer for den brændende Hede i Ørkenen, hvis Besværligheder oversteeg hans Kræfter. Vi søgte at yde ham al mulig Hjælp, men det var forgjæves, med hans Elskedes Navn paa Læben har han udaandet det sidste Suk."

Den gamle Emir blev dybt bevæget ved dette.

„Ak!" udraabte han, „Spaadommene vare kun altfor sande; hvorfor maatte dog min Alderdom blive forgiftet ved en saa grusom Ulykke! O min ulykkelige Søn, hvorfor maatte Du døe i dine Aars Blomstringstid? Din Tapperhed fortjente en anden Skjæbne; Du vilde være bleven min Alderdoms Trøst, mit Riges Roes."

Medens han udtalte disse Ord, sønderrev sine Klæder og strøede Aske paa sit Hoved, kom ogsaa den ulykkelige Moder til.

„Hvor er min Søn," udraabte hun, „hvad have I gjort ved min Søn? Hvorfor have I ikke bragt hans Liig med tilbage. Jeg havde gjerne selv ført ham hans Liigdragt og dog i det Mindste seet ham endnu engang!"

De troløse Ryttere undskyldte sig efter Aftale med den brændende Hede, der ikke havde tilladt dem at belæsse sig med et, næsten strax efter Døden, i Forraadnelse gaaet Liig, iøvrigt havde de omhyggelig beviist ham enhver Ære ved Begravelsen. Forgjæves forlangte Habibs Moder at vide hvor hendes Søn laae begravet, de svarede de havde begravet ham i en øde Ørken, der før dem endnu ikke var bleven betraadt af noget Menneskes Fod, og hvis Navn var dem ubekjendt. Da Intet kunne trøste hende, saa lagde Habibs Fader og Moder sig i Aske og negtede at tage Næring til sig. Alle Medlemmer af Stammerne toge oprigtig Deel i deres Smerte og sørgede inderlig over deres Søn, i hvem Enhver troede at have mistet sin Forsvarer og Ven.

Habib var imidlertid endelig vaagnet, saae med Skræk at han var alene, og til alle Sider kun et umaadeligt Øde. Uden Hest og Vaaben var der intet andet Haab for ham end at stole paa Hjælp fra Himlen og til denne bad han knælende:

„Du seer, store Gud, den Troløshed, der har forraadt mig, Du alene kan redde mig af denne fortvivlede Stilling og af de Farer der true mig; jeg betroer mig til Dig, tag mit Liv naar Du vil, men lad mig beholde Mod til at taale Døden."

„Neppe havde han fuldendt denne Bøn, førend der i det Fjerne viste sig noget Sort paa Horizonten. Habib gik modigt midt igjennem Ørkenens hede Sand henimod det, men Gjenstanden, som han vilde naae, synes med ethvert Skridt at vige bort fra ham. Paa

engang saae han en Art Skye synke ned, og snart saae Habib, at det var en Fugl af en usædvanlig Størrelse, som han havde anseet for en Skye. Fuglens Fødder vare næsten saa tykke som Palmetræets Stamme, og da Habib anſaae dette for et Fingertegn til Redning, saa bandt han sig fast ved samme. Fuglen flei igjen i Veiret, og netop hen til det sorte Punct, som Habib forgjæves havde søgt at naae. Dette var et uhyre Bjerg, der i det Fjerne syntes saa lille. Fuglen nedlod sig der, og Habib gjorde sig strax frie fra dens Fødder. Idet han derpaa saae sig om, fandt han Indgangen til en rummelig, men gruopvækkende Hule, men lod sig ikke afskrække og gik med faste Skridt ind i samme. Han var neppe traadt ind, førend han hørte at Aanden Al-Abus kaldte paa ham og stod tæt ved ham. Aanden holdt i den ene Haand en kostbar af Aander smedet Sabel, og med den anden rakte han Habib i en Guldskaal, noget Vand, der igjen skulde oplive hans udmattede Kræfter. Prindsen tømte det i et Drag, bevidnede sin gamle Læremester den store Fornøielse han havde ved igjen at see ham og fortalte ham om hans Sammenkomst med Dorrat-al-Gawas og om den Lykke han ventede sig af hans Gjensyn med den Elskede.

„Ak! min Søn," gjensvarede Aanden ham, „Du er endnu langt fra Maalet, og der er endnu meget tilbage at gjøre for Dig. Du maae gjennemreise det umaadelige Hav, beseire frygtelige Uhyrer, samt overvinde Farer af enhver Art. Jeg vilde gjerne være Dig behjælpelig med at overvinde disse Vanskeligheder men min Magt udstrækker sig ikke saa vidt, jeg kan blot bringe Dig tilbage til dine Forældre naar Du vælger denne Udvei."

Dette fornærmende Tilbud afbrød Habib hurtigt med de Ord:

„Nei, derfor har jeg ikke forladt mine Nærmeste, har trodset Døden for smægtende at vende hjem igjen? Nei, til en slig lav Handling duer jeg ikke, og min Beslutning er uigjenkaldelig fattet, jeg vil naae den jeg elsker, eller bukke under ved dette."

Da Aanden saae, at hans Lærling var saa fast besluttet, gav han ham endnu nogle gode Lærdomme og begyndte:

„Prinds, her i denne Hule er Kong Salomons Skatte forvarede og denne Profet har befalet mig at vogte dette Sted, og ikke at forlade det uden hans Tilladelse. Naar Du vil see disse Skatte, kan jeg lette Dig Adgangen til samme, og Du kan beskue den talløse Mængde af ædle Stene af enhver som helst Størrelse og Farve, som de syvgetyve store Sale ved Enden af denne umaadelige Gang indeslutte. Under Dørtærskelen vil Du finde Nøglerne til disse Skatte, men dersom Du ikke vil dvæle ved at see paa disse, saa gaae igjennem Salene hen til et Forhæng med stirsindstyve Naale, som Du ikke tør borttage fra samme, uden forinden at have omvunden dem med den Bomuldstraad, som jeg giver Dig. Bag ved dette Forhæng finder Du en Dør af Guld med Hieroglyphiske Tegn, som Du maae læse førend Du gaaer videre. Lykkes det Dig at udfinde Betydningen af disse Tegn, da aabner Du forstigtig og uden at blive forstrækket af de Aander eller Uhyrer, der ville opholde Dig, Døren. Du vil da see et umaadeligt Hav, der er stærkt oprørt, men gaae blot hen til Bredden af samme og kald paa det Skib som Du seer seile forbi, og som ved det første Vink af Dig vil komme til og tage Dig ombord. Mere kan jeg ikke sige Dig, fordi hvad der derpaa vil hændes Dig er skjult for mig, jeg veed kun at jeg seer Dig for sidste

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

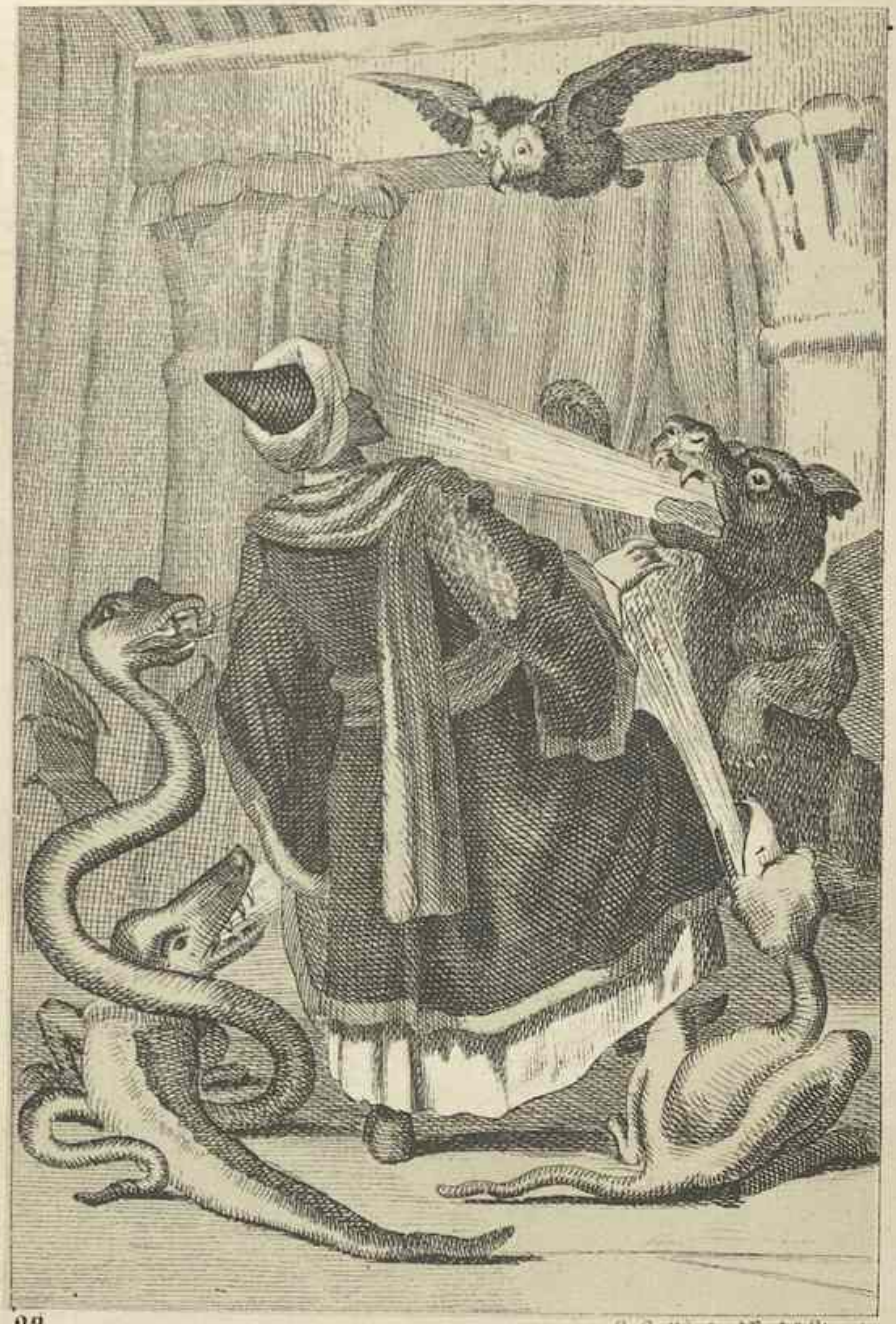

22.

S. Oettinger & Bog & Steindr.

Gang. Men forend jeg siger Dig Levvel, vil jeg endnu bevæbne Dig med dette af Aander smedede Sværd.“

Habib trykkede henrykt sin gamle Lærers Haand, greb Sværdet, og gik med faste Skridt igjennem Hulen, fandt ogsaa snart den Dør om hvilken Aanden havde talt til ham, og under Tærskelen en Lædersæk med Nøgler. Det var let for ham at kjende den, der passede til Døren, som han nu aabnede, og derpaa befandt sig i et klart, oplyst Værelse. Her læste han en Inscription og gjættede Meningen af samme, der var et Tankesprog om Verdens Forfængelighed og Nødvendigheden af at besidde Kraft og Mod i farlige Foretagender. Da han derpaa vilde nærme sig Forhænget, som hans Veiviser havde betegnet ham, blev han pludselig anfalden af en Mængde Uhyrer og Spøgelser, der indhyllede ham med Ild og Røg, men hans Mod blev ikke rystet. Han omviklede Forhængets Naale omhyggelig med Bomuldsgarn, og saasnart dette var skeet, kunne han let løfte Forhænget tilside. Øieblikkeligen forsvandt ethvert Spøgelse og han troede allerede for stedse at være befriet for dem, da han begik den Uforsigtighed igjen at lukke Døren, hvilket Aanden havde forbudt ham. Strax viste Aanderne sig paany, og strege af alle Kræfter:

„Forvovne Dødelige, hvorfor forstyrrer Du den Eensomhed i hvilken vi leve? Tak det Vaaben, der beskytter Dig, for at Du undgaaer vor Raseri, men stoel ikke paa at Du kan udholde de Prøvelser, som Du endnu har at bestaae.“

Habib lod sig ikke forskrække, omendskjøndt Skrækkebillederne med hvert Øieblik formerede sig; afskyelige Slanger, Løver og Tigere truede ham; Tordenen rullede. Vandstrømmene styrtede ned i Masse, men han gik fremad midt igjennem alle disse Farer; endelig for-

lode hans Modstandere ham udmattede, og han kunne nu gaae hurtigere. Uden Ophold paa Veien kom han til et bølgende Hav, men forgjæves ventede han paa det Skib, hvorom Aanden havde talt til ham. Den følgende Dag var han ligesaa uheldig, og ved Alt dette var han udsat for alle Qvaler af Hunger og Tørst. I fire Dage, leed han denne grusomme Pine, endelig saae han to Koner stige op fra Havet og hørte den Ene sige til den Anden:

„Seer Du der ved Bredden Prinds Habib, den smukke Dorrat-al-Gawas Elsker, der gjerne igjen vil hen til hende? han veed ikke at et umaadeligt, med Klipper og Farer opfyldt, Hav adskiller ham fra hende, troer Du vel, at han formaaer at udføre sit vanskelige Forehavende?"

„Ja vel," svarede den Anden, „efterat han har budt saa vanskelige Eventyr Trods, er der ingen Tvivl om at han ogsaa endnu vil overvinde alle de andre Hindringer, men han er endnu ingenlunde nær ved sine Ønskers Maal."

Disse Ord indgjød Habib vel kun et svagt Haab, men fordoblede dog hans Mod. Hans Tilfredshed blev snart større, da han i Horizonten opdagede et Skib for fulde Seil. Paa hans Kalden udsendte samme en Baad, for at afhente ham. Da Prindsen kom ombord, befandt han sig imellem Kjøbmænd, der kappedes om at yde ham enhver Tjeneste, thi han var næsten død af Sult og Tørst. Efterat Habib havde spiist sig mæt, fortalte han dem sin Historie, som han efter Omstændighederne forandrede, idet han sagde til dem, at han ogsaa havde gjennemseilet dette Hav som Handelsmand, hans Skib var strandet, alle hans Kammerater vare omkomne og kun han alene havde, ved Hjælp af et Brædt reddet sig. Enhver søgte at trøste ham i hans

Ulykke, bad ham om at være ved godt Mod og lovede at hjælpe til at erstatte hans lidte Tab.

I nogle Dage gik Seiladsen heldig, og alle haabede snart at naae Land, men pludselig reiste der sig en stærk Storm, der drev Skibet bort fra dets Bane. Forgjæves kæmpede Roerkarlen derimod, og først efter nogen Tids Forløb lagde Stormen sig, Veiret blev aldeles roligt, men man saae nu, at Skibet befandt sig i en aldeles ubekjendt Egn. Skibsmandskabet og de Reisendes Skræk kjendte ingen Grændser, da Roerkarlen endelig meddeelte dem, at han gjenkjendte denne Egn. Skibet var nu i det grønne Hav, der blev beboet af Uhyrer og onde Aander af alle Slags, hvilke fortærede Alle der bleve henslyngede til denne Egn, og som var vis paa deres Ulykke.

Alle bleve herover meget bestyrtede, men Habib beroligede dem dog og sagde:

„Frygt Intet af disse onde Aander, som jeg allerede mere end eengang har trodset; jeg vil ogsaa vide at befrie Eder fra deres Kloer.“

For selv at stille sig imod Aandernes Overhoved af hvem Skibet blev trukken frem under dets Gang, lod han sig binde til et Toug og kastede sig med Tryllesværdet i Haanden i Havet. Uhyret ilede til for at æde ham, men Habib slog saa stærkt paa ham, at han kløvede hans Hoved. Herpaa lod han sig ved Hjælp af Touget, hvortil han var bunden, igjen trække ombord. Der var nu Intet der hindrede Skibet i dets Løb.

En slig Heltebedrift var altfor paafaldende, til at man ikke i sammes Fuldbringelse skulde ahne noget Overnaturligt. Kjøbmændene lagde af Erkjendtlighed Alt hvad de eiede ned for hans Fødder, men den Ældste af dem, der fremfor de Andre formodede at Prindsen stod i hemmelige Magters Beskyttelse, besvor ham

at give sig tilkjende. Prindsen vægrede sig længe, men endelig gav han efter for deres indstændige Bønner, og fortalte dem de forunderlige Eventyr, der havde ført ham ombord paa Skibet, der nu af en gunstig Vind snart blev ført i Nærheden af Bellur-Øerne. Det løb der ind i en prægtig Byes Havn, og var snart omringet af en Mængde Baade, der tilbøde deres Tjeneste til at udskibe de Reisende og Varerne.

Dorrat-al-Gawas var endnu et Bytte for Smerten over Adskillelsen fra hendes Elsker og over de talløse Farer, hvoraf han var truet, da en af hendes Aander meddelte hende Prinds Habibs Ankomst. Strax befalede hun, at alle Undersaatter skulde bevidne ham deres Glæde over at see deres Dronnings Lykke, og at den Vei Prindsen vilde gaae skulde belægges med Tæpper af det kostbareste Stof, Tillige sendte hun ham en talrig Æresvagt imøde.

Ubeskrivelig var Prindsens Glæde, igjen at befinde sig hos den, for hvilken han havde gjennemgaaet saa store Farer, og i hendes Arme glemte han snart enhver Mosommelighed. Men midt i hans Glæde bedrøvede Tanken om den Smerte, som hans Forældre siden hans Afreise maatte føle, hans Lykke. Han besluttede at meddele Prindsessen sin Kummer. Denne lovede ham, at han endnu den samme Dag skulde see sine Forældre. Hun kaldte strax de fornemste Aander sammen, og meddeelte dem, at hun af vigtige Grunde maatte forlade sit Rige, og paabød Storveziren, under hendes Fraværelse, at bestyre Regjeringen. Derpaa befalede hun de tjenende Aander, at forflytte hende med Habib til den Have, hvor hun første Gang saae ham, hvilket skete i et Øieblik.

Den gamle Emir Salama og hans Hustru vare endnu meget bedrøvede over Tabet af deres dyrebare

Søn, og holdt det for et Gjøglebillede, da de pludselig igjen saae ham for deres Øine. Prindsens Kjærtegn hævede imidlertid deres Tvivl, og efterat hans Tilbagekomst var bleven bekjendt, bragte enhver Stammes Høvding ham deres Lykønskning. Glædesfester, der varede i syv Dage, bleve afholdte, men efterat disse vare tilende, bleve nitten af de Ryttere, der paa en forræderisk Maade havde forladt Prindsen i Ørkenen, dømte til at hænges. Da endelig den gamle Salama maatte døe, forenede Habib Herredømmet over de Stammer, der havde været hans Fader underkastet, med de over Bellur-Øerne, og førte med den skjønne Dorrat-al-Gawas et langt og lykkeligt, med talrige Efterkommere velsignet Liv.

Attaf af Damaskus.

Kalifen Harun Alraschid begav sig en Dag med sin Storvezir Giafar og den tro Mesrur, i hans Kabinet for Oldsager, for at opmuntre sig efter Regjeringsforretningerne. Mesrur maatte give ham en af de derværende Bøger, der indeholdt alle Slags befynderlige Hemmeligheder og Spaadomme. Han læste i den, og Veziren forundrede sig meget over at see sin Herre tre Gange efter hinanden gaae over fra Sorg til Glæde.

„Tør jeg spørge Deres Majestæt," sagde han, „hvorfor I ligesom en Afsindig næsten paa samme Tid græder og leer?"

Til ikke liden Forundring for ham sagde Kalifen:

„Det passer sig ikke for en Vezir at sammenligne sin Herre, hvem han skylder Lydighed, med en Nar.

Du er, som jeg let kan begribe, nysgjerrig efter denne Bogs Indhold. Nuvel, reis strax bort, og kom mig ikke igjen for Øinene, førend Du kan sige mig, hvad der staaer i denne Bog. Du vil da forstaae min Opførsel og ikke mere holde mig for aandsvag. Viser Du Dig tidligere for mig, saa bliver Du straffet med Døden!"

Kalifen lukkede Bogen, gjemte den under Laas og Lukke og lod sin Minister aldeles forbauset blive tilbage. Giafar gik langsomt hjem og tænkte efter, om Grunden til hans Unaade, uden at kunne udfinde samme. Trøsteslos derover mødte han sin Fader Yahia, der formanede ham til at være taalmodig og raadede ham til, strax at reise til Damaskus, selv uden forinden at tage Afsked med sin Hustru.

„Skjæbnen vil det saaledes," tilføiede han.

Veziren besteeg et Mulæsel og brød op derhen til. Efter en temmelig besværlig Reise, naaede han til denne Byes smukke Omegn. Dengang boede der i Damaskus en ligesaa rig som god Mand, der ved Giafars Ankomst netop spadserede i Fiolernes Wady (c: Dal). Han tilbød Veziren meget forekommende sin Bolig, og førte ham til sit i Nærheden værende Slot. Da Ministeren her havde styrket sig ved et kostbart Maaltid og nydt Kaffen, spurgte hans Vært ham, hvorfor han havde foretaget denne Reise, hvorpaa hiin fortalte ham det Passerede med Kalifen.

Attaf, saaledes heed den høimodige Mand, søgte at trøste ham paa enhver Maade, og sagde iblandt andet til ham, at han skulde anse dette Slot som sit eget, og opholde sig saalænge deri, som han selv vilde, uden at frygte for at være altfor paatrængende. Da Tiden var kommen til at man skulde lægge sig, lod Attaf indrette en prægtig Seng for sin Gjæst og ved Siden af

samme en mindre for sig selv. Den derover forundrede Vezir spurgte sin Vært, om han ikke havde noget Harem.

„Omendskjøndt jeg er gift," svarede denne, „saa vil jeg dog ikke være saa uhøflig at lade Eder sove alene, saa længe I beærer mit Huus med Eders Nærværelse."

Veziren takkede ham for denne fine Opmærksomhed. Den næste Morgen gik Begge sammen i Bad, og da Giafar igjen vilde tage sine Klæder paa, havde Attaf ombyttet dem med Andre, der vare langt kostbarere. Herpaa stege de til Hest for at besee Damaskus's Mærkværdigheder, og de tilbragte ogsaa de følgende Dage paa samme Maade.

Imidlertid var der forløben fire Maaneder, og Giafar saae til sin store Ærgrelse sin Banlysning forlænges, uden at et overordentlig Eventyr endnu gav ham Leilighed til at tilfredsstille sin Herres Opfordring. Derover udbrød han i Taarer. Hans Vært spurgte ham om Grunden til hans Smerte. Veziren gjensvarede, at han, tiltrods for alle de Bestræbelser han gjorde sig for at adsprede ham, dagligen følte større Kummer og Nødvendigheden af at være alene, han havde derfor besluttet sig til, at besøge den berømte Moskee ved Omiaden. Attaf forsikkrede, at det vilde gjøre ham meget ondt nogensinde at gjøre ham noget imod, og naar han vilde gaae ud alene vilde han vel vogte sig for, at gjøre ham imod der. Tillige tilbød han ham hans Pung, naar han maaskee skulde behøve nogle Penge. Giafar takkede for denne Opmærksomhed og gik bort. Ved hans Ankomst til den prægtige Moskee, steeg han ned af de tredive Trin til Hoveddøren, beundrede Guldziraterne, Ædelstenene og det prægtige Marmorarbeide ved denne, gik igjennem den, og forlod der-

paa igjen Moskeen og spadserede igjennem flere Gader. For at hvile sig, satte han sig paa en Steenbænk, lige overfor et, med Blomster opfyldt Vindue. Dette blev aabnet, og Ministeren saae en ung, meget smuk Dame, der længe beskjæftigede sig med at vande Blomsterne, men strax lukkede Vinduet, da hun saae Veziren; denne ventede endnu længe, men hun viste sig ikke mere den hele Dag. Natten tvang ham til at vende hjem. Attaf kom ham imøde og yttrede for ham, den store Bekymring han havde havt, paa Grund af hans Gjæsts lange Udeblivelse. Giafar undskyldte sig med den Fornøielse, han havde havt under sin Spadseretour, hvilken havde gjort at han havde forlænget samme. Ved Aftensbordet bemærkede Attaf at hans Gjæst ikke havde nogen Appetit, og yttrede dette til ham. Veziren gjensvarede, at Grunden hertil uden Tvivl maatte være den, at han havde spiist altfor meget om Middagen. Ogsaa om Natten havde Veziren ingen Roe, stedse svævede Billedet af den Skjønne for ham, som han havde seet ved Vinduet.

„Hvormeget," sagde han, „misunder jeg ikke den, der kan eie Dig, Du Englebillede!"

Da han den følgende Morgen endnu følte sig slettere og ikke kunne staae, lod Attaf hente en Læge, der følte den Syges Pults og let gjættede at hans Onde ikke var farlig, ligesom ogsaa sammes Grund. Han ordinerede nu Noget, lagde Recepten under Vezirens Hovedpude, og sagde det til Attaf, der betalte ham et Guldstykke for hans Ulejlighed. Da nu denne tog Papiret, læste han til sin Forundring paa samme, at Giafar var forlibt og at man maatte tilfredsstille hans Lidenskab, naar man ikke vilde have ham udsat for en alvorlig Fare. Attaf bebreidede nu Giafar hans Taus-

hed, og viste ham Lægens Recept. Veziren beundrede Lægens Skarpsindighed og saae sig tvungen til at bekjende Sandheden. Men alle de Kjendetegn, som han gav om Gjenstanden, for hans Elskov, lod Attaf ikke længer nære nogen Tvivl om, at hans egen Kone, der boede i en fra Slottet adskildt Pavillon, var Gjenstanden derfor. Han forsikkrede nu Veziren, at den Kone, i hvilken han var forelsket, var ham bekjendt, hendes Gemal havde netop forstødt hende, og han vilde gjøre Alt Muligt, til at hun ikke blev gift med nogen Anden. Med Løfte om, snart at komme hjem og gjøre sin Gjæst Regnskab for, hvad han havde gjort for ham, gik han bort, og strax hen til sin Kone der modtog ham desto ømmere, fordi hun siden Giafars Ankomst havde levet adskildt fra ham. Attaf sagde at han blot vilde underrette hende om, at hendes Moder var bleven meget farlig syg, og at denne saa hurtigt som muligt, ønskede at see hende hos sig. Den forskrækkede unge Ægtefælle ilede til sin Moder og blev ikke lidet forundret over først at see hende i det faderlige Huus og at høre af hende, at hun befandt sig fuldkommen rask. Imidlertid blev der banket paa Døren. Lastdragere traadte ind og sagde, at Attaf sendte dem med disse Sager til hans Kone. Derover blev hele Familien meget forundret og allerede vilde Faderen bebreide sin Datter den stammelige Mistanke han havde fattet om hende, da Attaf selv traadte ind tilligemed flere Venner. Hans Svigerfader spurgte ham om Grunden til hans Opførsel, hvorpaa han svarede, at han aldeles ikke var utilfreds med hans Kone, men paa en uklog Maade havde svoret at forstøde hende. Ikke istand til længere at kunne tilbageholde sine Taarer ved Adskillelsen fra en kjær Hustru overrakte han hende Morgengaven og

det Dokument hvorved han havde forstodt hende, hvorpaa han vendte tilbage til sit Slot til Giafar.

„I kan nu være rolig," sagde han til denne, „den som I elsker undflyer Eder ikke, og jeg har indrettet Alt paa det Bedste. Adspred Eder nu, og opmuntrer Eders Sind, indtil det bliver Eder mulig at kunne gifte hende."

Denne Forsikkring gjengav strax Veziren hans Sundhed, han takkede sin Vært og tænkte nu blot paa at more sig. Attaf fordoblede daglig sin Opmærksomhed for ham, for at han med Taalmodighed kunde afvente det Øieblik, hvor han kunde blive forenet med sin Elskede. Da Tiden dertil var kommen, raadede han Giafar til, at reise til en nærliggende Bye, der opgive sit Incognito og derpaa med den hans Rang tilkommende Glands drage ind i Damaskus.

„I maae," sagde han, „tilmelde vor Statholder at I bereiser Syrien paa Kalissens Befaling, og han vil ikke lade det mangle paa at bevise Eder, den Eder tilkommende Æresbevisning. Derpaa kunne I anholde om Gjenstanden for Eders Kjærlighed og være overbevist om, at I ikke faaer noget afslaaende Svar." Veziren fulgte dette Raad, reiste bort fra Damaskus, og sendte tyve Ilbudde derhen, for at underrette Statholderen om, at han vilde besøge Syriens Hovedstad.

Abdel-Malek-Ebn-Merwan, den derværende Statholder kom tilligemed samtlige Embedsmænd i Byen Ministeren imøde allerede en halv Dagsreise borte fra Byen og modtog ham under nogle, blot til dette Brug opreiste, Telte, hvor der var anrettet et kostbart Maaltid. Damaskus hele Befolkning var gaaet Veziren imøde og den Dag hvor han holdt sit Indtog blev en Festdag for Indbyggerne. Det som han nu først foretog sig var, at lade sin Elskedes Fader komme og anholdt denne

om hendes Haand, som han strax fik Løfte om. Giafar sagde derhos til ham, at han igjen vilde reise bort den næste Dag og hans nye Hustru skulde holde sig beredt til at følge med ham. Fuld af Glæde ilede Faderen hjem og meddeelte sin Datter, hvilken berømt Forbindelse han havde indgaaet for hende; men denne glædede sig ingenlunde derover. Natten hengik under Fester og prægtige Illuminationer, hvorved man i Damaskus vilde feire Storvezirens Ankomst, og den næste Dag tiltraadte denne sin Tilbagereise til Bagdad. De Nygifte besteeg en prægtig Bærestol og paa den Tid hvor man skulde bede, satte hele Toget sig i Bevægelse under Trompeters Lyd. Statholderen og de fornemste Indvaanere fulgte med til Kobbal-al-Asfafir. Paa Hjemveien traf disse Attaf, der red efter Veziren, for at tage Afsked med denne. Abdel-Malek tilkjendegav ham sin Forundring over, at han ikke havde sluttet sig til dem, hvorpaa han svarede, at han havde troet endnu at komme i god Tid, og skyndte sig derpaa hurtigt bort igjen. Da han havde indhentet Veziren, steeg han ned fra Hesten og sagde:

„Til Lykke! Herre, Eders Ønske er Gud være lovet opfyldt!"

„Ja min Kjære," svarede Giafar, „og jeg vil aldrig forglemme Eders venlige Bestræbelser. Vend tilbage og I kan regne paa min Erkjendtlighed."

Denne Omstændighed benyttede Attafs Fjender til at styrte ham hos Statholderen.

„Troer I," sagde de til Abdel-Malek, „at Attaf uden i en særskilt Hensigt skulde have skildt sig fra de andre Indbyggere for at tage Afsked med Veziren? Har ikke denne Minister ukjendt boet hos ham i flere Maaneder? Derpaa maae I vide Herre, at han har overladt denne sin Gjæst hans Kone, og Statholderskabet i

Damaskus er bestemt den Løn, efter hvilken han stræber for en saa stor Tjeneste."

Denne skjændige Tale lod et dybt Indtryk tilbage hos Abdel-Malek og fra nu af var Attafs Undergang besluttet. Om Natten bragte man Liget af en Myrdet ind i hans Have, og den følgende Morgen kom en af Statholderens Folk til Attaf for at arrestere ham og føre ham til sin Herre.

„I er altsaa," begyndte denne til ham, „beskyldt for at have begaaet et Mord? Var I virkelig istand til at begaae en slig Handling?"

„Ja," svarede Attaf, der ikke vilde have at hans Nabo skulde betale Mordbøderne, „jeg alene har dræbt ham og maae derfor ogsaa betale Bøderne derfor."

Den onde Statholder vilde imidlertid ikke lade sig noie hermed, men forlangte fuld Anvendelse af Koranens Forskrifter om Gjengjældelsesretten. Dødsdommen blev derpaa afsagt og skulde strax være bleven exeqveret. Men da Efterretningen herom udbredtes i Byen lod der et lydeligt Mishag, over Dommen imod denne ædle af Folket elskede Mand, saa at Statholderen fandt sig beføiet til at opsætte Henrettelsen. Han lod ham derfor føre i Fængsel og sagde til Slutteren at han vilde hemmelig lade den Fængslede myrde om Natten. Til al Lykke var denne Mand Attaf meget hengiven. Han underrettede denne om Statholderens Hensigt og tillige om den Plan, han havde udkastet til hans Redning, aftog hans Lænker, og befalede ham at gaae bort, efterat han havde ladet ham tilstoppe Munden paa sig med en Knævl. Rørt til Taarer over denne Høimodighed forlod Attaf Fængslet og tog Veien til Bagdad. Imidlertid forslog Slutteren sit Ansigt, sønderrev sit Skjæg og aabnede Fængselsdøren. Da Statholderen kom ved Midnat tilligemed Skarpretteren blev han

meget forundret over at finde ham i denne Tilstand. Slutteren foregav nu, at en Deel forklædte Personer havde om Natten opbrudt Fængslet, mishandlet ham og befriet den Fangne. Abdel-Malek blev altsaa stuffet, men blev saa opbragt over Attafs Flugt, at han afsatte Slutteren. Hans Bestræbelser for igjen at faae fat paa den Flygtede vare forgjæves.

Den ulykkelige Attaf, der omhyggeligen havde undgaaet enhver Vei hvor der gik mange Mennesker, befandt sig allerede i Nærheden af Bagdad, da han blev fuldkommen udplyndret af Røvere, saa at han i den udsleste Tilstand naaede denne Bye. Han spurgte efter Storvezirens Slot; men da han viste sig pjaltet ved dennes Dør, lod man ham ikke komme ind. Nu tog han imod en Oldings Tilbud, der tilbød at ville laane ham Pen og Blæk, for at han kunne underrette Veziren om hans beklagelige Stilling. Han gav Brevet til en af Vagten med den Bøn snarest muligt at overrække Giafar samme. Men i det samme Øieblik blev der meldt at man havde født Kaliffen et Barn, og ved den derved opstaaede Tummult, tabte Soldaten Attafs Brev. Ved Vagtens Afløsning foran Storvezirens Dør blev Atraf fængslet, men snart igjen sat i Frihed, som en Følge af en Befaling fra Kaliffen, til Minde om den nye lykkelige Begivenhed, at sætte enhver Fange i Frihed. Tillige gav man Folket prægtige Fester og Attaf levede saaledes flere Dage paa offentlig Bekostning. En Aften vilde han gaae ind i en Moskee for at hvile lidt, men Opsynsmanden jagede ham bort, fordi han den foregaende Dag var bleven frastjaalen et Tæppe. Derfor maatte han blive paa Gaden, hvor en stor Mængde Hunde forfulgte ham og Qvarterets Vægtere befalede ham at fjerne sig. Flygtet hen til en mørk Afkrog, faldt han over et Liig og stod igjen op

fuldkommen bedækket af Blod. I dette Øieblik kom en Politibetjent forbi med sine Folk, holdt ham uden Tvivl for Morderen og bragte ham i Fængslet, hvor vi ville forlade ham nogle Øieblikke, for at komme tilbage til Giafar, som vi tilligemed hans unge Kone tabte af Syne paa Reisen til Bagdad. Ved Nattens Frembrud gjorde han Holdt tilligemed sit talrige Følge, og Telte bleve opslaaede for at tilbringe Natten under samme. Den forlibte Vezir traadte strax ind i det der var bestemt for den Nygifte, der synes at blive meget forlegen over hans Ankomst og bedækkede sit Ansigt med Hænderne.

„I skjuler Eders Ansigt for mig," sagde Giafar, „ere vi ikke begge forenede, og er I ikke min lovlige Hustru?"

„Ja," svarede hun, „naar de Troendes Beherskers Storvezir ikke besidder mere Høimodighed end at tage imod en Mands Offer, der først anvender sine Skatte paa ham, og derpaa driver sin Ædelmodighed saavidt at han endog afstaaer sin Hustru til ham."

Nu fandt der en Forklaring Sted og Giafar erfoer nu ikke uden den største Forundring sin Værts Hengivenhed. Han forsikkrede at han vilde tilbagegive ham hans Kone, men dog holdt han det for det Bedste at hun fulgte med ham til Bagdad, hvor hun vilde blive modtaget som hans retmæssige Hustru og vilde erholde de hende som saadan tilkommende Foræringer. Iøvrigt lovede han at anvise hende et Slot, og de nødvendige Indkomster, for at kunne afvente den Tid, hvor hun med Anstand kunne vende tilbage til sin Gemal. Storveziren holdt ogsaa sit Løfte og gjorde Alt muligt for at lette hende Adskillelsen fra Attaf. Derpaa ilede han til Kaliffen i det Haab at Fortællingen om hans forunderlige Eventyr vilde tilfredsstille denne Fyrstes Vrede.

Monarken spurgte hvad der var mødt ham under hans Fraværelse, hvorpaa Giafar fortalte Alt hvad der var hændet ham i Damaskus.

„Jeg vidste det forud," fortsatte Harun, idet han befalede Mesrur at hente den Bog i hvilken Veziren saae ham læse. Overhovedet for Gildingerne gjorde som det blev befalet ham og Giafar fandt til sin store Forundring enhver af hans Hændelser i Damaskus optegnet deri. Han læste indtil det Sted, der meddeelte ham om hans Afreise fra denne Bye, da Kaliffen befalede ham at lukke Bogen i og bød Mesrur igjen at bære den derhen, hvor han havde hentet den.

„Du seer nu Giafar," sagde han, „at det, der synes Dig saa paafaldende i min Opførsel, var ganske naturlig. Ved Læsningen af de Eventyr, som der vilde møde Dig maatte jeg afvexlende lee og græde og med Rette sagde jeg til Dig at Du ikke igjen turde vise Dig for mine Øine, førend Du kunne meddele mig Indholdet af den Bog, som jeg holdt i min Haand. Min Vrede var forstilt. Vend tilbage til dit Slot, bestyr dit Embede som tidligere og regn stedse paa din Herres Bevaagenhed."

Giafar takkede Kaliffen og efterkom dennes Befalinger.

Imidlertid smægtede den ulykkelige Attaf i Fængslet. Ført for Kadien for at blive domfældet, var han saa kjed af Livet, at han erklærede sig skyldig i det Mord, hvorfor man anklagede ham. Dødsdommen blev altsaa afsagt, og Alt forberedt, til saa hurtigt som muligt at fuldbyrde den. Man førte ham til Galgen, og allerede laae Strikken om hans Hals da Storveziren, der kom hen til dette Sted, tilfældigviis bemærkede Henrettelsen, og spurgte efter den Dømtes Navn. Da han hørte, at det var Attaf fra Damaskus, skreg han høit

og befalede strax at sætte ham i Frihed. Den ulykkelige Dømte kastede sig i Storvezirens Arme og Begge vare i nogle Øieblikke uden Bevidsthed, saa forskrækkede bleve de over deres Gjensyn. Da de igjen vare komne til Besindelse, lod Veziren sin Ven gaae i Bad, samt lod ham bringe prægtige Klæder derhen og bad ham om at komme til sig i sit Slot. Da Attaf her havde styrket sig med den for ham saa nødvendige Næring, bad Giafar ham om at meddele sig, hvad der var hændet ham siden deres Adskillelse og da han havde hørt dette, berettede han ham paa sin Side om, hvad der havde tildraget sig efter hans første Sammenkomst med hans Gemalinde, til hvem han strax førte ham. Attaf var ude af sig selv af Glæde over at see den igjen, som han aldrig havde ophørt at elske og som der nærede en lignende Tilbøielighed imod ham. Hun fortalte ham Storvezirens ædle Opførsel imod sig, og medens de to Ægtefolk forglemte den udholdte Lidelse, havde Giafar begivet sig til Kalifen for at meddele denne, hvad der var passeret. Harun viste ham nu, at ogsaa dette Eventyr var meddeelt i i hiin Bog, og befalede at forestille Attaf for ham. Giafar førte altsaa denne til Kalifen, der venlig modtog ham og endog spurgte ham om, hvad han kunde gjøre for ham.

„Herre," fortsatte Attaf, „jeg udbeder mig, som den eneste Gunst Naade for Abdel-Malek-Ebn-Merwan, Statholder i Damaskus, der paa en saa uretfærdig Maade har forfulgt mig, da jeg er overbeviist om, at han er ført bag Lyset ved sine utroe Hofmænd. Men for at han i Fremtiden ikke skal være udsat for dette, saa vil jeg foreslaae, at indsætte den modige og ulastelige Slutter, som jeg kan takke for min Befrielse, til hans Raadgiver, og at overdrage denne Opsigten med og Fuldbyrdelsen af Statholderens Handlinger."

Kalifen yttrede sin fulde Beundring til Attaf over dette ædelmodige Forlangende, og tilstod gjerne hans Begjæring. Desuden bad Attaf ham endnu om Tilladelse at maatte give sine samtlige Eiendele til Slutteren, hans Redningsmand. Kalifen opfyldte ogsaa denne Bøn og sendte nu nogle Jilbud med hans Befalinger til Damaskus. Storveziren forbeholdt sig at holde Attaf skadesløs, hvilket skete med en saadan Gavmildhed, at han blev meget rigere end da han reiste bort fra Damaskus.

Ende paa femte Bind.

Tusinde og een Nat.

Arabiske Fortællinger,

oversatte fra Tydsk

Sjette Bind.

Kjøbenhavn.

I Commission hos Boghandler A. Levy, Pilestræde 16.

S. Dettinger's Bog- og Steentr., Gothersg. 41.

1862

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indholdsliste til 6te Bind.

862—1001 Nat.

	Side.
Kong Solyman og hans Søn.	3
Aly Dschoharas Historie	6
Historien om Hatim-Et-Tayis Gavmildhed i levende Live og efter Døden	21
Beduinen, Giafar og Bønnesælgeren	23
Kaliffen Almanums Gistermaal med Buran	26
Sultan Selim af Ægypten	30
Skomagerkonen og den afskaarne Næse	33
Historien om Kalenderen med Skrammen	37
De to Prindser af Kochinchina og deres Søster	48
Vexelleren og Tyven	65
De to Ægtemænd	67
Abdallahs Historie	71
Den listige Favoritinde	78
Jussuf og den indiske Kjøbmand	82
Sultan El Melik En Nasir i Ægypten og de tre Politi-assistenter	97
Drømmen	101
Historien om Prinds Benasir	103
Historien om Kaliffen af Bagdad eller Albondukani	115
Herren, Slavinden og Haschimeen	142
Historien om Abdallah fra Landet og Abdallah fra Vandet	153
Israels velgjørende Søn	178
Kongen, hans Søn og de syv Vezirer	180
Historien om Kongen, Vezirens Kone og dennes Mand	181
Historien om Farveren og hans Søn	183
Skatmesteren og hans Tjener	184
Jægerens Historie	185
Historien om Ægtemanden og Riiskjøbet	186
Prindsen og Veziren	188

Side.
Den troløse Kone og hendes Mand 192
Historien om Manden, der i sin Levetid ikke ofte loe . 194
Historien om den forlibte Prinds og Kjøbmandens Kone . 202
Historien om Prinds Bahram og Prindsesse Ed-Detma . 206
Historien om den gamle Kone og Kjøbmandssønnen . . 209
Historien om en troløs Kone 214
Kong Khosroes, Schereen og Fiskeren 216
Kjøbmandens Historie 218
Historien om den blinde Scheik 219
Historien om den femaarige Dreng 225
Ibrahim og Dschemileh 228

Kong Solyman og hans Søn.

En af de rigeste og mægtigste Konger i Arabien, i hvis Lykke der kun manglede Besiddelsen af en Søn, bad Dag og Nat Gud om at opnaae denne høie Naade, og endelig blev hans Bøn opfyldt. En af hans Koner blev frugtsommelig, men imedens han ude af sig selv af Glæde overøste denne med sine Gunstbeviisninger, der lovede ham en Arving, satte en Begivenhed, af et ilde Varsel, ham i den største Uro. En Nat viste der sig nemlig i Drømme for Solyman, saaledes heed denne Fyrste, en Aand i et klart Lys, der jagde til ham:

„Du har nu saalænge besværet Himlen med den Bøn at faae en Søn, at den nu endelig har opfyldt samme; men din Søn vil i sit syvende Aar kun, som ved et Under, undgaae en Løves Raseri, for selv i sit tyvende Aar at kunne give Dig Dødsstikket. Skjæbnen har bestemt det saaledes."

Med disse Ord forsvandt Aanden, ladende Kongen blive tilbage i den største Bestyrtelse. Denne lod, da han vaagnede, sine Vezirer komme og raadførte sig med disse om denne overordentlige Drøm, der havde forskrækket ham. Iblandt disse befandt sig ogsaa en Mand, der var meget duelig i de kabalistiske Videnskaber og i Astrologien, og hvilken foreslog Kongen at stille sit Horoskop,

med hvilket Kongen ogsaa var tilfreds. Men Stjernen stadfæstede Aandens ulykkalige Spaadom.

„Gives der intet Middel," spurgte Solyman, „at undgaae den ulykkelige Begivenhed, som truer os?"

„Intet," svarede Stjernetyderen.

„Velan," vedblev Kongen, „lykkes det mig at gjøre din ulykkelige Spaadom til Løgn, saa skal Du bøde med dit Hoved derfor."

„Jeg er tilfreds dermed," svarede Veziren.

Kongen lod derpaa straks midt inde imellem de utilgjængeligste Bjerge indrette en underjordisk Bolig for sin Søn og dennes Amme, og opbød Alt, for at gjøre samme saa behagelig som muligt. Saasnart nu Dronningen var forløst, lod han Barnet bringe derhen. Trods hiin ilde Spaadom, elskede han dog sin Søn paa det Inderligste, og sjelden hengik der nogen Uge uden at han besøgte denne. Saaledes hengik der syv Aar, og et af det af Aanden betegnede Tidspunkt nærmede sig, da en Løve, der forfulgte en Ræv, styrtede ned i den unge Prinds's underjordiske Bolig, greb denne og styrtede ud gjennem Indgangen, hvorved den sønderrev Ammen. En Jæger, der tilfældigviis var i Nærheden, fandt Drengen og tog ham med sig til Byen. Da han snart fik ham meget kjær lod han ham lære Alt, hvad en dannet Mand bør vide. Da nu Kongen, som han pleiede, igjen vilde besøge sin Søn, fandt han til sin store Smerte den underjordiske Bolig tom. Fordi Ammen for faae Dage siden havde beklaget sig til ham over dette Opholdssted, tænkte han, at hun var flygtet med Barnet, og sendte derfor Ryttere ud til alle Sider for at forfølge hende. Men naturligviis vare disse Efterforskninger forgjæves. Jægeren, der havde antaget sig Barnet, hørte med til Kongens Hof. Saasnart nu hans Pleiesøn var voxen tog han ham med sig. En

Dag saae Kong Solyman ham paa Jagten, og følte sig tiltrukken til ham, af en Grund han ikke selv kunde gjøre sig Rede for. Han ønskede at beholde ham hos sig og udnævnte ham til sin Staldmester.

Nogle Aar senere udbrød der Krig imellem Arabien og et Naboland. De to Hære rykkede imod hinanden og Kampen førtes desto levende, fordi begge Kongerne personlig vare tilstede. Da Solyman saae, at Seiren var tvivlsom, besluttede han sig til en sidste Anstrængelse og styrtede med sit Følge ind i den værste Tummel. Den derved opstaaede Uorden og det fra alle Sider ophobede Støv gjorde, at man her ikke mere kunde skjælne mellem Fjende og Ven. Derfor skete det ogsaa, at den unge Prinds i Fægtningens Hede og uden at see hvem han traf, strakte Kongen, hans Fader, med et Sabelhug til Jorden.

„Forbandede Hund," udraabte Kongen, „Du vil . . . ."

Men hans Staldmester agtede ikke paa dette Udraab, fortsatte Kampen og udviste en stor Tapperhed. Alle hans Anstrængelser vare imidlertid uden Følger, og den Hær, hvortil han hørte, blev fuldkommen slagen. Kong Solyman havde, uagtet sine Saar, Kraft nok til at kunne redde sig tilligemed Levningen af sin Hær. Han bad sin Modstander om Fred, der ogsaa blev tilstaaet ham imod Erlæggelsen af en betydelig Afgift. Nu tænkte Solyman paa hans Staldmesters Afstraffelse, som han, uagtet denne besvoer sin Uskyld, havde ladet lænke om Hænder og Fødder og havde ladet kaste i Fængsel. Tillige vilde han straffe denne bedrageriske Vezir for hans falske Spaadom. Da han derfor følte at Døden nærmede sig, lod han denne Sidste komme til ham og sagde til ham:

„Dine Spaadomme vare usandfærdige, ingen Løve

har truet min Søn og heller ikke var det ham, der saarede mig dødeligt. Du kjender den Straf, som Du udsatte Dig for, ved at føre din Konge bag Lyset, bereed Dig nu til at lide den."

„Herre," gjensvarede den Beskyldte, „Stjernerne bedrage ikke. Hav den Godhed, først at forhøre den, der saarede Eder, førend I lader mig henrette."

Prindsen blev nu ført for Kongen og adspurgt om sin Herkomst, hvorpaa han meddeelte de Omstændigheder, som Læseren allerede kjender. Den unge Mands Tale opvakte hos Kongen de forunderligste Tanker, han lod Prindsens Pleiefader kalde, der bekræftede Alt, og til Bekræftelse paa Sandheden fremviste Arrene paa de Saar, Løven havde givet den unge Mand, hvilke endnu vare synlige. Fuldkommen overbeviist skyndte Kongen sig med at belønne den saa uretfærdig beskyldte Vezir. Tillige paasatte han sin Søn Kronen og lod ham i Nærværelse af alle de Store ved Hoffet aflægge Troskabseden. Faae Dage derefter døde den ulykkelige Solyman, som en Følge af sine Saar. Og saaledes blev det da igjen beviist ved ham, at man forgjæves kan stræbe at undgaae det Lod, som Skjæbnen har bestemt.

Historien om Aly Dschohary.

Hr. Aly Dschohary indtog, som sine Forgjængeres Arving, en Huushovmesters Stilling hos Kalifen af Bagdad. Han havde, som saadan, umaadelige Indtægter, og anvendte en stor Deel deraf til at gjøre Godt med, hvorved han forskaffede sig en stor Agtelse hos alle Indbyggerne i Hovedstaden saavelsom hos Kalifen. Han havde blot een Søn, som han lod opdrage med den

største Omhyggelighed. Da han havde naaet en fremrykkende Alder, benyttede han sin Herskers Velvillighed til at bede samme om, at matte tage Afsked fra sit Embede.

Kalifen tilstod hans Bøn og formerede ved nye Foræringer Alys Skatte, der med sin Familie reiste til Damaskus. Der lod han ved Flodbredden opføre et herligt, af Haver omgivet Slot. Men til samme Tid lod han bygge Karavanserier, Moskeer og Hospitaler, thi Luften i Damaskus er saa sund og lægende, at unge Folk sammesteds blive helbredede uden Lægemiddel og Gamle blive raske.

Efter Fuldendelsen af disse Bygninger tænkte han paa Giftermaalet af hans imidlertid voxede Søn, og gav ham sin Niece til Kone, hvem han som en Forældreløs havde opdraget siden hendes Ungdom. Begge elskede hinanden paa en saadan Maade, at de kunne gjælde for een Sjæl i to Legemer. Men en sørgelig Begivenhed skulle snart hensætte Familien i Sorg. Den unge Kone blev nemlig syg, og forgjæves tilkaldte man fra alle Seder de dygtigste Læger, for at de kunne helbrede hende.

Nu levede der dengang i Kufah en meget lært Emir der havde hørt Damaskus's Skjønheder saameget omtale, at han besluttede at besøge denne Bye. Men da han kom i Nærheden af den, blev han henreven af Beundring over det smukke Syn af Haverne og de talløse Bække, hvis Vand bestandig var kjøligt. For hans Øre lød der en Concert af Smaafugle, der syntes at takke den Evige for et saa behageligt Opholdsted. Henrykket udraabte han:

„Muhamed havde Ret i at anbefale sine Disciple Erobringen af denne Bye, thi de fire Floder, der vande den, ere at sammenligne med Paradiset, (hvor der, efter

Koranen, flyder, Honning, Mælk, Nectar, og Livets Vand.)

Emiren flyttede i Damaskus ind i et Slot, der var indrettet for ham efter Kaliffens Befaling. Da hans Ankomst var bleven bekjendt forud, saa blev ogsaa Aly Dschoharv snart underrettet derom. Han lod straz to Muulæsler sadle, fyldte en Kurv med prægtige Stoffer og Klenodier, og begav sig med sin Søn til Fyrstens Slot, som han allerede fandt omgiven af de Store i Byen. Han modtog ham meget naadig, og indbød ham til at drikke Kaffe. Da han saae at Aly Dschoharys Søn var meget bedrøvet, spurgte han om Grunden dertil, og saasnart Aly Dschoharv havde fortalt ham om sin Nieces Sygdom, begav han sig ledsaget af de Tilstedeværende til den Syges Seng. Han indsaa imidlertid snart, at her ikke mere var noget Haab, men nøiedes med at udstøde et dybt Suk. Den unge Mand forstod ham og faldt straz i Besvimelse. Hans Fader spurgte Emiren hvad han tænkte om hans Nieces Tilstand, og denne erklærede Sygdommen for uhelbredelig. Der gaves vel endnu et Middel til at redde hans Hustru, men dette var meget vanskeligt. „Sex Maaneders Reise paa hiin Side Kaukasus," vedblev han, „hvor hine Aander regjere, der gjorde Oprør imod Salomon, voxer en Urt hvis Kraft denne Profet har aabenbart mig og som formaaer at helbrede ethvert Menneskes Sygdom. Den hedder Fugleurten, og voxer paa en Ø, hvor de onde Aander holde en streng Vagt. Imidlertig elsker Eders Søn sin Hustru saa inderlig, at han maaske vover sit Liv, for at redde hendes. Iøvrigt har han allerede gjordt saamange gode Gjerninger, at Gud bestemt vil beskytte ham imod de onde Aanders Angreb."

Ved Hjælp af en lille Lugteflaske bragte han igjen Alys Søn tillive og formanede ham til med Ærefrygt

at hengive sig i den Almægtiges og Albarmhjertiges Villie og gjøre sig Umage for ved Resignation at vinde de halvfjersindstyve Hourisser, som den hellige Profet ogsaa havde lovet ham.

„Ak" gjensvarede den unge Mand, „hvad skal jeg nu med Hourisserne! Det er ligesom I vil henvise en Fattig der beder om et Glas Vand til Paradisets Floder, eller ligesom hiin Rabiner, der trøstede en Jøde, som Kadien i Bagdad havde dømt til Galgen, med en smuk Beskrivelse om de Fester, som Isak og Jakob ville berede ham. En derover utaalmodig Soldat stødte ham i Tigris og raabte til ham:

„Velan, gode Ven, gaae i Forveien for at vadske Bægrene til Festen."

„Kun ikke utrøstelig," vedblev Emiren, „forsøg at faae fat paa Fugleurten, jeg paatager mig at opholde den Syges Liv under Eders Fraværelle, og vil oplyse Eder om hver Lettelse ved Eders Reise.

Aly Dschoharys Søn takkede ham for hans Godhed og ønskede snarest mulig at begive sig paa Reisen. Da hans Fader fik dette at vide, udgød han Taarer og forestillede ham alle de Farer som han udsatte sig for, men forgjæves gjorde han sig Umage for at forandre den unge Mands Beslutning. Emiren beroligede ham.

„Tag denne Bomulds Kjærne," sagde han „plant den i Eders Have og vaag omhyggelig over den Dusk, som den vil drive frem; saalænge den varer kan I være rolig for Eders Søn, men naar den henvisner, synes dens udsprungne Frøkapsel at sige Eder; Spind min Uld til et Liiglagen for din Søn."

Emiren gav den unge Mand de nødvendige Anviisninger til hans Reise gjennem Tartariet og China, tog Afsked med Aly Dschohary og vendte hjem til sit

Slot. Men, Alys Søn tiltraadte Reisen, reiste Dag og Nat og naaede snart Chinas Hovedstad, hvor han til sin Ulykke blev kjendt som en Muselmand. Da de sande Profeters Religion var forbudt i China, blev han greben og opbevaret som et Slagtoffer for Landets Guder. Den ulykkelige Fangne saae klagende den ulykkelige Offerdag imøde, da han ved Guds Hjælp blev reddet.

En chinesisk Herre havde, forklædt som Dervisch, længe opholdt sig i Damaskus og boet i et af de af Aly Dschohary byggede Karavanserier. Da han flittig besøgte Moskeerne, saa havde Scheikens Forelæsninger og de Barmhjertighedshandlinger, som han saa Muselmændene udøve, overbeviist ham om Islamismens Fortræffelighed, og han havde besluttet at gjøre en Valfart til Mekka. Aly Dschohary havde forskaffet ham Midler til at kunne reise til denne Stad, hvor han tilbad Kaabaen, og efterat han havde besøgt Brønden Sem-Sem og de hellige Profeters Grave i Medina vendte han tilbage til sit Hjem. Her hørte han til sin Forundring, at en Fremmed fra Damaskus, Aly Dschoharys Søn, var nærved Offerdøden, og var lige ved at falde i Afmagt ved denne Efterretning. Efterat han havde faaet de nødvendige Oplysninger om det Sted, hvor Alys Søn var indespærret, gik han ud paa den nærmeste Mark, antændte Ild, opbrændte Røgelseværk deri, og efterat han havde udtalt visse Ord forvandlede han sig til en Fugl. Som en saadan fløi han tilbage til Byen til Fængslet og trængte igjennem Jerngitteret ved Vinduet. Derpaa antog han igjen sin naturlige Skikkelse, steeg ned af en Trappe paa sexhundredeogfyrgetyve Trin, kom til Aly Dschoharys Søn og kastede sig i hans Arme. Men da han havde glemt at slukke Ilden, saa blev den tilfældigviis forbigaaende Ypperstepræst ved Templet opmærksom paa samme. Da han var bekjendt

med Trylleriet, saa foretog han selv en Besværgelse og erfarede da hvad der var passeret. Han ilede til Fængslet og underrettede Slutteren derom, der tog sine Forholdsregler saa godt, at hverken den Ene eller den Anden kunde undslippe. Desuden var Ypperstepræsten endnu saa grusom at lade Begge tildele tre Gange Bastonade. Denne Mishandling og Ærgrelsen over at være bleven overlistet havde hensat den nye Fange i den største Bedrøvelse. Hans Lidelseskammerat trøstede ham saa godt han kunde, men imidlertid rykkede Offerdagen nærmere og nærmere og deres Uro fordoblede sig. Den sidst Fængslede fandt en Dag, da han gjennemsøgte sin Lomme, en kostbar Smaragd, som han bar hos sig, og i Vrede derover udraabte han, i det han hæftigt kastede den til Jorden:

„Hvortil kan Du nu nytte mig, og hvilken Værd har Du endnu for mig?" Gjerne vilde jeg give Dig bort for et Stykke Jern af den ubetydeligste Værdi."

Han havde neppe udtalt disse Ord, før et klart Lys viiste sig i Fængslet og en Tordenstemme spurgte:

„Hvad er dit Forlangende? Der gives Intet, som jeg ikke vil gjøre for den Tjeneste, som Du nylig har beviist mig. Jeg er en af de Aander, der have gjort Oprør imod Salomon og var til Straf for min Ulydighed indespærret i denne steenhaarde Smaragd, idet Du sønderslog den, har Du befriet mig af mit Fængsel og jeg vil være Dig erkjendtlig for denne vigtige Tjeneste!"

„Velan," gjensvarede den Fangne, „saa beder jeg Dig om den samme Tjeneste. Befri os og hævn mig paa den Elendige, der forfølger os."

I et Nu bragte Aanden Ypperstepræsten ind i Fængslet og iførte ham Lænkerne, af hvilke han befriede de to Venner. Disse tog han herpaa i sine Arme,

Jorden aabnede sig under deres Fødder og de befandt sig pludselig i et prægtigt Slot, der, opbygget af Ædelstene, hvilede paa Søiler af Smaragd og var omgivet af store Haver. Blændet af dette Syn spurgte Aly Dschoharys Søn, hvem disse prægtige Eiendomme tilhørte.

„Det er et af Salomons Slotte," svarede Aanden, „min Herster boer her, og hvor store Damaskus's Skjønheder end ere, saa overgaaer dog det, jeg her vil vise Eder, Alt."

De Befriede bleve førte ind i et prægtigt Badeværelse, hvor firesgtyve hvide Slaver og Slavinder betjente dem med al Opmærksomhed. Herfra traadte de ind i en Sal, hvor et udsøgt Maaltid stod tilberedt, omgivet med duftende Blomster og Springvand, der udbredte en behagelig Kjølning. Men ved alt dette forlod Uroen over sin Kone ikke Aly, forgjæves lod man ham see en Deel unge Slavinder, hvis Skjønhed overgik Hourisserne. Endelig spurgte Aanden ham om Grunden til hans Bedrøvelse.

„Ak!" gjensvarede han, „jeg har ladet min Kone blive tilbage i Hjemmet, nærved at døe, og hun vil udentvivl døe, naar det ikke lykkes mig at faae fat paa Fugleurten, og jeg veed ikke, hvorledes jeg skal naae hen til samme."

Aanden advarede ham imod et saa farligt Foretagende og sagde:

„Den Urt, som Du skal hente, bliver bevogtet af de Aander, der have gjort Oprør imod Salomon, og din Død vil være vis."

Alligevel lykkedes det ham ikke at forandre den unge Mands Beslutning, og derfor gav han ham enhver nyttig Anviisning og lod ham afreise. Alys Søn steeg altsaa til Hest og fulgte et Nogle Garn, som

hans Vært havde givet ham, og hvilket altid skulle rulle fremad paa Veien foran ham, og føre ham til sit Bestemmelsessted. Dette Nøgle Garn laae endelig stille i en stor Skov, foran Indgangen til en stor mørk Hule. Aly Dschoharys Søn steeg ned af Hesten, bandt den til et Træ, gik ind i det indre af Hulen og naaede hen til en stor Ild. En gammel Kone, hvis Fingre havde Skikkelsen af en Gaffel, og hvis Negle vare saa store som Østersskallerne ved det røde Hav, sad ved denne. Hun dreiede et uhyre Stegespid, ved hvilket tre Mænd sadde og spiste og Alys Søn var af Skræk over dette forfærdelige Syn nærved at falde i Afmagt, men han følte at han ikke mere kunde trække sig tilbage.

„Vee mig," udraabte han, „min elendige Vært har bedraget mig, men jeg maa væbne mig med Mod."

Hans Bestyrtelse varede imidlertid ikke længe, thi den Gamle smilede venligt til ham og tiltalte ham saaledes:

„Træd nærmere, smukke unge Mand, vær velkommen. I de tre Tusinde Aar, i hvilke jeg har levet, har jeg ikke seet nogen saa velskabt Dødelig som Dig. Ganske bestemt har mit Barnebarn viist Dig hen til vor Bolig. Vent et Øieblik, min Fader vil strax komme hjem og kan da være Dig til Nytte."

I Virkeligheden traadte snart derpaa en Aand ind hvis Skikkelse var forbausende. Han roste sin Datter, fordi hun havde optaget den unge Mand venligt saasnart hun havde gjættet, hvem der havde sendt ham hen til dem, og spurgte ham om Maalet for hans Reise. Da han havde faaet dette at vide, vedblev han:

„Det gjør mig ondt for Eder at I har besluttet Eder til at gjøre et saa farligt Foretagende, thi vi

kunne ikke være Eder behjælpelige derved, fordi vi føre Krig med de Aander, som bevogte Fugleurten."

Saasnart derfor den unge Mand af sin Vært havde faaet Underretning om den Vei, som han skulde tage, fortsatte han sin Reise uagtet alle Modforestillinger.

Efter nogle Dagsreiser kom han til en smuk Dal ikke langt fra det Sted, hvor den forønskede Fugleurt maatte være. Han havde stor Længsel efter snart at see sig i Besiddelse af samme, men Trætheden og Pligten imod Religionen nødte ham til at væbne sig med Taalmodighed. Efterat han havde vadsket sig, samt forrettet sin Bøn og nydt Noget, lagde han sig hen ved Foden af det Træ, der havde ydet ham Maaltidet. Omendskjøndt høist udmattet af en saa lang og besværlig Reise, havde han dog en urolig Søvn. Drømmebilleder, det ene værre end det andet, foresvævede ham. Snart saae han sig ved sin Kones Liigbegjængelse, snart nærved at blive opædt af en Kjæmpe, og blandede sin Klage med Slagtofferets, som han saae blodig og som han endnu troede at kunne høre stønne. Et frygteligt Tordenskrald befriede ham fra disse indbildte Farer for at vise ham nogle der vare ligesaa frygtelige og langt nærmere. Thi, idet han slog Øinene op, blev han blændet af stærke Lyn, og saae utallige Aander og Spøgelser, hvis gjennemtrængende Skrig kunde faae selv det uforfærdeste Mod til at skjælve. En Svovllugt lod ham befrygte, at Lynstraalen var slaaet ned tæt ved ham, og da han greb med Haanden til hans Turban, fandt han, at der ikke var andet tilbage af den end Kaskjetten. Ved Lynets Blinken saae han sin Hest strakt til Jorden og denne ulykkelige Ende af hans troe Reisekammerat bedrøvede ham meget. Han kastede sig over dette stakkels Dyrs Liig, trykkede dets Hoved i sine Arme og begyndte at udstøde Jammerklager:

„Min smukke Veninde, min trove Veninde, min Gaselle! Du eneste deeltagende Væsen i mine Lidelser maatte jeg miste Dig i det Øieblik, hvor vi ere saa nær ved Maalet for vore Besværligheder? Ak! Du seer mig ikke mere, jeg vil ikke mere føre Dig hen paa vore fede Græsgange?"

Suk og Taarer forhindrede ham i at blive ved og Navnet Damastus døde paa hans Læber. Han fattede sig imidlertid, greb sin Sabel, der var fastgjort ved Sadlen paa Hesten og gik fremad. Jo længere, han kom fremad, desto stærkere lød Aandernes Skrig og Tordenen, Jorden rystede under hans Fødder og kun Lyn tjente ham som Veiviser til at kjende det Træ paa hvis Grene det Buur hang, hvorom Aanderne havde talt til ham. Han udstrakte Haanden derefter, da et smerteligt Skrig trængte til hans Øre og han troede at gjenkjende Stemmen af den Aand, der havde været saa venlig imod ham. Men idet han derfor vendte sig om, blev han hugget i fire Stykker, af et Sabelhug.

Den Ulykkeliges Forældre havde i deres Sorg over deres Søns Fraværelse og deres Nieces Sygdom ingen anden Trøst, end den lille Bomuldsbusk. De forsømte ikke nogen Morgen at see, hvor smukke grønne dens Blade vare og omhyggelig at undersøge om Frøkapselen endnu stedse var smuk rød. Den visnede den samme Dag, hvor den Ulykkelige omkom, Buskens Blade visnede og Fader og Moder geraadede i Fortvivlelse da de saae dette; deres Klageskrig gjenlød over hele Huset, og Emiren af Kusah, der, for at gjøre dem en Tjeneste, var bleven hos dem, var ikke den Sidste, der ilede til. Det angrede ham nu, at have givet den unge Mand et saa ulykkeligt, og for den Syge nu unyttigt Raad. For at skjule denne Ulykke for hans Hustru, bleve der trufne alle Foranstaltninger til en prægtig Lig-

begjængelse. Sangerinderne og Sørgekonerne, der sædvanligen fulgte Liig, overgik ved denne Leilighed sig selv, deres gjennemtrængende Skrig og deres Klagesange kunde røre selv det ufølsomste Hjerte. De Fattige modtoge rige Almisser, uden man erkyndigede sig om hvorfra de vare, og alle fornemme Personer i Damaskus bleve indbudne til denne Liigbegravelse. Fader og Moder levede tredive Dage i den dybeste Ensomhed, og spiste kun, for ikke at dø af Sult.

Den i Salomons Slot tilbageblevne Dervisch, som sammesteds ventede paa sin Kammerat, blev endelig Tiden for lang. Han anstillede derfor et Trylleri for at erfare hvad der var bleven af ham og opdagede til sin Fortvivlelse den beklagelige Ende hans Ven havde faaet. Da han ikke mere kunde haabe at være ham til Nytte, bad han Aanden om at føre ham til Damaskus og i et Nu saae han sig forflyttet til Damaskus's Porte. Aanden forsvant, og Dervischen gik ind i Byen og begav sig til Muje-Moskeen, hvor Ulemaerne, Kadierne, Fakierne og alle ved Fromhed udmærkede Personer vare forsamlede i Bøn, deres Andagt og den paa deres Ansigt afmalede Sørgmodighed forkyndte ham nokſom at de inderlig sørgede over Nogen. Tillige erfarede han snart, at man høitideligholdt Dødsfesten for Aly Dschoharys Søn. Han blev forbauset over, at man her allerede vidste denne ulykkelige Nyhed og foresatte sig at udgrunde Hemmeligheden ved denne Sag. Uden at opholde sig længe, løb han hen til sin gamle Værts Huus; deres Gjensyn var, omendskjøndt stum, dog ikke mindre rørende. Idet de saae hinanden styrtede en Strøm af Taarer ud af deres Øine og neppe havde de Kraft nok til gjensidig at kysse hinandens Skjæg. Tilsidst faldt den ulykkelige Fader afmæg-

tig i sin Vens Arme. Denne blev nu underrettet om Historien med Bomuldsbusken, som var bleven plantet ved den unge Mands Afreise, og gik selv ud i Haven for at see den, men den var allerede reven op. Han forbrede nu af den ham tjenende Aand at forskaffe ham Midler til at trøste hans Vært. Men Aanden svarede: „Hvad lader sig stille op med en Mand, der er deelt i fire Dele? Jeg vil samle Stykkerne og bringe Eder dem, for at man virkelig kan bevise ham den sidste Ære ved en Liigbegravelse. Det er Alt hvad jeg formaaer at gjøre, idetmindste vil hans Sjæl nyde den Lykke, der er forundt de sande Muselmænd." Aanden hentede altsaa ved Hjælp af den Magt han besad Stykkerne af Aly Dschoharrys Søns Liig, lagde dem omhyggelig sammen, gned disse med en af Salomon selv tillavet Salve, og vaskede dem med Vand fra Livets Kilde. Fire og tyve Timer derefter synes den unge Mand igjen at aande, hans Hjerte begyndte igjen at slaae og han blev snart igjen rask og sund. Aanden raadede ham til at vende hjem til sine Forældre, men han bad indstændig om at man vilde bringe ham tilbage til det Sted, hvor man havde fundet hans Liig, og svoer ganske alene at vilde vende tilbage dertil, naar man afslog hans Begjæring. For idetmindste at spare ham for Farerne ved Reisen befalede Aanden sin Raabuk at bringe ham til den grønne Ø, og tog Afsked med ham uden Haab om mere at see dette heltemodige Offer for tro Kjærlighed.

Modet truede med at forlade den unge Mand ved Erindringen om hans Ulykker. Men han opmandede sig ved Tanken om sin syge uden Fugleurten fortabte Hustru og Kjærlighed seirede over Frygten. Forend han skred til Fuldbringelsen af sit farlige Foretagende, vilde han opfylde Religionens Pligter, og stod i Begreb

med at forrette sin Afvadskning, i Mangel af Vand med Sand, da to Orne bragte ham Vand i et stort Kar, de lagde et lille i Aske bagt Brød ved Siden deraf og fløi bort uden at man kunne see i hvilken Retning. Imidlertid forrettede han sin Bøn tog noget Næring til sig og prøvede sin Sabel paa nogle nærstaaende Træer.

Neppe havde han taget Sabelen ud af Skeden, førend et endnu mere alvorligt Skuespil end de tidligere begyndte. Nat fordrev Dagens Hellighed, Torden og bugtende Lyn afbrøde fra Tid til anden dette rædsomme Mørke, den med sit hele Raseri løsladte Storm bøiede Toppen paa de kjæmpestore Træer, der mere end engang havde forstyrret Skyerne i deres Løb. Den uophørlig rystende Jordbund synes at aabne sig til alle Sider og udspye Strømme af Ild og Vand. I der Fjerne hørte man Larmen af et Hav, der var i stærkt Oprør og som synes at ville overstige de Grændser, som den Almægtige havde foreskrevet det da han ved sin almægtige Haand udgjød det over Jorden. Men Aly Dschoharrys Søn var nu forberedt paa alle disse Prøvelser; hans Mod svigtede ham ikke og uden Frygt greb han, uagtet de fra alle Sider blinkende Lyn, Buret. Herpaa sagde han til Aandefuglen, som sad deri:

„Du er nu i min Magt, viis mig hvor jeg finder Fugleøiten, derpaa maa du bringe mig til Damaskus, da kan jeg først igjen skjænke dig din Frihed, men ved det ringeste Tegn paa Troløshed er du vis paa din Død."

Den snu Fugl indgik paa alle Betingelser, men søgte først at forlede den unge Mand til at see sig om efter de Skatte, som Aanderne bevogtede i denne Egn. Han skjænkede imidlertid ikke disse Overtalelser Gehør

og vilde ikke befatte sig med noget Andet førend han var kommen i Besiddelse af den ønskede Urt. Holdende Fuglen i sin høire Haand gik han hen for at plukke den. Derefter begyndte Fuglen igjen at vilde forlokke ham, og forsøgte ved Beskrivelsen af alle de Klenodier, der befandt sig imellem Skattene, at bringe Alys Søn til at tøve, og han havde næsten ladet sig overtale, allerede nærmede han sig det Sted, hvor Skatten var opbevaret; men pludselig fremstillede sig Billedet af hans syge Hustru for hans Sjæl, og idet han stedse holdt Fuglen ved Halsen, forlangte han at den straxstulde bringe ham til Damaskus. Da Aanden nu saae, at den ikke paa nogen anden Maade kunde saae sin Frihed, adlød den straxt, den unge Mand besteg dens Ryg og i faae Timer befandt de sig hensat til en Have i Syriens Hovedstad.

Denne Herres Eiermand løb forundret til for at betragte vore Reisende, men hvor stor var ikke hans Overraskelse, da han gjenkjendte Sønnen af hans ærede Nabo Aly Dschohary. Han vidste ikke om han skulde tro sine Øine og sagde:

Med hvad for et sjeldent Kjøretøi kommer I her? I er endnu ilive, og alle Eders Slægtninge troe Eder allerede i den anden Verden. I kommer ogsaa vel fra denne, naar man kan dømme efter den Vei, ad hvilken I er naaet hertil. Vi have allerede feiret Eders Liigbegjængelse. Drik nogle Kopper Sorbet og Kaffe, thi I synes mig meget udmattet, og fortæl mig derpaa Eders Eventyr, som jeg er nysgjerrig efter at høre."

Den unge Mand fortsatte:

„Scheik! saa udmattet jeg end er, vilde jeg dog hellere høre nogen Efterretning fra Eder om min Hustru og mine Forældre, end at udhvile og forfriske mig.

Hav derfor den Godhed at føre mig til det faderlige Huus."

Idet han talte saaledes, aabnede sig uvilkaarlig hans Haand, og Fuglen benyttede denne Leilighed til hurtigt at slippe bort, uden at de to Venner bemærkede det, idet de ilede til Aly Dschoharys Huus. En der ved Vinduet staaende ledig Slave gjenkendte i det Fjerne hans unge Herre og forkyndte det strax med høi Stemme.

Alle holdt ham for forrykt. Men man hørte det banke paa Døren, og den Første, der traadte ind da man aabnede, var vor unge Reisende. Hans Ankomst frembragte en overraskende Virkning i Aly Dschoharys Huus, hvor, ligesom overalt i Byen, alle Folk syntes at være blevne forvandlede til ubevægelige Billedsøiler. Paa denne store Forundring fulgte en ligesaa stor som ustromtet Glæde, enhver udtryktede den paa sin Viis, nogle græd, andre udstødte Jubelskrig, løb igjennem det hele Huus og gjentog den Nysankomnes Navn. Hans Forældre kom til fra den Eensomhed i deres Harem, hvor de havde opholdt dem, forundrede over den pludselige Larm de havde hørt, netop i det Øieblik, da deres Sons gamle Amme vilde gaae ind til dem, for at meddele dem deres Sons Ankomst. Han selv fulgte bagefter hende og styrtede sig i deres Arme. Overraskelsen havde nær kostet hans Moder, der flere Gange faldt i Afmagt, Livet. Efterat den første Glæde havde lagt sig, paatog Faderen sig passende at føre Sønnen til hans syge Hustru. De første Øieblikke vare blot helliget Kjærligheden, og den unge Mand rev sig nu løs fra sin unge Hustru for at ile i Dervischens Arme, der kom tilbage fra Moskeen, og i Emirens, der endnu opholdt sig i Aly Dschoharys Huus.

Han overgav denne den kostbare Fugleurt, der af

samme tillavede en lægende Drik. Men den unge Kone vægrede sig ved at drikke den, fordi hendes Mands Ankomst allerede havde helbredet hende, og han maatte derfor forene sine Bønner og Kjærlighedstegn med Emirens alvorlige Formaninger. Efterat den Syge havde tømt den tredie Skaal, rettede hun sig op fra sin Seng for at sige Gud Tak for sin hurtige Helbredelse. Hun bad derpaa sin Mand om, at fortælle den hele Familie sine Eventyr, „for at jeg," sagde hun, „kan have den Fornøielse af din Mund at høre de Mistommeligheder, som du har bestaaet for den, der ikke mere vil leve uden Dig."

Alys Søn meddeelte altsaa en sammenhængende Beretning om sine Eventyr, og Dervischen tilføiede, hvad han ikke havde vovet at fortælle.

Men den hele forunderlige Historie var længe, tilligemed de prægtige Fester, ved hvilke Aly Dschohary feirede sin Sons uventede Tilbagekomst, Gjenstanden for Underholdningen i hele Damaskus.

Historien om Hatim-Et-Tayis Gavmildhed i levende Live og efter Døden

Hatim af Stammen Tayi var meget berømt formedelst hans Høimodighed og levede i Uvidenhedens Tid, men hans Søn Adi var en Muselmand og bliver nævnet iblandt Prophetens Følge.

Om Hatims Gavmildhed var Verden fuld allerede medens han levede.

En Dag kom den græske Keisers Gesandt til ham, for at udbede sig for hans Herre en kostbar Hest til Foræring. Førend den høimodige Araber kjendte Hen-

sigten med dette Besøg, slagtede han til sin Gjæsts Beværtning sin Hest, thi han havde dengang slet Intet i Huset, der havde kunnet træde i dennes Sted. Man fortæller fremdeles, at han mangengang slagtede over fyrgetyve Kameelføl til Beværtning for hans Naboer og de fattige Arabere i Ørkenen.

Efter hans Død blev han begravet paa Toppen af et Bjerg, der kaldtes Ørvarid. Over hans Grav blev der sat to Steenplader og Steenbilleder af Piger med opløst Haar. Ved Foden af Bjerget flød der Vand, og naar Reisende holdt stille der, hørte de altid om Natten høie Skrig, men anstillede de Efterforskninger om Natten, saa var der Intet at see uden Steenbillederne af Pigerne.

Nu reiste ogsaa engang en Konge af Yemen denne Vei, gjorde Holdt ved Bjerget og overnattede der.

Skrigene og Jammerklagerne fra Bjerget opvakte hans Nysgjerrighed, men paa alle hans Efterspørgseler erfarede han blot:

„Der ovenpaa befinder sig Hatim-Et-Tayis Grav, og paa samme ere Steenbilleder af Piger med opløst Haar, og hvem der overnatter her, hører de samme Jammerklager."

Da faldt det Kongen ind at spotte over Hatim, og han sagde:

„O Hatim, vi ere denne Nat dine Gjæster, og plages af Sult!"

Da han derefter var falden i Søvn, vaagnede han pludselig og udraabte:

„O Araber, staae mig og mine Kameler bi!"

Og da de andre kom til, fandt de hans Kameelføl stønnende, slagtede det derfor, stegte og nøde dets Kjød. Derefter spurgte de om Grunden til dette, og han svarede:

„I Drømme har Hatim-Et-Tayi viist sig for mig med sin Sabel og har sagt til mig:

‚Du har besøgt os, da vi Intet eiede!'

Derpaa saarede han mit Kameelfol med Sabelen, og havde vi ikke slagtet det, vilde det have været omkommen."

Om Morgenen besteeg Kongen en af hans Ledsageres Kameler, lod denne tage Plads bagved sig og reiste videre. Henimod Middag saae de en Rytter med en ledig Kameel komme dem imøde, og spurgte ham, hvem han var.

„Jeg er Adi, Hatim-Et-Tayis Søn," svarede han, og spurgte efter Kongen af Yemen. Efterat denne var bleven viist ham, sagde han:

„Jeg bringer Dig her en Kameel, bestig den istedetfor den, som min Fader har slagtet for Dig."

„Og hvorfra veed Du det?" vilde Kongen vide.

Adi svarede:

„Min Fader har viist sig for mig i Drømme, og har sagt til mig:

‚Kongen af Yemen har næret Tvivl om mit Gjæstevenskab og jeg har slagtet hans Kameelfol; fbring ham derfor et Andet, thi jeg har Intet i mit Eie.'"

Kongen tog det, og forbausedes over Hatims Høimodighed i levende Live og i Døden.

Beduinen, Giafar og Bønnesælgeren.

En Beduin fra en fjern Egn i Ørkenen pleiede hvert Aar at overrække Storvezziren Giafar — Barmekiden — et Digt. Denne lod ham hvert Aar for samme udbetale tusinde Guldstykker, med hvilke Bedui-

nen reiste hjem og levede for samme hele Aaret. Men endelig fandt den med sit Digt kommende Beduin Giafar hængt. Han begav sig derfor med sin Kameel hen til Dommerpladsen, lod sit Dyr lægge sig ned, begræd og beklagede ham heftigt, sagde derpaa sit Digt frem og faldt i Søvn sammesteds.

Og see, i Drømme viste sig Barmekiden for ham og sagde til ham:

„Du har gjort Dig Umage for at komme til os, men funden os saaledes, som det var os bestemt. Reis imidlertid til Balsora og opsøg der en Kjøbmand af det og det Navn og hils ham fra mig samt sig ham, at han skal give Dig paa Bønnens Kjendetegn tusinde Guldstykker.

Om Morgenen begav Beduinen sig paa Veien til Balsora, fandt den opgivne Kjøbmand og tiltalte ham med Giafars Ord, hvorover han udbrød i Taarer. Derpaa viste han Beduinen alle mulige Ærbevisninger, og opbød i tre Dage Alt, for at gjøre hans Ophold behageligt. Da han vilde reise bort, udbetalte Kjøbmanden ham tusindeogfemhundrede Guldstykker og sagde:

„Tusinde skal jeg betale Dig, og femhundrede erholder Du endnu af mig dertil, og hvert Aar skal Du ogsaa fremdeles faae af mig tusinde Guldstykker."

Derpaa besvor Beduinen Kjøbmanden dog endelig at fortælle ham det hele Sammenhæng med Bønnen, og Kjøbmanden begyndte:

„Jeg har begyndt meget fattig og ombød først kogte Bønner tilsalgs i Bagdad. Paa en kold og fugtig Dag gik jeg ogsaa omkring i Gaderne med denne min Erhvervsgreen, uden at jeg havde været istand til at kunne klæde mig efter det kolde Veir, saa at jeg sittrede og bævede af Frost og fordi jeg var vaad. Nu

sad Giafar netop med hans fornemste Tjenere og Slaviner i et Kjøkken, hvorfra han kunde overſee Gaden. Da ſaae han ogſaa mig og hans Medlidenhed blev vakt. Han lod mig hente af en af ſine Tjenere og befalede mig da at ſælge mit Bønneforraad til hans Folge. Jeg begyndte altſaa at tilmaale Enhver et Maal fuldt og erholdt derfor af Enhver mit Maal fyldt med Guld, indtil min Kurv var tom. Giafar ſpurgte herpaa, om jeg endnu havde Bønner i Kurven, og da jeg ſaae efter, fandt jeg blot en Eneſte deri. Denne tog han, deelte den, beholdt den ene Halvdeel og gav den anden til en af ſine Koner idet han ſagde:

„Hvor dyrt vil Du betale den?"

Hun ſvarede:

„Med dobbelt ſaameget Guld, ſom Manden har modtaget for ſine andre Bønner."

Jeg blev ganſke forbauſet og tænkte, at det var umuligt, men med det ſamme udeelte Konen allerede Befaling til at udbetale mig Guldet. Derpaa ſagde Giafar:

„For min Halvdeel vil jeg ligeledes nu betale det Dobbelte af det Hele", og befalede derpaa ſine Slaver at bringe mig Guldet. Saaledes fyldte jeg da Alt i min Kurv og kom til Balſora, hvor jeg gjorde lykkelige Forretninger dermed og blev riig. Lovet og priſet være Allah! Om jeg ogſaa aarlig giver dig tuſinde Guldſtykker, hvis Kilde Giafar Gavmildhed er, ſaa gjør dette mig ingen Skade. Tænk paa Giafars Høimodighed og roes ham i Livet og Døden. Guds Naade (velſignet være dennes Navn) blive ham tildeelt."

Kalifen Almamums Giftermaal med Buran.

Den berømte Musiker Ibrahim Abu Ishak fortæller høist forunderlige Ting om Kalifen Almamums Giftermaal og deriblandt ogsaa følgende Historie:

„Jeg befandt mig en Dag hos Kalifen, vi drak, musicerede, kort sagt, vi gjorde os en lystig Dag. Da det blev mørkt gik Almamum til sit Harem, og sagde til mig:

„Bliv her i Nat, for at jeg kan være vis paa at have Dig her imorgen til Frokost."

Neppe var Kalifen borte, førend det faldt mig ind at en ung Slavinde ventede mig hjemme. Af den Grund besluttede jeg alligevel at gaae hjem, og havde allerede tilbagelagt en Deel af Veien, da jeg saae en en stor Kurv, der ind- og udvendig var beklædt med et kostbart persisk Stof, og som hang i Silkebaand. I min Ruus faldt det mig ind, at sætte mig ind i den. Neppe var dette skeet, saa blev Kurven trukken i Veiret og sat paa et flat Tag. Slaver og Slavinder modtoge mig her med Fakler og førte mig ind i en pragtfuld smykket Sal, i hvis Baggrund der stode to Sophaer, der vare ligesaa smukke som de paa hvilke de Troendes Behersker pleiede at hvile. Jeg satte mig paa den ene af dem og tænkte over mit Eventyr. Det var endnu ikke meget seent, da mine Øine bleve blændede af Glandsen fra endeel Fakler, der bleve baarne af Slavinder, som omgave en ung rigt smykket Skjønhed, der var saa henrivende at jeg ikke holdt hende for nogen Dødelig. Fuld af Ærbødighed reiste jeg mig, men hun befalede mig igjen at tage Plads, satte sig selv ned paa den anden Sopha, og tiltalte mig venligt da hun bemærkede min Forlegenhed over hendes Ankomst. Nu blev et i Sandhed kongeligt Maaltid baaren frem, og ved

Desserten straalede en Mængde Sølvtøi med friske og tørrede Frugter, hvoriblandt vare Krystalflasker fulde af den kostbareste Viin. Tillige lod en Concert sig høre, saa at jeg var ganske ude af mig selv af Henrykkelse. Vi underholdt nu hinanden med at fortælle Historier og Nyheder og sang. Den Skjønne roste mine Manerer, hvorpaa jeg svarede, at jeg kunde takke min Fætter for det, som hun fandt Elskværdigt hos mig. Ved det første Dagslys førte man mig igjen op paa det flade Tag, hvorfra jeg ved Hjælp af Kurven blev heiset ned paa Gaden, og gik hjem, men efter et kort Ophold der igjen vendte tilbage til Kalifen.

„Abu Ischak," sagde han vredt til mig, „jeg befalede Dig, ikke at forlade mit Slot, hvad var da det for en vigtig Sag, der gjorde, at Du maatte gaae bort?"

„De Troendes Beherster," svarede jeg, „det faldt mig ind, at en ung Slavinde ventede mig hjemme."

Vi satte os nu og drak den hele Dag.

Da Mørket brød frem, begav Almamum sig til sit Harem, og befalede mig, ligesom den forrige Aften, at blive hos ham. Saasnart han havde fjernet sig, drev mig det, som der var hændet mig den foregaaende Dag, atter bort. Underveis saae jeg igjen Kurven staae indbydende, satte mig ind i den, og blev hævet op.

„Det er ham fra igaar," heed det da man saae mig, „Vent indtil vi have forhørt os, thi egentlig bliver Ingen indladt to Gang."

De forhørte dem, og snart kom den Tilladelse tilbage al lade mig stige ud. Man førte mig igjen ind i Salen med de to Sophaer, hvor snart den Skjønne viste sig med det samme Følge, spurgte deeltagende til mit Befindende, og udviste saamegen Glæde over igjen at see mig, at jeg blev ganske forlegen. Vi spiste og

drak, og Underholdningen blev endnu mere munter end den foregaaende Dag.

„Du er i Sandhed et udmærket Menneske," sagde hun, „og uudtømmelig paa lystige og eventyrlige Historier."

„Men saae Du først min Fætter," fortsatte jeg.

„Med Dig," svarede hun, „lader sig Ingen sammenligne."

„Og dog er jeg kun en Draabe imod ham. Naar jeg tør forestille ham for Dig, vil Du give mig Ret i hvad jeg her siger."

Det var mig saameget mere om at gjøre, som Kalifen vist ikke mere vilde lade sig nøie med nogen anden Udflugt end Sandheden, og jeg blev derfor meget glad da hun svarede:

„Saa bring ham næste Nat med herhen."

Vi talte nu om andre Ting og fornøiede os indtil Morgenen brød frem, da jeg fjernede mig paa samme Maade som jeg var kommen. Kalifen, til hvem jeg hurtig skyndte mig, fandt jeg meget opbragt, han besvarede min Hilsen med de Ord:

„Jeg hilser Dig ikke igjen, da Du foragter mine Befalinger og mit Selskab."

„De Troendes Beherster," svarede jeg, „vær ikke vred, da jeg har noget meget Guddommeligt at fortælle Dig."

„Saa tal," svarede han.

Nu fortalte jeg mit Eventyr, tilføiende:

„Jeg har ogsaa udvirket et Stevnemøde for Dig."

Almamum blev meget glad herover, og gjorde Resten af Dagen ikke Andet end lade mig gjentage min Fortælling og at udspørge mig om den Skjønne. Neppe var det Nat saa begave vi os samlede paa Veien, naturligviis efter at have gjort den Aftale, at tilsidesætte

enhver Formalitet og gjensidigen at opføre os som om vi vare Fættere. Vi fandt paa det sædvanlige Sted to Kurve, i hvilke vi satte os, og snart naaede op paa det flade Tag. Herfra stege vi ned i Salen, hvor der nu var henstillet tre Sophaer. Jeg satte mig paa den ene, Kalifen paa den anden, men saaledes at den mellemste stod tom. Snart viste den Skjønne sig med sine Slavinder. Spise og Vin blev bragt, kort, Alt gik sin sædvanlige Gang. Almamum indtog paa Grund af sin Belevenhed og sine nette Sæder den Skjønne for sig, og hun sagde til mig:

„Jeg finder at din Fætter overgaaer langt den Beskrivelse Du har givet mig af ham."

Derpaa tog hun sin Cither og sang:

„Den længselsfuld Ventede kom ind til mig ved Nattens Ende. Jeg stod op til Ære for ham, indtil han havde sat sig ned. Da sagde jeg til ham: ‚O, Du min Sjæl, mit Alt, er Du kommen uden at frygte for Vagten?' Han svarede: ‚Den Kjærlighedssyge frygtede, men hans Længsel gav ham ikke Tid til at overveie'."

Saaledes tilbragte vi en fortryllende Nat, og Kalifen overlod sig toilesløs til Taffelets Glade og til Underholdningen ved Sang og Spil. Endelig vendte vi tilbage til Slottet, og den næste Morgen anholdt Almamum, fortrylket af den Skjønnes Yndigheder, om hendes Haand. Snart derpaa blev Bryllluppet feiret med stor Pragt i Rom, hvorhen Kalifen var reist paa Grund af sin Sundhed. Da han traadte ind i Brudeværelset forærede Burans Bedstemoder — thi saaledes hed hans Gemalinde — sit Barnebarn en Snor med tusinde af de smukkeste og ædleste Perler. Kalifen satte sig ligeoverfor Buran, et Teppe af Guldtraade var udbredt og Bedstemoderen udstroede nu for ham et tusinde og tre

hundrede store og smaa Perler i Guldstaale. Almamum forærede Buran disse Perler, og tillod hende at udbede sig af ham hvad hun ønskede. Al-Haßan, Kalifens Svigerfader skal ved denne Leilighed være kommet i Besiddelse af femten Millioner Sølvstykker. Man tilføier, at han opskrev de enkelte Stykker af sit Huusgeraad og sine Eiendomme paa smaae Stykker Papir, og ved Brylluppet kastede disse ud imellem Hoffolkene, saa at Enhver fik hvad der stod angivet paa den ham tilfaldende Seddel. Endelig skal man medens denne store Fest varede kun have brændt Sandeltræ.''

Sultan Selim af Ægypten.

En mægtig Konge i Ægypten besluttede, paa Grund af den jordiske Lykkes Ubestandighed, at lade sin anden Søn lære et Haandværk. Til den Ende satte han ham i Lære hos den dueligste Skrædder i Hovedstaden.

„Min Søn,'' sagde han til den unge Prinds, „see i det Haandværk, som Du skal lære, ikke noget Nedværdigende for Dig. Ingen er sikker for Skjæbnens Omvexlinger, og maaskee vil Du en Dag erkjende Sandheden i det persiske Ordsprog: ‚Belæring om et Hirsekorn er svært og kommer liigt med hundrede Tønder Guld'.''

Den unge Prinds fulgte sin Faders Raad, og blev snart en meget dygtig Skrædder. Imidlertid døde den gamle Konge; hans ældste Søn greb Regjeringens Tøiler, og den Yngre, der godt vidste hvormeget han maatte frygte for sin Broders onde Sindelag, flygtede hemmelig til Hedschas, sluttede sig der til en Karavane, der gjorde Valfarter, og naaede med den til Mekka.

Idet han gik igjennem en af Gaderne i denne store By, stødte han med Foden imod noget Haardt og Klingrende, han løftede det op og saae til sin Glæde, at han havde funden en Pengepung. Men neppe var han igjen gaaet nogle Skridt, saa traf han en gammel Chodschah, der slog sig for Brystet, og med en Tone af den største Fortvivlelse raabte:

„I Muselmænd, hvem af Eder har funden min Pung, han give mig den tilbage for Guds og det hellige Tempel i Mekkas Skyld. Halvdelen af dens Indhold skal blive hans retmæssige Eiendom."

Mandens fortvivlede Gebærder lod ikke Prindsen blive længe raadvild i sin Beslutning, han traadte hen til ham med de Ord:

„Berolig Eder, der er Eders tabte Pung, og Alt hvad jeg beder Eder om for denne Tjeneste er, at forskaffe mig noget Arbeide."

„Det vil jeg gjerne gjøre, min Søn," svarede Oldingen, „din Uegennyttighed skal ikke blive ubelønnet. Jeg boer i Bagdad og naar Du vil følge mig derhen, saa kan jeg være Dig til Nytte."

Prindsen tog imod dette Tilbud. Efter en lang Reise indtraf Begge lykkelig til Irak Arabiens Hovedstad, hvor Chodschahen strax derpaa fik sin Reisekammerat anbragt hos en Skrædder. Den unge Prinds's Dueligheb forskaffede saavel hans Mester som ham selv tusinde Lovtaler, og Arbeidet formerede sig saaledes i Værkstedet, at den taknemmelige Skrædder en Dag sagde til ham:

„Min Ven, Du fortjener daglig i det Mindste tolv Kisils; her ere de."

Denne Sum tillod Prindsen at føre et ganske behageligt Liv i Bagdad. Medens dette fandt Sted blev Chodschehen uenig med sin Kone, der var meget smuk,

men som havde givet ham grundet Aarsag til Vrede, i hvilken han tre Gange udtalte det hellige Ord, at ville forstøde hende. Vel angrede han strax dette, men Ægteskabet kunde ikke blive fornyet, førend den forstødte Kone først var gift med en Anden. Chodschahen var længe i Uvished om Valget af en Mand, som han kunde have Tiltro til, og besluttede sig endelig for den unge Prinds. Han forestillede altsaa denne sin Kone, og lod derpaa begge blive alene, saaledes som Loven fordrede det. Den elskværdige unge Mand og den smukke Kone bleve snart fortrolige med hinanden; hun viiste ham sin meget betydelige Medgift, og tilbød ham alle disse Skatte til Eiendom, naar han den næste Morgen vilde erklære, at det var ham umuligt at forstøde hende. Selim blev meget glad herover, og forpligtede sig gjerne til at afgive den forlangte Erklæring for Kadien.

Den næste Morgen ganske tidlig kom Chodschahen og aabnede.

„Hurtigt," sagde han til den unge Mand, „til Kadien!"

„Hvad skal jeg hos ham?" svarede denne.

„Nu forstøde min Kone."

„Det skal jeg vel vogte mig for; naar man hos os i Ægypten har ægtet en Kone, saa beholder man hende."

„Hvad skal det betyde!" udraabte Chodschahen, „kan I handle saaledes imod mig?"

Imidlertid maatte han sige hvad han vilde, Selim blev urokkelig. Chodschahens Ærgrelse over Tabet af hans Kone, blev saa stor, at han blev alvorlig syg. Da han var nærved at døe, lod han den unge Prinds komme hen til sin Seng og sagde til ham:

„Jeg er selv Skyld i mine Lidelser og det vilde

være Uret, at gjøre Eder den ringeste Bebreidelse derfor. Da I gjengav mig min Pung, udraabte jeg uforsigtig nok: „Herre, er min hele Eiendom vel tilstrækkelig nok til at belønne en saadan Uegennyttighed?“ I seer, at Gud har noie hørt mig, da I i nogle faae Øieblikke er kommen i Besiddelse ikke alene af den største Deel af min Formue, men endog af min Kone. Skjæbnen vil det saaledes og jeg tager alle de her Tilstedeværende til Vidne paa, at jeg fuldkommen forærer Eder hvad jeg efterlader mig.

Tre Dage derefter døde Chodschahen, og Selim blev meget rig. Han opgav nu Skræderiet og førte et stort Huus. Saaledes hengik flere Aar for ham, da en uventet Begivenhed forstyrrede hans Lykke. Prindsen havde nemlig faaet at vide, at der imellem hans Selskab befandt sig en ung Mand, der ved enhver given Leilighed gjorde Cour til hans Kone. Da han nu en Dag vendte tilbage med flere Venner fra en Lysttour, bankede han forgjæves paa sin Dør Ingen aabnede. Forgjæves fordobblede han sine Slag, forgjæves raabte han paa Tjeneren; Alt blev stille. Døren blev nu aabnet med Magt, Selim styrtede ind i Huset og kom snart til den Overbeviisning at der ikke var Nogen og Alt der havde Værdi var skaffet bort. Vis paa sin Kones Troløshed svor Prindsen at vilde tage Hævn over hende. Til den Ende erkyndigede han sig, hvor han kunde, om den Vei som den Undvegne havde taget med sin Beiler, folgte hvad han endnu eiede, og begav sig til at forfølge dem til Ispahan.

Skomagerkonen og den afskaarne Næse.

Idet han overalt saae sig om, efter sin Kone

havde han allerede gjort to Dagsreiser og udhvilede sig overvældet af Træthed foran en Skomagers Huus.

„Broder," sagde denne til ham, „du synes udmattet, det bliver snart Nat, og naar du vil dele min Maatte, saa overlader jeg Dig den gjerne."

Selim tog taknemmelig imod dette Tilbud, lagde sig strax hen og faldt i en dyb Søvn. Men efter nogle Timers Forløb vækkedes han af Larmen ved et selsomt Optrin. Skomagerkonen underholdt nemlig allerede længe en Kjærlighedshandel med en ung Kjøbmand og en tjenstagtig Barbeerkone fra Nabolauget ydede sin Hjælp dertil. Netop nu vilde Skomagerens Kone hen til sin Elsker, da hendes Mand der var gaaet ud i Forretninger, uventet kom hjem. Han spurgte hende hvor hun vilde hen, og da hun ikke kunde svare tilfredsstillende herpaa blev han vred, og bandt hende til Straf til en Pille ved Huset. Derpaa lagde han sig tilsengs og faldt i Søvn. Denne raa Opførsel af Skomageren havde opvakt Selims Uvillie, imidlertid overbeviste denne sig om, at hans Vært ikke havde ganske Uret. Snart derpaa saae han Barberens Kone træde ind.

„Hvad bestiller I Naboerske," spurgte hun sagte, „veed I ikke, at han med Længsel venter paa Eder?"

Skomagerens Kone fortalte nu det Passerede med hendes Mand, og tilføiede:

„Naar I i nogle Øieblikke vilde indtage min Plads, ville I kunne hjælpe mig med at hævne mig paa min Mand."

„Gjerne Naboerske," svarede Barbeerkonen. „Bliv blot ikke altfor længe borte."

Med disse Ord gjorde hun den Bundne fri, og denne ilede til hendes Elsker. Derover vaagnede Huusherren og kaldte flere Gange paa sin Kone; thi den

der havde indtaget hendes Plads svarede ikke, af Frygt for at røbe sig ved hendes Stemmes Tone. Skomageren stod endelig utaalmodig op, tog sin Læderkniv gik hen til den Stolte, hvortil han havde bunden sin Kone, og afskar Barbeerkonen Næsespidsen.

„Der," sagde han og gav hende Næsespidsen i Haanden, „jeg vil lære Dig at adlyde, Du kan gjøre din Beiler en ny Foræring dermed."

Det ulykkelige Slagtoffer, for Tjenstagtighed, vovede imidlertid ikke at bryde Tausheden, af Frygt for den vrede Mand, der iøvrigt igjen, efter at have tildeelt sin formeente Kone denne Revselse lagde sig til at sove. Kort derpaa kom hans virkelige Kone hjem, og da hun erfarede den Ulykke der var overgaaet Naboerſken, glædede hun sig vel hemmeligen over at være gaaet fri af en saa umenneskelig Behandling, men bevidnede Barbeerkonen i de stærkeste Udtryk og grædende hendes Smerte, og lod sig igjen binde til Stolten. Kun tænkende paa Midler til at bilde sin Mand ind at hun igjen havde faaet sin Næsespids, opfandt hun følgende List. Efter nogle Øieblikke begyndte hun nemlig at bede med en høi Stemme:

„Naadige og barmhjertige Gud, du Hjertensgode for hvem Intet bliver skjult, kan Du tillade, at jeg er et Offer for den skammeligste Mistanke, og den uretfærdigste Behandling? Hør min Bøn Herre, og giv mig igjen mit gode Udseende, der kun tilkommer rene og ædle Sjæle."

Skomageren kunne ikke tilbageholde sin Uvillie over denne Bøn.

„Elendige Ægteskabs Forbryderske," udraabte han, „hvorledes kan du haabe, at Gud vil bønhøre Dig!"

„Himmel," udraabte Konen, „min Bøn er trængt

til Gud, kom umenneskelige Mand og overbeviis Dig om, at den forhaanelige Vanskabelse er tilintetgjort."

Disse Ord bleve udtalte med en altfor stor Tillid til at kunne blive uden Virkning. Skomageren stod op, tændte Lampen, saae sin Kone nysgjerrigt ind i Ansigtet og saae ganske bestemt, at hendes Næse havde den tidligere Skikkelse. Uden nu at spørge videre kastede han sig for hendes Fødder med det Udraab:

„O jeg Ulykkelige, ja jeg erkjender min store Uret, og lover at bringe Dig til at forglemme min tidligere Opførsel ved Behagelighed, og Lydighed. Du kan fra nu af behandle mig som en af dine underdanigste Slaver."

Selim var i sin Krog Vidne til alle disse Optrin og kunne ikke afholde sig fra at smile over den stakkels Skomagers Godmodighed, tillige fandt han sig derved noget trøstet over sit eget Uheld, og faldt igjen rolig i Søvn uden at være Vidne til Følgerne af denne Forsoning. Med Dagens Frembrud stod han op, takkede sin Vært, uden at forstyrre dennes Ro ved utidige Forklaringer, og fortsatte sin Vei til Ispahan. Sørgmodigt vandrede han til den næste Bye, da han traf en Kalender.

„I synes mig meget bedrøvet," tiltalede denne ham, „hvad er Grunden til Eders Bekymring."

„Ak Herre," svarede Selim, „jeg søger min bortlobne Kone."

„Trøst Eder," svarede Kalenderen, „I er ikke det første Offer for et Uheld af den Art*). Hvor slem

*) Kalenderen fortæller her i flere Udgaver Historien om en ung Silkehandler og hans smukke Kone Adileh, men som er eenslydende med Historien om Skrædderen og hans Kone Ghylendam i 1ste Bind Side 149, hvorfor vi ikke vil gjentage samme.

endog Eders Skjæbne maae være, saa kan den dog vanskelig være værre end min. Jeg bærer i mit Ansigt de uudsletteligste Mærker af et af de sørgeligste Ulykkestilfælde."

Ved disse Ord pegede han paa Arret af et dybt Saar paa hans høire Kind. „Dette Saar" tilføiede han, „vil altid erindre mig om et af de smerteligste Øieblikke i mit Liv, og da min Historie maaskee vil lindre Eders Smerte, saa vil jeg gjerne meddele Eder den."

Historien om Kalenderen med Skrammen.

„Førend jeg blev Kalender, tjente jeg som Officeer i Hæren. Engang reed jeg med flere af mine Kammerater paa Jagt, vi fik først Øie paa en stor Hjort, og under min Iver i at forfølge den, kom jeg bort fra mine Kammerater og styrtede med min Hest. Bedøvet af Faldet blev jeg liggende i flere Timer, og da jeg endelig kom til mig selv, saae jeg en gammel Kone med dybt fugede Kinder, støttet til en Stok komme mig imøde. Den frembrydende Nat, det øde Krat og mine af Forskrækkelse angrebne Nerver vare Skyld i, at jeg blev forskrækket ovet dette pludselige Syn af den Gamle og zittrede som et Espelov. Hun bemærkede dette, og forsøgte ved Venlighed at forjage min Frygt. Paa hendes Spørgsmaal hvorledes jeg var kommen i denne Ørken, fortalte jeg hende med faae Ord mit Uheld. Hun tilbød sig at ville hjælpe mig og i min Forlegenhed tog jeg imod denne svage Støtte. Den Gamle førte mig dristig ved Haanden, igjennem det Tykke af Skoven, af tusinde Omveie, ud i det Frie, hvor jeg

med Forundring saae et smukt Landsted, omgivet af yndige Haver Ved Bredden af en klar Flod. Jeg fandt der den venligste Optagelse, overalt herskede Overflødighed og Rigdom, og man sparede Intet, hvad der kunne smigre min Smag og min Sands. Om Aftenen forskjønnede en ung og henrivende Pige vort Ophold, hvem jeg ikke kunne see uden at modtage et dybt Indtryk og det Ønske, at jeg kunne faae hende til Kone. Fra nu af beviste jeg den Gamle dobbelt Opmærksomhed og benyttede næste Morgen da min Elskede var fraværende til at gjøre en aaben Erklæring. ‚Gode Moder,' sagde jeg, ‚hvormeget er jeg Eder ikke forbunden for Eders venlige Optagelse. Vilde det vel være et Misbrug af Gjæstevenskabet, naar jeg spurgte Eder om, hvem den unge Pige er, som jeg saae her igaar?'"

„Min Søn," svarede den Gamle, „I er mig ingen Tak skyldig. Da jeg trak mig tilbage fra Verden, for kun at leve i Ensomhed sammen med Gud, blev det min Pligt at staae de Ulykkelige bie. Derfor beskjæftigede jeg mig omhyggeligen med mit Barnebarns Opdragelse, som I igaar saae hos mig. Hun mistede sine Forældre i hendes tidligste Ungdom, og jeg bestemte hende til at flye Verdens Forsængeligheder, og kun at beskjæftige sig med sin evige Salighed."

„Eders Exempel gode Moder," svarede jeg, „virker saa meget paa mig, at jeg ikke veed Noget Bedre end at følge samme, men imidlertid gjør jeg for samme Fordring paa en Belønning. Giv mig Eders Barnebarn til Kone, vi blive da begge hos Eder, for at være Eders høie Alderdoms Støtte og vilde trække os tilbage fra Alt. Iøvrigt opfylder I ved at tilstaae mig min Bøn, kun Himlens Villie, der blot af den Grund synes at have ført mig hen til dette Huus."

Den Gamle gav min indstændige Bøn Gehør, og

I kan let tænke Eder Størrelsen af min Lykke at see mig forenet med en ligesaa henrivende som sædelig og yndig Kustru. Men hvorsnart forandrede det sig ikke? Vor gamle Moder døde, og min Kone der nu paa eengang blev kjed af Landlivet, nødte mig til at vende tilbage til Byen, hvor jeg leiede mig et afsides liggende Huus og antog en gammel Tjenestepige til at besørge Huusholdningen. Bestyrelsen af Landstedet, som vi havde forladt, gjorde at jeg hyppigt var fraværende. Da jeg nu en Dag gjorde mine Forberedelser til en saadan Reise, kom den Gamle, som jeg havde i min Tjeneste til mig.

„Herre," sagde hun, „mine Aar tilstaaer mig ikke mere, behørigt at kunne forestaae Eders Huusholdning, jeg beder Eder altsaa om at maatte erholde min Afsked, tillige kjender jeg" tilføiede hun, „saalidet til Bylivets Intrigier og passer slet ikke til visse Forretninger."

Uden at jeg havde den ringeste Anelse om, hvad den Gamle vilde, da jeg ikke nærede den ringeste Mistanke imod min Kone gav jeg hende Afsked. Da hun saae at jeg ikke tog videre Notits af hendes Ord, saa holdt hun det for sin Pligt at udtrykke sig tydeligere, og da jeg igjen vilde reise bort, sagde hun til mig:

„Herre, I driver Eders Tiltro indtil Daarskab. Hvorfor kan I ikke vide, hvad der foregaaer i Eders Huus, og ikke være forsigtigere imod Qvindelist?"

„Tal, hvad mener Du?" udraabte jeg, ude af mig selv af Vrede.

Den Gamle gjensvarede:

„Jeg vilde ved mine Ord kun paalægge Eder, at være paa Eders Post; iøvrigt har jeg ikke anklaget Nogen."

Med disse Ord forlod hun mig, mere død end levende.

Længe var jeg i Tvivl om jeg skulde reise eller ikke, endelig, for at faae Vished i Sagen, besluttede jeg mig til Følgende:

Tilsyneladende fortsatte jeg dog mine Reisetilberedelser, sagde min Kone Farvel og forlod Byen, men kun for at begive mig til en Have, som vi eiede i Nærheden af samme, og hvor jeg blev den hele Dag. Om Aftenen forklædte jeg mig som en Betler og gik tilbage til Byen. Ubemærket nærmede jeg mig Bagbygningen af mit Huus, og den Larm, som jeg hørte, lod mig ingen Tvivl om, at der i samme foregik noget Usædvanligt. Rystende paa alle Lemmer naaede jeg dog over Havemuren og klattrede op i et høit Træ, der netop stod ligeoverfor min Kones Værelse. Herfra kunde jeg see Alt, hvad der foregik i samme, og tænk Eder min Vrgrelse, da jeg saae den Troløse sidde og drikke med en Mand og overøse ham med Kjærlighedstegn. Saasnart nu min Kone fjernede sig med sin Pige, forlod jeg hurtigt Træet og traadte ind i Værelset, hvor hendes Elsker opholdt sig. Han var beskjænket og jeg stødte ham, for at hævne min fornærmede Ære, min Sabel i Brystet. Straz derpaa klattrede jeg igjen hurtigt op i Træet. Da min Kone kom tilbage og fandt hendes Elsker badet i sit Blod, greb hun, fuld af Raseri og Fortvivlelse, den Sabel, hvormed han var bleven dræbt, og styrtede ud i Haven for at opsøge Morderen, men fandt ikke denne. Herpaa begravede hun Liget med sine Slavinders Hjælp i en Afkrog af Haven, og tilbragte Natten med Jammerklager og Graad over hendes Elskers Død.

Derimod sneg jeg mig, saasnart det lod sig gjøre, igjen bort fra Haven. Den næste Morgen kom jeg

hjem og saae, at min Kone forgjæves søgte at skjule sin Smerte. Paa mine Spørgsmaale, hvad der feilede hende, svarede hun, at hun havde været meget bedrøvet over min Fraværelse. Endnu var jeg Herre nok over mig, til ikke at lade mig mærke med Noget; men da hendes Smerte blev større den følgende Dag, trængte jeg paany ind paa hende med Spørgsmaal.

„Ak," svarede hun, „jeg kan kun med Sorg tænke paa den skrækkelige Drøm, som jeg havde sidste Nat. Vi gik Begge og spadserede ved Bredden af et oprørt Hav, da pludselig et Uhyre dukkede frem fra samme, for hvilket Du styrtede Dig i Bølgerne, hvorhen det forfulgte Dig."

Uduelig til længere at kunne taale en saadan Falskhed, svarede jeg:

„Vær rolig; din tilsyneladende frygtelige Drøm betyder kun noget Godt. Seer Du, Uhyret, som Du saae, er en af mine Fjender; da jeg sprang i Vandet, anraabte jeg Himlen om Hævn imod ham og jeg dræbte ham; hans Styrten i Bølgerne betyder hans Begravelse i en Afkrog af min Have."

Hun forstod mig kun altsaa godt, greb rasende en Kniv og bibragte mig med samme i Ansigtet de Saar, hvoraf I endnu seer Arrene. Da hun aabenbart tragtede mig efter Livet, saa rev jeg Kniven fra hende, og dræbte i Vrede saavel hende som hendes usle Slavinde. Siden besluttede jeg at søge Adspredelse i et uroligt Liv, solgte Alt hvad jeg eiede, reiste fra By til By, og nu er jeg netop paa Veien til Ægypten.

Kalenderens Fortælling og Eventyret hos Skomageren trøstede Selim i hans Ulykke, og bragte ham til den Beslutning, ikke mere at ville opsøge sin Kone, men at vende hjem til Ægypten med Kalenderen. Ved deres Ankomst til dette Riges Grændser indlogerede de to

Reisende sig i et stort Karavanseri, hvor der tillige befandt sig flere Reisende fra forskjellige Lande. En af disse betragtede Prindsen med en særdeles Opmærksomhed, og sagde endelig til ham:

„Tør jeg spørge, Herre, hvorfra de er?"

„Fra Kairo," svarede Selim.

Ved disse Ord faldt den Fremmede ned for Prindsens Fødder."

„Min Prinds," udraabte han, „lad mig omfavne Eders Knæ, og være den Første, der anerkjender Eder som min Herre og Konge. Jeg er den Skrædder, hos hvem Eders Fader satte Eder i Lære. Eders Broder er død. Jeg gjorde Eders Ret gjældende hos Folket imod een af Eders Slægtninge; Eders Tilhængere forenede sig med mig og vandt Seier. Nu gjorde jeg bekjendt, hvorfor jeg maatte forlade Ægypten, og forlangte en Frist af to Aar, for at opsøge Eder. Imidlertid skulde Eders Vezir bestyre Riget, men forhaabentlig vil I nu snart selv overtage Regjeringen, hvorpaa Folket venter med Utaalmodighed."

Selim takkede sin gamle Læremester og lovede, aldrig at forglemme hvad han var ham skyldig. Tillige bad han ham, at være hans Ledsager til Hovedstaden, hvortil han ogsaa opfordrede Kalenderen.

I fire Dage naaede alle tre til Kairo hvor Selim blev modtaget med almindelig Glæde. Da han havde indtaget sin Faders Throne, vilde han gjøre Skrædderen, til Belønning for hans udviste Fortjenester imod ham, til Storvezir, men denne erklærede, ikke at være en saa vanskelig Post mægtig.

„Mine Ønsker ere beskedne," tilføiede han, „hav den Godhed, at udnævne mig til Hofskrædder.

Den unge Sultan opfyldte hans Bøn og tildeelte Kalenderen Storvezirens Værdighed. Begge gjorde sig

nu al Umage for at for at gjøre det Onde gødt igjen, som den sidste tøilesløse Regjering havde bragt over Landet. Fremfor Alt henvendte Selim sin Opmærksomhed paa Rettens Pleie, som allerede længe var bleven stødesløst behandlet, og gav Befaling til, at underrette ham om enhver vigtig Retshandling. En Dag kom Kadien i Kairo hen til hans Divan.

„Jeg har at underrette Eders Majestæt om," sagde han, „en indviklet Sag og at modtage Eders Befalinger desangaaende. Af tre, i et Mord anklagede Mænd, have de to tilstaaet deres Brøde og modtaget den fortjente Straf; men den tredie paastaaer at være uskyldig i det ham tilsigtede Mord, men kan i hvert Tilfælde vistnok ikke undgaae at dømmes."

Kongen befalede, at man skulde føre den Fangne hen til ham. Saasnart denne stod for ham, gjenkjendte han den unge Mand, som han ofte havde seet i sit Huus i Bagdad. Uden dog at lade sig mærke med sin Overraskelse, adspurgte han den Fangne, og denne fortalte sin Historie saaledes:

„Jeg kjendte en ung Mand i Bagdad, der havde arvet en betydelig Formue, og vidste jeg ikke, at han endnu var der, saa vilde jeg tro at han sad her, thi imellem hans og Eders Træk finder der en forunderlig Liighed Sted. Denne unge Mand havde ægtet en meget smuk Enke og elskede hende omt. En Dag overraskede denne Kone mig med den Opfordring, at bortføre hende og at leve sammen med hende langt borte fra Bagdad. Hun tilføiede, at hun eiede en Mængde Ædelstene, som hun kunde tage med. Længe stred jeg imod en saa skjændig Opfordring, men til Slutningen lod jeg mig dog overtale at flygte med hende, medens hendes Mand var fraværende. Overvældet af Træthed udhvilede vi os ved Bredden af en Sø, ikke langt fra

det prægtigt Slot. Vi underholdt os netop med Betragtninger over samme, da en ung Mand og flere Tjenere med Net paa Skuldrene traadte ud. Manden kom henimod os, og min Reisekammerat søgte at henlede hans Opmærksomhed paa sig.

„Skjønne Kone," sagde, han til hende „naar I vil tage tiltakke med Opholdelse i mit Slot, saa vil jeg gjerne indbyde Eder til at udhvile der."

Hun modtog Tilbudet med Glæde, og undlod derved ikke at løfte sit Slør, for at man kunde see, hvor smuk hun var. Prindsen (thi denne unge Mand var Kongen af Balsoras Neveu) bragte os selv til hans Slot, og tænkte ikke mere paa at fiske, for hvilket han var tagen ud.

Vi bleve førte til et prægtigt Værelse, og beværtede med et kostbart Aftensmaaltid. Prindsen viste sig yderst opmærksom imod min Reisekammerat. Imidlertid skjænkede man flittigt for mig, jeg var uforsigtig nok til at drikke uden Maadehold, og faldt snart i den dybeste Søvn. Da jeg vaagnede den næste Morgen befandt jeg mig, til min store Forundring, igjen ved Bredden af Søen, hvor jeg havde hvilet mig den forrige Dag. I den Mening, at man havde drevet Spas med mig, gik jeg igjen hen til Slottet og bankede paa. En Mand viste sig og spurgte, hvad jeg ønskede.

„Jeg vil," spurgte jeg, „have en Kone, som er gaaet herind igaar."

„I er i Vildfarelse," svarede hiin, idet han slog Døren i for Næsen af mig, „her er ingen Kone."

Min gjentagne Banken havde ingen bedre Følger, ja man jagede mig bort idet man truede mig. I nogen Tid troede jeg at have drømt, men idet jeg tilbagekaldte mig enhver Omstændighed, der gik forud før vor Ankomst

til Slottet, overbeviſtes jeg om, at jeg var vaagen, og bankede for tredie Gang ſtærkt paa Døren.

Den ſamme Mand aabnede endnu engang, men med det ſamme faldt fire til fem, med Stokke bevæbnede Mænd over mig, og lode mig halvdød paa Pladſen. Da jeg igjen kom til mig ſelv, tænkte jeg over mit Eventyr og fandt at jeg, da jeg ſaae at man vilde være mig qvit, dog endnu kunde priſe mig lykkelig, over at være ſluppen ſaaledes. Men med alt dette kunde jeg dog ikke afholde mig fra at græde over min Ulykke.

Til Bagdad vilde jeg ikke igjen vende tilbage, men tog Veien til Ægypten. Da jeg igaar Aftes kom hertil, og gik igjennem en øde Gade, hørte jeg Skriget af en Mand, der blev myrdet. De of Politibetjenten forfulgte Gjerningsmænd, flygtede hen til mig, og jeg blev fængſlet tilligemed dem. Er jeg nu ogſaa uſkyldig i hiint Mord, ſaa fortjener jeg dog ikke mindre Døden, fordi jeg bortførte min Vens Kone; thi at jeg igjen blev bedragen af den Troloſe, holder jeg ikke for nogen tilſtrækkelig Straf."

Rørt over den unge Mands Anger ſkjænkede Selim ham Friheden, og advarede ham imod, ikke igjen at gjøre Noget, hvad der for ham kunde have en ligeſaa ſørgelig Ende. Fyrſten havde ikke uden Sorg hørt denne ſlette Opførſel af hans Kone, men nu holdt intet Henſyn ham mere tilbage fra at tage en anden Gemalinde, der gjorde ham, til den behørige Tid, til Fader. Ved denne Leilighed gaves der i Kairo ſtore Feſter; en Mængde Politibetjente havde derved at ſørge for Ordenens Opretholdelſe og Sultanen ſelv gjennemſtreifede ofte Byen og Omegnen, for at overbeviſe ſig om, at hans Befalinger bleve efterkomne. Paa en ſaadan Udflugt trængte pludſelig et Skrig hen til hans

Øre, og strax derpaa styrtede en ung Kone ned for hans Fødder, som han øieblikkelig gjenkjendte.

„Herre," sagde hun i en beskeden anstændig Tone, jeg flyer til Eder for at faae Retfærdighed."

Selim befalede hende at staae op og at følge ham til det Huus, hvorfra Skriget var kommen. Der saae Sultanen to stærke Slaver med Øxeremme, og Konen sagde:

„Imod disse der beder jeg Eders Majestæt om Beskyttelse."

Herpaa traadte en ung Herre hen til Fyrsten og begyndte ærbødigt:

„Vidste I alle den Elendiges Misgjerninger, saa vilde I ikke modsætte Eder, at hun erholdt den fortjente Straf derfor. Eders Majestæt kan let overbevise Eder derom, naar I blot vil skjænke mig et Øieblik's Gehør."

Da Kongen igjen i denne Kone havde gjenkjendt sin egen, som han ægtede i Bagdad, saa tillod han at han talte.

„Herre," sagde han, „jeg er fra Balsora og den derværende Konge er min Onkel. Jeg beboede et Slot ved Veien til Bagdad, og traf en Aften, hvor jeg vilde forlyste mig med at fiske, denne Kone tilligemed en Mand ved Bredden af Søen. Hun tog imod en Indbydelse at udhvile hos mig. Da jeg spurgte hende, hvorfor hun reiste paa denne Maade, svarede hun:

„Herre, jeg hører til en af de Ulykkeligste i min Slægt; min Fader, en Hofmand, vilde af Ærgjerrighed gifte mig med en gammel Statholder, og for at undgaae dette forhadte Ægteskab, besluttede jeg mig til, i Følge med den Slave, som I traf hos mig, at flygte til Balsora."

Da en rig Klædning og værdifulde Smykker gjorde

hendes Fortælling troværdig, saa tilbød jeg hende at blive hos mig, hvor hun var sikker imod alle Forfølgelser.

„Det vil jeg gjerne," svarede hun, „men da maae min Slave dræbes, for at han ikke skal vende tilbage til Bagdad og fortælle mit Tilflugtssted."

Jeg lovede hende vel dette, men fjernede Manden paa en mindre gruſom Maade, og, for at være sikker mod enhver Forfølgelse, reiste jeg til Kairo, og tog Alt med, hvad jeg kunde føre med mig. Her giftede jeg mig med Konen, overøste hende med Foræringer og elskede hende paa det Ømmeste. Men hør, hvorledes hun vilde belønne mig derfor. Hun foreslog en af mine Tjenere at dræbe mig og at flygte med hende, samt medtage mine Skatte. Denne viste en slig Opfordring tilbage med Afsky og aabenbarede mig straks Alt. I min Vrede over saa stor Troløshed dømte jeg hende til, daglig at pidskes med Oxeremme, hvad der idag skete for første Gang. Dette, Herre, var Grunden til hendes Skrig, og I kan nu dømme, om jeg handlede uretfærdigt."

Selim havde ikke uden Gysen hørt paa Prindsen af Balsoras Fortælling.

„Jeg er langt fra," svarede han, „at ville misbillige Eders Strænghed, derimod erklærer jeg, at kun Døden kan udsone en saa skyldig Qvindes Forbrydelser."

Straks befalede han sine Folk at gribe den Ulykkelige og kaste hende i Nilen. Prindsen indbød han til at blive ved hans Hof og meddeelte ham, hvorfor han vilde have Konen straffet endnu strængere end han. Selim levede længe lykkeligt med hans nye Hustru og forglemte den Troløse, der havde forladt ham.

De to Prindser af Kochinchina og deres Søster.

En Konge i Kochinchina, der tillige var den Lærdeste i sit Rige, laae paa Dødssengen, og lod sin Gemalinde, sine to Sønner og sin Datter kalde til sig. Da disse havde lovet ham, nøie at ville efterkomme hans sidste Villie, talte han saaledes til den ældste Prinds:

„Chansad, du har paa Grund af din Fødsel Ret til Thronen, men betænk, at dens skjønneste Smykke er Menneskelighed, ved den vil din Regjering og din Lykke blive af Varighed, især naar denne Dyd forener sig med barnlig Kjærlighed imod din Moder, og med omhyggelig Omsorg for din Broder Murad, hvis spæde Alder endnu behøver, at du indtager min Plads hos ham. Med Hensyn til din Søster Aischa vil jeg — og betragt denne Ordre, saa forunderlig den end maa forekomme dig, som et Udsagn fra Skjæbnen, — at du giver hendes Haand til den første den bedste, som anholder om den, han maae være hvem og hvorfra han saa vil."

Her drog den gamle Konge et dybt Suk og døde Chansad viste sin Fader den sidste Ære, og regjerede hans Stater, paa en saadan Maade, der grundede hans Undersaatters Lykke. En Dag lod en Fremmed sig forestille for ham. Manden havde i sit Ydre noget Raat og Frastødende, men nærmede sig dristig til Kongen og sagde:

„Gud give Eders Majestæt et langt Liv men fremfor Alt, at J ikke bliver fornærmet over min Bøn, om at faae Eders Søster Aischa til Kone."

Allerede vilde Sultanen lade den uforskammede Fremmede afstraffe, da han erindrede sig sin Faders Formaning og det denne givne Løfte. Han afstod alt-

saa derfra og befalede, til Hofmændenes store Forundring, at der skulde anvises den Fremmede Værelser i Slottet, men uden at meddele denne et bestemt Svar. Derpaa begav han sig til Dronningen, hans Moder, for at overlægge med hende, hvad der var at gjøre.

Denne Fyrstinde blev meget bedrøvet da hun hørte, hvorom Talen var, men hun vidste ligesaalidt som sin Søn noget Middel til at omgaa det hellige, den afdøde Sultan givne Løfte. Hun lod altsaa den Fremmede meddele, at han skulde faae Prindsessens Haand.

Man feirede Brylluppet uden Stads i Slottets Indre, da det foraarsagede den hele Familie mere Sorg end Glæde. Især kunde Prindsessen ikke tilbageholde sine Taarer, da hendes nye Gemal sagde hende, at hun skulde indrette sine Sager saaledes, at hun kunde reise bort med ham. For dog at berolige hende Noget lovede han hende, at tillade at hun hvert Aar besøgte sine Slægtninge i tre Uger.

Desuagtet var Prindsessen allerede borte i et Aar uden at man hørte Noget om hendes Tilbagekomst. Hendes Families Sorg blev stedse større. Chansad sendte Folk ud i alle Retninger, for at opsøge hans Søster, og lovede rigelig at ville belønne den, der opdagede hendes Opholdssted. Dette gjorde han i tre Aar uden at kunne erfare det Ringeste om hende; fuld af Fortvivlelse derover, besluttede han selv at ville reise og ikke at vende hjem, førend han havde funden sin Søster.

Sultanen underrettede sin Moder derom, som hæftigt grædende udraabte:

„Min Søn, forlad mig ikke! Allerede har jeg mistet min elskede Datter, og en sørgelig Forudfølelse siger mig, at Dødens Engel, naar du forlader mig, vil udslukke mit Livs Lampe, førend Du vender tilbage.

Hvem vil Du iøvrigt overlade Omsorgen for dit Rige? Maaskee din umyndige Broder eller din gamle svage Moder?"

Chansad afstod imidlertid ikke fra sin Beslutning; han overdrog Regjeringen til Storveziren og afreiste, for ikke at være kjendt, alene tilhest.

Allerede var han borte i mange Aar og havde gjennemreist mange Lande, uden at have hørt noget om sin Søster, da han kom til en Ørken, og besluttede ogsaa at gjennemsøge den.

To Dage havde han allerede redet igjennem det glødende Sand, uden at kunne slukke sin brændende Tørst med en Draabe Vand, da han i det Fjerne saae et Bjerg, hvilket han red henimod. Men hans Hest var saa udmattet over de havte Strabadser, at den styrtede død om til Jorden. Chansad maatte nu gaae til Fods, men tabte alligevel ikke Modet, og befandt sig samme Dags Aften tæt ved Bjerget, ved hvis Fod han saae en Dervischs Hytte.

Dette gav ham nye Kræfter, han naaede virkelig hen til Eneboerens Dør, men der sank han bevistløs om. Dervischen kom snart ud og bragte ham igjen til sig selv. Derpaa førte han ham til sin Bolig og satte tørrede Frugter og Kameelmælk frem for ham. Sultanen spiste og drak af dette, hvorpaa Dervischen udbredte et uldent Tæppe og indbød sin Gjæst til at sove hvilket denne ogsaa gjorde til den næste Morgen.

Da Dervischen havde forrettet sin Afvadstning og fremsagt en Bøn af Koranen, befalede han sin Gjæst at sætte sig ved Siden af ham.

„Unge Mand," sagde han derpaa idet han trykkede hans Haand, „I havde skullet høre efter Eders Moders kloge Raad, og blevet siddende hjemme paa Eders Throne."

Sultanen taug overrasket og bestyrtet over at man kjendte ham saa nøie, da Dervischen vedblev:

„Jeg kjender Grunden til Eders Reise og kan forudsige Eder, at I vel vil gjenfinde Eders Søster, men kun paa tre Dage, og at en ond Aand vil holde Eder længe bortfjernet fra Eders Rige. Vil I dog følge mit Raad, saa kan man, haaber jeg, undgaae den blot omtalte Ulykke, men da kan I ikke befri Eders Søster. Bliv saalænge hos mig indtil Karavanen fra Balsora kommer her forbi, hvilket snart vil skee. Med denne kan I komme til Bagdad og derfra tilbage til Eders Stater. Men jeg raader Eder til ikke at gaae længere end totusinde Skridt bort fra min Bolig, førend den nævnte Karavane er der."

Chansad takkede Dervischen og lovede punktlig at gjøre, hvad han havde bedet ham om.

Da Sultanen en Dag spadserede ved Dervischens Hytte, saae han til sin store Forundring i Ørkenen ikke langt fra sig et Træ med meget skjønne, men ham ubekjendte Frugter. Hurtigt gik han i flere Timer henimod samme, uden at kunne naae det, tiltrods for dets tilsyneladende Nærhed.

Efterat han endelig var gaaet den hele Dag, befandt han sig endelig ved Foden af dette overordentlige Træ.

En Olding sad oppe i Grenene, hilste venligt paa Sultanen, men steeg derpaa ned, hvorpaa Træet forsvandt, og spurgte ham om Grunden til hans Reise og hvorfor han saa haardnakket havde forfulgt ham.

Chansad angrede nu ikke bedre at have fulgt Dervischens Raad, og besluttede at være forsigtig. Derfor svarede han, at han var en Kameelvogter, der paa Grund af Frugternes Skjønhed var bleven forledet til at forlade sin Hjord, men da han nu havde gjort sig

forgjæves Umage, saa vilde han vende tilbage til de ham anbetroede Dyr.

„Min Søn," fortsatte smilende Oldingen, „Du kommer ikke mere idag tilbage til det Sted, som Du forlod imorges. Denne Egn er fortryllet af Aanden Abutavil, som stedse efterstræber den Reisende. Dervischen, som du forlod idag, hører til hiin Trolds Tjenere og indbød Dig blot, for at kunne overlevere Dig i hans Herres Hænder. Men Du er en god Muselmand og reddet ved Propheten ved Hjælp af dette Træ. Vær nu uden Frygt, og nyd, for at styrke Dig, nogle Frugter, som jeg vil lade Dig give."

Oldingen slog nu tre Gange i Hænderne, og strax kom et, med de udvalgteste og kostbareste Spiser dækket Bord tilsyne for dem. Chansad vidste ikke, om han altfor meget skulle tro paa sin nye Vært, men da han alligevel ikke saae, hvorledes han skulde komme tilbage til Dervischen, saa overlod han sig til sin Skjæbne. Da han havde spiist spurgte Oldingen, om han vilde følge ham og forpligtede sig til, i saae Dage at bringe ham tilbage til hans Hovedstad.

Sultanen blev tilfreds hermed, og Begge betraadte en, med glødende Sand bedækket Fodsti. Strax efter at de havde gaaet nogle faa Skridt, kunde Fyrsten ikke udholde det, og Oldingen indbød ham til at sætte sig paa hans Ryg.

„Den store Profet forlener mig altid Kraft," sagde han, „mine Fødder ere vante til Sandet, og øieblikkelig kan jeg bringe Dig til Maalet for vor Reise."

Sultanen vægrede sig i Begyndelsen ved at besvære en Olding, der syntes ham saa paafaldende svag, men til Slutningen steeg han alligevel op paa hans Ryg.

Strax svang Oldingen sig i Veiret med ham, og

naaede snart et prægtigt Slot, hvor han satte Prindsen ned og forsvandt.

Den over denne Maade at reise paa endnu forundrede Chaled, forbausedes ikke lidet, da han foran sig saae et uhyre Slot af en eneste Diamant, hvis blændende Glands tvang ham til at slaae Øinene ned. Fordi han haabede at finde Hjælp i dette Slot, gik Sultanen flere Gange rundt omkring dette, uden dog at kunne opdage nogen Dør. Endelig lænede han sig af Træthed til en Muur og faldt isøvn.

Snart derpaa aabnede en Slave et Vindue og saae ham, og ilede fuld af Forundring til sin Herskerinde, for at meddele hende det.

Denne rørte den ulykkelige Fyrstes hjælpeløse Stilling, saa at hun besluttede at komme ham tilhjælp, tiltrods for Slavens Forestillinger, at hun udsatte sig for sin Gemals Vrede, og maaskee vilde bringe Døden over den, som hun vilde redde.

Hun vækkede altsaa den Sovende ved nogle nedkastede Frugter, medens Slaven lod en Strikkestige falde ned, ved Hjælp af hvilken Chansad snart kom ind i Slottet. Imedens han takkede Slaven for den ham ydede Tjeneste hørte han et Skrig, saae sig om og gjenkjendte sin Søster Aischa, der afmægtig laae i hendes Slavinders Arme. Han ilede hende til Hjælp, og saasnart hun igjen kom til Besindelsen, omfavnede hun ham grædende og spurgte, hvorledes det havde været ham muligt, at opdage hendes Bolig.

Sultanen fortalte nu sine Reiseeventyr. Prindsessen syntes derved at blive endnu mere bekymret, saa at det ærgrede hendes Broder.

„Hvoraf kommer det," sagde han, „at min Ankomst synes at bedrøve Dig saameget, medens Synet

af Dig lader mig forglemme enhver Mødsommelighed paa Reisen?"

„Desværre," svarede Aischa, „er Du ogsaa Aarsag i min Bekymring. Ganske bestemt har min Mand, nemlig under Skikkelsen af en Olding, bragt Dig herhen; men hvad han er for et Uhyre, det skal Du nu erfare. Som Du veed, reiste jeg nogle Dage efter vort Bryllup bort med ham. Da vi nu om Aftenen udhvilede os i en lille Skov af Sandel, Myrter og Aloe, forlod Abutavil mig et Øieblik, men kom strax tilbage med et Bækken fuldt af Vand, sprøitede noget deraf paa mine Folk og forvandlede dem til Træer. Derpaa dræbte han vore Kameler, og jeg frygtede ogsaa for mit Liv, men han omfavnede mig, uden at tilføie mig noget Ondt og svang sig tilligemed mig i Luften. Vi fløi paa denne Maade den hele Nat, og naaede den næste Dag hen til en Ørken. Min Gemal gjorde en stor Kreds omkring os, og efterat han havde udtalt nogle Trylleformularer, kom dette Slot tilsyne i Kredsen.

„See der vor Bolig," sagde Abutavil til mig, „imorgen skal Du ogsaa faae qvindelige Tjenere."

Fra den Tid befinder jeg mig her, og der vilde ikke mangle noget i min Lykke, naar jeg havde mine Slægtninge hos mig, og dette Uhyre, som holder mig fangen her og som gjør mig til Vidne i sine Voldshandlinger, ikke var til. Abutavil pleier nemlig at fjerne sig paa fyrgetyve Dage, for at ligge paa Luur efter Karavanen, hvis Fører han dræber og bestjæler, og derpaa at komme hjem i tre Dage. Imorgen maae han indtræffe, og da han dødelig hader ethvert Menneske, saa gyser jeg ved den Tanke, hvilken Modtagelse Du kan vente Dig af ham."

Langtfra at blive forskrækket herover erindrede han

sin Søster om, at han allerede i sit attende Aar havde beseiret Indiens syv Fyrster, og forsikkrede hende om, at han ufortøvet vilde angribe Aanden, og opbyde Alt, tilhendes Befrielse; men han kunde ikke forjage hendes Bekymring.

Under saadanne Samtaler tilbragte de Natten, og da med Dagens Frembrud Øieblikket til Abutavils Ankomst nærmede sig, bad Prindsessen sin Broder indstændigt om, ikke at foretage sig Noget imod ham, men derimod forblive skjult, indtil at Aanden igjen var gaaet bort.

Sultanen gav tilsidst efter, og neppe havde han skjult sig i den fjerneste Afkrog af Slottet, førend Abutavil kom. Alt zittrede ved hans Ankomst. Prindsessen søgte at stille sin Uro, ilede ham imøde, omfavnde ham hjerteligt og beklagede, saalænge at have været berøvet Lykken af hans Nærværelse.

Aanden vidste kun altfor godt, at Chansad var i hans Slot, og sagde derfor til sin Kone:

„Troer Du, at Du behøver at frygte Noget for din Broder, der uden at kjende mig og holdende mig for en stakkels Dødelig, dog straxt var saa hjemmodig at give mig Dig til Kone. Forstil Dig derfor ikke længere og berøv mig ikke den Fornøielse at see ham. Jeg veed, hvor han er, men Du skal selv føre mig til ham."

Prindsessen havde ikke megen Tiltro til sin Mands Løfter, men da hun indsaae, at det var unyttigt at skjule Sandheden for ham, saa førte hun ham hen til Fyrstens Skjul.

Abutavil omfavnede ham paa det Hjerteligste, og tog ham derpaa med sig til sin Kones Værelse, hvor han lod bringe Forfriskninger, kort, behandlede Sultanen saa

godt, at denne fandt sin Søsters Bekymringer aldeles ubegribelige.

Saaledes hengik tre Dage under Fester og Fornøielser, ved hvilke Aanden syntes at vise sin Tilbøieligbed imod sin Svoger. Da Øieblikket var kommen, hvor Abutavil igjen maatte reise bort paa fyrgetyve Dage, saa bad han Chansad om, endnu nogen Tid at blive hos sin Søster.

„Bliv her," sagde han til ham, „og anseе Eder for Herren i dette Slot. Men førend jeg reiser bort, vil jeg enduu vise Eder min Have."

Chansad rakte ham til Tak derfor Haanden, og Begge fjernede sig. Prindsessen ventede forgjæves den næste Morgen paa sin Broders Tilbagekomst og overbeviist om, at han var bleven et Offer for hendes Mands Troløshed, sønderrev hun sine Klæder og hengav sig til den dybeste Smerte.

Imidlertid var deres Moder Dronningen, dybt bedrøvet over hverken at høre Noget om Chansad eller Aischa, nærved at døe. Hun lod derfor sin yngste Søn Murad, der den Gang var sexten Aar gammel komme til sig, omfavnede ham grædende, fortalte ham sin Families Historie og formanede ham omhyggelig, at bevare den i sin Hukommelse og engang at følge hans Aåners Exempel. Herpaa befalede hun Storveziren at forsamle de Fornemste ved Hoffet i Thronesalen, hvorhen den døende Dronning ogsaa lod sig bære. Da Alle stod omkring hende erindrede hun dem om de Velgjerninger, som de have nydt i hendes Huus og fordrede af dem, at de skulle aflægge Troskabseden for den sidste Ætling af Huset. Veziren tog nu Murad ved Haanden førte ham paa Tronen og kronede ham. To Dage derefter døde Dronningen. Den nye Sultan forenede med en overlegen Aand, en for hans Alder

sjelden Klogskab og opførte sig ualmindelig klog. Da han vel vidste, at han endnu manglede den nødvendige Erfaring, saa overlod han Regjeringen til Storveziren og beskjæftigede al sin Tid med de for en Konge saa nødvendige Videnskaber og Kunster. Hans første Lærer var en gammel Eunuch, der havde gjort mange Reiser. Denne fortalte ofte Fyrsten om de forskjellige Folks Skikke, som han havde besøgt, og de Mærkværdigheder han havde truffen paa. Murad fik derved lidt efter lidt Lyst til Reiser, og hans Broders og Søsters Skjæbne bestemte ham endelig til om muligt at opsøge dem et eller andetsteds. Derfor traf han sine Forberedelser til Reisen og tog en fuld Pengepung og mange Diamanter med sig, for at fragte et Skib og seile til Indien. Iøvrigt fortalte han ikke Nogen Noget om sit Forehavende, men lod blot et Brev blive tilbage til Storveziren, hvori han paabød denne Bestyrelsen af Riget medens han var borte. Fyrsten fandt ved sin Ankomst til Havnen, der kun laae to Dagsreiser borte fra Hovedstaden, et Skib, der vilde seile til Serendyb Øen, om hvilken den gamle Eunuch ofte havde underholdt sig med ham. Derfor traf han en Overeenskomst med sammes Kapitain og seilede med. I sexten Dage var Vinden god, men om Aftenen paa den syttende Dag opkom en voldsom Storm, der varede i flere Dage, og da den endelig hørte op, havde Skibet lidt saameget, at det kun med Nød og Neppe kunde naae hen til en nærliggende ubekjendt Ø. Her fandtes Træer med modne Frugter, smukke duftende Blomster, meget Vildt og klare Kilder. En Dag forvildede Murad sig paa Jagten og reed flere Dage omkring, førend han igjen kom til Landingsstedet. Men hans Reisekammerater havde benyttet den gunstige Vind og vare afseilede uden at bemærke hans Fraværelse. Man kan

tænke sig den stakkels Forladtes Fortvivlelse paa en øde ubekjendt Ø. Imidlertid tabte han ikke aldeles Modet, byggede sig en Hytte og levede nu af Dadler, Figen og andre Frugter, som tilligemed det Vildt, han nedlagde, gav ham en ligesaa behagelig som rigelig Næring. Saaledes vare allerede sex Maaneder forløbne, da han en Dag i en betydelig Afstand fra sin Bolig saa Noget af Udseende som en Gravsteen tilhugget Marmor, som bedækkede en stærk Guldplade, til hvilken der var befæstet en Diamantring; omkring Stenens Rand stod der en hebraisk Indskription, som Murad ikke forstod at udtyde. Nysgjerrig vilde han løfte Marmoret op med al Kraft, men neppe havde han berørt Ringen, saa løftede Stenen sig af sig selv. Tillige reiste en Vind sig, der kastede Fyrsten om, og hvorpaa der strax efterfulgte en frygtelig Flamme, der synes at berøre Himlen. Snart fortættede denne Ild sig, og dannede en afskyelig Kjæmpe, for hvem selv den Modigste maatte blive forskrækket.

„Vær uden Frygt," sagde han til Prindsen, du blev min Befrier, og jeg vil belønne dig derfor. Jeg er een af de fra Himlen til Jorden forjagede Aander, og blev af Seth indesluttet i denne Grav, indtil et dødeligt Væsen vilde befrie mig."

Prindsen kom sig igjen af sin Skræk og spurgte Kjæmpen om, hvad der var bleven af hans Brøder og Søster og hørte han, at de Begge befandt sig i Aanden Abutavils Slot, hvorpaa han forlangte af Kjæmpen, til Belønning, at faae et Middel til deres Befrielse.

„Jeg vil," svarede denne, „bringe dig til dem. Saasnart du er der, kan du med den Talisman, som jeg vil give dig, aabne Abutavils hemmelige Værelse, hvor du vil finde en lille Skaal, med et af Salomon tillavet Pulver. Dette tager du, og naar Aanden

viser sig for dig, saa kast ham noget af dette Pulver i Ansigtet med de Ord:

„Ned med dig Elendige! Salomon vil have det!"

Den forskrækkede Aand vil strax falde til Jorden. Benyt dette Øieblik, træd uden Frygt hen til ham og tag en Fugl til hvilken hans Skjæbne er knyttet, ud fra hans Barm. Har du denne Fugl, saa kan du let tvinge Abutavil til at gjøre Alt, hvad du forlanger af ham."

Neppe havde Murad takket Kjæmpen, førend han følte en heftig Rystelse og saae sig til sin Forundring pludselig hensat i et Diamant Slot. Han antog dette, naturligviis, for Abutavils Bolig, og søgte sin Søsters Værelse. Denne vilde netop gaae ud i Haven, og blev meget overrasket, ved at finde en ubekjendt Mand i sin Bolig. Sultanen gjenkjendte strax sin Søster, men holdt det ikke for raadeligt strax at give sig tilkjende, men vilde vente til hun vilde tale til ham. Aischa hilste ham og spurgte derpaa forundret, hvorledes han var kommen ind i dette Slot.

„Ædle Frue," svarede Murad, „jeg er en Prinds og var endnu meget ung, da min Fader blev dræbt, af hans troløse Vezir. Med Møie undslap jeg ham, besteg efter at have streifet længe omkring, et Skib, der kæntrede, saa jeg alene reddede mig paa denne Kyst. Da jeg langt borte saae Eders Slot haabede jeg at kunne naae dette i et Par Timer, men jeg brugte tre Dage dertil, og endnu havde jeg ikke funden nogen Indgang til denne Bolig, hvor jeg tænkte at erholde den saa nødvendige Hjælp. Da saae jeg Eders Paafugl sove i min Nærhed, og da jeg vidste at disse Fugle hørte hjemme i Trylleslottene, saa vovede jeg at

binde mig fast til en af dens Fødder. Saasnart den vaagnede op, fløi den herhen med mig."

Aischa beundrede den unge Mands Behændighed og Dristighed, men da hun derpaa tænkte, at han ikke længe kunne blive skjult for hendes Gemal, sagde hun sukkende:

„I har fundet et Tilflugtssted i et Uhyres Bolig, flye hurtigt, om to Timer vender det tilbage, og tiltrods for Eders Mod maae I ikke troe at kunne modstaae ham."

Hun gav ham herpaa forskjellige Meddelelser med Hensyn til Aandens Grusomhed og sagde iblandt andet til ham, hvor troløs han havde behandlet hendes Broder, hvilket hun ikke kunde tænke paa uden at græde.

„Vær ganske rolig for min Skyld," svarede Murad, „istedetfor at flye eller at skjule mig, vil jeg meget mere dristig træde frem for Aanden, og jeg haaber endog at befrie Eder og gjøre ham ustadelig. Men Tiden løber, vær saa god og før mig til Eders Gemals Værelse."

Da Aischa ikke kunne afholde ham fra hans tagne Beslutning, gjorde hun hvad han forlangte. Sultanen aabnede uden Møie Døren ved Hjælp af hans Talisman, fandt snart Skaalen og stak den til sig. Endnu havde de ikke forladt Abutavils Værelse, førend Aanden der straks ved sin Ankomst havde seet, at Aischa befandt sig i hans Værelse med sin Broder, viste sig i Skikkelsen af en afskyelig Kjæmpe. Men den uforfærdede Murad kastede ham hurtigt Noget af Pulveret i Ansigtet og udraabte:

„Ned med dig Elendige, Salomon vil det saaledes!"

Aanden styrtede strax til Jorden. Strax kastede Fyrsten sig over ham og bemægtigede sig Fuglen, som han bar skjult paa sit Bryst. Derpaa sagde han til ham:

„Du kjender mig, tilstaae nu, hvad du har gjort ved min Broder."

„Han er død."

„Du lyver, som jeg veed, har du forvandlet ham, og udleverer du ham ikke ufortovet, saa dræber jeg din Fugl."

Abutavil indsaae, at videre Løgn var unyttig, og bød Aischa, der var mere død end levende, at stige ned i Haven og bringe ham den Hund, der stod lænket ved Springvandet. Dette skete strax og han sagde nu til hende:

„Tag et lille Glasskaar og stryg derpaa noget Salve fra den gyldne Skaal (som han viste hende), og hold Glasset foran Hundens Øine."

Aischa gjorde dette og Abutavil smurte Noget af samme paa Hunden og sagde til den:

„Har den almægtige Gud skabt dig saaledes, som du nu er, saa forvandl dig ikke, men naar du blot ved Hjælp af mine Besværgelser er kommen i denne Tilstand, saa bliv igjen Menneske."

Neppe vare disse Ord udtalte, saa fik Chansad igjen sin oprindelige Skikkelse, gjenkjendte sine Sødskende og omfavnede dem ømt.

Murad havde nu ikke videre at bede Aanden om, og da han vilde straffe ham for de Lidelser han havde tilføiet hans Familie, saa qvalte han Fuglen, efter at have bebreidet Abutavil hans Misgjerninger. Pludselig opstod en frygtelig Larm, Slottet forsvandt, og Kjæmpens Legeme opløste sig til en tæt stinkende Røg, som snart forvandlede sig til en sød duftende Skye og

endelig dannede en overmaade smuk Mand. Aischa og hendes Brødre stode endnu forbausede og beundrende der, da den Mand, der var kommen tilsyne for dem, paa en saa forunderlig Maade, sagde til dem:

„I have ikke mere at frygte af Aanden Abutavil, imorges tidligt førte jeg endnu dette Navn, men nu er Hangen til det Onde fremmed for mig, og jeg vil belønne Eder for den mig ydede Tjeneste ved alle mulige Velgjerninger, og en oprigtig Kjærlighed til Eders elskværdige Søster."

Prindsessen var ude af sig selv af Glæde, da hun hørte at denne unge modige Mand var hendes Broder og omfavnede ham under Taarer. Aanden vedblev:

„Jeg kalder mig Habib og hører til de Aander, der have underkastet sig Kong Salomon, hvilken bevarede mig med sin særdeles Fortrolighed. Nu havde en af mine Brødre, hvem jeg især var hengiven, paadraget sig Salomons Vrede, der for at prøve mig paalaae mig at afstraffe ham. Jeg fandt Afstraffelsen for en blot ringe Forseelse altfor streng og søgte at skuffe Propheten, idet jeg foregav at have fuldbyrdet hans Befaling."

„Utaknemmelige," sagde denne, „du lyver og skal bøde derfor."

Strax udtalte han nogle Ord, og jeg følte en forunderlig Forandring foregaae med mig.

„Fra nu af," sagde Salomon, „skal du paa Jorden være et Gidsel for alle dem, der nærme sig til dig. Du vil komme til at elske og qvæle Gjenstanden for din Kjærlighed; imod din Villie, vil du komme til at tilføie Menneskene Ondt og din Samvittigheds Bebreidelser vil blive din Straf derfor. Tag denne Fugl, til hvis Existents din Skjæbne er knyttet. Først efter

dens Død vender du tilbage til din tidligere Tilstand, og dog vil du gjøre Alt, for at opholde dens Liv."

Siden har jeg kun altfor meget maattet indrømme Sandheden af disse Ord, og jeg kan ikke sige hvad jeg led efter enhver begaaet Udaad. For nogle Aar siden viste den Aand, der havde foranlediget min Straf sig for mig i Drømme og sagde:

„Din Pine vil snart være til Ende, og det er mig forundt at hjælpe til at forkorte den. Begiv Dig forklædt til Sultanen af Kochinchina og anhold om hans Datters Haand, som han vil give Dig, da han er forberedt derpaa af mig, og denne smukke Prindsesse vil hjælpe dig til at blive forløst."

Jeg kunne først efter Sultanens Død anholde om hans Datters Haand, men til Lykke havde han i Forveien befalet den ældste Prinds at bevilge mig min Bøn. I kjender nu min Historie og Grunden til Eders udstandne Besværligheder, men som jeg rigelig haaber at kunne erstatte Eder."

Aischas og hendes Brødres Glæde var ubeskrivelig, de takkede Aanden og forsikkrede, at de betragtede den Lykke, at have ham til Beskytter meer end tilstrækkelig til deres Skadesløsholdelse. I det samme Øieblik lod Habib ved flere ham tjenende Aander opslaae et prægtigt Telt, hvori der befandt sig et Taffel med de udsøgteste Retter. Ved Spisningen fortalte de hinanden gjensidigen deres Eventyr. Da Murad fortalte dem, at Dronningen, deres Moder var død, udgjøde de bittre Taarer, og gjorde sig Bebreidelser over, ved deres Fraværelse, at have fremskyndet hendes Død. De bade nu Aanden om at sige dem hvad der havde tildraget sig, siden Murads Afreise i hans Kongerige.

„Eders Lande," svarede han, „har en nærboende Fyrste erobret, men vær ganske rolig, Eders Under-

saatter ere forblevne Eder troe, og der behoves kun en Anledning til at bringe dem til at gjøre Opstand, men som sandsynligviis kan undgaaes. I denne Nat vil jeg forflytte Eder til Eders Rige, hvor vi da fremdeles vilde see, hvad der er at gjøre."

Resten af Dagen tilbragte de med at more sig, og da det blev Nat, overlode de dem til Søvnen, hvortil de meget trængte. Den næste Morgen forundrede de dem, tiltrods for det af Aanden givne Løfte ikke lidet over at være ganske nær ved deres Hovedstad. De toge ind hos en Bonde, men som saae saa bedrøvet ud, at Chansad ikke kunne afholde sig fra at spørge om Grunden til hans Smerte.

„I maa komme langt borte fra," svarede han, „da I ikke veed, at dette Rige er bleven et Bytte for en afskyelig Tyran, efterat vor afdøde Konges Sønner, der lignede ham i Viisdom og Godhed, paa en uforklarlig Maade ere forsvundne."

Chansad og hans Broder saae heraf til deres store Glæde, hvormeget man sørgede over dem. De talte med hinanden om de Forholdsregler man maatte tage for at straffe Voldsgjerningsmanden og igjen tilbageerobre deres Stater, da de saae fire smukke Heste holde foran Bondens Hytte; deres Fører, en Aand, traadte ind og overgav Chansad det hele kongelige Smykke, medens Habib sagde til denne:

„Forundrer Eder ikke, denne Aand, fuldbyrder kun mine Befalinger, strax vil en Anden bringe Eders Fjende lænket, og de af mig til Opstand opfordrede Indbyggere ville adsprede hans Tropper. Gjør Eder altsaa færdig til igjen at kunne drage ind i Eders Slot."

Prindserne og deres Søster, iførte sig de prægtige Klæder, som man havde bragt dem og rede saaledes

til deres Hovedstad. Ved Rygtet om deres Ankomst gik hele Folket dem imøde, og takkede Gud og Prophe-terne for deres oprindelige Fyrstes Redning.

Vexelleren og Tyven.

En Vexellerer gik hjem med en Pung Guld. Nogle Tyve bemærkede det og en af dem roste sig til de Andre over at han var istand til at stjæle Vexellerens Guld. De Andre sagde:

„Hvorledes vil Du bære Dig ad dermed."

Han svarede derpaa, „det skal I strax see."

Han fulgte nu bagefter Vexelleren til dennes Bolig, hvor samme traadte ind og lagde Guldet paa Suffehen (en Art Steenbord ved Væggen, paa hvilken der staae smaae Vandfade og under hvilken man i Ægypten opbevarer alleslags Huusgeraad). Derpaa befalede han en Slavinde at hente Vand for at han kunde vadske sig; denne tog en Spand og gik ud fra Huset, men lod Huusdøren staae aaben, og saaledes havde Tyven god Leilighed til at snige sig ind.

Huusherren var gaaet ind i et tilstødende Værelse, hvorhen ogsaa Slavinden bar Vandet, men imidlertid stjal Tyven Pungen med Guld og vendte tilbage til sine Kammerater.

Efterat han havde fortalt dem, hvorledes han havde baaret sig ad, roste de hans Behændighed. Men de havde endnu at udsætte, at Vexelleren nu idet han savnede sit Guld, vilde slaae og haardt afstraffe Slav-inden, hvilket han maatte forhindre, naar han vilde være en ægte Tyv.

Derpaa svarede han da sine Kammerater:

Naar det er Guds Villie (og hans Navn være velsignet) saa vil jeg afvende Straffen fra Slavinden og dog beholde Guldet.

Tyven vendte herpaa tilbage til Vexellerens Huus. Denne stod allerede i Begreb med at slaae sin Slavinde. Han bankede altsaa paa, og Vexelleren spurgte, hvem der var. Tyven svarede derpaa:

„Jeg er din Naboes Tjener."

Vexelleren kom nu ud og spurgte hvad han ønskede. Tyven sagde til ham:

„Min Herre hilser dig og lader dig sige, hvorledes du synes at være bleven et ganske andet Menneske. Thi hvorledes skulde det ellers være gaaet til at Du henkaster en Pung med Guld foran din Boutiks Dørtærskel og gaaer bort og lader den ligge? Naar en Fremmed havde funden den, vilde han have tilvendt sig den. Havde ikke min Herre taget samme op og gjemt den, saa vilde det have seet galt ud for dig."

Herpaa viste han ham Pungen og Vexelleren gjenkjendte den og sagde:

„Det er min egen Pung med Guld!"

Han strakte Haanden ud efter den, men Tyven sagde:

„Undskyld, jeg vil ved Allah ikke lade dig faae den, forend Du har givet mig et Modtagelsesbeviis for den, thi min Herre vilde ellers ikke troe mig, at jeg rigtig har givet Dig Guldet.

Vexelleren gik altsaa ind i sin Stue for at skrive et Modtagelsesbeviis. Men imidlertid fjernede Tyven sig med Guldet og havde reddet Slavinden fra Straffen.

De to Ægtemænd.

Paa en gammel Konges Tid levede der i Ægypten en af de snedigste og forslagneste Koner, som man ingensteds kunde opvise Mage til. Jeg vil bibringe Eder et Begreb om hendes Snedighed, naar jeg anfører, at hun var langt fra at leve efter den hellige Profets Love, der tilstod den sande Troende tre retmæssige Koner; hun havde meget mere bragt det derhen til, at hun havde to Mænd. Derhos forstod hun saa godt at tage sine Forholdsregler at ingen af disse erfarede at han havde en Medbeiler.

Det kom hende derved vistnok til Gode, at disse to Mænds Haandtering var en saadan, at den ene af dem befandt sig hele Dagen hjemme, men var ude om Natten, medens den anden derimod kun kom hjem om Natten, men var ude den hele Dag.

Den Første, der bar Navnet Haram, var nemlig en Rover og gik om Natten omkring efter Bytte, men den anden hed Akil og var Taskenspiller.

Flere Maaneder vare forløbne, og begge Mænd fuldstændig ført bag Lyset af deres formeentlige Kone, da Roveren en Dag meddeelte hende, at han maatte forlade hende i nogen Tid. Hun gav ham sin Sorg herover tilkjende og forsynede ham til samme Tid med Alt hvad han behovede til sin Reise. Iblandt Andet tog hun ogsaa en kold Bedekolle, deelte den og gav ham det Halve deraf.

Roveren tog Afsked med sin Kone og fulgte Veien langs med Nilens Bred. Han havde neppe været borte i nogle Timer, førend Taskenspilleren Akil kom og ligeledes ønskede at forlade Kairo. Tillige bad han sin Kone om noget Mundforraad paa Reisen, og hun takkede i sit Inderste Gud for, at han ikke havde maget

det saaledes at begge Mændene traf sammen. Hun bevidnede Akil ikke mindre sin Smerte over hans Afreise og gav ham iblandt andre Ting ogsaa Halvdelen af den samme Bedekolle hvoraf hun havde givet Haram.

Ogsaa Akil reiste langs med Nilens Bred, og tog om Aftenen ind i et smukt Karavanseri for at overnatte der. Han fandt i samme kun een Mand, med hvem han snart stiftede Bekjendtskab.

„I synes at være meget udmattet, Kammerat," sagde han til ham og erholdt til Svar:

„Jeg har idag gjort Reisen hertil fra Kairo."

„Derfra kommer jeg ogsaa," vedblev Akil, „og naar I ogsaa vil reise videre, saa kunne vi reise sammen. Jeg havde desuden forglemt Profetens Forskrift: ‚Begiv Dig aldrig paa Reiser uden en god Kammerat', vil I være min Gjæst, saa kan jeg ogsaa tilbyde Eder nogle Dadler og et Stykke Bedekolle med Hvidløg."

Den anden Reisende tog imod Indbydelsen, men vilde ogsaa yde Noget til deres Maaltid. Enhver udpakkede sit medbragte Forraad, og da de Begge havde lagt paa et Tæppe hvad de havde, bemærkede de med stor Forundring, at de to Stykker af Bedekollen nøie passede til hinanden.

„Ven," begyndte Akil til sin Kammerat, „tør jeg vide hvorfra I har faaet det Stykke Bedekolle?"

„Min Kone har givet mig det ved min Afreise," svarede Haram, „men tør jeg ogsaa vide hvorfra I har faaet det, som I der har hos Eder?"

„Ogsaa jeg takker min Kone for det," svarede Akil. „I hvilket Qvarteer af Byen boer I?" vedblev han.

„Nærved Seiersporten," svarede Haram.

„Der boer jeg ogsaa," sagde Akil, og idet det ene Ord saaledes tog det andet, kom de to Reisende

snart til den Overbeviisning, at de i flere Maaneder havde været Mænd til en og samme Kone.

Derover var det nær kommen til alvorlige Stridigheder imellem dem, men de betænkte tilsidst, at det var bedre strax at vende om og at søge det Forhold opklaret i hvilket de stode. Akil og Haram vendte altsaa tilbage til Kairo, og naaede snart deres fælleds Bolig. Da Konen saae dem komme sammen tvivlede hun ikke længere om at være opdaget, og holdt det nu for det Bedste at tilstaae Alt. Hun kastede sig ned for deres Fødder, bekjendte sit Feiltrin, og bønfaldt Begge om Naade. Nu var hun bleven elsket omt af begge Mændene, og denne Kjærlighed var ikke bleven svækket ved hendes Troløshed. De lode sig derfor nøie med at gjøre hende de alvorligste Bebreidelser, men da hun ikke maatte vedblive at leve i dette doppelte Ægteskab, saa sagde de til hende at hun skulde vælge og beholde en af dem til Mand. Men forgjæves søgte de at bevæge hende til at betegne den, som hun foretrak.

„Velan," sagde hun endelig, „da jeg engang skal vælge, men ikke har nogen Grund til at foretrække den Ene for den Anden, saa vil jeg foreslaae Eder Noget. I lever Begge af Eders Behændighed, og jeg vil beholde den af Eder til Mand, som leverer Prøven paa den største Behændighed."

Dette Forslag antoge Begge og rustede sig til Væddekamp i Behændighed, hvilken Akil begyndte. Han gik med Haram hen til en af de besøgteste Bazarer i Kairo og viste ham en gammel Jøde, der traadte ind med stor Betænksomhed.

„Seer Du Joden der," sagde han til Haram, „jeg vil tvinge ham til at give mig sin Pung, førend han har naaet den anden Ende af Bazaren."

Med disse Ord nærmede han sig Joden og fra-

vendte ham hans temmelig store Pung. Haram ønskede ham til Lykke til denne Prøve paa hans Behændighed, men Akil sagde:

„Det falder mig slet ikke ind, at tilvende mig disse Penge thi Retten kunde tvinge mig til igjen at give dem fra mig; Kadien maa selv overlevere mig Jødens Pung."

Han gik derpaa til Siden, aabnede Pungen, talte Pengene og tog ti Zechiner ud, lagde istedetfor disse sin Ring i Pungen, og bandt samme igjen omhyggelig til. Herpaa nærmede han sig igjen Joden og lagde Pungen igjen i hans Lomme, ligesaa behændig som han havde taget den. Men neppe havde nu den ulykkelige Jøde gjort nogle Skridt, førend han skreg efter ham:

„Du vover, elendige Jøde, at vise dig paa et offentligt Sted, efterat Du saa skammelig har bestjaalen mig?"

Joden blev over en saadan Hilsen ikke lidet overrasket, fremsagde Undskyldninger og svoer ved Abraham, Isak og Jakob, at han uden Tvivl tog feil, og at han aldrig havde tænkt paa at antaste hans Eiendom. Men Akil vedblev:

„Hvorledes Æreløse, Du understaaer Dig i at nægte Tyveriet som Du har begaaet? men forgjæves smigrer Du Dig med ved din Dumhed at undgaae Straffen. Afsted med dig til Kadien!"

Derved tog han Joden ved Kaftanen, og slæbte ham, mere død end levende, til Kadien. Til denne begyndte han:

„Hr. Kadi, jeg fører her en af de frækkeste Tyve, som I endnu har seet, frem for Eder. Joden her har fratjaalt mig en anseelig Sum; neppe er det nogle Timer siden at Tyveriet er begaaet, og allerede over

han igjen at spadsere omkring i Bazaren, som et uskyldigt Menneske.“

Den stakkels Jode svoer, at han aldrig nogensinde havde gjort sig skyldig i en strafbar Handling, og aldrig havde seet det Menneske, der uden Tvivl maatte holde ham for en Anden, eller ogsaa have tabt sin Forstand.

„Passer det sig for en Hund af en Jode,“ svarede Akil, „saaledes at beskjæmme en sand Muselmand! Hr. Kadi lad Eder ikke fore bag Lyset af denne Utroes Eder, han lyver ligesaa frækt, som hiin Kjøbmand i Indien, da han vilde beholde et ham anbetroet Gods. Men I vil finde dennes Udflugter ligesaa skuffende, som der Kadien Kjøbmandens Gavtyvestreger.“

„Og hvorledes opførte Kadien sig ved denne Leilighed,“ spurgte Kadien, „jeg har aldrig hørt Noget om denne Historie.“

Akil tog herpaa Ordet og fortalte:

Abdallahs Historie.

„Herre, i en af de største indiske Handelsbyer levede engang en Muselmand, der stod i stort Ry formedelst sin Fromhed og Retskaffenhed. Denne hellige Mand tilbragte hele Dage i Moskeerne og forskærpede de strenge Fastedage i Ramadhan endnu ved tusinde Savn, som han daglig paalagde sig. Aldrig vare hans Læber blevne besmittet af den flydende Drik, som Dschemsschyd (den som Opfinder af mange nyttige Ting betegnede fjerde Konge i det gamle persiske Herredomme) opfandt og Profeten forbød. Denne Levemaade forskaffede ham almindelig Høiagtelse og Tiltro, og han

havde gjort sig saa berømt ved sin Strenghed og sin Troesiver at man, naar rigtig vilde betegne et Menneskes Andagt eller Magerhed, blot sagde: han er saa andægtig eller saa mager som Abdallah i Ramadhan.

Denne Abdallah havde til Nabo en af de rigeste Kjøbmænd i Byen, der tillige var en af de største Beundrere af hans Fromhed. Engang maatte denne Kjøbmand i Handelsanliggender foretage en Reise paa et Aar. For nu under sin Fraværelse at bringe en anseelig Sum Penge i Sikkerhed, havde han allerede fattet den Beslutning at nedgrave disse. Men han betænkte, at man ved et Tilfælde kunde opdage hans Skat, og at det var langt sikkrere at deponere dem hos En, hvis Formue ikke var udsat for Handelens Farer og som var værdig til hans hele Tiltro. Han besluttede sig da til Abdallah og gik hen til ham med den Sum han skulde gjemme. Han fandt ham liggende paa Jorden med Ansigtet vendt mod Mekka, og høit fremsige et Kapitel af Koranen, som han kunde udenad, og tiltalte ham saaledes:

„Kjære Nabo, det gjør mig ondt at forstyrre Eder i Eders fromme Bestjæftigelse, men et Ærinde af den høieste Vigtighed fører mig herhen.“

„Fred være med Eder,“ svarede Abdallah, „hvad er det for et Ærinde?“

„Nabo,“ vedblev Kjøbmanden, „min Forretning tvinger mig til at maatte reise bort i nogen Tid, og jeg vilde gjerne bringe en betydelig Sum, som jeg har samlet mig ved min Sparsommelighed, i Sikkerhed. Da har jeg tænkt mig, at I vel vilde overtage Opbevaringen af samme under min Fraværelse, og jeg takker Eder allerede forud for den Tjeneste, I yder mig derved.“

Abdallah var villig dertil, og Kjøbmanden havde

saamegen Tiltro til hans Redelighed, at han ikke forlangte noget Modtagelsesbeviis af ham, for den anbetroede Sum.

Efterat han havde anbefalet sig til sin fromme Naboes Bønner, der nedbad Himlens Velsignelse over hans Reise, afseilede han fuldkommen beroliget. Kjøbmandens Overfart var meget heldig, han afgjorde sine Forretninger med ligesaa megen Lykke som Hurtighed, og i mindre end sex Maaneder var han igjen hjemme. Det første han her foretog sig, var at besøge sin Nabo, der syntes meget glad over at see ham saa rask vende tilbage, og ønskede ham til Lykke over hans tilendebragte Reise, men talte ikke et Ord om den ham anbetroede Skat.

Efter en temmelig lang Underholdning saae Kjøbmanden sig endelig tvungen til at bede Abdallah om at tilbagegive ham Guldet, hvis Opbevaring han havde været saa god at paatage sig.

„Store Gud! min Broder," udraabte Abdallah, „siden hvornaar indbilder I Eder at have betroet mig Noget? I har uden Tvivl drømt, aldrig er der kommet Guld i den fattige Abdallahs Huus, og for Alt i Verden vilde jeg ikke have indladt mig med den Skat, hvorom I taler."

Først tænkte Kjøbmanden at hans Nabo vilde spøge, men da han mærkede at han talte ganske alvorligt, saa kunde han ikke tilbageholde sin Uvillie.

„Hvorledes, Elendige," sagde han til ham, „Du erindrer ikke, at jeg for sex Maaneder siden har overgivet Dig en Pung fuld af Guld?"

„Den Onde forblænder Eder, kjære Nabo, jeg gjentager, at I Intet har betroet mig," besvoer Abdallah, „kom dog igjen til Besindelse og anklag mig ikke for en

Handling, til hvilken jeg ikke er istand, som hele Verden veed."

Kjøbmandens Trudsler bleve ligesaa frugtesløse som hans Bønner, han maatte gaae bort med tomme Hænder, idet han overøste den troløse Opbevarer af hans Skat med Skjældsord, saaledes som hans Vrede indgav ham disse.

Men han gik ogsaa til Kadien og fortalte ham nøiagtig, hvad der var passeret. Efterat Kadien — der ligesom J, Herre, var en Mand, der bejad stor Viisdom og Klogskab — opmærksom havde hørt paa ham, svarede han ham:

„Da J ikke havde nogen Vidner da J betroede denne Hytler Pengene saa vilde det være uden Nytte, at jeg lod ham indstævne for min Domstol, han vilde nægte Alt, og det vilde være umuligt for mig at faae ham dømt. Man maa gaae frem imod ham med List, og jeg har tænkt mig Noget, hvorved jeg haaber at kunne opnaae et lykkeligt Resultat. Vend rolig hjem, men paa den Tid, hvor man al holde Bøn, tru ham da paany veed at stævne ham ind for mig, naar han vedbliver sin Vægring, og forlad Eder paa, at han iaften vil have en bedre Tankemaade end imorges."

Kjøbmanden takkede fornøiet for Kadiens gode Raad og gik. Den næste iførte sig strax sin Pelts og gik hurtigt til Abdallah der modtog ham med enhver tilkommen e Ærbødighed, til hvem han sagde:

„Hr. Abdallah, en Mand af en saa beundringsværdig Fromhed, ta det ikke mangle, at han modtager af Gud sin fortjente Løn, for saa megen Fasten og Savn. Jeg kommer for at gjøre Eder et Forslag, der allerede i dette Liv skal begrunde Eders Lykke, der ikke kan undgaae Eder i det andet Liv. Jeg er gammel, og føler mig Alderdoms Svaghed. Kadiens besværlige

Forretninger i en saa stor By, som den af os beboede, blive mig nu for byrdefulde, og derfor har jeg nu besluttet at vælge mig en Efterfølger og tænkt, at jeg ikke kunde henvende mig til nogen bedre end til Eder. I besidder den almindelige Agtelse og vil bedst kunne bestyre Embedet, som jeg til Gunst for Eder vil nedlægge. Hav derfor den Godhed at komme iaften, efter at I har forrettet Eders Bøn, til mig, for at kunne aftale det videre Fornødne."

„Nu s Billie skee," svarede Abdallah, „da han har værdiget den ringeste af sine Tjenere et naadigt Blik, saa sømmer det sig ikke for mig, at stride imod hans Beslutninger."

Kadien forlod ham, befalede ham endnu engang ikke at udeblive, og var neppe borte, førend Kjøbmanden igjen traadte ind.

„Nu Nabo," sagde han til Abdallah, „er I kommen paa ærlige Tanker?"

„Hvorledes, min Broder," svarede denne, „har I kunnet holde mig mistænkt for at have begaaet en saa uredelig Handling? Holder I mig for stikket til at kunne beholde noget af Eders mig anbetroede Gods? Der er det ganske og uberørt. At jeg ikke allerede gav Eder det tilbage imorges skete af den Grund, at jeg vilde vænne Eder til at bære med Taalmodighed de Gjenvordigheder, som Forsynet kunde sende Eder. Tag Eders Guld, og lad os gaae tilsammen, thi jeg maae hen til Hr. Kadien, der har beæret mig med sin Godhed, og bedet mig at komme til sig iaften."

„Da kunne vi gaae tilsammen," sagde Kjøbmanden, „thi jeg har netop ogsaa noget at tale med ham om."

Saasnart Kadien saae dem, sagde han til Kjøbmanden:

„I synes tilfreds med Hr. Abdallah."

„Man har ikke Grund til andet," svarede Kjøbmanden.

„Saa skal han ogsaa blive det med mig," vedblev Kadien, „jeg har imorges lovet ham en Belønning, og maae holde Ord."

Derpaa befalede han at give den Fromme tohundrede Stokkeslag paa Fodsaalerne, hvilket strax skete.

„Paa denne Maade, Hr. Kadi," tilføiede Akil, „bragte en af Eders Samtidige i Embedet en Skurks Hykleri og Falskhed for Lyset, jeg haaber I vil ligesaa lykkeligt gjøre denne Utroes Frækhed til Løgn. Befal blot at man skal gjennemsøge ham, og I vil snart overbevise ham om Tyveriet."

Kadien befalde at man skulde gjennemsøge Joden, og der blev funden en Pung med Zechiner, som han sagde tilhørte ham. Men Akil paastod, at han gjenkjendte den fra ham stjaalne Pung. Under disse Omstændigheder befalede Dommeren begge Parter at angive hvormeget der var i Pungen.

„Der er tohundrede Zechiner deri," svarede Joden.

„Du lyver, frække Skjælm," svarede Akil, der er kun hundredeoghalvfemsindstyve deri, og min Signetring maae ogsaa være der, naar Du ikke har taget den ud; dette vil være tilstrækkelig til at afgjøre Striden."

Denne Beskyldning gjorde den ulykkelige Jøde meget forvirret, men han blev endnu mere forandret, da det oplystes, at hans Anklager havde Ret. Forgjæves vilde han indvende Noget derimod; Kadien lod ham strax give Bastonnade, og lod Akil udbetale de efter hans Udsagn fratagne Penge.

Haram tilstod, at det vilde blive ham vanskeligt at overtræffe Akils Behændighed og Kjækhed; alligevel vilde han forsøge det, og satte ham endnu samme

Aften Stævne ved Kongens Slot. Da de traf sammen der, sagde han:

„Akil, Du har ført en Jøde og en Kadi bag Lyset, men jeg vil foretage mig et endnu større Stykke, og gjøre det ved selve Kongen. Jeg kjender det Indre af Slottet, og med en Strikkestige, som jeg har her, vil det være en let Sag at trænge ind i de indre Gemakker af Haremmet. Har Du Mod nok til at følge mig?"

Omendskjøndt forskrækket, ved Frækheden i dette Foretagende, stammede Akil sig dog ved at trække sig tilbage, og var behjælpelig med at kaste Strikkestigen op paa Slottets Mure. Det var en let Sag at komme over disse. De gik derpaa igjennem vidtløftige Haver, og fordi det var om Natten mødte de Ingen. Efterat Haram havde sprængt en lille Dør, førte han sin Kamerat igjennem flere lange Gange ind i Corridoren foran det kongelige Værelse.

Haram slog et Dørforhæng tilside, og lod sin Kamerat see den sovende Konge, ved hvis Side der stod en Page, der ogsaa syntes overvældet af Søvnen. Fra et tilstødende Værelse kunde man høre den Officiers Skridt, der havde Vagt hos Kongen.

Af Angst over Alt var Akil lige ved at falde baglænds om.

„Store Gud," stønnede han, „hvor har Du ført os hen, lad os hurtigt vende om, vi ere fortabte, naar vi blive opdagede."

„Du bliver ogsaa meget let forskrækket," svarede Haram. „Du har talt med Kadien, jeg maae tale med Kongen."

Strax nærmede han sig med en beundringsværdig Behændighed den unge Page, der søvnigt stod vestjæstiget

med at gnide Sultanens Fodsaaler og tyggede Mastix, for ikke ganske at sove.

Behændigt lod han ham af en lille Flaske indaande en bedøvende Lugt, og Virkningen af samme indtraf saa hurtig, at Pagen strax faldt i den dybeste Søvn. Derpaa bandt han ham et Reeb ved Armen og hang ham i samme op paa Væggen. Derpaa indtog han hans Plads, gned Fodsaalerne paa Kongen og bevirkede derved at han vaagnede. Kongen gabede, og Haram greb Leiligheden til at tiltale ham.

„Herre," sagde han til ham, „da Eders Majestæt ikke sover, befaler J, at jeg til Tidsfordriv skal fortælle Eder en Historie."

Sultanen var fornøiet herover, og Haram tog derfor Ordet og fortalte Følgende:

Den listige Favoritinde.

Der levede engang i Ispahan en ung, ved sin Skjønhed ligesaa meget som ved sin elskværdige Opførsel udmærket Silkehandler. Den hele Hovedstad talte om den unge Mands Ynde og Behageligbed, at ogsaa den derværende persiske Konges Favoritinde hørte Tale om ham.

Hun fik en ivrig Længsel efter at see ham, og idet hun tilfredsstillede sin Nysgjerrighed erkjendte hun, at den unge Mands Roes ikke var overdreven, men at hans Skjønhed overgik Alt, hvad man havde meddeelt hende derom.

Han gjorde et saadant levende Indtryk paa hende at hun tabte sin Søvn og Lysten til at spise men alligevel vægrede sig længe ved at bekjende sin Lidenskab

for sin tro Amme, der vedblev at trænge ind paa hende. Men endelig tilstod hun, at den unge Kjøbmands Billede havde forstyrret hendes Roe og forsikrede, at alt Haab paa Lykkalighed vilde være tabt for hende, naar hun ikke igjen kunde see den unge Mand. Ammen søgte først at drage hende bort fra denne ulykkelige Lidenskab, men alle Forestillinger og Raad vare forgjæves, og da hun daglig saae Favoritinden mere og mere svinde hen, saa lovede hun hende, at gjøre alt muligt til at hun kunde faae sit Forlangende tilfredsstillet.

Hun gik altsaa hen til den unge Kjøbmand og meddeelte ham Favoritindens Ønske og Forlangende om, at see ham hos sig.

Begge kom overeens om at fylde flere store Kister med Silketøi for Favoritinden, og at skjule ham i den sidste, hvilket ogsaa blev udført endnu den selvsamme Aften.

Ammen lod dem bringe hen til Slottet, viste den til Bevogtning af Haremmet udstillede Gilding de med Varer fyldte Kister, og da hun havde meddeelt denne, at de vare bestemte for Favoritinden, understod Ingen sig i at undersøge dem.

Neppe var den unge Kjøbmand paa denne Maade ført ind, saa stynde man sig med at befri ham fra det snevre Fængsel, i hvilket han var indespærret.

Men han havde neppe kunnet sige Favoritinden nogle Ord, førend Ammen forskrækket traadte ind og meddeelte, at Sultanen nærmede sig. Denne fulgte hende saa hurtigt, at der neppe var Tid til igjen at skjule Silkehandleren i Kassen.

Den ulykkelige Kjøbmands Skræk fordobblede sig da han hørte, at Sultanen temmelig indstændig begjærede at see Kisternes Indhold.

Hans Angst kjendte ingen Grændser, da Favorit-

inden svarede, at hun ikke kunde opfylde Sultanens Forlangende, fordi hendes Elsker befandt sig i en af Kisterne.

„Ulykkalige!“ udraabte Sultanen, „saaledes vover Du at besudle mit Slot. Du skal strax døe tilligemed den uværdige Gjenstand for din Kjærlighed. — Vagt, grib hende.“

Kjøbmanden var i dette Øieblik nærved at falde i Afmagt og troede, at Favoritinden havde mistet Forstanden, da hun udbrød i en høi Latter og han derpaa hørte hende tale til Sultanen med Stolthed:

„Herre, jeg vilde blot see, om Eders Majestæt skjænkede mig nogen Fortrolighed, og glæder mig nu over at vide, hvad jeg kan vente mig af Eders Tilbøielighed for mig. Troer I da om mig, at jeg kunde bedrage Eders Majestæt, og tillige være saa taabelig, at tilstaae det? I kan aabne Kisterne, her er Nøglen, men jeg erklærer Eder tillige, at jeg for stedse giver Afkald paa en Bolig, hvor jeg er bleven gjort til Gjenstand for den skammeligste Mistanke, og paa en Fyrstes Kjærlighed, hvis Tiltro jeg har tabt.“

Over disse, i en bestemt Tone udtalte Ord, blev Sultanen saa ydmyg, at han, langtfra at give efter for sin Mistanke, kun bestjæftigede sig med at tilfredsstille Favoritinden, som ved denne List lykkeligt reddede sin Elsker.“

Sultanen havde moret sig godt over denne Fortælling, og Haram sagde:

„Herre,“ nylig er en nærboende Fyrste til Eders Majestæt hændet et Eventyr, der er ikke mindre guddommelig end det, jeg nu fortalte. En der boende Røver og en Taskenspiller kappedes med hinanden i Dristighed og Behændighed, og besluttede derfor Følgende.“

Herpaa fortalte han Sultanens Akils kjække Streg,

og i sin Forvovenhed endog det, hvad netop nu foregik i hans eget Slot, idet han blot forandrede Navnene og Stedet. Efterat han var færdig dermed, opstillede han det Spørgsmaal, hvem af de To Sultanen holdt for den Behændigsted.

„Uden Modsigelse Roveren, der havde sneget sig ind i Kongens Slot," svarede Kongen.

Saasnart han havde hørt dette Udsagn, dysfede han igjen Sultanen, ved Hjælp af et bedøvende Lugtemiddel i Søvn, og forlod med sin Kammerat, der, medens dette fandt Sted, havde været mere død end levende, af den samme Vei, de vare komne, Slottet.

Da Sultanen den næste Morgen saae sin Page hænge paa Væggen, fik han Viished om, at han spillede Hovedrollen i den Historie, som der var bleven ham fortalt den foregaaende Nat. Men langtfra at vredes paa den, der saaledes havde gjort ham til Medspiller, vilde han meget mere nærmere lære at kjende denne kjække Mand.

Derfor lod han overalt bekjendtgjøre, at han tilgav den, der denne Nat havde sneget sig ind i Slottet, og lovede ham en Belønning, naar han vilde fremstille sig for ham.

Haram begav sig derfor til Sultanen, der roste hans Mod, og udvævnte ham, til Belønning for saamegen Tristighed, til Politimester.

At Akil allerede da de forlode Slottet indrømmede, at være besejret og ikke mere havde tænkt paa at gjøre en saa uforfærdet Mand hans Kone stridig, behøver man ikke først at forsikre.

Jusſuf og den indiſke Kjøbmand.

I Kairo var der engang en Kjøbmand, hvis Egenſkaber havde gjort ham meget berømt iblandt hans Medborgere. Denne Kjøbmand havde en Søn, ſom han elſkede meget, og paa hvis Opdragelſe han havde anvendt enhver Omhyggelighed. Jusſuf, ſom Yndlingen heed, havde altid kun givet ſin Fader Grund til at være tilfreds med ſig. Fuld af Ærefrygt, blid af Gemyt, af en regelmæssig Levemaade, og en ubeſtikkelig Retſtaffenhed blev han omtalt ſom et Mønſter af Alle, der kjendte ham. Saaſnart han var i den Alder, hvor unge Folk ſædvanligen pleie at giſte dem, tænkte hans Fader paa at udvælge ham en Kone. Han kaſtede ſine Øine paa en af ſine Collegaers udmærket ſmukke Datter, anholdt for ſin Søn om hende, og da begge Parter vare enige, blev Brylluppet efter kort Tids Forløb feiret med ſtor Pragt.

Som Huusfader blev Jusſuf ſnart trykket af Huusholdningens Byrder, hvortil han kun litet var vandt. Om Handelen havde han ſjelden bekymret ſig, fordi det manglede ham paa Lyſt dertil, ſaa at han i de første Aar efter ſit Giftermaal blev aldeles uvirksom, imidlertid voxede hans Familie hvert Aar, han havde efterhaanden med ſin Kone faaet to Sønner og to Døttre. Paa den anden Side havde han ogſaa den Ulykke at miſte ſin Fader, hvis Raad havde kunnet være ham meget nyttig, og hvem han altid havde elſket meget høit. Men fordi Jusſuf vedblev at leve paa ſamme Maade, og ikke drev nogen Handel, hvis Gevinst kunne dække hans Udgifter, ſaa kom han, tiltrods for den betydelige Arv efter hans Fader, derhen, at han lidt efter lidt maatte ſælge ſit Gods og endelig tilligemed hele ſin Familie var ganſke nær ved Elendigheden.

Da fattede han den Beslutning at forlade Kairo og søge sin Lykke et andet Sted. Uden noget Hjælpemiddel begav han sig i Følge med en Karavane til Suez. Den bestod af et anseeligt Selskab af Kjøbmænd fra Yemen, Indien og China, der ville indskibe sig i hiin berømte Havn.

Ved Synet af de store Rigdomme, som i Suez frembød sig for hans Øine, følte Jussuf endnu smerteligere sin Elendighed. Havnen var opfyldt med Varer og vrimlede af Kjøbmænd og Skibsfolk, som gik til deres Forretninger, hvilket lod Jussuf smerteligt angre at han havde spildt sin Tid saaledes. Hungeren piinte ham og han var beskjæftiget med at betragte Alt omkring sig, uden nogensteds at kunne finde et Middel, der kunne hjælpe ham ud af hans Elendighed, da en Kjøbmand hvis Syn indgjød Ærefrygt, saae paa Jussuf at den unge Mand ikke var lykkelig, han traadte hen til ham og spurgte ham om hans Navn, Stand og Fødested.

„Herre," svarede Jussuf, „Jeg er fra Kairo, Ulykkestilfælde hvis Fortælling vilde være Eder forlænge, have tvunget mig til at forlade denne By, og er nu kommen til Suez i det Haab at finde En, der vilde tage sig af mig, og føre mig med sig til fremmede Lande, hvor jeg kunde gjøre min Lykke."

„Velan min Ven," vedblev Kjøbmanden, „min Alder og mine Forretninger udfordre, at jeg altid bar en Ledsager hos mig, jeg reiser nu til Djchiddah (ved det røde Hav) vil I følge mig derhen, saa vil jeg betale Eders Reise og I skal endnu daglig erholde en Piaster af mig."

Jussuf tog uden at betænke sig imod dette Tilbud og Handelen blev strax sluttet. Indieren lod sine Varer indskibe, og indskibede sig derpaa med si Reisekammerat,

og efter en meget lykkelig Overfart, der næsten varede en Maaned naaede de begge sunde og velbeholden deres Bestemmelsessted. Den indiske Kjøbmand var saa tilfreds med den Iver og Virksomhed, som Jussuf under den hele Fart lagde for Dagen, at han ikke alene lod sig nøie med at give ham de lovede Penge, men ogsaa ved Afskeden forærede ham til Tegn paa hans Tilfredshed, endnu en betydelig Sum.

Jussuf benyttede den igjen vundne Frihed til at see sig om i Dschiddah. Da han havde tilfredsstillet sin Nysgjerrighed, traadte han ind i et Kaffehuus, hvor man beværtede ham med et temmelig slet Maaltid, og hvilket han maatte betale meget dyrt. Men der gjorde han Bekjendtskab med flere Kjøbmænd, der kunde see at han var en Fremmed, og erkyndigede sig om Bevæggrunden til hans Reise til dette Land. Han svarede, at han var en Kjøbmand ligesom de, og var kommen til denne Havn for at gjøre Forretninger og tillige for at gjøre en Valfart til Mekka, til hvilket han havde forbunden sig. Den unge Ægypters nette Sæder og hans anstændige Ydre, bevirkede at Kjøbmændene syntes godt om ham, og der opkom imellem dem et fortroligt Forhold. Imidlertid levede Jussuf af de Penge, som den indiske Kjøbmand havde givet ham. Men en Dag mødte ham en af Kjøbmændene, som han nylig havde stiftet Bekjendtskab med, og denne sagde til ham:

„Herre, jeg skal gjøre Eder et Forslag som jeg troer ikke vil mishage Eder. En der hørte til vort Kammeratskab er nylig død, og har efterladt sig en betydelig Formue tilligemed en Enke, som endnu er ung og smuk og denne vil jeg nu tilbyde Eder til Kone. Hun er i enhver Retning værdig til Eders Tilbøielighed og hendes Rigdomme vil ikke Eder for Fremtiden

for Sorger. Dette Tilbud smigrede Jussuf altfor meget til ikke at modtage samme med Glæde. Han takkede hjerteligen sin høimodige Ven, og svarede, at han af ganske Hjerte samtykkede i den foreslaaede Forbindelse. Kjøbmanden gik nu til den unge Enke, meddeelte hende Jussufs Sindelag, og da man havde aftalt alt Fornødent, blev Giftermaalscontracten sluttet. I denne blev det bestemt, at Jussuf af sin Kone skulde faae sin Spise og sit Underhold, saa at han ikke behøvede at udgive Noget for sin egen Person, derimod forpligtede han sig til, at give den Nygifte, en vel ikke betydelig Morgengave, men som dog langt overskeeg hans Formuesomstændigheder. Han overlod til Forsynet Omsorgen ved en Gang at forskaffe ham Midlet til sammes Betaling, og meente desto mere at burde fortie sin Fattigdom, da hans Kone troede at eie en rig Kjøbmand i ham. Da Jussuf kom ned i Enkens Huus forbausedes han over den Rigdom, hvormed det var indrettet. Kadien fuldbyrdede Giftermaalshøitideligheden, de to Ægtefolk bleve forenede, og Jussuf glædede sig flere Dage over sin Lykke. Imidlertid foruroligedes han af den Tanke, at maatte udrede den lovede Morgengave, og alligevel ikke formaaede at tilveiebringe de nødvendige Penge dertil. Han havde allerede flere Gange staaet i Begreb med at tilstaae sin Kone denne Forlegenhed, men altid havde Skammen igjen afholdt ham derfra.

En Dag gik han for at forjage sin Uro sørgmodig omkring i Bazaren, da han pludselig saae en Pung ligge foran sine Fødder og blev usigelig glad da han i samme fandt en meer end tilstrækkelig Sum til at kunne betale den lovede Morgengave. Han trak sig tilbage til en Krog, talte tusinde Zechiner, som Pungen indeholdt, og takkede Gud for denne uventede

Hjælp, som han havde modtaget af ham. Men paa Hjemveien hørte han en Udraaber love den, der igjen vilde tilbagegive en tabt Pung, en Belønning af hundrede Zechiner. Jusſuf tvivlede ikke om, at her var meent de af ham fundne Penge, og hans Beſlutning var ſnart fattet. Den Opdragelſe han havde faaet, havde indpræget ham ædle Grundſætninger til at han et Øieblik havde kunnet være uvis om, hvad han ſkulde gjøre; han nærmede ſig altſaa Udraaberen og ſpurgte ham om, hvem der havde tabt Pengene. Udraaberen vilde vide af hvilken Grund han ſpurgte derom og Jusſuf ſvarede:

„Fordi jeg troer at have funden det Tabte og igjen vil overgive det til dets retmæssige Eier. Vær ſaa god og bring mig til ham, og naar han beviſer mig at Pungen tilhører ham, ſkal han ſtrax faae den tilbage."

De Omkringſtaaende, der havde hørt Jusſufs Samtale med Udraaberen bevidnede deres Beundring over den unge Kjøbmands Redelighed, og ønſkede ham alle mulige Velſignelſer.

Udraaberen førte Jusſuf hen til den, der havde bedet ham om Udraabningen af Pungen. Det var en ærværdig Oldin, der ſad imellem mange Bøger, og ſyntes henſunken i dyb Eftertænkning. Udraaberen foreſtillede Jusſuf for ham med de Ord:

„Her min Herre, er Finderen af det, ſom I har tabt. Han vil tilbagegive Eder Pungen, naar I kunne angive ham, hvad den indeholdt, og hvorpaa den var kjendelig.

„Det vil jeg ſtrax gjøre," ſagde Oldingen, men Jusſuf afbrød ham med de Ord:

„Nei Herre, Synet af Eder indgyder mig altfor megen Tillid, til at jeg endnu ſkulde bruge denne for-

nærmende Forsigtighed, her ere de tusinde Zechiner, som I har tabt."

Oldingen tog sin Pung udaf Jussufs Hænder, og sagde høitidelig til ham:

„Unge Mand, Gud lønne Dig for din Redelighed."

Derpaa læste han andægtig videre i den Bog, som han havde foran sig.

Jussuf blev imidlertid staaende foran ham og ventede at Oldingen vilde give ham den af Udraaberen lovede Belønning. Først efter en Times Forløb afbrød Oldingen sine dybe Betragtninger, i hvilke han var hensunken og spurgte ham hvorpaa han endnu ventede:

„Herre," svarede Jussuf, „man har i Eders Navn lovet den, der vilde give Pungen tilbage hundrede Zechiner. Jeg havde kunnet beholde den, uden at sige Eder Noget derom, men jeg tænkte Gud vilde belønne mig for min Redelighed, og tvivlede ikke, at I gjerne vilde offre den tiende Deel af det, som jeg vilde bringe Eder tilbage."

„Eders Begjæring er kun altfor retmæssig," sagde Oldingen; „men vil I ikke være tilfreds med halvfemsindstyve Zechiner?"

„Meget gjerne Herre," svarede Jussuf, „naar I ønsker det saaledes."

Uden at yttre noget videre, begyndte Oldingen igjen at bede, og da han var færdig spurgte han paany Jussuf, hvorpaa han endnu ventede.

„Paa de halvfemdsindstyve Zechiner, som I har lovet mig," svarede denne hurtigt, og Oldingen tog igjen sin Bog frem og læste; da han var færdig, sagde han:

„Min unge Ven, vil ikke firsindstyve synes Eder at være en tilstrækkelig Skadesløsholdelse?"

Den unge Kjøbmand var ogsaa tilfreds hermed men Oldingen tog for fjerde Gang sin Bog, foreslog ham derpaa igjen en Formindstelse i Summen, og bragte det lidt efter lidt derhen til, at Jusuf var tilfreds med en Zechin, og blot ønskede at gaae bort med denne ringe Belønning. Oldingen vilde dog see, hvorvidt hans Maadehold gik og holdt ham tilbage med de Ord:

„Denne Zechin er en Ringhed, fritag mig for at give Eder den, og for at holde Eder skadesløst derfor, vil jeg bede Gud om, at udbrede sin Velsignelse over Eder og Eders Efterkommere."

„Ogsaa dette kan være," sagde Jusuf, „jeg er tilfreds dermed. Inderlige Bønner fortjener vel, at man foretrækker dem for forsængeligt Gods."

Oldingen lagde herpaa høitideligt Hænderne paa ham, vendte sig henimod Mekka, og bønfaldt den Høieste om alle Velsignelser for ham. Jusuf lyssede endnu ved Afskeden Oldingen paa Haanden, hvis Løn snart blev efterfulgt af de gode Virkninger. Rygtet om hans ædelmodige Handling havde udbredt sig over den hele By, man roste hans Uegennyttighed og Redelighed, og forudsatte tillige at han maatte besidde Formue, der bevirkede at han ikke brød sig om den ham lovede Belønning. Den unge ægyptiske Kjøbmands Roes gik fra Mund til Mund, og ogsaa hans Kone blev underrettet om hans Opførsel. Hun ønskede ham til Lykke over hans udviste Maadehold og Viisdom. Men Jusuf svarede hende beskedent, at han kun havde opfyldt sin hellige Pligt, idet han havde trøstet en Olding over det betydelige Tab, som denne havde lidt. Og om han endog ikke forbrede nogen Belønning derfor, saa havde han alligevel modtaget en Velgjerning, der

var kostbarere end alle Jordens Skatte, nemlig en Oldings varme og rene Bønner.

„De ville snart gaae i Opfyldelse," sagde derpaa hans Kone, hvis Tilfredshed endnu forhøiede hans Svar. Ogsaa hentede hun et Bundt Nøgler, og overgav Jussuf dem med de Ord:

„Min første Mand har efterladt mig en betydelig Formue, og jeg vidste ikke noget bedre at gjøre dermed, end at betro Bestyrelsen af samme til en saa dydig Mand, som I er. Betragt Eder fra nu af som uindskrænket Herre over mine Eiendomme, Huusgeraad, Klenodier og Varer, og gjør med Alt dette, hvad I finder for godt."

Den unge Ægypter var nu i Besiddelse af umaadelige Rigdomme, hovedsageligen kostbare Silkevarer, rigt stukne persiske Stoffer, indiske Mousselinstoffer af den største Fiinhed, og Frembringelser af enhver Slags fra China og Ceylon.

I den unge Enkes Kasse var der betydelige Summer i Guld, som ligeledes blev stillet til Jussufs Raadighed.

Nu blev han ikke længer i hiin Uvirksomhed, der i Ægypten havde styrtet ham i Fordærvelse, og beskjæftigede sig iøvrigt med at drage den størst mulige Fordeel af sin nye Kones Formue. Han lagde sig alvorlig efter Handelen, og da han paa Grund af sin ædle Opførsel imod Oldingen, havde erhvervet sig almindelig Tillid og Agtelse, saa fandt hans Varelager stor Afsætning. Hans Opførsel og hans elskværdige Underholdning formerede dagligen Tallet paa hans Kunder, saa at han i kort Tid blev en af de rigeste Kjøbmænd i Dschiddah. Men derved blev han en Gjenstand for Misundelse hos hans Collegaer, og disse grebe den første den bedste Leilighed til at skade ham med Glæde.

Scheriffen i Mekka havde nu den Vane, naar han behøvede Penge, at laane den nødvendige Sum hos Kjøbmændene i Dschiddah. Han betalte igjen med den Told, som han hævede af Ladningen af Skibene fra Indien. En Dag lod denne Fyrste ogsaa Byens Kjøbmænd komme til sig, og bad dem om en nødvendig Sum. Kjøbmændene tænkte at have funden en gunstig Leilighed til at styrte Jussuf i Fordærvelse, og svarede Scheriffen:

„Herre, med stor Sorg maae vi nægte Eder den forlangte Sum. Det vilde være os aldeles umuligt at forskaffe Eder den under de beklagelige Tilstande, hvorunder vor Handel befinder sig; vi ere endog tvungen til at sælge vort Huusgeraad, for blot at kunne leve. En af vore Collegaer har bragt os i denne sørgelige Stilling; han var fattig da han ægtede Enken efter en af de rigeste Kjøbmænd i vor By og dette Giftermaal har gjort ham til Eier af store Varelagere, som han nu udsælger til Spotpriis, saa at vi ikke kunne holde samme Priis som han. Alene af ham, kan I fordre Summen hvorom I nu beder os."

Denne Tale havde den af deres Forfattere ventede Virkning. Strax afsendte Scheriffen Soldater med den Befaling at gribe Jussuf. Men denne var advaret, og havde truffen sine Forholdsregler, for at undgaae enhver Efterforskning. Scheriffens Folk kom tilbage efter en lang forgjæves Søgen og meldte ham Udfaldet i Overværelse af alle de endnu forsamlede Kjøbmænd. De Sidste sagde nu:

„Herre, naar Jussuf er borte, saa er der Intet, der hindrer Eder i at faae den forlangte Sum; han har store Lagere fulde af Varer lad disse aabne og I vil finde fire Gange saameget, som I behøver."

Scheriffen sendtes alsaa paany hen til Jussufs

Huus, og Folkene erholdt den Befaling at bemægtige sig alle de Penge, som de fandt, som og at forfatte en noiagtig og rigtig Fortegnelse over de Varer, som de toge i Beslag. Men de fandt aldeles Intet i Varelagerne, og meldte igjen det slette Udfald af deres Sendelse;

Kjobmændene paastode nu at man ikke rigtig havde anstillet Undersøgelserne, og naar man ellers ikke fandt Noget, saa maatte man grave efter i Jorden, fordi dog alle Rigdommene ikke kunne være forsvundne paa engang. Scheriffen gik nu selv hen til Varelageret, der tilhørte den ægyptiske Kjobmand, og lod Jordbunden gjennemsøge. Næppe havde man slaaet med en Hakke i en Krog, førend man opdagede fire Fade, ethvert fyldt med fire tusinde Guldstykker, som Scheriffen lod tælle i Nærværelse af Vidner, thi han var en alfor god Fyrste til at berøve en af hans Undersaatter noget paa en uretfærdig Maade. Han tog deraf den nodvendige Sum, lod Fadene igjen lukke til og forsegle, og sendte dem med den Ordre tilbage til Jusufs Huus, at han havde været tvungen til at laane den udtagne Sum til hans Embeds Fornodenheder.

Saasnart Jusuf havde hort hvad Scheriffen havde foretaget sig ilede han hjem, hvor han fandt sin Kone i den storste Glæde over hvad der var passeret. Hun fortalte ham at Scheriffen havde tilbagesendt Fadene, efterat han have udtaget den Sum han behøvede, og bevidnede ham sin Forbauselse over at han var Eier af saa betydelige Summer, uden at hun vidste Noget derom. Men Jusuf svarede: „Jeg er ligesaa forbauset som I over denne Skat, som man har fundet i vort Varelager. Den tilhører ikke mig, og vi maae anfee den som noget os anbetroet Gods, over hvilket vi ikke

kunne disponere, men igjen maae tilstille dets retmæssige Eier det, saasnart han melder sig dertil.

Kort Tid derefter betalte Fyrsten af Melka igjen den af Jussuf laante Sum, og for at bevidne ham sin Erkjentlighed, tilfoiede han en prægtig Foræring. Den unge Kjobmand lagde de udtagne Guldstykker igjen samvittighedsfuld i Fadene, hvori de havde været, forseglede disse, og nedgravede dem selv igjen paa det Sted, hvor man havde funden den. Det varede ikke længe førend han maatte glæde sig over denne Handling. Idet han nemlig en Dag sad foran Døren til sit Varelager hilsede en Olding ham, der synes at kaste sorgmodige Blikke hen til ham. Jussuf bemærkede hans forlegne Opførsel og spurgte ham derfor om Grunden dertil, men Oldingen gav ham ingen Forklaring, men lod sig noie med at sige ham, han vilde denne Aften komme for at spise hos ham, og da tilfredsstille hans Nysgjerrighed.

Jussuf takkede den Fremmede for den ham tiltænkte Ære, bestemte ham Timen til deres Sammenkomst, og da han kom hjem, beredte han Alt til at kunne modtage sin Gjæst værdig og ventede ham med Utaalmodighed. Han bevertede ham med en fortræffelig Aftensmad, ved hvilken de talte om ligegyldige Ting, og først da de havde spiist spurgte Jussuf, hvorfor han saa nysgjerrig havde betragtet hans Varelager. Oldingen udlod sig derpaa paa følgende Maade:

„Du maae vide min Søn, at jeg hvert Aar paa Handelens Vegne kommer hertil fra mit Fædreneland Indien. Ogsaa jeg har erfaret Lykkens Luner, og mangfoldige Tab ved Skibbrud og andre Ulykkestilfælde have for længere Tid siden bestemt mig til at omsætte enhver Deel af min Formue i Guld og skjule den paa et Sted, hvor jeg i Nødstilfælde kunne finde det igjen.

Jeg har nu al Grund til ikke at angre det, thi paa min sidste Reise er det Skib, paa hvilket jeg befandt mig, strandet i en frygtelig Storm og jeg har kun med den yderste Nød reddet mig. Da nu alle mine Varer er tabte, tager jeg min Tilflugt til de Penge, som jeg har nedgravet i det Varelager, som I nu eier, og smigrer mig med, Du vil tillade mig at tage det tilbage."

„Herre" svarede Jussuf „Eders Guld er i Sikkerhed, et sælsomt Tilfælde har ledet til Opdagelsen af samme, Scheriffen i Mekka har bemægtiget sig en Deel deraf til sit Embedes Nødvendighed, men tilbagebetalt Alt med den samvittighedsfuldeste Nøiagtighed. Jeg har derpaa igjen lagt det i de samme Fade, og bragt disse til det Sted, hvor man havde funden dem. Jeg er beredt til at tilstille Eder dem."

Han lod strax Skatten hente, og vilde tilbagegive Oldingen den. Men denne vægrede sig ved at modtage den og sagde, at den var i altfor gode Hænder til ikke fremdeles at anbetroe ham dens Opbevaring og bevidnede ham i de stærkeste Udtryk hans Taknemmelighed og hans Beundring over hans Redelighed. Da Tiden hvor man skulde sove var kommen lagde de sig Begge i Jussufs Huus i kort Tid til Hvile og om Morgenen gik Enhver til sine Forretninger. Henimod Aften kom de igjen sammen, og Oldingen foreslog nu hans Vært, da han allerede var bleven altfor gammel til endnu at kunne passe sine Forretninger, og derfor havde fattet den Beslutning at vende hjem for ikke mere at forlade sit Fædreneland, at ville afstaae sin Handel til Jussuf, og og'aa give ham til Fortsættelsen af samme den i hans Varelager forefundne Skat.

Jussuf meddeelte herpaa hans Kone dette venlige Tilbud af Oldingen, og denne billigede hans Beslutning, men forlangte at de førend hans Afreise skulde

oprette et Dokument, hvori de gjensidigen i Tilfælde af Dødsfald indsatte hinanden til Arving af deres Eiendele. Dokumentet herom blev opsat faa Dage før Jussufs Afreise og leveret ham en Afskrift deraf. Han havde endnu i Tschiddah omsat en Deel af Oldingens Skat i Varer og ladet dem bringe ombord i det Skib, hvormed de vilde seile til Indien. Da alle Tilberedelser vare tilendebragte, tog Jussuf Afskeed med sin Kone, gik ombord og landede efter en lykkelig Overfart i Indostans Havn i hvilken By Oldingen boede.

Ved Indgangen i hans Huus forbausedes Jussuf over Størrelsen af hans Varelager, den Rigdom og Pragt som overalt herskede. Han saae at den gamle indiske Kjøbmand var den meest ansete Mand i Byen og Formand for Kjøbmændene. Den Tiltro, som denne ærværdige Mand satte til ham, bevirkede at Jussuf paa engang blev Overhovedet i Huset, men hans Velgjører indskrænkede ikke sin Høimodighed hertil. Neppe havde den unge Kjøbmand en Maaned forestaaet Oldingens Huus, førend denne tilbød ham sin eneste Datter til Kone. Men for ikke at opvække de øvrige Kjøbmænds Misundelse, raadede han Jussuf til netop ved disse at lade anholde hos ham om hams Datter. Dette Skridt lykkedes fuldkommen. Oldingen gjorde ingen Vanskeligheder ved at tilstaae det, som han ønskede af ganske Hjerte. Kadien blev hentet, Giftermaalscontracten opsat og Brylluppet endnu samme Dag feiret med stor Pragt. Ved denne Leilighed gav man de Fattige rigelige Almisser og Omkostningerne ved Festen beløb sig næsten til hundredetusinde Zechiner. Fra nu af kom Jussuf i Besiddelse af sin Svigerfaders Formue der stod ham ved hans Erfaring bi i alle Handelsforetagender. Et Par Aar efter Giftermaalet, fødte Jussufs Kone en Søn, hvilket fuldendte den unge Kjøbmands Lykksalig-

hed, i hvilken Enhver tog Deel. Men et sørgeligt Tilfælde gjorde Skaar i denne Glæde, den indiske Olding døde. Nogle Øieblikke før hans Død sagde han til Jussuf, der ikke var vegen fra ham. „Min Søn, i det Øieblik, hvor der ikke meer er noget Haab om min Helbredelse, maa jeg betroe Dig en Hemmelighed. Du erindrer Dig uden Tvivl hiin Olding, der tog Dig med fra Suez til Dschiddah, og vil ikke have forglemt den, som Du saa samvittighedsfuld tilbagegav den sundne Pung. I mig seer Du de to Personer: jeg havde lært at skatte Din Blidhed og Elskværdighed, og vilde ogsaa prøve Din Redelighed og Oprigtighed. Tilfreds med mine Prøver, fattede jeg den Beslutning, at forene Dig med den, som er mig det dyrebareste i Verden, og antage Dig som min Søn. Mine Ønsker ere opfyldte; jeg forlader Dig som min Datters Mand, viis hende al den Agtelse, som hun fortjener, fordi jeg har anbetroet Dig hendes Lykke, lev Du selv lykkelig og vær betænkt paa stedse at bevare hiin Maadehold og Uegennyttighed, som har været Kilden til Din Lykke." Efter disse Ord døde Oldingen, som hans Børn ydede en prægtig Liigbegjængelse.

Da Jussuf ved Intet mere var bunden til Indien, saa foreslog han sin Kone at følge ham til Ægypten, og efterat de Begge havde solgt deres Eiendom, begav de sig først til Dschiddah hvor Jussuf tænkte at gjenfinde sin anden Kone. Men han hørte her at hun var død og havde efterladt ham hele sin betydelige Formue. Denne omsatte han ogsaa i Varer hvormed han endnu befragtede flere Skibe og seilede nu som Herre til denne rige Flaade til Suez, hvor han lykkelig steeg iland. Alle Varerne bleve udskibede her og ladede paa Kameler for Karavanerne fra Kairo, hvorhen han nu ogsaa reiste med hans Kone.

I denne Ægyptens Hovedstad tog Jussuf ind i et prægtig Huus, og anvendte al sin Omhyggelighed paa at gjenfinde sin første Hustru, fra hvilken han havde været tvungen til at skille sig. Men de noiagtigste Efterforskninger udviste blot, at hans Kone og hans Børn under hans Fraværelse vare sunkne ned i den dybeste Elendighed. Han tog nu sin Tilflugt til følgende Middel. Han lod tilberede et umaadelig Gjæstemaaltid og ved den offentlige Udraaber i Byen indbyde enhver Trængende til samme. Var nu hans Hustru endnu i Kairo, saa troede han hun vilde indfinde sig til Festmaaltidet. Fra en Afkrog i Salen iagttog han med spændt Opmærksomhed enhver Indtrædende, og saae sig ikke skuffet i sine Forventninger. Hans Kone kom og hendes af Nød udtærede Træk forhindrede ham ikke i at gjenkjende hende. Han befalede strax at bringe hende ind i et særegent Værelse, hvor man bevidste hende enhver mulig Opmærksomhed og forsømte ikke at gaae til hende, han spurgte hende hvad der havde bragt hende i denne elendige Tilstand, og hans Forstillelse hørte strax op, da han hørte hende klage over hendes tabte Mand og skildre de udstandne Lidelser. „Den hvorover Du beklager Dig staaer for Dig", „jeg er Jussuf."

Da faldt begge i hinandens Arme og lode deres Taarer frit løbe. Jussuf lod derpaa sin Kone og sine Børn bringe i Bad og forsyne med prægtige Klæder. Derpaa forestillede han Datteren af den indiske Olding for hende, der overdrog endeel af sin Kjærlighed til sin Mand til hende. Den hele Familie levede endnu længe tilsammen i Lykke og Samdrægtighed.

Sultan El Melik En-Nasir af Egypten og de tre Politiassistenter.

En Dag fik Sultan El Melik En-Nasir den Lyst at lade sig fortælle noget rigtig Uhørt. En af hans Hofmænd, til hvem han i den Anledning henvendte sig, raadede ham til at lade nogle Politiassistenter kalde, som vel vidste at fortælle Noget paa den Maade han ønskede.

Sultanen lod altsaa Politiassistenterne i Kairo, i Bulak og i Mirs-el-Kadimek (Gammel Kairo) hente. Da de traadte frem for ham med Ærbødighed begyndte han:

„Enhver af Eder skal fortælle mig det Mærkværdigste og Forunderligste der er tilstødt ham i den Tid han har beklædt Embedet." De svarede:

„Vi høre og adlyde."

Politiassistenten i Kairo tog derpaa først Ordet og sagde:

„O, Herre, det Mærkværdigste jeg har oplevet i den Tid jeg har bestyret Embedet er Følgende:

Der fandtes heri Byen to Mænd, som for Retten blev anerkjendt som gyldige Vidner. Alligevel levede de sammen med slette Fruentimmer, drak Viin og vare uretfærdige Mennesker. Imidlertid vilde det ikke lykkes mig at overbevise dem derom. Endelig opfordrede jeg Viinhandleren, Sælgeren af tørrede og friske Frugter, Specerihandleren og Eieren af de Huse, hvor det ikke pleiede at gaa rigtig til, til strax at meddele mig naar hine to Mænd havde været i et Viinhuus eller ellers paa et Sted, som ogsaa naar de maatte skulde indkjøbe nogle Ting, som skulde bruges i dette Øiemed.

De svarede: ‚Vi høre og adlyde'. Ogsaa kom da en Aften en Mand og meddeelte mig, hvorledes de to

Mænd i en vis Gade og i et bestemt Huus befandt sig i upassende Selskab. Jeg reiste mig derfor strax, forklædte mig, tog en Ledsager med og gik, uden at opholde mig Nogetsteds, hen til det betegnede Huus, hvor jeg bankede paa. En Slavinde kom, aabnede og spurgte hvem jeg var, men jeg traadte ind uden at svare hende.

I Huset fandt jeg ogsaa de to Mænd, som jeg søgte, sammen med flere Qvinder og ved Vinen. Men saasnart de saae mig, stode de op, behandlede mig ærbødigt, anviste mig Ærespladsen og sagde:

‚Vær os velkommen som en udmærket Gjæst og artig Selskabsbroder.'

De modte mig ganske ubekymret og uden Frygt. Huusherren gik derpaa ud et Øieblik og kom tilbage med trehundrede Guldstykker. Derpaa sagde de til mig:

‚Hør, o Herre og Politimester, Du kan bringe mere end Skjændsel over os, og Du kan lade os straffe, men Du vil dog ikke have Andet deraf en Moie. Derfor vil det være bedre for Dig, at Du tager disse Penge af os og beskytter os, thi Gud, hvis Navn være priset, kaldes den fortræffelige Beskyttelsesherre, og elsker den af hans Tjenere, der er gavemild med hans Beskyttelse. Men Du vil erholde Tak og Belonning.'

Da tænkte jeg hos mig selv, Du kan jo for denne Gang tage Guldet og beskytte dem, men faaer Du dem igjen i din Magt, saa har Du altid Tid at straffe dem. Jeg tog altsaa Guldet til mig og gik bort dermed, og intet Menneske vidste ellers endnu Noget derom Men den følgende Morgen kom et Bud fra Kadien og sagde: ‚O Politimester, vær saa god og efterkom Kadiens Forlangende, der beder Eder om at komm til sig.' Jeg stod derfor op og gik med til Kadien, uden at vide hvorfor. Men da jeg traadte ind hos ham, saae jeg de to Vidner og Herren fra det Huus der havde givet

mig de trehundrede Guldstykker. Den Sidste traadte op imod mig og anklagede mig for at have modtaget af ham trehundrede Guldstykker. Nægte det kunde jeg ikke, ogsaa fremlagde han en skreven Skyldseddel, og begge Vidnerne udsagde ogsaa, at jeg var Manden Pengene skyldig. Sagen blev derfor retslig beviist og Kadien dømte mig til at betale, hvilket jeg ogsaa i den største Vrede gjorde og levende angrede, at jeg ikke var gaaet dem haardt paa Klingen."

Herpaa reiste Politiassistenten i Bulak sig og sagde: „O, Herre og Sultan, det Mærkværdigste, som der er mødt mig i den Tid jeg har bestyret Embedet, er Følgende:

Jeg havde en Gjæld at betale, der beløb sig til omtrent tretusinde Guldstykker. Det bekymrede mig, og for at blive den qvit solgte jeg Alt hvad jeg eiede, men bragte derudaf dog ikke de nødvendige Penge. Derover blev jeg da meget bestyrtet. Medens jeg nu saaledes sad en Aften hjemme, blev der banket paa min Dør. En af mine Slaver saae ud hvem det var, men kom forskrækket, bleg og zittrende tilbage og berettede: ‚Ak! foran Døren staaer en Mand klædt i Læder med et Sværd og en Dolk, og med ham er der endnu flere Mænd, og han spørger efter Dig'.

Jeg tog altsaa min Sabel og gik ud for at see hvem det var. Alt forholdt sig som min Slave havde berettet det og jeg spurgte, hvad hans Forlangende var.

„Vi ere Røvere" — svarede de mig — „have i denne Nat gjort et rigt Bytte, og bestemt det for Dig, for at Du kan blive de Sorger qvit, som trykker Dig og kan betale Din Gjæld."

Derpaa spurgte jeg, hvor De da havde Deres Bytte? derpaa bragte De mig en stor Kiste der syntes at være fuld af tilsyneladende Guld og Sølv Fade og

Kar. Jeg blev henrykket over dette Syn og tænkte, du kan dermed betale din Gjæld, og vil endnu beholde en Mængde Penge tilbage. Det vilde imidlertid være Uret, naar du lod Folkene gaae bort uden Belønning. Derfor hentede jeg mine totusinde Guldstykker, gav dem disse med Tak for Skatten og i Nattens Mørke gik de igjen usete bort fra mig med disse.

Da det var bleven Morgen fandt jeg at Sagerne i Kisten kun var forgyldt Ertz og Tin, og ikke vare hundrede Sølvstykker værd. Dette ægkede mig da meget, men mine Guldstykker vare tabte og min Sorg voxen."

Nu reiste Politimesteren i Misr-el-Kadimeh sig og sagde:

„O Herre og Sultan, hvad mig angaaer, saa er det Mærkværdigste som er mødt mig under mit Embedets Beklædning Følgende:

Jeg havde engang ladet ti Røvere hænge, og enhver paa sin egen Galge. Der blev stillet Vagt derved med den Befaling ikke at lade Nogen af de Hængte tage ned. Men da jeg den følgende Morgen gik derhen var den ene Galge borte og paa en anden hang to Mænd. Jeg udspurgte derfor Vagten men de vilde ikke vide af Noget. Da jeg imidlertid truede dem med at slaae dem tilstode de: „O Emir vid at vi forrige Nat have sovet, og da vi vaagnede saae vi at en af de Hængte tilligemed Galgen var bleven stjaalen. Vi frygtede derfor altfor meget, og da netop en Bonde kom gaaende paa Veien, der trak et Æsel, toge vi Bonden og hang ham paa denne Galge istedetfor den Stjaalne."

Jeg blev forundret og spurgte, hvad Bonden havde havt paa sit Æsel. De svarede: „En Reisesæk."

‚Og hvad var deri' spurgte jeg fremdele; de sagde at det vidste de ikke. Altsaa befalede jeg, at de skulde

bringe mig Sækken, og derpaa lod jeg den aabne. See, da fandt vi i samme en Mand der var bleven myrdet. Idet jeg saae det forbausedes jeg og sagde til mig selv: „Priset været Guds Fuldkommenhed. Grunden hvorfor denne Bonde maatte blive hængt er ingen anden end hans begaaede Forbrydelse paa den Myrdede, og Herren er ingen Tyran imod hans Tjener.

Drømmen.

Om en Beboer i Bagdad, der var meget riig fortælles, at han mistede sine Skatte og kom i Nød, saa at han tilsidst kun kunde fortjene sit daglige Brød med Arbeide.

Træt og udmattet sov han en Nat og drømte at der viste sig en Mand for ham, der sagde til ham: „Din Lykke blomstrer i Kairo, søg den der!"

Han begav sig altsaa paa Veien til Kairo. Ved hans Ankomst der var det allerede seent paa Aftenen, hvorfor han sov i en Moskee. Men til denne Moskee stødte der et Huus, og som det var bestemt af Gud, — hvis Navn være priset! — kom Rovere og brøde fra Mosteen ind i hiint Huus. Men Beboerne af samme bleve opmærksomme derpaa, raabte om Hjælp og gjorde Larm, saa at Vallyen (Politimesteren) kom til med Vagt, og Roverne grebe Flugten.

Vallyen gik ind i Moskeen, hvor han endnu fandt Manden fra Bagdad sovende. Han anholdt ham, lod ham pidske med Riis saa at han var ligenær ved at opgive Aanden, og fængslede ham. Efter tre Dages Forløb befalede han, at han skulde føres frem for ham og spurgte, hvorfra han var.

„Fra Bagdad" svarede hiin.

„Og af hvilken Grund er Du kommen til Kairo?" vilde Vallyen fremdeles vide.

„Jeg saae i Drømme en Mand," svarede den Fangne, „der sagde til mig:

‚Din Lykke blomstrer i Kairo, gaae hen og søg den der.'

Saaledes er jeg da kommen herhen og har erfaret, hvorledes den mig lovede Lykke bestod i, at pidskes med Riis, som I har ladet mig tildele."

Vallyen lo hjerteligt over denne Tilstaaelse og sagde:

„O Du Uforstandige, for mig har der tre Gange vist sig en Mand i Drømme, der sagde til mig:

‚Der ligger i det og det Qvarteer af Byen et Huus, som seer ud paa den og den Maade. I dette Huus er en Have og ved den nederste Ende af samme befinder sig et Springvand, i hvilket der ligger en stor Skat. Gaae derfor hen og tag den.'

Men jeg har vel vogtet mig for at løbe derhen, og Du Daare har gjort Dig den Møie, at løbe efter Noget hertil, hvad der har foresvævet Dig i en taabelig Drøm."

Herpaa gav Vallyen ham nogle Penge idet han vedblev:

„See til, hvorledes Du med disse igjen kan komme hjem."

Manden vendte altsaa igjen tilbage til Bagdad. Men Huset, som Vallyen havde beskrevet ham, var hans Eget. Saasnart han altsaa igjen var kommen hjem, tog han Hakke og Spade og gravede under Springvandet, hvor han ogsaa virkelig fandt en stor Skat. Paa denne Maade berigede og velsignede Gud ham altsaa, og dennes Navn være lovet.

Historien om Prinds Benasir.

I Persien regjerede engang en Konge, der ingen Born havde, omendskjøndt han i mange Aar havde været gift. Men endelig haabede Dronningen dog at see sit Ønske opfyldt, og i hele Riget blev der derfor afholdt Fester. Men da Tiden til Forløsningen var kommen og Dronningen mærkede dette, kunde hun alligevel ikke føde. Forgjæves kaldte man de dueligst Folk til Hjælp, de erklærede eenstemmigt, at enten maatte Moderen eller Barnet offres.

Kongen og det hele Hof vare trøstesløse herover, da en Mand viste sig, der foregav, at kunne bevirke Dronningens lykkelige Nedkomst. Men han fordrede, som en Betingelse, at Barnet skulde overleveres ham, saasnart det var atten Aar gammel.

Den Fremmede forekom Kongen uhyggelig og længe vægrede han sig ved at opfylde dennes Fordring. Men hans Vezir sagde, at han jo altid kunde hæve sig over den, med den Ubekjendte indgaaede Forpligtelse, og saaledes gav Kongen endelig efter, af Ønsket for at beholde Moder og Barn.

Det lykkedes ogsaa virkelig den Ubekjendte saa lykkelig at forløse Dronningen, at hun blev Moder til en Prinds, skjøn som Dagen, og som man gav Navnet Benasir, det er, den Uforlignelige.

Den Ubekjendte unddrog sig de fra alle Sider ham bragte Taksigelser og Lykønskninger, men før hans Afreise sagde han endnu til Kongen, at han efter atten Aars Forløb igjen vilde indfinde sig og forlange Opfyldelsen af det givne Løfte.

Kongen var nu allerede besluttet paa ikke at holde dette. Han lod den unge Prinds ved de fortrinligste Lærere give den bedste Opdragelse, men kunde med dennes

tiltagende Aar ikke holde sig fra den tiltagende Sorg, hvorledes han ogsaa virkelig vilde kunne omgaae hiint Løfte. Dronningen deelte hans Uro, og til Slutningen holdt de det for det Bedste, at sende Prindsen til en venligsindet Konges Hof, for at hans Opholdssted kunde være ubekjendt, naar den Fremmede igjen skulde indfinde sig hos dem.

Som en Følge heraf blev Benasir endnu førend sit syvende Aar sendt til Keiseren af Chinas Hof, der optog ham med alle Beviser paa oprigtig Deeltagelse. Han blev behandlet i dennes Slot som Keiserens egen Søn, og denne anstillede sig som om Kongen af Persien blot havde sendt ham en Søn tilbage, som han havde anbetroet ham under hans Barndom. Benasir selv blev stuffet dermed, og saaledes tænkte man desto sikkrere at skjule hans Tilværelse for Alle, der vilde søge at opdage den.

I søsterlig Fortrolighed med ham levede i det samme Slot en ung Prindsesse og Datter af Keiseren i China, hvis Skjønhed var saa stor, at selv Manys Pensel (der var en berømt østerlandsk Maler og Stifter af en persisk Religionssect, der sammenblander Zoroasters Lære med de christelige Forskrifter) ikke havde formaaet at skildre hendes Fuldkommenheder.

For denne formeentlige Søster følte den unge Prinds en med Aarene tiltagende Tilbøielighed, men gjorde sig Umage for at dæmpe en Lidenskab, som han holdt for fordømmelig. Da han var kommen til en modnere Alder vandt hans Kjærlighed nye Kræfter, og da han ikke længere kunne beherske sine Følelser, bekjendte han disse for Kongen, hans Fader, og besvor ham at fjerne ham fra Hoffet, for at den ulykkelige Lidenskab, som hans Fornuft ikke formaaede at besejre, kunde blive bekjæmpet ved Adskillelsen.

Forundret saae Benasir at Keiseren af China ikke blev saameget vred over hans Tilstaaelse, som han havde troet. Keiseren saae med Fornøielse Kjærligheden af en saa berømt Prinds til hans Datter og svarede ham:

„Min Søn, den Kjærlighed som Du har fattet til din Søster, er en Indgivelse af Gud, hvis Beslutninger, det er os umuligt, at omgaae, stol paa Forsynet, jeg er overbeviist om at dette vil fra nu af blot indgyde Eder Følelser der ere Eder værdig. Tilladelsen til at fjerne Dig fra Hoffet forhindre Grunde, som jeg først kan sige Dig, naar Du har fyldt dit attende Aar. Begiv Dig igjen til dine Brødre og gjør Alt hvad der staaer i din Magt, at tæmme de Følelser som din Søster indgyder Dig."

Benasir kunne ikke begribe, hvorledes Keiseren af China kunne betragte en saa vigtig Opdagelse saaledes og gjorde sig al Umage for at holde sin Lidenskab i Tømme. Men Leiligheden til at see Prindsessen frembød sig altfor hyppigt, saa at han snart indsaae det Frugtesløse i sine Anstrengelser. En Dag, da han befandt sig alene med hende, sagde han til hende.

„Jeg veed ikke hvorledes jeg skal udtrykke hvad det er jeg føler, men jeg beklager at Du er min Søster, thi min Glæde vilde være fuldendt, naar jeg kunne have Dig til Kone."

Over disse Ord rødmede den unge Prindsesse, og af hendes Taushed kunde man noksom see, at hun deelte Benasirs Kjærlighed, men hun vilde ikke tilstaae ham en saa straſbar Tilbøielighed og flygtede derfor bort fra ham. Siden den Tid tabte Benasir ingen Leilighed til at være sammen med Prindsessen og hans Tilbøielighed tog derfor stedse til.

Sytten Aar være allerede forløbne siden hans

Fødsel og Kongen og Dronningen af Persien haabede at den Ubekjendte vilde have forglemt det ham givne Løfte. De tænkte allerede paa at lade deres Søn hente hjem fra Keiseren af Chinas Hof, da de paa den attende Aarsdag for Dronningens Nedkomst bleve forskrækkede ved det pludselige Syn af den Ubekjendte i Slottet. Med en alvorlig Tone fordrede denne Opfyldelsen af det ham givne Løfte, idet de atten Aar vare forløbne og Prindsen nu tilhørte ham.

Kongen havde længe Svaret i Beredskab, men kunde alligevel kun stammende fremsige dette

„I fanger," sagde han, „min dybe Smerte, den Søn, hvorom I beder, har kun faa Dage overlevet Dronningens, min Hustrues, Forløsning. Jeg har den Ulykke at være uden Børn."

Men den Ubekjendte svarede vredt:

„Herre, I søger forgjæves at skuffe mig, og at undgaae Opfyldelsen af Eders Løfte, jeg veed at Prindsen lever og kjender hans Opholdssted. Han befinder sig ved Keiseren af Chinas Hof."

Kongen af Persien saae med dyb Smerte, at enhver Omhyggelighed hvormed hans Søn var bleven holdt skjult i atten Aar, og de Savn han i den Anledning havde paalagt sig, havde været forgjæves. Alligevel gjorde han sig Umage for at beherske sin Smerte og svarede:

„Jeg vil ikke længer skjule Sandheden for Eder. Min Søn er virkelig i China, men jeg besværger Eder derom ikke en ulykkelig Fader den eneste Trøst der er givet ham i hans eneste inderlig elskede Søn. Vil I ellers have en Løn for den vigtige Tjeneste, som I har ydet mig, saa forlang, og naar det blot paa nogen Maade er mig muligt, saa vil jeg søge at tilfredsstille

Eder. Vil I have Halvdelen af mine Skatte eller en Deel af mit Rige?"

„Jeg vil have Opfyldelsen af Eders Løfte," svarede den Ubekjendte „og straffe Eders Brud paa Troskaben; I har forsøgt at skuffe mig, og det bliver istedetfor at redde Eders Søn Grunden til hans Fordærvelse."

Da Kongen saae at alle hans Tilbud vare forgjæves, nedlod han sig til de ydmygeste Bønner; men da disse ogsaa bleve uden Virkning, greb han endelig til Trudsler og begyndte.

„Naar hverken mine Skatte eller mine Bønner kunne røre Eder, saa maa jeg bruge Magt. Jeg befaler min Vagt at arrestere Eder."

Strax gav han sine Folk et Tegn til at gribe den Ubekjendte. Men denne forvandlede sig til stor Forbauselse for Alle pludselig til en Ørn, og fløi piilsnart bort. Kongen og Dronningen af Persien tvivlede nu ikke mere om, at en ond Aand forfulgte deres ulykkelige Søn og bleve meget bedrøvede. Ogsaa var deres Frygt kun altfor sand. Den onde Aand fløi ligetil det chinesiske Riges Hovedstad, nedlod sig ikke langt fra samme og gik til Keiserens Slot. Der udgav han sig for en Gesandt fra Kongen af Persien blev strax indladt og sagde til Keiseren:

„Herre, de Farer som Kongen min Herre befrygtede for sin Søn ere forbi, han har tilbagelagt sit attende Aar, og har Intet mere at frygte. Min Herre, Kongen af Persien, beder Eder om at anbetroe mig den unge Prinds."

Keiseren lod Benasir komme og sagde til ham:

„Min Søn, thi jeg har altid vendet mig til at kalde Dig saaledes, vigtige Anliggender, hvis Beskaffenhed Du senere skal erfare udfordrer din Nærværelse ved

det persiske Hof." Prindsen kom herover i den største Bestyrtelse; han saae forud den smertelige Adskillelse, hvortil han vilde være tvungen. Han bad Keiseren om Tilladelse til at maatte tage Afsked med sine Brødre og fremfor Alle med sin Søster. Denne Sidste kunde ikke afholde sig fra at udgyde Taarer, hvilket endnu forøgede Benasirs Smerte. Han adlød imidlertid Keiserens Villie og afreiste med hans Ledsager. Denne spurgte om Grunden til hans dybe Smerte, og Benasir svarede ham:

„Jeg har en Søster som jeg elsker mere end mig selv og fra hvem jeg nu er tvungen til at skilles."

Med en haanende Latter svarede Aanden."

„Naar I ønsker det, gaaer jeg endnu engang til Slottet, og vil gjøre hvad der staaer i min Magt for at bringe Eders Søster med. I behøver blot at vente lidt paa mig her."

Dette lovede Prindsen, og Aanden vendte strax tilbage til Chinas Hovedstad. Da Prindsen ikke mere kunde see ham, forvandlede han sig atter til en Ørn, fløi derhen og nedlod sig paa Slottets flade Tag. Han saae Prindsessen af China i Haven, hvor hun syntes hensunken i dyb Smerte, støtte ned paa hende, greb hende med hans Kløer og bortførte hende tiltrods for de Folks Skrig, der saae dette."

Snart befandt han sig igjen hos Prindsen, der befandt sig i den største Uro, lagde den formentlige Søster ned for sine Fødder og antog derpaa igjen sin forrige menneskelige Skikkelse.

Da Benasir var kommen sig af sin Forundring over det Passerede, gjorde han sig Umage for, i Forening med Aanden, igjen at bringe Prindsessen til Sands og Samling. Han hentede Vand fra en Bæk i Nærheden, og kaldte hende snart igjen tilbage til Li-

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

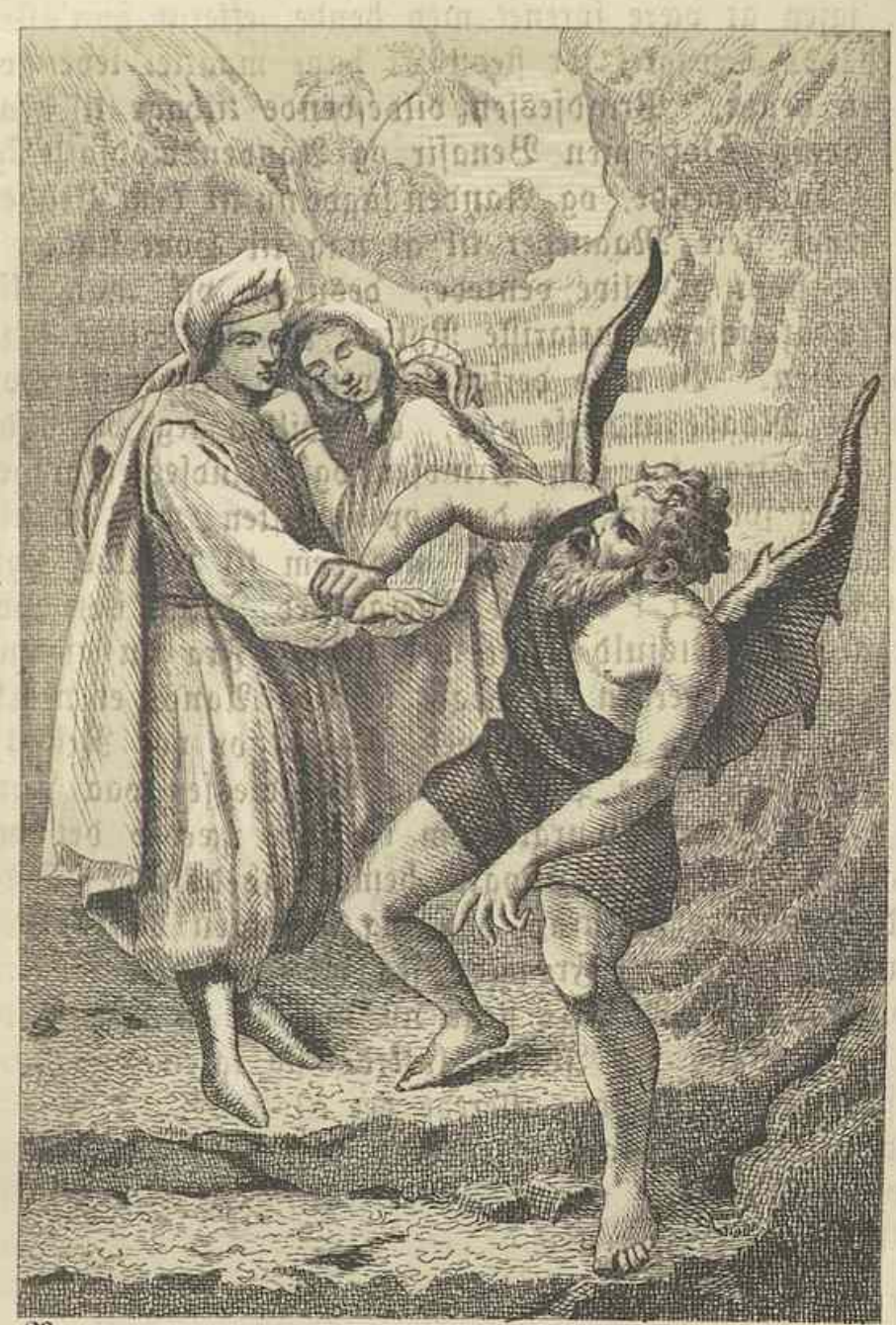

23.

S. Oettinger' Bog & Steuer

vet. Dernæst bevidnede han hende hans store Glæde over, igjen at være forenet med hende, efterat han allerede havde befrygtet for stedse at have maattet leve adskilt fra hende. Prindsessen vilde vende tilbage til hendes Faders Slot, men Benasir og Aanden modsatte sig hendes Forehavende, og Aanden sagde nu til dem Begge: „Vi bruge flere Maaneder til at naa til Hovedstaden i Persien, hvor vi blive ventede, desuden vil man ikke undlade at udsende tartariske Ryttere til alle Sider efter Prindsessen. Vi ville derfor benytte en bequemmere og hurtigere Maade at reise paa, og hvilken jeg vil byde Eder." Strax tog han Prindsen og Prindsessen under Armen og svang sig med dem op i Luften; men istedetfor til Persien floi han hen med dem til Afrikas Kyst og nedlod sig her i de høie Bjerge ved Juins i en dyb, snæver og rædselsfuld Kløft med dem. Fra nu af antog ogsaa den derhen til meget venlige Aand, et mørkt og vredt Væsen: „Vi ere ved Maalet for vor Reise!" sagde han, og lagde Prindsen og Prindsessen paa Jorden. Da Benasir spurgte, om de vare nærved det persiske Hof, sagde han nogle hemmelighedsfulde Ord. Jorden aabnede sig strax, han tog Prindsen haardt ved Armen og sagde: „Fremad! jeg vil siden besvare dine Spørgsmaal." Alle tre stege nu ned ad en Trappe til en bred Gang og Jorden lukkede sig igjen efter dem af sig selv. Havde allerede det blotte Syn af dette Sted opfyldt den unge Prindsesse med Gru, saa voxede hendes Forbauselse end mere, da Aanden tog hende ved Haanden og befalede hende at følge ham. Hun udstødte et Forbauselsens Skrig, kastede sig for Aandens Fødder og besvor ham ikke at skille hende fra hendes Broder. Men hendes Bønner og Taarer vare ligesaa forgjæves som Benasirs Trudsler. Denne saae sig saa hurtig adskilt fra sin Elskede, at han slet ikke kunde tænke

paa Modstand. Snart kom Aanden igjen tilsyne, befalede ham at følge sig og Benasir hengav sig i sin Skjæbne og adlød. Han blev ført igjennem flere underjordiske Gange hen til et stort Værelse, hvor han fandt en gammel, udleven og syg Olding. Her sagde Aanden til Prindsen: „Det er din Bolig og Oldingen som Du her seer er min Fader. Fra nu af er din Forretning at betjene ham, udret dine Pligter som det sømmer sig, thi naar han nogensinde beklager sig over Dig, skal Du faae Grund til at beklage Dig over mig:" — Uden at høre paa det, som Prindsen vilde svare, lukkede han Døren og var forsvunden.

Da Benasir for stedse saae sig adskilt fra Prindsessen, fornedret til Slave og tvungen til den modbydeligste Forretning, blev han greben af Fortvivlelse og ønskede snarest muligt at kunne dø. Prindsessen af China var vel i en meget mindre ubehagelig Stilling end han, men leed dog ikke mindre. Aanden havde ført hende til prægtige Værelser, hvor hun fandt Alt, hvad hun kunde ønske sig, undtagen Friheden, men da hun spurgte ham om Prindsens Skjæbne, svarede han hende: „Prindsesse, I er Herskerinde i dette Slot, I har at befale og man vil adlyde Eder, men jeg fordrer kun Et af Eder, nemlig aldrig at tale om den, for hvem I nærer Kjærlighed, hvorover I skulle rødme." — Prindsessen forstod vel Betydningen af disse Ord, men var klog nok til at skjule sin Smerte og Uvillie derover i sit Hjerte, og for ikke at lade den mærke Noget, der ved Troløshed var bleven hendes Herre, forstillte hun sig og lod som om hun var tilfreds med sin Skjæbne samt svarede? „I bebyrder mig med Urette Herre, jeg har Tiltro nok til Eders Sjæls Storhed og til Eders Ædelmodighed, for at være forvisset om, at I med Hensyn til min Broder Benasir ikke vil for-

glemme de Gjæstevenskabspligter som I har lovet ham. Fordi hans Navn mishager Eder, kan I være forvisset om, at det fra nu af ikke mere skal komme over mine Læber. Jeg takker Eder for den Maade hvorpaa I behandler mig og vil gjøre mig Umage for at gjøre Alt, hvad der kan være Eder behageligt." — Disse Ord gjorde et gunstigt Indtryk paa Aanden, han smilede saa venligt, som det kun paa nogen Maade var ham muligt, tog Afsked med Prindsessen og lod sig flere Dage efter hinanden ikke see igjen. I denne Tid havde Prindsessen blot en gammel Kone om sig, hvis Opsyn hun var anbetroet, og Sorgen over hendes formeentlige Broders Forsvinden, gik hende saa meget til Hjertet, at hun paa ingen Maade kunde tænke paa at opmuntre sig. Hun havde iøvrigt mærket paa Aanden, at hun indgjød ham Kjærlighed, og besluttede at benytte hans Svaghed til at befrie sig og redde Benasir. Da derfor Aanden igjen viste sig for hende, modtog hun ham venligt og sagde til ham: „Herre I har været meget længe borte, jeg ventede at gjensee Eder tidligere. Jeg har paa dette ensomme Sted ikke andre end Eder og haaber at I fra nu af ikke mere vil lade mig blive saa længe alene."

Det smigrede Aanden meget og han erkyndigede sig indstændigen om man ikke havde ladet hende mangle Noget, og om der ellers var Noget hun ønskede. „Jeg har kun et Ønske," svarede hun, „nemlig det, at vide hvorfor I har bragt mig herhid, og hvad der bevæger Eder til at holde mig tilbage her."

„Prindsesse," svarede Aanden, „er det muligt, at I endnu spørger saaledes? Da Benasir omtalte Eders Ynde for mig, opvakte han hos mig det levende Ønske at lære Eder at kjende; hans Smerte over Adskillelsen fra Eder gjorde mig nysgjerrig efter at see Gjenstanden

for en saa heftig Lidenskab, og jeg fattede den Beslutning at bortføre Eder. Jeg har fundet at I var værdig til hans Tilbøielighed og I har tillige antændt en Lidenskab i mig, som Intet formaaede at slukke." — Prindsessen erkjendte i disse Ord, at hun ikke havde taget feil, men ogsaa det hele Omfang af den Fare, som truede hende. At benytte selve denne Fare til sin Befrielse blev hendes Hensigt. — „Herre," sagde hun, „for at fortjene Besvarelsen af Eders Følelser, haaber jeg vil I tage Hensyn til alle de mig paa Grund af min Byrd tilkommende Rettigheder. At holde mig fangen er ingenlunde Middelet til at fortjene min Gunst." — Rask svarede Aanden: „I er Herskerinde i dette Slot, kan gaae overalt og her er Noglerne til alle Værelser, kun to Døre undtager jeg, som I ikke maa aabne." Den ene af de to Døre førte til det Værelse hvori Benasir var indespærret hos Aandens Fader.

Prindsessen syntes meget taknemmelig over den hende viste Tiltro og lod Aanden stimte noget Haab. Saasnart han var borte, havde hun Intet hurtigere at gjøre end at aabne alle Dørene hvortil hun havde Noglerne. Ved Enden af en lang Gang fandt hun ogsaa en Samling af alleslags Haandskrifter i forskjellige Sprog. Da hun havde faaet en fortræffelig Opdragelse, saa lykkedes hende at opdage Noget derimellem, som handlede om Magien og hun brugte daglig flere Timer til at læse disse. Efter flere Maaneders Forløb fandt hun paa et Sted Historien om selve den Aand, i hvis Magt hun befandt sig, og opdagede med Skræk, hvilken Skjæbne der ventede Prinds Benasir Hun læste at Aanden ikke paa anden Maade kunde forlænge sin Faders Liv end ved Menneskeoffre og tvivlede ikke, at hendes formentlige Broder ogsaa var bestemt dertil, hvis han ikke allerede var bleven offret.

Et Bytte for den mest levende Uro, g ennemsøgte hun endnu engang alle Rum, til hvilken hun kunde komme, men Alt var forgjæves. Alligevel tabte hun ikke Haabet, thi i den Bog hvori hun læste, havde hun erfaret en Hemmelighed, der gav Aandens Liv i hendes Magt. I en af Slottets afsidesliggende Kroge, laae der nemlig en Sabel skjult, paa hvilken hans Dødsdom stod skrevet, og hun vilde nu opbyde Alt, for at finde samme. Vel betvivlede hun ikke, at den var skjult paa det Sted, hvortil han havde negtet hende Nøglen, men derfor fordobblede hun hendes forekomne Artighed imod Aanden og sagde ved en passende Leilighed til ham. „Herre, I veed, hvorvidt Damernes Egensindighed undertiden kan gaae. I har nægtet mig en af Nøglerne til Eders Værelser, men det vækker min Nysgjerrighed i den Grad, at jeg ikke mere faaer Ro, førend I har været saa godt at opfylde at give mig den.“ — Aanden syntes at blive meget opbragt over denne Bøn og svarede: „Prindsesse, jeg troede, at de Tjenester, som jeg hidtil har beviist Eder, maatte være Eder nok, men jeg seer med lig saa megen Misfornøielse som Forbauselse, at jo mere man tilstaaer Eder, desto mere forlanger I. Men I maa undskylde mig, at jeg ikke holder mig forpligtet til at tilfredsstille Eders Luner.“ „Nu, saa opgiv fra nu af alt Haab om at behage mig,“ svarede Prindsessen, „fordi I ikke gjør Noget, som kunne lede dertil.“ — Dette var en trodsig Yttring. Men Aanden var saa lidenskabelig forelsket i Prindsessen, at han ikke havde Mod til at trodse hendes Forlangende. „Naar I da vedbliver dermed,“ sagde han, saa skal Eders Nysgjerrighed blive tilfredsstillet. Vel vil jeg ikke give Eder den forlangte Nøgle, men jeg vil vise Eder det, som den gjemmer. I vil see, at det ikke var meget værdigt til Eders Nysgjerrighed.“ Herpaa

førte han hende igjennem alle Værelserne til en mørk Afkrog, hvor Aanden fremtog en, omhyggelig paa hans Bryst skjult Nøgle og aabnede dernæst et Jernskab, hvor der stod en Sabel. „Der seer I," sagde han til Prindsessen, „at Alt dette neppe fortjener Eders Opmærksomhed." „Sabelen," svarede hun, „maae dog være af et meget kostbart Arbeide, fordi I saa omhyggelig gjemmer den, jeg gad gjerne see den." Aanden svarede: „der er slet intet Usædvanligt ved den, og det lønner sig ikke Umagen at vise Eder den." Men Prindsessen sagde: „Ak! jeg bliver mere nysgjerrig ved Eders Vægring, I vil dog ikke afslaae mig denne sidste Bøn?"

Hun stod saalænge derpaa at Aanden var tvungen til at føie hende. Men neppe havde hun Sablen i sin Magt, saa svang hun den over Aandens Hoved og udraabte: „Elendige, bered Dig til Døden." Opfyldt af Skræk faldt Aanden ved Synet af Sværdet, hvorpaa hans Dødsdom stod skrevet, ned for Prindsessens Fødder og bad om Naade. Hun svarede at hun vilde opsætte sin Hævn, naar han vilde meddele hende hendes Broders Benasirs Skjæbne.

For at redde sit Liv, viste Aanden hende det Sted, hvor Prindsen var indespærret, og Prindsessen ilede strax derhen, men lagde ikke Sablen, der gjorde hende til Herskerinde i den hele underjordiske Bygning, fra sig. Hun traf Prindsen af Persien i den største Fortvivlelse, da det var blevet ham meddeelt at han skulde offres den næste Dag.

Da Prindsessen hørte dette, var hun ikke mere Herre over sin Vrede og gav Aanden Dødsstikket. Øieblikkelig forsvandt under en alvorlig Larm Værelserne, hvori de befandt sig og begge bleve hensat til den Kløft, hvor Aanden havde nedladt sig med dem ved deres An-

komst til den afrikanske Kyst. Først efter tusinde Misommeligheder og Farer lykkedes det dem at naae Havets Bred, for at indskibe sig til Persien. Der endelig erfarede Benasir Hemmeligheden ved hans Fødsel, og nu bleve Gesandter afsendte til China, for at forlange Keiserens Samtykke til hans Datters Giftermaal med Benasir. Dette udeblev ikke og snart derpaa blev Benasir forenet med den, der havde reddet hans Liv.

Historien om Kalifen i Bagdad eller Albondukani.

Kalifen Harun Alraschyd havde den hele Dag modtaget sine Emirers og Stores Hyldest og træt af Jagttagelsen af denne høitidelige Formalitet, hvortil hans Storhed tvang ham, længtes han efter at adspredе sig.

For at opfylde dette Ønske havde han besluttet at gaae forklædt ud med hans Storvizir Giafar og uddele Almisser, som og at overtyde sig om, at hans Embedsmænd samvittighedsfuld forestod og udøvede deres Pligter. Denne Beslutning blev da ogsaa udført og Begge forlode Slottet i Forklædninger, som fuldkommen gjorde dem ukjendelige.

Saaledes vandrede de igjennem Bagdads Gader, gav de Fattige milde Gaver, og havde allerede udøvet en Mængde Velgjerninger, da de ogsaa i en Gade saae en Kone bede om Almisse. Hendes Haand var yderst fin og blændende hvid, hvilket Kalifen strax bemærkede, tog et Guldstykke og gav Giafar det, forat han kunde give den Bedende samme.

Denne blev strax opmærksom paa at hun havde faaet et Pengestykke af en usædvanlig Størrelse og Værdi, saae derfor paa det, og da hun saae at det var

et Guldstykke, raabte hun efter Storviziren, der allerede var gaaet Noget bort.

„Herre, I har givet mig et Guldstykke, har det ogsaa været Eders Mening?"

Storviziren svarede: „I har ikke mig at takke for den modtagne Gave, men derimod denne unge Mand," hvorhos han pegede paa Kalifen. Den Fattige lod nu denne spørge, om han havde tiltænkt hende en saa betydelig Gave, og efterat dette var bleven bejaet, anraabte hun Himlen om dens Velsignelse for Kalifen. Denne befalede nu Storviziren at gjøre Konen det Forslag at tage ham til Mand. Giafar fuldbyrdede ogsaa denne Befaling idet han sagde til hende: „Min Ledsager ønsker at erholde Eders Haand."

„Den vil jeg tilstaae ham," svarede hun, „naar han kan give mig den Morgengave, som jeg forlanger." — Det vil rigtignok være Noget for Kalifen — tænkte Giafar — saaledes at stille en Betlerske tilfreds, og spurgte, hvad hun da fordrede for en Morgengave.

Konen svarede: „Den maa være ligesaa stor som de aarlige Indkomster af Kherasan og Ispahan."

Giafar meddelte Kalifen hendes Fordring og til Vizirens store Forundring gik han ind paa denne Betingelse.

Saasnart Betlersken hørte dette vilde hun vide Navnet paa hendes fremtidige Gemal og Giafar sagde hende: „Det er ingen anden end Kalifen Harun Alraschyd."

Bruden syntes slet ikke forbauset over denne pludselige Forandring med hende, og lod sig nøie med at takke Gud, at han havde givet hende de Troendes Beherster til Mand. Efterat hun havde bragt sit Slør Noget i Orden, tiltraadte hun med ham Veien til Slottet.

Da Kaliffen ankom der, befalede han straz at en ældre Kone og flere Slavinder skulle være til hans nye Gemalindes Tjeneste. Hun blev ført i Bad vadsket med vellugtende Vand og smykket med prægtige Klenodier, herpaa førte man hende til et prægtigt Slot, og endnu samme Aften begav Kaliffen sig derhen, sammen med Kadien, som udfærdigede Giftermaalscontracten. Saasnart Harun derpaa saae sig alene med sin nye Gemalinde, spurgte han hvem hun var, og af hvilken Grund hun havde forlangt en saa betydelig Morgengave.

„Herre," svarede hun, „jeg har ikke forlangt mere af Eder, end hvortil min Fødsel berettiger mig. I seer for Eder en Ætling af den berømte Khosru Nuschirwan*) som ved en Række ulykkelige Hændelser er geraadt i den beklagelsesværdige Tilstand, i hvilken I har funden mig."

„Naar Historieskriverne have Ret," sagde Kaliffen, „saa var Eders ophøiede Ahne-Herre, dog ogsaa mangen Gang uretfærdig og en Undertrykker af sine Folk."

„Blot for at straffe os for denne Fyrstes Feil," svarede Khosrus Ætling, „har Gud paalagt os, at maatte bede om Almisse."

„Imidlertid," vedblev Kaliffen, „forsikrer man, at han har forbedret sig, og senere har været overordentlig høimodig og naadig."

„Derfor maaskee," svarede hun herpaa, „har mig Guds Barmhjertighed trukken ud af denne Elendighedens Afgrund, og hævet mig op paa Thronen til de Troendes Beherskere."

Kaliffen havde al Grund til at være tilfreds med

---

*) Khosru er bekjendt og berømt i Europa fra Østerlandene, som den Retfærdige, Høimodige og en Ven af Videnskaberne.

sin nye Hustru. Netop et Aar efter at dette var passeret, var han igjen gaaet forklædt ud med hans troe Giafar og med Mesrur, Overhovedet for Gildingerne. Idet han paa denne Maade vandrede igjennem en af Gaderne i Bagdad, bemærkede han en Boutik, der udmærkede sig ved Reenhed og Nethed, og hvori en ung Mand var beskjæftiget med at bage Kager. Han behagede Kaliffen og for at forskaffe ham en fordeelagtig Afsætning, lod han strax efter sin Tilbagekomst til Slottet hente hundrede smaae Kager fra denne Posteibager. Disse bleve aftaa bragte Kaliffen, som under enhver laae et Guldstykke, og sendte dem til Prindsessen af Persien, som han havde ægtet for et Aar siden. Han lod hende derhos sige, at han vilde besøge hende om Aftenen og tillige lod han spørge om der endnu var Noget hun ønskede. Hun udbad sig derpaa tusinde Guldstykker og en erfaren Ledsagerinde, med hvem hun kunne gaae ud for at uddele Almisser.

Gjerne tilstod Kaliffen hendes Bøn og efterat han havde tilsendt hende det Forlangte, gik hun ud i Følge med en Fortrolig, gjennemvandrede Bagdads Gader, og uddeelte rigelige Almisser.

Efterat hun i en utaalelig Varme var gaaet længe omkring, følte hun en stærk Tørst, men det passede sig ikke at drikke af en Vandbærers Bæger, og hun bad derfor sin gamle Ledsagerinde om at banke paa Døren af et Huus, der saae net ud, og udbede sig et Glas Vand. Paa den Gamles sagte Banken traadte en smuk og rigt klædt Mand ud og spurgte hvad hun ønskede.

„Min Søn," svarede den Gamle, „vi komme for at bede Eder om en Tjeneste. Min Datter har en brændende Tørst, og vil ikke drikke hos nogen Vand-

bærer, derfor ere vi saa fri, at bede Eder om et Glas Vand.“

Den unge Mand skyndte sig med at opfylde den Gamles Bøn, gik ind i Huset og kom strax tilbage med et fuldt Bæger. Prindsessen drak begjærlig, idet hun vendte sig saaledes bort, at den unge Mand ikke kunne see hendes Ansigt, og efterat hun havde takket ham for hans Opmærksomhed og ønsket Himlens Velsignelse over ham, vendte de Begge tilbage til Slottet.

Harun havde imidlertid faaet de Kager, som han vilde forære Prindsessen, og lod hende strax bringe samme. Nu vidste Kaliffens nye Gemalinde ikke, hvorledes hun skulde vise sig erkjentlig imod den unge Mand, for hans Høflighed, over at give hende den friske Drik. Hun befalede altsaa at bringe ham de Kager, som Kaliffen netop havde sendt hende og beordrede hendes gamle Ledsagerinde at gaae dermed.

Denne havde vel underveis stor Lyst til at spise deraf, men Borttagelsen af en eneste kunne allerede frembringe et saa mærkelig Hul, at hun ikke vovede at tilfredsstille sin Lyst, men uberørt overbragte den unge Mand, der netop sad udenfor sin Dør, Skaalen. Han takkede den Gamle for den Opmærksomhed som hun viste ham, og bad hende om at sætte Kagerne ved Siden af sig paa Bænken.

Neppe var den Gamle borte, da en af Vægterne i Byens Qvarteer kom hen til den unge Mand og sagde:

„Herre, det er idag Festdag, forærer I mig ikke Noget, forat jeg kan kjøbe mine Børn Sukkerværk?“

„Tag Skaalen der,“ svarede den unge Mand og bring dem disse paa mine Vegne.“

Vægteren lod sig det ikke sige to Gange, tog

Skaalen og bragte sin Kone dem. Denne sagde, da han kom:

„Ulykkelige, hvor har Du stjaalen disse Kager?"

„Jeg har ikke stjaalen dem," svarede Manden, „men de ere en Foræring fra en af Kaliffens Kammerherrer. Kommer, glæder Eder alle med mig, og lad dem smage Eder godt!"

Men hans Kone udraabte:

„Du vil spise disse Kager, medens dine Børn ikke have Noget, hvormed de kunne skjule deres Nøgenhed? skammer Du Dig ikke? Gaae hellere hen og sælg disse Kager, for hvilke vi kunne faae en ansеelig Sum Penge."

Vægteren maatte give efter for sin Kone, som overgav Kagerne til en Udraaber for at sælges. Der indfandt sig snart Kjøbere, og Handelen skulde netop sluttes, da En opdagede en Indscription, paa Randen af Skaalen, der antydede, at Kagerne vare bagte paa Befaling af de Troendes Beherster. Strax sagde han til Udraaberen:

„Ulykkalige vil Du i Galgen, da du sælger disse Kager? Seer Du ikke at de tilhører de Troendes Beherster?"

Den forskrækkede Udraaber erkjendte Sandheden i Angiverens Ord og holdt det, for at afvende den ham truende Fare, for det Bedste at gaae med Kagerne netop lige hen til Kaliffens Slot.

Harun Alraschid blev meget vred, da han modtog de Kager, som han selv saa omhyggelig havde ladet tilberede, tilbage ved en offentlig Udraaber. Han spurgte samme, hvem der havde givet ham disse Kager, og da han nævnede Vægteren i et af Byens Qvarterer, blev der strax sendt Bud for at hente denne Ulyk-

kelige, man bandt Hænderne paa hans Ryg og førte ham frem for Kaliffen.

„Vee," sagde Vægteren hos sig selv, „min fordømte Kone er Skyld i hele denne Ulykke," havde hun ladet os spise Kagerne, saa var jeg ikke bleven indviklet i denne onde Handel."

Da Vægteren stod foran Kaliffen spurgte denne fra hvem han havde modtaget Kagerne? Manden tilstod strax at han takkede Gavmildheden af en af Kammerherrerne i Slottet for disse og angav han tillige dennes Bolig. Derover blev Harun endnu mere vred fordi en af hans Embedsmænd havde gjort sig skyldig i en Forbrydelse, hvis Ophavsmand han eftersøgte. Han befalede strax at hente ham, afrive hans Turban at slæbe ham hen til ham med Ansigtet til Jorden og priisgive hans Huus til Plyndring. Kaliffens Tjenere viste sig for Kammerherrens Dør, bankede stærkt paa, bemægtigede sig hans Person og sagde.

„Stakkels Aladin, det gjør os meget ondt at maatte fuldbyrde vor Herres Villie, der har befalet at priisgive dit Huus til Plyndring, at sønderrive din Turban, og at føre Dig for ham men vi kunne ikke Andet end adlyde."

Da Aladin stod foran Kaliffen, spurgte denne ham rasende, om han kjendte Vægteren i Byens Qvarteer, og paa hans bekræftende Svar, befalede han ham at tilstaae hvorfra han havde de ham overbragte Kager. Herpaa fortalte Aladin uden Frygt hvad der var hændet ham med en ung Kone og med en Gammel, og de to Koner havde bedt ham om et Glas Vand og til Løn for hans Tjenstagtighed sendt ham Skaalen med Kagerne, hvormed han havde gjort Vægteren i Byens Qvarteer en Foræring.

Denne Erklæring dæmpede Kaliffens Vrede. Men

ulykkeligviis spurgte han endnu sin Kammerherre om han i det Øieblik da den unge Kone løftede sit Slør for at drikke, havde seet hendes Ansigt. Aladin svarede letsindig at han havde seet det og denne Tilstaaelse fornyede Kaliffens Vrede. Han lod Prindsessen af Persien hente og befalede at afhugge saavel hendes som Kammerherrens Hoved.

Med dyb Smerte hørte den ulykkelige Prindsesse Bebreidelserne og Kaliffens Befalinger. Hun spurgte Aladin hvad der havde bevæget ham til at udsige noget Falsk, der bragte dem Begge Døden. Den stakkels unge Mand svarede:

„Uden Tvivl vilde Skjæbnen det saaledes, jeg vilde netop sige det Modsatte af det, hvad min Mund udsagde, og det er en Feiltagelse af min Tunge, der har styrtet os Begge i Fordærvelse."

Under denne Samtale udbredte man det Tæppe, som snart skulde farves af deres Blod. Skarpretteren sønderrev deres Klæder, bandt dem for Øinene, og spurgte herpaa Kaliffen om han skulde hugge til, og Kaliffen svarede ja. Tre Gange i Overeensstemmelse med Skikken gjentog han det samme Spørgsmaal og tre Gange erholdt han det samme Svar. Derpaa spurgte han Aladin om han endnu førend han fik Dødsstikket, ønskede Noget af ham. Aladin udbad sig som en Naade, at man vilde tage Bindet bort fra ham et Øieblik for at han endnu for sidste Gang kunne see sine Venner. Skarpretteren opfyldte hans Bøn, og Aladin saae alle hans Venner, der vare meget bedrøvede. Herpaa vendte han sig selv til Kaliffen og sagde:

„Herre, opsæt min Henrettelse endnu i tre Dage, jeg forsikrer Eder dristig om, I ville da blive Vidne til de forunderligste Ting."

„Efter Forløbet af denne Frist," svarede Kaliffen ham, „er Du vis paa Døden, og Intet formaaer at unddrage Dig min Hævn."

Men de tre Dage vare forbi, og Kaliffen havde endnu ikke seet Noget. Utaalmodig besluttede han sig til at anlægge en ny Forklædning og gaae ud. Han iførte sig derfor grove Klæder, satte en usel Turban paa, bevæbnede sig med en Krudttaske og en Flint, og gjennemstreifede, ved høilys Dag, ubekymret for at blive kjendt i denne Dragt, Bagdads Gader.

Idet han kom til en Bazar saae han en ung Mand, der gav sin Forundring Luft i høie Ord. Harun spurgte ham om Grunden dertil og erfarede, at der var en gammel Kone i Bazaren, som saa fortræffelig fremsagde Koranen høit og udenad, at man troede at høre selve Englen Gabriel, for hvem Propheten havde aabenbaret den. Men den Fattige havde allerede siddet der længe, uden at Nogen havde tænkt paa at række hende en Gave.

„Dette er Grunden til min Forundring," sagde den unge Mand, „og I vil tilgive, at den er grundet."

Nysgjerrig efter at see den omtalte Kone gik Kalifen videre i Bazaren, og hørte hende fremsige ethvert Afsnit af denne hellige Bog. Han nærmede sig hende da, og vilde give hende et Beviis paa sin Gavmildhed, da han hørte hende sige en Kjøbmand Noget i Øret, nemlig at hun vilde vise ham en ung, smuk Skjønhed. Kjøbmanden tog imod dette Tilbud og gik bort med den Gamle.

Kalifen vilde have Vished om den Gamles Charakteer, gik derfor, fuld af de forunderligste Betragtninger, efter dem Begge, og saae dem træde ind i et Huus. Det lykkedes ham ubemærket at slippe ind med dem, og han saae nu den Gamle føre sin Datter frem fra et nærliggende Værelse.

Med den største Forundring saae han en af de smukkeste Piger i Bagdad, en Skikkelse fuld af Ynde og Høihed, prægtige sorte Øine med smægtende Blikke, kort, det meest fortryllende Syn.

Men neppe havde den unge Pige seet en Fremmed, førend hun hurtig traadte tilbage og bebreidede sin Moder, saaledes at have udsat hende for en Mands Blikke. Den Gamle svarede, at det var hendes tilkommende Mand, som hun jo dog maatte see engang før Bryllupet.

Talen kom nu snart paa Morgengaven, og den Gamle fordrede fire tusinde Guldstykker. Kjøbmanden svarede, at dette oversteg hans Formue og bød Halvdelen, hvoraf han endnu vilde anvende en Deel til Huusgeraad, og til Brudeklæder.

Den Gamle paastod imidlertid, at hun ikke vilde eftergive Noget af sin Fordring, og Kjøbmanden saae sig til sin store Sorg nødsaget til igjen at maatte gaae bort med uforrettet Sag.

Nu besluttede Kalifen at tilbyde sig i hans Sted, sneg sig behændigt ud af Huset, kom derpaa, idet han gjorde Støi, tilbage, traadte hen for den Gamle og sagde:

„Jeg mødte netop en ung Mand, der kom fra Eder, som sagde mig, at han kunde ikke gifte sig med Eders Datter. Jeg tilbyder Eder nu den Morgengave, som I forlanger, og derfor giver I mig vel Eders Datter."

„Elendige Røver," svarede den Gamle, idet hun opmærksomt betragtede ham, „hvor vil Du tage de Penge fra, som Du tilbyder mig? Din Dragt forraader nokſom, hvad man kan vente af Dig."

„I skuffer Eder, min Gode," svarede Kalifen hende, „jeg vil betale Eder med rede Penge."

„Nu saa lad se:," sagde den Gamle, „giv mig firetusinde Guldstykker, og min Datter tilhører Dig."

„Det gjælder," sagde Kalifen, idet han satte sig, „Handelen er sluttet, gaae nu hen til Kadien og siig ham, at Albondukani*) lader ham kalde."

„Elendige," gjensvarede den Gamle ham, „bilder Du Dig ind, at Kadien vil lade sig forstyrre for din Skyld?"

Kalifen svarede:

„Lad Eder dog ikke skuffe, gode Moder, og anbefal ham blot, at medtage Pen og Papir."

Den Gamle begav sig paa Veien og tænkte derhos:

„Naar Kadien kommer efter denne Indbydelse, saa maa min Svigersøn være en Gavtyv af Betydning, og i det Allermindste Overhovedet for en Bande."

Men saasnart hun betraadte Kadiens Huus, og saae ham omgiven af flere Dommere, tabte hun Modet og vendte om. Men da bebreidede hun sig dog sin Svaghed, gik igjen fremad, traadte igjen tilbage, men henledte derved Kadiens Opmærksomhed paa sig, som befalede Dørvogteren at føre hende ind.

Hun lod sig ikke længe bede, traadte ind og efter at Kadien havde spurgt hende om, hvad hun ønskede, svarede hun, at der var Nogen hos hende, som forlangte at tale med ham. Kadien vilde vide, hvem den Mand var, til hvem han skulde komme, og den Gamle sagde nu:

„Herre, det er Albondukani."

„Albondukani," udraaate Kadien idet han reiste sig, „hurtigt lad os skynde os."

Og uden at besvare de Tilstedeværendes Spørgs-

*) Det betyder Arkabasirer, og var et Løsenord for Kalifen.

maal, hvorhen han gik, begav han sig øieblikkelig paa Veien.

„Min Tro," sagde den Gamle hos sig selv, „det synes, at Kadien ikke er nogen stor Helt. Den stakkels Mand har sikkert engang faaet Prygl af min Svigerson, og har ingen Lyst til endnu at faae flere. Derfor flynder han sig saameget med at efterkomme hans Befaling."

Da Kadien traadte ind i den Gamles Huus, saae han vel, at Kalifen ikke vilde være kjendt; han gav ham derfor den sædvanlige Hilsen og spurgte, hvad han ønskede.

„Det gjælder at opsætte en Giftermaalscontrakt imellem mig og denne Jomfru, som jeg vil ægte," sagde Kalifen.

Kadien spurgte derfor de to Fruentimmer, hvor stor Morgengaven skulde være, og da han hørte, at den var bestemt til firetusinde Guldstykker, saa lavede han sig til at opsætte Contracten. Han havde forglemt Papiret, men frygtede imidlertid saa meget for ikke strax at kunne efterkomme sin Herres Befaling, at han tog sit Fraikeskjød og begyndte paa samme at opskrive Kalifens og dennes Ahners Navn i Spidsen for Contracten. Da han var færdig dermed, vendte han sig til Svigermoderen og spurgte om hendes Navn, som og om hendes Mands og Svigerfaders Navn. Paa dette Spørgsmaal kunde den Gamle ikke tilbageholde sine Taarer: „Ak!" udraabte hun, maatte vi synke ned til en saadan Fornedrelse, at en Røver ustraffet finder Indgang i mit Huus og endnu ovenikjøbet kan fratage mig min Datter! Ak! naar min Mand levede endnu, saa vilde det ikke være kommen dertil."

„Vær rolig," sagde Kadien til hende, „Gud beskytter de Ulykkelige og Faderløse," men hvilket imidler-

tid ikke gjorde nogen stor Virkning paa den Gamle, der vedblev at jamre; hendes Jammerklager bragte Kalifen til at smile og Kadien havde Møie med at være rolig. Saasnart han var færdig, afskar han sit Frakkeskjød, overgav Kalifen det paa samme skrevne Forlig og vilde gaae. Men den Gamle udraabte, idet hun vendte sig til sin Svigerson: „Giver I da ikke denne ærværdige Embedsmand, der for at gjøre Eder til Behag har offret Eder sin Frakke, Noget?"

„Lad ham gaae," svarede Kalifen og jeg har Intet at give ham." Men den Gamle skjældte fremdeles: „Du store Gud, hvor de Røvere dog ere begjærlige, de nøies ikke med Intet at ville give en Mand, for de Tjenester han yder dem, men de maa ogsaa endnu fraröve ham Noget."

Kaliffen loe hjerteligt over disse Udraab, og gik bort strax efter Kadien, idet han sagde, at han vilde hente de firetusinde Guldstykker, tilligemed de for hans Brud bestemte Foræringer.

„Kjæltring," sagde herpaa Svigermoderen, „Du vil endnu udplyndre nogle Kjobmænd, og bringe dem til Bettelstaven, for at give os Foræringer."

Da han var kommen tilbage til sit Slot, aflagde Harun sin Forklædning, lod hente Malere, Snedkere og Marmorarbeidere og først give enhver af dem to hundrede Stokkeprygl, for at anspore dem til at efterkomme hans Befalinger. Derpaa meddeelte han dem sin Villie, betegnede dem sin Svigermoders Huus og betydede dem, at naar ikke det Arbeide, som han havde paalagt dem var fuldfort for Dagens Ende, vilde han lade Hænderne hugge af dem.

„Naar Beboerinden i Huset," sagde han „sporger Eder fra hvem I kommer, saa sig blot fra hendes Svigerson, erkyndiger hun sig nu om sammes Haand-

værk, saa sig at I ikke kjender ham, og spørger hun Eder om hans Navn, saa svar „Albondukani." Indpræger Eder dette vel, thi siger en af Eder et eneste Ord mere, saa lader jeg ham øieblikkelig hænge."

Marmorarbeideren gik altsaa strax tilligemed alle de Arbeidsfolk, som han kunde opdrive, til det af Kalifen betegnede Huus og bragte de nødvendige Marmorplader med. Den Gamle spurgte dem hvad de vilde, og erholdt til Svar:

„Vi skulle lægge Gulv i dette Huus."

„Og hvem har sendt Eder herhen?" spurgte hun fremdeles.

„Eders Svigerson."

„Hvad er da egentlig min Svigerson?"

„Det veed vi ikke," svarede de

„Saa sig mig idetmindste hans Navn."

„Han hedder Albondukani."

Disse Svar og disse Foranstaltninger bestyrkede den Gamle i hendes Tro, at hendes Svigerson maatte være en af Roverbefalingsmændene i Egnen af Bagdad Det samme Optrin gjentog sig da Snedkerne og Malerne kom, for ligeledes at udføre Kalifens Befalinger. Den Gamle kunde heller ikke faae Noget ud af dem.

„Denne Albondukani," sagde hun til sig selv, „maa være en frygtelig Rover, thi det er klart, at alle disse Folk her ikke vilde omtale ham, fordi de frygte ham."

Arbeidsfolkene forvandlede i kort Tid Husets Yderside, og da de vare færdige, gik de hen og underrettede Kalifen om, at hans Befaling var efterkommet.

Fyrsten sendte nu et stort Antal Bærere med Husgeraad af alle Slags, med Kurve fulde af Tøi, Broderier og Klenodier til sin nye Kone. Da den Gamle saae disse nye Foræringer komme, vilde hun i Begyn-

delsen afvise Overbringerne, fordi de vare gaaede feil, men disse sagde nei og overgav hende Sagerne med den Ordre, at ordne og indrette Alt, fordi hendes Svigerson endnu samme Nat vilde besøge hende. Den forunderlige Tid, som Kalifen havde valgt, bestyrkede den Gamle endnu mere i den slette Mening, hun havde fattet om ham. I al Hurtighed bad hun sine Naboerster om at være hende behjælpelig med Ordningen af de Sager, som hun havde faaet. Hvor bleve disse forbausede da de kom og saae den Forandring, der var foregaaet.

„Er det en Drøm, er det muligt?" spurgte de, „af Eders Hytte er der bleven et prægtigt Slot! Hvorfra kommer alle disse Marmorprydelser, disse herlige Malerier? er det Trylleri?

„Ingenlunde," svarede den Gamle, „Alt er fra min Svigerson."

„Eders Datter er altsaa gift?"

„Siden idag," svarede den Gamle.

„Og hvem er Eders Svigerson," spurgte de Andre fremdeles.

„Det veed jeg i Sandhed ikke," svarede den Gamle, og naar jeg skal tilstaae min Mistanke, saa driver han just ikke det ærligste Haandværk. Men bild Eder bare ikke ind, at han er en sædvanlig Røver, han er idetmindste Befalingsmand over alle andre Røvere."

„For Guds Skyld," udraabte Naboerskerne, „I vil være Svigermoder til en Røverbefalingsmand! Ak! da vær saa god at anbefal os til Eders Svigerson, og beed ham om at skaane Eders Naboer, dette kan I idetmindste gjøre for os."

Den Gamle beroligede dem, roste sin Svigersons Ædelmodighed og lovede, at al deres Eiendom skulde blive skaanet. Beroliget derved, beskjæftigede Naboerskerne

sig med at ordne og opstille Huusgeraadet og med at pynte Bruden, som man iførte det prægtigste Tøi og behang med Juveler.

Snart blev der igjen banket paa Døren, og en Mængde Betjente fra Kalifen kom med de lækreste Spiser og det kostbareste Sukkerværk, og sagde til den Gamle, at hendes Svigerson sendte hende dette, for at hun kunde gjøre sig tilgode hermed tilligemed sine Naboersker.

„Mine kjære Venner," sagde den Gamle ogsaa til dem, „hav dog den Godhed og sig mig, hvem min Svigerson er?"

„Det veed vi ikke, gode Kone, men naar I vil vide hans Navn, saa hedder han Albondukani."

„Saa maa han for min Skyld være, hvem han vil," sagde den Gamle, „men hvem der er saa høimodig, har ikke sin Lige i Bagdad; kom mine Veninder og sæt Eder med mig tilbords."

Naboerskerne gjorde ingen Omsvøb, men spiste med stor Lyst lidt efter lidt af alle Retterne og Slikkerierne, men tænkte dog paa, at lade det Bedste forblive uberørt, for at det kunde blive benyttet ved Bryllupsgildet for de to Nygifte.

Det var imidlertid snart bleven bekjendt i hele Byens Qvarteer, at den Gamle havde gifret sin Datter med en Røver, og at hendes Huus allerede var fuldt af de prægtigste Foræringer fra hendes Svigerson. Men saasnart den unge Kjøbmand, hvem man havde nægtet den, som Kalifen havde valgt sig til Kone, hørte, at man havde foretrukket en Røver for ham, vilde han ikke forsømme at hævne sig.

Han haabede endog, endnu at komme til at eie den, i hvilken han var forelsket, og ilede derfor til Politimesteren, hvem han lovede en anseelig Belønning,

naar han kunde gribe Roveren, som han beskrev ham. Han forsikkrede ham tillige om, at han ved dette Foretagende vilde gjøre et betydeligt Bytte, som han vilde overlade ham.

Meget fornøiet over den unge Mands Angivelse, afventede Politimesteren den tiende Aftentime, for desto sikkrere at overfalde Roveren i hans Svigermoders Huus. Han lovede bestemt at være der til dette Klokkeslet og forsikkrede, at han baade vilde lade Roveren og den Gamle afstraffe paa en afskrækkende Maade, og overlevere ham den unge Pige, med hvem han kunde gjøre, hvad han vilde.

Til den bestemte Tid begav Politimesteren sig med den unge Mand og firehundrede af sine Folk, hvem fire Anførere commanderede, med Fakler og Lanterner, til Hest hen til det betegnede Huus. Moder og Datter ventede der ved Lyset af talrige Voxkjerter rolig paa Albondukanis Ankomst.

Pludselig hørte de, at der blev banket stærkt paa Døren, hvorfor den Gamle gik ud og saae igjennem en Sprække, Politiet. Dets Folk fyldte Gaden, og gjorde allerede Anstalter til med Magt at trænge ind i Huset. Iblandt Anførerne var ogsaa Schamama, en sand livagtig Djævel, og et frygteligt Menneske, der var istand til Alt. Da denne saae, at der ikke blev aabnet, sagde han til Politimesteren:

„Herre, hvorfor tøve vi med at sprænge Døren, da man vægrer sig ved at aabne den? Naar vi uforusete overfalde dem, kunne vi faae Alt i vor Magt, hvad der befinder sig i Huset, og vi kunne sikkrere fange den, som vi søge."

Til Lykke befandt der sig ogsaa en ung Mand iblandt Anførerne, der fik Politimesteren til at afstaae fra dette Forslag af Schamama.

„Vi maa vogte os meget for," sagde han, „at gribe til saa voldsomme og farlige Forholdsregler, da der Intet er, der overbeviser os om, at ikke den unge Mands Anklage er falsk, da han maaskee er misfornøiet over sin Afvisning. I dette Tilfælde ville vi meget forgribe os, men I kan jo gjøre, hvad I selv synes."

Den Gamle, der havde hørt denne Forhandling bagved Døren, var halv død af Skræk.

„O min stakkels Datter!" udraabte hun, „vi ere fortabte; Politiet er der, og kommer for at søge efter Røveren."

Datteren sagde:

„Luk omhyggelig Døren, kjære Moder, maaskee sender Gud os endnu Hjælp."

Dette Raad fulgte den Gamle, men imidlertid fordoblede Slagene sig og hun spurgte, hvem der var.

„Elendige," svarede Schamama, „ærelose Kammerat med Røvere! Politimesteren befaler Dig at lukke op for ham."

Den Gamle svarede, at hun var en fattig Kone, der ikke havde nogen Røver hos sig, og vilde ikke modsætte sig Politimesterens Befalinger. Derpaa ilede hun til sin Datter og sagde til hende:

„Har jeg ikke sagt det, denne forbandede Røver er Skyld i den hele Larm. Gud forbyde, at han skulde komme i Aften! Ak! hvorfor er din stakkels Fader død! Havde han endnu levet, havde ingen Politimester eller Nogen vovet, at gjøre saadan en Larm foran vort Huus."

Den unge Pige formanede sin Moder til Rolighed, fordi hun intet Middel havde til at stride imod, og saaledes afventede de, hvad der vilde komme.

Da Gaderne bleve øde, antog Kalifen igjen den Forklædning, hvorai han hidtil havde betjent sig, og

vilde i Nattens Mørke begive sig til sin nye Gemalindes Bolig. Men allerede ved Indgangen til Gaden gjenkjendte han ved Faklernes Skin Vagten og Politiembedsmændene og hørte Stemmer, der fordrede, at man skulde sprænge Døren og lægge den Gamle paa Pinebænken for at faae hende til at tilstaae, hvor hun havde skjult sin Svigersøn.

En Stemme gjorde sig Umage for at tilfredsstille de Stormendes Raseri, og formanede dem til at ære Loven, og ikke at trænge ind i to eensomme Koners Bolig, paa en maaskee falsk Angivelse.

„Gaae, Hassan, og sæt Dig bedre hen paa din Dommerstol med dine Fornuftsgrundsætninger, men bland Dig ikke i Foretagender, som udfordrer Virksomhed," svarede Schamama. „Du forstaaer Dig ikke paa saadanne Ting, her gjælder det at udvise Kjækhed, Hurtighed og Behændighed."

Kalifen forsatte sig, at lade Schamama alvorlig afstraffe, for hans Raahed og Voldsomhed. Tillige søgte han at naae hen til det beleirede Huus. Da han i Baggrunden til Indgangen af et Huus bemærkede en stor, med et Tæppe behængt og af en Gilding bevogtet Dør, gik han hen til samme. Der boede en af Officererne ved Kalifens Livvagt, Emiten Junis, en Mand, hvis Vildhed gik saa vidt, at han af Vrede ikke spiste Noget, naar han ikke daglig havde myrdet Nogen.

Gildingen saae ved Lampens Skin Kalifen nærme sig, sprang ham imøde med Sabelen i Haanden og spurgte, hvor han vilde hen.

„Hvad angaaer det Dig, Elendige?" svarede Kalifen med en frygtelig Stemme, og Gildingen flygtede, ligsaa forskrækket som han havde seet en Løve, der vilde æde ham, hen til sin Herre, der spurgte, hvad der var hændet. Stammende svarede Gildingen:

„Ak Herre, idet jeg bevogtede Døren, traadte en Mand ind, og jeg vilde forhindre ham i at fortsætte sin Vei, og truede med at slaae ham, men da svarede han mig:

‚Fly, Elendige Slave, og hans Stemme havde i den Grad forskrækket mig, at jeg holdt det for min Pligt at meddele Eder, hvad der var passeret.“

„Ha, hvorledes!“ udraabte Emiren og sprang rasende op. „hvo er den Forvovne, der vover at udskjælde mine Folk i mit Huus? Jeg vil strax straffe hans Uforskammethed.“

Dermed greb han en svær Kolle og styrtede henimod den Ubekjendte.

„Hvor er han? hvor er han,“ skreg han.

„Her, Junis,“ svarede Kalifen ham.

Da den vilde Emir strax gjenkjendte Kalifens Stemme, kastede han sig til Jorden og bad ham om Tilgivelse.

„Ei, ei,“ sagde Harun til ham, „imedens Du sidder rolig hjemme, taaler Du, at min Politimester kommer i dit Nabolaug og mishandler ulykkelige Koner, som der ikke have nogen Mand til at forsvare dem, og tænker ikke paa at sætte disse uværdige Embedsmænds Vilkaarlighed en Skranke?“

„Herre,“ saade Junis, havde jeg ikke æret hans Embede, og ikke frygtet for at hindre ham i Fuldbyrdelsen af Eders Majestæts Befalinger, saa vilde han allerede for længe siden have modtaget den tilbørlige Revelse. I behøver iøvrigt blot at sige et Ord, og jeg gaaer strax hen og jager denne elendige Politimester bort.“

Kalifen takkede ham for hans Tjenestiver og sagde, at han vilde stige op paa det flade Tag af hans Huus. Emiren førte Fyrsten derhen. Kalifen kom derpa ved

Hjælp af en Strikkestige ned paa det nærliggende Tag af Konernes Huus. Junis befalede han at vente ham der og holde sig beredt til at udføre hans Befalinger. Derpaa sneg han sig over Taget, steeg ubemærket ned i Huset og blev ganske blændet af Glandsen i samme, idet det var bedækket med Forgyldninger, prydet med alle Slags kunstige Arbeider og oplyst af en Mængde Armstager, og Kjærter. Bruden saae han siddende rigt paaklædt paa en glindsende Throne, lignende Solen i dens fulde Glands eller Fuldmaanen.

Medens Kalifen endnu useet betragtede hende, hørte han hendes Moder sige til hende:

„Vee, min Datter, hvad skal der blive af os? Hvem befrier os fra disse Folks Raseri? Ak, hvor vi dog ere at beklage! Hvorfor maatte ogsaa denne Røver komme, for at anholde om Dig! Naar din ulykkelige Fader endnu levede....! Men vi maa hengive os i Guds Villie."

„Kjære Moder," svarede Bruden, „han har sendt os den Mand, til hvem I har givet mig til Kone, og I gjør Uret at krænke mig ved at kalde ham for en Røver."

„Naar blot Himlen ikke vil føre den Ulykkelige herhen i denne Nat," sagde den Gamle, „det vil ellers gaae ham ilde."

Kalifen tog nu en lille Steen, og kastede den med en saadan Behændighed paa en Kjærte, at den gik ud.

„Hvor besynderligt," sagde den Gamle, da hun bemærkede dette, „der gik en Kjerte ud, medens alle de Andre endnu brænde."

Derpaa tændte hun igjen Kjerten, men Kalifen slukkede imidlertid to Andre. Den Gamles Forbauselse blev stedse større, da derpaa en Steen traf hende paa Haanden, og hun saae og bemærkede Kalifen.

„See," sagde hun nu til sin Datter, der er din Mand kommen ind over Taget, en Vei som Folk af hans Slags kjende, men til Lykke for ham, thi ved Døren vilde han være falden i Hænderne paa dem, der søge efter ham. — Flyv uden at spilde nogen Tid," vedblev hun til Kalifen, „Du vil ellers blive fanget af de Elendige, som beleire vort Huus; vi to svage Koner formaae ikke at forsvare og beskytte Dig."

„Lad mig om det," svarede Kalifen, „for at jeg kan see, hvad man skal gjøre ved disse Elendige."

„Haab ikke," sagde den Gamle, „at Du formaaer at afskrække dem, det er Politimesteren med hans Vagt."

„Nu vel," sagde Kalifen, idet han kom ind i Værelset, „jeg har en stærk Appetit, bring dog Noget ind paa Bordet."

„Hvorledes, Du har endnu Lyst til at spise i den Stilling, hvori Du her befinder Dig?" spurgte den Gamle.

„Ja," svarede Kalifen.

Utaalmodig over den tiltagende Larm ved Døren, tog han sin Signetring af, saasnart han var færdig med at spise, og gav den til sin Svigermoder med de Ord:

„Gjør mig den Tjeneste og bring denne Ring til Befalingsmanden for Politiet og sig ham tillige, at den, hvem den tilhører, befinder sig hos Eder, og forlanger, at han, tillige med de fire fornemste Anførere, skal komme ind, og medbringe en Stige, en Strikke og Rør (de til Udførelse af Bastonade nødvendige Ting)."

„Aa hvad!" svarede den Gamle „vil Ringen kunne tilbageholde ham? Jeg frygter, at han vil overfalde og dræbe mig."

„Vær rolig, gode Moder," sagde Harun, „jeg lover Eder, at Politimesteren vil adlyde mine Befalinger."

Ah! naar I besidder den Hemmelighed, at kunne bringe en saadan Mand til Lydighed," svarede hans Svigermoder. „saa vilde I yde mig en Tjeneste, naar I vilde meddele mig den, jeg kan da benytte min Indflydelse hos ham, til ustraffet at bestjæle Koneine."

Derpaa nærmede hun sig Døren, men foresatte sig, kun at aabne denne lidt, og raabte høit ud:

„Nu, hvad ville I da?"

„Gamle Hex," svarede Schamama, „spørger Du endnu, vi ville gribe Roveren, som er hos Dig, og afhugge ham en Fod og en Haand. Hvad der bliver af Dig, skal Du snart see."

„Er der En iblandt Eder, der kan læse," spurgte den Gamle, „jeg har her en Signetring, som jeg skal overbringe Eder. Læs dog det Navn, der staaer derpaa og hvem den tilhører."

„Fanden være med dens Herre!" sagde Schamama, og raadede Politimesteren til, ligesom den Gamle vilde aabne Døren, at kaste hende til Jorden, trænge ind i Huset, plyndre det, og naar Alt var fuldbragt da at undskylde sig med, at man ikke havde seet Signetringen. Da imidlertid den Gamle frvatede dette, saa vogtede hun sig vel for at aabne Døren mere end der var nødvendig for at stikke Signetringen ud. Hun rakte Schamama den, der gav Politimesteren den. Saasnart denne gjenkjendte Kaliffens Signetring, begyndte han at ryste.

„Nu hvad er det?" spurgte Schamama, „hvad har I der?"

Som Svar gav Politimesteren ham Ringen. Schamama gjenkjendte de Troendes Beherskers hellig Segl, faldt til Jorden og raabte om Hjælp. Men snart reiste han sig igjen og spurgte den Gamle med et Udtryk af den dybeste Ærefrygt om, hvad hun ønskede.

„Signetringens Herre," sagde hun nu, „forlanger Politilieutenanten, fire Anførere af Eders Skare, og Alt hvad der hører til en Bastonade."

Schamama forsikkrede hende om, at Alle vare beredte til at adlyde, og den Gamle gik igjen til sin Svigersøn, for at underrette ham om det lykkelige Udfald af hendes Sendelse.

„I er en forunderlig Røverbefalingsmand," sagde hun, „Kadien, Politimesteren, dennes Folk, hele Verden har Frygt for Eder; i Sandhed, jeg vil tjene under Eder, og vil bestjæle Konerne, medens I bestjæler Mændene, det kan slet ikke gaae mig galt, thi efter Ordsproget: saaledes som Herren er, er ogsaa Tjeneren. Tilstaae imidlertid, at naar Døren under Eders Fraværelse var bleven opbrudt, saa vilde vi have været i en forskrækkelig Stilling."

Medens Kaliffen glædede sig, med sin nye Kone, over deres Befrielse, traadte Politimesteren, med de fire Anførere af sin Skare, ind, iblandt hvilke Sidste ogsaa Schamama og Hassan Lesandt sig. Kaliffen lod Emir Junis hente, og da denne kom tilstede, befalede han ham, at give Politimesteren og Schamama Bastonade. Junis efterkom dette Paalæg saa eftertrykkelig, at deres Regle faldt ned foran deres Fødder. Tillige udnævnede Harun, Hassan til Politimester. Derpaa spurgte han den Gamle:

„Hvad synes I om den Maade, paa hvilken Røverbefalingsmanden omgaaes saadanne Folk."

„Der bliver for mig endnu kun Et tilbage, nemlig at bede Gud om at ville lade Kaliffen afstraffe for hans Uretfærdighed imod os. Havde han nemlig ikke begaaet Uretfærdigheder imod os, saa vilde, trods din Anseelse, et Menneske som Du aldrig have vovet at sætte en Fod i vort Huus."

Harun blev over denne Bebreidelse, som han ikke havde ventet, meget overrasket. han tænkte hos sig selv at han maaskee uden at ville det havde begaaet en Uretfærdighed, og bad den Gamle om at meddele ham den Uret, som der var skeet dem af Kaliffen.

„Ham er det," svarede hun, „der har ladet vort Huus udplyndre fra øverst til nederst, og ikke har levnet os en eneste Smule Brød, saa at vi, naar Du ikke var kommen, havde været udsatte for at døe af Sult Min Søn var en af hans Kammerherrer. Nu bankede en Dag to Koner paa vor Dør og bade ham om et Glas Vand. En Time derefter kom den ældste af Konerne og bragte ham fra den Anden, til Tak for den ydede Tjeneste, en Skaal med Kager Min Søn gav den til Vægteren i dette Byens Qvarteer, der bad ham om en Foræring, og kort Tid derefter overfaldt en Skare af Kaliffens Folk vort Huus, plyndrede det og slæbte vor Søn bort. Lykkeligviis er hans Henrettelse opsat. Men uden dette ulykkelige Tilfælde vilde Du aldrig havde faaet min Datter til Kone.

„Trøst Eder, min gode Moder," sagde Harun, „jeg vil henvende mig til Kaliffen for Eder og formaae ham til at skjenke Eders Søn Friheden, erstatte Eder al Eders Gods og give ham en usmærket Ansættelse."

Disse Løfter glædede Kammerherrens Moder men snart betænkte hun sig og sagde:

„For dennegang, kjære Svigerson, er det ikke Tid at spøge. Her er ikke Tale om Kadien eller Politimesteren, men om den store Troendes Beherskер den berømte Harun Alraschid, den mægtige Herre, der befaler og hvis usleste Slave har hundrede Gange mere Magt end alle Rigets Embedsmænd. Jeg besværger Dig vov Dig ikke hen til Kaliffen, din Undergang vilde

være vis, og vi vilde i Dig tabe vor sidste Støtte. Jeg vil hellere for min Søns Skyld forlade mig paa den barmhjertige Guds Naade, hvis Navn være priset."

Disse Ord gjorde et dybt Indtryk paa Kaliffen. Han gik ud, uagtet hans Svigermoder og Gemalinde søgte at holde ham tilbage, og ilede tilbage til sit Slot, besteg sin Throne forsamlede alle sine Store om sig, og efter de sædvanlige Beviser paa deres Ærefrygt, yttrede han sin Forundring over, at Ingen af dem havde vovet at bede om Naade for den Kammerherre han havde ladet fængsle.

„De Troendes Beherster," sagde en af Emirerne, „vi frygtede for at tilsidesætte den Eders Majestæt tilkommende Ærefrygt, men fordi I naadigst ville tillade os det, saa troer jeg at tale i det hele Hofs Navn, naar jeg beder Eder om, at tilgive den, som I ville straffe."

Kaliffen benaadede den Dømte, lod ham give en Æresdragt og føre frem for sig, udnævnte ham til Overhoved for Emirerne, og befalede ham at vende hjem til sin Moder, hvorhen de Store ved Hoffet fulgte ham under det talrige Folks Tilløb.

Efterretningen herom havde hans Moder og Søster allerede modtaget af nogle Hofmænd der var gaaet i Forveien, og disse bleve overøste med Foræringer af dem. Endelig kom han selv, og efterat han havde omfavnet Begge, fortalte han dem hvad der var hændet ham. De meddeelte ham ligeledes hvad der var hændet paa deres Side, siden han var bleven taget tilfange, ligesom og Plyndringen af deres Huus og den ubehagelige Nød, hvori de havde levet i tre Dage.

„Men hvorfra," spurgte den unge Kammerherre

sin Moder, „kommer nu dette, som jeg seer her? Er denne Pragt Trylleri eller en Drøm?"

„Nei min Søn, det er en Foræring fra min Svigerson."

„Eders Svigerson? hvorledes! er da min Søster uden min Tilladelse gift? siden hvornaar, og med hvem?" spurgte den unge Kammerherre fremdeles.

„Siden igaar, og vel med en Røverbefalingsmand," svarede Moderen.

„Med en Røver?" fortsatte han, og kunne neppe tilbageholde sin Vrede, „hvorledes har I kunnet give min Søster til en Røver? Sig mig hvor han er, for at jeg strax kan straffe hans Forvovenhed.

Den Gamle svarede derimod:

„Vær kun rolig min Søn, han har allerede seet her ligesaa farlige Folk, som Du, uden at de have gjort ham bange."

Derpaa fortalte hun ham alt det Overor entlige, som dette hemmelighedsfulde Menneske havde udrettet.

„Han har lovet os," vedblev hun, „at udvirke din Benaadning hos Kaliffen, igjen erstatte Dig Alt, og at lade Dig beklæde med nye Æresbevisninger, og neppe har han forladt os, saa see vi Dig vende hjem og kan uden Tvivl takke ham for denne Lykke"

„Men hvorledes heder han da?" spurgte hendes Søn hende.

„Det kan jeg just ikke sige Dig," sagde den Gamle „forgjæves har jeg spurgt de Arbeidsfolk han har sendt herhen derom, og jeg veed blot at han har et Binavn, Albondukani." Da han hørte dette Navn, sprang den unge Mand som ude af sig selv op og kyssede syv Gange Gulvet. Hans Moder spurgte derfor ganske forbauset, om han ogsaa havde fordreiet sit Hoved, der

endnu for faa Øieblikke siden skulde have været hugget af. Den unge Kammerherre svarede:

„Min bedste Moder, den om hvem Du taler, er de Troendes Behersker, den mægtige Harun Alraschid!"

„Er det muligt!" udraabte den Gamle; „O, jeg Ulykkelige, jeg har behandlet ham som en Rover. Aldrig vil han tilgive mig de Fornærmelser, hvormed jeg har overøst ham."

Idet de endnu talede saaledes, saae de Kalifen komme og flygtede ud af Værelset. Men saasnart Kalifen erfarede, at de ikke vovede at træde ham under Øinene, lod han dem bede om at komme hen til sig og sagde velvilligt: „Nu, kjære Moder, hvoraf kommer det, at I nu frygter den, i hvis Tjeneste I vilde træde?"

Den Gamle bad om hans Tilgivelse, og Kalifen lod strax Kadien hente, forstødte Kosroes Barnebarn, og gav hans Kammerherre hende til Kone. Han selv feirede derpaa sit Bryllup med hans nye Gemalinde med stor Pragt og under Deeltagelse af hans hele Hof, og lod ved denne Leilighed rigelige Almisser uddele til alle Fattige.

Herren, Slavinden og Haschimeen.

I Bagdad levede engang i fordums Tider en Mand, der var meget rig, fordi han havde arvet en stor Formue efter hans Fader. Denne unge Mand forelskede sig i en Slavinde, kjøbte hende derfor og Slavinden elsk de ham ligesaa omt igjen. Men dette forledede ham til at gjøre saadanne Opoffrelser for at tilfredsstille hendes Luner, at hans Formue gik i Lø-

bet, og han til Slutningen ikke havde mere tilbage at leve af.

Nu saae han sig om efter Kilder til hans Underhold, men formaaede ikke at finde Nogen. Endelig gik han hen til en af sine Venner og vilde have gode Raad hos ham.

Nu havde han i den Tid han levede i Overflødighed holdt sig til de Lærdes Forsamlinger paa Grund af hans Færdighed i Sang, hvori han var meget fuldkommen. Derfor sagde hans Ven til ham:

„Jeg veed ingen bedre Forretning for Dig, end synge tilligemed din Slavinde. Du kan derved fortjene mange Penge og desuden Spise og Drikke."

Han havde imidlertid dertil slet ingen Lyst ligesom heller ikke Slavinden, der meget mere sagde til ham: „Jeg har udtænkt mig en Plan for Eder."

„Og hvad er det for En?" spurgte han.

„Du skal sælge mig," svarede hun, „derved ville vi Begge komme ud af Forlegenheden. Jeg vilde igjen kunne leve i Overflødighed, thi Ingen vil kjøbe mig, der ikke er rig, og saaledes kan jeg maaskee indrette det saaledes at vi igjen komme sammen."

Han gik ogsaa ind derpaa, førte hende til Torvet, og den Første der saae hende var en Haschime (det er en Efterkommer af Profetens Oldefader Haschime, fra hvem ogsaa de abasidiske Kalifer nedstamme) fra Balsora, en velopdragen, artig og høimodig Mand, der betalte tusinde og femhundrede Guldstykker for Slavinden. Da sammes hidtidige Herre havde modtaget Kjøbesummen og holdt den i Hænderne angrede det baade ham og Slavinden og Begge græd. Men han androg forgjæves paa at Handelen skulde gaae tilbage. Derfor lagde han endelig Guldet i sin Pung og gik bort

uden at vide hvorhen, thi hans Huus var for ham en Ørken, siden hun havde forladt det.

Han græd og jamrede som aldrig tilforn, traadte endelig ind i en Moskee satte sig hen og lod sine Taarer frit løbe. Han var saa nedslaaet, at han tilsidst faldt i Søvn, hvorhos han havde lagt sin Pengepung under sit Hoved. Han bemærkede derfor ikke, at Nogen forsøgte at trække denne fra ham, indtil det endelig lykkedes, og Tyven undveg dermed.

Nu vaagnede han forundret, savnede sin Pengepung og vilde springe op for at forfølge Tyven. Men denne havde været snu nok til at sammenbinde hans Fødder med et Reeb, hvorfor han nu faldt til Jorden. Saaledes opgav han da Forfølgelsen, græd paany og sagde:

„Min Sjæl er vegen fra mig og min Eiendom er gaaet tabt."

I Overmaalet af hans Bedrøvelse, kom han til Tigris, tilhyllede sit Aasyn med sit Gevandt og styrtede sig i Floden. Men flere Folk som saae dette, sagde: „det gjør han ganske bestemt paa Grund af sin store Nød, hvori han er kommen," — sprang derfor ud efter ham og fik ham bragt i Land.

De spurgte ham derefter om Grunden til hans Fortvivlelse, og han fortalte dem hvorledes det var gaaet ham og de beklagede ham. En Scheik iblandt dem traadte derpaa hen til den unge Mand og sagde: „Du har ødelagt din Formue og vil nu ogsaa være Aarsag i at ødelægge din Sjæl og at komme i Helved til de Fordømte? Staae op og følg mig og lad mig see din Bolig." — Han gjorde ogsaa som den Anden ønskede, og efterat de vare komne hjem, satte han sig hen til den unge Mand, og blev hos ham indtil han havde beroliget sig. Derfor takkede han ham da, da han gik

bort, men efterat han var borte, begyndte den Eensomme igjen paa Forsøget at ombringe sig. Imidlertid tænkte han endnu paa Fremtiden og Helvede, og han tog sin Tilflugt igjen til en Ven, og beklagede sin Nød for ham.

Vennen udgjød Taarer med ham af Deeltagelse, gav ham derpaa halvtredsindstyve Guldstykker og sagde: „Følg mit Raad og forlad strax Bagdad, disse Penge vil være tilstrækkelige til dit Underhold indtil Du har bekjæmpet din Kjærlighed, og tilligemed besejret din Smerte. Du er jo Sønnen af en Skriver og din Haandskrivt er udmærket, din Opførsel god. Henvend Dig derfor paa et eller andet Sted til en af Intendanterne og stød Dig paa deres Høimodighed. Maaskee er det Guds Villie, hvis Navn være priset! at Du engang igjen skal blive forenet med din Slavinde.

Den unge Mand fulgte dette Raad. Han havde vidst nogenlunde at trøste sig, og saaledes besluttede han da at reise til Wasit (ved Tigris) hvor han havde Familie.

Til den Ende gik han ned til Flodens Bred, hvor han fandt et Skib, der blev ladet med Varer, og spurgte om han kunde seile med. Men Skipperen svarede, at Skibet tilhørte en Haschime, og de kunde ikke tage ham med.

Den unge Mand fik dem imidlertid dog overtalte ved Løfte om en god Belønning, og saaledes tænkte de da: „Naar Du absolut vil med, saa træk din kostbare Dragt af, iført Dig Somandsklæder og slut Dig til os; som om Du hørte til os.

Han var tilfreds dermed, gik bort og kjøbte Somandsklæder, og kom dermed tilbage til Skibet, der var bestemt til Balsora; han var slet ikke længe blandt Skibsfolkene, førend han saae sin elskede Slavinde, som to tjenende Slavinder betjente. Dette beroligede ham

meget, og han sagde til sig selv: „Saa vil jeg dog endnu see og høre Dig synge, saalænge vi ere underveis til Balsora.“

Det varede ikke længe saa kom ogsaa Haschimeen ridende derhen med sit Følge, gik ombord i Skibet og Reisen gik nu for sig ned ad Strømmen. Han lod et Taffel bære frem og spiste med Konerne, men de Andre spiste midt i Skibet. Derefter spurgte han sin nye Slavinde: „Hvorlænge vil det endnu vare førend Du synger, og hvorlænge vil Du endnu sørge og græde? Du er jo ikke den Eneste, der er bleven skildt fra den Elskende.“

Dette hørte den unge Mand og erkjendte hvormeget Slavinden følte for ham. Haschimeen lod nu et Tæppe ophænge ved den ene Side af Skibet, under hvilket Konerne toge Plads og kom og skadrede med de andre Folk ombord, der vare hans Brødre. Han lod ogsaa bringe Viin og Frugter hen til dem, og da de ikke hørte op med at trænge ind paa Slavinden for at formaae hende til at synge forlangte hun endelig en Cithar og sang:

„De ere dragne bort til Natten med min Elskede, og have ikke undseet sig ved at bortføre mit Hjertes Lykke. Og den Elskendes Hjerte brænder, siden dens Kameler ere dragne bort, en heftig Ild.“ —

Derpaa overvældede hendes Taarer hende, og hun kastede Citharen fra sig og hørte op med Sangen.

Alle bleve forbausede derover, men den unge Mand sank afmægtig om, hvorfor Skibsfolkene tænkte, at han var besat og at En havde sagt ham visse Ord i Øret. Imidlertid havde man ogsaa overtalt Slavinden og bedet hende om endnu at synge Noget, saa at hun endelig endnu engang tog Citharen og sang:

„Der stod jeg og sørgede over nogle Reisende, der

vare dragne bort. Dybt i Hjertet bar jeg Mindet om dem, hvor langt borte de endog vare. Og ved Ruinerne stod jeg og spurgte efter dem, men Huset var forladt, Stederne ubeboede."

Her faldt hun i Afmagt, og Alle begyndte at klage. Ogsaa den unge Mand skreg høit og faldt om uden Samling, men Haschimeens Tjenere spurgte Skipperen om, hvorfor de havde medtaget et saadant Menneske. Han svarede: „Saasnart vi komme i Nærheden af en Havn, kunne vi sætte ham i Land, og skaffe os ham fra Halsen."

Derover begyndte den unge Mand hos sig selv stærkt at sørge og blive bedrøvet men han besluttede til Slutningen at vove det Yderste og sagde hos sig selv: „Der er kun eet Middel, der sikrer mig mit Ophold paa Skibet, og det er, at jeg underretter hende om min Stilling, for at de ikke skal tilstaae min Fjernelse.

Saaledes seilede de videre, og kom til en beboet Egn, hvor Skibets Herre ville gaae i Land og tog Slavinden og hendes Følge med. Medens de vare borte gik den unge Mand bagved Forhænget, tog Citharen og spillede nogle Melodier, som Slavinden havde lært af ham. Derpaa lagde han igjen Instrumentet bort og vendte tilbage paa den ham tilkommende Plads. Tillige kom ogsaa kort derpaa de Reisende der vare gaaede i Land igjen ombord.

Det var en prægtig Maaneskinsnat, og Haschimeen sagde til Slavinden: „Ved Allah, jeg besværger Dig, gjør mig ikke vred."

Derpaa greb hun Citharen, lod Haanden glide over Strængene og sukkede som skulde hendes Sjæl forlade hende. Derpaa begyndte hun: „Ved Allah! min Læremester er her ombord."

Haschimeen svarede; „Ved Allah! naar dette er

Tilfældet skal han ikke udelades fra vort Selskab. Maaskee vilde han hjælpe til at forjage din Smerte og Du vilde glæde os ved din Sang. Men jeg forstaaer ikke, hvorledes han skulde befinde sig her paa Skibet.

Slavinden svarede derpaa: „Jeg formaaer ikke at spille Citharen og at synge, naar min Lærer er nærværende."

Haschimeen svarede: „Saa ville vi engang spørge Skipperen." Han tilraabte altsaa Skibsfolkene saaledes: „Heida, I Folk, have I paa et eller andet Sted taget nogle Reisende ombord?"

Skibsfolkene svarede: „Nei."

Da den unge Mand bemærkede, at Efterforskningerne ikke vilde være blevne fortsatte, saa lo han og sagde: „Jeg var hendes Læremester, da jeg tilligemed var hendes Herre."

„Ved Allah!" raabte Slavinden, da hun hørte dette, „det er min Herres Stemme."

Den unge Mand blev strax ført hen til Haschimeen, som ogsaa igjen gjenkjendte ham og sagde: „Vee over Dig. Hvad er der hændet Dig, at Du saaledes staaer for mig?"

Han fortalte herpaa Alt overeensstemmende med Sandheden og hvorledes hans ivrige Længsel havde ført ham til Skibet. Han grad derhos heit og Slavinden bagved Tæppet tilligemed ham, men Haschimeen og hans Brødre kunne heller ikke afholde sig fra at tage Deel i deres Skjæbne. Haschimeen begyndte endelig: „Ved Allah! Jeg er endnu ikke kommen Slavinden for nær, og har endnu heller ikke hørt hende synge. Jeg er en Mand, hvem Himlen har givet store Rigdomme, og er alene reist til Bagdad for at høre Sang og for at udbede mig mine aarlige Penge af de Troendes Behersker. Begge Dele har jeg opnaaet.

og da jeg nu tænkte paa at vende hjem, ønskede jeg at sikkre mig den Fornøielse ogsaa hjemme at kunne høre Sang ligesom i Bagdad. Til den Ende kjøbte jeg mig denne Slavinde, men jeg vidste ikke at I stod i det Forhold til hinanden. Derfor kal er jeg Gud til Vidne paa at jeg strax efter min Ankomst til Balsora giver denne Slavinden Friheden og vil gifte Dig med hende. I skal faae af mig Eders rigelige Underholdning og endnu mere, dog med den Betingelse, at hun, naar jeg ønsker at høre hende synge, opfylder mit Ønske skjult bag et Tæppe, men Du skal være min Broder og Bordkammerat."

Den unge Mand blev henrykt herover, men Haschimeen saae bagved Forhænget og spurgte: „Er Du tilfreds hermed?" Og Slavinden svarede, idet hun nedbad Himlens Velsignelse over ham og takkede ham. Derpaa gav han Befalin til at man skulde give den unge Mand prægtige Klæder, og at han skulde vadskes med vellugtende Vande, og at han derpaa igjen skulde komme hen til ham. Dette blev da ogsaa strax udført, og da den unge Mand kom tilbage, blev der sat Vin og Alt hen for ham paa samme Maade, som for de Andre. Slavinden begyndte nu paa den yndigste Maade at synge:

„Og de dadlede mig, at mine Taarer flode, da den Elskede sagde mig Levvel. Men de have ikke erfaret, hvad Adskillelse betyder, og hvorledes Sorgens Ild brændte i mit Hjerte. — Kun den Sorrigfulde veed, hvad Kjærlighed er, blot den der saa eensomt græder iblandt Mænaden."

Dette bragte Alle den største Fornøielse, og den unge Mand blev saa glad, at han greb Citharen aflokkede den de yndigste Toner og sang:

„Beder Tu om en Gunst saa gaae til de Høi-

modige, der kun har kjendt Overflødighed og Rigdom. Og at bede af de Høimodige er Ære, men af de Fattige bringer Dig Skam. Kan Du ikke undgaae at ydmyge Dig, saa ydmyg Dig, idet Du beder hos de Store. At Du ærer de Store fornedrer Dig ikke, men det er Fornedrelse at bøie sig for de Smaae."

Ogsaa derover blev almindelig Glæde og Tilfredshed, og der herskede fra nu af Munterhed og Fornøielse, idet snart Slavinden, snart den unge Mand sang, indtil de naaede en Havn.

Skibet lagde an her, og Alle gik i Land, den unge Mand ikke undtagen. Men da han var noget beruset satte han sig paa en bequem Plads og faldt i Søvn. Imidlertid kom alle de Andre tilbage til Skibet, og dette fortsatte sin Reise, fordi Ingen strax savnede den unge Mand, idet ogsaa, af det øvrige Reiseselskab, de Fleste vare berusede.

Da den unge Mand endelig blev vækket af de hede Solstraaler og saae sig om, kunde han ikke mere see hverken sine Reisekammerater eller Skibet. Men nu havde han givet Slavinden sine Penge og forglemt at spørge om Haschimeens Navn og Bolig i Balsora. Derover blev han da meget bedrøvet og det forekom ham, som havde Glæden over Slavindens Gjenfinden kun været en Drøm. Han blev ogsaa saa temmelig i denne Tilstand, indtil et stort Skib kom, hvormed han indskibede sig til Balsora.

I denne By kjendte den unge Mand slet Ingen. Paa Lykke og Fromme gik han hen til en Handelsmand, udbad sig Pen og Blæk og et Stykke Papir og skrev Noget derpaa. Hans smukke Haandskrift behagede og da det forekom Handelsmanden, som om den Fremmede var i Nød spurgte denne ham hvem han var. Den unge Mand svarede, at han var fremmed her.

ubekjendt og fattig, hvorpaa den Anden foreslog ham at han skulde daglig faae et halvt Solvstykke, Spise, Bolig og Klæder af ham, naar han vilde føre hans Regnskaber. Dermed var den unge Mand meget veltilfreds.

Han blev altsaa hos Handelsmanden, passede hans Forretninger, havde Opsigt med Indtægter og Udgifter, og efter Forløbet af den første Maaned saae Kjøbmanden, at hans Indtægter formerede sig og hans Udgifter bleve mindre. Dette bevægede ham til ikke alene at takke den unge Mand, men endog daglig at give ham et Solvstykke.

Da Aaret var gaaet tilende under saa gunstige Omstændigheder, tilbød Handelsmanden den unge Mand fra Bagdad sin Datter til Kone, og vilde gjøre ham til Deeltager i sin Handel. Ogsaa dermed var hiin tilfreds, giftede sig og førte som tilforn Forretningerne; men ved Alt dette nagede Kummeren ham, og aldrig samtykkede han i at drikke med sin Svigerfader, naar denne bad ham derom.

To Aar vare forløbne paa denne Maade, da den unge Mand ogsaa en Dag befandt sig i Boutiken, og saae et Selskab drage forbi, som bar Spise og Drikke med sig. Han spurgte derfor sin Svigerfader om, hvad dette skulde betyde og erfarede, at det idag var den 7de Dag, hvor de rige og lystige Folk tøge ud til Ubulleh ved Floden, og morede sig i denne Egns smukke Krat, Have og Omegn.

Da fik den unge Mand Lyst til ogsaa engang at see dette, og han tænkte tillige hos sig selv, maaskee finder Du der den, som Du har kjær. Han sagde altsaa til sin Svigerfader, at han ogsaa gjerne vilde gaae derhen og denne havde Intet derimod. Han lod

Viin og Spise indpakke til ham, og med dette begav den unge Mand sig til Ubulleh.

Men da han kom derhen, brøde de Andre allerede op igjen, hvorfor han heller ikke vilde blive der, men vendte om igjen. Og idet han saaledes saae hen for sig, see, da saae han Føreren af Haschimeens Skib og Haschimeen selv, som seilede ned ad Strømmen. Han tilraabte dem derfor, og de hørte og gjenkjendte ham, hentede ham hen paa deres Skib og spurgte:

„Saa lever Du altsaa endnu."

Derpaa omfavnede de den Gjenfundne, og han maatte fortælle dem, hvad der var hændet ham under deres Fraskillelse. Dette gjorde han og spurgte derpaa, hvor Slavinden var. De svarede ham derpaa, at hun havde troet at han var i Fuldskab falden i Vandet og druknet, hvorfor Slavinden, da den unge Mand var forsvunden, havde sønderrevet sine Klæder, opbrændt Citheren og var hensunken i Klager og Sorg.

Siden Ankomsten til Balsora havde man forgjæves forsøgt at bringe hende paa andre Tanker. Meget mere havde hun anlagt Sørgeklæder og forlangt, at man skulde anbringe en Grav i Husets Gaard, ved hvilken hun blev og vilde begræde ham med Sang (Musik er nemlig bleven forbudt af Propheten). Dette har hun da ogsaa gjort hidindtil.

De toge altsaa den unge Mand med til Haschimeens Huus, hvor han fandt Slavinden i den Tilstand, de havde skildret. Men da hun saae sin Elskede oplofte hun et Skrig, som om hun strax skulde døe, og Begge faldt i hinandens Arme. Haschimeen sagde derpaa til den unge Mand:

„Tag hende!"

„Ja, men giv hende først fri, saaledes som Du har lovet det," svarede hiin, „og gift mig med hende."

Dette gjorde ogsaa Haschimeen, og gav dem tillige mange værdifulde Ting, Huusgeraad, Klæder og femhundrede Guldstykker, idet han sagde:

„I skal hver Maaned erholde ligesaa mange af mig under den Betingelse, at Du bliver min Selskabsbroder, og jeg kan høre din Slavinde synge. Han anviste dem tillige deres eget Huus, som han indrettede fuldstændig, og hvorhen den unge Mand begav sig med Slavinden.

Derpaa gik han hen til Handelsmanden, som han meddeelte, hvad der var tildraget sig, og bad at han vilde samtykke i hans Skilsmisse fra hans Datter, hvem han gav hendes Medgift, og det til hendes Underhold Nødvendige i den Tid, hvor hun efter Lovene ikke kunde indgaa nyt Ægteskab.

Den unge Mand blev to Aar i dette Forhold til Haschimeen og blev meget riig. Han kom i de samme Omstændigheder, i hvilke han havde levet i Bagdad med sin Slavinde. Gud, den Algode, fordeelte deres Trængsler, oversøte dem med talrige Velgjerninger og gav dem, som en Frugt af deres Taalmodighed, deres Ønskers Maal. Priset være han først og sidst. — — Gud alene er alvidende.

Historien om Abdallah fra Landet og Abdallah fra Vandet.

Herre! der levede engang en Fisker med Navnet Abdallah, som havde en talrig Familie. Han havde en Kone og ni Børn, var derhos meget fattig og havde ikke andet end sit Net.

Hver Dag som Gud (hvis Navn være priset) lod

ham skue gik han hen til Havet og fiskede. Fik han lidet, saa solgte han det og anvendte Indtægterne paa sine Børn, eftersom Enhvers Nød udfordrede det. Gjorde han engang en rigelig Fangst, saa anvendte han det til god Føde, kjøbte Frugter og levede saalænge deraf, indtil han ikke havde mere tilbage.

Han sagde da:

„Hvad vi skulle bruge imorgen, vil jeg nok finde imorgen."

Da nu hans Kone nok engang blev Moder, talte han det tiende Barn. Men paa denne Dag eiede han netop ikke det Ringeste, hans Kone bad ham derfor om, at han dog maatte see at skaffe Noget til hendes Næring, og for at hun kunde styrke sig. Han svarede hende:

„Jeg er allerede paa Veien til Havet i Tiltro til Gud, hvis Navn være priset! og vil see hvilken Lykke det nye Barn bringer os i Huset."

Konen svarede:

„Sæt dit Haab til Gud."

Og Manden tog sit Net og gik. Da han var kommen til Havet, kastede han sit Net ud idet han sagde:

„O Allah, gjør Barnets Ophold let, ikke tungt og lad der tilflyde det Overflødighed, ikke Sorger."

Derpaa ventede han i nogen Tid og trak endelig Nettet op, men hvilket var fuldt af Stene, Sand og Græs. Han saae ingen Fisk deri, hverken smaae eller store.

Han kastede altsaa Nettet ud for anden Gang, men ligesaa frugtesløst. Dette skete for tredie, for fjerde, for femte Gang, og aldrig fandt han en lille Fisk deri. Derfor begav han sig hen til et andet Sted, bad om den Høiestes Bistand og vedblev med at kaste

sit Net ud lige til Aften, men fik ikke nogen Fangst. Dette forundrede ham da meget og han tænkte hos sig selv:

„Har Gud da ikke for dette nyfødte Barn anviist noget Underhold? det er ikke til at antage. Den, der saaledes har aabnet Børneverdenen, sørger ogsaa for det Nødvendige, som de bruge, og Gud er algod og sørger rigeligt for Alt, som lever."

Herpaa tog han sit Net og tiltraadte bekymringsfuld Hjemveien. Han havde forladt sin Familie uden Næring, og hans Kone var lige nedkommen, og dog bragte han Intet med hjem til hendes Trøst.

„Hvad er derved at gjøre," spurgte han sig selv, idet han gik, „hvad skal jeg iaften sige til Børnene?"

Hans Vei førte ham forbi en Bager, foran hvis Boutik der stod mange Folk. Det var netop Dyrtid, og Ingen eiede Forraad til Levnetsmidler. Folkene bøde Bageren Penge, for hans Varer, men han hørte ikke paa Nogen, fordi de vare ham for Mange. Fiskeren stod i nogen Afstand og indaandede sulten Lugten af det friske Brød. Bageren saae ham og raabte:

„Kom dog herhen Fisker."

Abdallah gik altsaa hen til ham og Bageren spurgte:

„Vil Du have Brød?"

Da Fiskeren blev ham Svar skyldig, vedblev Bageren:

„Tal kun, og skam dig ikke, Gud er algod. Naar Du maaskee ingen Penge har hos Dig, vil jeg give Dig Brød og vente til Du faaer Penge."

Nu svarede Abdallah:

„Ved Allah, Mester, jeg har ingen Penge, men giv mig Brød til at mætte min Familie med, og jeg vil give Dig mit Net i Pant til imorgen."

Men Bageren svarede ham:

„Stakkels Mand, Nettet der, er jo saa godt som var det din Boutik og Døren til din Existents, og giver Du det bort som Pant, hvormed vil Du da fikke? Hvormeget Brød bruger Du?"

„For ti Nusf Faddahs," sagde Abdallah, og Bageren gav ham det, ligesom han ogsaa meddeelte ham Prisen derfor, idet han sagde:

„Lad nu noget Ordentligt koge for Dig derfor og bring mig imorgen Fisk for de ti Nusf Faddahs. Jeg vil gjerne have Taalmodighed til Du igjen kan tilbagebetale mig."

Abdallah svarede:

„Gud, hvis Navn være priset, vil gjengjælde Dig det, og belønne Dig derfor med ethvert Gode."

Derpaa tog han Brødet og de ti Nusf Faddahs, og gik glad bort. Han kjøbte endnu, hvad han let kunne faae, og kom derpaa hjem til sin Kone.

Han fandt hende ifærd med at bringe Børnene, som græd af Sult, til Taushed, og hun sagde til dem:

„Fader vil strax komme og bringe Noget at spise."

Og som han nu traadte ind, see da lagde han Brødet hen og de spiste; derefter fortalte han sin Kone Alt hvad der var hændet ham, hvorover hun sagde:

„Gud er algod!"

Den følgende Dag tog Abdallah igjen sit Net og gik, idet han bad til Gud:

„O, Herre, giv mig, jeg beder Dig derom, idag det Nødvendige, for at jeg tillige kan staae reen for Bageren."

Saasnart han havde naaet Havet begyndte han at udkaste sit Net, og vedblev dermed den hele Dag, men fik ikke det Ringeste. Sorgfuld tiltraadte han endelig Hjemveien, der igjen førte ham forbi hiin Bager. Han

kunde endog slet ingen anden Vei gaae, og besluttede derfor at gaae hurtigt, for at Bageren maaskee ikke skulde bemærke ham. Da han kom i Nærheden af Bagerboutiken saae han en Mængde Folk staae udenfor samme, og ilede for at komme useet forbi. Men Bageren havde dog seet ham og tilraabte ham:

„Fisker, kom nærmere, tag dit Brød og dine Penge, Du har vel forglemt det?"

„O nei, Mester," svarede Abdallah, „jeg har ikke forglemt det, men jeg skammede mig for Dig, fordi jeg idag ikke har fanget Noget."

„Skam Dig blot ikke," sagde Bageren, „har jeg ikke sagt, at det kan vente med Betalingen, indtil Du kan?"

Dermed gav han ham Brød og Penge, ligesom den forrige Dag, og Abdallah ilede dermed til sin Kone og meddeelte hende igjen, hvorledes det var gaaet ham, hvorpaa hun udbrød i de Ord:

„Gud er algod! naar det er hans Villie, vil du ogsaa komme i den Stilling at du kan betale ham Alt hvad du er skyldig."

I fyrgetyve Dage vedblev Abdallah utrættelig med at gaae paa Fiskerfangst, og kom hver Dag tilbage med tomme Hænder. Men desuagtet gav Bageren ham stedse Brød og Penge, og erindrede ham aldrig om Betaling. Og naar Abdallah begyndte at tale derom saa sagde han til ham:

„Lad det nu være godt, det er nu ikke værdt at tale derom. Naar du er kommen i bedre Omstændigheder vil jeg nok gjøre Afregning med dig." Saaledes takkede Fiskeren ham og bad for den velgjørende Bager.

Den enogfyrgetyvende Dag sagde Abdallah til sin Kone, at han vilde sønderskære sit Net og opgive sin hidtidige Levemaade.

giver mig gjerne i Alt, hvad Gud har bestemt over mig. Naar Du vil have gjort mig fri vil Du være min Herre, og jeg din Fange. Vil Du derpaa igjen løslade mig, og slutte med mig et Forbund til vor gjensidige Fornøielse, saa bring mig hver Dag her paa dette Sted af Landets Frugter. I har jo der Vindruer, Æbler, Granatæbler, Oranger, Meloner og ellers mange andre Slags. Vi have derimod Koraller, Smaragder, Hyacinther og andre Ædelstene, og deraf skal Du for dine Frugter hver Dag erholde din Kurv, i hvilken Du bringer dem, fyldt med samme.

Fiskeren var meget tilfreds hermed og Begge lovede at ville opfylde denne Overeenskomst, derpaa befriede Fiskeren den Fangne fra Nettet og sagde til ham:

„Hvorledes hedder Du?"

„Jeg hedder Abdallah fra Vandet, „svarede hiin, „naar Du kommer herhen og ikke finder mig, saa behøver Du blot at raabe:

„Hvor er Du Abdallah fra Vandet! og jeg er da strax hos Dig. Men hvorledes er da dit Navn?"

„Jeg hedder ogsaa Abdallah," svarede Fiskeren.

„Da er Du altsaa Abdallah fra Landet," vedblev den Anden, „og jeg er Abdallah fra Vandet. Vent her for at jeg kan hente Dig en Foræring."

Dermed gik Abdallah fra Vandet i Bølgerne, hvilket imidlertid Abdallah fra Landet begyndte at angre, thi han frygtede for at Havmanden ikke mere vilde komme igjen.

„Han vil blot lee mig ud," tænkte han, „over at jeg har ladet ham løbe. Havde jeg beholdt ham, saa vilde jeg have kunnet fortjene smukke Penge, naar jeg havde viist ham frem i Byen."

Medens han endnu daarlede sig selv paa denne Maade, kom Abdallah fra Vandet igjen og havde Hæn-

derne fulde af Perler og Koraller af Smaragder og Hyacinther. Dem rakte han Fiskeren og sagde:

„Vær ikke vred paa mig, kjære Broder, thi jeg eier ingen Kurv. Naar jeg havde havt en, saa vilde jeg have fyldt den for Dig."

Fiskeren blev naturligviis meget glad. Abdallah fra Vandet sagde endnu til ham, at han daglig før Solopgang vilde træffe sammen med ham her, og derpaa bød han ham Levvel og gik tilbage i Vandet.

Fiskeren kom glad og vel tilmode igjen til Byen, og da han naaede hen til Bageren traadte han hen til ham og sagde:

„O min Broder, jeg har gjort min Lykke, og det er nu Tid at vi opgjøre vort Mellemværende."

Bageren svarede:

„Regningen er overflødig. Har Du noget der, som Du kan give mig, saa gjør det og har Du Intet, nu saa tag dit Brød og dine Penge som tilforn, og lad det være godt indtil Du kommer i gode Omstændigheder."

Fiskeren Abdallah svarede derpaa:

„Guds Godhed har tilsendt mig Godt. Nu er jeg Dig en stor Sum Penge skyldig, tag derfor dette her. Dermed rakte han Bageren en Haandfuld af Perler og Ædelstene, Halvdelen af hvad han selv eiede, og sagde:

„Men giv mig dog endnu nogle Penge, for at jeg eier Noget, til at give ud, indtil jeg har solgt disse Klenodier.

Bageren gav ham strax alle de Penge, som han havde, og alt Brød i hans Kurv, og takkede Abdallah fra Landet og sagde:

„Jeg er din Tjener og din Slave."

Tillige bar han Fiskerens Kurv med Brødet hjem,

gik derpaa paa Torvet og hentede Gemyse og Frugt, og blev den hele Dag hos ham og betjente ham.

Fiskeren Abdallah gjorde ham Bebreidelser derfor og sagde iblandt Andet:

„O min Broder, Du har gjort Dig Umage for vor Skyld."

„Det er min Skyldighed," svarede Bageren, „thi din Godhed har velsignet mig med Overflødighed, og jeg er bleven din Tjener."

Fiskeren Abdallah svarede dertil:

„Du blev min Velgjører i Nødens og Dyrtidens Tid."

Bageren blev ogsaa om Aftenen hos ham, og de morede sig sammen og vleve gode Venner.

Fiskeren meddeelte sin Kone, hvorledes det var gaaet ham med Abdallah fra Vandet, og hun blev naturligviis ogsaa meget glad derover. Hun raadede dog sin Mand til at holde sin Hemmelighed skjult, for at han ikke skulde komme i Vidtløftighed med Statholderen. Fiskeren sagde ogsaa, at han vilde holde sin Hemmelighed skjult for Enhver, undtagen Bageren.

Allerede om Aftenen havde han fyldt en Kurv med Frugt af alle Slags, og den næste Morgen stod han tidlig op, tog Kurven og gik til Havet. Der satte han sig ved Bredden og raabte:

„Hvor er Du, Abdallah fra Havet?"

„Jeg er her og til din Tjeneste," lød det, og Abdallah fra Vandet kom til ham.

Fiskeren rakte ham Kurven med Frugt, som denne tog imod, og dykkede under dermed. Efter nogle Øieblikkes Forløb kom han igjen til Syne, og bragte Kurven tilbage fuld af Ædelstene og Juveler af alle Slags. Abdallah fra Landet tog den paa Hovedet og vendte

med den tilbage til Byen. Da han kom forbi Bageren, sagde denne til ham:

„O min Herre, jeg har bagt syrgetyve Kager for Dig og sendt dem til din Bolig, og nu vil jeg bage Brød af det fineste Meel, og bringe Dig det saasnart det er færdigt, og saa vil jeg hente Gemyse og Kjød."

Fiskeren Abdallah rakte Bageren ogsaa idag tre Haandfulde af sin Kurv, og gik derpaa videre. Hjemme udvalgte han af hver Slags af sine Klenodier et Stykke af den høieste Værdi, og gik hen til Juvelerbazaren. Der traadte han hen til Bazarens Forstanders Boutik og tilbød ham sine Juveler tilkjøbs. Denne vilde naturligviis see dem, hvorfor Abdallah viste ham dem.

Juveleren spurgte forundret om han endnu havde flere, og Abdallah fra Landet sagde:

„Ja, en heel Kurv fuld."

„Og hvor boer I?" forlangte Juveleren fremdeles at vide, der allerede holdt den erholdte Juveel fast med begge Hænder.

Fiskeren meddelte ham det. Men derpaa befalede hiin sine Folk at gribe ham, fordi han var den Tyv, som havde bestjaalen Sultanens Gemalinde. Derpaa gav han Befaling til at slaae ham, lod hans Hænder binde paa Ryggen af ham, og førte ham for Kongen. Alle Kjøbmændene fulgte efter og sagde:

„Vi have Tyven, det kan ikke være nogen Anden end denne Elendige, der har bestjaalet Sultanens Gemalinde."

„Han vil ogsaa have bestjaalet hiint Huus," tilføiede Andre.

Men Abdallah taug til Alt, indtil han selv stod foran Sultanen.

Til denne begyndte Bazarens Forstander:

„O Verdens Konge, da Dronningen blev fratjaalet

sine Halsbaand, har Du sendt Bud til os og tilmeldt os det og forlangt, at vi skulde finde Forbryderen. Det har jeg derfor ogsaa gjort mig Umage for, og har fanget ham. Her staaer han, og disse Juveler der, ere fra ham."

Sultanen befalede strax Obersten for Gildingene at forevise Sultaninden Juvelerne, og at spørge hende, om de tilhørte hende.

Gildingen gik altsaa til Sultaninden og forevistе hende Klenodierne. Hun beundrede samme, men sagde, at hun havde fundet sit Halsbaand igjen, og disse Juveler ikke tilhørte hende. Men de vare langt smukkere end de, hvoraf hendes Halsbaand bestode, og han maatte dog ikke behandle Eieren til samme uretfærdigt. Naar han vilde sælge dem, skulde han kjøbe dem til sin Datter, Prindsessen Umm-es-Sa-ood (Lykkens Moder), og lade gjøre et Halsbaand deraf.

Da Obersten for Gildingene kom tilbage med dette Svar til Sultanen, blev samme vred paa Juveleerbazarens Formand og Alle, der vare komne med ham. De begyndte derfor ydmygt:

„O ophøiede Herster! vi kjendte kun Manden som en fattig Fisker, og antoge derfor, at han ikke kunde eie saadanne værdifulde og kostbare Sager, hvorfor vi troede han havde stjaalen dem."

Men Sultanen udskjældte dem og sagde:

„I Elendige, holde I noget Godt for godt for enhver Troende? Hvorfor have I ikke først adspurgt ham? Maaskee har Gud, hvis Navn være priset, velsignet ham paa en Maade, som han ikke havde haabet. Hvorledes kunde I saadan uden videre stemple ham som Tyv, og mishandle ham som saadan. Bort fra mine Øine, og Guds Velsignelse komme Eder ikke tilgode."

Derpaa gik de da bort i stor Angst. Da de vare borte, sagde Sultanen til Fiskeren:

„Guds Velsignelse være med Dig i Alt, hvad han har givet Dig! Men sig mig nu, hvorledes Du er kommen til disse Klenodier. Tal Sandhed, thi jeg er en Sultan, og eier ikke saadanne.“

Fiskeren svarede derpaa:

„O Sultan, jeg har en heel Kurv fuld deraf, og er kommen til samme paa følgende Maade:“

Han fortalte herpaa Sultanen hele sit Eventyr med Abdallah fra Vandet, og hvilken Overeenskomst han havde indgaaet med ham. Sultanen hørte forbauset opmærksom til. Da Abdallah derpaa var færdig med sin Fortælling, begyndte Sultanen:

„Saadanne Rigdomme betinge en høi, fornem Rang, og jeg vil bevare Dig for at være Andre underdanig. Men det kan skee, at jeg dør eller bliver fordreven, og en Anden kunde lade Dig dræbe for dine Skattes Skyld. Derfor er det mit Ønske, at Du tager min Datter til Kone og bliver min Vezir, og efter min Død min Efterfølger, for at mit Rige kan gaae over til Dig. — Bring mig den Mand der i Bad,“ befalede herpaa Sultanen.

Slaverne førte altsaa Fiskeren Abdallah i Bad og vadede og salvede ham, og klædte ham paa med nye og prægtige Klæder, saaledes som det passede sig for en Fyrste, bragte ham derpaa tilbage til Kongen, og denne udnævnte ham til sin Vezir. Men Kongen sendte ogsaa Bud efter den nye Vezirs Gemalinde og hendes Børn. Livvagten og Damerne fra Hoffet begave sig hen til hendes Bolig, og den hidtidige Fiskerkone og hendes Børn bleve ligeledes fyrstelige raaklædte, og i en Bærestol bragte til det kongelige Slot. Derhos gik Livvagten, Hovedmændene og Gildingerne foran dem.

Hendes Børn bleve bragte til Kongen, der behandlede dem ærefuldt, tog dem paa Skjødet og lod dem sidde ved Siden af sig. Det var hendes ni Drenge, men Kongen eiede ingen mandlige Efterkommere, men kun den ene, forhen nævnte, Datter.

Ogsaa Sultaninden udviste Abdallahs Kone enhver Ære, og tog hende til sin Hovmesterinde. Med Giftermaalscontracten imellem Abdallah og Prindsessen, tøvede Sultanen slet ikke. Abdallah anviste hende alle de Juveler han eiede til Morgengave, og paa Kongens Befaling feirede den hele Hovedstad denne glædelige Begivenhed.

Tidligt om Morgenen efter Brylluppet sad Sultanen ved Vinduet og saae sin Svigerson med en Kurv paa Hovedet, fuld af Frugt, gaae forbi.

„Hvad har det at betyde," tilraabte han ham, „hvorhen gaaer Du?"

„Til min Ven," svarede Abdallah fra Landet, „til Abdallah fra Havet, for at han kan see at jeg ikke har glemt ham og mit Løfte."

Sultanen gav ham Ret, og saaledes gik da Abdallah videre. Folkene havde imidlertid lært ham at kjende, og saaledes sagde En til en Anden:

„Der gaaer Sultanens Svigerson for at hente sig Juveler for sin Frugt."

Dette gjorde han da ti Dage efter hinanden, og ligesaa ofte kom han forbi Bagerens Boutik, men fandt den bestandig lukket. Dette forundrede ham naturligviis, og han spurgte derfor den tiende Dag Naboen om Grunden dertil. Denne sagde ham:

„Bageren er syg."

Abdallah erkyndigede sig om hans Bolig, gik strax derhen, bankede paa og see, Bageren saae ud af Vin-

duet og saae sin gode Ven med en fuld Kurv staae foran Døren.

Han ilede straks ned og aabnede, og Abdallah fra Landet omfavnede ham, spurgte efter hans Befindende og fortalte, hvorledes han var bleven bedrøvet for hans Skyld, fordi man havde meddeelt ham at han var syg.

Bageren svarede ham derpaa med at ønske ham alt Godt for hans Deeltagelse. Han var imidlertid slet ikke syg, men havde været bekymret fordi han havde hørt at Abdallah var bleven ført for Sultanen. Derfor havde han lukket sin Boutik og skjult sig hjemme. Herpaa fortalte Abdallah fra Landet ham Alt, hvad der var hændet ham paa Juveleerbazaren og hos Sultanen, og at han nu var den Sidstes Vezir og Svigerson. Endelig gav han ham det hele Indhold af sin Kurv.

Da Abdallah derpaa kom tomhændet tilbage til det kongelige Slot, spurgte hans Svigerfader om han maaskee ikke havde funden Abdallah fra Havet. Abdallah fra Landet svarede imidlertid, at han vistnok havde truffen ham, men havde givet sin Ven, Bageren, til en Foræring Alt, hvad han havde faaet af ham.

Kongen forlangte at vide, hvad det var for en Bager, og Abdallah fortalte ham om dennes Velgjerninger, og hvormeget han var ham forpligtet.

„Og hvorledes hedder Manden?" spurgte Sultanen.

„Bageren Abdallah," svarede Abdallah fra Landet, „og min anden Ven er Abdallah fra Vandet."

Da sagde Kongen:

„Og mit Navn er ogsaa Abdallah, og Guds Tjenere (som Abd Allah betyder) ere alle Brødre. Lad derfor din Ven, Bageren, komme, forat jeg kan gjøre ham til min anden Vezir.

Bageren blev altsaa stævnet til Hoffet, og Sultanen

udnævnte ham til venstre Vezir, ligesom Abdallah var hans høire Vezir.

Et heelt Aar havde Abdallah fra Landet dagligen forsynet sin vaade Ven med Frugt; fandtes der ingen friske, saa bragte han ham tørrede, og hiin tog Alt, og gav derfor sine Klenodier fra Tybet.

En Morgen havde han ogsaa baaren sin Kurv ud, og Abdallah fra Landet sad ved Bredden og fluddrede med Abdallah fra Vandet, der saae op. De kom ogsaa til at tale om Grave, og Abdallah fra Vandet sagde:

„O min Broder, der hersker det Sagn, at Profheten (hvem Gud være naadig og opholde) ligger begravet hos Eder paa Landet. Veed Du da, hvor hans Grav er?"

Abdallah fra Landet bejaede dette og sagde:

„I Byen Teybeh," (som er et af de mange Navne paa denne By, der sædvanlig kun bliver kaldt El-Medina, det er: Byen).

„Bliver da hans Grav besøgt af de Troende," spurgte fremdeles Abdallah fra Vandet, og da Abdallah fra Landet svarede ja, vedblev hiin:

„Bringer det ogsaa Folk fra Landet Glæde og Lykke at I besøger Stedet for denne høimodige, velsignelsesrige og barmhjertige Prophet, hvorved I erholder dennes Forbønner. Har Du ogsaa selv allerede gjort det?"

„Nei," svarede Abdallah fra Landet, jeg var stedse kun en fattig Mand, og eiede ingen Midler og Uafhængighed, førend jeg lærte Dig at kjende og Du lyksaliggjorde mig. Men Besøget af hans Grav hen til Guds hellige Huus (det er Templet i Mekka) er nu mit Ønske, og mit Forhold til Dig har blot afholdt mig derfra, idet jeg ikke kunde skille mig nogen Dag fra Dig."

Abdallah fra Vandet gjorde ham Bebreidelser over at han havde foretrukken ham fremfor Propheten, der kunde redde ham fra Helvede og bringe ham i Paradiset. Abdallah fra Landet søgte imidlertid at forsvare sig derimod og sagde, han ønskede blot sin Vens Tilladelse dertil. Denne meddeelte Abdallah fra Vandet, idet han sagde:

„Naar Du er ved hans Grav, saa hils ham fra mig. Men jeg har ogsaa et helligt Offer, og naar Du vil komme med mig i Vandet, saa skal Du see min By og min Bolig, og jeg vil beværte Dig der og vil give Dig, hvad Du skal nedlægge paa Prophetens Grav og dertil sige:

„O Guds Apostel! Abdallah fra Vandet hilser Dig og sender Dig denne Forære, og beder Dig om, at Du vil beskjærme ham fra Helvede."

Abdallah fra Landet indvendte imidlertid, hvorledes han jo ikke var født i Vandet og dette jo ikke var hans Element, ligesom Abdallah fra Vandet heller ikke vilde kunde udholde det paa Landet. Dette indrømmede ogsaa den Sidste og sagde:

„Du har Ret, thi paa Landet hentørrer jeg, og bliver truffen af Landvinden, og vil døe."

„Saaledes vilde det ogsaa gaae mig i Vandet," sagde Abdallah fra Landet, „hvor jeg maatte omkomme." Men han forsikkrede, at det behøvede han ikke at være bange for. Han vilde bringe ham en Salve, hvormed han skulde indgnide sit Legeme og da skulde være sikker for Vandet, ogsaa naar han i sin øvrige Levetid vilde blive i Vandet. Du vil sove, vaagne, og ganske befinde dig der paa samme Maade som paa Landet og ikke lide nogen Skade," vedblev Abdallah fra Vandet og Abdallah fra Landet gik ind paa at forsøge Sagen engang.

Abdallah fra Vandet tog altsaa Kurven, dykkede under med den og kom efter nogle Øieblikke igjen tilbage, med noget guulagtigt Fidt, som lugtede behageligt. Abdallah fra Landet spurgte hvad det var, og han oplystes om, at det var Fidtet af en Fiske Lever, som var den største af Alle, og deres, Havfolkenes, største Fjende.

Den er meget større end noget Landdyr og vilde kunne nedsluge en Elefant.

„Hvoraf lever dette Uhyre?" spurgte Abdallah fra Landet.

„Af Sødyr," svarede Abdallah fra Vandet. „Har Du endnu ikke hørt fortælle hvorledes hos Fiskene i Vandet de Store æde de Smaa!" (Dette Ordsprog er nemlig meget brugeligt hos de lavere Folkeklasser i Arabien).

„Du taler Sandhed," svarede Abdallah fra Landet, „men findes der mange saadanne Fiske i Havet?"

„Dem kan Ingen tælle uden Gud, hvis Navn være priset." svarede Abdallah fra Vandet.

„Men dette gjør mig dog meget bekymret," meente den Anden, „nemlig at jeg skulde møde En, naar jeg gaaer med dig i Vandet, der vilde æde mig."

„Frygt ikke," sagde Abdallah fra Vandet, „thi saasnart den saaer Dig at see, vil den troe at Du er en Søn af Adam, og ile bort. Intet frygter den i Havet saameget som Mennesker, thi saasnart den vilde æde Nogen, maatte den straxt døe, fordi for denne Art Fisk Menneskenes Fidt er den dødeligste Gift. Ogsaa komme vi blot til at faae Fidtet af denne Fiskes Lever, naar en maaskee har ædt noget af et beskjænket Menneske, der er bleven gjort ukjendelig af Vandet, hvorpaa den derpaa maae døe, og vi kunne bemægtige os den. Men ogsaa af Lyden af et Menneskes Stemme i

Vandet døe hine uhyre Fisk, der maae af samme komme dem saamange nær, som der blot ville.“

„Nu, jeg befaler mig Gud i Vold,“ sagde Abdallah fra Landet, afklædte sig og nedgravede sine Klæder i et Hul ved Bredden, salvede sig derpaa med Fidtet fra Hovedet ned til Fødderne, steg i Vandet og dykkede under med sin Ven. Derpaa aabnede han Øinene, og fandt sig slet ikke besværet af Vandet, han gik til denne og hin Side, steg op og dykkede dybere, Alt efterson han vilde, og saae over sig Havvandet, som var det et Telt.

Abdallah fra Havet spurgte ham: „Hvad seer Du, min Broder?“

„Jeg seer hvad der er godt,“ svarede han, „og Du har talt sandt, o min Broder, thi Vandet gjør mig ingen Skade.“

Abdallah fra Vandet bød ham derpaa følge sig, og saaledes gik de stedse videre i Vandet til alle Sider, de utallige og mange Slags Fiske af enhver Størrelse, som opholdt sig deri var for Abdallah en stor Fornøielse at betragte. Mange deriblandt vare som Bøfler, andre som Hunde, andre lignede Mennesker, men alle grebe Flugten, saasnart Abdallah fra Landet nærmede sig. Han spurgte derfor Abdallah fra Vandet, hvorfor de flygtede, og denne sagde: „Fordi de have Angst for Dig, o min Broder, thi hvad Gud har skabt her, frygter Adams Søn.“

De kom endelig ogsaa til et stort Bjerg, som de bestege. Pludselig hørte Abdallah fra Landet et stærkt Skrig, saae sig omkring og bemærkede noget Dunkelt, der nærmede sig dem fra oven; det havde et voldsomt Omfang, var langt større end en Kameel, og han spurgte derfor sin Ledsager hvad dette havde at betyde.

„O, min Broder,“ svarede denne, „det er en af

de os saa farlige Fiske, den forfølger mig, og jeg beder Dig, kald paa den, førend den naaer mig, thi ellers er jeg fortabt."

Abdallah fra Landet lod altsaa sin Stemme høre og plump! sank Uhyret død om i Havet.

Da Abdallah fra Vandet saae dette sagde han: „Priset være Guds Fuldkommenhed! Jeg slog ikke dette Uhyre hverken med mit Sværd eller med en Dolk. Hvorledes er det muligt, at et saa mægtigt Dyr ikke formaaer at udholde min Stemme?"

Abdallah fra Vandet svarede derpaa: „Forundrer Dig ikke, thi ved Allah, o min Broder, om de ogsaa vare Tusinde og to tusinde, vilde de ikke kunne udholde Stemmen af Adams Søn."

De kom ogsaa til en By, hvor der kun boede Koner og Piger, og ingen Mænd. Abdallah fra Landet gav sin Forundring herover tilkjende, og hans Ledsager underrettede ham om at det var Qvindebyen, og dens Beherskere vare Havfruer, som Havets Konge havde fordømt til at boe der. Den af dem der forlod Byen, vilde strax blive et Bytte for Havuhyret. I andre Byer boede dog Mænd og Koner tilsammen.

Abdallah betragtede disse Havfruer og fandt at deres Ansigter vare ligesaa skjønne som Maanen, og Haar havde de ligesom Menneskekoner. Ogsaa havde de Arme og Been, men dertil endnu en stor Fiskehale.

Efterat han havde seet sig mæt paa dem, førte Abdallah fra Vandet ham videre til en anden By, som havde Beboere af begge Kjøn. De havde den samme Skikkelse som de forrige. Og Abdallah fra Landet spurgte sin Fører, hvorledes det her gik til med Ægteskaber. Denne meddeelte ham, at man paa ingen Maade blev gift paa den sædvanlige Maade, fordi der her fandtes Bekjendere af enhversomhelst Religion. Der

vare nemlig Mahumedanere, Christne, Jøder og andre Sekter iblandt dem, men de som giftede sig, vare for det Meste Muselmænd. Naar nu en vilde gifte sig, saa blev det paalagt ham at skaffe en Morgengave af Fisk, som han maatte fange, saa omtrent tusinde eller to tusinde, ligesom Overeenskomsten med Bruden var. Naar han da bragte det Forlangte, forsamlede Bruden og Brudgommens Familie sig til et fælleds Maaltid, og derpaa blev han bragt til sin Kone. Siden fanger han Fisk og ernærer hende, eller naar han ikke er istand dertil, fanger hun Fisk og ernærer ham.

Abdallah fra Havet førte derpaa sin Gjæst endnu til en anden By og siden efter til endnu flere, indtil han havde viist ham firsindstyve, og i enhver noget nyt Forunderligt. Imidlertid blev Abdallah fra Landet, der nu havde tilbragt firsindstyve Dage i Vandet, dog kjed af ikke at spise andet end raa Fisk, thi anden Næring fandtes der ikke, og han spurgte derfor, hvorfor Abdallah fra Vandet endnu ikke havde bragt ham til hans egen By.

„Fra den ere vi fjernede et godt Stykke," svarede denne; „thi den befinder sig i Nærheden af den Kyst, hvorfra vi ere komne."

De vendte altsaa tilbage til denne Egn og Abdallah fra Vandet førte Abdallah fra Landet, til den af ham beboede By, men som i Forhold til de Andre kun var lille. De traadte her ind i en Hule, og Abdallah fra Vandet sagde: „Det er min Bolig. Alle Boligerne her ere indrettede saaledes og byggede ind i Klipperne. Og naar Nogen ønsker at erholde En, saa gaaer han hen til Kongen og siger til ham, han vil have et Huus der eller der. Derpaa sender Kongen ham en Flok Fisk, der har Snabler, hvormed de udhugge Klippen og erholder et bestemt Antal Fisk til Løn

derfor. De udhule i den anviste Klippe en Bolig, saaledes som den bliver opgivet dem, og den for hvem de arbeider fanger Fisk til dem og fodre dem til de ere færdige med deres Arbeide og blive sendte tilbage. Saaledes gjøre her alle Beboerne det, og om Handel og Vandel er her slet ingen Tale, heller ikke tjener den Ene den Anden, men det maa Fiskene gjøre, og det almindelige Næringsmiddel er Fisk."

Efterat de nu vare traadte ind i Abdallah fra Vandets Bolig, kaldte denne paa sin Datter. Denne kom strax, og havde et fuldkomment rundt Ansigt ligesom Maanen, lange Hovedhaar, sorte Øine, en slank Vext, men ogsaa en Fiskehale.

Saasnart hun saae Abdallah fra Landet sagde hun til sin Fader: „Hvad er det for et Væsen uden Hale, som Du der har medbragt?"

„Min Datter," svarede han hende, „det er min Ven fra Landet, fra hvem jeg erholdt den Frugt, som jeg tilforn bragte Dig. Kom og hils paa ham." Hun kom altsaa nærmere, hilste paa Abdallah fra Landet med en veltalende Tunge og frembar derpaa paa hendes Faders Befaling to store Fisk. Sult tvang ham til at spise Noget, thi som sagt, gaves der intet Andet.

Det varede ikke længe, saa kom ogsaa Abdallah fra Vandets Kone med to Børn, som hver havde en lille Fisk i Haanden og bed af den. Da de saae Abdallah fra Landet, kunde de ligeledes heller ikke afholde sig fra Forundring over denne Mand uden Hale, betragtede ham fra alle Sider og lo ad ham. Abdallah fra Landet spurgte derfor sin Vært, om han havde bragt ham med herhen for at gjøre ham til Latter for hans Kone og Børn. Han bad ham imidlertid om Tilgivelse og sagde at han ikke maatte vredes paa hans Familie, thi

de meente ikke noget Ondt med hvad de gjorde, fordi der hos dem ikke gaves nogen Folk uden Hale. Derpaa befalede han dem at tie og de adlode straz.

Medens de derpaa sadde og sluddrede sammen, kom ti store stadselige Personer ind og begyndte: „O, Abdallah, det er bleven meldt Kongen, at Du har hos Dig en Beboer fra Landet uden Hale."

Dette bejaede han tilsoiende: „han er min Gjæst, og befinder sig her og skal nu igjen af mig blive bragt op paa Landet."

Men de Affendte svarede at de maatte bringe ham hen til Kongen, og naar Abdallah vilde gjøre Indvendinger, maatte han selv følge med og tale med Kongen.

Abdallah fra Vandet forestillede derfor sin Gjæst, at under saadanne Omstændigheder kunde der ikke være Tale om Modstand, og de umuligt turde handle imod Kongens Villie. Men han behøvede ikke at være bange, thi med Guds Hjælp vilde Kongen igjen lade ham uhindret drage bort saasnart han hørte at han var kommen fra Landet og ikke var istand til at leve i Havet blot af raa Fisk.

„Du har at bestemme," sagde Abdallah fra Landet, „og jeg sætter min Tiltro til Gud."

Begge begave sig altsaa til Kongen og saasnart denne saae Abdallah fra Landet, begyndte han tillige med hele sit Hof at lee, og Alle sagde: „Virkelig i Sandhed han er uden Hale!" Imidlertid nærmede Abdallah fra Vandet sig Kongen og fortalte ham Sammenhænget med hans Gjæst og bad ogsaa at han vilde tillade ham at vende tilbage til Landet.

Kongen gjorde under saadanne Omstændigheder slet ingen Indvendinger og sagde: „da han ikke kan leve iblandt os, skal Du ledsage ham derhen, hvor han hører hjemme, efterat jeg har ladet ham beværte." Der-

for uddeelte han i den Anledning sine Befalinger, og der blev budt Abdallah fra Landet alleslags Fisk af forskjellige Farver og Form, af hvilken han spiste af Lydighed mod Kongen. Derefter befalede Kongen ham endnu at han maatte bede ham om Noget hvortil han havde Brug.

Abdallah bad som Følge heraf om Juveler og Kongen lod ham føre til sit Juveelhuus, hvor han skulde tage efter sit eget Forgodtbefindende. Dette gjorde han da og vendte derpaa tilbage med Abdallah fra Vandet til dennes Bolig. Denne gav ham dog endnu en Pung, som han skulde nedlægge paa Profetens Grav. Denne tog Abdallah fra Landet imod uden at kjende dens Indhold, og nu tiltraadte Begge Veien hen til Standbredden. De kom derved forbi mange Havbeboere, som glade og syngende sadde tilsammen og spiste Fiske. Abdallah fra Landet spurgte derfor sin Fører, hvad denne Festivitet og Glæde havde at betyde, og om de maaskee havde et Bryllup.

Derpaa svarede Abdallah fra Vandet: „Det er ingen Bryllupshøitidelighed, men de feirer Døden af en af deres Samtidige."

„Saaledes juble og glæde I Eder altsaa, naar Nogen dør hos Eder," meente Abdallah fra Landet.

„Ja vel," sagde han fra Vandet, „og I Folk paa Landet, hvad gjør I?"

„Naar Nogen dør hos os," svarede Abdallah fra Landet, „saa klage og sørge vi, og Konerne slaaer deres Ansigter og sønderriver deres Klæder."

Derover studsede Abdallah fra Vandet og fordrede hurtigt den den Anden anbetroede Offergave til Profetens Grav tilbage. Derpaa bragte han ham til Landet og sagde til ham: „Med vort Venskab og Kam-

meratskab er det til Ende, og Du vil ikke faae mig mere at see ligesaa lidt som jeg vil see Dig.“

„Hvorledes?“ spurgte Abdallah fra Landet.

„Er I ikke Enhver Guds Pant?“ spurgte Abdallah fra Vandet.

„Jo,“ sagde den Anden.

„Nu, saa siig, hvorledes kan det da ikke være Eder behageligt, naar Gud tager sit Pant tilbage, hvor kunne I græde derover? og hvorledes skal jeg anbetroe En, der tænker saaledes og klager og sørger, naar Gud kalder en Sjæl tilbage, et Pant til Profeten? Af et saadant Kammeratskab ville vi ikke vide Noget.“ Dermed forlod han Abdallah fra Landet og dykkede under i Vandet.

Abdallah fra Landet søgte igjen sine Klæder, som han havde nedgravet ved Strandbredden, iførte sig dem, og vendte med de af Havfolkenes Konge erholdte Juveler tilbage til Sultanen, hans Svigerfader.

Denne havde længselsfuld ventet ham, og glædede sig over igjen at see ham. Han vilde strax vide, hvorfor han havde været saalænge borte, og Abdallah fra Landet fortalte ham, hvad for forunderlige Ting han havde seet og oplevet i Vandet. Ogsaa hvad Abdallah fra Vandet tilsidst havde sagt ham, meddeelte han ham. Men Sultanen gav ham derhos tilkjende, at han havde handlet uoverlagt idet han fortalte Abdallah fra Vandet om Sorgen over de Døde.

Abdallah fra Landet gik endnu lang Tid dagligen hen til Strandbredden og kaldte paa Abdallah fra Vandet. Men denne svarede ikke og lod sig heller ikke see. Da opgav Abdallah Haabet om endnu engang at see ham. Længe levede han endnu med sin Svigerfader og sin Familie i Lykke og gjorde Godt,

indtil de Alle efter hinanden bleve hjemsøgte af deres Glædes Tilendebringelse og Vennernes Adskillelse.

Israels velgjørende Søn.

Iblandt Israels Børn var engang en from Mand, hvis Familie spandt Bomuld. Hver Dag pleiede han at tage det færdige Arbeide og at sælge det, og for Indtægterne at kjøbe raae Bomuld, som og Levnetsmidler til Sine.

En Dag var han ogsaa gaaet ud med Garnet og havde solgte samme. Paa Hjemveien mødte han en af sine Brødre, der beklagede sin Nød. Da gav han ham sine, for Garnet modtagne Penge, og kom hjem uden Bomuld og Alt.

Hans Familie spurgte strax, hvor han havde Bomulden til at spinde og Fødemidlerne til dem. Da fortalte han, at han havde mødt en Fatrig, som han havde givet alle Pengene.

„Men hvad skulle vi nu gjøre?" spurgte hans Familie, „vi have Intet mere at sælge."

Der fandtes imidlertid en ituslaaet Træskaal og en Trøpotte, og med dette gik han til Torvet, for at sælge det, men Ingen vilde kjøbe det.

Idet han endnu udbød disse Ting, kom en Mand med en tyk, stinkende Fisk, som heller Ingen vilde kjøbe, og tilbød Israliten et Bytte. Han vilde give ham Fisken for hans usælgelige Trækar.

Israliten samtykkede, gav Træskaalen og Potten bort for Fisken og bar samme hjem. Her spurgte hans Familie, hvad de skulde gjøre med Fisken.

„Vi ville koge den og spise deraf," svarede han, „indtil Gud fremdeles vil forsørge os."

De tog altsaa Fisken, begyndte at tillave den, og da de skar den fra hinandin, fandt de en Perle i den. Strax underrettede de Huusfaderen derom, som strax sagde, de maatte see om Perlen var gjennemboret. I dette Tilfælde var den en Andens Eiendom. Naar den derimod ikke var gjennemboret, skulde de anse samme som en Gave fra Gud.

Ved Undersøgelsen af Perlen fandt de, at den ikke var gjennemboret. Den ærlige Mand gik derfor den følgende Morgen med den hen til en af sine Brødre, der forstod sig paa Perler. Denne spurgte forundret, hvorfra han havde faaet denne Perle.

Israliten svarede, det var en Gave fra Gud. Hiin meente, at den maatte være tusinde Sølvstykker værd, og dem vilde han give ham derfor. Imidlertid maatte han hellere gaae hen til en Anden, som han nævnte, og som endnu var en bedre Kjender, og ogsaa meget rigere.

Han gik altsaa hen til den opgivne Mand, viste ham Perlen og denne sagde:

„Halvfjerdsindstyvetusinde Sølvstykker er den værd."

Disse betalte han ogsaa derfor, og Israliten lod et Par Bærere kalde, og lod Pengene af disse bære hjem.

Underveis tiltalede en Bettler ham og sagde:

„Giv mig Noget af det, som Gud har tilsendt Dig!"

Israliten svarede ham:

„Igaar var jeg endnu i den samme Stilling som Du. Tag Halvdelen af disse Penge!"

Efterat han havde deelt Pengene til dette Øiemed

i to Parter, og enhver holdt sin Deel i Hænderne, begyndte Betleren pludselig:

„Behold blot altid dine Penge, og Guds Velsignelse være med Dig! thi jeg er blot affendt fra Herren, for at prøve Dig.“

I raliten svarede:

„Gud skee Roes og Tak!“

Han førte nu med sin Familie til sin Død et behageligt og sorgfrit Liv.

Kongen, hans Søn og de syv Vezirer.

I gammel Tid levede engang en mægtig Konge, der regjerede i lang Tid, men var ikke bleven velsignet med nogen Søn. Endelig, og efterat han indstændig havde bønfaldt om en Arving, blev hans Gemalinde Moder til en Dreng, der havde et Ansigt som Maanen i den fjortende Nat.

Prindsen voxede trivelig op, og blev i det femte Aar anbetroet til en viis og lærd Mand, der heed Sindibad. Af ham blev han undervist i Videnskaberne og alle høiere Kundskaber, og udmærkede sig fremfor alle Andre deri, som og i ridderlige Øvelser.

Men en Dag opdagede den Vise ved at betragte Stjernerne, at den unge Prinds kom i Livsfare, naar han i de næste syv Dage skulde tale et Ord. Paa de Vises Raad overgav derfor Kongen sin Søn i dette farlige Tidsrum til Konerne, som skulde underholde ham med Musik.

Kongens Koners Huus indeholdt syrgetyve Værelser, og i ethvert befandt sig ti Slavinder, hvoraf enhver havde et musikalsk Instrument, og naar Een spillede,

hoppede Huset over de vellydende Toner. Rundt omkring Huset flod Vand, ved hvilket der stod Frugttræer og sødt duftende Blomster af enhver Art.

Ulykkeligviis fattede Kongens Favoritinde en hæftig Lidenskab for den unge Prinds, og gav ham denne paatrængende tilkjende. Dette oprørte ham saaledes, at han haardt afviste hende, hvorfor hun nu, idet hun forvandskede Sandheden, beklagede sig hos Kongen over ham. Denne blev meget vred herover, kaldte sine Vezirer sammen og befalede Prindsens Henrettelse.

Men Vezirerne tænkte, at denne Befaling vilde Kongen snart angre, og han vilde da holde sig til dem, naar de ikke gjorde nogen Modforestilling. Derfor foresatte de sig, at afvende dette blodige Optrin. Den første Vezir gav ham derfor at forstaae, at paa den blotte Beskyldning af en Qvinde, havde han maaskee fordømt Prindsen for hurtigt, tilligemed da man havde en Mængde Exempler om Qvindernes Listighed. Han var beredt til, strax at meddele ham et saadant, naar Hans Majestæt tillod det.

Kongen gav sin Tilladelse, og den første Vezir fortalte ham derpaa Følgende:

Fortælling om Kongen, Vezirens Kone og dennes Mand.

En mægtig og Konerne meget hengiven Konge, saae engang en sjelden Skjønhed paa Tagt af hendes Huus, og forelskede sig strax i hende. Paa sin Foresprørgsel hørte han, at det var hans Vezirs Kone. Derpaa befalede han denne at gjøre en Rundreise i Provindserne, og imidlertid begav han sig til sammes Gemalinde, men blev ikke bønhørt af hende, men bestedent

afviist. Under sit Besøg havde han tabt sin Signetring af Fingeren, og denne var kommen imellem Sophaens Puder. Der fandt tilfældigviis den tilbagevendte Vezir den, og holdt sig nu, paa Grund af den derfor hos ham opvakte Mistanke imod sin Kone, borte fra hende i et heelt Aar.

Han talte intet Ord mere med hende, og da hun ikke kunde forklare sig denne paafaldende Opførsel, beklagede hun sig endelig derover hos sin Fader. Denne gik til Kongen, traf der Veziren og Hærens Kadi, og fremkom med følgende Besværing over Veziren:

„Herre," begyndte han, „jeg eiede en smuk, af mig selv beplantet Have, paa hvilken jeg anvendte store Bekostninger, førend den bar Frugt.. Da den derpaa var i den Stand, overlod jeg den til din Vezir, som nød deraf, hvad der behagede ham, og siden ikke mere agtede den. Derpaa visnede da Blomsterne i den, og den kom i Forfald, og Alt var anderledes der.

Veziren tog herpaa Ordet og sagde til Kongen:

„Herre, den Mand har talt Sandhed. Jeg pleiede den og nød dens Frugt. Men da jeg en Dag besøgte den, saae jeg en Løves Fodspor deri. Derpaa blev jeg bange for fremdeles at besøge den."

Kongen forstod meget godt at Viziren med Løvens Fodspor meente hans Signetring og svarede hans Minister. Vend kun tilbage i din Have, o Vizir, der vil ikke tilføies dig nogen Uret. Jeg veed at Løven var der, men han har ikke anrettet nogen Skade der, ved min Faders og mine Forfædres Ære."

„Jeg hører og adlyder," svarede derpaa Viziren og begav sig hjem og gik derpaa til sin Gemalinde, hvem han forsonede sig med og stolede nu paa hendes Troskab.

Den samme Vizir fortalte nu Kongen Historien om

Ægtemanden og Papegøien, (see dette Værks første Bind) og bevægede ham til at opsætte Prindsens Henrettelse. Men hans hevntørstige Favoritinde lod ham imidlertid ingen Ro derfor og trængte ind paa ham at staffe hende Opreisning. „Naar I undlader dette, o Herre," sagde hun, saa vil Prindsen ponose paa Rænker imod Eder selv, og I kan befrygte Farverens Lod, der omkom fordi han vilde hjælpe sin Søn."

Da Kongen ikke vidste, hvad Favoritinden meente, saa opfordrede han hende til nærmere at udtale sig og hun fortalte nu:

Historien om Farveren og hans Søn.

En Farver havde om Dagen meget at gjøre ved Floden med at udvaske og skylle farvede Sager. Denne Farver havde en Søn, der sædvanlig ledsagede ham, og ofte badede og svømmede omkring i Floden.

En Dag gjorde han ogsaa dette, men havde overanstrængt sig Noget ved Svømningen, og begyndte at synke. Hans Fader var i Nærheden, bemærkede den Nød, hvori hans Søn var og ilede til for at hjælpe ham op. Floden var dyb og Faderen ikke forsigtig nok, thi han lod sig saa fast omslynge af Sønnen, der var i Dødsangst, at han blev trukken af ham med ned under Vandet, hvor Begge fandt deres Død.

Denne Historie stemte Kongen igjen strængere og den følgende Dag vilde han lade sin Søn doe. En anden Vizir fornyede imidlertid den Førstes Indvendinger og til Bestyrkelse om hvad han havde paastaaet om Qvindens Snedighed, fortalt han følgende Historie om:

Skatmesteren og hans Tjener.

En Konges Skatmester havde erhvervet sig en Kones Gunst bagved hendes Mands Ryg. Men den samme Kone saae ogsaa gjerne Skatmesterens Tjener og modtog ligeledes af ham hemmelige Besøg. Men da en Dag den Sidste underholdt sig med hende, kom sammes Herre til hende, og hun vidste ikke at hjælpe sig paa nogen anden Maade, end at hun skjulte Tjeneren i et med en Faldør tillukket Rum.

Skatmesteren fattede ingen Mistanke, men var endnu ikke gaaet bort, da den utro Kones Mand kom hjem. „Hvad skal jeg nu gjøre?" spurgte da Skatmesteren, „hvorledes kommer jeg nu bort?"

Konen vidste strax Raad. „Træk din Sabel," sagde hun, „staae der ved Døren, true mig og skjæld mig ud, og træder min Mand ind, saa iil bort."

Skatmesteren fulgte hendes Raad. Ganske forbauset saae den indtrædende Mand Kongens Skatmester med dragen Sabel i hans Kones Værelse og hørte denne blive truet og udskjældt af ham. Men ved hans Ankomst gik Skatmesteren tilsyneladende vred bort.

Naturligviis havde Manden intet Hurtigere at gjøre end at spørge sin Kone, hvad dette skulde betyde.

„Velsignet være Timen for din Ankomst!" svarede Hyklerinden. „Du har holdt en Troendes Sjæl reen fra at begaae et Mord. Sagen forholder sig paa følgende Maade. Jeg sad oppe paa Husets Tag og spandt. Da styrtede der pludselig en Yngling ned for mine Fødder, en Flygtning, der zittrede af Angst, og kysede mine Hænder og Fødder og bønfaldt om Beskyttelse for hans Liv, idet en Morder forfulgte ham. Jeg befalede ham altsaa hurtigt at skjule sig under Rummet ved Faldøren og strax efter traadte ogsaa hiin

Mand ind med den blanke Sabel. Han forlangte at vide af mig, hvor Ynglingen var, og da jeg holdt det hemmeligt, begyndte han at udskjælde, og at true mig, saaledes som Du har hørt og seet. Men priset være den, der sendte Dig til min Redning, thi jeg var hjælpeløs og ganske alene."

Hendes Mand roste hende da endnu for hendes Forhold og bad Gud belønne hende for hendes ædelmodige Handling. Herpaa aabnede han Falddøren, kaldte paa den skjulte Yngling, sagde at der ikke skulde tilføies ham noget Ondt og at han ikke havde mere at befrygte. Ynglingen kom altsaa frem, men var bange; men den bedragne Mand beroligede ham fuldkommen, og erfarede aldrig, hvorledes han var bleven overlistet af sin Kone.

Kongen betænkte sig, da han havde hørt denne Historie, og opsatte Henrettelsen. Men da han kom til sin Favoritinde, bestormede hun ham med Bebreidelser og sagde, hvorlidet man kunde stole paa Veziren fremgik jo ogsaa af den bekjendte Historie, „om den straffede Vezir," (som vi tidligere have meddeelt).

Med disse og lignende Forestillinger bragte hun det ogsaa let derhen, at Kongen igjen vilde anordne Prindsens Henrettelse. Hans tredie Vezirs Indvendinger holdt ham endnu tilbage derfra. Denne bad ham om, at overlægge Alt vel, førend han udtalte den endelige Dom og fortalte ham:

Jægerens Historie.

Ved at forfølge Vildt i en øde Egn, stødte en Jæger paa en Hule. Han trængte ind i samme, og

fandt en med Honning fyldt Grube deri. Uden at betænke sig længe, fyldte han sin Læder-Vandflaske med det, og gik da, ledsaget af hans meget værdifulde Jagthund, til Byen.

Her traadte han hen til en Kræmmers Boutik, og bød ham Honningen tilkjøbs. Kræmmeren vilde gaae ind derpaa, men først see Honningen, og tømte derfor Flasken. Men derved faldt nogle Draaber af samme paa Jorden, hvoraf en lille Fugl blev lokket til, neppe saae Kræmmerens Kat det, førend den styrtede sig over Fuglen, men Jægerens Hund greb ligesaa hurtigt Katten og dræbte den. Vred herover styrtede Kræmmeren sig nu over Hunden og ihjelslog den, men Jægeren overfaldt nu Kræmmeren og dræbte ham.

Saasnart Kræmmerens Venner og Bekjendte hørte dette, rottede de sig sammen imod Jægeren, der boede paa et andet Sted. Denne fandt igjen Bistand og Hjælp hos sine Naboer og Venner, og saaledes droge begge Hobe bevæbnede, og ivrige efter Kampen, imod hinanden. Ogsaa angrebe de virkelig gjensidig hinanden, og en Mængde Mennesker blev paa begge Sider liggende døde paa Pladsen. Men deres Antal er blot Gud bekjendt, hvis Navn være priset og velsignet. Men alt dette kom nu blot for en Draabe Honning, og saaledes forholder det sig ogsaa med Qvindernes List, hvorom jeg iøvrigt endnu vil meddele et træffende Exempel.

Historien om Ægtemanden og om Riisindkjøbet.

En Dag gav en Mand sin Kone et Stykke Solvpenge, for at indkjøbe Riis derfor. Hun gik altsaa bort dermed og hen til en Riissælger, hvor hun for-

langte Riis. Dette blev ogsaa tilveiet hende; Riissælgeren begyndte derhos at spøge med hende og at koketere hende og sagde til Slutningen:

„Riis er ikke sødt uden Sukker, vil I ogsaa have det, saa kom blot ind i min Boutik."

Hun traadte altsaa ind og Riissælgeren tog Klædet med Riis fra hende, og gav det til sin Tjener, med de Ord:

„Gaae Du ud og vei endnu for en Dirhem Sukker dertil."

Han gav desforuden endnu Slaven et Tegn og denne gik, rystede Risen ud, fyldte Konens Klæde med Sand og Steen istedetfor, og bragte hende det igjen efter nogle Øieblikkes Forløb. Da hun derpaa gik, tog hun det ubeseet og troede at bære Riis og Sukker hjem. Hjemme gav hun det til sin Mand, og gik for at hente Kogekanden. Imidlertid havde han seet hvad der var i Klædet, og da hun kom med Potten, sagde han til hende:

„Har jeg da sagt Dig at vi ville bygge og at Du skulle bringe Sand og Steen?"

Konen saae strax, at Riissælgerens Slave havde bedraget hende, men kom slet ikke i Forlegenhed, men svarede rask:

„Ak bedste Mand! der har jeg i min Forvirring hentet Potten, og ville bringe en Sigte."

„Og hvad sætter Dig da i Forvirring?" spurgte Manden.

„Ak! jeg har jo tabt det Stykke Penge paa Torvet," svarede hun, „men fordi jeg skammede mig for alle Folk, at rode derefter i Sandet, har jeg strax sammenskrabet al Sandet paa det Sted, hvor jeg tabte det, for at gjennemsigte det hjemme og gjenfinde Pengene. Men jeg vil nu ogsaa hente Sigten, og Du

kan da gjøre dette, thi Du seer bestemt bedre end jeg."

Hun hentede altsaa en Sigte, og gav den stakkels Mand den, der plagede sig og fik sit Ansigt og Skjæg fuld af Støv, saa at det maatte gjøre En ondt for ham, uden at det paa nogen Maade kunne falde ham ind, hvorledes hans Kone kun vilde gjøre Nar af ham.

Kongen blev derved igjen betænkelig og opsatte hans endelige Dom. Favoritinden trængte derfor paany ind paa ham, søgte at tilintetgjøre hans Vezirers Raad, og fortalte ham derfor Følgende om:

Prindsen og Veziren.

I forrige Tider var der engang en Konge, og denne Konge eiede en eneste Søn, som han vilde gifte med en anden Konges Datter. Prindsessen var meget smuk og havde en Fætter, der havde anholdt om hendes Haand, men havde faaet Afslag. Nu gjorde han den nævnte Konges Vezir store Foræringer, for at bevæge ham til paa en eller anden Maade at skaffe sin Herres Søn tilside eller bevæge ham til ikke at gifte sig med Prindsessen. Veziren samtykkede ogsaa at sørge derfor.

Prindsessens Fader lod nu Kongens Søn indbyde til at komme, og forestillede ham sin Brud, samt for at feire Bryllluppet. Kongen, hans Fader, lod ham derfor ogsaa afreise, ledsaget af hiin forræderiske Vezir, tilligemed tusinde Ryttere, og endeel kostbare Foræringer til den anden Konges Hof.

Idet de Reisende droge igjennem Ørkenen, erin-

drede Veziren sig, at der i Nærheden var en Kilde, der kaldes Es-Sara (den Glindsende) og som besad den Egenskab, at enhver Mand, som drak af den, blev forvandlet til et Fruentimmer.

Kun faae Folk kjendte denne overordentlige Virkning af samme, hvorfor Veziren uden Bekymring kunde indrette det saaledes, at der blev gjort Holdt i dens Nærhed. Derpaa førte han, ligesom tilfældig, Prindsen hen til Kilden og denne vadskede Hænderne deri, og drak af Vandet. Da blev han pludselig en Kone, og opløftede et Skrig, samt græd høit.

Veziren spurgte hykleriskt, hvad der var hændet ham, og begyndte saa at græde, da Prindsen meddeelte ham det. Den Sidste sendte herpaa Veziren tilbage til sin Fader og lod denne underrette om sin Ulykke, ligesom og om, at han hverken vilde reise hjem eller videre, førend hans Tilstand igjen var op ævet, eller han var død. Ogsaa blev han i tre Dage og Nætter ved Kilden, uden hverken at spise eller drikke.

Den fjerde Dag kom en Rytter til ham, der bar en Krone paa Hovedet, og saae ud som en Kongeson. Han spurgte den forvandlede Prinds om, hvem der havde bragt ham herhen.

Prindsen fortalte ham, hvorledes Alt var gaaet til, og Rytteren sagde medlidende til ham:

„Din Faders Vezir har bragt Dig i denne Ulykke. Kun eet Menneske kjender Virkningen af denne Kilde, og det er ham."

Rytteren befalede derpaa den til et Fruentimmer blevne Prinds at stige op til ham paa Hesten. Efterat dette var skeet, vedblev han:

„Du skal i denne Nat være min Gjæst."

„Siig mig først hvem Du er?" sagde den Anden, og Rytteren svarede:

„Jeg er en Aandekonges Søn, og Du en Menneskekonges Søn. Vær blot ved godt Mod og et glad Sind formedelst Tilintetgjørelsen af din Sorg og din Bekymring, thi for mig er det en let Sag."

Den til et Fruentimmer forvandlede Prinds reed altsaa med ham fra om Morgenen til Midnat og lod hans, af Veziren tilbageladte, Følge i Stikken. Endelig sagde Aandeprindsen til ham, om han vel vidste, hvor langt de imidlertid vare reiste.

„Nei," svarede den forvandlede Prinds.

„Vi have tilbagelagt Veien af et Aar," svarede hiin.

Dette forundrede naturligviis Menneskekongens Søn, og han spurgte bekymret, hvorledes han da igjen skulde komme tilbage til sit Følge. Men Aandeprindsen beroligede ham, og sagde, at derfor skulde han blot lade ham sørge. Naar hans Ulykke vilde være hævet, da vilde han ogsaa bringe ham tilbage, til hans Følge, i kortere Tid end et Øieblik, og at dette kun var for ham en let Sag.

De reiste nu videre, indtil Morgenen, hvor de kom til et smukt grønt Land, fuldt af ranke Træer og syngende Fugle, fuldt af ubeskrivelig smukke Haver og herlige Slotte. Her steeg Aandekongens Søn af og befalede sin Reisekammerat at gjøre det samme. Han tog ham derpaa ved Haanden og førte ham til et af Slottene, hvor han saae en ophøiet Sultan, og blev den hele Dag hos ham og spiste og drak. Ved Nattens Frembrud besteg Aandeprindsen igjen sin Hest, og den forvandlede Prinds med ham. Begge rede hurtigt hele Natten indtil Morgenen, hvor de kom til et øde Land, som ikke var bebøet, og saae ud som var det en Deel af Helvede.

Den til et Fruentimmer forvandlede Prinds spurgte hvad dette Land kaldtes, og Aandeprindsen svarede:

„Dets Navn er det mørke Land, det tilhører en Aandekonge, som ingen formaaer at angribe, og hvis Gebet Ingen betræder uden foregaaende Tilladelse. Vent derfor indtil jeg indhenter Tilladelsen.“

Aandeprindsen forlod ham altsaa, paa kort Tid, kom derpaa tilbage og Begge rede videre hen til en Kilde, der flød ud fra det sorte Bjerg. Ved denne befalede han den Anden at stige af og at drikke af den. Menneskekongens Søn drak, og blev strax igjen til en Mand, som tilforn, hvilket opfyldte ham med Henrykkelse og med Tak til den Høieste. Han spurgte derpaa sin hidtidige Fører, hvad denne Kilde kaldtes, og denne underrettede ham om, at det var Fruentimmerkilden, og denne gjorde ethvert Fruentimmer, som drak deraf, til en Mand. Han maatte derfor altsaa takke Gud. Derpaa stege de igjen tilhest, indtil de kom til Aandeprindsens Land. I sammes Bolig tilbragte Menneskeprindsen Natten høist behageligt, og spiste og drak den følgende Dag, indtil det igjen blev Nat. Da spurgte Aandeprindsen sin Gjæst, om han igjen vilde vende tilbage til sit Følge. Prindsen bejaede det og Aandeprindsen kaldte paa en af sin Faders Slaver, der heed Rajis og befalede ham at han skulde bære den unge Herre der, paa sine Skuldre, og før Morgendæmringen bringe ham til sin Svigerfader og sin Kone.

„Jeg hører og adlyder,“ svarede Slaven, fjernede sig et Øieblik, men vendte derpaa tilbage som en Aand, og satte derved Prindsen i Angst og Skræk. Men Aandeprindsen beroligede ham og sagde:

„Der vil ikke tilføies Dig noget Ondt, stiig op paa hans Skuldre og luk dine Øine i“.

Alt dette fulgte Prindsen, og blev nu af Slaven

baaren bort igjennem Luften. Førend endnu den sidste Trediedeel af Natten brød frem, satte han ham ned paa Taget af Svigerfaderens Slot og forsvandt.

Saasnart Dagen brød frem og Prindsen igjen havde fattet sig steeg han ned af Taget. Da hans Svigerfader saae ham, stod han op og kom ham forundret imøde, at han syntes at komme li esom fra Himlen, medens andre Folk droge ind af Portene. Prindsen svarede paa hans Yttring desangaaende:

„Den Høiestes Villie er skeet."

Da Solen var gaaet op, udstedte hans Svigerfader Befaling til store Festligheder og Brylluppet blev feiret. To Maaneder opholdt Prindsen sig med sin Gemalinde endnu ved hendes Faders Hof, derpaa vendte han hjem, med hende. Men hendes Fætter døde af Iversyge og Misundelse.

Derover blev Kongen igjen stemt imod hans Vezirer og der behøvedes den følgende Dag nye Forestillinger af en af dem for at forhindre Prindsens Henrettelse. Den fjerde Vezir fortalte til den Ende ogsaa følgende Historie om Qvindelist:

Den troløse Kone og hendes Mand.

En ung Mand fik engang en overmaade smuk og dydig Kone at see, og forelskede sig i hende. Imidlertid fandt han ingen Leilighed til at nærme sig hende, og betroede sig til Slutningen til en gammel Kone, der skulde føre ham hen ti Maalet for sin Længsel. Dette lykkedes hende ogsaa efter nogle Mellemmeligheder, og da hiin smukke Kones Mand engang var bortreist, tillod hun den Gamle at føre den unge Mand,

REGIA HAFNIENSIS

S. Gottinger's Buch- & Steindr.

der havde forelsket sig i hende, til hende. Men tilfældigviis var denne ikke at træffe, og for ikke at staae der som en Løgnerste, overtalte den Gamle en anden Mand, som hun mødte, til at følge med sig, til et Eventyr. Hun tilbandt i nogen Afstand fra Huset hans Dine og førte ham paa denne Maade ind, og ind i Salen.

Den smukke Kone havde bagved Jalousierne bemærket, og strax gjenkjendt at den Gamle her bragte hendes egen Mand, der blot kunne være kommen tilbage fra Reisen. Imidlertid udfandt hun strax en Udvei af denne Forlegenhed, tog en af sine Tøfler, ilede hen til sin Mand, der endnu sad med tilbundne Øine, og slog løs paa ham, idet hun beskyldte ham for at være troløs.

„Saaledes altsaa handler Du imod mig?" sagde og skjældte hun, „saaledes bedrager Du mig? de der advarede mig imod Dig havde saaledes dog Ret. Din Ankomst var mig bekjendt, og da sendte jeg denne gamle Kone bort for at prøve Dig, og faae Viished om dit Sindelag. Tilforn troede jeg altid at Du var en ærlig og kydsk Ægtemand, men nu seer jeg, at Du gaaer paa Eventyr med hiin gamle Kone."

Den smukke Kone slog derhos stedse løs paa sin Mand, der længe havde afrevet sit Bind fra Øinene og udtømte sig i Bejværgelser over at han indtil nu stedse havde været hende troe. Han tilsvor hende dette uden at hun ophørte med at slaae ham, hvorhos hun jamrede og græd, som grædmmede hun sig til Fortvivlelse og derhos kaldte Naboerne og enhver Troende til Hjælp. For ikke at gjøre Opsigt ydmygede Manden sig saavidt, at han kysfede hendes Hænder og Fødder, og søgte at bringe hende til Taushed ved at holde sin Haand for hendes Mund. Men hun bed ham i

Fingeren, og slog ham endnu en Tidlang, førend hun gav den gamle Kone et Tegn, at hun skulde lægge sig derimellem og stifte Forsoning.

Den Gamle begyndte altsaa at smigre hende og at bede hende om at holde op med hendes Uvillie, indtil hun tilsidst lod sig bringe til Taushed og satte sig ben. Manden kyssede derpaa den gamle Kones Haand og sagde til hende:

„Maatte den Høieste belønne Dig med ethvert Gode fordi Du her har stiftet Fred."

Men den gamle Kone kunne hos sig selv ikke nok-som beundre den smukke Kones List.

Kongen forundrede sig ogsaa og afstod fra at befale sin Søns Henrettelse. Men Favoritinden søgte imidlertid igjen at bringe ham paa andre Tanker. Da han om Aftenen besøgte hende, kom hun hen til ham med et Giftbæger og truede med at ville ombringe sig naar han ikke forskaffede hende Fyldestgjørelse. Tillige fortalte hun ham Historien om Maleren Mahmud i Ispahan (som vi ligeledes tidligere have meddeelt), som et Beviis om Mændenes List.

Hun havde ogsaa bevæget Kongen til at rette sig efter hendes Villie, da paa den femte Morgen en ny Vezir vovede at gjøre Indvendinger derimod og derhos fortalte Følgende:

Historie om den Mand, der i sin Levetid ikke oftere lo.

Der var engang en rig Mand, der eiede Huse, Tjenere og Slaver, og idet han efterlod sig en eneste Søn pludselig forlod Verden, for at glæde sig over Guds Naade, hvis Navn være priset. Den efterladte

Søn var endnu ung. Da han voxede til, lagde han sig efter lækkre Spiser og Drikke, elskede Musik og Sang over alle Grændser, bortgav gavmildt og gav ud indtil hans Faders efterladte Skatte havde ophørt at existere. Han begyndte nu at sælge sine sorte Slaver, derpaa Slavinderne, og saaledes det ene efter det andet indtil han blev saa fattig, at han maatte arbeide for sit daglige Brød.

I disse Forhold blev han i en Række af Aar. Medens han nu en Dag sad ved en Muur og afventede hvem der ville leie ham, nærmede en Mand, af et stadseligt Ydre, sig ham og hilste ham. Han takkede og spurgte:

„Kjender I mig maaskee fra tidligere Tid."

Den Anden benægtede det og sagde:

„Men jeg seer paa Dig Rigdommens Tegn, og dog befinder Du Dig i en saadan Stilling."

„Ak, hvad Skjæbnen og Bestemmelsen ville er skeet," svarede den Forarmede, „men har Du maaskee en eller anden Beskjæftigelse for mig, gode Herre?"

„Jeg vilde gjerne bruge Dig, til et let Arbeide," svarede den Ubekjendte.

„Og hvad er det for Et?"

„Jeg har hjemme ti Scheiker," vedblev den Ubekjendte, „men Ingen der sørger for vore Fornødenheder. Du skal nu af os erholde Næring og Klæder, til din Fyldest, samt Løn og Foræringer, for hvilke Ting vi begjære din Tjeneste. Maaskee hjælper Gud Dig ogsaa igjen ved os til din Formue."

Den forarmede unge Mand sagde:

„Jeg hører og adlyder."

„En Betingelse har jeg endnu," begyndte Scheiken igjen.

„Og hvilken er det?"

„Det er den, at Du iagtager Taushed ved Alt, hvad Du seer der foregaaer hos os, og ikke spørger os hvorfor vi græde."

„Det gjælder," sagde den unge Mand.

„Saa kom med mig," sagde Scheiken, „og stoel paa Gud, hvis Navn være priset."

Scheiken tog altsaa den unge Mand med sig, men lod ham først gaae i et Bad, hvorhen han bragte ham nye fortryllende Klæder, og først derefter førte han ham med til sin Bolig og til sine Kammerater. Hans Bolig var i et stort rummeligt Huus med mange Sale og enhver af samme havde i Midten et Springvand. Der vare Fugle, der sang smukt, og fra Vinduerne havde man til begge Sider Udsigt til en smuk Have.

Han blev af Scheiken ført ind i et af Værelserne, der var smykket med broget Marmor, silke Tæpper et blaat og gyldent Dække. Her fandt han ti Scheiker siddende ligeoverfor hinanden i Sørgeklæder, hvilke græd og klagede.

Den unge Mand blev forbauset og var lige ved at rette det Spørgsmaal, som hans Fører havde forbuot ham at sige, til denne. Imidlertid erindrede han sig endnu i god Tid den indgaaede Betingelse og taug. Scheiken overgav ham derpaa en Kasse med trediveetusinde Guldstykker og sagde:

„Min Søn brug deraf til os og til Dig hvad der er nødvendig, og bevogt og bevar det, som vi anbetroe Dig."

Den unge Mand svarede:

„Jeg hører og adlyder," og forestod sit nye Embede i nogen Tid. Da døde en af Scheikerne, og hans Kammerater vadskede ham, klædte ham paa, og begravede ham i Haven bagved Huset. Men Døden bortrev den Ene af dem efter den Anden, indtil endnu blot den

var tilbage, der havde fæstet den unge Mand. Begge beboede nu i en Række Aar det hele Huus alene uden at et tredie Menneske havde været der. Da blev ogsaa denne Scheik syg, og da der ikke mere var noget Haab om hans Helbredelse, traadte den unge Mand hen til hans Leie, beklagede ham og begyndte:

„Jeg har nu uafbrudt og ivrig, saa godt det stod i min Magt tjent Eder i tolv Aar."

Scheiken svarede med et tilfredsstillende Ja, men hiin vedblev:

„Nu befinder ogsaa du dig i Farer, o Herre, og jeg vilde gjerne bede dig om, at du medeler mig Grunden til, hvorfor I klagede og græd, og bestandig vare bedrøvede og bekymrede?"

„Min Søn," svarede Scheiken „det angaaer slet ikke dig, og forlang ikke af mig, hvad jeg ikke er istand til at gjøre, thi jeg har bedt Gud om, ikke at belæsse Nogen med min Sorg. Vil du nu være sikker for det som er truffen os, saa aabn aldrig den Dør der," dermed pegede han paa en bestemt Dør, „men vil du at det samme skal komme over dig, som der er kommen over os, saa aabn den, og du vil da ogsaa blive bekjendt med Grunden til vor Klage og Græden. Men du vil angre det, men da vil det først være forseent."

Scheikens Sygdom tog stedse mere og mere til, og han døde. Den unge Mand begravede ham ved hans fordums Kammerater i Haven bagved Huset, og blev derpaa alene Herre i den store Bygning, og Alt som var der. Desuagtet var han ikke rigtig tilmode og han tænkte og tænkte over de afdøde Scheikers Forhold. Det var ham en Byrde ikke at turde aabne hiin Dør, og en Dag gik han uvilkarlig hen for nærmere at betragte den. Den var ikke stor, net, men ganske overtrukken med Spindevæv, og lukket med tre Staallaase. Men idet han

saaledes stod foran samme, erindrede han sig alle Scheikens Advarsler, og gik igjen bort fra den.

Ønsket om at aabne hiin Dør forlod ham imidlertid ikke. Imidlertid stred han syv Dage derimod. Men den ottende Dag kunde han ikke længere holde sig og sagde:

„Jeg maae aabne Døren og see hvad der kommer ud deraf. Der skeer dig dog intet, som Gud den Lovpriste ikke forhen har bestemt og villet."

Han gik derfor hen og brød Døren op, bagved hvilken han fandt en snæver Gang som han gik i i tre Timer, førend han naaede til Bredden af en stor Flod. Forundret gik han hen til denne Bred, og frem og tilbage og saae sig om, da pludselig en stor Ørn nedlod sig fra Skyerne, greb ham med sine Kløer, og fløi med ham til en Ø midt i Havet, hvor den satte ham ned, og fløi bort. Den unge Mand var over alt dette i den største Forundring, og vidste ikke, hvad han nu skulde gribe til. Men idet han endnu saaledes stod der, opdagede han i det Fjerne et Seil paa Havet ligesom en Stjerne paa Himlen. Han haabede, at det vilde bringe ham Redning, og tabte det ikke af Syne. Fartøiet nærmede sig ham ogsaa, og han gjenkjendte endelig, at det var en Bark af Ibenholdt og Elfenbeen med Aloe- og Sandeltræe, og rigt forgyldt. Der vare ti Piger deri, saa smukke som Maanen, og saasnart Skibet havde naaet Bredden, steeg de iland, kom hen til ham, kyssede hans Hænder og sagde:

„Du er Kongen og Brudgommen."

En af dem, at see til som Solen, traadte derpaa frem. Hun havde et Silkeklæde i Haanden, i hvilket der var indpakket en Konges Klædning, en Guldkrone og mange Juveler. Disse Sager førte hun ham alle og satte Kronen paa hans Hoved. Derpaa bare Pigerne ham paa Armene tilbage til Baaden, hvor han fandt

Alt belagt med silke Tæpper. Seglene bleve igjen udspændte, og bort seilede Alle over det dybe Hav.

Den unge Mand forekom Alt dette som en Drøm, hvad de foretog sig med ham, og derfor lod han dem gjøre ved sig hvad de ville. De fik snart Land isigte, og saae, da de nærmede sig det, at Strandbredden var besat med Soldater. Da de derpaa landede, blev der ført fem af de fortræffeligste Heste frem for den unge Mand, og bare disse de kostbareste Sadler og Tømmer. Guld og Ædelstene vare intetsteds sparede derpaa. Han besteg en af dem, og de andre fire bleve førte efter ham. Saasnart han var stegen tilhest, bleve Fanerne og Standarterne svingede, Trommerne og Cymblerne lød, og Soldaterne fordeelte sig til Høire og Venstre i to Afdelinger. Men han vidste ved Alt dette endnu ikke om han var vaagen eller drømte.

Toget bevægede sig imidlertid fremad og naaede endelig til en grøn Engplads, hvor Slotte, Haver, Bække og Blomster og lystig syngende Fugle bevidnede hvor smuk denne Verden er, og hvor ophøiet den Almægtige er. Der saae han pludselig en anden Hær komme imod sig, hvilken snart opfyldte den hele Engplads. Den gjorde Holdt der, og ud af dens Midte reed alene en Konge frem, men hvis Ansigt var tilsløret, og hvem kun en af hans Hofmænd fulgte tilfods. Da Kongen nærmede sig den unge Mand steeg han ned fra Hesten, hvad denne ogsaa gjorde, og Begge hilste derpaa hinanden paa det Høfligste. Derpaa satte Begge sig igjen tilhest, og Kongen sagde til den unge Mand:

„Kom med os, thi Du er vor Gjæst."

Den unge Mand fulgte ham altsaa, idet Begge underholdt sig med hinanden, medens det stadselige Følge gik foran i ordnede Tog. De begave sig Alle til det kongelige Slot, i hvilket den unge Mand af Kongen

blev ført ind idet denne holdt ham ved Haanden. Han lod ham der sætte sig paa en gylden Throne og tog Plads ved hans Side. Og see, da nu den foregivne Konge tog Sløret fra Ansigtet, var det en Pige, smuk som den paa den rene Himmel straalende Sol zirlig og fuldkommen og værdig til at elske. Forbauset betragtede den unge Mand hende, men hun sagde til ham:

„Vid, o Konge, at jeg er Dronningen paa denne Ø, og at alle Soldater, tilfods og tilhest, og de Du ellers endnu seer og har seet her, ere lutter Fruentimmer. Der befinder sig ikke en Mand deriblandt. Mændene maae hertillands dyrke Markerne, saae, høste og besørge enhversomhelst Forretning, men Konerne ere den herskende Slægt, Herskerne og Soldaterne."

Den unge Mands Forbauselse voxede naturligvis ikke Lidet derover. Idet de endnu talte saaledes sammen, traadte Veziren ind. Det var en graabaaret gammel Kone, der havde store Indtægter og optraadte med megen Værdighed. Dronningen befalede hende, at hente Kadien og Vidner, og hun bortfjernede sig derfor. Imidlertid viste Dronningen den unge Mand enhver Opmærksomhed, talte venligt til ham og spurgte om han var tilfreds med at tage hende til Kone. Som Svar derpaa reiste han sig og kyssede derpaa Jorden foran hendes Fødder. Dette forbød hun ham, men han svarede:

„O Herskerinde, jeg er ringere end dine Tjenere."

Derpaa sagde hun:

„Seer Du hine Tjenere, hine Soldater, Skatte og Kostbarheder, de staae alle til din Befaling. Du kan stalte og valte dermed som Du vil; blot der er en Dør," og derved viste hun ham en tillukket Dør, „hvilken Du ikke tør aabne. Thi naar Du aabner den,

vil det angre Dig, efterat det er for seent med Angeren."

Hun havde endnu ikke talt ud, da den qvindelige Vezir kom med Kadien og Vidner, der ligeledes blot vare gamle Koner, men af ærværdigt Udseende. Dronningen befalede dem at opsætte Giftermaalscontracten og blev derpaa forenet med den unge Mand. Festligheder og Gjæstebud fulgte herpaa og Begge levede i syv Aar med hinanden i Herlighed og Glæde.

En Dag kom ham dog den forbudne Dør i Tankerne og han tænkte:

„Naar der ikke der bagved var langt kostbarere Ting, end de jeg allerede har seet, vilde hun ikke forbyde mig at aabne den."

I denne ulykkelige Forblindelse stod han pludselig op, gik hen og aabnede den bevidste Dør. Han fandt der bagved hiin vældige Fugl, der havde baaren ham fra Bredden af den store Flod til Den.

Saasnart Fuglen saae ham, sagde den:

„Der gives Intet velkommen for et Aasyn, der aldrig vil være lykkelig!"

Da den unge Mand hørte dette, flygtede han, men Fuglen fulgte ham, greb ham og fløi bort med ham. Endelig satte den ham paa det samme Sted ned paa Jorden, hvorfra den tidligere hentede ham, og forsvandt for hans Øine.

Der sad han da eensomt og kom lidt efter lidt til Besindelse. Han overlagde i hvilke stolte, prægtige Forhold han havde været, hvorledes han havde befalet og hersket, og græd og jamrede sig. To hele Maaneder blev han ved Flodens Bred, hvorhen Fuglen havde baaren ham, og haabede paa et Middel, til at vende tilbage til sin Kone. Medens han ogsaa saaledes

en Nat vaagede, græd og klagede, hørte han Stemmen af en Usynlig, der tilraabte ham:

„Hvor stor var ikke din Lykke, borte og borte og ikke til at bringe tilbage er det Passerede! Hvormange have ikke sukket derover!"

Da opgav han Tanken paa en Tilbagevenden til Dronningen og til Overflødighederne, og vendte tilbage til det af Scheiken tidligere bebvede Huus. Han var nu overbeviist om, at en lignende Skjæbne var hændet dem, og at de derfor havde klaget og sørget saaledes. Sorg og Bekymring var nu ogsaa hans Arvedeel, og mange Aar endnu angrede han det, forsagede alle gode Spiser og Drikke og alle Verdens Glæder, og lo ikke mere saa længe han levede. Endelig blev han begravet i Haven ved Siden af Scheiken.

Veziren henviste endnu til, hvorledes Angeren strax fulgte paa enhver overilet Handling, og Kongen besluttede, ikke at bestemme Noget om sin Søns Henrettelse.

Favoritinden undlod imidlertid ikke den sjette Aften paany at trænge ind paa Kongen om Opreisning. Med en Dolk i Haanden traadte hun hen til ham og svor, at hun vilde dræbe sig med den, naar han endnu længere skaanede Prindsen. Tillige skjældte hun paa Mændenes List, og fortalte ham til Beviis derpaa følgende

Historie om den forlibte Prinds og Kjøbmandskonen.

En ualmindelig skinsyg Kjøbmand havde indlogeret sin Kone udenfor Byen i et afside liggende Huus, der laae aldeles frit. Han lod rundt omkring samme endnu opføre en høi Muur, og forsyne Porten til samme med

Laase, hvortil han hvergang medtog Nøglen, naar han gik bort.

Kongens Søn kom engang til denne Egn, og det med Muren omgivne Huus henledede hans Opmærksomhed paa det. Idet han betragtede samme i Nærheden, viste Kjøbmandens Kone sig paa Husets Tag, og Prindsen blev straxdødelig forelsket i den smukke Kone. Ved Ord forsøgte han imidlertid at meddele hende sine Følelser, men Afstanden var for stor, og at komme over Muren umuligt.

I denne Forlegenhed lod han sig af sine Slaver bringe et Skrivertøi, skrev en Tilstaaelse af sin Lidenskab paa et Stykke Papir, som han derpaa gjorde fast ved en Piil, og skjød over Muren. Konen hentede Pilen, og læste den derpaa fastgjorde lille Seddel, med Tilstaaelsen, at han var henrykt over hendes Skjønhed og smægtede efter at lære hende at kjende.

Hun svarede ham paa den samme Maade, bandt sit Brev til en Steen, som hun kastede over Muren. Da Prindsen derpaa havde seet at han blev elsket, befæstede han Nøglerne til en Kasse ved Pilen, skjød den over Muren og fjernede sig med en venlig Afskedshilsen. Konen opsøgte igjen Pilen, tog Nøglen, som hun ikke vidste, hvad den skulde betyde, og opbevarede den omhyggelig.

Prindsen tilstod for en af hans Faders Vezirer, hvad der var hændet ham, og at han maatte være ham behjælpelig med at naae til sin Elskede.

„Jeg beder Dig," sagde Prindsen, „at indelukke mig i en stor Kiste, at bringe denne hjem i Kjøbmandens Huus, og at give ham den i Forvaring, som indeholdt den Skatte og Kostbarheder."

Veziren samtykkede deri, og Prindsen sendte ham Kassen, men steeg selv ind i den, og Veziren tillukkede

den, lod den læsse paa en Kameel og bringe til Kjøbmanden, samt gik selv med. Kjøbmanden blev forbauset over en saa høitstaaende Persons Besøg og ilede ham imøde og spurgte, hvad han ønskede.

Veziren svarede, at han der bragte ham en Kasse og bad ham om, at beholde den saalænge, indtil han selv vilde afhente den. Kjøbmanden gik gjerne ind derpaa, tog Kassen i sit Huus og Veziren bortfjernede sig. Kjøbmanden gik derpaa i Byen, men tillukkede forinden omhyggelig sit Huus. Konen gik hen til Kassen, aabnede den med Nøglen, som hun havde faaet, og Prindsen steeg ud. Saasnart hun mærkede sin Mands Hjemkomst, skjulte hun ham igjen i Kassen, og de Elskende nøde saaledes deres stjaalne Lykke.

Men en Dag vilde Kongen see sin Søn, og Veziren ilede til Kjøbmanden, der befandt sig i Byen, og forlangte Kassen tilbage. Begge gik hjem, men da det var paa en usædvanlig Tid, havde Konen neppe Tid til at stjule Prindsen i Kassen og tillukke den, førend hendes Mand ogsaa allerede traadte ind. Idet hun vilde skyde Kassen bort, sprang Laaget op, og han saae til sin store Forundring Kongens Søn der. Han førte ham til Veziren overbeviist om, at han var bleven overlistet, tiltrods for alle sine Forsigtighedsregler, forstødte strax sin Kone og svoer, at han ikke mere vilde gifte sig.

„Saa listige ere Mændene, naar det kommer an paa at vilde gjennemføre Noget," sagde Favoritinden, og Kongen syntes omstemt til hendes Gunst.

Men den sjette Vezir kastede sig for hans Fødder og bad paany for Prindsen. Han beraabte sig paa, at der selv i Koranen er omtalt, hvor stor Qvindernes List er, og fortalte ogsaa et Exempel derom, der har megen Liighed med Historien om Damen og hendes

fire Galaner (som vi ligeledes tidligere have beskreven). Kongen afstod igjen fra at bestemme Noget om Prindsens Henrettelse.

Endnu engang opbød Favoritinden den sjette Aften sin Indflydelse for at styrte Prindsen.

Hun havde ladet antænde en mægtig Ild og truede med at ville styrte sig i den, naar Kongen ikke forskaffede hende Opreisning. Han vilde engang angre hendes Død ligesaa meget, som engang hiin Konge havde angret Dommen over en from Kone, der blev beskyldt for at have stjaalet Dronningens kostbare Halsbaand. Hun blev lagt paa Pinebænken og med Lænker kastet i Fængsel. Men endelig fandt man Halsbaandet i en Skades Rede, hvilken havde stjaalen det, og Kongen kunde med al sin Magt og alle sine Skatte ikke gjøre den begangne Uretfærdighed god igjen.

„Ogsaa Historien om hiint Duepar giver et Beviis om Mændenes Uretfærdighed imod Konerne," vedblev hun.

Han- og Hunduen havde hele Sommeren indsamlet Hvede og Korn i deres Rede til Vinteren. Da dette Forraad blev udtørret i Solen, syntes det at formindske sig. Uden videre gav Hannen Hunnen Skyld derfor og dræbte den.

Da der derpaa faldt Regn, opsvulmede Kornet igjen og indtog det tidligere Rum. Nu indsaae den unge Handue vel dens Uret, men den kunde ikke mere gjøre den god igjen, og grædmede sig tildøde over dens Uretfærdighed.

Imidlertid veed jeg endnu mange Exempler om Mændenes List, og vil endnu blot fortælle et:

Historien om Prinds Bahram og Prindsesse Ed-Detma

Der var engang en Konges Datter, der heed Ed-Detma, og af en uforlignelig Skjønhed, der ikke vilde gifte sig med nogen Mand, der ikke først havde beseiret hende i en Tvekamp. Mange Prindser havde hun allerede beseiret, og tilbageholdt deres Heste og Vaaben som et Seierstegn, men paa Panden indbrændte hun de Underkastede:

„Det er en Frigiven af Ed-Detma."

Ogsaa Prinds Bahram af Persien henkastede sig til denne Fare for den smukke Prindsesse og indbød sig til en afgjørende Tvekamp med hende. Utallige Nysgjerrige havde forsamlet sig, for at være Vidne hertil. Dog blev Seiren denne Gang Prindsessen mindre let end ellers, og endnu aldrig havde hun havt en saadan Modstand.

Overbeviist om, at hun i denne Strid tilsidst vilde bukke under, tog hun sin Tilflugt til List, og tog sit Slør af.

Som fortryllet af hendes smukke Ansigt, tabte Prindsen alt sit Mod og sine Kræfter, hvilket Ed-Detma benyttede til uformodet at anfalde ham og kaste ham til Jorden. Han bemærkede neppe, hvad der foregik med ham, da hun tog hans Hest og Vaaben, brændte ham paa Panden og gik bort. Nu først erkjendte han sit Tabs Størrelse, og til hans Ulykke, havde Kjærlighed til den smukke Seierinde fuldkommen bemægtiget sig ham.

Han skrev til sin Fader, at han ikke vilde vende tilbage, førend han havde naaet sit Maal, hellere vilde han døe.

Dette smertede hans Fader overordentlig, men til Slutningen overlod han det Fornødne til Gud. Bahram

erfarede, at Prindsessen ofte kom i Haven, for at forfriske sig, og opfandt derfor en List.

Forklædt som en Olding gik han til den kongelige Gartner, gav sig ud for en Kamerat til ham, og vidste at bringe det derhen til, at der blev overdraget ham en Opsynspost. Bahram anordnede virkelig mange væsentlige Forskjønnelser, og i faae Dage saae man, at han forstod sine Sager. En Dag kom der Slaver i Haven, som bragte Tæpper og en Mængde Huusgeraad, hvilke Tilberedelser forkyndte Prindsessens Ankomst. Bahram hentede straz en Deel af sine Kostbarheder, satte sig dermed i Haven og lod som om han rystede af Alderdom. Snart kom Slavinder og Tjenerinder, og i deres Midte Prindsessen som Maanen iblandt Stjernerne, beundrede de nye, smukke Anlæg, og kom ogsaa til den, som Olding forklædte Prinds, der havde sine Kostbarheder liggende ved Siden af sig. Forbauset derover spurgte hun ham, hvad han vilde gjøre med disse.

„Giste mig med een af Eder," sagde han, „og give hende det til Brudesmykke."

Hun lo over ham, men han sagde:

„Jeg forlanger blot et Kys, og forstøder derpaa igjen min Kone."

Prindsessen elskede Spog, og idet hun pegede paa en smuk Pige, sagde hun:

„Hende der giver jeg Dig til Kone."

Bahram stod op, idet han støttede sig paa en Stav, kyssede hende, rystende som en gammel Olding, og gav hende Smykkerne. Denne glædede sig meget derover, og Alle forlode ham derpaa spøgende og smilende.

Den følgende Dag fandt Prindsessen Prindsen ligesom Dagen tilforn forklædt som Olding, og med

endnu flere Kostbarheder, siddende i Haven, og rettede det samme Spørgsmaal til ham.

Da han gav det samme Svar, førte Prindsessen en anden Pige hen til ham, og Bahram stod op, kyssede hende og overgav hende Smykkerne. Ligesaa gik det den tredie og fjerde Dag, men Prindsessen tænkte nu, at saadanne Kostbarheder hellere maatte tilhøre hende end hendes Slavinder, og at faae disse, var jo meget let.

Hun forklædte sig derfor som en Slavinde, gik en Morgen alene ud i Haven, søgte Oldingen op og sagde til ham:

„Prindsessen sender mig, for at Du skal gifte Dig med mig."

Men Bahram gjenkjendte hende og sagde:

„Meget gjerne adlyder jeg Prindsessen."

Stod derpaa rystende op og overgav hende, hvad han kunde finde af kostbare Sager; derpaa nærmede han sig hende, for at modtage Kysset, og Prindsessen lod det ubekymret skee, men Prindsen kastede sig til Jorden, afrev det falske Skjæg og sagde:

„Jeg er Bahram, har forklædt mig for din Skyld, men nu opnaaet mit Diem d og overvundet Dig."

Beskjæmmet, og uden at sige et Ord, gik Ed-Detma bort, og vilde hellere have været død, men besluttede dog endelig at flygte med Prindsen til Persien, da hun ikke vilde have man skulde sige om hende, at hun var bleven overvunden.

Hun meddeelte ham altsaa sin Beslutning, bestemte Tid og Timen, og i den fastsatte Nat undkom de ubemærkede paa raske Heste. De naaede lykkeligt Persien, og Prindsen tilligemed hans smukke Brud, modtog den meest udmærkede Modtagelse. Kongen afsendte et Gesandtskab med Foræringer til Prindsessens Fader, der

blev overordentlig glad over at modtage Efterretninger fra sin Datter, og gjerne samtykkede i hendes Bryllup. Han sendte hende kostbare Foræringer, og Bryllupet blev efter Gesandternes Tilbagekomst til det persiske Hof, feiret ved brillante Fester."

Det lykkedes den syvende Vezir igjen at bringe Kongen paa andre Tanker, ved indstændige Forestillinger, men meest ved nogle Exempler paa List og Fordærvelsen ved at følge Qvindernes Raad. Først fortalte han:

Historien om den gamle Kone og Kjøbmandssønnen.

En riig Kjøbmands Søn var kommen til Bagdad, og vilde der beboe et prægtigt Huus. Men førend han leiede det erfarede han, at det ikke blev bebodt af Nogen længere end en Uge eller fjorten Dage, og at endnu hver havde forladt det sygt eller dødt. Derfor var Leien om Maaneden ogsaa blot ti Guldstykker.

Den unge Mand betænkte sig, efter at have hørt dette, paa, hvad han skulde gjøre. Men efterat han i sine Tanker havde styrket sig ved den Høieste og havde fjernet enhver Bekymring, leiede han det, flyttede ind og kjøbte og solgte der.

Flere Dage gik, uden at der tilstødte ham noget ubehageligt. Men medens han engang sad foran sin Dør, gik en gammel, graahaaret Kone forbi, brummede andægtige og fromme Ord, bar de i Veien for hende liggende Stene og andre Ting til Siden (hvad der gjælder for et fromt Værk), og da hun kom den unge Mand nær, syntes hun at blive forundret over ham. Han spurgte altsaa, om hun kjendte eller troede at kjende

ham, og idet hun traadte nærmere hen til ham, spurgte hun ham:

„Hvorlænge har Du allerede bebvet dette Huus?"

„Siden to Maaneder, gode Moder," svarede han hende, og den Gamle sagde forundret, at hun vel hverken kjendte eller troede at kjende ham, men blot blev forbauset over, hvorledes han kunde bo i et saadant Huus, som endnu Ingen havde forladt anderledes end syge og døde, for hvilket han bestemt ogsaa udsatte sig. Hun tilføiede:

„Har Du endnu ikke været oppe paa Taget, og har Du endnu ikke seet ud fra den store Qvist?"

Dermed gik hun sin Vei, men den unge Kjøbmand tænkte over hendes Tale og sagde til sig selv:

„Jeg har endnu ikke været oppe paa Taget, og veed Intet om den store Qvist."

Tillige reiste han sig straxt, søgte omkring i Gaarden og fandt i en Afkrog en net Dør, foran hvilken Ederkopperne havde draget deres Næt.

„Formodentlig have de blot gjort dette, fordi der bagved lurer Fordærvelsen," — tænkte han.

Imidlertid satte han sin Tiltro til den Forsikkring, at der ikke skal møde os Noget, som ikke skeer med Guds Villie, aabnede Døren og saae en net Stige.

Denne gik han opad og kom op paa Taget, fandt ogsaa der en Qvist og gik ind i den. Han kunde derfra overse hele Bagdad. Men han saae ogsaa der en Skjønhed siddende paa en Throne i en anden Qvist, som straxt tog hans Hjerte og hans Forstand tilfange. Ved Synet af hende tænkte han straxt:

„Formodentlig hedder det, at ingen, paa Grund af denne Qvinde, kan bo i dette Huus, uden at døe eller blive syg. O! blot jeg vidste, hvordan jeg skulde komme herfra, thi min Forstand er allerede borte."

Derpaa steeg han ned og satte sig igjen ved Døren. See, da kom den gamle Kone igjen gaaende forbi, og da han saae hende, stod han op, hilste først artig og høflig og sagde:

„Gode Moder, jeg var tilfreds og lykkelig, førend Du fortalte mig Noget om Taget og Qvisten. Idet jeg saae ud fra samme, saae jeg, hvad der opfyldte mig med Bestyrtelse og Henrykkelse, og troer nu paa min Fordærvelse, samt kjender heller ikke nogen Læge imod mine Lidelser uden Dig."

Den Gamle smilede til hans Tale, men han gik ind i sit Huus og hentede hundrede Guldstykker, som han forærede hende. Hun befalede ham derpaa at gaae hen paa Silkevaretorvet og i Abulseths Boutik, hvilken var hiin Skjønheds Mand, at kjøbe det smukkeste Slør, som han fandt der.

Den følgende Morgen gik den unge Mand hen, kjøbte et Slør og betalte det med halvtredsindstyve Guldstykker og bar det hjem. Der indfandt den gamle Kone sig, han gav hende Sløret, hun forbrændte det en Smule i den ene Spids, lagde det sammen og begav sig dermed til Abulseths Bolig, hvor hun ikke var ubekjendt, og erholdt Indpas under det Paaskud, at hun vilde forrette sin Afvadskning og bede. Hun benyttede Leiligheden til ubemærket at lægge Sløret fra sig under Sofaens Puder, hvor Abulseth sædvanligen sad, og gik derpaa bort.

Henimod Aften kom Abulseth hjem, satte sig paa den sædvanlige Plads, og efterat han havde spiist til Aften, lænede han sig tilbage paa Puderne. Da bemærkede han Spidsen af det derunder liggende Slør, gjenkjendte strax igjen dette, og fattede en ond Mistanke imod sin Kone. Han kaldte paa hende og forlangte at vide hvorfra dette Slør var kommen herhen.

Hun vidste det naturligviis ikke, og tilsvor ham, at der ikke havde været nogen Mand i Huset uden ham selv. Da han ikke vilde gjøre nogen offentlig Skandale, fordi han ofte kom til Kaliffen, lod han Sagen ogsaa beroe derved.

Kort Tid derefter begyndte han imidlertid:

„Som jeg har hørt er din Moder syg, og det er det Bedste at Du besøger hende."

Hun begav sig altsaa paa Veien til sin Moder, hvem hun imidlertid fandt aldeles rask. Strax efter Konen fulgte imidlertid flere Bærere med alle hendes Sager fra Abulfeths Huus. Moderen til den selvfølgelig forstødte Skjønne, vilde nu vide hvad der var passeret, men Konen besvor at hun ikke havde fornærmet sin Mand.

Nogle Dage derefter indfandt hiin gamle Kone sig hos den Forstødte, forestillede sig meget deeltagende og erkyndigede sig om, hvad den egentlige Grund til Adstillelsen fra hendes Mand kunde være. Ogsaa den forstødtes Moder, bevidnede hende i den Anledning sin Smerte, og denne takkede hende og sagde:

„Maaskee kan dine Forbønner gjøre Noget til Begges Gjenforening, thi Du faster og beder meget." Den gamle Kone lovede hvad de ønskede, men gik hen til den unge Mand og formanede ham at være beredt paa et Besøg af den Skjønne. Derpaa gik hun igjen hen til dennes Moder og fortalte hende, at hun skulde medfeire et Bryllup og bad at hun dog maatte tillade den Forstødte at gaae med, for at hun kunde adsprede sig derved. Hun vilde ledsage hende frem og tilbage.

Tilladelsen blev givet og den Forstødte fulgte den Gamle i sin smukkeste Pynt og blev af hende netop ført hen til den unge Kjøbmands Huus. Denne behagede hende meget, var ualmindelig artig imod hende

og blev af hende i Begyndelsen holdt for Brudgommen. Imidlertid tilstod han hende snart sin ømme Tilbøielighed, for hvilken hun slet ikke var døv. Kjærlighedsforstaaelsen imellem Begge varede i nogen Tid under den dybeste Hemmelighed, da den unge Kjøbmand pludselig af sin Fader blev kaldet hjem fra Bagdad. Nu var det ham magtpaaliggende igjen at vide den forstødte Kone forenet med sin tidligere Mand, og den gamle Kone satte ogsaa dette i Værk. Efter en imellem hende og den unge Mand truffen Aftale gik han en Dag hen til Abulfeth i Boutikken, og satte sig ned hos ham. Til samme Tid gik den gamle Kone forbi Boutikken med Rosenkrandsen i Haanden og fremsagde derhos Bibelsprog fra Koranen. Saasnart den unge Kjøbmand saae hende, skjældte han hende ud, og traadte i Veien for hende, medens hun forblev ydmyg og artig imod ham. De Forbigaaende forsamlede sig og Alle spurgte hvad det skulde betyde. Da fortalte den unge Kjøbmand, at han havde for nogen Tid siden kjøbt et kostbart Slør af Abulfeth, og hans Slavinde havde blot engang baaren det, men ved at røge det beskadiget det i det ene Hjørne. Derpaa havde han givet det til hiin gamle Kone til Udbedring, men han havde hverken seet hende eller Sløret siden den Tid. Den gamle Kone nægtede ikke dette, men foregav at have modtaget Sløret. Men hun var endnu med det gaaet ind i nogle Huse, og da havde hun maattet lade det ligge et eller andet Sted, uden at hun igjen, tiltrods for alle sine Efterspørgsler, havde kunnet finde samme. Da hun nu var en fattig Kone, havde hun frygtet for den unge Kjøbmands Vrede og ikke vovet igjen at lade sig see hos ham.

Da Abulfeth hørte dette, bad han om Tilgivelse for sin Vildfarelse og sin Feil og spurgte den Gamle:

„Var Du ogsaa i mit Huus?"

Hun bejaede dette og tilføiede:

„Jeg kommer herind for at bede om Almisser, men da jeg sidste Gang var der, sagde de mig, at Du havde forstødt din Kone, og siden den Tid har jeg ikke mere været der."

Herpaa sagde Abulfeth til den unge Kjøbmand: „Lad den Gamle kun gaae, Sløret befinder sig i mine Hænder," ogsaa hentede han det strax fra sin Boutik. Men derpaa gik han til sin forstødte Kone, bad hende indstændig om Tilgivelse, tog hende igjen til Kone og har aldrig siden erfaret noget om den gamle Kones List."

Veziren fortalte herpaa endnu et Exempel, hvorledes man slet ikke tør tro paa Konerne, nemlig:

Historien om en troløs Kone.

Der var engang en Mand, som eiede en Mølle, og et Æsel, som maatte dreie den. Han havde en Kone, som han elskede, men som slet ikke igjen elskede ham. Hun havde meget mere kastet sine Øine paa en Naboe, men denne vilde ikke vide Noget af hende.

Nu drømte engang hendes Mand, at Nogen befalede ham at gaae hen paa et vist Sted og eftergrave under Æselets Bane, hvor en Skat laae skjult. Saasnart han vaagnede, meddeelte han sin Kone denne Drøm, men anbefalede hende Taushed. Alligevel underrettede hun den af hende foretrukne Naboe derom, for at lokke ham til sig, ogsaa lovede han hende at komme om Natten i Huset. Dette gjorde han, gravede

efter paa det betegnede Sted og fandt Skatten, som han tog til sig.

Herpaa raadslog han med den troløse Kone om, hvad de skulle gjøre dermed. Hun foreslog Delingen i to lige Dele, og derpaa skulde han forstøde sin Kone, og hun skulde vel vide at blive sin Mand kvit, saa at de kunde ægte hinanden, og igjen lægge Pengene sammen. Men Naboen svarede hende, at han frygtede for, at hun vistnok vilde tage en anden Mand end ham, naar hun havde Halvdelen af Pengene hjemme, herfor var det bedre at han beholdt det Hele, hun vilde da skynde sig desto mere at komme bort fra sin Mand, for at slutte sig til ham.

Imidlertid var Konen ikke tilfreds hermed. Hun sagde, at hun netop frygtede det samme som han og slet ikke vilde have at han maatte beholde hendes Halvpart af Skatten, til hvilken hun alene havde hjulpen ham. Da han hørte hende tale saaledes, fattede han den afskyelige Beslutning at dræbe hende, udførte det ogsaa, kastede Liget i Gruben, men blev af den frembrydende Dag afholdt fra at tildække denne.

Mølleren vaagnede, stod op, gik til Møllen, spændte sit Æsel for og drev det fremad. Dyret gik et Stykke og blev derpaa staaende stift. Mølleren slog og stak det, men det hjalp ikke, thi Æslet var bange for Gruben og den døde Kone deri. Da det endnu ikke var fuldkommen lyst, og Mølleren ikke saae opmærksomt til, opdagede han Intet, men blev saa opbragt paa Æselet, at han stak det i Siden med en Kniv og derved dræbte det. Nu saae han nøiere til og fandt Æslet død, hans Kone død, Skatten borte, og Alt dette var blot Følgen af, at han havde meddeelt sin Kone Hemmeligheden.

Veziren fortalte ogsaa endnu en anden Historie om

Kong Khosroes, Schereen, og Fiskeren.

Den persiske Konge, Khosroes, var en stor Elsker af Fisk og idet han en Dag sad med Schereen, sin Gemalinde i Stadsværelset overrakte en Fisker ham en stor Fisk. Kongen blev meget glad derover og befalede at udbetale Manden for den en Gave af firetusinde Solvstykker. Hans Gemalinde dadlede imidlertid dette, fordi nu i Fremtiden Enhver, som han vilde give en lignende Sum, vilde agte den ringe og sige:

„Han har netop givet mig saameget som Fiskeren."

Khosroes svarede, at hun havde Ret, men det passede sig ikke for nogen Konge at tage det tilbage som han havde bortgivet. Hans Gemalinde svarede imidlertid, at dette vilde hun nok bringe i Orden.

„Og hvorledes?" spurgte Kongen.

„Naar det er din Villie, saa lad blot Fiskeren kalde tilbage, spørg hvad det var for en Art Fisk, og naar han angiver dette, saa siger Du:

„Jeg ønskede en af en anden Art."

Kongen lod altsaa Fiskeren kalde tilbage og spurgte til hvilken Art Fisken hørte, som han havde bragt ham. Fiskeren kyssede Gulvet foran Kongen, og svarede som en snue Mand:

„Den hører ikke til nogen egen men til en blandet Slags." Kongen loe over dette og befalede, at der endnu skulde gives Fiskeren firetusinde Guldstykker til. Fiskeren erholdt Pengene af Skatmesteren, lagde dem i en Læderpung som han bar hos sig og tog denne paa Skulderen og gik. Imidlertid tabte han en Solvmønt ud af Pungen, blev derfor staaende, satte Pengeposen ned og tog Mynten op. Alt dette saae Kongen, og hans Gemalinde, som derpaa sagde:

„O Herre har Du bemærket denne Mands Jam-

merlighed, der ikke engang vil efterlade den tabte Sølvmønt til Kongens Folk?"

Vred derover befalede Kongen igjen at hente Fisteren tilbage, og skjældte ham saaledes:

„O Du Lump, Du gemene Menneske, hvorfor tøvede Du der, og satte din Pengepose ned for en udfalden Mønts Skyld? kunde Du ikke forglemme den?"

Fisteren svarede:

„Maatte Gud skjænke Eders Majestæt et langt Liv? Ikke for Værdiens Skyld har jeg taget hiin Mønt op, men fordi den paa den ene Side bærer Kongens Billede, og paa den anden hans Navn, og jeg frygtede for at et Menneskes Fod kunde uforsigtig træde derpaa, hvortil Skylden da have været min."

Kongen forundrede sig over dette Svar og billigede det, samt befalede, at man endnu skulde give Fisteren firetusinde Sølvstykker. Derpaa befalede han at en Udraaber overalt skulde forkynde:

„Det passer sig ikke, at Nogen følger Qvindernes Raad."

Bevæget af denne Vesirs Tiltale og Fortællinger opsatte Kongen sin Sons Henrettelse. Den følgende ottende Dag viste denne sig imidlertid selv, fordi der nu ikke mere truede ham nogen Fare ved at tale, og takkede sin Fader og Vezirerne for at de havde opholdt hans Liv.

Kongen erfarede af Prindsen og dennes Lærer Sindibad det hele Sammenhæng, og opkastede det Spørgsmaal:

„Naar jeg havde ladet min Søn henrette, vilde det da være bleven tilregnet mig, Slavinden eller Sindibad?"

Ingen af de Tilstedeværende vovede at afgjøre

dette. Da begyndte Prindsen paa sin Lærer Sindibads Opfordring at fortælle Følgende:

Kjøbmandens Historie.

En Kjøbmand fik en Gjæst, og sendte derfor sin Slavinde bort for at indkjøbe en Pot Mælk paa Torvet. Efterat hun havde gjort dette, tiltraadte hun Hjemveien med Mælken. Idet hun endnu var underveis, fløi imidlertid, langt over hende, en Grib med en Slange i dens Kloer, og da den meget trykkede Slangen, afpressede han den en Draabe Gift, der faldt ned og netop i Mælkepotten, men hvortil Slavinden naturligviis Intet mærkede.

Hendes Herre fratog hende hjemme Melkefadet og satte det for sine Gjæster, thi han havde til Ære for den Første endnu indbudt nogle Naboer og Venner. de nøde alle tilsammen af den forgiftede Mælk og døde, den Ene efter den Anden.

„Men siig mig nu," sluttede Prindsen, „hvis Skyld var denne Ulykke?"

Da svarede en af de Tilstedeværende:

„Skylden er deres, som drak Mælken."

En Anden meente:

„Kun Slavinden har Skylden, fordi hun lod Potten ubedækket."

Endelig opfordrede den vise Sindibad Prindsen til, selv at sige sin Mening derom, og denne begyndte:

„I ere i Vildfarelse; Skylden ligger hverken hos Slavinden eller hos dem, som drak. Deres Livs Maal var naaet, og deres Død bestemt ved hiint Tilfælde."

Over dette Udsagn forundrede Alle sig, som hørte det, og roste Prindsens uforlignelige Viisdom. Men

denne svarede, at han vilde fortælle dem om en blind Scheik og en femaarig Dreng, som havde været meget visere.

Historien om den blinde Scheik.

Der var engang en meget rig Kjøbmand, som i sin Levetid ogsaa havde gjort mange Reiser til fremmede Lande og Byer. I Begreb med igjen at foretage en saadan til en bestemt Egn, erkyndigede han sig hos Folk, som nyligen vare komne derfra, om hvilke Varer der med Fordeel kunde sælges der.

De svarede ham derpaa, at Sandeltræ blev undtagelsesviis godt betalt, og Kjøbmanden anvendte alle sine Penge paa denne Artikel og reiste. Efter nogen Tids Forløb naaede han henimod Aften den By, som var Maalet for hans Reise, og mødte en gammel Kone, som drev et Par hende tilhørende Faar foran sig. Saasnartsom hun blev opmærksom paa Kjøbmanden, spurgte hun ham:

„Hvem er Du, Mand?"

„Jeg er en Fremmed, en Kjøbmand," svarede han hende.

„Da vogt Dig for Beboerne af denne By," svarede den Gamle, „thi det er Bedragere og Tyve. De søge at bedrage og bestjæle de Fremmede paa alle mulige Maader. Mærk Dig det, jeg har raadet Dig Godt."

Dermed forlod hun ham.

Den følgende Morgen kom en af Beboerne i Byen til Kjøbmanden, hilste ham og sagde:

„Herre, hvorfra er Du kommen?"

Dette sagde Kjøbmanden ham, og han spurgte fremdeles:

„Og hvilke Varer har Du medbragt?"

„Sandeltræ, hvilket skal være godt at sælge her," svarede Kjøbmanden, „som idetmindste er bleven mig forsikret."

„Da er Du bleven feil underrettet," sagde han, „thi vi koge ved dette, og det koster ikke mere end andet Brændetræ."

Kjøbmanden sukkede, da han hørte dette og angrede sit Foretagende, men var dog ikke ganske vis paa om han skulle troe Manden. Han andtændte sig altsaa i den Khan hvor han var stegen af, under sin Kjedel en Ild af Sandeltræ. Da Hiin saae dett spurgte han om Kjøbmanden ikke vilde overlade ham hans Sandeltræ, han var beredt til at give ham for samme et Maal fuld af Alt hvad han ønskede.

„Du skal have det derfor," sagde Kjøbmanden, og hiin skaffede alt Sandeltræet bort til sit Varelager, men Kjøbmanden tænkte, at han vilde lade sig give Guld derfor. Idet han derpaa gik ud, mødte ham en Mand med et blaat Øie, hvilken havde mistet det Andet, og antastede ham fordi Kjøbmanden ogsaa havde blaa Øine og sagde:

„Du har berøvet mig mit andet Øie og du skal ikke komme bort fra mig, førend du har erstattet mig det."

Kjøbmanden benægtede sin Skyld i den største Forundring og sagde:

„Manden skal først bevise det."

Imidlertid havde der forsamlet sig en Mænge Folk om dem begge, og Kjøbmanden kom ikke frie, førend han havde stillet en Borger til Sikkerhed for at han den næste Dag vilde indfinde sig til Sagens Mægling.

Idet han gik bort, fandt han at ved Striden med den Eensiede havde hans ene Sko taget Skade, og traadte derfor ind til en Skomager i Boutikken, til hvem han sagde:

„Der bringer jeg dig en Sko, gjør mig den istand og du skal derfor erholde af mig Noget, som maae være dig kjært.“

Derpaa gik Kjøbmanden videre og traf sammen med Folk der spillede. Han satte sig hos dem, fordi han var fuld af Sorg og Bekymring, og da de opfordrede ham dertil tog han Deel i deres Spil. Men han tabte og de Vindende paalagde ham nu*) enten at drikke Havet ud, eller at give ham hans hele Eiendom.

Kjøbmanden udbad sig en Frist til næste Dag og gik, dybt bekymret over det som han havde gjort, og over det som forestod ham. Sorrigfuld og tankefuld satte han sig ned, hvor Tilfældet førte ham hen. Da opdagede han igjen hiin gamle Kone, hvilken ogsaa saae ham, og gik hen til ham med de Ord:

„Formodentlig har du allerede lidt Uret af Beboerne i denne By, thi det synes mig, at du er bekymret over det, hvad der er hendet dig?“

Kjøbmanden fortalte hende altsaa hvad der var tilstødt ham og hun meente:

„Hvem kan det være der saaledes har bedraget dig med Sandeltræet? hos os her er ethvert Pund ti Guldstykker værdt. Imidlertid vil jeg give dig et Raad hvorledes du maaske paa en god Maade kan redde dig ud af din Forlegenhed.“

Hun sagde derpaa til ham, at han skulle gaae hen til en Port, hvilken hun nærmere beskrev ham, og der

---

*) Araberne spille ofte om en af den Vindendes egen Forgodtbefindende stillet Opgave, som stedse angaaer noget Latterlig.

vilde han see siddende en blind Scheik (Olding), der ikke mere var Herre over sine Been.

Denne Scheik var overordentlig klog, og blev derfor udspurgt om Raad af Enhver. Han forstod sig paa alle Kneb og paa Tryllekunster, havde Samqvem med Tyve og om Natten kom disse sammen i hans Huus. Derfor skulde Kjøbmanden altsaa gaae, skjule sig og paa denne Maade søge at opdage naar hans Fjende vilde hente Raad der, og hvad Scheiken sagde dertil. Dette vilde formodentligt lære ham at opdage en Udflugt, som kunde være ham til Nytte.

Kjøbmanden fulgte denne Anviisning og opsøgte Scheiken, samt fandt ogsaa et passende Skjul. I Virkeligheden maatte han heller ikke vente længe for at see hans Fjender. De hilste Scheiken, satte sig omkring ham og snart saae Kjøbmanden alle de fire Mænd samlede, med hvem han havde at bestille.

Scheiken satte Noget at spise hen til dem, som de forlangte, derefter begyndte Enhver at fortælle ham hans Bedrifter.

Først begyndte Kjøberen af Sandeltræet, og fortalte at han havde kjøbt Sandeltræ af en Fremmed under den Betingelse at give ham derfor et Maal fuld af det som Sælgeren vilde fordre. Derpaa rettede han sit Spørgsmaal til Scheiken, om han havde forseet sig Noget derved. „Sælgeren har dig i Posen," svarede Scheiken.

„Hvorledes," vilde Kjøberen af Sandeltræet vide.

„Seer du," vedblev Scheiken „naar han nu forlanger et Maal Guld eller Sølv, af dig vil du saa give ham det?"

„Ja vel," svarede den Anden, og da har jeg endnu handlet med Fordeel."

„Men naaer han nu forlanger at du skal levere et Maal fuld af Lopper, det halve Mænd og det halve Fruentimmer, hvorledes vil du da bære dig ad?"

Da tilstod Kjøberen af Sandeltræet, at den fremmede Kjøbmand havde ham i Posen.

Herpaa fortalte den Eensiede Scheiken sin Bedrift.

„Jeg mødte en blaaøiet Fremmed," begyndte han, „antastede ham og sagde, at han havde berøvet mig mit andet Øie, tilligemed lod jeg ham ikke slippe bort, førend Nogen var gaaet i Sikkerhed for ham, at han imorgen vilde indfinde sig og holde mig skadesløs.

„Det vil altsammen ikke hjælpe dig, naar den Fremmede ikke vil," sagde Scheiken. „Hvorfor?" vilde den Eensiede vide.

„Naar han nu siger," vedblev Scheiken, „at du maae først føre et Bevis derfor. Riv dit Øie ud, og jeg vil udrive et af mine, og derpaa vilde vi veie dem begge; er mit Øie ligesaa tungt som dit, saa har du Ret, men er dette ikke Tilfælde da har du løiet. Du maae da betale ham Boderne for hans Øie og bliver aldeles blind, medens han endnu beholder et Øie til at see med."

Da saae den Eensiede at han ligeoverfor Kjøbmanden til Slutningen vilde trække det korteste Straae.

Nu traadte Skomageren frem og sagde:

„O Scheik! der har en Mand bragt mig hans Skoe til Reparation. Jeg spurgte ham om han vilde betale mig for mit Arbeide, og da svarede han mig: „Ja Du skal have hvad Du synes om. Men nu synes jeg om Alt hvad han har og jeg tænker at han ikke skal undgaae mig."

„Han vil faae sin Sko tilbage af Dig for Intet, naar han vil," sagde Scheiken.

„Hvorledes det?" forlangte Skomageren at vide.

„Naar han nu siger til dig," vedblev Scheiken, „Sultanens Fjender ere besejrede, og hans Modstandere ere blevne svage, men hans Børn og Venner have formeret sig. Behager det Dig heller ikke? — Hvorledes da? — Siger du, det behager mig, — saa vil han tage sin Skoe og gaae! siger du at det behager mig ikke saa vil han tage sin Sko og slaa dig med den i Ansigtet og Hovedet." (Fordi Skomageren tilsidesætter den imod Sultanen udfordrede ubetingede Loyalitet.)

Da indsaae Skomageren at han vilde komme tilkort.

Nu kom den, som havde vundet i Spil.

„O Scheik!" sagde han, „jeg har spillet med en fremmed Mand og vundet. Da opgav jeg ham, at han skulde uddrikke Havet, og naar han ikke kunde dette, afstaae al sin Eiendom. Har jeg forseet mig Noget derved?"

„Du vil ikke faae Noget af ham, naar han ikke vil," svarede Scheiken.

„Hvorfor?" spurgte Spilleren.

„Naar han nu siger til Dig:

‚Bring mig Havet herhen, jeg vil drikke det ud,' hvorledes da?"

Da var ogsaa Spilleren overbeviist om, at han ingenlunde var sikker paa sin Gevinst. Men den fremmede Kjøbmand vidste nu, hvorledes han skulde komme ud af sin Forlegenhed.

Efterat hans Fjender havde taget Afsked med Scheiken, gik han ogsaa hjem.

Den følgende Morgen kom først den Eensiede, og forlangte Erstatning for sit Øie. Men Kjøbmanden svarede ham ganske det samme, som Scheiken havde

sagt. Under saadanne Omstændigheder var Bedrageren til Slutningen glad, at Kjøbmanden lod ham løbe imod en Skadeserstatning af hundrede Guldstykker, og ikke vilde have ham afstraffet hos Dommeren. Ogsaa imod Skomageren opførte han sig, saaledes som Scheiken havde angivet, og fik sin Sko igjen for Intet. Spilleren maatte ligeledes gaae bort uden at faae Noget, og endnu ovenikjøbet betale en Skadeserstatning. Kjøberen af Sandeltræet fik det ikke bedre. Han maatte være glad, at Sælgeren igjen tog sit Sandeltræ tilbage imod en Skadeserstatning af hundrede Guldstykker, uden at forlange hans Afstraffelse for Retten.

Derefter solgte han Sandeltræet til en for det passende Priis, og reiste med en smuk Gevinst tilbage til sit Fædreneland.

Prindsen fortalte endnu, som et andet Exempel om Klogskab:

Historien om den femaarige Dreng.

Fire Kjøbmænd havde sludt tusinde Guldstykker sammen og lagt dem i en Pung. Med denne gik de da ud for at indkjøbe Varer, men kom forbi en saa smuk Have, at de ikke kunde forsage den Fornøielse at træde ind i den. De gave altsaa deres Pung med Guldet til Gartnerkonen, spadserede omkring i Haven, spiste af dens Frugter og drak af dens Kilder.

Endelig begyndte en af dem:

„Jeg har noget vellugtende Olie hos mig, kom vi ville vadske og salve Ansigt og Skjæg her ved Bækken.“

De Andre vare tilfredse hermed, dog meente en af dem, at de ogsaa dertil kunde bruge en Kam.

„Gartnerkonen vil vel laane os en," sagde en Anden, og strax tilbød en af Kjøbmændene sig at gaae hen og hente en Kam. Han havde imidlertid andre Hensigter, og forlangte af Gartnerkonen ikke en Kam, men derimod Pungen med Guldet.

Gartnerkonen var klog nok til at nægte ham den, fordi den var bleven hende overgivet af dem alle fire; hun kunde derfor ogsaa blot give den tilbage til dem alle fire. Alligevel afstod Kjøbmanden ikke fra sin Hensigt. Han tilraabte nemlig sine, ikke altfor langt fra Gartnerboligen fjernede, Kammerater:

„Hun vil ikke give mig den, naar I ikke ogsaa samtykke deri."

De Andre tænkte naturligviis blot paa Kammen, og raabte tilbage, at hun dog skulde give ham den, de vilde jo gjerne have den.

Derpaa gik Konen ind i Huset med den bedragerisse Kjøbmand, og gav ham Pungen, med hvilken han strax begav sig bort.

De andre tre Kjøbmænd ventede imidlertid, at han skulde komme tilbage med Kammen. Da Taalmodigheden tilsidst forlod dem, gik de hen til Gartnerkonen og spurgte, hvorfor hun da ikke vi de laane dem Kammen.

„En Kam har ingen forlangt," svarede hun, „men Pungen med Guld h.r jeg givet Eders Kammerat, og I har samtykket deri. Han er strax gaaet bort med den."

Da de tre Kjøbmænd hørte dette bleve de forskrækkede, skjældte Konen ud og sagde, at de havde alle fire overgivet hende Pungen, og nu forlangte de den tilbage af hende. De førte derfor strax Konen til Kadien og forklarede ham det Passerede. Konen blev ogsaa virkelig dømt til en Skadeserstatning, og gik bestyrtet og

jamrende hjem, uden at vide, hvorledes hun skulde redde sig.

Underveis mødte hun en lille, femaarig Dreng. da denne saae Konen saa bekymret og jamrende, spurgte han hende:

„Hvad feiler Eder, gode Moder?"

Gartnerkonen ansaae imidlertid Drengen for ikke at være rigtig klog og gav ham intet Svar. Alligevel gik han ikke bort fra hende, spurgte endnu engang, og atter og for tredie Gang, og til Slutningen fortalte hun ham, hvad der var hændet hende.

Drengen sagde derpaa:

„Naar I vil give mig et Solvstykke til Sukkerværk, vil jeg angive Eder, hvorledes I skal hjælpe Eder ud af Forlegenheden uden Skade."

Gartnerkonen gav ham hvad han forlangte og spurgte:

„Hvad veed Du for Raad?"

Den femaarige Dreng sagde derpaa:

„Vend strax tilbage til Kadien og forestil ham, at I kun var forpligtet til at give Pungen tilbage til alle fire Kjøbmænd, hvilket Klagerne ville bekræfte, og derfor vil I ogsaa blot give den tilbage til dem alle fire."

Kadien lod Kjøbmændene kalde tilbage og spurgte, om de vare komne overeens om, igjen alle fire at hente Pungen samlede fra Konen. Dette bekræftede de.

Derpaa befalede Kadien dem, at de skulde altsaa hente deres fjerde Mand, og da skulde de have Pungen.

Kjøbmændene gik at søge deres undvegne Kamerat, og Gartnerkonen var qvit for den hende af Kadien paalagte Forpligtelse."

Alle forenede sig nu om at tildele Prindsen Roes, hvem hans Fader sluttede i sine Arme og kyssede.

Ogsaa overlod han ham at bestemme Straffen, som Favoritinden skulde lide, og om hun skulde henrettes eller hvad der ellers skulde skee med hende. Prindsen bestemte med klog Maadehold:

„Hun skal være forbandet fra al vor Nærhed."

Ibrahim og Dschemileh.

Sønnen af Statholder El-Khasib i Ægypten var en saa smuk Yngling, at han ikke havde sin Lige. Hans Navn var Ibrahim, og idet han en Fredag begav sig til Moskeen, kom han forbi en gammel Mand, der sad foran sit Huus, og havde flere Bøger liggende ved Siden af sig. Ibrahim tøvede hos ham, bladede i Skrifterne, og fandt i det ene Billedet af et Fruentimmer, skjøn over al Beskrivelse, og som ikke kunde tænkes skjønnere paa Jorden. Straxt blev han saa indtaget for dette Billede, at han sagde til den Gamle:

„O Scheik! sælg mig Bogen."

Han samtykkede deri, og Ibrahim gav ham hundrede Guldstykker for den, og tog den med hjem.

Her dvælede hans Blik Dag og Nat paa Billedet, og den næste Fredag opsøgte han igjen Scheiken og vilde vide, hvem der havde malet det. Han hørte, at Abul-Kasim Es-Sandalani i Bagdad havde malet samme, og lod sig beskrive sammes Bolig. Hvem det forestillede vidste Scheiken ikke.

Ibrahim begav sig videre til Moskeen og fra denne hiem, hvor han fyldte en Læderpung med Juveler og Guld, tilsammen i Værdi langt over tredivetusinde Guldstykker.

Uden at sige Nogen Noget om sit Forehavende,

besteeg han den næste Morgen sin Hest, og tiltraadte Reisen til Bagdad.

Han indhentede en Karavane, og spurgte en ved den sig befindende Beduin, hvorlangt han endnu havde derhen til. Denne sagde, at han endnu havde to Maaneder at reise. Ibrahim lovede ham da en Belønning af trehundrede Guldstykker og sin Hest, som der var tusinde Guldstykker værd, naar han vilde bringe ham til Bagdad.

Beduinen gik ind derpaa, lod ham overnatte hos sig i sit Telt og førte ham derpaa ad den nærmeste Vei til Bagdad.

Ved Porten gav Ibrahim ham Hesten og de trehundrede Guldstykker og gik ind i Byen, hvor han lykkelig fandt Abul Kasim Es-Sandalanis Bolig, og gjæstevenligt blev optaget af denne rige og ærværdige Mand, efterat han havde givet sig tilkjende som en Fremmed. Han blev af samme opfordret til at spille Schak og vandt fra ham, hvorfor han roste hans Behændighed, og satte ham høiere end de andre Schakspillere i Bagdad.

Efterat han havde spiist og drukken med ham, forlangte Huusherren at vide, hvorfra Ynglingen kom, og hvad der førte ham til Bagdad. Ibrahim viste ham derfor Billedet og sagde:

„Viid, at jeg er Statholderens Søn i Ægypten. Jeg fandt dette Billede hos en Boghandler, erkyndigede mig efter den, der havde malet det, og blev henvist til Dig; men Dig beder jeg om, fordi mit Hjerte og min Sjæl er fuld deraf, at sige mig, hvem det forestiller."

Abul-Kasim svarede, at det var Billedet af Dschemileh, Abul-Leys Datter, hvis Fader var Statholder i Balsora, og hans Onkel paa Fædrenesiden.

„En større Skjønhed findes ikke paa Jorden,"

vedblev han, „men hun er en Fjende af Mænd, og taaler ikke at En blot bliver nævnt for hendes Ører. Jeg selv anholdt engang om hendes Haand, men hendes Fader indvilligede ikke i Forbindelsen, og saasnart hun hørte om mine Hensigter, lod hun mig sige:

„Naar Du er klog, saa bliv ikke i Balsora, thi det vil blive din Fordærvelse, og da Du er advaret, vil det komme paa din Regning.“

Da afreiste jeg da med et sønderknust Hjerte, og malede hendes Billede i mange Bøger. Men disse sendte jeg til alle Lande, fordi jeg haabede, at det vilde behage en smuk Yngling, en ligesaadan som Du og denne da ville gjøre sig Umage for at erholde Adgang til hende, hvorpaa hun da maaskee forelsker sig i ham. Jeg er overbeviist om, min Søn, at det vil lykkes Dig at røre hendes Hjerte. Men naar det lykkes Dig at komme sammen med hende og i Besiddelse af hende, maa Du tillade mig at see hende blot engang, og om det ogsaa blot skeer i Afstand.“

Ibrahim lovede det og Abul Kasim vedblev:

„Naar det er din Alvor, da bliv hos mig, indtil det er Tid, at forsøge din Lykke.“

Men Ibrahim vilde ikke vide af at vente og Abul Kasim lovede tilsidst, at inden tre Dage skulde et Skib være beredt til at føre ham til Balsora. Ogsaa lod han virkelig et af sine egne Skibe forsyne med Alt hvad der udfordredes til at seile derhen, og sagde derpaa til Ibrahim:

„Gjør Dig reisefærdig, Folkene paa Skibet ere mine Tjenere, og Skibet min Eiendom, det er ganske til din Tjeneste til Du kommer tilbage.“

Ibrahim tog derpaa Afsked med Abul Kasim, indskibede sig og kom til Balsora. Her tog han en af Skibsmandskabet med sig og gik hen til en Khan, hvor

Kjøbmændene stege af. Sammes Opsynsmand var en ærværdig Scheik, som Ibrahim hilste, og spurgte om der endnu var et smukt Værelse tomt. Opsynsmanden bejaede det og førte ham og Skipperen til et med Guldzirater udsmykket Værelse. Ibrahim tog derpaa to Guldstykker ud af Lommen og gav Scheiken dem med de Ord:

„Tag dette som Haandpenge."

Scheiken tog dem og bad, for Giveren. Ibrahim sendte derpaa Skipperen tilbage til Fartøiet, og gav Opsynsmanden i Khanen et Guldstykke, for hvilket han skulde indkjøbe Brød, Kjød og andre Næringsmidler til ham. Han gik altsaa dermed paa Torvet og bragte det Ønskede, ligesom og en Deel af Pengene tilbage. Men de Sidste tog Ibrahim ikke igjen, ogsaa nod han kun Lidet af de indkjøbte Næringsmidler, og gav det Øvrige ligeledes til Opsynsmanden, der nu roste hans Gavmildhed overalt. Da han imidlertid saae Ibrahim bekymret og ogsaa udgyde Taarer, bevidnede han ham sin Deeltagelse og spurgte hvorfor han græd. Ibrahim befalede ham til Svar at besørge for flere Guldstykker Viin, tørrede Frugter, Frugt og andre gode Sager og sagde:

„Du skal denne Nat være min Drikkebroder."

„Jeg hører og adlyder," svarede Opsynsmanden, og indrettede Alt saaledes som det var forlangt. Og om Aftenen satte han sig hen til Ibrahim og Begge spiste og drak og underholdt sig med hinanden. Men Ibrahim begyndte ogsaa igjen at græde og at sukke og sagde de Vers:

„O min Ven, skal jeg give mit Liv og al min Eiendom, og Verden med Alt hvad der er deri, og Evighedens Haver og Paradiis for Timen til at forenes med Dig, saa vil jeg kjøbe den derfor."

Derpaa sukkede han dybt, men Opsynsmanden begyndte:

„Hvad græder Du, og hvad klager Du for? Hvem er den, som dine Vers gjælder? Hun kan dog kun være Støv under dine Fødder!"

Ibrahim stod op, hentede et Klæde, i hvilket der var bundet allehaande Fruentimmersmykker, og gav Opsynsmanden dem til en Foræring til sit Harem. Denne gik og bragte sin Kone det, som nu kom til Ibrahim for at takke ham. Hun fandt ham grædende og spurgte hvilken Skjønhed der var Maalet for hans Længsel, tilføiende, at hun skulde ikke være andet for ham end som hans Slavinde. Herpaa bekjendte da Ibrahim for Opsynsmanden i Khanen, hvem det var, og at han var kommen hertil for Stalholderen Abul-Leys Datter, Dschemilehs Skyld. Derover udraabte Konen:

„Allah, Allah, o min Broder hør op at tale saaledes, gid Ingen høre dette, og vi ikke komme i Fordærvelse. Der gives intet ondskabsfuldere Væsen paa Jorden, som hun, og ingen Mands Navn tør blive nævnet for hende. O min Søn opgiv Tankerne paa hende!"

Ibrahim begyndte at græde over disse trøstesløse Ord, og Opsynsmanden i Khanen begyndte i sin Medlidenhed:

„Jeg har kun mit Liv at hengive og vil vove det for Dig ved et Raad som kan føre til Opfyldelsen af dit Ønske. Vid at der her findes en pukkelrygget Skræder, som er Dschemilehs Skræder, og til ham maa Du henvende Dig, han vil maaskee kunne meddele Dig gode Raad."

Ibrahim begav sig altsaa til den pukkelryggede Skræder, som forbausende betragtede den smukke Yngling, besvarede dennes Hilsen og lod ham sætte sig. Derpaa bad Ibrahim ham om, at han vilde sye hans

Lomme, som han i Forveien med Forsæt havde reven itu. Efterat Skaden var istandsat gav han ham fem Guldstykker og gik bort.

Skrædderen forundrede sig over alle Maader og tabte ikke den skjønne Yngling ud af sine Tanker. Den følgende Morgen indfandt imidlertid Ibrahim sig igjen hos ham og vilde igjen have istandsat den for anden Gang iturevne Lomme. Med Fornøielse gjorde Skræderen dette, hvorpaa hiin gav ham ti Guldstykker. Skræderen tog dem, men sagde:

„Ved Allah! Du maae have særegne Grunde til at handle saaledes og kommer ikke til mig paa Grund af din iturevne Lomme. Siig, hvad din Hensigt er."

Ibrahim svarede derpaa, at hans Boutik ikke var et passende Sted, at tale derom, thi det var forunderlige Omstændigheder, som han havde at fortælle. Derpaa stod Skræderen op og førte ham ud af Boutiken til et Værelse, hvor de vare alene. Her fortalte Ibrahim ham sin Historie, men Skrædderen bad ham om, at vogte sin Tunge, og ikke at styrte sig i Fordærvelse ved at tale saaledes om Dschemileh, der var en Fjende af Mænd. Alligevel hørte Ibrahim ikke op med at trænge ind paa Skræderen, at denne skulle være ham behjælpelig og denne sagde endelig:

„Jeg vil vove mit Liv for Dig og overlægge hvad der er at gjøre imorgen, kom igjen til mig imorgen tidlig."

Ibrahim vendte derpaa tilbage til Khanen, hvor han meddeelte Khanens Opsynsmand, hvorledes det var gaaet ham hos Skræderen. Til denne gik han da ogsaa den følgende Morgen, og erholdt følgende Anviisning:

„Kjøb Dig strax tre fede Høns, tre Unzer Sukker, to smaa Ankere fulde af Viin og et Bæger, bestiig

dermed en Baad, og lad Dig roe ned ad Strømmen. Naar Skipperen siger, at han blot tør seile en Time bort, saa sig at det kommer an paa ham, men naar Du er seilet saa langt, saa bevæg ham ved Penge og Tiltale til at han bringe Dig til den første Have. Det er Dschemilehs Have. Land der, og ved sammes Port vil Du finde to høie Bænke med Brokade og en pukkelrygget Mand siddende. Betroe Dig til ham og beed om hans Bistand. Maaskee indretter han det saaledes at Du i Afstand kan see hende. Andet veed jeg ikke i denne Sag, og naar han ikke lader sig vinde af Dig, saa er det din og min Fordærvelse. Iøvrigt maae Du stole paa Gud, hvis Navn være priset."

Ibrahim gik strax til Udførelsen af det, hvortil Skræderen havde raadet ham. Ved Tigris fandt han en Skipper sovende i sin Baad, vækkede ham og forlangte at han skulde seile ham ned af Strømmen.

„Naar det ikke skal være længere bort end en Time, saa er jeg beredt," sagde Fiskeren.

„Som Du vil," sagde Ibrahim, gav ham ti Guldstykker og de seilede bort. Da de kom i Nærheden af Haven sagde Fiskeren:

„Nu tør jeg ikke seile videre, ellers er det Begges Ulykke."

Men Ibrahim gav ham ti andre Guldstykker og bevægede ham til at seile nærmere hen til Haven, sprang derpaa iland, og Skipperen seilede hurtigt bort.

Indgangen til Haven var let funden, Porten var aaben og ved den sad en pukkelrygget Mand med et venligt Ansigt og med en forgyldt Sølvkolle. Ibrahim ilede hen til ham og kyssede ham paa Haanden. Manden saae forbauset paa den smukke Yngling og spurgte:

„Hvorfra kommer Du min Søn? hvo har bragt Dig herhen?"

„Jeg er en uvidende fremmed Yngling," svarede Ibrahim og græd. Manden følte allerede den meest levende Deeltagelse for ham og sagde:

„Der skal ikke skee Dig noget Ondt; tynger Skyld paa Dig, vil Gud gjøre Regnskab med Dig, og er Du bange, vil Gud opmuntre Dig."

„O Scheik," begyndte Ibrahim, „jeg har ingen Skyld og ingen Frygt," og fortalte ham derpaa sin Historie, og hans Ønske. Hovedrystende hørte han til.

„Hiin Skræder er min Broder," sagde han derpaa, „men naar jeg ikke antager mig Dig, vilde hans og din Undergang, ligesom og Opsynsmanden i Khanen og dennes Kone samt Skipperen, være vis. Foruden Sultanen og mig samt dens Herskerinde Dschemileh, har Ingen betraadt denne Have. I de tyve Aar, som jeg har været her, har jeg endnu ikke seet nogen anden Mand end Sultanen paa dette Sted. Hver fyrgetyvende Dag kommer Dschemileh herhen til Vands, og lander i en med grønne Silkeforhæng tilhængt Bærestol omgivet af sine Slavinder. Vi vil see hvad der kan gjøres for Dig. Jeg vil vove mit Liv for din Sag."

Derpaa tog han Ibrahim ved Haanden og førte ham omkring i Haven, der forekom ham ligesom Verdens Paradiis Have, hvorover den pukkelryggede Gartner loe meget. Derefter satte de dem ned igjen, og endelig hentede Gartneren en Bakke med alleslags gode spiselige Ting, Fuglevildt, indbagte Sager, Sukkerværk, og bød Ibrahim noget deraf. Han spiste deraf, og hørte af sin Vært, at han ventede Dschemileh imorgen. Alt hvad han kunde gjøre for ham var, at han vilde berede ham et Skjul i de tætte Buske ligeoverfor Kiosken, hvor hun pleiede at sidde, og hvorfra han kunde

see hende. Af de medbragte Levnetsmidler maatte han leve i dette Skul, thi der kunne han slet ikke forsyne ham med Noget. Naar da Dschemileh igjen var borte, maatte han ogsaa vende tilbage, hvorfra han var kommen, saaledes som det overhovedet var Guds Villie.

Ibrahim tilbragte altsaa Natten hos Gartneren, og da Morgenen brød frem, forrettede han sin Morgenbøn. Snart kom ogsaa den pukkelrykkede Gartner med sørgelige Blikke og sagde til ham:

„Gjør Dig færdig min Søn til at begive Dig i dit Skjul. Allerede ere Slavinderne ankomne og hun vil snart følge efter dem. Og vogt Dig for at nyse, hoste eller ellers gjøre nogen Larm, thi det vilde være til Fordærvelse for os Begge."

Abul Kasibs Søn, fra Ægypten, skjulte sig altsaa og det varede ikke længe, saa kom Slavinderne, fortryllede og smykkede den nære Kiosk og Pladsen foran samme og besprængte den med Rosenvand. Efter nogen Tids Forløb nærmede sig halvtredsindstyve andre Slavinder med musikalske Instrumenter og i deres Midte befandt Dschemileh sig i en tilsløret Bærestol. Slavinderne aabnede Forhænget, og hun begav sig ind i Kiosken, men Ibrahim havde ikke kunnet see hende.

„Al min Møie og alle mine Farer ere forgjæves!" tænkte han, medens Slavinderne begyndte at musicere og synge. Pludselig blev et Forhæng i Kiosken slaaet tilside, og Dschemileh traadte ud med en Perle- og Juveelkrone paa Hovedet, rigt paaklædt, og Ibrahim blev saa angreben af hendes smukke Ansigt, at han faldt bevidstløs om.

Han kom imidlertid igjen til sig selv og saae nu, hvorledes ti Slavinder dandsede og sang men ønskede hos sig selv at see Dschemileh dandse og synge. Da Slavinderne hørte op traadte de ihen til deres Herske-

inde og bade om at, for at gjøre dem Alle lykkelige, maatte hun dog ogsaa opføre en Dands, og Ibrahim tænkte derhos:

„I Sandhed Himlens Porte have lukket sig op, og min Bøn er bleven hørt."

Virkelig aftog Dschemileh sin Overkjole, og den meest henrivende Skikkelse viste sig nu for Ibrahims berusede Blikke. Hendes Bevægelser i Dandsen vare uforlignelige, og man forglemte derover Vinens Perler i Bægeret. Men idet Ibrahim paa denne Maade saaledes var blot Øie og Øre, faldt Dschemilehs Blikke netop paa hans Skjul og hun opdagede den Skjulte. Øieblikkelig vexlede hendes Ansigt Udtryk, hun holdt inde med Dandsen, og sagde til sine Slavinder:

„Syng I indtil jeg kommer igjen!" greb en lang Kniv og gik netop los paa Ibrahim. Denne ventede værgeløs hendes Nærværelse. Men idet hun kom tæt hen til ham, og saae ham ind i Ansigtet, faldt Kniven ud af hendes Haand og hun sagde:

„Priset være Forandrerens Fuldkommenhed der forandrer Tankerne og Hjerterne! O Yngling vær ved godt Mod, Du er sikker for det, hvorfor Du frygter."

Ibrahim begyndte uvilkaarlig at græde, men hun torrede hans Taarer og sagde:

„Siig, hvem er Du, og hvad har bragt Dig herhen?"

Han kysſede derpaa Jorden foran hendes Fødder og tog fat i hendes Gevant for derved at anraabe om Beskyttelse. Hun sagde derhos:

„Der skal ikke tilstøde Dig noget Ondt, thi ved Allah! mine Øine have foruden Dig endnu ingen Mand behaget."

Herpaa meddeelte han hende sin Historie af hvilken hun høiligen blev sat i Forundring, og sagde til ham:

„Saa er Du altsaa Ibrahim, en Søn af El-Kasib?"

Ibrahim bejaede det, men hun faldt ham om Halsen og sagde:

„O Herre, det er Dig, der har gjort mig til en Fjende af Mændene. Da jeg nemlig hørte, at der i Ægypten levede en Yngling, skjønnere end enhver Anden paa Jorden, hørte mit Hjerte ham til, og jeg var i den Stilling, som Digteren beskriver:

„Mit Øre elskede ham, fremfor mit Øie, og Øret forelsker sig undertiden tidligere end Øiet. Priset være derfor den Høieste, der har viist mig dit Ansigt. Ved Allah! havde det været en hvilkensomhelst Anden, som jeg fandt her, saa vilde Alle være bleven straffet, som har raadet Dig her."

Efter en kort Taushed vedblev hun:

„Hvorledes skal jeg bære mig ad, for at bringe Dig noget at spise og drikke uden at mine Slavinder mærke dette?"

Nu havde Ibrahim viseligen taget det fra Balsora medbragte Mundforraad med i sit Lovskjul, da han der ikke kunne faae Noget af Gartneren. Dette bragte han nu tilsyne, og Begge forelagte hinanden deraf og spiste og drak. Saaledes bleve de sammen fra om Morgenen til Eftermiddagen. Derpaa befalede hun Ibrahim at gaae bort og leie et Skib, og vente hende paa et bestemt Sted, thi hun formaaede ikke at bære en længere Adskillelse fra ham. Han svarede hende derpaa, at han havde bragt et eget Skib med til Balsora, og at det var fuldkommen istand og reisefærdig.

Dschemileh blev glad derover, vendte tilbage til sine Slavinder og befalede dem:

„Op, vi ville hjem til Slottet."

Da hine forundrede sig derover og spurgte hvorfor

hun denne Gang ikke, som sædvanlig, vilde blive tre Dage i Haven, forgav hun at hun var syg og frygtede for at dette skulde tage Overhaand. Slavinderne svarede altsaa:

„Vi høre og adlyde," pakkede alt det Medbragte sammen igjen, og bragte det ned i Baaden. Dschemileh besteeg denne, og saaledes vendte de tilbage til Balsora.

Nu kom Gartneren, der ikke vidste Noget om det Passerede, og sagde til Ibrahim:

„Du har ikke nydt Lykken af at see hende; thi hun pleier sædvanlig at opholde sig her i tre Dage, og jeg frygtede for at hun havde seet Dig."

Ibrahim svarede ham:

„Det har hun ikke, heller ikke har hun forladt Kiosken."

Gartneren stemte deri overeens med ham, thi sagde han, havde hun seet Dig, vare vi ikke mere. Derpaa opfordrede han ham til at blive indtil hun næste Gang kom tilbage; men Ibrahim havde Angst for, at hans Folk i Byen vilde blive bange over hans lange Fraværelse, og at han ogsaa var bekymret for sine medbragte Sager af Værdi. Derfor lod Gartneren ham da vende tilbage til Khanen, hvor Opsynsmanden fornøiet modtog ham med de Ord:

„Gode Forretninger, saa at det har behaget Gud?"

Ibrahim svarede imidlertid:

„Jeg har ikke funden nogen Leilighed til Opfyldelsen af mit Ønske, og vil derfor vende hjem med Mine."

Da beklagede Opsynsmanden i Khanen ham og udgjød Taarer, tog Afsked med ham og bragte hans Sager ned paa Skibet, og ledsagede ham derhen. Men

Ibrahim begav sig til det ham af Dschemileh betegnede Sted og ventede der paa hende.

Da det nu var bleven mørk Nat, kom hun forklædt som Kriger, med Skjæg, Bue og Kogger, Sværdet ved Siden og traadte hen til Skibet, idet hun sagde:

„Er Du El-Kasibs Søn af Ægypten?"

Efterat Ibrahim havde bejaet det, vedblev hun:

„Hvad er Du for en ung Nar at komme herhen og vilde forføre en Konges Datter? Op! adlyd Sultanens Befaling."

Da faldt Ibrahim om af Angst, og Skipperen vidste ikke om de endnu havde deres Hoveder paa Kroppen. Men imidlertid afrev Dschemileh Skjægget, kastede Vaabnerne bort og Ibrahim gjenkjendte den længselsfuld Ventede, der nu kom ned i Skibet, som strax tiltraadte Farten til Bagdad. Dette Sted naaede de Elskende i faae Dage. Da Skibet lagde til ved Bolværket, blev det anraabt af Mandskabet paa et allerede der for Anker liggende, og begge lagde sig tæt op til hinanden. Abul Kasim Es-Sandalani befandt sig deri, og da han hørte at Alt var løbet lykkeligt af, sagde han:

„Reis lykkeligt i Guds Navn; jeg er paa Reisen til Balsora, hvor jeg har Forretninger med Statholderen, Sultanen."

Han sendte dem derpaa endnu en Skaal med indbagte Sager ombord, og hans Skib seilede bort.

Dschemileh havde med Sorg seet hvem der var i det andet Skib. Da Ibrahim nu bød hende af de modtagne Sager, græd hun og sagde:

„Veed Du hvem der gik bort fra os? det er Sønnen af min Onkel paa Fædrenesiden, og han har tidligere anholdt om min Haand, men jeg har nægtet ham den. Nu vil han ile hen og fortælle min Fader Alt."

Ibrahim indvendte imidlertid at de havde et altfor stort Forspring, og vilde ikke mere blive indhentede. Derpaa spiste han af de indbagte Sager, men havde kun spiist lidet, førend Sandserne forlod ham og han faldt bevidstløs om. Da han igjen kom til sig selv, saae han sig liggende halvt afklædt imellem forfaldne Ruiner, begyndte at jamre sig og sagde:

„Det er tilforladelig en Ondskab af Es-Sandalani."

Da han slet ikke vidste hverken ud eller ind, gik han paa Lykke og Fromme ud fra Ruinerne, saae i nogen Afstand Politimesteren komme med sine Folk og flygtede derfor hen til et forfaldent Bad. I et mørk Rum snublede han og faldt over en paa Jorden liggende Gjenstand, følte paa det og greb et Liig, hvis Hoved var afskaaren. Han besudlede sig derved med Blod, hans Bekymring tillod ham imidlertid ikke videre at agte paa dette, thi Politimesteren gjorde Holdt foran Badet, og befalede sine Folk at gjennemsøge samme. Hans ti Ledsagere gik derfor derind med Fakler, og Ibrahim krøb hen i en Krog, fra hvilken han dog imidlertid kunde see saameget, at Liget var et Fruentimmers. Hun bar prægtige Klæder, og det blege Ansyn var ligesom Fuldmaanen. En stor Angst kom derfor over Ibrahim, dog kunde han ikke længe forblive i den, thi man opdagede ham, trak ham frem og spurgte hvorfor han havde myrdet Konen der. Ibrahim svor, at han Intet vidste derom, og var uden Skyld deri, og blot havde skjuldt sig her for Politimesteren. Men da denne saae Blodpletterne paa hans Hænder og paa hans Beenklæder, dømte han:

„Der behøves jo ikke flere Beviser slaae ham hans Hoved af."

Ibrahim udbrød i Taarer og anstillede sig paa en

saadan Maade, at han selv rørte Bøddelens Hjerte, der begyndte:

„Ved Allah! det er ikke en Morders Ansigt."

Men Politimesteren blev ved sin Befaling. Saaledes bleve da Øinene bundne paa Ibrahim, og Bøddelen var i Begreb med at fuldbyrde sin blodige Forretning da en Rytterskare kom sprængende til, og en Stemme befalede at holde inde. Et forunderligt Sammentræf af Omstændigheder var dermed i Spil.

El-Khasib i Ægypten havde nemlig afsendt en Kæmner til Kaliffen Harun Alraschid med Foræringer og en Skrivelse, hvori han meddelte ham, at hans Søn var borte fra ham i et Aar, og skulle opholde sig i Bagdad. Han bad derfor om, at lade ham opsøge og sende ham hjem med en Karavane Efter de anstillede Efterforskninger viiste det sig nu, at Ibrahim maatte være i Balsora, og derfor reiste Kæmneren med en aaben Skrivelse og flere Folk fra Storvisiren, og kom ogsaa netop derhen til da Ibrahim var i Dødsfare. Imidlertid gjenkjendte han ham ikke nu, men spurgte Politimesteren hvad det var for en Yngling og hvad han havde forbrudt. Politimesteren underrettede ham om Sagen, men Kæmneren sagde:

„I Sandhed denne Ynglings Ansigt er ikke en Morders," og befalede, at man skulde løslade ham og bringe ham hen til ham. Dette skedte og Kæmneren spurgte den af de udstandne Sorger og Mishandlinger vistnok meget vanskabte Ibrahim om hans Forhold. Denne gjenkjendte strax Kæmneren og begyndte:

„Vee over dig, seer du ikke hvem jeg er? jeg er Ibrahim din Herres Søn. Du er vel kommen for at opsøge mig?"

Da saae Kæmneren nøiere til, og kastede sig for

hans Fødder. Da Politimesteren saae dette, fik han et langt Ansigt, men Kæmneren tilraabte ham:

„Vee over dig Undertrykker! hvorfor vil du lade min Herres Søn ombringe?"

Politimesteren kyssede Sømmen paa Kæmnerens Frakke og svarede:

„Herre hvorfra skal jeg kjende ham? Vi saae ham flye og fandt det dræbte Fruentimmer hos ham."

Men Kæmneren svarede:

„Vee dig, du er ikke skikket til dit Embede, denne Yngling her har endnu ikke dræbt nogen Spurv, hvorledes kunde han da dræbe et menneskeligt Væsen? lod du ham ingen Tid til at forsvare sig?"

Kæmneren befalede at anstille videre Efterforskninger for at opsøge Morderen, der virkelig ogsaa endnu blev funden i det samme forsaldne Bad. Man førte ham for Kalifen og foredrog denne Sagen. Kalifen dømte Morderen til Døden, og lod derpaa Ibrahim komme til sig. Han modtog ham venlig og lod ham fortælle ham hans Eventyr, som meget forbausede ham. Derpaa befalede han Mesrur, Obersten for Gildingerne, at han strax skulde gaae hen og gribe Abul Kasim Es-Sandalani, og føre ham hen til ham tilligemed Dschemileh. Han kom netop tidsnok til endnu at redde den Sidste fra Døden og forestillede hende og den ondskabsfulde Es-Sandalani for Kalifen. Denne dømte den Sidste til en qvalfuld Død og tilsagde Ibrahim hans hele Formue. Imidlertid kom ogsaa Abul-Leys, Statholder i Balsora og Fader til Dschemileh tilstede og fremlagde en Klage imod Ibrahim, at han havde bortført hans Datter. Men Harun Alraschid sagde:

„Han var Skyld i at hun er bleven reddet fra

Marter og Død; vil du ikke heller give ham hende til Kone?''

Statholderen i Balsora svarede:

„Jeg hører og adlyder, o Beherster af de Troende.''

Derpaa lod Kalifen Kadien og Vidnerne kalde og opsatte Giftemaalscontrakten imellem Dschemileh og Ibrahim, og udstyrede dem endnu med alle Fornødenheder til deres Reise til Ægypten, hvor de Begge førte et lykkeligt Liv til deres Dages Ende, da de bleve kaldte bort af ham der ender al Jordeglæde. Men priset være den Levendes Fuldkommenhed, der aldrig er underkastet Døden. —

Tusinde og en Nat skal den henrivende Scheherasade paa denne Maade have underholdt Sultanen af Indien, og ogsaa i denne Tid have født ham tre Børn. Hans Mistroe imod Konernes Troskab tabte sig imod Erkjendelsen af Scheherasades Værd, og saaledes udtalte han da endelig, hvad han allerede længe havde gjordt i Stilhed: Han tilbagekaldte sin grusomme Lov, forlehnede hende med enhver Ret som hans Gemalinde, og betegnede hende som en Frelser for de Jomfruer, som han desforuden endnu fremdeles vilde have offret for hans Hævn. Storveziren meddelte han først dette, og snart gjenlød det hele Rige af denne glædelig Efterretning og Alle forenede sin Bøn om Velsignelse for Sultanen og Frelserinden for Jomfruerne Sultaninden Scheherasade.

Ende.